ספרים נוספים · הדרך לתורה

בנות מדברות על עצמן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בנות מדברות על עצמן

מקור הטקסט: אור ברסלב

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בנות-מדברות-על-עצמן/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

דף השער הסכמה והקדמה 4
בנות מדברות על עצמן 4
משמרת החיים 5
צניעות "חברת השקעות" בעלת ערך מוסף [בע"מ] בעולם הזה ובעולם הבא!!! 14
או מחוסנת או מחוסלת! 45
אופנת פ'אות א'יפור ר'יח בושם י'ופי וקוסמטיקה ז'נות ופריצות [פאריז] 80
תעצרו את "העולם" אני רוצה לרדת! 242
הזמן נשרף, אז מה בוער?! 274
צוחקת, מי שצוחקת אחרונה! 341
"אל תגידו שלא אמרנו לכן!" 376
לרציניות בלבד! 397
נספחים 416

הוכן מתוכנת תורת אמת, מותר להפיץ בכפוף לתנאי רשיון CC BY-NC-SA 2.5 **- אסור בשימוש מסחרי**

בס"ד - כל הזכויות שמורות (c) **ל הרב אלון פרחי שליט"א**

מאמרים נפלאים מרתקים מדהימים ומלהיבים, שנכתבו באופן אישי ומיוחד עבור נשות ובנות זמנינו על מנת לעזרם לחזקם ולעודדם במצות הצניעות הכל כך יקרה בדורינו - לנשים בלבד

הרב אלון פרחי שליט"א

דף השער הסכמה והקדמה

דף השער

בנות מדברות על עצמן

מיועד לנשים ובנות בלבד!

מאמרים נפלאים מרתקים מדהימים ומלהיבים, שנכתבו באופן אישי ומיוחד עבור נשות ובנות זמנינו על מנת לעזרם לחזקם ולעודדם במצות הצניעות הכל כך יקרה בדורינו.

ויהי רצון שיהיו הדברים לתועלת בעזרת ה' יתברך.

חברתי בחסד ה' עלי וברחמיו המרובים

אלון פרחי

מחבר הספרים:

"נשים מדברות על עצמן"

ו"אצבעותי למלחמה"

שנת התשע"ה

עימוד: ב.ש. 052-7628705

Sefer41@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

ניתן לצלם ולהעתיק אך ורק לצורך זיכוי הרבים

הערות והארות יתקבלו בברכה

בטל: 03-9096294

או בפלאפון: 050-4108346

רשב"ם 8 אלעד

הסכמת משמרת החיים

וועדת הרבנים לענייני צניעות

משמרת החיים

בנשיאות הגר"ש ואזנר והבד"צ העדה החרדית שליט"א
052-76-746-76 0573-100-170
תשובות בהלכות הלבוש והנהגה ופיקוח חנויות, בפקס 03-574-3752

בס"ד, תמוז תשע"ד

הביאו לפני עלים לתרופה מהספר הנפלא "בנות מדברות על עצמן" מעשה ידי אומן מזכה הרבים ה"ה הרב החשוב רבי אלון פרחי שליט"א. עברתי בין בתריו והתפעלתי מעוצמת הספר להסביר להאיר ולהחדיר את ערכי הצניעות הנחוצים לתוך לבבותיהם של בני הדור הצעיר. וכל הספר מלא סיפורי חכמת חיים ויראת שמים, חיזוקים טהורים סוחפים, אשר בוודאי יחזקו כל נפש יהודית שתעיין בהם.

ראוי ספר זה להפיצו ולפרסמו בישראל, בפרט בדור זה שרבו בו השוגגות החוטאות בלבושן הקצר והצר, אשר למרות שליבן טהור ומחשבתן טהורה ורצויה, אולם לבושן והנהגתן דוחקת ומסלקת רגלי השכינה ומרבה חרון אף בישראל רח"ל.

על כן, בוודאי הלומדת בספר זה מקרבת את גאולתינו התלויה ועומדת בקיום ציווי הנביא ישעי' (פרק ג') : "ביום ההוא יסיר ה' את תפארת העכסים... ורחץ ה' את צואת בנות ציון". כלומר: אותן בנות ישראל אשר גרמו לחורבן בית המקדש בלבושן הקצר, הצר והמושך, באיפור וסיקור עיניים, בנעליהן והילוכן. ברגע שבנות ישראל יטהרו עצמן מתאוות אלו, מהגאווה והרצון להתבלט, ויתבטלו ענייני היופי הגורמים יצר-הרע, יביאו בכך את גילוי כבוד ה' ומלכותו בעולם לעיני כל חי, אכי"ר.

ע"ז באעה"ח

משמרת החיים

הקדמה נחוצה ביותר

בשנת התרפ"ד היו צרות קשות מאוד לעם ישראל, עם ישראל סבל רבות באותה תקופה. בין אם זה מהגויים שרדפו אותם ללא מנוח, ובין אם זה מחמת קושי הפרנסה שהיה קשה מאוד באותה תקופה, ועוד הרבה גזירות קשות ונוראות (כידוע היה זה באותם ימים שעוד קודם מלחמת העולם השניה שאז עלה הצורר הנאצי ימח שמו וזכרו).

הסבא קדישא בעל ה"חפץ חיים" שלח באותה שנה מכתב גלוי לכל הרבנים והאדמו"רים על המצב הקשה, וכך הוא כותב במכתבו: "עיקר סיבת הדבר (כל האסונות והצרות) הוא, שאנו מרחיקים בעצמנו את הקב"ה מאיתנו על ידי ה"מאדע" (האופנה) הגרועה, ומבטלים בידיים את מאמרו של הקב"ה: "**והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערוות דבר**". כי כח הטומאה מתגבר מאוד על ידי זה, ומכך נסבו כל הצרות והרעות, כמו שכתוב בספרים

הקדושים. על כן", אומר ה"חפץ חיים", "מוטל חוב על כל איש ואיש מאיתנו לכבות את האש הנוראה הזו ולתקן בביתו שיהיה הכל עשוי כדין ושלא יתנהגו בפריצות"...
היום, בשנת 2014, אנו רואים את דבריו של ה"חפץ חיים" מתקיימים בנו ממש בחוש, רחמנא ליצלן. כח הקדושה שהיה בעם ישראל מאז ומתמיד בכל התקופות, הולך ונסוג בצעדי ענק כאלף מעלות אחורנית!! מי לא רואה היום את אותה התדרדרות והפקרות נוראה ממש שיש היום בנושא הצניעות??!! מי חלם שבכל מקום ובכל פינה הפריצות תצעק... ואף אצלנו ובמקומותינו - החרדים לדבר ה' - יפשה נגע הפריצות בצורה מבהילה ומדאיגה מאוד עד שיצרו צעדינו מלכת ברחובותינו ולא נהיה מסוגלים כלל לצאת החוצה...???!!!
פלא הוא שהגענו היום למה שהגענו???
מי כמונו לא מכיר את המצב הקשה ששורר כאן בארצנו:
ממשלה שחורטת על דיגלה מרד בהקב"ה ובתורתו - (רצו לכתוב על הבלנקים של הכנסת בסייעתא דשמיא או בעזרת ה', כמה שאילתות עשו על כך... ועדת חוקה חוק ומשפט... בגצי"ם... מה פתאום? לא רוצים! אבל על הדולר של אמריקה כתוב, 'אין גאד וויל טראסט' - על ה' אנו בוטחים).
ממשלה שנותנת יד לחילול שבת קדשינו בריש גלי (מקומות בילוי פתוחים. תחבורת כלי רכב נוסעים ומטוסים טסים בשמי שמים כרצונם באין פוצה פה ומצפצף.)
ממשלת זדון שנותנת יד לפריצות הבהמית השוררת היום ברחובות (בין אם זה בפירסומות ובחנויות ובמקומות בילוי של זימה, ובין אם זה מסיבות ומצעדי תועבה מלוכלכים מטונפים ומזוהמים...)
ממשלת רשע שמתנכלת לציבור יראי ה' ומנסה בכל אמצעי ובכל דרך להזיק להם על ידי גזירות שונות ומשונות - (ב'קול החינוך' מתפרסמים השכם והערב תלונות נגד אותם משרדי חינוך מפקחות ושארי מרעין בישין אשר מטרתם היא אחת: לחבל בחינוך הטהור של ילדי ישראל!! וכן גזירת גיוס בחורי הישיבות. פגיעה בתקציבים של משרד הדתות...)
ממשלה שאלפים מבנותיה, בנות ישראל, נשואות לערבים, ויולדות להם את המחבלים המתאבדים הבאים, ה' ירחם - (מהרסייך ומחרבייך ממך יצאו)
ממשלה שהילדים שלה זרוקים ברחובות מסוממים ושיכורים עושים כל מיני תועבות ומעשי פשע מרוב שעמום וטמטום הלב - (כדברי תורתנו הקדושה, יככה ה' בשגעון, בעיוורון, ובתמהון לבב).
מעשי אלימות (לרוב בבתי ספר, במועדונים, ובכבישים), מעשי רצח, הפלות (עשרות מליונים מאז קום המדינה!!), התאבדויות (ישראל במקום השני!! אולי כבר היום במקום

הראשון?). בתי הסוהר מלאים עד אפס מקום - (שרבים מהם בני נוער קטינים בגילאי הטיפש עשרה!!)

למעלה משתי מיליון יורדים מהארץ ומתערבים בגויים - (התבוללות נוראה שלא הייתה כמותה מעולם!!! בצרפת 80%, אמריקה למעלה מ-60%, בסקנדינביה, לא נשארו יהודים!! כולם התבוללו). הולכים לבתי העבודה זרה שלהם, ומתפללים אל אל לא יושיע. מגדלים דור חדש של כופרים שלא מכירים בהקב"ה, הם נשיהם ובניהם וכל אשר להם, בר מינן.

פיגועי טרור ממחבלים אכזריים שלא ידעו רחם. עם כל הצבא, עם כל הנשק, עם כל התיחכום הצבאי, לא יכולים להתגבר עליהם. מתאבדים שמתפוצצים והורגים איתם עשרות בני אדם, ומשאירים אחריהם עשרות ומאות פצועים. על אף כל המחסומים והעוצר של הצבא! - (כדברי תורתנו הקדושה, איכה ירדוף אחד אלף ושנים יניסו רבבה? אם לא כי צורם מכרם וה' הסגירם).

מיליון בני אדם נתונים בחרדות. אלפים ורבבות של אימהות ונשים נתונות בפחד מוות, מפחדות לפתוח את הדלת שמא קצין העיר מגיע להודיע שקרה משהו... כל צילצול בדלת הן רצות לחדר שינה ומסתגרות... אולי זה קצין העיר שבא להודיע שהילד בעזה מת. (תחושות של פחד וחרדה שאינם נגמרים...! הכל שברירי! וכל כך רגיש!)

עשרות אלפי איש ללא עבודה, ללא פרנסה, וללא קורת גג תחת לראשם. אלפי משפחות תחת קו העוני משוועות לעזרה. שרויים בעוני מחפיר מידי יום ביומו.

- (נתמכים בכל מיני אירגוני חסד למיניהם לצורכי קיום מינימליים. נכון להיום מדווח על כלמעלה מ-1,800,000 עניים ועוד כ-900,000 ילדים שאוכלים פת חריבה ומדלגים על ארוחות. הולכים לפחים להוציא אוכל!!!)

מחלות פיזיות ומחלות נפש קשות ונוראות, מחלות חדשות אשר מעולם לא שמענו מהם. (בסקר שנערך לאחרונה, התגלה ש-25% מהתושבים סובלים ממצוקות נפשיות, ו-80% לוקחים כדורי הרגעה) ונוסף על כל אלה עוד כלמעלה מ-160,000 חולים במחלה הנוראה בר מינן!!! - (בשנת התשע"ב הצטרפו למחלקות האונקולוגיות, למעלה מ-39,000 חולי סרטן ונפטרו 28,000!!! וזה רק בישראל. מי יודע לכמה הגיעו היום בתשע"ד?)

כמעט כל שני וחמישי מחולקים בתיבות הדואר, מ'קופת העיר' 'מועד הרבנים' ומשאר אירגונים שונים, על אנשים שנפטרו מדום לב, מאירועים מוחיים, מהמחלה, מקריסה גופנית וכד', מה שלא נשמע כלל בדור הקודם! - (ומכיון שלחרדתנו הרבה זה הולך ומתגבר, יצילנו ה', החליטו לפתוח תכנית מסוימת שתוכל לעזור למשפחות כאלו בעתיד במידה וחס ושלום יקרה כך לאחד מההורים.)

צרות ומריבות בין איש לאשתו, בעיות חריפות של שלום בית, מגיעים לבית הדין הרבני להתגרש, מכל המינים והסוגים, חילונים דתיים וחרדים מאות בשבוע!! בשנה האחרונה הגיעו למעלה מ-10,000 מקרי גירושין!!! ונרשמו עוד 50,000 זוגות!!! ישראל במקום השני בריבוי הגירושין כ-70%!!! - (כמה כאב... כמה צער... הילדים בתווך "שבורים" נפשית. כמעט כל זוג שני חושב או מעוניין להתגרש אך לא עושה זאת מסיבות שונות. ובנוסף 250,000 נשים במעונות של נשים מוכות!!! שלא לדבר על אלו שלא מספרות כלום! שתי נשים בחודש, בממוצע, נרצחות בידי בעליהן!!!).

בעיות חינוך הילדים. אין כבר היום את אותה משמעת שהייתה להורים כבעבר. התחצפותם של הילדים כלפי הוריהם נוראה, ואין מי יאמר להם מה תעשה ומה תפעל. עושים ככל העולה על רוחם - (ההורים עומדים חסרי אונים! לא יודעים מה לעשות! קרוב ל-100,000 הורים מוכים! 250,000 תיקי פשע נרשמים במשטרה מידי שנה!!!).

ואם לא די בכך, עוד התרגשו עלינו צרות צרורות ארורות ומסוכנות מאין כמותם... מכשירי הטכנולוגיה הטמאים והמשוקצים למיניהם!! הלוא הם: האינטרנט, האייפון, האייפוד, הגלאקסי, הפייסבוק, הסמארטפון, הבלקברי, הטאבלט ודומיהם שנכנסו אף למגזר החרדי ועשו בו שמות. הרעילו הרסו והחריבו את נשמותינו ונשמות ילדינו עד היסוד! (בתים שלמים התפרקו. משפחות נהרסו. מדווחים על מאות בנים ובנות הנושרים מידי חודש בחודשו מדרך התורה והמצוות, "הודות" לאותם מכשירים ארורים ומתועבים!!!).

ועוד ועוד... הצרות שישנם היום הם כמעט בלי סוף. דברים שלא היו ולא שמענו עליהם מעולם!!!

ואנחנו עומדים תמהים המומים ומזועזעים כאחד ושואלים את עצמנו:

"רגע, הזה עם ישראל העם הנבחר...?!"

"הזה העם שנאמר עליו ואתם תהיו לי סגולה מכל העמים...?!"

"אלו זרע קודש בני אברהם יצחק ויעקב...??!!"

"מה זאת היה לנו?!"

"כל כך הרבה צרות לעם כל כך קטן??!!

"איך הגענו לכזאת שפלות תהומית נוראה???!!"

"כזאת פשיטת רגל טוטאלית...???!!!"

כפי שכבר שאמרנו! - ההסבר היחיד לכל אותו מצב קשה ומפחיד שאנו שרויים בו עתה - טמון אך ורק בפסוק אחד בלבד:

"**כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך** (מצרות ממחלות מבעיות ומיסורים...) **ולתת אויביך לפניך** (מחבלים מפיגועים ומרציחות...) והיה **מחניך קדוש ולא יראה בך ערוות דבר** (חוסר צניעות) **ושב מאחריך** (הקב"ה ישוב מאחריך ויסתלק ממך)".

מה זה, "**ושב מאחריך**"?

אם למפקד בצבא, נמאס מאחד החיילים שלו והוא רוצה להורגו בצורה הכי יפה והכי מתורבתת שיש - בלי שאף אחד יידע שהוא רצח אותו - איך עושים את זה?

קוראים לפטנט הזה: "**ושב מאחריך**"

הולכים לחזית, נלחמים צבא מול צבא, נותנים הוראה לכל החיילים שבחזית לסגת, ואז אותו חייל נשאר לבד!!! זה נקרא **ושב מאחריך**! - אתה תהיה בחזית, בהתחלה הוא יהיה איתך, יציל אותך וישמור עליך, ואז... בלי שתרגיש, פתאום הוא הולך אחורה, הוא מסתלק, ואתה נשאר לבד...

ה"חפץ חיים" אמר, שהקללה הגדולה ביותר שיכולה להיות לעם ישראל היא, **שהקב"ה מסתלק מאיתנו**!!! בלי הקב"ה אנו חשופים לכל המקרים הרעים. עניות, פיגועים, תאונות דרכים, מחלות, אסונות וכו' וכו' כל מיני צרות איומות קשות ונוראות. בלי הקב"ה **אנו כלום**!! פשוטו כמשמעו.

"**ושב מאחריך**" -פירוש הדברים הוא: שהקב"ה אומר לנו, "תבינו ילדיי היקרים! שכשיש חוסר צניעות בין הנשים והבנות, **אני מסתלק**! זה לא מקומי כאן! אני משאיר אתכם לבד! תסדרו לבד עם המחבלים, עם המחלות, עם האסונות והצרות, אני לא אוכל לעזור לכם במצב שכזה... "אין לי פשוט עם מי לדבר"..."

זה, בעצם, המקור והשורש לכל צרותינו!!! מכאן נובעים כל הצרות והייסורים!!!

בשלביה המוקדמים של מדינת ישראל, נכנס בן גוריון שר"י אל גדול הדור ה"חזון איש" ושאל אותו בעניין גיוס בחורי הישיבות. נענה ה"חזון איש" ואמר: "מצידי לגייס את כל בחורי הישיבות לצבא כבר עכשיו, אבל בתנאי אחד, שלא תישאר שם אף בת אחת!!! צבא שמורכב מערבוביא של בנים ובנות אין לו סיכוי כלל להתקיים בתור צבא. כשיש זימה בתוך המחנה הצבאי, הוא פועל הפוך ממטרתו. במקום להגן על עם ישראל הוא מחריב אותו. למה זה דומה? לאחד שרצה לכבות שריפה על ידי שפיכת דליים מלאים בדלק!!! - וזה לא רק בצבא! אלא ככה קורה בדיוק בכל מקום ומקום שיש שם פריצות זימה ותועבה.

עד כדי כך הם פני הדברים!!!

כאשר לוקחים אורח ורוצים להראות לו את מקומו באולם החתונה, המלצר הולך **לפניו** ומראה לו את מקומו. אבל כשלוקחים רוצח למאסר, הסוהר הולך **מאחריו** שלא יברח...
"ולא יראה בך ערות דבר ושב **מאחריך**" - הקב"ה כביכול אומר: "אם אני רואה בכם ערות דבר (חוסר צניעות ופריצות), תהפכו חס ושלום "**לנאשם**", ואז אני אלך **מאחריך**, כאדם שהוטל עליו עונש.
ועל זה זעק ה'אדמו"ר מגור' בפני כל גדולי ישראל: "**איננו מבין, איך לא מתפוצץ ליבו של יהודי מהפחד של העונש הגדול הנזכר בפסוק "ושב מאחריך**???!!!"
הספר שלפניך "**בנות מדברות על עצמן**" חובר במיוחד לנשות ובנות דורינו, עקב המצב הרוחני הקשה והנורא (ללא גוזמה...) בו אנו - עם ישראל, ובפרט המחנה החרדי לדבר ה' - נתונים בו כעת.
דור איום שניתן להגדיר את מצבו לא אחרת מאשר **כפיקוח נפש ממש**!!
למה אנו מתכוונים...?
סיפר הרב אליהו רוט:
"פעם אחת הייתי נוכח בבית משפט לענייני תעבורה, והנאשם הובא למשפט בגלל שעבר על פס לבן עם מכוניתו.
"מדוע עברת על הפס הלבן?" שאל השופט את האיש.
הלה החל להצטדק ולטעון כל מיני טענות...
השופט האזין לדבריו של אותו אדם, ולאחר שסיים, פנה אליו השופט ושוב שאל: "תגיד מה שאתה רוצה... הרי יש כאן פס לבן, איך חצית אותו?!"
הנאשם המשיך בשלו: "אבל זה שנסע לפני, הפריע לי ו..."
השופט דופק בפטישו על השולחן שלפניו ואומר: "בוא נתחיל מהתחלה..." הוא מושיט את ידו אחורנית לעבר הקיר ושואל: "הנה, אתה רואה? יש כאן קיר. מה היית עושה אם הקיר הזה היה בנוי באמצע הכביש? היית נוסע בתוך הקיר?!"
הנאשם לא קלט עדיין את כוונת השופט והשיב: "כבוד השופט, איך אפשר לחצות קיר?! וכי יש מישהו בעולם המסוגל לחצות קיר??!"
בשלב זה הסתובב השופט בחזרה אל שולחנו ופנה אל הנאשם בסבר פנים חמורות: "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר!! כיון שהחוק אוסר לחצות פס לבן, הרי שהפס הלבן היה צריך להיות אצליך **כמו קיר**!!! וכמו שאי אפשר לחצות קיר, כך גם אתה היית צריך לנהוג כשהגעת לפס הלבן!".
אני", סיפר הרב רוט, "למדתי מכאן פרק מוסר ולימוד מאלף: שלכל יהודי יש איזשהו פס לבן או יותר נכון אדום שהוא משמש עבורו כקיר שאי אפשר לחצותו! בשום אופן!

גם לאנשים חילונים מובהקים ללא כל סממן יהודי, גם להם יש פסים אדומים אותם אינם חוצים לעולם!! (כמו: לעשות ברית מילה, איסור אכילת חזיר, איסור אכילת חמץ, לצום בכיפור).

הפס האדום, ששימש לכל אשה ובת יהודיות במשך כל הדורות, הייתה **מצות הצניעות**!! לא היה כזה דבר בכל תולדות ההיסטוריה, בשום תקופה, שנשים ובנות חרדיות תלכנה כמו שהולכות היום!! - נשים הוכו, נשים נפצעו, נשים דוכאו, נשים עונו, נשים הושפלו, נשים הורעבו, נשים התייסרו, נשים נפגעו, נשים נשרפו, נשים טבעו, נשים נחנקו, נשים נתלו, נשים נרצחו... ואף על פי כן, **לא הייתה אפילו אחת שהעיזה לוותר על צניעותה**!!! **בשום אופן**!!! זה היה פס אדום חזק מאוד **שאף אחת לא חלמה לחצות אותו אי פעם**!!! (אף במצבים הכי מזוויעים והכי איומים שיכולה העין לראות והאוזן לשמוע!!!) - הצניעות הייתה **הסמל** של כל יהדותן כלפי בוראן.

ואילו היום... איבדנו כמעט **את הכל**!!!

אותם מושגים פשוטים בצניעות שהיו לנו אך לפני מספר דורות, נטשטשו ונמוגו בדורינו זה כמעט לבלי היכר!!! המושגים שיש לנו היום בצניעות (אם בכלל יש...), כלל וכלל לא מתקרבים לאותה רמת צניעות אותנטית מקורית שהייתה לנו פעם!! - שכחנו מהי הצניעות האמיתית שהייתה כל כך פשוטה וברורה בדורות הקודמים.

אם נשים או בנות מסוגלות ללכת היום בפאות של היום כשהן מאופרות ומבושמות, במשקפי שמש, לבושות בחצאיות ובחולצות נצמדות וקצרות, נעולות בנעלי עקב גבוהות ובגרביים שקופות... צוחקות ומשוחחות בקול רם בפלאפון ברחוב ובאוטובוס... מדברות עם גברים ככל העולה על רוחן... ובכל זאת לדמיין לעצמן שהינן די צנועות... זה מוכיח לנו, שהמצב הרוחני שלנו בנושא הזה, נפגע **בצורה מאוד מאוד קשה**!! וזה מראה לנו גם, עד כמה שהתפיסה וההבנה שלנו בצניעות כה ירודה, מעוותת ומסולפת!!

וזה מצב חמור ביותר!!

הראה לי אחד האברכים היקרים, דברים נוראים שאמר הגאון הקדוש רבי סלמן מוצפי, וכך היה המעשה:

פעם אחת ישבו חשובי התלמידי חכמים לטקס עצה נוכח הירידה הרוחנית שבדור ומלבושי הפריצות שנתפשטו אצל ההמונים. הרב סלמן מוצפי, שנכח באותה התכנסות, התבקש להביע את דעתו. הוא אמר במילים אלו: "**רק הגאולה תעצור את ההתדרדרות**!!

אנחנו לא נוכל למנוע בשום פעולה את הפריצות מההמונים, כי זאת התגברות הקליפה!!"

"מה הלאה?", הקשו לו.

ענה ואמר: "לדעתי זה יכול להמשך עוד... יש ירידה גדולה, ונראה לי **שהיא תמשיך ותמשיך ללא מעצור**...!!!

לאור כל זאת, התעוררנו - בחסדי ה' יתברך - לחבר את ספרינו זה "**בנות מדברות על עצמן**".

ספר זה מכיל ומקיף בתוכו את נושא הצניעות בעשרה מאמרים מגוונים מקוריים, נפלאים ומחזקים, ובעוד כמה וכמה תוספות יקרות וחשובות, אשר מטרתם היא אחת: לתת לכל אשה ובחורה מודעות '**מהי צניעות באמת**' ועד כמה **היא מחייבת** אותה!

לתת לכל אחת ואחת את הכוחות להתמודד, ואת הכלים לה היא זקוקה, על מנת ליישם בפועל בחיי היום יום מצוה יקרה וחשובה זו לאין ערוך, הנוגעת אליה באופן אישי!

לפוצץ את אותה בועת דמיון גדולה בה אופף אותנו היצר הרע ולהראות לנו ש... אכן כן! כל אחת מאיתנו בהחלט מסוגלת היום להיות צנועה ולקיים את רצון ה' יתברך בשלימות! - על אף זרם החברה המודרנית הסוחף! ועל אף מה שמשדר היום הרחוב הקלוקל!

ובפרט בדורינו אנו!

ישנו פתגם חסידי שאמר אותו רבי יוסף מאיזביצי, "**שרבי מעמיד את הסולם, והתפקיד של החסידים הוא לעלות עליו**".

אנו מקווים שהספר ישמש כ"סולם" עליה איתן ויציב לכל אשה ובת החפצות באמת לעלות ולהתקרב אל אבינו שבשמים במצות הצניעות, ולהמשיך את אותה "שלשלת הזהב" של אימותינו וסבתותינו הקדושות הטהורות והצנועות במשך כל הדורות! - ואם זכתה בת ישראל אחת, להתקדם ולהשתפר בצניעות לכבוד ה' יתברך, ולו במשהו, והיה זה שכרינו מכל עמלינו!

וכאן חשוב לנו לציין, שכל הסיפורים שהבאנו בספר (למעט משלים), הינן מקוריים ואמיתיים לחלוטין! - חשוב לנו להדגיש זאת, כדי שאם סיפור זה או אחר ידבר אל אחת מהקוראות, שתדע שהוא אכן קרה במציאות! כשיודעים זאת, חשים ומזדהים יותר עם הדברים וממילא מפנימים אותם היטב אל הלב!

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, על כל החסדים והטובות העצומים והרבים אשר גמלנו מאז ומעולם בכלל, ועל כך שעזרנו בפרט בסייעתא דשמיא גדולה ונפלאה מאוד,

להוציא תחת ידינו ספר שני בנושא כה חשוב זה, לו נאוה התהילה והשבח באשר הוא יוצר האדם.

רבי חנוך זונדל (בעל מחבר הפירושים עץ יוסף וענף יוסף על המדרשים), בהקדמתו לסדר קדשים כותב: "כי יש אדם שה' יתברך מרחם עליו ומופיע לו שיבוא בשכלו על דבר חידוש ולחבר איזה חיבור טוב... וידע שמאת ה' הייתה זאת, ואל יתהלל חס ושלום בחכמתו זו בפני מי שהוא, ואפילו בעצם עצמיותו בקרב ליבו לא יגבה חס ושלום, ולא ידמה בנפשו חס ושלום שכוחו ועוצם ידו עשה לו החיל הזה... רק ידע נאמנה שמאת ה' הייתה זאת לו".

אנו הדלים, תולים את חיבור הספר הנוכחי **אך ורק** בזכות הקב"ה שהשפיע עלינו מטובו וחסדו לחברו, ובזכות כלל עם ישראל הקדושים שבוודאי על ידי זכותם אסתייעא מילתא בהדן.

תודתי נתונה:

לרבנים הגאונים שליט"א מחברי הספרים הנפלאים 'עולמות של טוהר' ב' חלקים, ועוד קונטרסים חשובים ויקרים, שהקדישו לנו הרבה מזמנם היקר והאירו עינינו בכל ענייני הספר. ישלם לו ה' כפועלם הטוב ויברכם באושר ועושר ושלוה וחיים טובים ושיזכו לחבר עוד חיבורים טובים ומועילים. אכי"ר.

להורי היקרים והנפלאים אבא מארי **שלום** ואימי מורתי **שושנה**, שבזכותם זכינו לישב באוהלה של תורה מתוך נחת ושלווה, ודואגים לכל מחסורינו מעודנו ועד הלום, ובזכותם זכינו בחסדי ה' להוציא בשנית את ספרינו זה. יהי רצון שהקב"ה ירעיף עליהם משפע טובו ברכות גדולות וטובות עד בלי די, ושיתברכו בכל הברכות והישועות הכתובות בתורתינו הקדושה, ויזכו לאריכות ימים ושנים מתוך בריאות הנפש והגוף, ומתוך אושר, עושר וכבוד. ושיזכו לראות את כל יוצאי חלציהם הולכים בדרך התורה הקדושה ולרוות מהם רק נחת דקדושה כל ימי חייהם מתוך נחת ושלווה ויישוב הדעת. אכי"ר.

להורים היקרים והמסורים מר חמי **מאיר** ומרת חמותי **אביגיל**, אשר תומכים ומסייעים לנו בכל עת וברוחב לב. יהי רצון שהקב"ה יאריך את ימיהם בטוב וימלא את שנותיהם בנעימים בבריאות איתנה ונהורא מעליא. ויזכו לראות רק נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, מתוך אושר עושר וכבוד. ושיתברכו בכל הברכות והישועות הכתובות בתורתינו הקדושה. אכי"ר.

ואחרונה חביבה, אשת חיל עטרת בעלה, מנשים באוהל תבורך, **אשתי היקרה**, שתמכה ועודדה אותנו במשך כתיבת הספר ואפשרה לנו לחברו מתוך מנוחה וישוב הדעת, ומטה על שכמה את עול גידול הבית וגידול ילדינו. יהי רצון שהקב"ה יוסיף ויתן לה כח ובריאות עושר ושלווה מתוך נחת רוח לאורך ימים ושנים, ושנזכה לרוות נחת דקדושה מכל יוצאי חלצינו לעבודת ה' יתברך, ושזכות הצניעות תעמוד לנו ולזרעינו ולזרע זרעינו עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אכי"ר.

צניעות "חברת השקעות" בעלת ערך מוסף [בע"מ] בעולם הזה ובעולם הבא!!!

מי מבין שני האחים יזכה לגן עדן הגבוה ביותר...?

במוצאי שבת אחד באחד הבתי כנסת החשובים שבעיר, הוזמן לשם תלמיד חכם גדול ידוע בציבור לדבר על נושא מסוים בפרשת שבוע. בין יתר הדברים שאמר זה: "שאצל החילונים יש מושגים שפשוט לא קיימים. לדוגמא: צניעות. כן, צניעות, לא כתובה כלל במילון שלהם. אין כזה מושג אצלם!".

אני כששמעתי זאת, חשבתי לעצמי: 'רגע, זה אצל החילונים! ואצלנו מה? האם אצלנו המצב טוב יותר מהם? האם גם אנחנו לא מחקנו מהמילון שלנו את המושג צניעות? האם אנחנו, המגזר החרדי או הדתי, כן מודעים לנושא הצניעות בצורה נכונה על פי ההלכה ועל פי דעת גדולי ישראל, או שגם בזה באופן יחסי אנחנו קצת (הרבה) דומים איכשהו לחילונים??'

התשובה המאוד מאכזבת ידועה לכולנו...

נושא זה הפך היום בדורינו, לאחד הנושאים הכי חמים והכי בעייתיים שיש! והוא נוגע ממש לכל אחת ואחת באופן פרטי, ולכל עם ישראל כולו באופן כללי.

מה שקורה היום ברחובותינו - ברחובות 'החרדיים' - הגיע פשוט למצב בלתי נסבל ממש!!!

פריצות הבגדים הנמכרת בחנויות, התנהגות הנשים והבנות, הפתיחות הראוותנות והמותרות, בנות שהולכות ומתקלקלות... הולכת וגואה אצלנו מיום ליום בממדים מאוד מאוד מדאיגים!!!

המצב הנורא הזה השורר היום כמעט בכל פינה ופינה, הוא זה שאילץ אותנו לכתוב על נושא כאוב זה על מנת להציגו בקרב הנשים והבנות -- בצורה האמיתית, הנכונה, והטובה ביותר, עד כמה שידינו מגעת, בעזרת ה' יתברך.

למה כל כך חשוב לעורר דווקא את הנושא הזה? וכי חסר על מה לדבר?
מספרים על שני אחים שהיו עומדים בראש מפעל גדול של חומרי ניקיון. עסקיהם היו משגשגים ומוצלחים ביותר, וחייהם התנהלו בשלווה ובנחת. יום אחד הזדמנה לפניהם עיסקה מצויינת, אשר הייתה עשויה להעלות את רמת הכנסותיהם לגבהים שלא שיערו. אולם, הייתה רק בעייה אחת... כשרותה של העיסקה לא הייתה 100 אחוז!
אח אחד מתעלם מאותו חשש של איסור ומבקש לחתום על העיסקה. אך אחיו משך את ידו ממנה עד כדי עזיבת השותפות ופיטוריו מהמפעל!!
העיסקה נחתמה. וכפי הצפוי כך באמת היה. האח הראשון עלה מעלה מעלה לפסגת ההצלחה והוא נעשה מיליונר אדיר! הוא החל לתרום מכספו סכומים אדירים; לישיבות רבות, לאירגוני צדקה וחסד, לכל מיני ועדי רבנים להצלת משפחות, לאירגוני תשובה וכו' וכו' הוא השיא את בניו ובנותיו למשפחות של רבנים בני תורה וירא שמים, וכך תמך בהם ופרנסם כל ימי חייו.
האח השני לעומתו, מאותו רגע שמשך את ידו, הפך למובטל. כדי להתקיים הוא החל לעבוד בעבודות קשות ופשוטות. כך חלפו שנים... בקושי רב הוא חיתן את ילדיו. חתניו וכלותיו היו גם הם אנשים פשוטים כמוהו, ובקושי רב התקיימו למחייתם.
עברו שנים ו... שני האחים נפטרו מן העולם! כעת הם באים לפני בית דין של מעלה...
מי, לדעתך, מבין שני האחים יזכה לגן עדן גבוה יותר?
נכון! האח "המסכן"! זה שלא חתם על העיסקה.
שכרו של אותו אח שלא חתם על העיסקה המפוקפקת, יגדל עשרת מונים משכרו של אחיו העשיר! - שהרי כל הצדקות כל החסדים וכל התמיכות שנתמכו בו אלפים אלפים של בני אדם במשך עשרות שנים, **צמחו על קרקע לא חלקה ולא ישרה**! כל חסדיו וצדקותיו של אותו אח עשיר, היה בנוי על יסוד רעוע ביותר... **כסף לא כשר**!!!
זאת התשובה!
הצניעות הינה **היסוד והבסיס**, - של כל בת, נערה, בחורה, ואשה יהודייה באשר היא - לבנות עליה את כל מעשי החסד והמצוות במשך כל ימי חייה, והינה קודמת במעלתה ובחובת קיומה לכל מצוה זו או אחרת, אשר בהן מחוייבות הנשים והבנות!
"**סליחה**?! **מה זה 'בופפיסט'**?"
רק חבל מאוד לצערינו שבנושא הצניעות התפיסה של הרבה נשים ובנות שזה רק איזו חומרה או חסידות. רק לצדיקות, רק לחסידות מ'מאה שערים', אבל לנו...?! צניעות...?!

אכן זוהי טעות חמורה מאוד ביסודה, וזאת מסיבה פשוטה: כיון שנושא הצניעות לא חדר במלוא היקפו ועומקו לכל מקום, ורבות מהנשים והבנות אינן יודעות את המשמעות שבדבר ועד כמה שזה מחייב אותן, לכן הידע שלהן בנושא הזה הוא די רדוד ושטחי וממילא תגובתן לעניין הצניעות מתבטא בחוסר עניין ואי שביעות רצון, כאילו מגבילים אותן ולא מאפשרים להן להתלבש יפה...

דבר ידוע הוא שכל דבר שלומדים אותו כמו שצריך מקבלים אליו הערכה אמיתית, חשים אליו הזדהות, ואז מבינים באמת עד כמה שהוא נכון ועד כמה שהוא מחייב. לא חסרים לכך דוגמאות מהחיים. זוהי עובדה פשוטה וברורה.

סיפר הגאון רבי נח וינברג:

"יצא לי פעם לשוחח עם תייר בביקורו הראשון בארץ ישראל. הוא נראה מאוכזב.

"כולם קוראים לישראל 'ארץ הקודש', הוא אמר, "עליתי לצפון, ירדתי לדרום, מצדה... עין גדי... הייתי בכל מקום - ואני מוכרח להגיד לך: לא ראיתי שום קדושה בארץ הזאת!"

אז שאלתי אותו: "אההה... נפלא! אם היית בכל הארץ בטוח שראית כמה 'בופפיסטים', עם כמה 'בופפיסטים' יצא לך להיפגש?"

"סליחה?! מה זה 'בופפיסט'?"

"לא שאלתי אותך מה זה 'בופפיסט'... שאלתי כמה כאלה פגשת?"

"איך אני יכול לענות לך אם אני לא יודע על מה אתה מדבר?!"

"נכון!", עצרתי אותו, "וקדושה? האם אנו יודעים על מה אנו מדברים כאשר אנו אומרים קדושה? האם שאלת את עצמך מהי קדושה? האם קדושה אומרת, מלאכים לבנים מרחפים ברחובות? או אולי אורות בשלל צבעי הקשת פורצות מתוך הסלעים??"

אנחנו זורקים לאויר מושגים שונים כמו 'צניעות', אבל המחשבה שלנו להבין מהי בכלל צניעות מאוד מעורפלת ושטחית. אם לא נלמד ברצינות מהי צניעות אמיתית... לעולם לא נצליח להבין כמה שהיא חשובה ועד כמה שהיא מחייבת כל אשה ובת באשר היא!!

אני נוסע אחורה, או שאני עומד?

כל העולם כולו אוהב ערכים. למעשה, אין בעולם קבוצת אנשים שמכבדת את עצמה שאינה אוהבת ערכים וקובעת ערכים לעצמה.

ניקח, למשל, את הערכים האוניברסלים של "לא תגנוב" ו"לא תרצח", וכי קיימת בעולם קבוצת אנשים שאינה מסכימה עם הערכים הללו!?? - אלא מה הבעייה? הבעייה מתחילה בהגדרות ובפרשנות שאותם נותנים אנשים שונים בעולם למושגים הללו.

הקומוניסטים סברו, שכאשר בעל מפעל מתעשר, כספו שייך לפועלים, ולכן יש ליטול את כספו ולהניחו בקופה מרכזית, שממנה יתפרנסו כולם. בעולם כולו הם נחשבים

לגנבים, אך הם עצמם מגלגלים עיניים צדקניות וטוענים: "חלילה! הלא אנו עושים צדק בלבד..."
כולם מסכימים שאסור לרצוח, אולם מהו רצח? בזאת נחלקו הדיעות...
הנאצים ימח שמם וזכרם, גם הם היו נגד רצח, ובבתי הסוהר שלהם החזיקו רוצחים, אולם לדעתם, כפי שדריסת חתול אינה מחייבת אדם בעונש, כך הריגת יהודי, איננה נקראת רצח, וכמוה הריגת אדם מפגר, המהוה, לדעתם, נטל על החברה ומותר להורגו.
וכמו כן המושג "המתת חסד" - לנתק אנשים זקנים או גוססים ממכשיר ההחייאה, או "הפלת עוברים" בבטן אימם, שיש מדינות רבות היום המתירות על פי חוק להמיתם בצורה כזו, משום שמחשיבים זאת לפעולה של רחמים...
ואילו על פי התורה הקדושה מעשים אלו נחשבים **לגזל ורציחה ממש לכל דבר**!!!
וכאן מתעוררת שאלה גדולה: היאך ניתן לדעת מהי "צניעות" באמת? הערך המקודש ביותר שמחייב כל אשה ובת באשר היא? הלא בני אדם משנים את ההגדרות בהתאם לצרכים שלהם, הם נוגעים בעניין, וממילא, לא ניתן לסמוך עליהם...
למשל:
אדם יושב לו באוטובוס העומד ברמזור אדום, לפתע הוא מרגיש שהוא נוסע אחורנית. מאוחר יותר מתברר לו שהאוטובוס שעמד בנתיב לידו התחיל לנסוע קדימה, בזמן שהוא המשיך לעמוד, וכך נוצרה אצלו התחושה של נסיעה לאחור. כיצד, אם כן, יכול אותו אדם להחליט מתי הוא נוסע אחורה ומתי הוא עומד על מקומו?
לשם כך הוא זקוק לאיזה שהוא דבר שאיננו צד בעניין. לדוגמא, בנין העומד בצד הדרך ודאי אינו יכול לנוע ממקומו, לפיכך ביחס אליו ניתן לקבוע את האמת!
גם אנו זכינו לדבר קבוע, העומד מוצק, מבלי שיד אדם תחולל בו שינויים... הלא זו התורה הקדושה שניתנה משמים ודעת גדולי ישראל ההולכים בעקבותיה, רק הם יכולים לקבוע ולהגדיר במדוייק מהי כוונת המושג "צניעות".
"**שלוש פעמים החלפנו את מלתחת הבגדים שלה**..."
וזאת למעשה מטרתינו בחיבור זה, לתת לך בת ישראל יקרה מודעות בנושא הצניעות, מודעות לדברים שאינך כל כך יודעת אותם, וכמו שהעידה אשה אחת שאילולא הייתה נתקלת בהסברה על הצניעות ובהלכות שקשורות לכך, הייתה חושבת שהיא מספיק צנועה ורק בעקבות שלמדה את הנושא כמו שצריך, הבינה שיש לה הרבה מה לתקן.
וכפי שסיפר גם יהודי יקר:
"אני כל יום לומד עם אשתי הלכות צניעות. שלוש פעמים החלפנו את מלתחת הבגדים שלה כי כל פעם למדנו דברים חדשים! - חשבנו בהתחלה שזה צנוע... וגילינו שהבגד

הזה והזה... בכלל לא צנוע. זרקנו הכל לפח וקנינו הכל מחדש. בקושי אנחנו גומרים את החודש, אבל אני משקיע בזה! אני אומר לאשתי, "לכי תקני, העיקר שתהיי צנועה"... וגם על הילדות שלי כל פעם אני שם לב ובודק שהכל איתן בסדר. אני רוצה שפע... פרנסה... ברכה... מה, אני משחק משחקים עם הקב"ה!?? - **אם לומדים את נושא הצניעות לעומק יודעים שישנם מכשולים רבים שלא היינו מודעים להם קודם לכן**..." כשבאו ל"חפץ חיים" ושאלוהו אם יש איסור ללמד ולהסביר לבנות את עניין הצניעות ואיסור יחוד, נאנח ה"חפץ חיים" ואמר: "**מה שלא צריך לדבר** (לשון הרע ורכילות) **מדברים! ומה שצריך לדבר** (צניעות ואיסור יחוד) **לא מדברים!**".

הגאון רבי אהרן קוטלר כותב:

"יש הנמנעים מלדבר בענייני צניעות באומרם כי זה לא צנוע... זו טעות! שומו שמיים! בדור פרוץ וירוד בכל העניינים, בהלבשה במרחצאות, בריקודים, בריש גלי בלי בושה, כל זה במצב של מרידה בהרגשה שהכל מותר - האם במצב כזה לדבר בענייני קדושה וצניעות **זה דבר של נגד צניעות**?! **היש לך הטעיית היצר גדולה מזו**?! (זה היה בדורו לפני 60 שנה ויותר, שלא לדבר על היום).

לכן ראינו חובה לפרסם את הדברים ולזכות את אלו שנכשלות בזה מחוסר שימת לב או מחוסר ידע, בעזרת ה' יתברך.

האות צ' והאות פ'

צניעות היא לא רק מה שחושבים העולם שזה רק בעניין הלבוש לדעת מה מותר ללבוש ומה אסור, אלא המושג הוא הרבה יותר רחב והרבה יותר כולל ממה שחושבות הרבה נשים ובנות.

לדוגמא:

ישנן החושבות שאם הן מכוסות מכף רגל ועד ראש זה כבר מספיק צנוע - אבל הן לא יודעות שצריך להיזהר בו זמנית שגם הבגדים לא יהיו צמודים לגוף!

עוד דוגמא: הרבה יוצאות מביתן (לצורך לימוד, עבודה, קניות, אירוע וכו') כשהן מאופרות ומדיפות אחריהן ריח של בושם - והן אינן מודעות לכך שזה מושך תשומת לב והתעניינות רבה לראות ולהסתכל 'מי זאת אותה אחת שעברה כאן'...?

דוגמא נוספת: נשים ובנות נסחפות אחר כל 'מודה' שנכנסת היום לרחוב בלי להתבונן אם היא רצויה בעיני ה' יתברך או לא! כמו למשל, החצאיות הקצרות שמגיעות עד הברך! (שהיום זה כבר עלה מעל הברך. ה' ירחם!!) או מטפחות ראש גבוהות (הקרויות 'בובו') או בולטות בצבען.

ועוד ועוד.

דברים אלו, ועוד דברים אחרים שנפרט בעזרת ה' בהמשך, נוגדים מכל וכל את דרכי הצניעות ואסורים מעיקר הדין! ורבות מהנשים והבנות לא מודעות לחומר האיסור ולא שמות לב לכך.

צניעות פירושה הסתרה והצנעה מן העין. שזה כולל: סגנון לבוש סולידי ורחב, סגנון דיבור נמוך וקצר, תנועות גוף עדינות, צורת התנהגות שקטה, ואף הסתפקות במועט.

באותיות לשון הקודש, ישנו דבר מופלא אותו גילו לנו חכמי התורה:

כל אות מהאל"ף בי"ת, מסמלת איזו שהיא משמעות הקשורה לאותה אות!

למשל: האות ח' מסמלת את המשמעות של חיבור, כמו:

חיבוק (שמחבר בין שתי בני אדם).

חבל (שמחבר וקושר דבר לדבר).

חלון (שמקשר את יושבי הבית עם הרחוב).

חצר (שמחברת את כל הנמצאים בה), **וכן הלאה.**

האות צ' של צניעות, מסמלת את המשמעות של סגירות וחוסר התבלטות. למשל:

צימצום, צינוק, צרות, צימוק, צנום.

ואילו האות פ' של פריצות, מסמלת את המשמעות של פתיחות והתבלטות. למשל:

פתוח, פעור, פרום, פרוע, פרוץ.

לא לחינם כך זה יצא! זה בא להגדיר לנו, שכל מהותה של הצניעות היא; שבת ישראל צריכה לשמור על עצמה תמיד שלא לבוא לידי התבלטות. שזה אומר - לא לגרום למשיכת תשומת לב בלכתה ברחוב, כשהולכת לבית ספר, לעבודה, לקניות, לאירועים, לחברות, וכו' וכו'.

ואילו ההיפך מזה, זה פריצות!

כמו שאמרנו, לצניעות אמנם יש הרבה פרטים, אבל בראש ובראשונה הדבר העיקרי בצניעות שצריך להקפיד עליו ובלי זה אין המשך וקיום לצניעות, הוא הלבוש! זאת אומרת לבוש שקט וצנוע לפי רוח ההלכה!

"הן לא אסירות?!", שאל אותה המוכר

נועה יבוק ירדה לאיטה במדרגות הבניין, כשהיא אוחזת בחוזקה שקית ניילון שחורה ואטומה. 'אינני רוצה שהילדות בבית תדענה שאני משתמשת בחוברות הללו'. חשבה לעצמה.

למען האמת, גם ליבה שלה היה כבד במקצת, והיא הטיבה לדעת שלא כשורה היא עושה.

'אצא לקנות את האריג כבר עכשיו, ובדרך חזרה אכניס את החוברת לניצה'.

ניצה למדה יחד איתה בשיעורי התפירה. יחד הן גזרו ותפרו, כווצו ופרמו. לשתיהן היו ידיים טובות, ושתיהן לא פנו לתחום התפירה עד העשור הרביעי לחייהן. היו ביניהן הרבה קווים משותפים, ואולי זה מה שקירב את הלבבות. הקבוצה הכילה אמנם שש נשים, אבל נועה וניצה עבדו יחד תמיד.

'ובכל זאת' - צביטה של קנאה דקרה את ליבה של נועה - 'בכל זאת, היצירות שלה הרבה הרבה יותר מוצלחות משלי. יותר מעוצבות, יותר מתואמות, יותר איכותיות'.

בשיעור האחרון היא כבר לא יכלה יותר להתאפק, ובזהירות חקרה את ניצה לסוד שעומד מאחורי הטעם המשובח והאופנתי של הבגדים שתופרת.

ניצה חייכה בנעימות. "האריגים המתאימים? התכנון? אוהה... באמת תודה לך, נועה. אבל הטעם הוא לא שלי...". נועה חשה שסקרנותה מתגברת.

"אני נעזרת בחוברות האיטלקיות של "ליידי מ." זה הכל. גיסי שולח לי אותן מאיטליה מדי חודש, אני מאוד נהנית מסגנון העיצוב שלהן".

זהו.

מאז ידעה נועה, שאין צורך להתלבט שעות ארוכות בחנות האריגים, איזו דוגמת אריג תהלום את הגזרה המתוכננת. אין טעם להשקיע מחשבה וניסויים כושלים בבחירת דוגמא מעוצבת לבגדי חתונה. פשוט, יש צורך לעיין בכובד ראש בחוברות של "ליידי מ." לבחור את הדוגמא, ולקנות אריג לפי המוצע.

והתוצאה? תזכה בכל המחמאות!

נועה מעולם לא חשבה פעמיים בדברים שהיוו יסודות בחינוך. את ילדיה שלחה למקומות לימוד הטובים ביותר, בלי להתחשב בנוחות או בגובה שכר הלימוד. היא חפצה, כמו הרבה נשים כשרות בישראל, שביתה יעמוד איתן בכל סערה, ופירותיו יהיו זרע ברך ה'.

אבל עכשיו, בהשקעה העצומה שהיא מקדישה ללימוד התפירה, חשה שאולי אפשר למצוא מוצא. והיא החליטה לקחת מניצה את החוברת, לקנות אריגים, ולהחזיר את החוברת מיד.

ביתה יישאר טהור ונקי.

חנות האריגים הפופולארית "יהלום" הייתה ריקה למדי בשעות אחר הצהריים המוקדמות.

בעל הבית עמד לשירותה, ונועה יכולה הייתה לסקור בדקדוק את טורי המדפים עמוסי הסחורה. מחר בערב יש לה שיעור תפירה. מאוד הייתה רוצה לסיים בגד הולם עד

החתונה של דבורי, אחייניתה. המחמאות הצפויות, הן על טעמה המשובח והן על כשרונה הנדיר בתפירה, דגדגו כבר את אוזניה בליטוף משכר.
החוברת של "ליידי מ." הייתה פתוחה על הדלפק, בעמוד המבוקש, ונועה ניסתה לבחור אריג דומה לדוגמא שהופיעה במקור.
המבחר היה עשיר. בעל החנות הציץ אף הוא בחוברת, וערם לפניה סוגים שונים של אריגים מתאימים. היא מישששה כל אחד, החליקה עליו, ניסתה לכווץ ולמתוח, ואף הניחה על קצה שרוולה, כדי שתוכל להתרשם ביתר בהירות. אריג אחד מצא חן בעיניה מכל השאר.
היא נטלה אותו עימה, וצעדה אל עבר המראה הגדולה.
שחררה מטרים אחדים והניחה על שמלתה. כן. המראה השביע את רצונה. ודווקא אז הבחינה, סמוך למראה ולדלת היציאה מהחנות - בגליל אחר, עב מידות, שעמד שעון על הקיר. משהו בו קרץ לה. הניחה את האריג שאחזה בו וניגשה אל הגליל ההוא.
הדוגמא הייתה מעניינת, הצבעים - אופנתיים. הסגנון דומה להפליא לשמלה שבחרה בחוברת של "ליידי מ."
"את זה!", היא הצביעה על הגליל. "תגזור לי, בבקשה, מהאריג הזה שלושה מטרים ומחצה!". אפילו לא הייתה צריכה לחשוב פעמיים. האריג היה מושלם.
"יש לך טעם משובח", אמר המוכר, כשהוא מודד בסרגלו הארוך את המידה הרצויה.
נועה הופתעה. לא היה ממנהגו של בעל החנות להאריך בדברים, ובוודאי לא להחמיא על טעמה.
"מדוע אתה חושב כך?", שאלה כשחיוך של אי נעימות נתלה בזוויות פיה.
"רק לפני חצי שעה מכרתי שלושה גלילים ענקיים מהדוגמא הזו", ניכר היה שהוא זחוח דעת, אולי מסוחרר מעט מהמכירה הגדולה שביצע.
בעיניה של נועה זה לא מצא חן.
"מי קונה שלושה גלילים מדוגמא אחת?", שאלה שאלה של טעם.
"הייתה כאן הגברת נאור, המפקחת הכללית של בית הסוהר לנשים", הוא התחיל לספר, נשען בבלי דעת על הסרגל הארוך. "תמיד יש לגברת הזו רעיונות מעניינים. את מבינה, בוודאי, שה"פציינטיות" שלה הן משהו מיוחד", הוא גיחך. "היום, כך אמרה לי, עלה בדעתה שיש ללמד את הנשים הללו מהו כבוד עצמי. אולי הכבוד העצמי ימנע אותן מלחזור בעתיד על המעשים אשר עשו. הבגד מכבד את האדם, כך אמרה, ולכן החליטה

לתפור להן תלבושת אסירות חדשה. במקום האריג העלוב שיש להן עתה - היא תבחר אריג יפה, יקר, תיתן אותו לתפירה אומנותית, ותלביש את האסירות כמו גברות".
נועה הייתה המומה, חשה שברכיה כושלות, אבל המוכר עוד היה עסוק בסיפורו, וכלל לא שם לב.
"היא לא נוהגת לדחות דברים, כך התפארה באוזני, ולכן התייצבה פה עם פתיחת החנות. והאריג הזה" - הוא הצביע על האריג הנבחר של נועה - "יהיה מעתה תלבושת אחידה לכל ה"פציינטיות" של הגברת נאור".
נועה עדיין לא מצאה מילים בפיה, אבל כשאחז בעל החנות את המספריים הגדולים והחל לגזור, היא התעשתה. "לא! לא! לא!" זעקה בקול ניחר. המוכר הביט אליה בהפתעה מוחלטת.
מעודה לא צעקה בחנות... תמיד הייתה אשה שקטה ועדינה. הפעם היה נראה שמשהו קרה לה...
"לא, רק את זה אל תיתן לי.. כל אריג אחר, לא איכפת לי איזה... אבל לא את זה!"
הוא נדהם. "אבל את בחרת את זה, גברת??"
היא כיסתה את פניה בכפות ידיה, מסויטת כולה. 'שאני אלך ברחוב בבגדי אסירות?! לא יקום ולא יהיה!'. "אני לא מעוניינת יותר באריג הזה", ניסתה לחזור לעצמה.
"מדוע?" שאל נפגע. סבור היה שסיפורו יחמיא לה, והנה...
"אינני רוצה ללכת ברחוב בבגדים של אסירות שביצעו מעשי פשע".
היא חשבה שסלידתה מובנת מאליה, אבל המוכר כבר נעלב עד עומק נפשו.
"רגע, הנשים הללו שעשו בשבילך את החוברת הזו", הצביע על השולחן, על החוברת הפתוחה של "ליידי מ." - "**הנשים שעשו את זה, הן לא אסירות**??! **הן אסורות בכבלי היצר!! מוכנות שחצי עולם ילך במינימום לבוש כדי שהן תרווחנה עוד קצת כסף, ועוד גונבות את הלב לחשוב שזה יפה... אז מה ההבדל**??!!"
נועה לא התפנתה לחשוב מאין לו, למוכר הזה, שאינו נראה כמדקדק במצוות, מחשבות שכאלו. המילים שאמר הלמו במוחה כמו פטישים. "חצי עולם ילך במינימום לבוש... גונבות את הלב..."
הרחוב קידם את פניה בהבל חם של יום שרבי, פסי המרצפות של המדרכה התקדמו לקראתה במרוץ מטורף. "אני אלבש בגדים של פושעות ושל גנבות, ועוד אשלם עליהם במיטב כספי...??!!!". גופה להט בבעירה פנימית. על אף שהפעם לא קנתה מאומה, חשה שדווקא בפעם הזאת עליה לשלם תשלום מיוחד...

מפני מה נשים ובנות הינן יותר רכות ויותר מעודנות?

בת ישראל יקרה! הקב"ה, ברוב אהבתו אותך, מחייב אותך ללכת בצניעות משום שזה מכבד אותך! - הוא רוצה שתהיי תמיד חשובה אצילית ומכובדת!

ניתן לך כמה הוכחות פשוטות לכך:

האם את זוכרת מה התורה הטילה על אשת 'יפת תואר' לאחר שנלקחה בשבי לבית הישראל?

עליה להסיר את השמלה היפה בה היא לבשה במלחמה כדי להחטיא את הלוחמים, ובמקום זה ללבוש בגדים פשוטים ועלובים.

עליה גם לגלח את כל שיער ראשה היפה, ובנוסף לכך לגדל את ציפורניה.

היא צריכה לשהות רק בחדר המיוחד שרגיל להשתמש בו הישראל ששבה אותה, ולא בחדר אחר.

וכך, כשהיא מגולחת ראש לגמרי, לבושה בבגדים עלובים עם ציפרניים מגודלות, היא יושבת ובוכה באותו חדר המיוחד לו - הוא נכנס לחדרו ונתקל בה, יוצא מחדרו ונתקל בה... רואה אותה שוב ושוב במשך עשרות פעמים ביום ובלילה, בבכייתה ובניוולה... כדי שתתגנה עליו ולא ירצה עוד להשהותה אצלו וישלחנה מביתו.

שואלים חכמינו זכרונם לברכה: "וכל כך למה? מה הטעם בכל זה?"

והם עונים: "**כדי שתהא בת ישראל שמחה וזו עצובה ובוכיה, בת ישראל מקושטת בעיני בעלה וזו מתנוולת ומתבזה! - זאת מטרת התורה! לדאוג לאושרה ולכבודה של בת ישראל!**". וחובה על בעלה הישראל לקיים זאת ככל שאר מצוות התורה שהוא מחוייב בהם!!

ישנה הלכה האומרת, שממזר (מי שנולד מאיש ואשה שאסורים להתחתן ביחד) יכול לעלות לתורה אם הוא רוצה. אבל להתחתן עם בת ישראל הוא אינו יכול! בשום פנים ואופן!!

זה מגלה לנו, דבר מדהים ממש, **שאת** (מבחינה מסוימת) **יותר חשובה מהתורה!!!**

ועד כדי כך, שאת צורת המשכן (שהוא נחשב כביכול "לביתו" של ה' יתברך) ויש בו קדושה נוראה מאוד מאוד (שנדב ואביהוא בני אהרן - שהיו יותר גדולים ממשה ואהרן, נשרפו שם מגודל קדושת המקום!!), לומדים לא אחרת מ... **אשה צנועה!!!**

פעם שאלת את עצמך, מפני מה נשים ובנות הן עדינות ורכות יותר בטבען מאשר גברים ובחורים?

תשובה מדהימה כתובה בספרי הקבלה: מפני שהאשה היא ממידת המלכות!

כלומר, נשמותיהן וגופותיהן של הנשים חצובות במקורן ממידת המלכות. ולכן זה מסביר למה באמת הן יותר אציליות ויותר עדינות מאשר הגברים, כיון **שהינן מלכותיות**!!!

הן עדינות, הן נכנעות, הן מקבלות, הן צנועות, הן לא חצופות בטבע שלהן, הן ביישניות. "אני רואה את זה אצלי", מספר הרב מנחם שטיין, "יש לי חדר בנות בבית. אני הולך לישון ב-2:00, 3:00 ו-4:00 לפנות בוקר, ואני הולך ומכסה אותן כשהן ישנות. כשאני נכנס לחדר על קצות האצבעות בשקט... הן מרגישות באופן תת הכרתי שמישהו נמצא בחדר, והפעולה הראשונה שהן עושות זה, להוריד את הכתונת ולהתכסות!". אצל בנים זה לא כך.

למה?

כי בנות במהות הבסיסית שלהן הן צנועות! זה מולד אצל בת! זה בטבע שלה!

הרבה שואלות, מה פשר הברכה שמברכות הנשים והבנות כל בוקר: "**ברוך שעשני כרצונו**". במבט שיטחי זה נשמע די מקומם, לכאורה?

שאלה זו נובעת מחוסר הבנה.

המהר"ל מפראג מסביר את הברכה הזו, כך: האשה מטבעה יותר קרובה להקב"ה, מאשר האיש! זאת אומרת, כדי שיוכל האיש לדבוק בה' ולהתקרב אליו, עליו לעמול ולהתייגע הרבה בתורה ולקיים את כל מצוותיה. וזאת משום שהוא נברא מרוחק יותר מהקב"ה. ועל ידי אמצעים - קיום התורה ולימודה ושמירת כל המצוות - הוא יוכל שוב להתקרב להקב"ה.

אצל האשה זה לא כך! היא לא צריכה לעשות הרבה כדי להתקרב לקב"ה (וזאת באמת הסיבה שפטרו אותה ממצוות רבות וחשובות כמו, לימוד תורה, לבישת ציצית, הנחת תפילין וכו' וכו'), משום שהיא כבר קרובה אליו.

וזאת כוונת הברכה: "**ברוך שעשני כרצונו**" - כלומר, אני מודה לה' שעשה וברא אותי באופן כזה שאני כבר עושה את רצונו, בלי להתאמץ הרבה!

(תפקידה האמיתי הוא: לא לקלקל את הקירבה שישנה כבר בינה לבין בוראה! וזה על ידי שהיא תקפיד ותשמור על צניעותה כל ימי חייה!)

וזה גם עונה לאחת השאלות הקשות המטרידה נשים רבות: "מדוע לפי התורה, אשה שבגדה בבעלה היא נאסרת עליו, ואילו בעל שבוגד באשתו הוא לא נאסר עליה?"

התשובה היא: **דווקא משום מעלתה הרוחנית הגבוהה של האשה**!!!

נתאר לעצמנו את האיש הקדוש ביותר מכולם - הוא הכהן הגדול.

נכנס למקום הקדוש ביותר - קודש הקודשים.

ביום הכי קדוש בשנה - ביום הכיפורים.
אם בטעות תארע לו טומאה, ולו הקטנה ביותר, הוא ייפסל מלעבוד בבית המקדש!
הגמרא מספרת: שפעם כהן גדול דיבר ברחוב עם איזה יהודי עם הארץ, ותוך כדי דיבור ניתזה טיפת רוק מפיו של העם הארץ ונגעה בכהן גדול, הוא נפסל מיד. ולקחו כהן גדול אחר במקומו.
ועתה נשאל: אם טומאה כזו קטנה הייתה נוגעת ביהודי ישראלי פשוט ורגיל, האם גם הוא היה נטמא? ודאי שלא! - הטומאה הקטנה פגעה בכהן הגדול דווקא משום שהוא טהור ומקודש יותר מכולם!
והוא הדין ממש לאשה! דווקא משום שהאשה יותר רוחנית ויותר קדושה וטהורה (עד כדי כך שחכמינו הקדושים ממשילים אותה ל"שכינה הקדושה"), הסטייה שלה (לדברים אסורים) הינה קריטית ביותר! ובכוחה לפגוע בבעלה ולהאסר עליו!!!
זה כל כך מרגש לדעת, עד כמה התורה הקדושה כל כך **מחשיבה מכבדת ומעריכה אותך!**
החטא הכי גדול שיכול להיות...
וזה בעצם מה שכואב וכל כך לא מובן...
המלכה אליזבת או המלכה דייאנה (שהינן גויות), לא תעזנה בשום אופן, מפאת כבודן האישי, ללכת ברחוב עם חצאית 'סקיני' קצרה עד הברך ובחולצות צמודות לגוף, נעולות בנעלי 'פלטפורמה', משוחחות ברחוב בפלאפון עם משקפי שמש... מכיון שהן מלכות!!
והן יודעות טוב מאוד, שכל מלכה מוגבלת בסגנון לבושה ובצורת התנהגותה, ואוי ואבוי להן לחלל את כבודן העצמי ואת מעמדן החשוב!!!
נו, אז למה את כן...???
למה את "מוכרת" את עצמך ומתפתה כל כך מהר ובקלות לאופנה הזולה והרקובה???
למה את מרשה לעצמך ללכת עם איזו חתיכת פאה מסכנה ועלובה של איזו אשה גויה מתה טמאה ומטונפת...???!!
למה את משפילה את כבודך העצמי והינך הולכת עם סמרטוטים - חצאיות וחולצות צמודות וקצרות שיצר אותם גוי בזוי טמא ומתועב - שאינם מחמיאים לך כלל וכלל...???
למה...???!!!
איפה הגאווה האישית שלך???!!!
איפה כבודך העצמי???!!!
כלום שכחת שאת באמת בת של מלך???!!!

הרי המלכה דייאנה והמלכה אליזבת, ככל שתהיינה המלכות הכי גדולות... הן לא מגיעות לקרסוליים של היהודייה הכי פשוטה והכי פחותה שבעם ישראל!!!
שהרי לממזר אסור להתחתן עם גויה - ואף אם היא מלכה - כי הוא יהודי והיא גויה! היא לא מגיעה לדרגה שלו מפאת חשיבותו! ואף על פי כן... לממזר אסור להתחתן איתך!! אף שהוא יהודי, כי הוא לא מגיע לדרגה שלך מפאת חשיבותך!!!.
שאלו פעם חסידים את רבי אהרן מקרלין: "מה החטא הכי גדול שיכול להיות ליהודי?"
הוריד רבי אהרן את ראשו למספר דקות... לאחר מכן זקף את ראשו ואמר: "החטא הכי גדול שיכול להיות ליהודי הוא, **לשכוח שהוא בן מלך**!!!"
סיפר הרב אליעזר בן דוד:
"פעם הוצרכתי לטוס לאוסטרליה. יום אחד עוצר אותי גוי אוסטרלי ואומר לי: "אקסיוז מי, יו אר ג'וד?" (סליחה, האם אתה יהודי?) כי הוא ראה אותי עם כיפה זקן ופאות.
אמרתי לו: "כן".
"וואי"... הוא היה נרגש ביותר.
ואז הוא אומר לי: "רגע, סטופ!"
לפני שאני קולט מה קורה כאן, אותו גוי מוציא מצלימה ומתחיל לצלם אותי; מלפנים... מאחור... מההצדדים...
התפלאתי מאוד. אני שואל אותו: "מה, מה קרה? על מה אתם מצלם אותי?..."
הוא אומר לי בהתלהבות: "קראתי עליכם ב'בייבל' (בתנ"ך), אתם הבנים של הקב"ה! אתם בנים של מלך העולם! אף פעם לא ראיתי יהודי! אף פעם לא ראיתי את הבן של המלך!!! יש לי את הזכות לצלם אותך"...
לאחר שהוא קצת נרגע הוא פונה אלי ושואל אותי: "תגיד, על מה אתה חושב?"
"מה זאת אומרת?", לא הבנתי מה השאלה, "למה אתה מתכוין?"
הוא אומר לי: "תראה, אני בן אדם בשר ודם, אני אדם פשוט, אני יודע על מה אני חושב. אבל על מה הבן של הקב"ה חושב? על מה בן של מלך חושב? ספר לי..."
אומר הרב אליעזר בן דוד: "פתאום קיבלתי כזו התרגשות והתרוממות... הגוי הזה המחיש לי שאני ממש בן של מלך, אני לא אדם פשוט!!!"
כנ"ל בדיוק לגבייך.

שיגעונותיה של מלכת צרפת!
הבעייה היא, שבנות רבות (ואף נשים נשואות) אינן מעריכות את הצניעות כפי מה שהיא שווה באמת וכל הזמן הן מתלוננות ומתלוננות על כך שמגבילים אותן וקשה להם עם כל מיני הלכות ותקנוני צניעות למיניהם...

הפתרון לבעייתן היא: **שחסרה להן הסתכלות נכונה של הדברים!**
כשרות המואבייה רצתה להצטרף לנעמי חמותה - לדת ישראל, אמרה לה נעמי: "תדעי לך שזה כלל לא פשוט עבורך להיות יהודייה! כי לנו אסור לצאת מחוץ לתחום בשבת!"
עונה לה רות: "באשר תלכי אלך"
המשיכה נעמי ואמרה לה: "תראי, אסור לנו גם לישון ביחד עם גבר זר בבית אחד"
ורות אומרת: "באשר תליני אלין"
התשובות שרות עונה לחמותה לכאורה הפוכות. אם נעמי אומרת לה שאסור לנו לצאת מחוץ לתחום בשבת, מה רות הייתה צריכה לענות לה? "באשר לא תלכי לא אלך!" בצורה שלילית.
וכן כשאמרה לה נעמי, שאסור להתייחד עם גבר זר בבית אחד, הייתה רות צריכה לענות: "באשר לא תליני לא אלין! - מדוע רות ענתה בצורה חיובית, "באשר תלכי אלך!" "באשר תליני אלין!"?
טמון כאן סוד הנפלא...!
רות השתדלה לראות תמיד את **חצי הכוס המלאה!!**
רות רמזה לנעמי: "אל תחשבי שזה שאני לא יכולה לצאת חוץ לתחום זה צער בשבילי, כאילו שוללים ממני... כאילו מגבילים אותי... לא! אני מתמקדת רק על הדברים החיוביים! מה כן מותר לי... היכן כן אני יכולה ללכת! היכן כן אני יכולה ללון!
מעניין מאוד שגם בפרשת בראשית אנו רואים את אותה נקודה.
הקב"ה בהתחלה מצוה את אדם הראשון ואומר לו: "מכל עץ הגן אכול תאכל".
אחר כך אומר לו הקב"ה: "ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו...".
אם הקב"ה רוצה שאדם הראשון לא יאכל מעץ הדעת, לכאורה מספיק שיאמר לו: "מעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו" וזהו! וממילא יבין אדם הראשון שמותר לו לאכול משאר העצים.
מפני מה הקב"ה בהתחלה הוסיף ואמר: "מכל עץ הגן אכול תאכל"...?
גם כאן חוזר אותו סוד מופלא שאמרנו, הקב"ה רצה לשדר לאדם הראשון: "מכל עץ הגן אכול תאכל!" - תתמקד בחיובי! במה שכן התרתי לך! - מכל עץ הגן אתה יכול לאכול, אינך מוגבל! - אולם רק זאת עליך לדעת, שישנו איזה עץ מסוים שאני אוסר עליך לאכול מפירותיו.
נפלא ממש!
(אגב, שמעתי שהרב עוזיהו אלכורת ראש ישיבת 'חיי עולם' וכן הרב דן כרמון מרצה בכיר בערכים, ממליצים להורים לנהוג כך באותה טקטיקה, בחינוך ילדיהם.

אם הילד שלך מנדנד לך שהוא רוצה שוקולד ואת לא מעוניינת לתת לו, אז במקום לומר לו: "לא! אני לא מרשה לך לאכול שוקולד!", תאמרי לו בצורה אחרת: "אני מרשה לך לאכול הכל!... אבל חוץ משוקולד!". כך הסבירות היא הרבה יותר טובה שהילד יקבל את הדברים! כיון שמיקדנו לו את המבט להסתכל דווקא בדברים שאנו מתירים לו, ולא רק בדבר האסור!)

לכן לא לחינם את מכונה: "**בת מלך**" - משום שבת מלך לא מרגישה שהיא מוגבלת. היא לא מקטרת כל היום: "אוף... למה מגבילים אותי...? למה לא משחררים אותי...?" הפוך! היא נהנית בזה! היא חשה גאווה! טוב לה איפה שהיא! היא שמחה היכן שהיא נמצאת! למלכת צרפת, יש שיגעון 'מיוחד', כל תקופה היא עושה תסרוקת חדשה בשערות. שיערה גדול וכבד והיא מרימה אותו לגובה (זה כמו ללכת עם עציץ על הראש במשך כל היום!!!).

היא משאירה אותו כך מסודר ומעוצב במשך כמה ימים טובים, ובאותם ימים היא אינה חופפת את ראשה בשמפו כלל כדי לא 'לפגוע' באותה תסרוקת 'מיוחדת', וכשהיא חשה איזשהו גירוד בראשה, היא דוחפת כמין מקלון דק וארוך בין שערותיה... ומגרדת.

מה היינו אומרות עליה? - על אחת שכל היום הולכת עם שיער גדול וכבד המתנוסס לגובה, וכך, גם באותה צורה, היא אוכלת וישנה איתו ואינה חופפת את ראשה בשמפו... (תארו לכן איזו הרגשה זאת?) - שזו אחת חולת רוח משוגעת לגמרי! בלי כל ספק!!

אבל אם נשאל: רגע, לה - למלכת צרפת - האם זה מפריע?

ברור שלא! - משום שהיא מלכה! והיא מרגישה (כמובן בשיגעונותיה) שכך מלכה צריכה להיראות כזו יפה ומרשימה...! אז מה אם השיער גדול וכבד!? אז מה אם הוא גם מגרד!? לה, לא איכפת, אני מלכה וכך אני צריכה להיות!

זה בדיוק **המבט הנכון שצריכות הבנות להסתכל בענייני צניעות!!! - אני מלכה!!! אני לא אחרת מאשר בתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה!!! - מדוע אתלונן שקשה לי... ולא כל כך נוח לי...? - אדרבה אני גאה להיות צנועה מלכותית ואצילית, שונה לגמרי משאר הבנות והנשים ברחוב!!! אינני סתם עוד איזו אחת...**

"**עבורי זו מחויבות מלאה...!**", **זעפה הפרה**

פעם אחת טיילו להן פרה ותרנגולת יחדיו בצד הדרך. לפתע, הבחינה התרנגולת במודעת פרסומת גדולה של מסעדה חדשה: "אצלנו מגישים אומצות עם ביצים".

התרגשה התרנגולת ואמרה לפרה: "ראי, אני חשובה ממש כמוך, אני ואת מופיעות כאן יחדיו!"

ענתה לה הפרה בזעף: "לא ולא, אינך מתקרבת אלי בחשיבותך. בשבילך זו רק תרומה מזערית. עבורי זו מחויבות מלאה...!"

ללכת בבגדים מכובדים וצנועים זה לא חומרה או חסידות... **עבורך זוהי מחויבות מלאה!!! מכיון שאת צריכה להיות מכובדת!!!**

"פעם כשהיינו ילדות", מספרת רבנית אחת חשובה מירושלים, "ורצינו להתחפש לפי אומות שונות: הולנדית, יפנית, סקוטית, סינית, הודית, הבנו שאם רוצים תחפושת לדגם מסוים יש לקחת ערכה בשלמותה, עבור הולנדית צריך כובע דווקא לבן, עם שתי צמות, דווקא בלונדיניות ולא שחורות, עם סינר ואפודה, נעלי בית מעץ וסל ביצים.

ואם לא רציתי את הכובע הזה? אז זה לא הולנדית, זה משהו אחר...

ואם רואים שתי שוטרים באוטובוס, כיצד זיהינו שהם שוטרים? כובע של שוטר, חליפת שוטר, ומרפקיים שוטריים כאלה, אז כולנו יודעים וחשים כי לפנינו עומדים שוטרים! גם במטוס צוות דיילות, כדי להיראות שונה מהנוסעים, על הדיילת ללבוש מדים מיוחדים, ערכה שכוללת ז'קט, עניבה, תג, גרביים וכו'.

"לומדים מכאן", אומרת הרבנית, "שגם בתחפושת צריך הלבוש להיות מושלם, וכל שכן ועל אחת כמה וכמה לבושה של בת ישראל צריך להיות מושלם, מכובד, ומתאים לכל ההלכות.

ואם לא, זה לא זה...

כאשר בת ישראל נולדת, היא יורדת לעולם הזה עם ערכה מורכבת. עם ערכת לבוש חשובה והתנהגות מיוחדת האמורה לייצג אותה, ואם יחסר לה איזה פריט? היא תהיה הולנדית, אולי סינית או אפריקנית... אבל לא בת ישראל".

אף אחת לא נשמה... כלום! שקט! דממה!

למה כל כך חשוב להיראות חשובה ומכובדת? מכיון שהבגד הוא חלק בלתי נפרד ממך! ומאישיותך!

בגד הוא מלשון בגידה.

מה, למשל, עושה אדם שבוגד בצבא? הוא זורם עם כולם רק למראית העין באופן חיצוני, אך עמוק בלב, בפנים, הוא הפוך לגמרי ממה שהוא משדר כלפי חוץ. - זה נקרא בגידה! אולם, אם יום אחד יעמוד הבוגד על הבימה ויצעק לחיילים: "חברה, תדעו לכם שאני בוגד!" באותו רגע הוא חדל להיות בוגד ונהפך לאויב.

כי כל עניין הבגידה הוא סתירה בין הפנימי לחוץ. וזה, בעצם, מה שהבגד עושה לנו.

סיפר הרב יחיאל יעקובזון:

"הייתה לי פעם הרצאה ברחובות. הגיעו לשם נשים מכל ישובי הסביבה הייתה שם סידרת הרצאות. אולם ענק ובתוכו 500 נשים מחכות להרצאה הבאה.

הגעתי לאחת ההרצאות שמח וטוב לב, אני יוצא מהרכב פותח את הדלת האחורית וחשכו עיניי ופקו ברכיי, החסרתי כמה פעימות בלבבי... שכחתי את החליפה והכובע בבית.
נו, מה אני עושה עכשיו?
הן באו רק בשבילי. מה אני עושה? בלית ברירה נכנסתי לאולם, היה לי איזה שביל לעבור.
בדרך כלל כשנכנסים להרצאה רוב הנשים באות כדי להחליף מתכונים, לשוחח, ללמד את הבעל לשמור על הילדים... אני לא יודע בדיוק מה, אך לאחר שאני מתחיל לדבר הן לאט לאט משתתקות. בהתחלה זה כמו "כוורת דבורים", אני מתחיל לדבר משפט אחד שתיים שלוש... בסוף מתחיל להיות להן לא נעים, ואז לאט לאט הן משתתקות.
ברגע שנכנסתי, כאילו כבמטה קסם הן הרגישו "בבעייה", בבת אחת נהיה שקט מוחלט! יכולתי לחתוך את השקט בסכין כדי להגיע למקום שלי.
נשמתי עמוקות.
הן היו פשוט מאובנות! לא הזיזו את הראש!
להרגיע אותן, לפני שיהיו התקפי לב, אמרתי: "לא קרה שום דבר, לא שיניתי השקפה, לא שיניתי את ההצבעה בבחירות, נשארתי אני... פשוט שכחתי..."
שקט. אף אחת לא מגיבה.
אמרתי: "אתן יודעות מה זה נקרא לשכוח!? בן אדם לא זוכר!?... שכחתי".
אף אחת לא נשמה... כלום! שקט, דממה!
ניסיתי קצת להקל על האווירה, אמרתי: "אני מבטיח לפצות אתכן, בעזרת ה' בלי נדר, להרצאה הבאה אני בא עם שתי חליפות ושני כובעים".
הן ישבו קפואות! מאומה לא עזר!
הייתי אמור לדבר שעה וחצי, בקושי הצלחתי לדבר שלושת רבעי שעה... אני לא יודע מה אמרתי (אין בזה בעייה כי גם הן לא יודעות מה אמרתי), נסתי משם כל עוד שארית נשמתי בי.
לו הייתי בא לפניהן מציג אישורים רפואיים שמבחינה רפואית אני צריך ללבוש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו, סיבה רפואית באישור גדולי הדור הטבעוניים וההומאופתים גם יחד... מה היה קורה? אף אחת לא הייתה מסוגלת לשמוע לי, נכון? אף שכולן יודעות שזה לא אני באמת!
אבל ככה זה, זו תופעה מדהימה, **אי אפשר שלא לראות את הבגד כחלק מהאדם, אף על פי שזה לא הוא באמת!!!** - זה הסוד שבגד הוא מלשון בגידה".

יד אחת משותקת לגמרי ויד שניה שומרת על השמלה

מעט מושגים בצניעות של הדורות הקודמים.

לפני מספר שנים, נפטרה ילדה מיוחדת במינה, בצדקתה, באמונתה ובצניעותה והיא בסך הכל בת 12 (שבועיים לאחר בת המצווה) שמה, רויטל מזל מהודר.

מספרים עליה שכשהייתה בת 5 פנתה אליה אמה שתלבש את הסרפן, הילדה הביטה בבגד שבידי אמה, עיניה סקרו את הבגד, לבסוף הניעה ראשה לשלילה, "לא אמא!", אמרה.

הופתעה האם למראה ההחלטיות בה שללה את הבגד.

"זה לא מתאים! זה לא יפה!", הסבירה רויטל הקטנה, "זה פתוח פה בצוואר, אם תביאי לי חולצה לשים תחת הבגד אלבש זאת". - האמא עמדה מופתעת כששמעה דברים כאלו מפי ילדה בת 5...

כאשר הגיעה רויטל לגיל 11 וחשה כאבים עזים בגופה, ערכו לה בדיקות ואז הגיעו לתוצאות מחרידות, שיש לה מחלה ממארת ה' ירחם. בין יתר הטיפולים שעברה היה גם צורך לעשות טיפולים פיזיותרפיים (התעמלות לגוף). ההורים הגיעו עם רויטל לבית חולים.

רויטל נכנסה בחיוך למקום, אך לפתע שינתה את הבעת פניה, "אמא לא!", לחשה רויטל להוריה, "אבל למה?", לא הבינה האם, "מה כבר יכול להיות רע בטיפול פיזיותרפי?"

"תראי", הסבירה רויטל, "יש כאן קבוצה מעורבת, אני לא מתעמלת בקבוצה של בנים ובנות!!", הודיעה נחרצות, "גם", הוסיפה בטון לא מתפשר, "אינני מוכנה להתעמל עם מכנסיים, רק עם חצאית!".

ההורים היו המומים, מתקשים לעכל את בקשתה, "אבל אבל..." ניסו לשכנע, אך רויטל ניצבה נחרצת: "אתם רוצים בטובתי, נכון?"

"בודאי", ענו לה הוריה בלי קול, בלי מילים, רק הבעת פניהם הכאובה הביעה את רגשותיהם. "לטובתי, לבריאותי, טובה היא הצניעות מכל טיפול", ענתה בקול נעים. "**צניעות זהו היסוד של כל בת ישראל**..." היא חשה הזדהות עם רגשותיהם של הוריה, אך היא ידעה, שזהו מאותן מלחמות של יהודי.

דקות עברו, האבא רץ למשרד הרופאים להסביר את חשיבות העניין, הוא ביקש והתחנן לסדר לבתו טיפול על פי בקשתה. ואכן לאחר התרוצצויות רבות, סידר חדר אחד ישן ומאובק.

"לא השתמשנו בחדר זה הרבה זמן", הסביר הפיזיותרפיסט.

הם ראו לפניהם ילדה נחושה והבינו שיש לקבל את דעתה ובנוסף הסכימו כי תלבש חצאית מעל המכנסיים והכל כדי לשמור את צניעותה של בת ישראל.
כאשר הייתה צריכה רויטל לעבור טיפול רפואי עקב מחלה, ציווה עליה הרופא להוריד את הגרביים, רויטל הנהנה בשלילה. "זה סתם מכביד", אמר הרופא, "אין צורך בגרביים הן מיותרות", אך רויטל נשארה החלטית, לא להוריד את הגרביים.
הכל היו המומים מתעוזת נפשה, שגם ברגעים של כאב, ברגעים שהיה קשה לה, ברגעים שגופה כמעט לא תפקד, היא לא הסירה את הגרביים!!!
מספרת אחת מקרובותיה:
"שכשהגיעה רויטל לבת מצווה ערכו לה מסיבה באולם 'לב ירושלים', הכל היה מפואר וערוך כראוי, בשולחן הכבוד שכבה לה על מיטה ילדה שזה עתה מלאו לה 12 שנים, עיניה לא ראו את כל הסובב אותה, הדיבור היה קשה עליה, ידה האחת הייתה משותקת לגמרי ואילו את ידה השניה היא ניצלה לשמור על שמלתה שלא תתרומם!!!
עיניים שראו תנועה זו התמלאו בדמעות של הערכה, של הערצה, הערכה לילדה קטנה המקפידה על מצוות הצניעות ללא פשרות, ללא חיפוש היתרים. **גם בזמנים קשים נשארה צנועה כבת מלך אמיתית**".
אכן מספרות בנות אחדות:
"לא הקפדנו על שרוולים ארוכים, אך הייתה אחת, רויטל, אשר ביקשה, תבעה, והסבירה במתק לשונה את יופייה של הצניעות. היא אף חילקה מתנות לבנות אשר הקפידו על לבוש צנוע".
ילדה בדורינו. מרגש ממש.

גם השטן, בעל כרחו, יענה אמן!
אמא שעלתה מתימן מספרת, שבאותן שנים ראשונות שעלו לארץ הם היו גרים במחנה עולים ככל התימנים שעלו לארץ. באותן שנים חשך עליה עולמה וכפי שהיא מספרת כדלהלן:
"יום אחד נראו שני גברתנים חדשים במחנה. הם נכנסו לבתי העולים במכוון בשעות שבעל הבית יצא מביתו. הבנות בצניעותן הטבעית, הצטופפו מאחרי אמן בבושת פנים כיאה לבנות ישראל. - אותם גברתנים לטשו עיניים לעבר הבנות, ובחיוך ובמתק שפתיים שיכנעו את האם לחתום על מסמך כלשהו שלא הבינה את תוכנו. בעל פה נמסר לה שהבנות תבקרנה במחנה נוער.

כעבור כמה ימים באו משאיות רבות ולקחו את בנותיה של אותה אם יחד עם ילדים רבים נוספים. בהתרגשות גדולה נופפו הבנות לשלום לאמן האוהבת ונעלמו מן העין. זו הייתה הפעם האחרונה שראתה אותן...

שם במחנות הנוער נלחמו מאות בנות על צניעותן. הן הושפלו ודוכאו יום אחר יום. בנות רבות לבשו במשך שנה ויותר!!! את אותם בגדים, מאחר שהממסד הארור סיפק להן רק בגדים פרוצים. **כל גופן התכסה בפצעים צורבים, משום שלא הרשו להן לכבס את בגדיהן הצנועים. את גבורתן העצומה אין לשער!!!**

בתקופה יותר מוקדמת, בתקופת השואה האיומה, המשיכו הבנות לשמור על צניעותן בחירוף נפש. גרביים לא היו בגטו, אפילו גרביים פשוטות לא היה להן, כלום! לא לחם, לא מים, לא תרופות, לא חיים...

ובכל זאת אם אין גרביים, אז כבר פטורים ממצות הצניעות?!... לא ולא!

מה עשו אותן בנות? פשוט לקחו את המזרונים שהיו ישנות בהם וקרעו אותם... **חלק מהקרעים תפרו להן בתור גרביים, וחלק מהקרעים הוסיפו לאורך השמלות ולאורך השרוולים.**

ככה התהלכו הבנות בגטו. המוות ארב להן בכל רגע ורגע, בין אם זה מחמת רעב, בין אם זה מחמת שוטרי הגסטאפו הארורים ימח שמם וזכרם, לא היה אכפת להן מכלום, העיקר שיש להן גרביים אטומות, ושמלות ארוכות וצנועות.

כשיבוא היום ויבואו כל המלאכים ויתאספו סביב הקב"ה, ישאל אותם בורא עולם: "הראיתם את בנותיי בגטו 'אוטבוצק', שאין כמותן בכל הארץ".

גם השטן יבוא וגם אליו תופנה שאלת בורא עולם... **גם השטן, בעל כורחו, יענה אמן!!! הוא לא חלם מה שעתיד להתרחש ברגעים הקרובים...**

בפרס לפני כמה עשרות שנים, היה מושל בשם ריזה שאה פהלווי, ימח שמו וזכרו. הוא גזר, שבמדינתו אף אשה לא תצא רעולת פנים (כי אז היו הנשים והבנות הולכות רעולות פנים מחמת צניעות). וכל מי שעמד כנגדו הוצא להורג. הוא חשב שבדרך זו הוא יביא את הקידמה והחופש לארצו. הוא אף נתן פקודה לשוטרים, שכל אשה שהם רואים רעולת פנים שיפשיטו אותה לגמרי, כדי שכל הנשים ישמעו וייראו...

רחל אמינוף, ילידת 'משהד' בפרס, מספרת שהיא זוכרת שהייתה אשה אחת שרצתה לבקר את בתה, אך בשום פנים ואופן לא הייתה מוכנה לוותר על כיסוי הפנים, מה עשתה? נכנסה לתוך ארגז מעץ והזמינה סבל, שיקח את הארגז על כתפיו לבית בתה, וכך היא תגיע לבית בתה בלי שיראו את פניה.

באמצע הדרך התעייף הסבל והניח את הארגז על גדר אבנים כדי לנוח מעט. האשה בחושבה שהגיעו כבר לבית, שאלה מתוך הארגז את הסבל: "האם הגענו לבית בתי?" שוטרים שהסתובבו במקום שמעו קולות בוקעים מתוך הארגז.
הם עצרו את הסבל ושאלוהו: "מה יש לך בארגז?"
"איני יודע אני רק סבל", השיב להם. השוטרים פתחו את הארגז והנה... אשה.
"חוטף נשים!!" האשימו אותו השוטרים.
אך האשה אמרה: "לא! הוא לא חטף אותי, אני רציתי להיות בארגז כדי שלא אצא לרחוב בפנים גלויות". **האשה המסכנה שילמה על כך ביוקר! עשו לה מה שעשו לה... לעין כל!**
אחד מן הסיפורים האדירים והמדהימים, הוא סיפורה של הצדקת המכונה 'השושנה מסלוניקי':
הסולטן הטורקי דרש מאחת הבנות שבקהילה היהודית להינשא לו. לכולם ברור היה כי אילו תעז לסרב ל"בקשתו" של המושל היא תומת ביסורים קשים, ומאידך היענותה לאותה דרישה, שתהפוך אותה לאשת המלך, תבטיח לה חיים רצופי תענוג ועושר.
האשה הגיעה לארמון הסולטן כמצוותו, וכאשר נכנסה לפניו, ביררה בעדינות ובצניעות במה בדיוק מצאה חן בעיניו? תשובתו של הסולטן הייתה, כי עיניה היפות הן אלו שכבשו את ליבו, ובגללן הוא חפץ בה לאשה! כשמוע האשה את דבריו של הסולטן העריץ ביקשה ממנו כמה רגעים בכדי להתכונן ביחידות, ומבוקשה, כמובן ניתן לה בחפץ לב. הסולטן היה בטוח שעלה בידו לקנות את ליבה.
בחלומותיו הפרועים והדמיוניים ביותר הוא לא העלה בדעתו את אשר עתיד להתרחש בארמונו ברגעים הקרובים...
מיד לאחר שהועמד חדר מפואר לרשותה של האשה היהודיה, היא מיהרה בגבורה נפשית עילאית שאין כדוגמתה **פשוט לעקור באצבעותיה את שתי עיניה ממקומם!!! לא פחות ולא יותר**...!!! בצאתה מן החדר, הגיעה לסולטן שחיכה לה כשהיא עיוורת לחלוטין, וכל פניה מרוטשות בצורה מפחידה ודם רב זב מהם... - הסולטן נחרד ביותר למראה הכל כך קשה ומזעזע, בחיים שלו הוא לא נתקל בדבר כזה מזעזע... - הושיטה את עיניה לעברו של הסולטן ואמרה לו: "בעיניים שלי חפצת? אותן רצית? הרי לך! קח אותן ועזוב אותי לנפשי..."
מדהים איזה מושגים של צניעות היו לנו אז... איזו מסירות נפש!

"**למה לא התעלפת**...??!"
תבוא היום בת ותגיד: "נו באמת, אתם לא מתכוונים ברצינות שאתנהג בצניעות כמו בדורות הקודמים?! אני הרי לא מגיעה לקרסוליים שלהן... אז מה רוצים ממני?"
שאלה טובה, אך כלל איננה נכונה...
פעם רב אחד ביקר אצל הגאון הקדוש ה'חפץ חיים'.
שאל אותו ה'חפץ חיים': "מה מצב הדת אצלכם בעיירה?"
נאנח הרב ואמר: "גרוע מאוד".
המשיך ה'חפץ חיים' ושאל: "מה עם חינוך הבנים והבנות?"
"אוי", ענה הרב בצער, "פתחו שם בית ספר כפרני בחינם, כדי שההורים העניים ישלחו לשם את ילדיהם, מה כבר יכולתי לעשות?!"
"ומה עם הכשרות?"
סיפר הרב: "הקצב שם עושה מה שהוא רוצה, הוא לא מקבל מרות, ומכשיר בשר טרף... מה בכוחי לעשות?"
"מה עם הטהרה? שומרים שם על טהרת המשפחה?"
נענע הרב את ראשו בצער: "בנין המקוה עומד ליפול. סכנה גדולה להכנס אליו. ניסיתי להתרים אנשים כדי שישפצו אותו מחדש... אך לא הצלחתי, מה היה בכוחי לעשות?"
התרגש ה'חפץ חיים' ואמר: "מה בכוחך לעשות...?! **הלוא להתעלף היית יכול!**..."
לא מובן כלל, מה זה היה נותן אם אותו רב היה מתעלף?
בת ישראל יקרה, יש כאן יסוד חשוב מאוד בעבודת ה' שעליך לדעת אותו:
את רגילה למדוד כל דבר אם בכוחך לעשות את כולו או לא. וזאת טעות חמורה!
פעמים רבות כששואלים אדם על עבודתו, הוא עונה: "צריכים סייעתא דשמיא" (עזרה מהשמים). הגיב על כך הגאון הצדיק הרב וולבא ואמר: "מה עלובה אימרה זו. האומר כך חושב כי הוא כבר עשה כל מה שביכולתו לעשות, ורק מה שחסרה לו זה סייעתא דשמיא שמשום מה היא בוששת לבוא. וזו טעות איומה! צריכים לדעת **שהקב"ה תובע מכל אחד את המעט שכן בכוחו לעשות! ואין אף אדם שיוכל להתחמק ולומר מה כבר אוכל לעשות**?"
וכמו שהתבטא פעם רבי זושא מאניפולי: "כשאבוא לשמים לאחר 120 שנה וישאלו אותי: "זושא, למה לא היית כמו אברהם אבינו או כמו משה רבינו?"
אענה להם בהצטדקות: "מה אתם רוצים...? וכי אני בדרגות שלהם...??!!"
אבל כשישאלו אותי: "ולמה לא היית זושא?" - על כך, לצערי, לא אוכל לענות!!".
רבי נפתלי אמסטרדם, תלמידו של הגאון רבי ישראל מסלנט אמר פעם לרבו:

"אם היה לי את המוח של ה'שאגת אריה' (שהיה כידוע כמעט יחיד בדורו מרוב גאונות), ואת הלב של בעל 'יסוד ושורש העבודה' (שהגאון מוילנא אמר עליו שזכה לעבור את העולם הזה בשלום בעבודת ה'), **ואת המידות שלך** (הסבא מקלם אמר, שאם היה דרווין - זה שטען שהאדם בא מהקוף - רואה את המידות של רבי ישראל מסלנט, היה חוזר בו מהתאוריה האווילית שלו), **או אז הייתי יכול לעבוד את ה' כמו שצריך**".

השיב לו רבי ישראל ואמר: "נפתלי, נפתלי, במוח שלך! בלב שלך! ובמידות שלך! עליך לעבוד את ה' ולהיות מה שאתה צריך להיות".

וכך כתוב במדרש: "שובה ישראל עד ה' אלוקיך", משל לבן מלך שהיה רחוק מאביו מהלך של 100 יום. אמרו לו אוהביו, חזור אל אביך, אמר להם, איני יכול. שלח אביו ואמר לו, לך מה שאתה יכול לפי כוחך, ואני בא אצלך בשאר הדרך. כך אמר להם הקב"ה לבניו, "שובו אלי ואשובה אליכם".

למדנו מכאן לימוד נפלא, **הקב"ה אינו תובע מהאדם יותר ממה שבכוחותיו לעשות**.

ומה שיעשה האדם **לפי כוחו**, **מובטח לו מהקב"ה**: "**אני בא אצלך בשאר הדרך**"!

וזה בעצם, מה שהשיב ה'חפץ חיים' לאותו רב: "הלוא להתעלף היית יכול!" - כלומר, אף אם לא הצלחת לפעול מאומה, אבל בכל זאת, איזה משהו קטן בקשר למצב - להתעלף (שזה כן היה בכוחך) - הלוא כן יכולת לעשות...!!??

הגבאי ההמום מסתכל בשקט וממש מתפלא...

מספרים על הרבי מבעלז, שרופא אחד בא פעם לבודקו וראה שכולו קודח מחום.

אמר לו הרופא: "צר לי להודיע לך אבל אסור לך לטבול במקווה!"

התרעם הרבי מבעלז: "מה זאת אומרת אסור לי לטבול?? אני לא יכול בלי לטבול!"

אמר לו הרופא: "כן, אין מה לעשות! במצב הבריאותי שלך, אתה לא יכול לטבול!"

הרבי פנה לגבאים: "אתם לא מקשיבים לרופא אתם מקשיבים לי, אני רוצה לטבול! ב-3:00 בלילה אתם באים אלי כרגיל!!".

אמר לו הגבאי: "לא! אנחנו רוצים את הבריאות של הרב, לא רוצים לקחת את הרב למקווה..."

"מה???", הזדעק הרבי, "אני מצווה אתכם בפקודת רב לקחת אותי...!"

ראו הגבאים שאין מה לעשות, הלכו לאבא של הרבי מבעלז, רבי אהרון מבעלז.

אמר להם האבא: "לכו תקראו לו שיבוא אלי"

הרבי הגיע.

אמר לו אביו בתקיפות: "בגזירת אב, אתה בשום פנים ואופן לא נכנס למים!!"

פה נסגר העסק. הרבי מבעלז שתק וקיבל את הדברים.

אחד הגבאים אמר, 'אני חייב לעקוב אחריו, אני יודע שהרבי שלנו לא מוותר כל כך בקלות על טבילה במקווה!'. בשעה 2:45 בלילה רואה הגבאי את הדלת נפתחת. הרבי יוצא והולך לכיוון המקווה כרגיל. הגבאי בעיקבותיו בלי שהרבי יראה אותו.
כך הם הולכים במשך חצי שעה... עד שהגיע הרבי למקווה. הרבי, שהיה חולה מאוד וקודח מחום, מוריד את החליפה, מוריד את החולצה מוריד את הבגדים... ומתכונן להיכנס למים הקרים...
הגבאי ההמום מסתכל בשקט וממש מתפלא, 'איך הוא עובר על מצות כיבוד אב שהיא מהתורה, בשביל טבילה במקווה שזה אפילו לא מצוה מדרבנן...??!!'
הרבי מתחיל לרדת במדריגות לכיוון המים... הגבאי עצר את נשימתו, הוא עקב בסקרנות רבה לראות אם הרבי יטבול...
לפתע הוא רואה שהרבי נעצר ועומד על המדריגה האחרונה של המקווה - רגע לפני שנכנסים למים - ואומר לבורא עולם: "אני, עד איפה שיכולתי עשיתי! מכאן אני כבר לא יכול להיכנס יש לי גזירת כיבוד אב! **אבל עד איפה שיכולתי, עשיתי**!!!"
הרבי מבעלז הזכיר לחסידיו את אותו מקווה כל החיים, ואמר: "**שזה המקווה הכי טוב שהיה לי בעולם**!!!".
נכון, אמנם את כרגע לא בדרגה גבוהה כשל אימותייך או סבתותייך הקדושות, אך מה שאת בודאי יכולה לעשות זה להתחיל להקפיד בדברים קטנים בצניעות. כמו למשל, לסגור את הכפתור העליון של החולצה או להימנע מללכת עם נעליים גבוהות ומרעישות... זה בהחלט כן בכוחך לעשות!

50 **בנות נוספות עם** 500 **תירוצים**.

מעשה שהיה במנהל חדש לבית ספר לבנות, אשר עמד כצור חלמיש להקנות לתלמידותיו יראת שמים ומידות טובות. באותם הימים החל נגע הפריצות אף בבתים טובים, והיה צורך לערוך מלחמה של ממש כדי לחנך את הבנות לדקדק במצווה חשובה זו.
כבר ביומו הראשון של המנהל בבית הספר הבחין כי הבנות וחלק ממחנכותיהן מזלזלות בפרטי הלכה רבים בתחום הצניעות. הפרטים הללו לא היו חומרות, אלא איסורי תורה ממש.
התלמידות באו לסמינר בחצאיות קצרות. בנוסף לכך, הן לבשו גרביים שקופות, אשר רגליהן נראו ממש מגולות.

המנהל לא היה מסוגל לשתוק על פרצה שכזו ובפרט בין כותלי בית הספר שהוא מוסד רשמי, מוסד שתפקידו לחנך על פי דרך התורה ולהקים בתים של תורה.
לאחר התייעצות קצרה עם המפקח ועם כמה מחנכות ותיקות ויראות שמים, נודע לו, שפרצה זו חדרה גם במשפחות הבנות בביתן, ואין שום סיכוי לשנות את הדבר. הצעתן הייתה להעלים עין ולהקנות לבנות יראת שמים ומוסר, ואולי יבוא השינוי מעצמו.
המנהל, שזה עתה נכנס לתפקידו החדש, נותר בודד במערכה. הוא לא רצה להתחיל במלחמה אדירה כזו, להשרות אוירה שלילית ולפתוח פתח לתלמידות לטעון שהוא חודר לחייהן הפרטיים ולענייניהן האישיים.
הלך המנהל לאחד מגדולי הדור, אך שב בידיים ריקות. הוא שטח לפניו את צדדי הבעייה.
מצד אחד הסביר, שהינו מנהל חדש, ומצד שני הרי לא יתכן להעלים עין, זה כאילו שנותנים גיבוי לדבר שהוא נגד ההלכה. ומה בנוגע להכשלת הרבים?! ואילו בתים תקמנה לאחר מכן...?! אך, כאמור, הרב לא הורה לו מה לעשות.
הוא שאל שנית, התחנן, אך הרב השיב: "באמת הצניעות היא יסוד בית ישראל, אולם למעשה איני יכול לומר לך מה תעשה. עליך להחליט לבד".
המנהל שב לביתו מתוסכל. הוא חשב לעצמו: 'איך אשתוק על זלזול בצניעות. הלא העונש החמור בתורה לא נאמר אלא על זלזול בצניעות'. הוא נכנס לחדרו, הרהר, שקל ולבסוף החליט: 'מוטב שאאבד את פרנסתי ולא תתבטל אף אות מן התורה'!
למחרת שלח הודעות לכל התלמידות כי עליהן להופיע בבית הספר מהיום הבא ואילך, רק בחצאיות ארוכות, ובת שתבוא בחצאית אחרת, תשלח לביתה.
כשר צבא התייצב המנהל למחרת. הוא עבר בכל הכיתות בליווי מורה ותיקה נוספת, ושלח לביתה כל בת שלא התלבשה כפי שצויין במכתב. הדבר כמובן גרם מהומה גדולה, ועד ההורים התכנס לדון במצב, אך שום דבר לא הועיל. אחרי שבועיים תמימים של בדיקה יומיומית במשטר של ברזל, הופיעו כל בנות הסמינר בחצאיות צנועות משביעות רצון, ואין פוצה פה ואין מצפצף.
לאמיתו של דבר, זכה המנהל לקבל גם כמה מכתבים מעודדים שהיסבו לו קורת רוח. אברכים דיווחו כי במה שהם לא הצליחו, בא המנהל והצליח. אף נשותיהם החלו להתלבש בצניעות כבנותיהן.
מעודד מן התוצאות, הכין המנהל כעבור שבועיים, את התכנית הבאה בקשר לגרביים השקופות.

הוא ניסח מכתב דומה למכתב שניסח בעניין החצאיות, שגרביים כאלו אסורות מצד ההלכה ומצד הנהלת הסמינר... וכל בת שתופיע בגרביים שקופות, תסולק לביתה.
וועד ההורים הוזעק שוב. "מה פשר הגזירות התכופות הללו?" שאלו, והחליטו לתהות על קנקנו של המנהל החדש. ועד ההורים הופיע בהרכב מלא בחדרו של המנהל.
הם נדהמו לראות, לפניהם אדם נשוא פנים - שעבר את גיל ה-60 - בעל צורה, המקבל אותם בסבר פנים יפות. המנהל פתח דבריו והבהיר, כי תפקיד הסמינר הוא להקנות אורחות חיים של תורה. לכשתקמנה הבנות בית יהודי משלהן תעתקנה את חיי הסמינר לתוך חייהן שלהן.
חברי הועד התפרצו מיד: "אבל... מי אמר... לא ראינו שנוהגים כך... גם רבנית פלונית..."
המנהל לא הופתע. הוא ניגש לארון הספרים, הוציא ספר עדויות ותמונות על חיי היהודים בדורות שעברו והראה להם כיצד בכל הדורות הלכו בנות ישראל בשמלות רחבות מאוד, עבות וארוכות שמגיעות עד לארץ. כמות הבד הייתה כה גדולה, עד שנשים צדקניות תרמו בגדיהן לעשיית פרוכות לארונות הקודש ועוד נשאר בד מיותר...
המנהל גם סיפר על עצמו שהינו יליד צ'כוסלובקיה, והוא זוכר היטב **שאפילו הגויות לבשו שמלות רחבות וארוכות כמעט עד לארץ**. בית ספר גויי היה מול חלון ביתו. הוא יכול להבחין שכל המורות היו מופיעות בשרוולים עד לכף היד, חולצות עם צווארון ושמלות עד לארץ.
גם הגויים הבינו שכך אשה צריכה להצטנע. גילוי הגוף הוא פגיעה עמוקה במעמדה ובמהות תפקידה. כך אי אפשר לחנך. באשר להלכה, המשיך המנהל, הרי אלו דברים מפורשים ואין עליהם חולק... הועד שמע והשתכנע.
אולם בכך לא תם הסיפור. עשיר אחד בעל עסקים, שהיה יודע ספר, התנגד בנחרצות למעשיו של המנהל החדש. הוא כעס על חוצפתו של המנהל שהעיז לשנות דברים שהונהגו עוד לפני בואו, וגם את הגזירה הראשונה לא הסכים שבתו תקיים, אבל לאחר שהבת נשלחה לביתה יום יום, נכנע לגזירה הראשונה.
לאחר שבועיים, כשבתו הופיעה עם הגזירה השניה, שלח האב מכתב חוזר ביד בתו. במכתב הודיע כי רופא המשפחה אוסר על הילדה ללבוש גרביים עבות מטעמי בריאות. המנהל שלח מכתב שני ביד הבת המסכנה, שכמובן לא זכתה ללמוד באותו יום בכיתתה, וזה לשון המכתב: "אני רוצה לראות את מכתבו של הרופא עם נימוק רפואי משביע רצון".

המכתב כמובן לא נשלח ביד הבת, במקומו הודיע האב למנהל, שאם לא יחזור בו מגזירתו, הוא אישית ידאג לפטר אותו ממשרתו ולקלקל את שמו.
המנהל לא חת מפניו, אף על פי שהעשיר היה מפורסם וכוחו היה רב, החליט המנהל למסור את נפשו על צניעותן של הבנות, יהיה מה שיהיה הוא לא יוותר. הוא ידע, שאם יוותר לבת אחת יופיעו למחרת 50 בנות נוספות עם 500 תירוצים.
המנהל הודיע לאב על ידי אחת המורות שאין שום שינוי בהחלטת ההנהלה, אם הבת לא תופיע בגרביים עבות על פי ההלכה היא תשלח לביתה. וכך היה הבת חזרה יום אחרי יום לביתה, עד שהאב הוציאה מהסמינר...

"אתה משוגע??!", פתחה האשה בזעקות

מספרים על אביו של אחד הדרשנים המפורסמים היום בארץ, שעבד בזמנו באיזה מפעל מסוים.
פעם אחת הגיעה עובדת חדשה למפעל והיא הייתה לבושה שלא בצניעות. והנה היא נפגשה איתו במסדרון. הוא ביקש ממנה בנועם ובחן, שלא להתלבש בצורה שכזו.
אבל האשה שנמנתה ככל הנראה על ה"ערב רב" שעלו לאחרונה לארץ, הגיבה בעזות גדולה ובכעס: "מה זה כאן רוסיה?! לא אתן שירמסו את הדמוקרטיה במפעל, אתם לא תשתלטו עלינו... וכו' וכו'".
היהודי שלנו לא הגיב מילה, והמשיך כדרכו כאילו לא אירע דבר.
למחרת לפני צאתו מביתו למפעל, הטביל את בגדי העבודה שלו בחומץ, ושם אותם בשקית. כאשר הגיע למפעל, הוציא את הבגדים, שכבר היו ספוגים כמו שצריך בחומץ, ולבש אותם.
הוא הסתובב ליד החדר שבו עבדה אותה אשה.
הבגדים החלו להריח ריח חריף וחזק מאוד ליד חדרה, והיא מיהרה לצאת החוצה כדי לבדוק מה אירע. ואז היא פוגשת ביהודי ה"חמוץ" שמבגדיו נדף ריח נוראי של חומץ וגרם לסירחון נורא בכל המסדרון ובחדרי העבודה.
פתחה האשה בזעקות: "אתה משוגע?? יצאת מדעתך?! באיזה בגדים אתה הולך...?!"
והוא השיב: "**דמוקרטיה**..."
יותר מזה לא היה צריך. האשה תפסה למי הדברים מכוונים, ולמחרת היא באה למפעל בבגדים צנועים.

טרוריסטים/ות?

הפלא הגדול הוא, שאנשים רבים המוגדרים "כחרדיים", מתעלמים ביודעים ובכוונה מכל נושא הצניעות. התפיסה שלהם בזה מאוד מעוותת והינה הפוכה ממש מדעת תורה.

סיפר לנו יהודי יקר המתעסק בעניינים אלו:

"אנשים אומרים לי: "תשמע, אתה רוצה לחזק את נושא הצניעות... הכל טוב ויפה... אבל בדור שלנו אי אפשר להוכיח!"

"כן!?", אני עונה, "אם מישהו יעשה לך שריטה באוטו... או יזרוק לך פח אשפה לתוך המרפסת... אתה גם תשתוק ותאמר: "אני לא אומר כלום! אי אפשר להוכיח בדור שלנו"...

אלא מה?

מתי שזה נוגע לך, לענייניך הפרטיים, באופן אישי, פתאום מותר הכל! - אבל שזה נוגע לכבוד הקב"ה, אז אומרים: "בדור שלנו אי אפשר להוכיח...". על מי באים 'לעבוד'???

דיברתי עם אחד על עניני צניעות ולשון הרע. כשדיברתי בהתחלה על נושא שמירת הלשון, כמה אנשים נגועים בלשון הרע וכמה נכשלים מדי יום ביומו... הוא הקשיב בדממה והסכים לכל מילה שאמרתי. אבל כשעברתי לדבר איתו על צניעות, כמה שהיום הדור פרוץ וכמה עלינו להתחזק מאוד מאוד בנושא הזה... הוא אמר לי, "אל תקטרג!" בלשון הרע הוא לא אמר לי, "אל תקטרג".

תחליט: אם על נושא הצניעות לא לקטרג, אז גם על לשון הרע לא לקטרג! מה ההבדל?

אמרתי לו: "אל תאמר שצריך להתחזק בלשון הרע, כי זה קיטרוג! אל תאמר שצריך להתחזק בשמירת שבת, כי זה קיטרוג! אל תאמר שצריך שצריך להיזהר בכשרות, כי זה קיטרוג!... מה זה השטויות האלה...???!!! - לקטרג, הכוונה, שמשמיצים קבוצת אנשים מסוימת ואומרים עליהם שהם עושים כך וכך... ללא כל תועלת! זה נקרא קיטרוג! אבל אם משמיצים את אותה קבוצת אנשים במטרה לחזק אחרים שלא ילמדו מהם... זה נקרא מצות תוכחה! ושכרם של המוכיחים גדול מאוד מאוד לאין שיעור!

או יש כאלו שאומרים לי: "אתם, שמדברים כל הזמן על צניעות וצניעות... גורמים לשנאת חינם(??!) זו בדיוק הבעייה". כך אומר לי אותו אחד.

"אני אגיד לך משהו על שנאת חינם", אני משיב לו, "באמת זה בעייה, אם בן אדם מוכן שאשתו תתן הופעה בחוץ להכשיל אברכים ובחורי ישיבות, **זה שנאת חינם**!!! - כי אם אתה אוהב באמת את חבירך, אז אפילו אם היה מותר ללכת בפאה ובבגדים צמודים כמו שאשתך והבת שלך הולכות, אתה לא תעשה את זה!

אם אחד רוצה לצרוח בקולי קולות בביתו בשעה 5:00 לפנות בוקר: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", האם זה מותר לו או לא?
בוודאי שזה מותר! אבל אם זה מפריע לשכן שלך לישון?
אז זה כבר פסול.
נניח שהיה מותר ללכת עם פאה ובגדים צמודים (חס ושלום! לא על אף אחת מישראל!), אבל אתה רואה כמה שצועקים על זה... אתה רואה כמה שזה מפריע... אם הייתה לך אהבת חינם אמיתית, לא היית מרשה לאשתך ולבת שלך ללכת ככה!!
למה להוציא לאחרים את העיניים?? איה הרחמנות?? נניח שאיזה רב התיר לך... אבל איפה הרחמנות?? **האם זאת לא שנאת חינם במיטבה**???!!!"
באחד מהכנסים שהיו בנושא הצניעות, בא אלי אחד ואומר לי בפנים, ללא בושה: "אתם טאליבאנים אתם... עושים הרבה רעש בנושא הצניעות... עושים פשוט טרור!"
אמרתי לו: "סליחה? אנחנו טאליבאנים??! זה שאשתך והבת שלך מחטיאות את הרבים ומפילות חללים חללים של בחורים... הן לא טרוריסטיות???!! אז כנגד זה אנחנו עושים כנסים והרצאות כמעט בכל מקום - טרור (צניעות) כנגד טרור (פריצות)... אז מה אתה רוצה!??"
מדהים באיזה "עיוורון" אנשים נמצאים... איזו כהות חושים!!
צעקו כולם ואמרו: "**אההה... את האשמה!!!**"
זה מזכיר לנו את המשל הידוע, שכל כך משקף את אותה תפיסה עקומה ומעוותת לגמרי:
"פעם היה רעב ביער. ישבו הנמר, הפיל, הזאב והכבשה.
אמרו, בואו נעשה חשבון נפש, למה יש רעב?
קם הנמר ואמר: "את חטאי אני מזכיר היום, טרפתי בנאדם, הייתי רעב..." - אמרו לו: "עזוב, נמר רעב טורף בנאדם, מה יכולת לעשות?"
קם הפיל ואמר: "פעם קיבלתי בולמוס (התקפת רעב) התחלתי לרוץ דרכתי כמה בקתות בכפר ומעכתי אותם..." - אמרו לו: "זה בסדר, קורה לפעמים שפיל מועך כמה בקתות!"
קם הזאב ואמר: "פעם גנבתי לאיכר אחד תרנגולים מהלול..." - אמרו לו: "נו מה תעשה? תאכל עלים?! ברור שזאב אוכל תרנגולים!"
קמה הכבשה ואמרה: "פעם הייתי רעבה, לקחתי מאיזה גג חתיכת קש קטנה..."
צעקו כולם ואמרו: "**אההה... את האשמה!!!**" - קמו עליה כולם וטרפו אותה!
וזה בדיוק מה שקורה היום.

במקום שאותם "חרדים וחרדיות" "יפי נפש" - ימחו ויפגינו בתוקף ובעוז כנגד הפאות הארורות, כנגד החולצות והחצאיות הצרות, הצמודות והצבעוניות, כנגד כל אותה פריצות ארסית נוראה ואיומה המשתוללת היום ברחובותינו והורסת בתים שלימים... - הם מפנים כלפינו אצבע מאשימה ואומרים ללא כל בושה: "אתם האשמים!!!" "אתם גורמים לשנאת חינם ולצרות!!!".

מה זה? לאן הגענו...???

עד כדי כך שבאחת הפעמים, יצאה אשה (כמובן חובשת פאה), וברוב חוצפתה החלה לזרוק ולהשליך אבנים על אחד מהפעילים המתעסקים בצניעות...!!!

האין גבול **לעזותם ולחוצפתם**...???!!!

היום יש סמינרים שלמים שנלחמים עם הבנות אודות הלבוש. אותם מנהלי סמינר, ללא כל בושה, מורים לתלמידות היפך מדעת גדולי ישראל, איך לבוא בשערי הסמינר!

ידוע לנו על מנהל סמינר אחד, שבחוצפתו תיקן (קילקל) בתקנון, שחצאית חייבת להיות עד הברך!! אבל אם היא מתחת לברך זה כבר רחובי, זה כבר לא כל כך צנוע.

אותו דבר גם לגבי החולצות. אותם מנהלים מכריחים את הבנות להכניס את חולצתן לחצאית כדי שכביכול תיראנה "מסודרות ומכובדות", והם מתעלמים מההלכה שאוסרת זאת בתוקף, משום שזה מבליט את צורת הגוף! - פשוט בזים לדעת גדולי ישראל!

"**מי זאת העב"מ שנחתה לנו כאן**...???"

שמענו מיהודי שלומד חברותא עם אברך ליטאי חשוב, שבתו למדה מחשבים באחד הסמינרים בארץ. בגמר לימודיה בהצלחה סידר לה מנהל הסמינר בכבודו ובעצמו, משרה בחברה גדולה ומפורסמת אשר סדרי העבודה הם: **שני עובדים** (עבודת צוות) **על מסך אחד... בת חרדית וגבר חילוני עובדים יום יום בצוותא על אותו מסך!!!**

מה הפלא אם כן שהבנות אחר כך נושרות ועוזבות את דרך התורה? ומי האחראי...?

מנהל הסמינר "היקר" בכבודו ובעצמו!!!

אוי להם - לאותם גברים ונשים הנלחמים **נגד הצניעות ומחלישים את השפעתה - מיום הדין!!! אוי להם מיום התוכחה!!! - אין ולא תהיה רפואה למכתם!!! בר מינן.**

הייתה פעם פקידת בנק, שהחליטה לשים כיסוי ראש.

אחרי הרבה דמעות מול המראה, היא אמרה: "זהו! אני הולכת לבנק עם כיסוי ראש! לא מעניין אותי מה שיקרה!"

היא הולכת ומתיישבת לה בכיסא שלה... כולם מסתכלים עליה ומגחכים: "מי זאת העב"מ שנחתה לנו כאן מהירח...?!"

ניגש אליה אחד הלקוחות העשירים בבנק, ואומר לה בזילזול: "מה זה?! מה זה הכיסוי ראש הזה??! - טוב, חבל על הזמן... תוציאי את הכיסוי ראש הזה!!... אם את מוציאה אותו אני נותן לך, כאן ועכשיו, 500 דולר במתנה מה את אומרת?"

היא שתקה ולא השיבה לו דבר

"את לא מוציאה?! את מפסידה 500 דולר!..."

כולם מסתכלים עליה והיא שותקת. היא מחפשת שהאדמה תבלע אותה מרוב בושה...

אמר לה: "טוב, את יכולה עוד להתחרט ולהוציא את הכיסוי ראש, אני אתן לך 500 דולר, אני עומד על שלי". הוא יצא מן הבנק.

בדרך תפסו אותו כמה עבריינים צעירים מהרחוב - לאחר שהיכוהו היטב בכל חלקי גופו ואף "ניפחו" לו את הראש מעצמת המכות - לקחו לו בנוסף גם את כל הכסף שנשאר לו!!!

היא אמנם שתקה. אבל... **הקב"ה לא שתק!**

את בת ישראל יקרה, צריכה להיות חזקה כנגד אותם "תועים ומתעים" הרוצים להרוס את צניעותך. אל תתני להם לבלבל אותך ו'לעבוד' עלייך שאת כביכול צנועה.

עלייך לדעת שאין כזה דבר: "אני קצת צנועה"... "אני חצי צנועה"...

בהמה או עוף שנשחטו קצת שלא כהלכה, מה נאמר? שהם כשרים עשרים אחוז??

לא! אין כזה דבר! - אותו דבר לגבי הביגוד, או שזה צנוע! או שזה טרף! אין באמצע!!!

חמור לא משתנה אף פעם!

אמנם נכון הוא שבענייני צניעות (וכן בשאר דברים) כל ההתחלות קשות!

אבל רק ההתחלות קשות, אחר כך הכל כבר נהיה יותר קל! אחר כך כבר אין את אותו קושי שהיה לך בהתחלה, פשוט מתרגלים לכך (תשאלי את אלו שכבר תקופה ארוכה הולכות בדרך הצניעות).

ללכת בחולצות ובחצאיות ארוכות ורחבות, לזרוק את הפאה וללכת במטפחת ראש, ללא איפור, בגרביים אטומות של 70 דנייר שאינן בצבע הרגל... אולי יגרמו לכמה מבנות משפחתך ולכמה מחברותייך להרים גבה ולהתפלא על השינוי... אבל כמה זמן זה כבר יכול להמשך?? כמה כבר יוכלו לדבר עלייך??

בסופו של דבר (כמו כל דבר אחר בעולם) זה יגמר! הן תתרגלנה לכך!

אחרי שבוע, שבועיים, הן תרדנה ממך - הן תבינה שזו את ואין לשנות אותך!!

(ומי יודע אולי בזכות החלטתך האמיצה והנחושה גם הן ישתנו בעקבותייך?).

אומר הרב שטיין: "אם תגיד לך חברה או מישהי בדרך או באוטובוס, "תגידי מה קרה לך נהיית 'דוסית' פתאום..."

תגידי לה: "**כן, חמור לא משתנה אף פעם! בן אדם כן! לי מותר להשתנות ולהתקדם בחיים... מה יש?**"
ודאי ללא ספק הם מעריכים ומעריצים אותך על היותך צנועה, אפילו שהם לא מראים את זה, אבל בפנים, בלב, הם יודעים את האמת... יש להם אהדה כלפייך.
הייתה פעם מישהי שהתחזקה בצניעות ולאחותה זה קצת הפריע ואפילו היא העזה להעיר לה על כך, אבל פעם אחד ברגע של אמת תפסה אותה ואמרה לה: "דעי לך שאני פשוט מקנאה בך".
בת ישראל יקרה!
אל תעשי חשבון לאף אחד ולאף אחת, השקיעי כל כוחותייך בחברת ההשקעות האמיתית והנצחית! היא, ורק היא, הרווח האמיתי שלך!!!
אדם בעולם הזה, משול למהלך על גבי קרח: לרוץ אסור לו - שמא יחליק; ללכת לאט אסור לו - שמא ימס הקרח; לרקוד אסור לו - מקל וחומר; אין לו תקנה אלא לחטוף ולעבור. (רבי יחזקאל מקוזמיר)

או מחוסנת או מחוסלת!

"**אני פה! אתם רואים אני פה!**"
תמונה מוכרת בחברה:
ילד חסר בטחון עצמי מכה ילדים קטנים ממנו כדי לחפות על פחדיו שלו.
תלמיד חלש מרבה במילות שווא בעבודותיו כדי לכסות על חוסר ידיעותיו.
אדם נבער מדעת נוטה לפטפטנות מרובה כדי לטשטש את בורותו.
גברת עשירה עונדת את כל תכשיטיה הכבדים גם אם אינם מתאימים כלל לתלבושתה, כדי להשתחרר מרגשי עניותה הקודמים.
כללו של דבר: כל נטייה מוגזמת לבלוט באופן מלאכותי מעוררת חשדות!
איפה אנחנו רואים, נטייה להתבלטות, לתחרות, לניקור עיניים, למשיכת תשומת לב, להיראות מושך כמה שיותר... **רק ברחוב!!!**
שם נמצאות נשים רבות, שמנסות כמה שיותר, להבליט את עצמן! כמה שיותר למשוך תשומת לב! שם הכל תחרותי, שם הכל רועש, הכל צעקני...!
למה? מה הסיבה לכך?
פשוט מאוד: רק אשה זולה - שאין לה שום טיפה של כבוד עצמי, אין לה שום סיפוק מעצמה והיא זקוקה מאוד לתשומת ליבם של אחרים - רק אשה כזו, תהיה מוכנה להפקיר את כל אישיותה, ולשמש כ'חלון ראוה' לכל פורק עול!

וכמו שסיפר פעם הרב שכטר:
"הייתי פעם בתחנת אגד בירושלים, ונכנס איזה בן אדם (כנראה משובש בדעתו) והתחיל לרוץ ולדבר בקול: "אני פה! אתם רואים אני פה! שמעתם... אני פה! פה! אתם רואים שאני פה!..."
אומר הרב: "וכי לא ככה עושות היום נשים ברחובות?! לא בדיוק את זה, אבל קרוב לזה... עם השמלות המנקרות עיניים... ועם התסרוקות והפאות... "**כדי שיראו שאני פה!**"... "כדי שיראו כמה אני מיוחדת!"
אותה אשה מסכנה אומללה, אין לה שום סיפוק ושביעות רצון מהמעמד הנחות שיש לה בחברה, וכדי לרומם אותו ולמצוא חן בעיני הרחוב, היא חייבת להשתמש בדבר הגרוע מכל: **לחשוף עצמה לעיני כל**!! אולי על ידי כך תזכה המסכנה הזו לאיזו טיפת יחס והערצה מאותם ריקים ופוחזים הנמצאים ברחוב.
אוי, איזו אומללות מעוררת רחמים...

היא יצאה עם ריח של שמן והייתה שחורה כמו חציל

סיפר אחד הרבנים:
"יש לי בחור שנפרד מהחברה שלו אחרי 4 חודשים. למה?
הוא פעם אחת שמע שיעור ממני, והוא החליט שהוא רוצה לראות אותה טבעית איך היא ניראית. הוא הלך לבית שלה. זה היה בשעות הצהריים.
הוא דפק בדלת, היא בדיוק טיגנה חצילים, היא יצאה לו עם ריח של שמן והייתה "שחורה" כמו "חציל"...
באותו לילה הוא ניגש אלי ואמר לי: הרב, נפרדתי ממנה"
צחקתי. "למה נפרדת ממנה?"
"כי ראיתי מי היא באמת!"
"מה זאת אומרת...?!", אני שואל אותו, "מה היה עד היום? מה, לא ראית אותה? היא באה עם מסיכה...?"
"לא, אבל אתה יודע איך זה...", הוא אומר לי, "הבגדים, האיפור, הבושם והעקבים..."
"אתה יוצא עם עקבים או שאתה יוצא איתה???", אני שואל אותו, "מי באמת הבחורה? האיפור...?! הבושם...?! הבגדים...?!"
"אמרה לי בת של רב עצום באיזור המרכז", מספר הרב מנחם שטיין, "שנפלה באופן רציני ברוחניות. אבא שלה נהיה חולה ממנה, וממש הגיע עד שערי מוות. היא אמרה לי: "הרב כדי שיהיה לי תיקון, אני אסביר לך מה שקורה. תראה", היא אומרת, "בגדים זה שלט!

בגדים צנועים זה שלט! זה הכרזה באותיות קידוש לבנה: "אני שייכת לעם הקודש! אל תנסה להתחיל איתי! אין לי קשר איתכם! אני מחכה לבן זוגי שיהיה שייך לי לנצח...!". גם בגדים לא צנועים זה שלט! זה שלט המכריז בריש גלי: "תתחיל איתי! אני קשורה לליכלוך הזה! אני משתפת איתכם פעולה!"

שאלתי אותה: "אבל איך ירדת... הרי למדת בבית ספר הכי טוב?"

"כן", היא אומרת, "אבל בשעה 3:30 כשסיימתי את הלימודים, הבאתי את הבגדים של החבר'ה הקלוקלים... - לא הבנתי עד כמה זה חמור, חשבתי סתם... 'לעשות קצת צחוקים'... - איך שלבשתי את הבגדים הללו, מיד הגיעו אלי כל ה'אס אם אסים' למיניהם... כל הפתקונים... כל הניסיונות של כל ה'נחשים' ששורצים ברחובותינו... וזה מה שדירדר אותי וגרם לי להגיע להיכן שהגעתי...".

אגב, דבר זה מאוד מצוי ובולט בקרב אותן בנות מקולקלות מסכנות - שרבות מהן באו מבית חרדי - שהינן מסתובבות בלילי שבתות בחברת כמה בחורים "שבאבניקים" מסכנים ומשועממים שלא מוצאים את עצמם... וחושבות בטיפשותן הרבה, שאולי דרכם תקבלנה מעט תשומת לב ויחס... אוי ואבוי לנו על כזה "יחס" שיקרי, מזוייף, וריק מתוכן.

אותן בנות מסכנות פשוט מנוצלות, לתאוותיהם הבהמיות של אותם בחורים עימם הן מבלות.

הן, לכשעצמן, באמת לא מעניינות אותם. אישיותן האמיתית והפנימית בכלל לא חשובה בעיניהם, את אותם בחורים מעניינים דברים אחרים... ודי למבינה.

בכנס הרצאה לבנות סיפר הרב עמנואל תהילה:

"הלב כואב... שאלה אותי פעם מישהי - אשה גרושה בת 30, פלוס שלושה ילדים - בסמינר: "איפה היית כשהייתי בת 14??? מה, צריך להיות היום דתי כדי להבין שבנים צריכים להיות שם, ובנות שם, עד החתונה??? זה אש!!! איך משחקים באש??! איך אנשים משחקים בחיים שלהם??"

הרב רפאל זר - שבין היתר מתעסק עם חבר'ה חילונים ועם בחורים "נושרים" ו"שבאבניקים" - אמר פעם שהוא שאל את אותם חבר'ה: "אם אתם מבלים עם אותן בנות, מדוע שלא תתחתנו?"

מה עונים לי אותם בחורים?

"הרב, מה אתה מדבר ברצינות?! בשביל להתחתן אני מחפש מישהי ערכית, מישהי מכובדת ששומרת על הכבוד שלה, בחורה חרדיה צנועה מבני ברק, לא כמו אותה אחת

זולה שאני מסתובב איתה בלילי שבתות... עם אחת כזאת אפשר להקים בכלל בית?? אפשר לגדל ילדים?? זאת בחורה שלא שווה כלום..."

הרבנית שימרית אוחנה, עד היום מדברת עם מאות בנות שיש להן קשרים עם בחורים כאלה (כדי להוציא להן אותם מהראש), והיא חוזרת השכם והערב על אותו הסבר כדי להזהיר את הבנות: "תבינו, הבחורים האלה לא רצינים! הם לא מחפשים לבנות זוגיות אמיתית ולהקים בית כמו שאתן באמת רוצות! אותם מעניין רק דבר אחד: איך לנצל אתכן כמה שיותר כדי למלא את התאוות הבהמיות שלהם, ואחר כך לזרוק אתכן לרחוב...!!!".

וכבר אמר הרב ירחמיאל קראם: "בת שתהיה "פרפרית" היא מקסימום תתחתן עם "פרפר", ומשני "פרפרים" יוצא "גולם!", ואם יהיו לה חמישה ילדים, יהיו לה חמישה "גלמים!!".

כמה שזה כואב.

"**כולם קוראים לי רבנית**"... **אמרה**

סיפר הרב ניסים יגן:

"לא אוכל לשכוח את אותה נערה, תלמידתי, אשר קרבתי אל היהדות הצרופה, שילבתי במסגרת בית יעקב, וליוויתי עד שהייתה צנועה וחסודה כאימותינו הקדושות...

והנה, ביום מן הימים, סיפרה לי אותה נערה כי החליטה לעזוב את הסמינר מאחר והוצעה לה עבודה בחברה חילונית ב'הרצליה'.

התחננתי אליה ממש שלא לעזוב את הסמינר, הסכמתי אפילו להעניק לה מכיסי את הסכום אותו הייתה אמורה לקבל תמורת עבודתה החדשה, אך לשוא. כל תחנוני נפלו על אזנים ערלות.

"אני לא אתקלקל!! אין סיכוי!! אני יודעת היטב שהחברה החילונית אינה מציעה מאומה, אני יודעת שהיא מושחתת ורקובה, ובודאי לא אגרר אחריה!" - טענה אותה נערה בלהט.

ולי לא נותר לעשות מאומה כי אם לצפות בחשש לעתיד לקרות.

ואכן, חששותי התממשו מהר אפילו מהצפוי... לאחר שלושה חדשים - ניתן כבר היה לראות בקיעים בחומת הצניעות שלה. ושלושה חדשים מאוחר יותר - היא כבר רחצה בחוף מעורב, ואילו לאחר חצי שנה נוספת - הייתה לבושה כאחת הפרוצות ממש.

"אמרתי לך שתתקלקלי! תראי מה קרה!!" - אמרתי לה בתוכחת, והיא עדיין נעלבה...

"אני התקלקלתי?! במקום העבודה שלי כולם קוראים לי רבנית!!"...

בסופו של דבר - התחתנה נערה זו ("הרבנית") עם מחלל שבת...".

זהו לצערנו, **כוחו ההרסני של הרחוב והחברה בם אנו שרויים**!!

החולי נפש הבריאו בנפשם...!

בת ישראל יקרה, בוודאי ידוע לך מאמר חכמינו זכרונם לברכה המפורסם: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין". כלומר בכדי להתגבר על יצר הרע ולשלוט עליו, צריך לעסוק בתורה! ובכוח התורה הקדושה להגן ולהציל את העוסק בה מכל מיני תאוות ויצרים למיניהם. - הכל טוב ויפה ביחס לגברים שלהם יש את התורה והיא הכלי עזר שלהם להינצל מיצר הרע.

אך מה בנוגע לנשים ולבנות? הרי להן אין את התורה, ואם כן איזה כלי עזר יהיה להן להינצל מפתויי היצר הרע שלא יחטאו? ובפרט ברחוב ובחברה ששם היצר שולט ביותר...?

פעם בבית משפט אחד בחוץ לארץ, נערך משפט לנערים גויים פראי אדם ופרועי שיער שנתפסו בעברות חמורות שעברו על החוק. השופט הגוי ניסה לשמוע את טענותיהם וגם להשמיע את דבריו. אך לשווא, הנערים התפרעו השתוללו וכעסו, לא ניתן היה לשמוע כלום. ניסו לאיים עליהם במכות, אולם דבר לא הועיל.

אז כשכלו כל הקיצים ולא היה ניתן לרסן את אותם הנערים, העלה השופט רעיון מבריק. הוא תבע שיוציאו את הנערים מאולם בית המשפט ויגלחו את כל ראשיהם לגמרי!! כשחזרו לאולם המשפט מגולחים, הם היו ממושמעים ורגועים, להפתעת כל קהל הנוכחים שהיו שם...

זה הסוד!

כשאדם משנה את **ההופעה החיצונית, אזי גם הפנימיות אצלו משתנה**!!!

אפילו אשה חילונית מובהקת - אם היא תתלבש בצורה צנועה - ההתנהגות שלה תהיה אחרת, יותר מעודנת ושקטה.

ישנה תופעה די מעניינת (אמנם לא כל כך נפוצה): אשה או בת המעוניינות להתקבל למקום עבודה... מתבקשות לפני כן מהמעסיק - עוד לפני הראיון עצמו והצגת 'קורות חיים' - לפנות לגרפולוג (מומחה המפענח אישיות על פי כתב היד).

"גברת נכבדה, לפני שאת מתקבלת לעבוד אצלינו אנו דורשים ממך קודם כל לעשות בדיקה גרפולוגית... ולפי זה נראה אם את מתאימה לנו, ומה הן כישורייך". כך הם מבקשים.

מה עושה אותה אחת? לוקחת חתיכת נייר וכותבת שם כמה שורות ושולחת את זה לגרפולוג.

על פי ניתוח כתב היד מספר הגרפולוג למעסיק; מי היא ומה היא... מה האופי שלה ומה האישיות שלה... איזה תכונות יש לה ואיזה אין לה... לאיזה עבודה היא מתאימה ולאיזה לא... איזה בעיות יש לה... ואפילו אם יש לה איזו שהיא מחלה נפשית או גופנית...!
מאיפה הוא יודע את כל זה?
על פי כתב היד!!
זאת אומרת: שהאישיות הפנימית של האדם יוצאת החוצה על הנייר בצורת כתב, והיא מגלה לגרפולוג על פי צורת הכתב מיהו האדם באמת!
באו הגרפולוגים ושאלו את עצמם: 'רגע, מי אמר שהדרך הזו היא חד סטרית? אולי היא דו סטרית? - כלומר, מה יקרה אם למשל נקח אדם חולה בנפשו ואנחנו נלמד אותו לכתוב כמו שכותב אדם בריא... אולי התנועה שהוא יעשה עם היד כדי לכתוב כתב של אדם בריא תשפיע עליו פנימה והוא יבריא בנפשו... רעיון טוב, לא?!'
ובכן, הרעיון הזה קיים היום למעלה מ-60 שנה. התוצאות מבחינה מדעית היו מלהיבות ביותר...!! - ההשערה הזו של הגרפולוגים אכן הייתה מאוד נכונה.
התחילו עם חולי נפש. ישבו ולימדו אותם: "מעכשיו אתה כותב אל"ף בצורה כזו... תכתוב ככה 1,000 פעם את האות אל"ף, 1,000 פעם את האות בי"ת, 1,000 פעם גימ"ל וכו' עד שהיד התאמנה ולמדה לעבור על האות כמו שעובר עליה אדם בריא.
התוצאות היו פשוט מדהימות: **הפנימיות של אותם חולי נפש השתנתה לטובה והם הבריאו בנפשם**!!!
את הסוד שהדבר החיצוני מסוגל להשפיע על הפנימי כבר גילה לנו "השל"ה הקדוש" (לפני כמה מאות שנים) שזה לא עובד רק בגרפולוגיה אלא... אף בלבוש האדם! - **שינוי חיצוני בלבוש גורם לשינוי פנימי מהותי בנפש**!!! - בכוחו של הבגד בין אם הוא צנוע או פרוץ - להשפיע חזרה פנימה על האדם הלובשו ועל ידי זה לשנות את אישיותו!!!
באחת הישיבות נהגו, שכשהיה מגיע פורים היו שני בחורים עורכים הצגה לפני בחורי הישיבה כשהם מחופשים, אחד ל'המן' והשני ל'מרדכי'. תפקיד זה היה קבוע תמיד לאותם שני בחורים - כל שנה אותו בחור היה מתחפש ל'המן' והשני ל'מרדכי'.
והנה יום אחד נודע לבחורים שאחד הבחורים עזב את עולם התורה ויצא לתרבות רעה. רחמנא ליצלן!
אותו בחור שהתפקר, היה לא אחר מאשר הבחור שהתחפש תמיד ל... 'המן'!!

לא הבינו מה קרה לו... עד שלבסוף התברר להם שהתחפושת של 'המן' היא זאת שהשפיעה עליו לרעה לסטות מדרך אבותיו! - ואפילו שהייתה זאת סתם תחפושת שהוא לבש אותה רק פעם אחת בשנה!!!

הגאון רבי חיים פלאג'י כותב דבר מבהיל:

בשעה שתינוק יוצא לאויר העולם, אם המילדת תלביש אותו בלבוש נקבה אזי כשיגדל הוא יהפוך להיות זנאי מאוד! - כל הזמן יתעסק בענייני זנות וניאוף. וכן אותו דבר לגבי תינוקת, אם ילבישוה בלבוש זכר אזי כשתגדל היא תתעסק בזנות ובפריצות. רחמנא ליצלן! - ולכן, מזהיר הרב, על המילדת להקפיד וליזהר מאוד שאת התינוק ילבישו בבגד של בן (כגון בחליפה כחולה) ואת התינוקת ילבישו בבגד של בת (בחליפה ורודה). - ולמה? **כיון שבכוחו של הלבוש להשפיע על כל מי שהוא לובשו... ואפילו שמדובר בתינוק קטן בן יום אחד בלבד!!!**

מי עושה את מי?

בספר 'המעיין הנצחי' מוסיף על כך דבר נפלא מאוד:

כשרבקה אימנו ביקשה מיעקב אבינו לקחת את הברכות מידי יצחק אביו, היא הלבישה לו עורות של גדיי עיזים על ידיו ועל חלקת צווארו, כדי שידיו וצווארו יהיו שעירים כמו של עשו.

לכאורה, בכדי שיצחק אבינו לא יצליח לזהות אותו... זה מספיק! לא צריך יותר מזה! - אולם רבקה אימנו בחכמתה הרבה לא הסתפקה בכך...

אומרת התורה: "ותקח רבקה את בגדי עשו החמודות... ותלבש את יעקב בנה הקטן".

לשם מה נזקקה להלבישו גם את בגדי עשו?

רבקה אימנו הבינה, כשיעקב יישאל על ידי אביו "מי אתה בני"? הוא יצטרך בעל כרחו לשקר ולומר "אנכי עשו בכורך" (כפי שבאמת כך היה), וכדי שתשובתו של יעקב שהוא עמוד האמת (כמו שכתוב: "תתן אמת ליעקב") לא תהיה חס ושלום שקר, התחכמה מראש והלבישה אותו בבגדי עשו. ובאותם רגעים שהיה לבוש בבגדי עשו, היה אכן עשו! - ומעתה יכל יעקב אבינו לענות לאביו בלב שקט וללא חשש של שקר "אנכי עשו בכורך" וזאת משום **שהלבוש עושה את האדם**!!!

ולפי זה נבין עוד דבר נפלא: אחד הדברים שגרמו לבני ישראל להיגאל בהיותם במצרים, הוא משום שלא שינו את לבושם. הם נשארו עם אותו לבוש יהודי.

אם בני ישראל היו מחליטים להחליף את לבושם ללבוש מצרי... הם לא היו נגאלים לעולם!!! - משום שהקב"ה הבטיח לאבות הקדושים שיגאל את עם ישראל, ואם עם

ישראל היו לובשים את בגדי המצריים, הם היו הופכים בעצמם למצריים!!! ואז **במצב כזה לא היה עם ישראל, ולא היה את מי לנאול!!!**

בהקשר לכך, מסביר הרבי מוורקא את הויכוח שהיה בין יעקב אבינו ליוסף בנו:

יעקב אבינו טען שהלבוש היהודי הוא מהותי, זה לא סתם לבוש חיצוני אלא יש לו משמעות רבה והשפעה על האדם! ואילו יוסף טען לעומתו, שהלבוש והחיצוניות של האדם לא כל כך חשובים... מה שחשוב באמת זה הלב, הפנימיות, הבפנים של האדם! - יוסף כשירד למצרים המשיך לסלסל בשערו ולבש שונה מהלבוש היהודי... בפנים הוא נשאר קדוש וטהור! ואז קרה לו הניסיון הנורא עם אשת פוטיפר: "ותתפשהו בבגדו ותאמר שכבה עימי".

המדרש אומר, שפתאום דמותו של אביו נראתה לו... ובזכות זה נמנע יוסף מלחטוא עימה.

מה הכוונה "דמות אביו"...?

יוסף תפס בבת אחת שאביו אכן צדק כל השנים!! - יוסף הבין שבאמת הבגד הוא כל כך מהותי ויש לו חשיבות רבה על הלובש - "אם הייתי לבוש בגד יהודי, היא לא הייתה מתחילה איתי בכלל! היא הייתה יודעת שיש בינינו הבדל, חייץ מפריד, וזה בכלל לא שייך".

ואז "ויעזוב בגדו בידה וינוס..." הוא השאיר אצלה את הבגד הגויי שבאמצעותו היא יכלה לפתותו, כיון שהוא היה מקור התקלה".

לבישת בגד צנוע משפיעה באופן ישיר על האשה והבת, להשתנות. זה נותן לה כוח וחשק לרצות לדקדק במצוות וביראת שמים וממילא גם התאוות וההיסחפות אחר הרחוב והחיצוניות, נחלשות! - אף שתאוות הרחוב והחברה הם כוח עצום ואדיר הסוחף את רוב הנשים והבנות ללכת שם כפי איך שהן רוצות.

"**סדין אפשר לכבס, תקרה לא!**"

סיפרה אחת המורות:

"הרבנית שרה קופלוביץ סיפרה לי, שבילדותה בעיר טבריה, הגיע לבית אביה הגאון בעל ה'ברכת אברהם' להתארח. בבית חרדו מאוד לכבודו, ובהתקרב השבת, רצו לאפות חלות.

אז היה המצב שבארץ לא הייתה לא תבואה ולא קמח... הקמח היה מיובא מאוסטרליה או מאמריקה. הקמח האוסטרלי היה עכור וכהה. והקמח האמריקאי היה מעובד יפה ובהיר.

שאלו את בעל ה'ברכת אברהם', מאיזה קמח לאפות את החלות לשבת? האם מקמח אוסטרלי? או מקמח אמריקאי?
ענה להם הרב: "לא מקמח אמריקאי!!! כי באמריקה שוררת אוירה של "לעשות חיים"!
(מה שנקרא היום ברחוב: "לכייף").
המורה שרה סיפרה שבשעתו השתוממה מאוד, 'וכי מה הקשר?! איך משפיעים מחשבות, דיבורים, והליכות של בני אדם על הצומח, על הקמח... על האוכל??'
לאחר שנים", היא מספרת, "הבנתי את הדברים היטב:
לפני 30 שנה, קרה אסון נורא בצ'רנוביל שברוסיה, כאשר היה פיצוץ בכור האטומי ודלף ממנו גז מסוכן 'ראדיואקטיבי' שהוא קטלני עד מאוד. האדים עלו למעלה והתהוו לעננים 'ראדיואקטיביים' והורידו גשם של גז 'ראדיואקטיבי'... הצמחייה והעשב היו מוקרנים מהגז הרעיל. חלבן של הפרות, שאכלו מאותם עשבים, נהיה מוקרן בגז 'ראדיואקטיבי'!! - וכל התינוקות והילדים ששתו חלב זה נעשו בעלי מומים, חולים קשים, ואף רבים מהם מתו... העננים ה'ראדיואקטיבים' המסוכנים, נעו עד גרמניה, פולין, ואפילו עד תורכיה! באותה שנה פחדו לייבא פירות מיובשים מתורכיה לכבוד ט"ו בשבט.
המורה שרה הדגישה, שהגז הזה הוא שקוף! לא רואים אותו...
ואין לו קול! לא שומעים אותו...
ואין לו שום ריח! לא מריחים...
ואף על פי כן הוא מילא ואיכלס את כל הבתי חולים שהיו באיזור, בחולים רבים רבים במימדים עצומים עד אפס מקום!!!
אז הבנתי", אמרה המורה שרה, "**שהתנהגות בני אדם - בצניעות או בפריצות - יש בכוחה להקרין ולהשפיע על הסובב, לטוב או למוטב, גם אם לא רואים זאת!!!**".
ידוע המעשה המוזכר בגמרא על קימחית ואף על נשים צדקניות רבות מהדור הקודם, שהיו מקפידות לחפוף ראשן או להסתרק מתחת לסדין כדי שלא יראו קורות ביתן את שערות ראשיהן.
רבנית אחת חשובה, שאלה על כך שאלה מעניינת: "בשביל מה נזקקו אותן נשים צדקניות להקפיד לחפוף ולהסתרק תחת הסדין?! מה זה משנה מי רואה את השערות? הסדין או התקרה!?"
השיבה הרבנית הצדקנית בטוב טעם ודעת ואמרה: "**סדין אפשר לכבס! תקרה לא!**".
כלומר, אותן נשים צדקניות ידעו, כשאשה מגלה את שערה, היא, כמו שאמרנו, 'מקרינה' טומאה על הסובב אותה... ומאחר והן היו חייבות לגלות את שיער ראשיהן

בשעת הצורך כדי לחפוף או להסתרק - ובאותם דקות הרי השיער הגלוי כביכול 'מקרין' השפעה שלילית - הן העדיפו בחוכמתן שאת 'הקרינה' יקבל הסדין בדווקא ולא התקרה! משום שאת הסדין ניתן לכבס ולהעביר את ההשפעה השלילית "שנדבקה" בו, מה שאין כן את התקרה!!!

נפלא ממש!

וכך אומר רבי אהרון ראטה: האשה הצנועה שמקפידה שכל מעשיה והליכותיה בצניעות, בכוח צניעותה היא מקרינה ומשפיעה על החמין החביתה והפשטידה... שהיא מבשלת, ועל הקפה התה והשוקו... שהיא מכינה, ועל הלחם העוגות והעוגיות... שהיא אופה, והקדושה הזו עוברת למאכלים ואותם מאכלים **משפיעים על בעלה וילדיה לגדול ולעלות בתורה וביראת שמים**!!! (וזה עוד חוץ מעצם העובדה שצניעות האשה באופן כללי, מקדשת ומטהרת את כל הבית כולו!).

ומאידך...

אומר החזון איש: "אשה שלא הולכת בצניעות, היא משרה טומאה על כל הבית, והטומאה הזו מקרינה את השפעתה על ילדיה. בהתחלה לא מרגישים כלום! - אבל זה עובד לאט לאט כמו הגז 'הראדיואקטיבי' - שרק לאחר כמה שנים ניכרת ההשפעה!!

הבן שלה אמנם זכה להיכנס לישיבה קדושה, אבל אותה 'קרינה' הרסנית שהקרינה אמו בחוסר צניעותה, פגעה בו ישירות ואיבדה לו את החשק ללמוד!! הוא בוהה בגמרא אבל לא נכנס לו כלום לראש! הוא מתפלל אבל מהשפה ולחוץ, אין לו שום טעם בתפילה... עד שהוא 'נשבר' ומודיע שהוא עוזב את הישיבה. ומכאן ועד לרחוב הדרך קצרה...

וזה נזקף ל"זכותה" של האם היקרה, שברוב טיפשותה וחוסר זהירותה, קילקלה והרסה את בנה יקירה שלה במו ידיה!!!".

שאלו את רבי חיים קניבסקי: "מה הסיבה לכך שישנה "נשירה" רבה של בחורי ישיבות?"

ענה להם רבי חיים: "יש הרבה סיבות. אבל אחת הסיבות העיקריות היא, **שאין קדושה אצל האמא**!!!"

וכך אמר גם רבי מיכל יהודה לפקוביץ: "עד כמה שיודע אני, עשרות רבות של משפחות, מהן חשובות ביותר, בוכים ומורידים דמעות ללא הרף על בניהם שמסתובבים ברחובות בלילות בפריקת עול, ומאין נובע הדבר ומהי סיבתו? אם לא מחמת **חסרון הצניעות של האמא**???"

ליבם שתת דם... הבת היתה קיר בטון!

כמו שאמרנו, כשהאשה והבת מקפידות ללכת בצניעות ולהתנהג בצניעות, הן משפיעות קדושה על כל הסובב אותן. - וכל שכן הבגד הצנוע של האשה והבת, כמה קדושה נוראה שורה בו ואופפת אותו!! כוח אדיר המשפיע ברכה, ישועה, והצלחה!!!

וכמו שיעיד הסיפור דלהלן:

הייתה משפחה ירושלמית מחסידי 'סלונים', שכל ילדיה היו יראים ושלמים.

הבנים שקדו על תלמודם והבנות התחנכו ברוח 'בית יעקב'.

לימים, הבחינה האם, שבתה הגדולה די נסערת. הבת לא הייתה מרוצה מעצמה, עומדת הרבה זמן מול המראה ועושה כל מיני תסרוקות. בוחנת את בגדיה, רוטנת על סגנון הבגדים המיושן.

היא אמרה בקול: "אני רוצה להתחדש בקו צעיר מהאופנה האחרונה שהגיע לארץ!"

האם ניסתה לדבר איתה ולעזור לה... אבל הבת הייתה קשוחה, היא הגיבה לדברי אמה בצורה בוטה ומזלזלת.

ניסתה האם שוב ושוב בדרכי נועם להשפיע על בתה, אך הבת נהייתה כמו קיר בטון! לא מוכנה לשמוע! וכדי להוכיח את עקשנותה, היא החלה לקצר ולקצר את אורך חצאיתה ולקצר את שולי חולצתה... כדי להתאים את עצמה ל"מודה" הפרוצה והרחובית.

היא אף החלה לזלזל בקיום המצוות, ומפיה התגלגלו מילים זולות ורחוביות.

ההורים ראו וליבם שתת דם בקרבם, לראות איך בתם מתנדנדת בין הבית לרחוב.

הם ניסו לעודדה ולהפיח בה גאווה יהודית... אך לשוא! הבת כבר הייתה שקועה עמוק בהבלי הרחוב ושאבה ממנו את חיותה. ההורים, שחששו מאוד שיתר הילדים לא ילכו בעיקבותיה, רמזו לה בצורה עדינה, שתחליט לאן פניה מועדות? הבת נפגעה. והעדיפה לעזוב את בית הוריה לצמיתות!!!

האם לא השלימה עם העובדה שאחת מבנותיה התקלקלה. היא שפכה דמעות רותחות שבתה תזכה לשוב לדרך אימותינו הקדושות.

שבועות חלפו.

הבת התרחקה מאוד מהבית. היא לא יצרה שום קשר! ואף לא נענתה לאיתותים מצד הוריה! ממש פרקה עול לגמרי בלי להשאיר איזה שהוא מזכרת מבית הוריה!

אך האם לא חדלה מלהתגעגע אל הבת. היא ניסתה ככל יכולתה להשיבה הביתה.

היא החלה באמירת תהילים... נשמת כל חי... פרק שירה... הפרשת חלה עם תהילים החיד"א... תפילות ותחנונים בקברי צדיקים... ומה לא, בכל דבר שעשתה התפללה להקב"ה שיחזיר את בתה הביתה. שעות על גבי שעות הייתה האם עומדת ומתפללת ללא הרף... זה מנע ממנה להעניק את החום והאהבה ליתר ילדיה להם היו זקוקים!

כך חלפו שבועות וחודשים... ואין שום תשובה מהבת! - האם לא השלימה עם העובדה.
בשלב זה כשכלו כל הקיצים, היא ביקשה מבעלה להיכנס אל הרבי מסלונים.
בעלה הזכיר לה שבעבר הם קיבלו את ברכתו של הרב, אבל האם התחננה שבכל זאת היא רוצה להיכנס שוב אל הרב כדי שגם היא תשמע מה שהרב אומר.
בני הזוג נכנסו אל חדר קדשו של הרב'ה.
האם, שלא יכלה להתגבר על סערת רגשותיה פרצה בבכי, היא ביקשה שהרבי יבטיח שהבת תחזור בתשובה.
הרבי שתק ולא אמר מאומה.
האם הוסיפה להתייפח במר ליבה...
הרבי המשיך לשמור על שתיקה מוחלטת.
בכיות האם גברו. ואז בגודל יגונה ושברון ליבה אמרה: "אנא רב'ה קדוש, תורה לנו מהי הדרך בה עלינו ללכת, האם להוסיף בתפילות? האם להרבות בצדקות? להתחזק בברכות ובאמנים? כל מה שהרב'ה יאמר נעשה ללא פקפוק וללא היסוס!"
הרבי המשיך לשתוק.
האם המשיכה בבכיותיה כשבעלה ניצב לצידה.
לאחר רגעים ארוכים של שתיקה, פנה אליהם הרב'ה ושאל להפתעתם שאלה מוזרה: "הורים יקרים, האם נשאר אצלכם איזשהוא בגד צנוע של בתכם מהתקופה בה שמרה תורה ומצוות והקפידה על קלה כבחמורה...?"
האם חשבה קלות והשיבה בחיוב.
"אם כן", אמר הרב'ה, "קחו את החולצה, פרמו את התפרים ותשזרו מהחוטים שתי פתילות, אותן תטבילו בשמן זית ותדליקו אותן לכבוד שבת קודש!"
האם הנהנה בראשה להסכמה, ובני הזוג יצאו מעודדים מבית הצדיק.
בבית, חיפשה האם בארון הבגדים את החולצה הצנועה, תוך כדי החיפוש ירדו מעיני האם דמעות צער בראותה את הבגדים הפרוצים שהיו בארון, היו שם חולצות הדוקות, צבעוניות, משתקפות, קצרות... בזריזות הסירה את אותם בגדים עד שהגיעה לתחתית המדף, שם מצאה חולצה אחת ויחידה, חולצה מכופתרת וצנועה, אותה נהגה הבת ללבוש בה צעדה בדרך אימותינו הקדושות.
היא הוציאה את החולצה בעדינות, וביד רועדת נטלה מספריים ופרמה את החולצה.
לאט לאט, בעבודת "נמלים", התחילה לשזור פתילות ארוכות מהחולצה! השזירה הייתה קשה, החוטים לא התחברו אלו באלו... אבל שפתי האם לא פסקו מלהתפלל לבורא עולם שישיב לה את בתה האובדת הביתה.

ערב שבת קודש הגיע.
האם יצקה שמן זית בפמוטות הכסף ולתוכם הכניסה את הפתילות. היא עמדה ליד נרותיה, כולה מוכנה ומזומנת להדליק את הנרות. היא הדליקה את הנרות ובעיניים עצומות התפללה לה' מלב שבור ומדמעות רותחות... השבת חלפה מתוך אוירה של יום כיפור, כולם היו רצינים ומהורהרים...
מיד בצאת השבת נשמעו דפיקות חפוזות על דלת הבית, האם פתחה ולא האמינה למראה עיניה... בפתח ניצבה הבת שבמשך חודשים רבים לא ראוה, היא עמדה בפתח סוקרת את בני המשפחה. "אמא, מה עשיתם פה השבת?", שאלה.
האם כולה רועדת ונרגשת, ענתה: "זכינו לשמור שבת כהלכתה ולענגה"
התשובה לא סיפקה את הבת: "אמא, אמאל'ה שלי, תאמרי לי מה אירע פה בשבת?"
האם התמהה השיבה בשאלה: "בתי, מדוע את שואלת על שבת שחלפה?"
הבת החווירה נשמה עמוקות ואמרה: "אמאל'ה שלי, דעי לך שבערב שבת שהיתי היכן ששהיתי, הייתי בחברתם של אלו שמרבים רשע ופשע... לפתע חשתי מחנק כבד בגרוני, אין לי אויר לנשום...! ביקשתי שיפתחו את החלונות, אך כלום לא עזר לי, תחושת החנק רדפה אותי... אליה נלוו בחילות ותחושות גועל מהסובבים אותי, פשוט לא יכולתי לסבלם! לא יכולתי לשהות אפילו רגע במחיצתם... מעשיהם הגעילו אותי וחשתי סלידה נורא נורא מהם! כל הלילה חיכיתי שיגיע אור היום. ובבוקר של שבת חיכיתי שיגיע הלילה של מוצאי שבת קודש, אז אוכל לברוח מאותו שאול תחתיות בו הייתי נמצאת ולרוץ אליכם הביתה, אל ביתנו הקדוש, לחזור בתשובה אל אבינו שבשמים". הבת פרצה בבכי וחיבקה את אימה.
נרות השבת שהאירו את ביתם נשזרו מחולצה שקדושה וטהרה חפפו עליה והיה בהם את היכולת לבקוע את מעטה החושך מלב הבת.
זה סוד **ההצלחה והכוח האדיר שמקרין לבוש צנוע ומכובד**!!!

הנסיכה על העדשה

ישנן כאלה שחושבות שללכת היום עם בגדים צנועים כהלכה זו מעין פרימיטיביות, לכן הן רוצות להרגיש קצת מודרניות ולהתלבש כמו שהולך היום ברחוב.
אבל מיהו באמת הפרימיטיבי?
מעשה שנפגש האדמו"ר מגור עם כמה פרופסורים, בעת שקרה האירוע המחפיר שהביאו מטעם הצבא מקהלה של נשים לשורר בכותל המערבי. כלי התקשורת ציטטו בלעג את דבריו של רב הכותל שאיים לפרוש מתפקידו בעקבות החילול שנעשה במקום

הקדוש, הוא מחה בתוקף על הפגיעה בצניעות, ובדבריו הביא את ההלכה שאומרת: "**קול באשה ערווה**".

הפרופסורים שוחחו בדרכם אל הרבי על ההתרחשות.

כאשר נפגשו עם האדמו"ר, הייתה שאלתם הראשונה על החדשות הטריות.

ראש המדברים פתח בשאלה הבאה: "זה עתה שמעתי שהחרדים נזהרים מאוד משמיעת שירת נשים, וכפי שהתברר לי, טעם האיסור הוא משום שמירת צניעות וקדושה. אני", אומר הפרופסור, "כל ימי הנני שומע שירת נשים, ואין הדבר משפיע עלי כלל וכלל. אם כן, מה קורה לכם אתם החרדים? כלום אין זו פרימיטיביות, או משהו מעין זה...?"

חייך האדמו"ר ואמר: "כבוד הפרופסור יודע, שהבדואי משוטט במדבר כשהוא יחף על אבנים וסלעים קוצים וברקנים, ואיננו חש בשום כאב או בחוסר נוחות כלשהו. לעומת זאת, האירופי אם ימצא בנעלו גרגיר חצץ ואפילו קטן ביותר, זה יפריע לו והוא יאלץ לחלוץ את נעלו. ואף על פי כן, כולם מודים שהבדואי הוא הפרימיטיבי, ואילו האירופי הוא המתורבת...".

אדם השומר על רגשות טהורים ונקיים ואינו שוחק אותם, מפריעה לו אפילו פריצות קטנה, ואילו החילוני הגס והמגושם, מרוב פרימיטיביות אינו מרגיש בנזק שנגרם משירת נשים.

ישנו סיפור ידוע על מלך שחיפש לבנו הנסיך כלה שהיא בת מלך אמיתי. נסיכה מלידה ולא מחופשת. כל נסיכה נאלצה לעבור את המבחן הבא:

לישון לילה שלם על מיטה בעלת 7 מזרונים ולספר בבוקר כיצד עבר עליה הלילה.

באו נסיכות רבות מפוארות ומגונדרות. כל אחת מהן ישנה בתורה לילה שלם ולמחרת סיפרה בשמחה שהיא ישנה נהדר ונהנתה מאוד. אולם המלך לא נהנה מהתשובה ולא לקח אף אחת מהן לבנו הנסיך.

במהלך החיפושים הגיעה בחורה שנראתה כי נפלה לבור מים ועלתה משם רטובה ופרועה, היא סיפרה כי נתקלה בתקלה ולכן היא נראית כך, אך היא באמת בת מלך אמיתית.

היה קשה להאמין לה, אולם אחרי שהחליפה בגדים והלכה לישון על מיטת 7 המזרונים, נשאלה בבוקר להרגשתה. אמרה, שזה מוזר מאוד אך לא היה לה נוח, איזו בליטה במזרון הפריעה לה מאוד וגרד לה הגב ולכן לא הצליחה להירדם.

תשובה מוזרה לכאורה מפי בחורה שנראתה רטובה ומוזנחת כשהגיעה, ועתה היא מתלוננת על מיטה כל כך מפוארת?!

אולם איך ששמע המלך את תשובתה קפץ משמחה: "זו תהא הנסיכה!", קבע, "כי היא באמת נולדה וגדלה בארמון!"
בעוד כולם תמהים, הסביר להם המלך: "אני הנחתי מתחת ל-7 המזרונים גרגיר של עדשה. ומאחר שהנסיכים ישנים על מיטות חלקות ורכות מזרוני פוך עדינים... גם בליטה בעובי עדשה הם יכולים להרגיש, וזה מפריע להם! אנשים פשוטים שישנים כרגיל על מיטות מחוספסות בכלל לא מסוגלים להרגיש בכך. לכן זאת היא באמת נסיכה אמיתית! - והיא הראויה לבני הנסיך!".
ועתה נשאל:
האם ללכת צנוע, עם חולצה מכופתרת בצווארון סגור ושרוולים ארוכים, בחצאית רחבה וארוכה בצבעים שקטים ועדינים, כשלראשה מטפחת ראש עדינה, במראה טהור ואצילי של בת מלך... זה נחשב לפרימיטיבי?
ומאידך, ללכת עם חצאית עד הברך, בחולצה צמודה של 'טריקו' שמבליטה את כל גופה, בנעלי עקב גבוהות, מאופרת מבושמת בפאה ומשקפי שמש ונראית כמו ליצנית כה זולה... זה יותר נורמאלי??! - **וכי יש בכלל מה להשוות**...?!
כולן הצביעו. לא הייתה אחת שלא הלכה.
סיפר הרב ניסים יגן:
"פעם נסעתי באוטובוס, ולפני ישב זקן. והנה עלתה בחורה לאוטובוס והתיישבה.
הזקן שלפני צעק "אוי ואבוי".
הנהג עצר מיד את האוטובוס והנוסעים התחילו לחפש מתחת למושבים אולי יש איזה חפץ חשוד. גם אני חיפשתי כמו כולם.
"מה קרה?" שאלנו.
הזקן הצביע לעבר הבחורה ואמר: "היא שכחה את הבגדים באמבטיה..."
זה שהיום ברחוב כולן הולכות כך, זה לא הופך אותן לנורמאליות. - **מי שהולכת נגד רצון ה' ונגד ההלכה, היא המשונה!!! היא הלא נורמאלית!!!**
סיפר לי חבר, שפעם יצא לו לבקר בבית המשוגעים ב'גהה'.
חלק מהם השתוללו וצעקו... חלק דיברו ודיברו... כל הזמן חזרו על אותו משפט. חלק עשו כל מיני מעשים משונים ומוזרים... בקיצור, בית משוגעים ל'מהדרין'. הוא שאל, מתוך סקרנות, את אחד מהמטפלים: "תגיד, ישנם משוגעים שיוצאים מהשיגעון שלהם וחוזרים לשפיותם?"
"בוודאי".
"איך ניתן לזהות זאת?"

אמר לו המטפל: "אם רואים את אחד המשוגעים מתבודד לעצמו ופורש מהחברה הכללית, **זהו סימן מובהק וברור שהוא חוזר לאט לאט לשפיותו והוא מתחיל להיות נורמאלי**...

כשהגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי - "הסטייפלר" - הגיע לארץ, הקפיד שבנותיו הקטנות תלבשנה שמלות ארוכות. באותה סביבה שבה התגורר, היו הילדות בלבושן נראות משונות מבנות גילן. לרבנית זה קצת כאב והיא הלכה לאחיה, "החזון איש", ושפכה בפניו את לבה.

ענה לה "החזון איש": "מה איכפת לך מה שאומרים עליהן, הרי את יודעת את האמת שבנותייך לבושות כפי שהתורה דורשת, ואילו **אותן שאינן הולכות כך, הן הן המשונות ומובן שאין להתחשב במה שהמשונות אומרות עליהן**".

סיפר הרב יוספי:

"אני דיברתי לפני בנות של תיכון דתי.

שאלתי: "בנות, מי הולכת לבריכה ולים מעורב?"

כולן הצביעו. לא הייתה אחת שלא הלכה.

חזרתי ושאלתי: "אם אמא שולחת את הבת שלה מהבית למכולת להביא לחם וחלב, איזה בת תלך עם בגד ים?"

אמרו לי: "חס ושלום! אף אחת!!"

אמרתי: "אני לא מבין מה ההבדל?"

קמה בת אחת ואומרת לי: "כבוד הרב על מה אתה מדבר? יש הבדל ענק"

"מה ההבדל הענק?"

"תראה, מהבית למכולת אף אחת לא הולכת ככה... אבל בים כולם הולכים ככה, לכן זה נקרא בגד ים - בגד של הים!"

שאלתי אותה: "סליחה, איזה נוסח את מתפללת?"

"נוסח אשכנז"

"אם כן לפי דברייך שבים כולן הולכות כך, צריך להוסיף על הנוסח בקריאת שמע, ולומר כך: "**ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם... חוץ מבים!**", מה את אומרת!??"

איזו מין שטות זו לבוא ולומר שכולן הולכות כך או עושות כך?? - וכי זה שכולן כך מחליש את הדבר האסור והופך אותו למותר???!!

הרב מילר סיפר שבצעירותו, כאשר למד בישיבה בחיפה, הוצרך פעם ראש הישיבה לנסוע אל מחוץ לעיר וביקשו להצטרף אליו. בימים ההם, סיפר הרב מילר, עדיין לא

היו בנויים יישובים לאורך הכביש, והנוף שנשקף בעד חלון המכונית היה רק הרים, ים, שמים, אדמה.
לפתע, מצביע ראש הישיבה לכיוון מסוים ואומר לי: "שלמה, מה אתה רואה שם?"
הבטתי לעבר המקום שאליו הצביע, ולא ראיתי שום דבר מיוחד.
"הסתכל טוב", ביקש ממני ראש הישיבה.
ואז התבוננתי וראיתי ילד ערבי כבן 10 מנהיג עדר ענק של בהמות, שוורים ופרות, כבשים ועיזים.
"מה אנחנו יכולים ללמוד מכך?" שאל ראש הישיבה, ומשלא הבנתי אל מה רומזים דבריו, המשיך ואמר: "הרי הגוי הקטן הזה הוא כל כך קטן לעומת כל העדר הענק, ולכאורה הוא היה צריך להיות מושפע מהם, להתכופף על ארבע וללכת כמותם, ובכל זאת הוא אינו עושה כך. מדוע?
כי גם הוא, הילד הערבי גס השכל, יודע שהוא בן אדם וכל העדר הזה מורכב מבהמות"...
זה המסר:
כשם שהאדם הבודד, שונה מכל הבהמות שמסביבו אף על פי שהן הרוב! מכיון שאין לו כל שייכות אליהן - כך עלייך להיות שונה ומובדלת מאותן נשים ובנות ההולכות בחוסר צניעות ברחוב, למרות שהן הרוב!!!

"**בשביל מה צריך מדבקה כזו על השרוול?**"
הגמרא מלמדת אותנו כיצד ניתן להכיר על בהמה שנתרסקו איבריה מחמת חבטה אם היא חיה או מתה... והיא אומרת כך: אם הבהמה נמצאת בתוך נהר ושוחה כל הזמן עם הזרם - סימן שהיא אכן מתה ואין לה חיות משל עצמה.
אך אם רואים שהבהמה עושה תנועות בתוך המים והיא שוחה נגד הזרם - סימן שהיא באמת חיה!
בת ישראל ששוחה נגד הזרם הרחובי ששמו "כ-ו-ל-ן", ששוחה נגד זרם הביגוד "החרדי" הצעקני והפרוץ המצוי היום... שיודעת לומר "לא!" לאופנה ולחברה, ואדרבה, עוד מקפידה ללכת בצניעות בדיוק ההיפך מהרחוב... **היא זאת שחיה!!!** אין יותר מאושרת ממנה!
תחושות והרגשות של סיפוק ושלווה אופפים אותה בחייה, מכיון שאין לה שום צורך להתבלט ולהראות את עצמה ברחוב, **היא יודעת בדיוק כמה היא שווה ומהו ערכה, לא חסר לה כלום!** - היא חופשייה מהמרוץ המטורף שהולך היום ברחוב בעניין הבגדים! אין לה את הקנאה בשניה! אין לה חמדה למה שחברתה לובשת! והיא גם לא בעלת

תאווה למצוא דווקא את הבגד הכי מושך והכי מעניין בשביל להוציא את ה'עיניים' לשניה.
וכמו שאומרים העולם, שפעם אשה הייתה קונה בגד כדי שיהיה לה חם, היום אשה קונה בגד כדי שלשכנה יהיה קר! ('יצאו העיניים').
או כמו שמספרים על שתי יהודים שנפגשו ברחוב. אחד אומר לשני: "אל תשאל, נכנס לאשתי קוץ בעין... הלכתי איתה לרופא, עלה לי 500 שקל כדי להוציא לה אותו!!"
אומר לו השני: "זה כלום! לאשתי "נכנס" מעיל פרווה "לעין", וזה עלה לי 5,000 דולר כדי להוציא לה אותו!!!"

אלו הם החיים האמיתיים!

אולם, אשה או בת שכל הזמן נסחפת עם הזרם הרחובי ואומרת: "כמו שכולן הולכות כך גם אני הולכת" - ולא משנה לה מה באמת מותר לה ללבוש לפי ההלכה ומה לא... אלא רק ההופעה החיצונית שלה ואיך להראות את עצמה... זה מגלה לנו שבעצם: **היא "מתה"**! "**כל כולה מרוסקת מבפנים**"!
אין בכוחה להתמודד כנגד מה שהרחוב מכתיב לה! חסרה לה תחושת סיפוק פנימית ביחס לעצמה! אין לה מספיק "בלמים" נפשיים חזקים כדי לעצור את עצמה שלא תיסחף אחר זרם האופנה הרחובי הקלוקל! - וזה, בעצם, מה שגורם לה להיות תמיד במרוץ מטורף של איך להרשים... ואיך למצוא חן... ושכולם יראו את הבגד החדש שהיא קנתה...
"נסעתי למסור שיעור ברחובות", מספר הרב גלינסקי, "נכנסתי למונית, וראיתי מדבקה: "נהג, בדוק את הבלמים לפני יציאתך לדרך!"
שאלתי את הנהג החילוני שאלת תם: "מה זה בלמים?"
"מה?", שאל בתמיהה, "אינך יודע עברית?"
אמרתי: "אתה הרי שומע שאני מדבר עברית. אבל אנחנו, הדתיים, יודעים עברית מהתנ"ך, ושם אין מילה כזו"...
הוא שמח להחכים אותי: "בלמים, אלו מעצורים. לוחצים על הדוושה ו..."
"מה זו דוושה?", שאלתי.
הוא נשם עמוק: ""דוושה זו ידית כזו, לרגל. לוחצים עליה, והרכב עוצר"
"אהה! ולמה זה כל כך חשוב? אני הזמנתי מונית כדי לנסוע, לא כדי לעצור!"
בחיים הוא לא נתקל בנוסע כזה...

"תשמע", הוא אומר לי, "מכונית שלא נוסעת, אינה שימושית. אבל אם תסע בלי מעצורים, תהפך למלכודת מוות! תהיה מכשיר רצח גם לנהג וגם לנוסעים, למכוניות האחרות ולהולכי רגל! סופה התרסקות ואבדן חיים... אתה מבין?"

"אה הבנתי! ולכן שמים מדבקה על המכונית... תגיד, יש לך מדבקה כזו גם על השרוול?"

הוא כמעט לחץ על הבלמים מרוב תדהמה: "מה???! בשביל מה צריך מדבקה כזו על השרוול??"

"פשוט מאוד", עניתי, "האדם הוא כמו מכונית, "**ואם אין לו "בלמים**", **סופו התרסקות ואבדן חיים**...!!!"

אשה אחת פעם באה לחתונה, לבושה בצורה מזעזעת ביותר! - כל כולה זעקה פריצות!! והנה, נכנסה לאולם אשה אחרת צנועה לבושה פשוט, עם מטפחת ראש צנועה ועדינה. האשה הלבושה בפריצות, הסתכלה בה בסלידה ובזלזול ואמרה לעצמה: 'יו... איזו מסכנה... מסכן בעלה שיש לו אשה כזאת... היא בכלל לא מאופרת לא מבושמת, לא לבושה באופנה העדכנית, בלי נעלי עקבים, בלי פאה... איך אפשר להיראות ככה??'

בחסדי ה' יתברך לאחר כמה שנים, נפקחו עיניה של אותה אשה להכיר את האמת והיא השתנתה בצניעות ממש מהקצה אל הקצה.

ואז היא תפסה, שבעצם כל אותם שנים בהם הייתה הולכת בפריצות, היא היא זאת שהייתה **המסכנה האמיתית**!!! - משום שכל הזמן הייתה צריכה לדאוג ולטרוח לכך שתמיד תהיה מוצאת חן ומרשימה בעיני האחרים...!!!

דומה הדבר, לאדם שיכנס לבית חברו ויפתח את ארון התרופות, וכאשר יגלה כי הוא ריק! יתמלא ברחמים על חבירו "המסכן" שאין לו את כל אותם תרופות וגלולות נגד מחלות שונות... כפי שיש לו בביתו. מה נאמר? שהוא צודק?!

ודאי שלא! **מי שזקוק לכל התרופות הוא המסכן**...!!!

אשה הזקוקה כל הזמן להחליף ביגוד, נעליים, איפור, תכשיטים, בושם... במטרה לקבל כל מיני "אישורים" מהרחוב לאיך שהיא נראית... **היא המסכנה**!!

"**הרווחתי את... עצמי**!!!"

רבנית מפורסמת מספרת, שפעם אחת היא נפגשה עם חוזרת בתשובה, ואותה אחת סיפרה לה על עצמה, על קשייה ורווחיה ממצב היהדות החדש לה לשמחתה, וכך אמרה: "כשהתחלתי לשמור שבת - הרווחתי יום!

כשהתחלתי לשמור כשרות - הרווחתי ראש!

אבל כשהתחלתי לשמור צניעות - הרווחתי את... עצמי!!!"

"מה, מה את מדברת? אינני מבינה למה את מתכוונת?", אמרתי.

והיא פיה פתחה בחכמה: "תביני, כאשר לא שמרתי שבת, כל השבת חיפשתי חוויות... נסיעות... השתוללויות... לא אפרט כאן יותר! אולם בסופו של דבר, הגעתי חזרה לעבודה ביום ראשון יותר עייפה ממה שהלכתי ממנה ביום שישי. אבל עכשיו... תענוג! ממש מעין עולם הבא! יום שבת מנוחה. אין שעון. אין לחץ ופגישות על סרט נע. יש לי זמן לבוראי, לילדיי, שולחן שבת, שירה, דברי תורה... מה יכול להיות יותר טוב מזה? - הרווחתי יום! יום נפלא שמעולם לא טעמתי כמותו... והכי חוויה, שכל שבוע זה שוב חוזר! לא מפסידים לעולם! זה לא נעלם. מחכים כל השבוע לשבת המלכה!

וכשהתחלתי לשמור כשרות, מצאתי ראשי צלול! לא לחינם נאמר שמאכל טריפה מטמטם ליבו של האדם. הוא נעשה מפגר, מבוהל, סוער. כל הזמן תזמורת בראש שלו... טום טום, דום דום... רדיו! מוזיקה! אוזניות! רעש! בלגן!... אני לא יודעת מה אני רוצה ומה מטריף! מדהים! מהמם!... אולם עם הכשרות אט אט נכנסתי לשלווה, לרגיעה, לשקט נפשי, אני יודעת מנין אני באה, ולאן אני רוצה ללכת. והכל בעזרת ה' בדרך הנכונה, הראש צלול - הרווחתי ראש!

אולם בקטע של הצניעות - זה היה מהפך שלם. סיבוב של 180 מעלות.

עד אז חשבתי שצניעות זו אפרוריות, התבטלות, מסכנות שאינה עליזה ונוצצת, זו הייתה כמובן טעות! אני חייתי בטעות, כיצד?

בעבר, הייתי בסוף החודש ניגשת עם כל המשכורת לחנויות האופנה בוררת לי חליפת בגדים תואמת, תכשיט ואביזר, מפסידה עליהם כמעט את כל הכסף ובאה למחרת לעבודה לקבל את המחמאה; "יו! איזה טעם! היכן השגת את הבגד המדהים הזה...?"

אולם אם שתקו ולא הגיבו, הייתי חושבת לעצמי, 'לא! הבגד לא מספיק אופנתי! אין בו "שיק" (ביגוד המדגיש את צורת חיטוב הגוף של האשה) אין בו מיוחדות, חבל על הזמן וחבל על הכסף, אלך ואקנה לי בגד אחר'.

וכך הנחתי את החליפה בצד. קניתי לי ב"אוברדראפט" חליפה נוספת, עד שתמצא חן בעיני מי שאני חשבתי ל... בכסף שלי. - קניתי בגד, עבורם! ואם זה לא היה מוצא חן בעיניהם, הכסף שלי אבוד!

היום זה לא כך! אני קונה בגד צנוע ואיכותי, מכובד ונאה העומד בכל כללי הכשרות, אני שמחה בו, נוח לי בהליכה, צנוע גם בישיבה וגם בעליה לאוטובוס בעל מדרגות גבוהות, והכי חשוב, גורם להקב"ה נחת רוח! עד כמה שזו הרגשה נפלאה קשה לתאר! והיה אם מישהי מעקמת אף ולא נראה לה יפה, לא מפריע לי, היא יכולה מצדי להסתכל לצד השני, לא קניתי עבורה ולא עבור הטעם שלה, היא לא משלמת לי שום אגורה

שאפסיד בגללה משהו ממה שטוב להקב"ה וממה שטוב לי! כשקלטתי את המחשבה הזו, **נעשיתי מאושרת, משוחררת מהעול למצוא חן בעיני המחמיאים התורנים, קבלתי בטחון עצמי בדרך ה', בדרכי - בקיצור, הרווחתי את עצמי!**".

מה אומרת מעצבת אופנה מבני ברק...?

מעצבת אופנה מבני ברק מעידה, שבעיסוקה היא רואה מאות רבות של נשים חרדיות והיא יכולה להעיד שכל אשה שמתלבשת בפריצות, מבחינה אסטטית זה פשוט לא יפה!

הבגדים הצמודים, הקצר והמבליט, והפאות המנסות להרשים ולהלהיב, אינן מכבדות כלל! - הבגד הצמוד דומה להצנת בשר בחלון הראווה. אולי זה מעורר תאווה, אבל לא יופי וכבוד! מה שהוא רחב וצנוע הוא יפה ואצילי! - אשה שמכסה את ראשה ואת עצמה בצניעות ובפשטות בבגדים רחבים, רואים בכך יופי וחן יהודי! **הנשים שמתלבשות בביגוד שמטרתו להבליט ניראות כמו צעצוע, כמו ילדות קטנות חסרות שכל וטעם ואינן מוסיפות כבוד לעצמן. גם אם הן נשים חשובות.**

נשים חילוניות שיש להן משרות מכובדות ורוצות לכבד את עצמן, באות בלבוש הולם וצנוע. שרת כנסת לא תבוא בלבוש פרוץ, עורכת דין לא תכנס לבית המשפט בלבוש פרוץ, ואף לא מגישת חדשות ופקידת בנק... אף שהינן חילוניות מוצהרות!! הן הולכות וקונות את החליפות שלהן מהקניונים, חליפות מחוייטות ארוכות, צנועות (יחסית לחילונית ממוצעת). למה?

כי היא רוצה שיכבדו אותה.

אין אף אחת בעולם שלא יודעת ש... **לבוש צנוע, מביא יותר כבוד לאדם!**

"**אתה יותר חתול!**" **אמר הרב לנהג מונית**

הרב שלום שבדרון היה הולך עם מעיל בקיץ כשמתחת חולצה וציצית של צמר.

יום אחד היה ממש 'חמסין' ורבי שלום נכנס למונית.

נהג המונית ישב בתוך המונית רק עם גופייה.

הנהג מסתכל בתדהמה על רבי שלום ואומר לו: "תגיד לי, לא חם לך שאתה לובש מעיל??! איך אתה מסוגל??!"

"נכון", ענה לו רבי שלום, "באמת חם לי, אבל לך לא חם?"

אומר הנהג: "כן, גם לי חם!"

"אני לא מבין", שואל אותו רבי שלום, "אם חם לך, למה אתה לא מוריד את הגופייה?"

"מה, אני אוריד את הגופייה??!! מה פתאום?! אני אראה כמו חתול!"

אורו עיניו של רבי שלום והוא אמר: "אוהו... אמרת דבר נכון! כמה שפחות בגדים, אתה יותר חתול! כמה שיותר בגדים אתה יותר בן אדם!".
ישנו גילוי מדהים: ככל שדבר יותר פחות דומה לשני, ככה הוא יותר נעלה וערכי.
למשל, נקח שתי טיפות מים ונשים אותן אחת ליד השניה, המראה שלהם יהיה זהה בדיוק! - אבל אין להם כל ערך וחשיבות!
נעלה קצת בדרגה, נקח את כל הנמלים, הקופים, העכברים, והפילים... אף שהם עדיין דומים ממש אחד לשני, אבל יש ביניהם איזה הבדל מועט ושוני קטן במראה שלהם! (ביחס למראה המים) - ולכן להם יש קצת יותר ערך וחשיבות מטיפות המים!
נעלה עוד קצת בדרגה, נקח את כל הכושים ואת כל הסינים... עדיין דומים הם אחד לשני! אבל ההבדל והשוני במראה שלהם כבר יותר גדול! (ביחס למראה החיות) - ולכן ערכם וחשיבותם גבוה יותר מבעלי החיים!
נעלה בדרגה יותר גבוהה, נקח את כל היהודים, תימנים, אשכנזים, ספרדים, מרוקאים, בוכרים, עירקים, פרסים וכו' במראה שלהם הם הכי שונים ומובדלים מכולם! - זה מלמדינו, שאנחנו היהודיים, הערך הכי גבוה בבריאה!
הכלל הוא: **ככל שאני שונה יותר, כך אני ערכי וחשוב יותר!!!**
אותו דבר לגבי הלבוש. ככל שאשה הולכת ומגלה יותר ויותר חלקים מגופה והיא פחות מכסה את עצמה - עם חצאית קצרה, עם גרביים שקופות או בצבע הרגל, עם חולצה שהצווארון שלה פתוח ושרווליה מגיעים עד המרפקים, עם פאה (שהיא נחשבת לגילוי ראש 'למהדרין') - היא נהיית יותר בהמית וחומרנית! ערכה וחשיבותה האישי, יורד! משום שהיא, בלא יודעין, מקרבת את עצמה לבעלי החיים המסתובבים גלויים ללא כל כיסוי ולבוש...
וגם אם היא תקפיד שכולה תהיה מכוסה בבגדים (כדי להיות שונה מהבעלי חיים), אם בגדיה צמודים ברמה כזאת שמבליטים את איבריה הצנועים... זה עדיין לא שווה כלום! משום שגם לבעלי החיים רואים את כל האיברים, ומה ההבדל בינה לבינם...!!??
אולם - ככל שהאשה יותר עטופה ומכוסה, ככל שהיא יותר מצניעה את עצמה - הולכת עם מטפחת פשוטה שמכסה את כל שערות ראשה, עם חולצה שצוארונה סגור ושרווליה מגיעים עד כף היד, עם חצאיות רחבות וארוכות המגיעות עד קרסוליה, עם גרביים עבות ואטומות שאינן בצבע הרגל, (ובפרט אם היא שמה 'שאל') - בצורה הזו, היא בעצם מרחיקה את עצמה יותר ויותר מלהדמות לבעלי החיים, והיא **הכי נעלה והכי ערכית וחשובה** יותר מכל הברואים שברא הקב"ה בעולמו!!!

על כל פעולה ופעולה... מקבלים עולם הבא!!!

בחור ישיבה שאל פעם את הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך:

"כל בוקר אני מברך שלא עשני גוי, מה גרוע בלהיות גוי? הרי גוי שמקיים שבע מצוות בני נח רק בגלל שהקב"ה ציוה, יזכה לגן עדן! אמנם לא כל כך גדול, אבל גן עדן יהיה לו! אם כך", שאל, "בשביל מה אני צריך להיוולד יהודי ולקיים את כל המצוות... עם כל הקשיים...? אני מעדיף שיהיה לי גן עדן קטן?"

שאל אותו רבי שלמה זלמן: "אתה הולך עם נעליים?"

"כן", ענה הבחור.

"יש לך שרוכים בנעליים?"

"כן"

כמה פעמים ביום אתה נועל נעליים? לפחות פעם אחת!

ואם אתה הולך לנוח צהריים, אז אתה נועל אותם פעמיים ביום!

יוצא לך, אם כן, לנעול נעליים 730 פעם בשנה!

וב-10 שנים? יוצא לך לנעול 7,300 פעם!!

וב-50 שנה? 36,500 פעם!!!

ואם תחיה 80 שנה... קרוב ל-60,000 פעם!!! - זאת אומרת, קרוב ל-60,000 פעם בחיים שלך אתה תנעל נעליים ותוריד אותם, נכון?"

"נכון", אישר הבחור.

"עכשיו", המשיך הרב, "אני שואל אותך: אפשר לחיות בלי נעליים?"

"לא!"

אמר לו רבי שלמה זלמן: "בוא ותראה כמה הקב"ה אוהב אותך... הקב"ה רצה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.

בא הקב"ה ואומר לך, "תראה, אתה הרי במילא חייב כל יום לנעול נעליים ולהוריד אותם (אף אחד הרי לא הולך לישון עם נעליים), אני נותן לך את הסדר לנעול נעליים! - אני מבקש ממך תתחיל לנעול בימין, ואחר כך תעבור לנעול את של שמאל, קשור את השרוכים של נעל שמאל ואחר כך תקשור את השרוכים של נעל ימין! - **ועבור זה אתה מקבל ממני עולם הבא!**"

ממשיך הקב"ה ואומר, "אתה צריך לאכול ולשתות כדי לחיות? אין בעייה, אבל תאכל כמו שאני מבקש! תברך בכוונה לפני האוכל ואחרי האוכל! - **עבור זה אתה מקבל ממני עולם הבא!**

אתה צריך מידי פעם להתפנות? בסדר גמור, אבל כמו שאני רוצה! תצא מהשירותים, תמתין 20 שניות ותברך בכוונה ברכת אשר יצר! - **עבור זה אתה מקבל ממני עולם הבא!**
פעם בשבוע אתה צריך לנוח? מצויין, רק תזהר שלא לעשות דברים האסורים בשבת! אל תתעסק בשום דבר... תשאיר את הראש "נקי" ורגוע משיחות טלפון, מעבודה... תתלבש יפה... תשב ביחד עם כל בני המשפחה... תאכל מאכלים טעימים... תשיר... תטייל... תלך לישון... פשוט תתענג! - **עבור זה אתה מקבל ממני עולם הבא!**
הקב"ה כל כך אוהב אותך - שהוא נותן לך שכר לא רק על הפעולות שהוא חייב אותך לעשות, כמו: להניח תפילין, ללמוד תורה, ולהתפלל שלוש תפילות ביום... - אלא אף על כל פעולה ופעולה שאתה עושה במשך היום במילא... **הוא נותן לך עבורם עולם הבא!!!**"
סיים רבי שלמה זלמן את דבריו בחיוך ופנה לבחור: "אתה, בתור יהודי, זכית לקבל שכר על כל פעולה ופעולה שבמילא היית עושה כל ימי חייך (אף ללא קשר לשמירת התורה וקיום המצוות), גן עדן בדרגות הכי גבוהות שאין לשער ואין לתאר...!!!
אבל הגוי לא!!!
הגוי ישאר עם גן עדן קטן ומצומצם! עבור אותם 7 מצוות בני נח שלו ותו לא!".
נפלא ביותר!
כנ"ל לגבייך, הקב"ה נתן לך (כמו לכולם) את הצורך להתלבש ולהיראות מסודרת.
כשהוא ביקש ממך להתלבש בצורה צנועה כמו נסיכה, בצורה מכובדת, הוא רצה לרומם אותך! לתת לך תחושה של ערך כבוד ואצילות! שתרגישי כמה שאת באישיותך חשובה באמת!
(ולא סתם איזו אחת שלבושה בצורה מצועצעת וזולה... שאף אחד מאנשי הרחוב לא מכבד אותה כפי איך שהיא באמת בתור בן אדם אלא לפי איך שהיא נראית... ולכן, מה הפלא שלאחר תקופה זורקים אותה כמו איזה חפץ משומש...)
אבל הקב"ה לא מסתפק בזה, הוא רוצה שגם תרוויחי על **הלבוש הצנוע והמכובד הזה**, שבמילא היית צריכה ללבוש, **עולם הבא לנצח נצחים!!!**
מדהים ממש כמה הקב"ה מחפש להיטיב לך וכל כך חפץ בטובתך האישית!!!
310 **כפול** 6,000... **על מה**?
אם את מעוניינת לדעת איזו טובה נפלאה ועוצמתית מאוד מאוד מחכה לך מאת הקב"ה בכבודו ובעצמו ומהו גודל שכרך בעולם הבא? התבונני בדברים הבאים:
ידועים לך ודאי דברי הגמרא הקדושה האומרת, "שעתיד הקב"ה לתת לכל איש ואשה צדיקים, 310 עולמות!"
מה הכוונה 310 עולמות?

במה זה מתבטא במושגים שלנו?
אם תיקחי את כל ההנאות של כל כדור הארץ - את כל ההנאות שחוו מיליארדים על מיליארדים של בני אדם, גברים, נשים, זקנים, וילדים... החל מאדם הראשון ועד שיבוא המשיח - במשך 6,000 שנה... כל ההנאות הללו הם בסך הכל רק עולם אחד!
בא הקב"ה ואומר לך, שהשכר שמחכה לך לעולם הבא, הוא לא עולם אחד כזה, **אלא** 310 **עולמות**!!! - כלומר, תכפילי את כל ההנאות שקיבלת במשך 6,000 שנה ב-310 פעם, **זו עצמת ההנאה שמגיעה לך**!!!
אך עדיין לא סיימנו את החשבון:
הגאון רבי משה סופר בעל 'החתם סופר', מגלה לנו שאת כל השכר העצום הזה, מקבלים בתור מתנה בלי להתאמץ! בלי ידיעתו של האדם בכלל!
לדוגמא: אשה שהתחזקה בצניעות והחלה ללכת בלבוש צנוע או במטפחת... וחברותיה ושכנותיה רואות אותה ואומרות בהתפעלות: "מה, היא התחילה ללכת בבגדים צנועים? היא העיפה את הפאה? היא זרקה את החצאיות הקצרות שלה? כל הכבוד לה! אשריה!".
ואותה אשה בכלל לא יודעת שראו אותה החברות והשכנות ושיבחו אותה... - על דבר כזה אומרים חכמינו זיכרונם לברכה, מגיע לה את השכר העצום והנפלא של ה-310 עולמות כפול 6,000 שנה הנאות של מיליארדי בני אדם...!!!
זה, בסך הכל רק "הריבית" שנותן לך הקב"ה מהצד!
אבל על "הקרן" - על הצניעות עצמה...
על כך שהיה לה בהתחלה צער להחליף את בגדיה לבגדים צנועים...
על כך שהיא ירדה מהפאה מהאיפור מהבושם מהתכשיטים...
על כך ששמרה את עצמה במקומות עבודה ובמקומות אחרים שלא לדבר עם גברים ללא צורך...
על כך שהלכה בצניעות ברחוב במסירות נפש ממש... קיץ וחורף, יום יום, בלי לוותר ובלי להיכנע לאופנה "החרדית" הפרוצה שישנה היום...
על כך שלא חישבנה לא לחברותיה ולא לשכנותיה ועל אף מבטיהם התמהים ולגלוגיהם העוקצניים המשיכה ללכת בצניעות ובגאון...
על זה חכמינו בכלל **לא דיברו**!!! - **על זה מחכה לה לא רק** 310 **עולמות כפול** 6,000 **שנה - אלא שיא השיאים של כל ההנאות שהמוח האנושי לא יכול לסבול ולעכל כלל וכלל... ואפילו לא מלאך**!!! - **אי אפשר בכלל לתפוס ולהבין באיזה תענוג ואושר מדובר**...!!!
הרב בויאר סיפר על מחקר אחד שעשו פעם בצפרדע. כמה חוקרים לקחו צפרדע אחת וחיברו לה אלקטרודות אשר באמצעותם ניתן לדעת מה מרגישה הצפרדע.

הם גילו שבכל פעם שמביאים לה את אותו אוכל קבוע יום יום... ההתרגשות וההנאה והשמחה שלה הם תמיד באותו שיא!! באותה עוצמה!!

החוקרים התפלאו איך זה יכול להיות? הרי גם אם אדם יאכל חטיף שוקולד כל יום... בסופו של דבר זה יימאס לו! הוא ישנא את זה עד שלא יוכל להסתכל יותר על שוקולד. (וכמו שהיה עובד אחד ב'קוקה קולה', שהיה מקבל ארגזים של בקבוקים בחינם... מרוב שהיה שותה את ה'קולה' בוקר צהריים וערב... זה יצא לו מהאף!! עד כדי כך שאם יניחו לו בקבוק 'קולה' על השולחן... הוא יסובב את הפנים!! הוא לא מסוגל לראות יותר את המשקה הזה ואף לא לגעת בו.)

נו, אז למה הצפרדע נהנית מאותו אוכל כל פעם מחדש?

הם הגיעו למסקנה הפשוטה: ש... לצפרדע אין זיכרון!

הצפרדע לא זוכרת מה היא אכלה לפני כמה דקות, ולכן ממילא היא לא התרגלה לאותו מאכל שהובא לה מידי יום ביומו! תמיד אותו מאכל היה משהו חדש בשבילה, ותמיד היא נהנתה ממנו בכל פעם מחדש!

לא כן אצל האדם!

אנחנו מתרגלים מהר מאוד לכל דבר. כל הזמן אנחנו צריכים חידושים.

הקב"ה בגודל טובו וחסדו עימנו, סידר לנו, שבעולם הבא המציאות היא שההנאה לא נשארת קבועה, היא משתנה מרגע לרגע... עוד הנאה ועוד הנאה... הנאה יותר גדולה... ועוד יותר גדולה... ועוד יותר גדולה... ועוד ועוד... ממש בלי סוף...

מה שזה אומר, שמובטח לך, **שבכל רגע ממש יתחדשו - במיוחד בשבילך - תענוגים רוחניים כבירים אין סופיים אשר לא ניתנים להשגה בשכל כלל וכלל!!!**

וכך גם מובא בכתבי הגאון מווילנא: "**שלא יהיו רגעים ששווים זה לזה בהנאתם!!!**"

רק בכדי שנוכל לקרב לך ממש מעט את הדברים אל השכל, נשתמש בהמחשה מאוד מאוד עלובה ודלה מהעולם שלנו:

זה כמו שיתנו לך לאכול משהו שאת מאוד אוהבת, למשל, ארטיק קרח בטעם לימון, ומיד לאחר שטעמת ממנו, נותנים לך משהו יותר גדול שאת עוד יותר אוהבת מהראשון: ארטיק חלבי בטעם ריבת חלב. ומיד לאחר שטעמת ממנו, נותנים לך משהו עוד יותר גדול ממנו שאת עוד יותר אוהבת: טילון גדול בטעם שוקולד נוגט וקרמל. ולאחר שטעמת ממנו, נותנים לך משהו עוד יותר גדול שאת עוד יותר אוהבת... **ככה בדיוק יהיה לך בעולם הבא! ההנאה תתחדש לך ותגדל לך כל הזמן!!! ממש בלי הפסקה!!! בלי שיימאס לך!!! ולנצח נצחים!!!**

פשוט לא יאומן.

אשריך ואשרי חלקך!!!

"**הפירמידה**"

שלא לדבר על כך, שאם החלטת בנוסף לזכות את הרבים - לחזק נשים ובנות בצניעות (כגון: לשוחח איתן על כך, לתת להן ספרים או דיסקים, לפתוח שיעור אצלך בבית, לקבוע ללכת יחד לשיעורים או להרצאות ושיחות חיזוק) - שמובטח לך על פי הגמרא הקדושה: שפיך יהיה מבורך! כל מי שתתברך על ידיך, בפרנסה טובה, בבריאות, בשלום בית... תצליח!

ברכותייך תעשנה פירות!

ולא עוד אלא שגם מהזוהר הקדוש מובטח לך, שאת מקבלת "בונוס" נוסף (חוץ מהשכר האדיר שדיברנו בו עד עכשיו) של 70 **עולמות גנוזים ששום בריה אחרת לא זוכה להם!!! - עבור כל אחת ואחת שהתחזקה בזכותך!!!**

וכל זה שלך **לדורי דורות!!!**

על הפסוק בתהילים "במתים חפשי", דורשים חכמינו זכרונם לברכה: "כיון שמת האדם, נעשה חפשי מהמצוות". כל אדם, ויהיה זה הצדיק הגדול ביותר כמשה רבינו, לא יוכל להוסיף עוד מצוות וזכויות לאחר מותו. הכל נגמר! מה שהספקת את זה את לוקחת איתך למעלה! לא יותר!

חוץ... מאחת שמזכה את הרבים!!!

אחת כזאת, ממשיכה **אף לאחר מותה** לצבור עוד ועוד זכויות לרוב, בלי סוף, מאותן נשים ובנות שזיכתה אותן ללכת בדרך הצניעות בחיי חיותה.

כמו ב'פירמידה' כל אבן ואבן שנכנסת לשורה (שנכנסת לענייני הצניעות ומתחזקת) מרימה את האבן שמעליה (מרימה אותך) גבוה יותר ויותר (מרימה אותך בעולמות העליונים יותר גבוה ויותר גבוה...).

מספרים על הרב דוקטור פלש, שלאחר מותו הראו לו לאין ספור המוני המוני היכלות מפוארים וארמונות מרהיבים של אור יקר עצום ונפלא...

הודיעו לו בשמים, שכל השכר העצום והרב הזה מגיע לו.

הוא שאל את "שר האוצר" של המלאכים: "מה זה כל ההיכלות האלה?"

"כל אלה הם עבור כל אותן אלפים ורבבות של בנות שזכו להיכנס בזכותך ל'בית יעקב' ולהתחנך בצניעות, ביראת שמים, ובאהבת התורה", ענה לו המלאך.

הרב התפלא מאוד ואמר: "נראה לי שנפלה פה טעות, לא זכור לי במשך כל שנות חיי שהכנסתי אפילו בת אחת ל'בית יעקב'... וכל שכן אלפים ורבבות??!"

"כאן זה עולם האמת", ענה לו המלאך, "כאן אין שום טעות! אני אסביר לך מה שקורה כאן:

פעם אחת, בשבת חנוכה, מסרת דרשה נלהבת על גבורתם הרוחנית של החשמונאים, ובתוך דבריך שאלת בהתרגשות: "היכן הם החשמונאים של דורינו?!"... והוספת ואמרת, "שאמנם הבנים מתחנכים בתלמודי תורה ובישיבות, אך נושא חינוך הבנות מוזנח. וכתוצאה מכך הן לומדות בבתי הספר של הגויים ורבות מהבנות סוטות מדרך התורה... מי האיש אשר רוח בו, כמו החשמונאים, אשר יקום ויטול על עצמו את המשימה הקדושה של הצלת בנותינו?!"

האם אתה זוכר את הדרשה זו?", שאל אותו המלאך.

"כן, בודאי, אך עדיין אינני מבין..."

"יפה מאוד", ענה המלאך והמשיך, "דע לך, שבעזרת הנשים מאחורי הוילון, הייתה נערה אחת שהקשיבה לדבריך בהתרגשות רבה - הדברים אשר אמרת הותירו עליה רושם עז - היא קיבלה על עצמה באותו מעמד להיות "החשמונאית" של הדור! לנערה הזו קראו... "שרה שנירר".

והיא, בזכותך, פתחה ברחבי העולם מאות בתי ספר של 'בית יעקב' שבתוכם למדו אלפים ורבבות של תלמידות שהתחנכו לצניעות, ליראת שמים, לתורה, ולמידות טובות... **כל מה שעשתה... נזקף עתה לזכותך!!!**", סיים המלאך את דבריו.

מה הפלא, אם כן, שהזוהר הקדוש כותב: "שאלמלי היו נשים ובנות יודעות, כמה תועלת וזכות יש לאותן אלו שמזכות את האחרות ומחזירות אותן בתשובה (באותו דבר שהיו טעונות בו תיקון וחיזוק) **היו רודפות אחריהן ורצות אחריהן כאדם שרודף אחרי החיים שלו!!!**"

עד כדי כך.

כמו אותו תינוק, אנחנו!

פעם אחת ישב הסבא מקלם בחברת תלמידיו, ושאלם: "תגידו, מה נראה לכם? על מה אתם חושבים שאדם מקבל קורת רוח בעולם הבא?"

התלמידים העלו סברות לכאן ולכאן: אולי "לימוד תורה?"... "שמירת שבת?"... "שמירת הלשון?"... "חסד?"... כולם פה אחד הודו שוודאי זו חייבת להיות מצוה גדולה ועצומה. השיב הסבא מקלם ואמר: "אם יהודי יושב בביתו בדרך גאוה (למשל: רגל על רגל), ופתאום הוא חושב לעצמו: "רגע, הרי הקב"ה צופה ומביט בי עכשיו, לא מתאים שאשב כך..." והוא מיד משנה את תנוחת ישיבתו ויושב יפה, **על זה**", אומר הסבא מקלם, "**הוא מקבל קורת רוח בעולם הבא!!!**"

מהי 'קורת רוח' בעולם הבא?

אם למשל אדם רעב מאוד הולך ברחוב ופתאום הוא מריח ריח טוב של עוגות ומיני מאפה מאיזו קונדטוריה, והוא אומר: 'ההה...איזה ריח טוב...' זה נקרא קורת רוח.
זאת אומרת עוד לפני שהוא נהנה מן העוגה עצמה, יש לו הנאה מהריח שלה.
אותו דבר לגבי העולם הבא, יש מצב שנהנים עוד לפני שנכנסים לעולם הבא עצמו ונהנים ממנו. וגודל ההנאה שיש מקורת רוח בעולם הבא אין לשער!!!
נסביר עוד יותר את הדברים:
הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן כותב, שהדרגה הגבוהה ביותר בגן עדן, לא מגיעה למדריגה הקטנה ביותר בעולם הבא!!! - אם כן יוצא לנו, **שקורת רוח בעולם הבא נחשבת בין הדרגות הגבוהות ביותר של גן עדן!!! - ועל מה מקבלים זאת? סך הכל על שינוי תנוחת הישיבה** (שזה דבר קטן, יחסית) **לכבוד ה' יתברך!!!**
פשוט מדהים!
ואם כזה שכר עצום ונורא מאוד מאוד מקבלים רק על תנוחת ישיבה... אם כן, תעשי חשבון, איזה שכר אמורות לקבל אשה או בת ההולכות בצניעות!
לכבוד ה' יתברך!
במסירות נפש!
יום יום!
שעה שעה!
על אף הקשיים!
(ש'החפץ חיים' אמר שהיום, בדורינו, הקושי בעשיית המצוה מגדיל את השכר פי 1,000!!! והמהר"ל מפראג מוסיף ואומר, שחוץ מהשכר שיש על המצוה עצמה, יש שכר מיוחד בנפרד גם על הקושי!!!)
ועל אף הניסיונות שמסביב!
בדור כזה ירוד וחשוך שבו הפריצות "החרדית" חוגגת!
שמחכים - לאותן נשים ובנות - **תענוגות אדירים וכבירים שאי אפשר להבין כלל, גם לו נרצה להבין!!! השכל שלנו פשוט מאוד מוגבל!!! ומאוד מצומצם!!!**
זה כמו להסביר לתינוק שנולד ממש עתה, שאם הוא יהיה ילד טוב, הוא יקבל ארמון ענק על שפת הים... עם משרתים ומשרתות... ועם מכוניות פאר שיוליכו אותו לכל מקום שירצה... ואת האוכל הכי טעים בעולם איזה שרק ירצה...וממתקים בלי סוף... וטיסות לכל מקום בעולם מתי שרק ירצה... וכסף וזהב וכבוד לרוב... וכו' וכו'
האם התינוק, שממש רק עתה נולד, יבין בכלל על מה אנחנו מדברים? **לא!**
האם הוא בכלל מבין את המילים והשפה? **לא!**
יש לו מושג בכלל במה מדובר...? **לא!**

האם, בכל זאת, יש לו אולי איזה סיכוי קלוש להבין מה שמסבירים לו? **אפס אחוז סיכוי!!!**

להבין באיזה שכר אדיר מדובר, ולנסות להסביר לך מה גודלו ועוצמתו של אותו שכר אסטרונומי, זה בדיוק כמו להסביר לאותו תינוק את כל הנ"ל! - **אין לנו שום אפשרות להבין ולתפוס** מה בכלל מחכה לנו!!!

ונא לא לשכוח: **שכל זה לנצח נצחים**!!!

כמה שנים יקח לגמור את כל הגרגירים מעל כדור הארץ?
כמה זמן זה נצח?

אומר ה"סטייפלר": "אם ניקח גרגירי חול ונמלא בהם את כל כדור הארץ עד לשמים (שידוע שבשקית אחת קטנה של אוכל, ישנם מיליונים של גרגירים), **ופעם ב-1,000,000 שנה** יחסר רק גרגיר אחד. כמה שנים יקח לגמור את כל הגרגירים מעל כל כדור הארץ ועד לשמים?

אין סוף של שנים!!!

וכל הזמן הארוך הזה", אומר ה"סטייפלר", "**איננו אפילו כטיפה אחת מן הים, לעומת הזמן של נצח**!!!"

קחי מספר ותחלקי אותו באופן יחסי במספר אחר, ככל שהמחולק יותר גדול ככה המספר יותר קטן. לדוגמא:

70 שנה (שאת חיה בעולם הזה) לחלק ל-10 שנים (של שכר בעולם הבא), שווה 7!

70 שנה (שאת חיה) לחלק ל-70 שנה (של שכר בעולם הבא), שווה 1!

70 שנה (שאת חיה) לחלק ל-700 שנה (של שכר), שווה עשירית!

70 שנה (שאת חיה) לחלק ל-7,000 שנה (של שכר), שווה מאית!

70 שנה (שאת חיה) לחלק לאין סוף של שכר... כמה יוצא? 0!!!

זאת אומרת: כל ה-70 שנה שלך בעולם הזה, זה כלום! זה אפס השקעה! לשכר כה גדול, נצחי ואין סופי, מאת הבורא ברוך הוא!

ובאמת, לפי מה שכותבים הספרים הקדושים, אם אשה הייתה יודעת את כל מה שכתבנו עד עכשיו, כמה שכר היא עתידה לקבל על לבישת בגדים צנועים... היא הייתה מחפשת, בכל הזדמנות שהיא, ללבוש כמה שיותר בגדים צנועים!!!

ואם היה לה קצת מושג, כמה שכר היא מקבלת על מניעת דיבורים מיותרים או צחוקים עם גברים ובחורים... היא הייתה מקפידה ללכת עם פלסתר על הפה כל החיים שלה!!!

הגאון מוילנא כותב באיגרת שלו: "**על כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו** (מדברים אסורים) **זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער**!!!".

ואם הגאון מוילנא כתב זאת רק על כך שחוסמים את הפה מדיבורים אסורים (או מלצחוק עם גברים או בקירבת גברים), מה נאמר על כך שאשה "חוסמת" את כל גופה (לא רק את הפה) מללבוש בגדים אסורים ומונעת את עצמה מלהתנהג בחוסר צניעות...??!!
כלום אפשר לתאר ולשער שכרה של אשה זאת בשמים??!!

"**את לא יכולה להבין במה מדובר**!!!"
פעם הגאון הרב יחזקאל אברמסקי הוצרך לשלוח מכתב בדואר. הרב היה אז די מבוגר. ואף על פי כן, הוא קם ממקומו במאמץ וירד במדרגות כדי לשלשל בתיבת הדואר את המכתב.
התלמידים שראו זאת הצטערו מאוד.
הם שאלו אחר כך את הרב: "מדוע הרב טרח כל כך לשלשל את המכתב בתיבת הדואר ולא ביקש את עזרתנו?! לו ידענו היינו בשמחה עושים זאת במקום הרב?"
הרב חייך ואמר: "אתם מכירים את הסיפור עם אשתו של הגאון מוילנא והחברה שלה, ששתיהן היו מתרימות כסף עבור נזקקים?"
"לא", ענו התלמידים.
פתח הרב ואמר: "אשתו הצדקת של הגאון מוילנא הייתה אוספת יחד עם עוד אשה צדקנית, כסף עבור חולים ומשפחות נזקקות. כך זה היה במשך שנים.
הן סיכמו ביניהן, שמי שתפטר ראשונה, תבוא לחברתה ותודיע לה מה נעשה בעולם האמת.
ואכן האשה הצדקנית נפטרה ראשונה.
כעבור כמה ימים היא באה לחברתה, אשת הגאון מוילנא, בחלום וכך אמרה לה: "תראי, מה שקורה למעלה בעולמות העליונים... אין לי רשות לגלות לך! אבל דבר אחד הסכימו שאגלה: האם את זוכרת שיום אחד הלכנו לאסוף כסף עבור אשה אחת חולה, ואני הושטתי את ידי והצבעתי על בית מסוים ואמרתי לך, "בואי נלך לשם, אולי שם יתרמו לנו כמה פרוטות?"
"כן אני זוכרת", השיבה לה אשת הגאון.
"ובכן", אמרה לה הנפטרת, "את לא מתארת לעצמך איזה שכר קיבלתי רק על כך שהושטתי את ידי לכיוון אותו בית!!! את לא יכולה להבין במה מדובר!!! שלא לדבר על עצם הצדקות ושאר החסדים שעשינו... שאין לי רשות כלל וכלל לגלות לך באיזה שכר מדובר..."
כך סיימה הנפטרת את דבריה ונעלמה.

פנה הרב לתלמידיו ואמר: "עכשיו אתם מבינים, מדוע כל כך טרחתי אני בעצמי, לשלשל את המכתב?"
כעת, בת ישראל יקרה, את מתחילה מעט להבין באיזה סדר גודל של שכר את עובדת את הקב"ה כאן, בעולם הזה, כשאת הולכת בצניעות?!

לעשות את רצון ה' 24 בימה... היתכן?

ואם תשאלי, "למה דווקא צניעות? והלוא ישנן מצוות רבות שאני יכולה לזכות בהם לחיי העולם הבא ולא רק צניעות?"
על כך ראיתי הסבר נפלא ממש באחד הספרים, כתשובה לשאלתך:
"התורה הקדושה אומרת: "ושמרתם את מצוותי... אשר יעשה אותם האדם וחי בהם".
הקב"ה יצר את העולם באופן שהדבר הנחוץ ביותר לאדם מצוי יותר בקלות.
לדוגמא: מה יותר נחוץ לחיי האדם, אוכל או בגדים?
אוכל! שהרי אי אפשר לחיות ללא אוכל, אבל ללא בגדים, כן! ולכן האוכל צומח מוכן והוא מצוי יותר בשפע, ואילו הבגדים פחות מצויים והינם דורשים יותר הכנה וטירחה!
מה יותר נחוץ, אוכל או מים?
מים! שהרי אי אפשר להתקיים ללא מים זמן רב, אבל ללא אוכל, כן! ולכן הם מצויים יותר בשפע ואין צורך לגדל אותם או להכין אותם!
מה יותר נחוץ אויר או מים?
אויר! שהרי אי אפשר להתקיים ללא אויר ואפילו לא לדקה, אבל ללא מים כן! ולכן הוא מצוי בשפע לכל אחד, ואינו צריך שום הכנה או פעולה כל שהיא!
אבל באמת כולם נחוצים לחיי האדם! - גם האויר גם המים גם האוכל וגם הבגדים - רק שחלק יותר וחלק פחות!
ועתה שימי לב לדבר מדהים:
התורה אומרת שעל ידי המצוות "וחי בהם" - האדם זוכה לחיות לעולם הבא.
אם כן נתבונן, אם המצוות יוצרות חיים בעולם הבא, אם כן בהכרח שישנן מצוות שהינן יותר נחוצות ופחות נחוצות (כמו שהסברנו לעיל לגבי חיי האדם).
אם כן, האיך נדע איזו מצוה יותר נחוצה לנו, לעולם הבא, ואיזה פחות?
מצוה שהינה יותר מצויה בשפע ויותר קל לקיימה, בלי הרבה מאמץ - היא המצוה היותר נחוצה לאדם, שיזכה בה לחיי העולם הבא!!
למשל:
ישנה מצוה הבאה רק פעם אחת בחיים - מצות ברית מילה!
וישנה מצוה הבאה רק פעם ב-50 שנה - מצות היובל!

וישנה מצוה הבאה רק פעם ב-28 שנה - מצות ברכת החמה!
וישנה מצוה הבאה רק פעם ב-7 שנים - מצות השמיטה!
וישנה מצוה הבאה רק פעם בשנה - מצות סוכה ואכילת מצה!
וישנה מצוה הבאה רק פעם בחודש - מצות ברכת הלבנה!
וישנה מצוה הבאה רק פעם בשבוע - מצות שבת!
וישנה מצוה הבאה רק פעם ביום - מצות ציצית והנחת תפילין!
וישנה מצוה הבאה 3 פעמים ביום - תפילת שמונה עשרה!
וישנה מצוה הבאה במשך 24 שעות ללא הפסקה כלל - וזה מגלה לנו בעצם שהיא הכי הכי נחוצה לאדם - **מצות הצניעות!** (ולגברים זה לימוד התורה!)
כל בוקר את מברכת, "ברוך שעשני כרצונו". האם פעם חשבת לעצמך מה כוונתה של ברכה זו?
אחד מגדולי ישראל פירש את הברכה הזו, כך: רק האשה הצנועה יכולה לעשות את רצון ה' 24 שעות בלי הפסקה.
איך?
אם את כל הזמן מקפידה על לבוש צנוע; בבית, בסמינר, בלכתך לעבודה, בלכתך לקניות, ביציאתך לאירועים, ואף בשעת השינה... זה נקרא **שאת עושה את רצון ה' כל הזמן!!!**
וזאת, בעצם, כוונת הברכה: "ברוך שעשני כרצונו" - כלומר, ברוך ה' שעשה אותי בצורה כזו, שאני עובדת אותו ועושה את רצונו כל הזמן בלי הפסקה, ועל זה הוא נותן לי שכר לעולם הבא בכל רגע ורגע שהנני צנועה...
כמה נפלאים הם הדברים!
האשה מסתכלת לעברה ולא מאמינה...
הייתה פעם אשה אחת שעלתה נשמתה למרומים והיא ניצבה לפני בית דין של מעלה. ציוו הדיינים שיבואו ויעלו על כף המאזניים כל המלאכים הרעים שנבראו כתוצאה ממעשיה של אשה זו.
והנה היא שומעת קול רעש גדול... האשה הביטה לכיוון הרעש ולחרדתה היא רואה קרונות רבים וענקיים עמוסים עד אפס מקום במלאכים שחורים וגבוהים חסונים וכבדים.
הורו להם הדיינים לעלות על כף המאזניים...
המלאכים השחורים והאימתניים זינקו ועלו במהירות רבה על כף המאזניים, ובבת אחת צנחה הכף מכובד המשקל והגיעה עד הריצפה...

"טוב", הכריזו הדיינים, "ועתה יבואו כל המלאכים הטובים שנבראו ממעשיה"...
שקט! דממה!
מחכים עוד כמה דקות...
ואז לפתע נשמעים צפירות של רכב הבא ממרחק.
האשה מביטה לצד השני, ו... ליבה נופל בקירבה! היא רואה רכב קטנצי'ק ממש מדגם "חיפושית" מתקרב לעבר הבית דין. בתוכו ישבו ארבעה מלאכים גמדים לבנים חמודים.
"תעלו כולכם על כף המאזניים", ביקשו מהם הדיינים.
ניסו המלאכים הגמדים לעלות על כף המאזניים... אך ללא הצלחה! היא הייתה גבוהה מהם. הוחלט לעשות "סולם גמדים".
כל מלאך גמד טיפס על חבירו עד שלבסוף הצליחו כולם לעלות.
בקושי הצליחו הדיינים להתאפק שלא לפרוץ בצחוק...
אך האשה לא חייכה כלל. היא עמדה שם מכווצת וחיוורת, כל כולה משקשקת ורועדת מרוב פחד ואימה... 'אין לי ספק', היא מהרהרת לעצמה בחרדה, 'אני מקבלת גיהנום! אני רואה שהמצב אבוד! אין לי סיכוי!... אין לי סיכוי...'
בית דין של מעלה כבר התכוננו לפסוק את הדין...
"רגע רגע", הופיע מאי שם אחד מהמלאכים הסנגורים, "מה עם בגדי הצניעות שלה? שכחתם להוסיף את הבגדים הצנועים שלה למשקל הזכויות!!"
"אכן", הודו כל הדיינים פה אחד, "בבקשה להביא לכאן את הבגדים הצנועים של הגברת!".
לפתע, נכנסו לבית הדין, מלאכים לבנים זוהרים יפיפיים... נושאים בידם ערימות ערימות של בגדים צנועים; מטפחות ראש, שמלות רחבות, חולצות ארוכות, גרביים עבות ואטומות... כמויות אדירות של בגדים (ביקשו מהגמדים לרדת ואחר כך לעלות שוב, שלא ימעכו מכמויות הבגדים)... הכף החלה לרדת למטה ולמטה... והמלאכים המשיכו להביא עוד בגדים ועוד בגדים... כל תוספת של בד שהוסיפה לעצמה לשרוולים עד כף היד, כל תוספת של בד שהוסיפה לעצמה לחצאית עד הקרסול, כל חולצה וחצאית שהייתה גדולה ורחבה כמה מידות מעליה... הכל הכל הוסיפו המלאכים הלבנים למשקל הזכויות.
האשה מסתכלת לעברה המומה ונרגשת: 'אני לא מאמינה... פשוט לא מאמינה... איזה יופי!'

"זה עדיין לא מספיק", טען המלאך הסניגור, "אני מבקש להוסיף למשקל גם את טיפות הזיעה הרבות שנצטברו במשך כל ימי חייה, וכן גם את הקושי, הצער, והבזיונות שהיה לה בהתחלה ללכת בצניעות כנגד בנות משפחתה, קרובותיה, חברותיה ושכנותיה..." לאחר שהוסיפו את הכל... הוכרעה לבסוף הכף מאזניים - ברוב 'מוחץ' - ל... טובת האשה! (כמובן הוסיפו אחר כך גם את הגמדים).

"לגן עדן!" - הכריזו הדיינים.

שער גדול ויפייפה נפתח לעברה, והאשה נכנסה לתוכו מאושרת וזורחת כולה לכיוון האור הנפלא שבקע מבפנים כדי להתענג מזיו השכינה, כשברקע מלווים אותה שירת המלאכים בקול ענוג ומיוחד... "**שקר החן והבל היופי, אשה יראת ה' היא תתהלל!**... **היא תתהלל!**..."

כן, כך בדיוק, כפי איך שתיארנו, כותב הגאון הקדוש רבי אליעזר פאפו: "**כמעט כל עונש האשה והבת בעולם הבא, וזכייתה בעולם הבא, הכל הכל תלוי בצניעות!!!**"

וכך הכריז האדמו"ר מקאליב, בכנס נשים על חיזוק הצניעות, עמד אז האדמו"ר מול ארון הקודש וזעק:

"נשים צדקניות! אני מבטיח לכן כאן, מול ארון הקודש, שכל אשה שתקבל על עצמה ללכת עם בגדי צניעות, הרי שאת אותן חתיכות הבד שאשה זו הוסיפה בשל צניעותה על אורך השרוולים והברכיים, **ביום הדין יקחו את כל חתיכות הבד הללו ויוסיפו זאת על משקל הזכויות של האשה, וזה מה שיכריע לה את הכף להיכנס לגן עדן!!!**".

מהו הטל שיחיה את הנשים והבנות?

בת ישראל יקרה, ידוע שלעתיד לבוא תהיה תחיית המתים והיא תיעשה על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו. הקב"ה יפזר על כל אחד ואחד מאיתנו טל מיוחד שיקים אותנו מעפרינו - "טל של תחיית המתים". אך לא כל אחד יזכה לטל הזה...

הגברים שיזכו לקום בתחיית המתים, הם אותם אלו שהיו עמלים בתורה הקדושה יומם ולילה וירד מפיהם ריר בשעה שהיו נרדמים על הספר מרוב עמל ויגיעה... את אותן טיפות אוסף הקב"ה, אחת לאחת, ועושה מהן טל שבו הוא יחיה את המתים! זה בנוגע לגברים.

מה בנוגע לנשים ולבנות? מהו הטל תחייה שבו יחיה הקב"ה את הנשים והבנות? אומרים הספרים הקדושים: אם אשה או בת הולכת בקיץ עם צווארון סגור, עם שרוולים ארוכים, עם חצאית ארוכה ורחבה, שלרגליה גרביים אטומות... ומחמת זה ניגרים ממנה טיפות של זיעה, **את אותן טיפות זיעה הקב"ה אוסף ושומר ועושה מהם טל של תחיית המתים בבוא העת!!!**

לרדד את הבצק של המצות לקראת חג הפסח זוהי עבודה לא קלה... הבצק הוא די קשה, מכיון ששמים בו מים בכמות מועטת ממש. ואם עובדים עם הבצק במשך כמה שעות ביום, זה גורם להזעה רבה - הזיעה נוטפת כמו מים מרוב מאמץ...
ואף על פי כן, ישנם אופים יראי שמים, שעוד לפני רידוד הבצק ואפייתו שמים על עצמם כמה סוודרים כדי שבשעת הכנת הבצק ורידודו, הם יזיעו כפל כפליים! כי הם יודעים את גודל חשיבות ההזעה בעת עשיית המצוה.
אמנם לא מבקשים ממך שבכוונה תחילה תלבשי בגדי חורף בקיץ כדי להזיע... אבל מה שאת כן צריכה לדעת זה, שאם לבישת בגדים צנועים גורמים לך לידי הזעה... אל תתלונני על כך.
אדרבה, תשמחי בכך! מעכשיו את צוברת לך זכויות רבות הן לעולם הבא והן לתחיית המתים.
ואשרי הזוכה לכך.
בת ישראל יקרה!
הקב"ה שומר במיוחד בשבילך שכר אדיר ונורא אותו את עתידה לקבל לאחר 120 שנה!
חסכי אותו כבר מעכשיו על ידי צניעותך! שמרי עליו ואל תאבדי אותו!!!
כשאני חוזר מיריד בן יומו, שואלים אותי ילדי: "מה הבאת?" כשאשוב מיריד חיי, ישאלוני: "מה הבאת?" מה אענה...? (רבי דוד ממיקולייב)

אופנת פ'אות א'יפור ר'יח בושם י'ופי וקוסמטיקה ז'נות ופריצות [פאריז]

"**שאף אחד לא יכיר אותי**!!"
האדמו"ר הקדוש רבי יהושע רוקח מבעלז, היה רגיל לומר: "בתחילה שהקב"ה ברא את יצר הרע קראו לו "יצר הרע", כך היה שמו, "כי יצר לב האדם רע מנעוריו".
לאחר זמן קצר מגיע "יצר הרע" לבית דין של מעלה ואומר: "תשמעו, זה לא הוגן שקראתם לי "יצר הרע" כולם יודעים שאני רע, אף אחד לא רוצה לדבר איתי... תעשו לי שינוי השם שאף אחד לא יכיר אותי ואולי תהיה לי קצת עבודה".
נענו בית דין של מעלה לבקשתו ושינו לו את השם ל"שטן".
"יופי!" "מצויין!", שמח היצר הרע.
זה עבד תקופה מסוימת, עד שעלו גם על זה, כולם גילו פתאום ש"השטן" הוא למעשה יצר הרע, ואז יצר הרע עוד פעם נהיה מובטל...
שוב הופיע יצר הרע לפני בית דין של מעלה וביקש שימציאו לו שם אחר.

ישבו בית דין של מעלה ושינו לו את השם ל"בעל דבר"
"או, זה נשמע יותר טוב". היצר הרע היה מרוצה.
לאחר תקופה מסוימת מצא את עצמו ה"בעל דבר" שוב מובטל.
והנה בפעם השלישית הוא מגיע לפני בית דין של מעלה ואומר בכעס: "מה זה מכת האבטלה הזאת??? תנו לי שם טוב שתהיה לי תעסוקה בלי הפסקות... שאף אחד לא יכיר אותי!!"
בפעם הזאת שינו לו בית דין של מעלה את השם ל"מנהג העולם", מה שאנחנו קוראים היום בשם "**מודה**".
המשיך האדמו"ר מבעלז ואמר: "תדעו לכם השם הזה "מודה" מוצלח מאוד, והראיה **שעד היום אף אחד לא גילה שזה יצר הרע בתחפושת חדשה**..."

"**עמלקיות**" **בסמינר**???!!
כותב הגאון רבי סנדר ארלנגר: "כבר חכמינו זיכרונם לברכה אמרו לנו, שיצר הרע הוא "רשע ערום" מאוד מאוד חכם להרע. הוא נלחם נגדינו במלחמה שקטה, ללא תרועות וללא זעקות קרב, הוא כובש בת אחרי בת, אחת אחרי השניה.
הוא יוצר מצב שאף אשה לא חושבת להחטיא אחרים.
היצר פשוט מתהלך בחוצות עם פזמונים רבים:
"ככה כולם הולכים"
"את זה כולם קונים"
"כך הוא מנהג המקום"
"וכי אתלבש אחרת מכולם"
"קשה לי להיות שונה מהחברות"...
היצר הרע הוא בנוסף לכך תלמיד חכם! מה הוא עושה?
הוא תופס בת אחת בסמינר והיא פורצת גדר...
השניה נמשכת אחריה...
השלישית נגררת...
הרביעית כבר עושה דרך לרבים...
החמישית כבר נראית מוזר אם היא לא נמשכת ונסחפת.
כך אחת מושכת את חברתה עד שהיצר כובש **את כל הסמינר**!!
מלבד הבת האחרונה הצנועה ביותר.
בתחילה הבת הזאת מתעקשת, היא משננת לעצמה "לא תלך אחרי רבים לרעות" אין מצווה ללכת אחרי הרוב כשהוא נוהג להקל בצניעות.

אך אז מגיע יצר הרע בדמות תלמיד חכם ואומר לה: "תראי, זה לא צנוע להיראות שונה מכולן, את בולטת לזרים בכך שאת צנועה יותר מכולן..." ובסוף גם הצנועה משתכנעת ונלכדת ברשתו.

אחר כך כאשר בא מישהו בטענה לאותה הבת הראשונה שפרצה את הגדר ואומר לה: "זה לא צנוע ללכת ככה", מיד באה התשובה: "הנה גם הצנועה המיוחדת ההיא הולכת ככה, מה אתם רוצים ממני..."

איפה הראש של הבנות היום נמצא, על מה הן חושבות, להוציא לשניה את העיניים בבגדים. בנות סמינר אומרות: "הבגד שלי יותר יפה משלך", ובזה מביישות אחת את חברתה.

זה הגאווה שלהן. התאווה הנוראה הזו לאופנה, פשוט הוציאה אותן מן העולם. הרסה אותן מכל מוסריות, והשחיתה אותן עד היסוד.

"ממש לאחרונה", סיפר הרב מנחם שטיין, "היה באיזור הצפון מקרה עם בת בגיל 16 בשכונת 'דניה'. בת להורים מליונרים חילוניים שהרגישה שהנפש שלה מתחברת ליהדות והיא החליטה להתחזק ולהתחזק... עד שהתחברה לבית יעקב. בגיל 17 בערך, היא שינתה את כל מלתחת הבגדים שלה בהשקעה של עשרות אלפי שקלים!! וזרקה את כל הביגוד הקודם שהיה לה!!!

ייאמר לשבחם של הוריה שהם לא נלחמו בה על כך.

וכך - בחולצה רחבה ומכופתרת בצוארון, ובחצאית פליסה עדינה כשלרגליה גרביים עבות ואטומות של 70 דנייר, לפי כל כללי וגדרי הצניעות - הגיעה הבת הזאת לסמינר 'בית יעקב'.

כמעט הכל התפוצץ...

איך שהיא נכנסת... היא שומעת התלחשויות מהבנות: "תראו מי הגיעה אלינו... איזו דוסית חנוקה מ'מאה שערים'"... "ממש מרובעת"... "כזאת חנונית מיושנת" ...

היא לא האמינה למה ששמעה. היא שאלה את עצמה: 'מה זה, לאן הגעתי? זה בית יעקב??!!'

היא נשברה. היא רצתה לחזור בה. למה שהייתה קודם לכן.

אבל לפני שעשתה את הצעד הזה, היא זכרה, שפעם בא לשם איזה רב לדבר...

היא אמרה: 'אני בכל אופן אשלח לו פקס...'

אומר הרב: "קיבלתי את הפקס שלה.

עניתי לה: "אני לוקח עכשיו תור אצל גדול הדור תבואי ביום זה וזה..."

היא הגיעה, ונעמדה מחוץ לדלת. נכנסתי פנימה בשבילה, ואני שואל: "הרב, הבת הזאת חזרה בתשובה שלימה, כל האחים והאחיות פורקי עול... ונפשה של הבת הזאת נמשכת אל הקדושה. היא התלבשה בצניעות והיא קיבלה מהסמינר שלה תגובות כאלה וכאלה..."

גדול הדור דופק על השולחן שמונה פעמים כשהוא בוכה וצועק: "**עמלקיות בסמינרים**...!!! **עמלקיות בסמינרים**...!!! **עמלקיות בסמינרים**...!!!" - היא שמעה זאת מעבר לדלת ומאוד נחרדה... התשובה המאוד ברורה הרגיעה אותה! היא הרגישה טוב עם הצעד שעשתה".

"**היא סך הכל כמו סוסה על שתי רגליים**"...

כולם שואלים:

"הכיצד מעיזות בנות חרדיות שמקפידות בכל העניינים על קלה כבחמורה, ללכת ברחובה של עיר בבגדים צרים וצמודים שמבליטים את כל צורת גופן ומחטיאות את הרבים??

בחצאיות קצרות, צרות, וישרות, שמתגלים בהן מקומות החייבים בכיסוי מהתורה??

בבגדים ובגרביים שקופים המותירים חלקי גוף חשופים??

בפאות של היום, ששמות ללעג ולקלס את מצות כיסוי הראש, ומבעירות אש טומאה בלב רואיהן...??

התשובה לזה אחת היא: **מפני שלא לימדו אותן**!!! חד וחלק! - הן חושבות שהצניעות שייכת לצדיקות הדור - בשבילן **הצניעות נחשבת ל"פרומקייט** (לצידקות)".

הרב גדעון בן משה (ראש בית המדרש "יחוה דעת") מספר בכאב, שהוא מקבל מאות טלפונים של בנות סמינרים ששאלתן הקבועה היא: "מחייבים אותנו ללבוש צנוע, ואחרי הלימודים אנחנו לובשות בגדים כמו שבא לנו, למרות שזה "לא צנוע", **כי אף אחד לא מסביר לנו מה זה בכלל צנוע**? וזה כואב לנו, **למה לא מסבירים**?! כי אנחנו באמת רוצות להיות בסדר".

סיפרה הרבנית רחל אלבוים:

"אני לא יכולה לשכוח, לפני 14 שנה היינו בשליחות בברזיל. פעם ראשונה ראיתי אז את הגויה - השפחה (אליזבטה קראו לה) היא הייתה עם חולצה הדוקה מאוד מאוד על הגוף ומכנסיים הדוקים... חשבתי שעוד רגע יהיה כאן פיצוץ... איך לובשים כזה דבר??! זה הגעיל אותי... חשבתי שעוד מעט אני אקיא עליה את כל ארוחת הבוקר שלי... שתלבש חלוק!

אני זוכרת, הבן שלי היה אז בן 8, הוא אמר לי: "אמא, הגויה היא סך הכל כמו סוסה על שתי רגליים... אל תתייחסי לזה!". הוא הרגיע אותי קצת.
הלכתי ברחוב, אני רואה עוד גויה לבושה כך ועוד גויה... אמרתי לעצמי: 'מגעיל, מה הן מראות את עצמן!? מה יש להן להבליט...!?'
הפלא הגדול היה, שהאשה הייתה לבושה, נועז, מבליט, פרוץ... והגבר הולך לידה עם חולצה סגורה ועניבה, מכנסיים ארוכים... צנוע שבצנוע.
'טוב', חשבתי לעצמי, 'אלו גויים, מה ניתן לצפות מהם...'
לאחר 14 שנה, אני רואה שבנות שלנו מ'המגזר החרדי' מפגרות אחריה... מה שראיתי שם, בברזיל, לפני 14 שנה... **היום אני רואה את זה פה!!!**
את?! הבת היהודייה?! האצילה?! מהעם הנבון?! **תלכי אחרי אותה חסרת דעת מהשפחות הכי בזויות שיש**?! איך זה יכול להיות???!!... איך קרה לנו כזה דבר...???!!"

חשיפה - מערוץ 10
ומה קורא היום בחנויות הבגדים של בני ברק? פשוט מזעזע... הכל נמכר שם! בגדים של כושים, של אינדיאנים, של יושבי קרנות, של בני חושך וצלמות.
והנשים והבנות החרדיות קונות כל בגד, העיקר שיהיה מיוחד, מעורר תשומת לב.
היום הכל חותר אל ההתבלטות, אל הראוותנות, אל המרשים ביותר, ולעיתים קרובות עד כדי מוזרות וגיחוך.
בשבועות האחרונים פורסם בעיתון חרדי היוצא לאור בארה"ב, מאמר רווי כאב על מצב הצניעות. בין היתר מספר שם הכותב:
"גוי טמא, אמר לי: "**מה קורה לנשותיכן היהודיות? הן רוצות להשלות את עצמן שהן צנועות? אני יכול לומר לך שבלבושן הצר, הנצמד לגוף, הן משתוות לפרוצות ביותר! זה אולי מכוסה, אך בולט כאילו זה לא מכוסה!!!**"
כמה כתבים חילוניים וחילוניות ערכו תחקיר על העולם החרדי. התחקיר הזה פורסם ושודר בערוץ 10 בטלוויזיה. והנה ציטוט חלקי מתוך אותו תחקיר (לדאבוננו הרב):
"הרגלי הלבוש במגזר החרדי עם כל "הצניעות" המתבקשת צומחת כאן תעשייה ענפה, צבעונית ואפילו נועזת, **בני ברק, רחוב רבי עקיבא, לא מה שחשבתם**...
עמוק בתוך הרחובות העמוסים והצפופים של בני ברק הולכת וצומחת לה תעשיית אופנה **שלא הייתה מביישת את 'כיכר המדינה' ואת ה'קניונים' התל אביבים**...
יש יותר חנויות אופנה ברבי עקיבא מחנויות של ספרי קודש... שמלה יפה לחתונה יכולה להגיע עד... 1,250 שקלים!! את יכולה לראות את הנשים הולכות לך לחתונות בערב מתופפות על עקבים, את מרגישה שאת ב'מילאנו' או ב'רומא'.

היא הולכת עם מחשוף ופאה ארוכה רוצה לעשות שינוי...
קצת קשה לדבר על צניעות נוכח המרדף הגובר והולך אחר 'טרנד אין', חשוב שהשמלה תעבור את קו הברך (לצערינו, גם זה כבר לא נכון!) אבל לא פחות חשוב שתהיה של 'מותג' שאפשר להשוויץ בו... הציבור החרדי צמא היום גם ל'פרמיום' גם ל'מותגים' יש לו כוח צריכה... מי שישכיל ללמוד את כללי המשחק ימצא כאן 'פוטנציאל' כלכלי מבטיח ביותר!"
לסיום, שואלת הקריינית החילונית כמה מהבנות החרדיות שהלכו שם עם פאות ארוכות ולבוש שחצני: "אתן מרגישות בנות של מלך?"
והחצופות הללו עונות לה: "בטח בנות של מלך... חבל על הזמן!"
(הן צודקות, הן בנות של יצר הרע שהוא מכונה "מלך זקן וכסיל").
כתבה זו שודרה בטלוויזיה הישראלית, לעיניהם של מאות אלפי אזרחים חילוניים משתאים... ככה הציגו אותנו - המגזר החרדי לעיניהם... אוי לבושתינו!! אוי לחרפתינו!! אוי לנו מחילול שמו של ה' יתברך הגדול והנורא...!!!
"**עם המפה אני מצטלמת... עם המפה אני רוקדת...**"
סיפרה הרבנית רחל אלבוים:
"סיפרה לי חברה טובה על בחורה אחת שהייתה שייכת לקהילה של הרב אוירבך ב'תל אביב'. לפני כ-3 חודשים היא הייתה 'שחקנית הבימה' וכיום הינה בעלת תשובה.
הם התייחסו אליה יפה והתמסרו אליה, וברוך ה' מצאו גם את הזיווג שלה.
עורכים חתונה. הרבנית אוירבך מגיעה לחתונה רואה את הכלה ו... חשכו עיניה.
הכלה הייתה חשופה, שמלה קצרה... הרב לא יוכל לסדר חופה וקידושין.
היא שלחה לו פתק.
הרב ענה לה: "טוב, שמישהי תתנדב תשים לה ז'קט על השמלת כלה".
"ז'קט שחור, כחול, ירוק, על בגד לבן...?! הרב, זה לא יתקבל! הכלה לא תסכים!"
הרב הציע: "תקחו מפה מאחד השולחנות, תנערו אותה, ושימו עליה. אין ברירה!".
הם לוקחים מפה ומנערים אותה... מתרימים כמה סיכות ביטחון ומתקרבים אליה...
אבל איך הם יגידו לה דבר כזה??!! - שמלה שעלתה לה 4,000 שקל(!!) ב'דיזינגוף' ב'תל אביב', בשבילה היא הייתה שמלת החלומות הכי יפה שיכולה להיות.
היא עוד לא קלטה את הנושא של צניעות, זה היה עדיין קשה לה. אבל איך הם יגידו לה?
היא עלולה לחזור בשאלה? היא תגיד, 'מה הדתיים האלה הולכים לשים על השמלת חופה שלי מפת שולחן וסיכות ביטחון!??' - הנשים סביבה התלחשו קצת בקול.
היא פנתה לאחת הנשים: "אני שומעת כאן משהו ברקע... על מה מדברים?"

"תראי, אם את שואלת אנחנו אומרות לך: הרב אמר שאת צריכה עם המפה הזאת להתכסות!"
אותה בחורה בעלת תשובה מרימה שתי ידיים כנועות לשמים ואומרת: "אם זה מה שהרב ביקש, אני עושה את מה שהוא אומר!! - עם המפה אני נכנסת לחופה, עם המפה אני מצטלמת, ועם המפה אני רוקדת עד סוף החתונה!!"
היום היא אחת מהמחזירות בתשובה הכי גדולות ב'שנקין' ב'תל אביב'".
אומרת הרבנית אלבוים: "נחשוב רגע, האם אני צריכה להיות שחקנית הבימה בעולם הזוהמה, כדי להגיע פעם לאיזה מצב שאני אגיד: "אני כנועה כי זה מה שהרב אומר"? - אי אפשר להישאר במצב שלי, בת 'בני ברקית', לעבור בחנויות הבגדים המזעזעות ולומר, "זאת לא החנות שלי!! כי זה מה שהרבנים ביקשו!?"

מה קורה היום בחנויות הבגדים?

בת הנכנסת לחנויות שאין בהם פיקוח של רבנים (שבין ביקור לביקור לפעמים הם מכניסים בגדים האסורים בלבישה שלא בידיעת הרבנים), עוברת על חילול ה'.
אמנם ברצונינו לציין, שגם אם יש פיקוח לחנות, אין זה אומר שאפשר לקנות משם כל בגד.
צריך תמיד לשאול ולברר על כל בגד אם הוא צנוע כפי הנדרש לפי כל כללי ההלכה (כגון, שלא יהא צמוד, עשוי בצורה מוזרה כגון קומות וכדומה, בצבעים שהם בולטים או משובצים בצורה משונה, משתקף לאור השמש וכו' וכו').
חנות בגדים עם פיקוח, מורה שיש סיכוי למצוא בגדים צנועים טוב יותר (יחסי) משאר החנויות.
סיפרה אחת הרבניות:
"בת אחת נכנסה לחנות בבני ברק וראתה בגד באמת מוצלח וצנוע העונה על כל הדרישות...
הוא מאוד מצא חן בעיניה והיא ניגשה לשלם. פתאום היא תפסה את עצמה: 'רגע רגע, מה קורה פה?' היא פנתה אל המוכרת ושאלה: "יש לכם פיקוח?"
"לא, אבל בשביל מה את צריכה את זה?! את לא רואה איך שזה לבוש עליך, מה את צריכה פיקוח?! תפקחי על עצמך!"
"נכון", ענתה הבת, "**אבל קידוש ה'** - לקנות אך ורק מחנויות שיש בהם פיקוח - **לא יהיה לי**". היא יצאה מהחנות ללא הבגד שכל כך חפצה בו.

הרבנים לצערינו, לא יכולים לסגור חנויות של תועבה, הם יישבו ב'בית סוהר', הבג"ץ יעשה בהם שמות... אבל מה שהם כן יכולים לעשות זה, להתחנן בפניך שלא להיכנס לשם!!

פעם, בשביל להשיג חסה נקיה מתולעים, היה צריך לינסוע למקום רחוק אי שם בארץ ולחכות זמן רב עד שיגיע התור... היום זה לא כך! בכל איזורי הארץ, בכל מקום ובכל פינה, יש בחנויות ובצרכניות חסה נקייה מתולעים בשפע רב, כמה שרק רוצים!!

מה השתנה היום מפעם?

פשוט מאוד, היום הציבור החרדי גדל עשרות מונים ועקב כך התרבתה גם הדרישה למזון כשר!

אותו דבר לגבי קניית בגדים.

אם נשים ובנות תכנסנה לחנויות ותשאלנה: "האם יש לכם פיקוח מאושר מהרבנים?" מה שיקרה הוא, שבמשך הזמן כל בעלי החנויות! ללא יוצא מן הכלל! יתאמצו וישתדלו באמת לספק את הבגדים הצנועים והראויים... הם יבינו, שלא משתלם להם להפסיד לקוחות רבות כיון שיש היענות ודרישה מוגברת לכך. אבל כאשר בעלי החנויות רואים שגם החנויות האחרות שאינן בפיקוח מתמלאות בנשים, הם אומרים: "בשביל מה לקחנו את הפיקוח על הראש שלנו? למה לנו לשלם כל חודש לרבנים על הפיקוח ולהפסיד כסף רב?"

הדבר תלוי בכל **אחת ואחת מאיתנו**!!!

רק שתביני מה קורה היום בחנויות:

סיפר לנו תלמיד חכם על אחד מחבריו, אברך ירא שמים, שנכנס עם אשתו לאחד החנויות בבני ברק כדי לקנות איזה בגד. המוכרת נתנה לה למדוד איזשהו בגד מאוד פרוץ והחלה להחמיא לה: "ואוו, איך את יפה, זה בול עליך, ממש מתאים לך..."

האברך הזדעזע, הוא מאוד התקומם איך המוכרת (שהייתה בעצמה לבושה בפריצות נוראה) משכנעת את אשתו בלשון חלקלקה על אותו בגד פרוץ... הוא חשש שאשתו עלולה להשתכנע.

הוא הסתובב מיד למוכרת והביט בה בכעס. הרים את קולו ואמר: "את לא תאמרי לנו מה יפה ומה לא... שמעת?? תפקידך למכור ולא להביע דעות! ואל תדחפי את האף שלך איפה שלא צריך!!..."

לאותה אשה, הייתה סייעתא דשמיא ללכת דווקא עם בעלה שהיה חזק ויציב בדיעותיו, והוא זה שהצליח לשמור עליה שלא תתפתה חלילה לקנות את אותו בגד פרוץ.

כמה נשים ובנות הולכות לקנות בגדים לא צנועים לבדן (באותן חנויות אופנה "חרדיות") ובעודן בוחרות או מתלבטות על בגד זה או אחר המוכרות משכנעות מהללות ומשבחות את טיב טעמן!? - המסכנות הללו בעל כרחן הולכות שבי ומתפתות אחר דברי המוכרת (או במקרה הגרוע שהמוכר הוא זה שמחמיא לה, שזה חמור מאוד מאוד!!!), וקונות לבסוף את אותו בגד פרוץ... מי יעזור להן ויחזק אותן שאסור לרכוש כזה בגד!??

האם המוכרת יכולה לקבוע איזה בגד מתאים לאשה ובת חרדית ללבוש ואיזה לא?

האם בסמכותה להחליט במקום גדולי ישראל איזה בגד עונה לדרישת ההלכה ואיזה לא?

מי היא בכלל שתביע את דעתה??!!

עוד סיפר לנו אותו תלמיד חכם, שפעם אחת, ביום שישי בשעה די מאוחרת, הוא עצמו היה נוכח ברחוב רבי עקיבא בבני ברק, והוא ראה את המוכרת נועלת את חנות ההלבשה (חנות ידועה שנשים חרדיות רבות קונות משם) ויוצאת אחר כך לבושה בלבוש חילוני(!!), ואיזה בחור אחד ללא כיפה, לבוש כמו חילוני רגיל לכל דבר (אולי זה המעסיק שלה!?) בא ברכב עם גג נפתח לאסוף אותה...

ועם אחת כזאת אנחנו מתייעצות מה מותר לפי ההלכה ומה לא... איזה אבסורד!!!

עיצוב... עיצוב... עיצוב...

שח הרב ניסים יגן:

"לא אשכח את אותה הזדמנות בה שידלתי זוג חילוני מרמת גן לחזור בתשובה.

הבעל אמר לי: "הרב, אתה מתכוין שאנחנו נהיה כמו החרדים האלה, שהנשים שלהם הולכות כמו מיטב האופנה ו"כאילו" בצניעות? כמו הנשים האלה שחובשות פאה שנראית יותר יפה ומושך משיער טבעי? הרי זו צביעות ממש!" - הם אמרו, ואני התביישתי!!"

כבר התריעו הרבנים בדורנו על בתים של תורה, בתים של יראה, בתים של חסידות, שהפכו "למאכולת של אש" בעידן המפותח ביותר של האופנה הארורה. נכדות לסבים שהיו קנאים על כל סטייה מדרך היהדות בלבוש, בחינוך, ובכל מה שנוגע להבדלות מהגויים, **ניראות היום כמו איזה "פרוצות מפאריז"**.

כמה מעליב שאת אופי בגדינו קובעים מעצבי אופנה טמאים מפאריז. האם התדרדרנו עד כדי כך שכל גוי מושחת חסר - תוכן, ההוגה הברקות ורעיונות כיצד להדגיש את בהמיותו ולהבליטה קבל עם, יכתיב לנשותינו ובנותינו את סגנון הופעתן??!!

הסיסמאות "המושכות" מארצות הגויים, הצועקות מכל פינה:

"בקשתם אמריקה? הבאנו לכם!", "ישר מפאריז!", "לונדון בבני_ברק!", הם לנו פשוט בושה וחרפה, מי שמע כזאת...?!

או כמו שראיתי ממש לאחרונה, פרסומת לקראת חג הפסח תשע"ד:

"**יותר מ-**30 **דגמי נעליים!!**

יותר מ-200 **קשתות לשיער** (**פאה**, **וגם לרווקות**)!!

יותר מ-300 **פרחים וסרטים שונים!!**

יותר מ-500 **עגילים ושרשראות!!**"

ולמטה, מתחת לכל תמונות הפאות הסרטים הקשתות והנעליים... (שלא היו מביישות דוגמניות צמרת גויות פרוצות מפאריז ומהוליווד) היה כתוב:

"**א... מקשטים אותך יופי!!!**"

אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה.

היום מקדמים מכירות בריכוז חרדי הגדול והמכובד בעולם, בסגנון של: "התלבשי כמו סקנדינבית!", "נסי להדמות לאמריקנית!", "לאירופאית!" "לספורטיבית!" "למודרנית...!"

הידעת במה כרוכה כל יציאה לרחוב, למכולת, לחנות הירקות?

איפור - פנים, בושם, פאה מעוצבת בקפידה, מערכת תכשיטים וכו' וכו'.

הרי אי אפשר בלי זה.

אשה אחת אמרה זאת בפירוש: "לפני שהייתי יוצאת - אפילו לקניה פשוטה של לחם וחלב באחת הצרכניות השכונתיות - הייתי משקיעה באיפור ובתלבושת... ממש כאילו הייתי צריכה לצאת לאיזה אירוע... לא הייתי מסוגלת שלא לצאת כך".

כבר לכל אירוע דרושה שמלה חדשה, מיוחדת יותר מזו שלבשה בפעם שעברה.

נסיעה לשבת אחת מחייבת מלתחה שלימה: 3 שמלות! שמלה אחת לכל סעודה!

ימי "השבע ברכות" הם הזדמנות פז להעשיר את ארון הבגדים של הכלה הצעירה ב-7 חליפות נוספות. כמה ההורים מרוקנים כיסיהם עד הפרוטה האחרונה לשם כך?... לשם מה, בעצם?

הצניעות והפנימיות, זכרונם לברכה, כבר מזמן אבד עליהם הכלח. עד למעלה ראש שקועים אנו בחיצוניות. עיצוב השיער, עיצוב הפנים, עיצוב הבגדים, עיצוב הריהוט, עיצוב... עיצוב... עיצוב...

בכל מפגש, בשמחות, בעזרת הנשים, הנושא המדובר הוא:

"**איזה בגד מהמם!**"

"איזו חליפה **מדהימה - היכן רכשת אותה?**"

"איזו תסרוקת **משגעת**!"
"הנעליים? - משהו **לא נורמלי**!"
"הפאה שלך כל כך טבעית, את נראית פשוט **מקסים**!"
"אולי תאמרי לי מי הפאנית שלך? - היא עשתה אותך **צעירה ב**-20 **שנה**!".
הכל משגע, מהמם, לא נורמאלי. זוהי השפה! זוהי הרמה! כאן - כאילו נעצרים החיים, אין צורך להתקדם.
הקנאה, התאווה, והכבוד מוציאים את האדם מן העולם!!!
ואם כבר מעזה מישהי להופיע בשמחה בלבוש מאופק וצנוע מכף רגל ועד ראש, היא זוכה לכזו "קבלת פנים" שלא תשכח כל ימיה...

מלמדים אותן הכל חוץ מ... צניעות!
לא אחת נשמעים בחוצותינו - מנשים ובנות שאמורות להיות חרדיות - צלילי נכר:
"מה קרה לך? "יצאת מהמוזיאון?!"
"מיום ליום נעשות הגרביים שלך עבות יותר..." - הן יוצרות סביב אליל האופנה הילה כזו, שהכל מרגישים חובה אישית להתאים עצמן לדרישות הרחוב.
הלחץ החברתי האיום הזה, מוחץ כמו מכבש אדיר את כל מה שנקרא בדרכו, הוא מרסק את איבריה של הבת הצנועה ביותר, הנלחמת בשארית כוחותיה ככבשה בין 70 זאבים, להתלבש על פי ההלכה ללא ויתורים...
ללא רוסיה ללא סיביר, **נשטפות מוחותיהן של בנות רבות וטובות**.
שמירת הצניעות נעשית עבורן כמעט בלתי אפשרית. בודדות הן, ללא משענת ומשענה וללא גיבוי מורות הסמינר... שעוד מחזיקות מעמד, הלחץ החברתי הוא שמאלצן להיכנע!!!
והיום...?!
הבנות יודעות שהצניעות הוא נושא שולי שאינו נלמד רשמית ב"בית יעקב".
מלמדים אותן הכל... חוץ מצניעות. הדיבורים בסמינר על הופעה צנועה הם אחד בפה ואחד בלב, יכולה מורה לדבר גבוהה גבוהה, וללכת בחצאית הדוקה, בחולצה שקופה, ובפאת קארה... **ומה באמת יחנך וישפיע על הבנות אם לא הדוגמא האישית**?!
סיפרה אשה חשובה:
"המתנתי בתחנה לאוטובוס. והנה אני שומעת מישהי מדברת בפלאפון ומדריכה את בת שיחתה במילים האלה (הבנתי מהשיחה שהיא מורה באחת הסמינרים): "תראי, מחר אני לא אוכל להגיע לכיתה, אני מבקשת ממך שבתורה תלמדי את הבנות פרק זה וזה... ובנביא תלמדי אותן כך וכך... ובשיעור של הלכות צניעות תלמדי אותן על אורך החצאית וכו'..."

נדהמתי כל כולי, מה זה אמור להיות?!
אותה מורה הייתה - לא פחות ולא יותר - לבושה כאחת הנשים הריקות והפוחזות ברחוב!!! החצאית שלה הגיעה בקושי עד הברך, החולצה שלה הייתה צמודה (מה שלא מתאים אפילו לילדה קטנה, וכל שכן למורה שאמורה לכבד את עצמה), **בפאה גולשת כמעט עד חצי הגב, בגרביים שקופות מאוד... והיא עוד אמורה ללמד בנות מה זה צניעות???!!!**" איום ונורא.
כשהבנות מסיימות את מוסדות החינוך יש להן רצון להדר במצוות התורה, מלבד בנושא אחד - צניעות! כאן הלכות חמורות ואיסורי תורה מפנים את מקומן לצחקוקים, בשבילן זה שייך ל"יאכניות" ל"פנאטיות" ל"מצומצמות", צניעות זה עניינים פעוטים של מה בכך, כך חושבות הבנות, ולעיתים אין זה **אלא חיקוי מושלם של המחנכת**...
המילה "מודרנית", מעלה חיוך של שביעות רצון על פניה של תלמידת סמינר בת זמנינו. חושבת היא בליבה: 'נאורה הנני, מתקדמת, מודרנית'... הולכת היא בסגנון, שריח הרחוב החילוני נודף ממנו, ומכריזה קבל עם ועדה: "**הנני מתביישת במלבושי היהודיים, מעדיפה אני ללבוש את הבגדים מפאריז, העיקר שאראה אלגנטית, אופנתית!!!**"
"**תסבירו לי מה פירוש המילה "יאכנע"?" שאלה המורה**
אם אחת חינכה את שלושת בנותיה בצניעות. שערותיהן היו קלועות בשתי צמות, שרוולי החולצה הגיעו עד כף היד, החצאיות והחולצות היו ארוכות ורחבות בצבעים שקטים.
הבנות הרגישו כנסיכות.
באחד הימים חזרו הבנות לביתן כשהן בוכיות ופגועות. לשאלת האם על מה ולמה? סיפרו הבנות בכאב, שהיום בהפסקה אחת התלמידות קראה להן: "יאכנע".
הבנות פרצו בבכי והאם הייתה נבוכה.
היא ניסתה לחזק את ידי בנותיה, אך זה לא החזיק מעמד... לאחר כמה ימים שוב חזרו כמה בנות ואמרו עליהן, שהן "יאכנע" ולבושן "יאכנע" (שאר בנות הכיתה היו לבושות בלבוש מודרני וקליל - מה שמוכרים היום בחנויות).
שוב חזרו שלושת הבנות לאימן וסיפרו לה שלעגו להן שוב... האם שקעה במחשבות, ולבסוף החליטה לשוחח על כך עם מחנכת הכיתה ולבקש שהיא תתערב בנושא.
המחנכת שמעה את דברי האם והבינה היטב לליבה הכאוב.

היא פנתה אל האמא ואמרה לה: "הרשיני נא לספר לך את אשר אירע עימי בהיותי תלמידה בסמינר. בין צוות המורות שחיננו אותי בלטה מחנכת ותיקה, מבוגרת בשנים שהגיעה יום יום לסמינר, לבושה בבגדים שלא תאמו את האופנה האחרונה.
בגדיה היו ארוכים ורחבים, שום סממן מושך את העין לא נראה על לבושה, וכולה ניראתה "אפרורית" ומיושנת.
התלמידות בראותן נכנסת לכיתה חייכו בינן לבין עצמן, ואף קרצו זו לזו: "מאיזה מוזיאון עתיק יומין הגיעה מורה זו ללמדינו!?" - בין לבין החלו התלמידות לכנות אותה בשם: "יאכנע".
וכך התגלגל התואר ברחבי הסמינר בין רוב הבנות.
חלפה תקופה, והמורה הרגישה בתואר שהדביקו לה התלמידות בגלל לבושה הבלתי אופנתי.
היא נכנסה לכיתתה בשיעור הראשון והניחה את תיקה על גבי השולחן, הבנות הוציאו ספרי לימוד וחיכו לפתיחת השיעור. אבל המורה שתקה ולא דיברה מילה.
"מדוע המורה אינה מלמדת"? שתיקה.
"למה המחנכת דוממת"? שתיקה.
התלמידות התלחשו בינן לבין עצמן, מנסות לשער במה מדובר. אחדות פתחו את ספרי הלימוד, עילעלו, והמתינו לדברי המורה.
המחנכת סקרה את תלמידותיה במבט מהורהר ורציני ואמרה: "שמעתי, שאתן מכנות אותי בתואר "יאכנע", וברצוני להבין מהי משמעות המילה "יאכנע"?
הכיתה הוכתה בתדהמה!!! לזאת הן לא ציפו...!!!
הן הורידו ראשן בבושה ולא היו מסוגלות להביט בפני מורתן.
"בנות", חזרה המורה על השאלה, "אני שוב שואלת, תאמרנה לי בבקשה מהי "יאכנע"?"
המבוכה בכיתה הייתה רבה. - הבנות זעו באי נוחות בכיסאותיהן, העבירו מבטים שותקים אחת לחבירתה, אף אחת לא העיזה לקום ולהסביר למורה מדוע ולמה כינוה בשם "יאכנע"?
המורה קמה ממקומה, הסתובבה בכיתה ואמרה באופן חד משמעי: "אני לא אסכים ללמד בכיתה עד שהמילה יאכנע" תובהר ותוסבר!!"
דקות ארוכות חלפו. התלמידות חשו בליבן רגשות חרטה עצומים... אבל את הנעשה אין להשיב! דממת מוות השתררה בכיתה. - יכלו לחתוך בסכין את השקט שהגיע לשיא...
נעמדה המחנכת ליד הלוח ואמרה: "אם אתן לא מסבירות לי מה זה "יאכנע" אני אלמדכן!"

היא לקחה גיר וכתבה על הלוח באותיות גדולות: "**יאכנע**" - פירושו, **יהודייה כשירה נעימת הליכות! לבושה בצניעות כדת! יראה רק מבוראה ולא מדעת הקהל!!!**"
המחנכת סיימה את סיפורה ואמרה לאם השלישייה: "הסבירי לבנותייך ש"יאכנע" זו משאת נפשינו להיות יהודיות כשירות ההולכות בצניעות כפי שציונו הבורא יתברך!".
ואכן שלושת הבנות מאז התחזקו יותר בצניעות, ואף חברותיהן הפוגעות במשך הזמן שינו את דרכן לטובה.
"**מגפיים בקיץ??? זה פשוט לא נורמאלי!!!**"
רבנית ידועה מספרת:
"בילדותי, בעיר החילונית בה גרתי, הלכו הבנות לבושות בקצר שבקצרים, ונעלי אצבע לרגלן, כל הרגל הייתה חשופה... אנו 'בנות יעקב' צעדנו לבית הספר בלבוש צנוע שכלל חצאית ארוכה כדת, גרביים עבות (אז לא היו 'דניירים' למיניהם), כולן לבשו חום עבה יותר מ-70 דנייר היום.
החילוניות לעגו לנו: "אוי, כמה חם לכן ואתן מזיעות, ומי יודע מצב הריח של הגרביים המסכנות... ממש מסכנות"... - ואנו באומץ וגאוה יהודית המשכנו בדרכינו.
עברו ימים. אותן בנות התלבשו במכנסי ג'ינס עבים בקיץ הלוהט.
'מעניין', חשבתי, 'לא חם להן?? כמה דנייר יש לג'ינס??'
לימים, החליטה האופנה על סוג טייץ - מין מכנס כעין גרביון חורף אקרילן, כפי שבנות קטנות לובשות בחורף, ממש סוודר על הרגלים ולא היה להן חם!
עוד תקופה עוברת והנה קיץ! - 40 מעלות חום, ומול עיני צועדות שתי בנות חילוניות נעולות במגפיים עד הברכיים!!! שפשפתי את עיני... חשבתי שאולי יש לי סחרחורת...
אולי קיבלתי "פאטה - מורגנה" מהחום הכבד, אולי משהו קרה למשקפיים שלי, מגפיים בקיץ??? זה פשוט לא נורמאלי!!!
בדיוק הייתי לפני שיעור בסמינר לחוזרות בתשובה, מיד שאלתי אותן: "תיראו, בחוץ מסתובבות שתי בחורות במגפיים, האם זה יכול להיות נכון? אולי הן ברחו מאשפוז בבית חולי רוח? אולי אני פה עם סחרחורת?"
"לא הרבנית", הן עונות בחיוך, "זוהי האופנה עכשיו!"
"לפני שבועיים", מספרת לי אחת, "כשהייתי חילונית, לבשתי את זה".
"הגידו נא, היש שם מזגן קטן? אולי קרחונים? מה זה? בחום 40 מעלות צלסיוס, לנעול מגפים??!!"
"לא הרבנית, אין קרחונים ואין שום מזגן, אלו מגפי חורף לכל דבר! אבל זה צו האופנה! ואם צו האופנה תצווה **ינעלו מגפיים גם על הראש!**"

"אם לא ראיתי, לא האמנתי..."
ההרגשה שחם ומחניק זו הרגשה פסיכולוגית בלבד (ובלשוננו: עצת היצר), משום שאם האופנה דורשת ללבוש טריקו דק נדבק קייצי אפשר להבין שזה נוח ומאוורר, אבל כשהאופנה דרשה ללבוש "טווין סט" מלייקרה, שזה חומר סינטטי עבה כמו סוודר פי 2!! איך לכולן כבר לא היה חם? כולן רצו לרכוש את "הטווין סט" האופנתי וכבר לא הזיעו ולא היה חם!!??
להפך, כולן משום מה הרגישו מצוין.
אותו דבר בחורף:
יכולות נשים ובנות להסתובב בחוץ באוויר החורפי הקר והחודר עצמות, כשלגופן בסך הכל בגד דקיק קצר וחשוף והן רועדות מקור... מה ההגיון בזה?
מדוע שלא תלבשנה בגדים עבים וארוכים חמים ונעימים שיכסו להן את הכל...?
כי זאת האופנה!!!

"**לחשוב שאותה אחת עומדת למות זה יפה?!**"
ועוד סיפרה:
"אני לא כל כך מעודכנת באופנה העכשווית והחדשה, אבל יום אחד אני נוסעת באוטובוס והנה אני רואה מולי אשה עם שפתיים כחולות.
אני למדתי בקורס של עזרה ראשונה ששפתיים כחולות זה סימן להתקף לב מתקרב ועוד מעט היא מתה! - רק זה חסר לי עכשיו שאני אראה אשה מתה לי מול העיניים...
חיפשתי אצל הנהג אולי יש לו למעלה קופסה של 'עזרה ראשונה', שאם תאבד את ההכרה אני אציל אותה!!
פתאום היא פתחה את הפה ראיתי שבפנים אדום... אז הבנתי שהיא צבעה את שפתיה ב'שפתון' כחול! ירדתי מהאוטובוס לכיוון השיעור שלי (אני מלמדת בחורות) כשכולי נסערת, אמרתי להן: "בנות תשמעו, עברתי עכשיו חוויה מרטיטה... תגידו לי יש כזה 'שפתון' כחול? אולי אותה אחת משוגעת לגמרי שברחה מ'גהה'...?"
הן אומרות לי: "לא, עכשיו זו האופנה! ישנה אחת מפורסמת (שעיסוקה בתחום האיפור) שאמרה: "שכולן שמות 'ליפסטיק' כחול!"
אמרתי להן: "אני לא מבינה מה היופי בזה? לעשות 'שפתון' בצבע כחול ולחשוב שאותה אחת עומדת למות זה יפה?!"
"זה לא יפה", הן אומרות, "אבל מה לעשות? **זוהי האופנה!**"

"**יחשבו שנפלו לי כל הברגים מהראש**"
ובמקרה אחר סיפרה:

"פעם אחת נסעתי באוטובוס עם הבת שלי, ילדה כבת 6. מולנו ישבה אשה מסכנה שהחצאית שלה הייתה קצרה. היא רואה אותי ולא נעים לה ממני, אז כל רגע היא משכה את החצאית כביכול כדי להאריך אותה שתכסה קצת את הברכיים... הבת שלי ראתה את זה ואמרה: "איכסה...". האשה שמעה את זה ונעלבה. היא פנתה אלי בתרעומת: "מה את חושבת שאני לובשת את החצאית הקצרה כי זה נעים לי...??!!"

ממש לא הבנתי אותה: "אז בשביל מה את לובשת אותה??"

"**כי ככה זה 'החברה'! ככה זה האופנה!** - אם אני אלך ברחוב עם חצאית ארוכה, אז יחשבו **שנפלו לי כל "הברגים" מהראש!** - אבל זה לא נעים לי וזה מאוד מציק... אבל יש לי ברירה?"

זאת '**השפוטה**' **המסכנה של האופנה**!!!

בת ישראל יקרה, אם תתבונני קצת יותר לעומק, תראי שזה ממש שיגעון של אנשים שרצים כמו 'עיוורים' אחרי האופנה... הנה בואי ונתבונן מה פירוש המילה "אופנה"? אופנה זה מלשון 'אופן', כלומר - גלגל. שכל כמה חודשים הוא מתגלגל ומתחלף. כל כמה חודשים עולה איזה שיגעון בראש לאיזה צרפתי אחד שם בפאריז, והוא מחליט שהאופנה הקיימת כיום - היא כבר לא מתאימה לרוח הזמן, וצריך להחליף גיזרה אחרת של בגד... ובגלל ההחלטה שלו - כל הנשים רצות לחנות האופנה להחליף בגד!!

סיפרה אחת האימהות:

"כאשר היה בנינו כבן 8, הוא חזר יום אחד מהלימודים ובפיו בקשה, שנקנה לו מעיל מסוים.

סוג המעיל לא היה מקובל עלינו כהורים ולא תאם לרוח בה רצינו לחנך את ילדינו.

הבן טען בלהט: ש"**זו האופנה**"!

עניתי לו בחידה: "אם היו נותנים לך הזדמנות להיות על מרכבה מפוארת, מה היית בוחר להיות שם? - הסוס? הרוכב? המושב? הגלגלים? או הנוסע...?"

הוא ענה, שכמובן היה מעדיף להיות הרוכב, האיש המדרבן את הסוסים, או לפחות, הנוסע המכובד היושב בתוך המרכבה.

על כך עניתי לו: "נראה לי, שכאשר אמרת מקודם ש"זו האופנה", בחרת להיות דווקא **האבק** שעל גלגלי המרכבה... ולא הנוסע!!"

"מה הכוונה?", הוא לא הבין.

"תראה", הסברתי לו, "המילה 'אופנה' היא מלשון 'אופן' - גלגל. כלומר אופנה היא סגנון לבוש המשתנה מזמן לזמן. היא הולכת וחוזרת כמו גלגל. מי שהולך לפי האופנות

המתחלפות הרי שפעם 'חייב' הוא ללבוש דווקא כך, ולאחר תקופה קצרה הוא 'חייב' ללבוש אחרת... ללא מנוחה. התוצאה - בלבול, חוסר יציבות ומתח.
אדם כזה (או אשה כזו), הוא אפילו לא האופן!! שהרי הגלגל לפחות מחובר למשהו, לציר של המרכבה, הוא לא משתנה. ואילו הקשור לאופנה **הוא לא יותר מאשר גרגיר אבק דרכים הדבוק לאופן! גרגיר המשלה את עצמו לרגע שהוא חלק מן האופן, אך למעשה, הנה, עוד סיבוב קל - והוא מחוץ לאופן!!!** כך הוא ימשיך עד שהוא ידבק לגלגל חולף אחר, לאופנה חדשה".
היא עושה שטיפת מוח נוראה לציבור הנשים והבנות!!!
וכי מה קרה? מה היה רע בבגד שלבשה מקודם? וכי לא היה יפה מספיק...?
אלא שזוהי כח ההשפעה ההרסני של האופנה! היא מכתיבה לנו איך להתלבש!!!

מדהים איך 'עובדים' עלינו
בואי ותראי בת ישראל יקרה, איזו טעות ושגיאה איומה יש בצמד המילים:
'**אופנה - חרדית**'
הנה שימי לב, המילה: '**אופנה**' '**אופנות**' - בהיפוך אותיות זה: '**הנואף**' '**נואפות**'.
יש בין "ניאוף" ל"אופנה" קשר חזק: '**הנואף**' **או** '**הנואפות**' - פונים לכיוונים לא להם.
וה'אופנות' - הן המביאות לכך!!!
ועתה ננתח את המילה: '**חרדית**'.
'**חרד**' פירושו '**מפחד**'. כלומר, '**חרדי**' זה יהודי ההולך בזהירות רבה על ה'גשר הצר' של החיים כפי רצון הבורא יתברך, וכל חייו הוא **חרד ומפחד** על נפשו שלא לפנות - חס ושלום - פניה בלתי אחראית הסוחפת אל המים הסוערים של ענייני העולם הזה המנוגדים לרצון ה'.
לפי זה, המושג שמוכר בשם: '**אופנה חרדית**', הינו ממש דבר והיפוכו!!!
פלא פלאות.
אותו דבר גם לגבי המילה: '**פאריז**'.
שם כידוע, מקום מושבם של אותם יצרני בגדים טמאים ומושחתים, ומשם מגיעים רוב רובם של הבגדים הישר לתוך הערים החרדיות.
'**פאריז**' - פירושו **פתוח, ללא חומת הגנה**. (כמו שכתוב במגילת אסתר: "היושבים בערי הפרזות". שהכוונה, לערים פתוחות ללא חומה).
ואילו '**צניעות**' - פירושה **מוסתר, שמור ומוגן**.
כמה עצוב וכמה כואב, שנשים ובנות מסוגלות לרכוש בגד מחנות בבני ברק "תוצרת 'פאריז'" (שמיותר לציין שהינו פרוץ בהחלט), ובו זמנית משלות הן את עצמן במחשבה

שהינן די צנועות... השילוב הזה, בין המושג "צניעות" ללבישת בגד "אופנתי", הינו: **תרתי דסתרי מוחלט**!!!

מדהים ממש איך מתעים אותנו ומפילים אותנו בפח בלי שנשים לב...

אגב - האם ידעת, שמשלמים הון תועפות לכמה אנשים סוטים, שבראשם עוברות המחשבות הכי מלוכלכות והכי מתועבות, שתפקידם להחליט מה יהיה קו היצור של הביגוד?

לפי מה שמראה להם מוחם המעוות שבבגד הזה יש יותר גירוי יצרים אפלים... - קצר, צמוד, חשוף, שקוף, בולט, משונה, צועק, נועז, צבעוני, שחצני ומושך - לפי זה הם מחליטים איך בדיוק **לייצר את הבגדים**!!!

מדובר באנשים שפלים ממש תת אדם, שהינם לא נורמאלים כלל!! (ידוע על הרבה מהם שהינם פשוט חולי נפש, מתוסבכים בעצמם!!! - הם אומרים שהנשים כולן מגעילות, וכל מטרתם לעשות מהן קרקס צחוק ולעג, ולכן הם מייצרים את אותם בגדים משונים ומתועבים...)

אז כאלו בגדים, שיצאו מתחת ידם של גויים חולים מטונפים ומזוהמים מכף רגל ועד ראש... אנו רצות לקנות בבני ברק ובשאר מקומות???!!!

וכי אותם סוטים חולי נפש פסיכופטים... יכתיבו לנו, החרדיות על דבר ה', איך להתלבש ואיך להיראות???!!!

הם ישבו בתוך הביוב ואכלו סנדוויצ'ים בתיאבון

גברת רחל נמצאת במבוכה. היא סוקרת את שמלותיה שבארון וחושבת לעצמה - 'מה אלבש הערב?' היא מוזמנת לאירוע חגיגי של חתונה, והיא יודעת שכולן ייראו שם עם מיטב בגדי האופנה! עם מיטב הבגדים "המנקרים עיניים"! ועם מיטב הפאות!

המחשבה הזאת מרתיעה אותה... בבגדים שלה הצנועים, היא עלולה להרגיש שם כמו אשה 'קרחת' בין בעלות שיער...

'אולי רק הפעם' - חולפת במוחה מחשבה, 'רק הפעם ארשה לעצמי להתלבש כמו כולן... לחבוש פאה במקום מטפחת... ללבוש חצאית יותר קצרה... הרי לא אוכל לסבול את כל 'זוגות העיניים' שינעצו בי - כשאכנס לאולם בלבוש כה פשוט... לא אוכל לסבול את הדיבורים שהנשים ידברו עלי מאחורי הגב... אני חייבת להיראות באופנה כמו כולן, ולהשתלב עם הזרם ביחד...'

וכך היא הולכת "ומוכרת" את כל צניעותה - **והכל בגלל ההשפעה הנוראה והאיומה הזאת של "לחץ החברה"**!

אוי, כמה היצר מוליך אותנו שולל, איך הוא 'עובד' עלינו בעיניים.

הרב יוספי סיפר, שנסע פעם באוטובוס ברחוב רבי עקיבא ופתאום החל לעלות ריח איום ונורא.
ככל שהתקרבו... הריח גבר וגבר עד שכבר אי אפשר היה לנשום. האנשים באוטובוס סתמו אפם באצבעותיהם להימנע מלסבול את הריח הנורא. כולם הסתכלו מהחלונות לברר את מקור הריח... והנה ככל שהאוטובוס התקדם לתוך "ענן" הריח, החלו להבין שמדובר בתקלה רצינית בצינור הביוב. פועלים היו פזורים לאורך הכביש עם כלי עבודה בידם עד לאותו פתח שמשם בקע ויצא הריח. האוטובוס המשיך והתקדם עד שהגיע ליד הבור עצמו.
הנוסעים - שהיו עם האצבעות על אפם - הביטו בתדהמה כיצד הפועלים **יושבים על שפת הבור כשרגליהם פנימה וסנדוויצ'ים בידיהם והם אוכלים בחשק ובתיאבון!!** הם העוו את פניהם בתחושת סלידה ורצו להקיא מרוב הגועל... "כיצד הפועלים מסוגלים ככה לאכול??!!" לא הבינו.
המראה הזה הכה את הרב בהלם מוחלט.
מה זה?? היתכן?! בכזה מקום בלב ליבו של גל הריח העכור והמזוהם היתכן לשבת ולאכול במנוחה?! כיצד אינם מקיאים את בני מעיהם...???!! - אך במחשבה שניה, הבין הרב את עומק הרעיון: **ההרגל, הוא זה שהקהה והחליש לאותם פועלים את הרגשת הגועל נפש!! - השהייה הממושכת שלהם באוויר המצחין של הביוב, גרמה להם להתרגל לריח ולא לחוש בו עד כדי כך שהם אפילו מסוגלים לסעוד את ליבם בשוויון נפש ושלווה**...
אם מעירים היום לאשה או לבת שהלבוש שלה לא כל כך צנוע... היא מרימה גבה ומתחילה להתגונן: "מה פתאום? מה יש בזה...?"
וכשמסבירים לה מה בדיוק הבעייה, היא אומרת: "די! איזו הגזמה... אין בזה כלום! זה סתם חומרה! לא צריך להקפיד עד כדי כך!?" - אותה בת לא שמה לב שהחצאית שלה צמודה, שהצווארון פתוח, שהגרביים שקופות... כל כולה מכשילה מכף רגל ועד ראש. וזאת משום שהתרגלה לאווירת הרחוב "המצחינה" והקלוקלת... ששם, בנות רבות באמת ככה הולכות, כמוה!
איך אמר פעם יהודי אחד יקר חוזר בתשובה?
"ישנן נשים שהופעתן החיצונית מזעזעת ביותר והן אינן שמות לב שהינן מכשילות מאוד את רואיהם... וכשמעירים להן על כך, הן עוד מעיזות לומר: "מה אתם רוצים? אנחנו הולכות בדרך אימותינו..."

מעניין מאוד", הוא אומר, "הלוא אמא של סבתא שלי - הלכה עם שמלות רחבות המגיעות עד הריצפה כשלראשה שתי מטפחות ראש!
וסבתא שלי (הבת שלה) - יותר התרחקה, והיא הולכת היום עם חצאיות יותר קצרות ועם חולצות קצת צמודות וקצת פתוחות!
ואילו אמא שלי - התרחקה בהרבה יותר מהן, והיא הולכת כיום במכנסי ג'ינס ועם חולצות מהודקות, ללא כל כיסוי ראש!
אינני מבין... למי מאותן שלושת "אימותינו" בדיוק הן מתכוונות??"

מי החולה הכי גדול...?

בת ישראל יקרה, מילא לדעת שהתנהגות מסוימת או לבוש מסוים אינם מספיק צנועים בהתאם לרוח ההלכה, זה עוד חצי נחמה, שלפחות יודעים שהדבר צריך שיפור ותיקון. אבל לחשוב על ביגוד מסוים שאינו צנוע מספיק, שהוא בסדר ואין בו כל פקפוק בלי לדעת אם הוא מתאים לדעת ההלכה, או להתנהג בצורה המושכת תשומת לב וכדומה שאינה מתאימה לבת ישראל ולחשוב שאין בכך כל פסול... **הוא חמור שבעתיים**!!!

סיפר הרב יוספי:

"יש לי חבר תלמיד חכם שמבקר כל שבת בבית חולים לחולים קשים ומסוכנים בר מינן שמשם אין יציאה. אותו חבר עובר מידי שבת בשבתו בין כל החולים ומברכם בברכת 'שבת שלום'. "שבת אחת", מספר החבר, "ראיתי שם חולה חדש וניגשתי לברכו בברכת שבת שלום כהרגלי.

אותו חולה תופס אותי ואומר לי: "תשמע יש פה טעות, בטעות הכניסו אותי לכאן. פשוט חשתי קצת כאבים בבטן והתלוננתי על כך. וכשפניתי לרופא הבהיל אותי לכאן בטעות, בסך הכל זה "פנדציט", אינני אמור לשהות כאן! אנא, בבקשה ממך, גש למנהל המחלקה ובקש ממנו להוציא אותי מכאן"

דברי החולה נגעו לליבו, והוא פנה מיד למנהל המחלקה.

מנהל המחלקה לקח אותו לצד ואמר לו בשקט: "תקשיב לי טוב, החולה הזה - **הוא החולה הכי מסוכן שיש לנו כאן בכל הבית חולים**!!"

החבר הביט בו בעיניים שואלות.

"תראה", המשיך מנהל המחלקה, "כשהוא בא לכאן עם כאבים בבטן, המנתחים פתחו לו את הבטן וראו שכל הבטן מלאה בגידולים סרטניים מהסוג הקשה ביותר!!! בר מינן. המנתחים הבינו שאי אפשר לטפל באחד כזה, אין לו שום סיכוי להישאר בחיים - כיון שכך סגרו לו את הבטן בחזרה והשאירו אותו אצלינו כאן... עכשיו אתה מבין!?"

ואכן, לאחר שבועיים, אותו חולה צעק ויילל מרות ומתוך יסורים וכאבים נוראים נפח את נשמתו"...

מסיים הרב ואומר: "**החולה הכי גדול הוא החולה שחושב שאצלו הכל בסדר**".

בת המגדירה את עצמה כ'יראת שמים' עלולה להיות המסכנה הגדולה ביותר!! - שהרי לבת חילונית יש עדיין סיכוי שהיא תושפע, תתחזק, ותתקן את דרכיה... אך בת 'יראת שמים' ההולכת עם אותה אופנת ביגוד "חרדית" פרוצה הנמכרת היום בחנויות, קטנים הסיכויים שמישהי תעיר לה, כיון שבעיניה היא נראית לכולם בסדר...

ישנו סיפור ידוע הממחיש בעייה זו:

מספרים על יהודי אחד שהביא לביתו חתיכת בשר גדולה. חלק ממנו אכל צלי, חלק ממנו בישל בסיר, וחציו הניח למחר.

למחרת נאלצה האשה להוסיף לבשר תבלינים חריפים, והבעל אכל בהנאה.

את החתיכה הנותרת נשאה החוצה.

"לאן?" שאל הבעל.

"אין מה לעשות", ענתה האשה, "הבשר החל להסריח..."

"עבירה בידך", פסק האיש, "בל תשחית!". הוא לקח את נתח הבשר מידי אשתו.

הביט האיש בחלון וראה את שכנו. אותת לו בידו לבוא. ואכן השכן עלה אליו לביתו.

"ראה, קניתי בשר והוא רב מכדי צרכי".

זרחו עיני השכן והוא לקח את הנתח בתודה והלך לביתו.

"רואה את", הפטיר הבעל, "כמעט ואיבדנו מצוה!".

למחרת התבשרו בני הזוג ששכנם לקה בהרעלת מזון חריפה.

מיהר השכן לקיים מצות 'ביקור חולים'.

מצבו של החולה הלך והחמיר והוא נפטר לבית עולמו. הלך האיש אחרי המיטה וליווהו לקיברו. בשובו ממסע ההלוויה, פנה מיד לבית הנפטר לקיים מצות 'ניחום אבלים'.

כששב לביתו אמר לאשתו: "רואה את, זה מה שאמרו חכמים: "מצוה גוררת מצוה".

בתחילה קיימנו בחתיכת הבשר מצות חסד, ואחר כך מצות ביקור חולים, ובעיקבותיה לווית המת, וכעת ניחום אבלים - ואת כל אלה רצית למנוע ולהשליך את נתח הבשר לכלבים!!??"

רואים מכאן עד כמה היצר עלול לבלבל את האדם לחשוב שהוא בסדר - **ואף יותר מכך**!!!

לאכול חזיר ביום הכיפורים מול ארון הקודש??

יש נשים שמקפידות לקרוא יום יום כמה פרקי תהילים ובשבילן זה הכל! ואם קרה להן שלא הספיקו כמה פרקים... הן מרגישות התקררות גדולה ביראת שמים. (למרות שלא כתוב בשום מקום שאשה חייבת לקרוא תהילים!).

ומאידך יש נשים שמאוד מאוד נזהרות דווקא בענייני בשר וחלב, כל הזמן עינן פקוחה שחלילה וחס לא תשפך ולו הטיפה הקטנה ביותר של חלב לסיר הבשר בשעה שמבשלות...

ואם "נחרב העולם" וזה קרה, הן זורקות את הכל לפח אשפה... בלי לשאול איזה רב שאולי בכל זאת התבשיל שבסיר מותר. (וזה אסור משום 'בל תשחית'!).

ויש נשים ששבוע לפני פסח, מסלקות את כל בני הבית ומבקשות שלא יפריעו להן... מנקות את התריסים ואת המשקופים מתחת לארונות מתחת לשטיח ואף מתחת לבלאטות... מחמירות יותר מה'חזון איש'... העיקר שלא יישאר חס ושלום שום גרגיר של חמץ!!

"קורעות" את עצמן גופנית והורסות את בריאותן, עד שמגיעות לליל הסדר בלי אויר לנשימה... (סיפר לי יהודי אחד, שאשתו לא פחות מיום שלם!! ניקתה רק את 'הגאז' של התנור, עד "ששברה" לעצמה את הידיים ואת הגב... אף שלא התכוונה כלל להשתמש בו בפסח!!).

ובכל זאת, אם קרה להן שלא הספיקו לנקות כמו שרצו... אוי ואבוי! שוד ושבר!... הן נכנסות לחג באווירה של לחץ ודיכאון כבד בתחושה שכל הניקיון שעשו לא שווה כלום! (ודברים אלו ודומיהן אין לאשה שום חובה לעשותם! ואין בהם שום הידור מצוה! - אבק זה לא חמץ!...).

אפשר עוד להאריך בדוגמאות שונות ומשונות שנוהגות נשים לעשות ולהקפיד בהם שאין בהם שום "ריח" של חומרה ושל חסידות... לא מהתורה ולא מדברי חכמים!!!

ומה בנוגע לצניעות...?!

מדוע כאן נעלמה ההקפדה והזהירות מכל ספק של חצאית צמודה או חולצה הדוקה??!...

מדוע כאן לא מתייחסים ברצינות לאורך החצאית שתגיע עד קרסול הרגל כפי הנדרש??!...

מדוע כאן עוברות האשה והבת בשאט נפש על גופי תורה והלכות ברורות שהינן לא פחות חמורות (אם לא יותר...) מאיסור אכילת חמץ בפסח??!!...

האם ידעת בת ישראל יקרה, שללכת עם פאה של היום מאופרת ומבושמת בבגדים צמודים וחצאיות קצרות בנעלי עקב גבוהות ומרעישות... (שכל אחת מבינה שהופעה כזו

ברחוב מכשילה מאוד מאוד) - זה יותר גרוע מבחינה הלכתית **מלאכול חזיר ביום הכיפורים עם טלית, מול ארון הקודש וספרי תורה פתוחים באמצע תפילת נעילה**???!!!...
נשמע לך מוגזם?
ממש לא! - זו האמת לאמיתה!!!
רק מה? הבעייה שלנו זה, שאנו מתייחסים לעבירה לא לפי **חומרת העבירה** באמת, אלא לפי מספר הפעמים שראינו אותה מתבצעת! (ולכן לא מזעזע אותנו כל כך ללכת בחוסר צניעות... אבל כן מזעזע אותנו אכילת חזיר...!!!)

"**תשים את הקרטון על הראש**!"
סיפר הרב משה ארמוני:
"בצעירותי, לפני שחזרתי בתשובה, שהיתי במשך כ-10 שנים ביפן. הייתי שם הישראלי היחיד באותו איזור... מוקף במיליוני יפאנים.
והנה יום אחד פתאום אני רואה איזה אחד עם שיער ארוך ושש עגילים על האוזן ונעליים "תנכיות" עם גיטרה על הגב... מיד זיהיתי שזה ישראלי.
צעקתי לו מרחוק: "היי... אתה מישראל?"
"כן, איך אתה יודע?"
"מה זה איך אני יודע? רואים עליך!"
הוא שואל: "ומה אתה עושה פה?"
אמרתי לו: "אני 'תקוע' פה כמה שנים. אתה מוכן לבוא אלי הביתה קצת?"
"בטח שאני מוכן". הוא קפץ על המציאה.
גיליתי שהוא היה 'פרובוקטור' מקצועי - אדם שאוהב לעצבן.
"יום אחד נכנסה בי 'רוח קדושה' (זה היה ביום שישי) אני אומר לו: "תשמע, בוא איתי לבית הכנסת. יש קבלת שבת! אני משלם על הארוחה"
הוא אומר: "למה לא? אתה מזמין אותי לארוחה אני בא".
אנחנו באים לבית הכנסת. כל אחד לוקח איזו כיפה מקרטון, שם על הראש ומתחילים את התפילה". (זה היה "בית כנסת" 'רפורמי', אז לא ידעתי שאסור להתפלל שם).
את ה'לכה דודי' עושה איזו בחורה עם 'רם קול' - היא הייתה החזנית.
פתאום "הרבאי" חוטף ממנה את 'הרם קול' והוא צועק לכיוון שלי: "היי... ווד יו מיינד פוט יור ימקה און?" (האם איכפת לך לשים את "הכיפה" על הראש?)
נבהלתי. אני נוגע, הקרטון על הראש! 'מה הוא רוצה ממני...'
אני מסתכל ימינה... והבחור הזה שבא איתי יושב מחייך כשתלתליו סדורים לו על כתפיו בצורה מופתית ו... אין כיפה על ראשו!

אני בועט בו ברגל: "תפסיק! אל תעשה לי בעיות! הבאתי אותך לפה, שילמתי עליך ארוחה... תשים את הקרטון על הראש! נו מה קורה איתך?"
הוא אומר לי: "תגיד אתה משוגע!? "הרבאי" הזה ידבר איתי עם 'רם קול' בשבת ויגיד לי לשים כיפה על הראש???!!... אני לא שם!"
אני אומר ל"רבאי": "הוא לא שם".
"הרבאי" היה המום: "מה???!! הוא לא שם???!!!". הוא צרח עליו במלוא גרונו לתוך ה'רם קול': "באת לכאן כדי להרוס לנו את "קדושת השבת"??!... כנעני שכמוך..."
הבחור מסתכל בו בזילזול ועונה לו בשאט נפש: "אני לא שם!!"
כולם הסתכלו עליו. אני התכווצתי במקום... החלפתי צבעים נהייתי אדום צהוב ירוק מרוב בושה... אבל כך היה! על אפו וחמתו של "הרבאי" הוא לא שם את הכיפה על הראש!
מסיים הרב ואומר: "כאן למדתי דבר חשוב מאוד. גיליתי **שלכל אחד יש את ה'נקודה' היהודית שמעניינת אותו**. יש אחד שמה שמעצבן אותו זה שלא שמים כיפה מקרטון על הראש! הוא מוכן לדבר בשבת ב'רם קול' ולחלל אותה בפרהסיא קבל עם ועדה... אבל אם אין כיפה על הראש הוא מסוגל להשתולל מרוב זעם"...
ויש אחת דתייה חילונית ('דתילונית') שהולכת בגילוי ראש גמור עם מכנסיים צמודים בנעלי אצבע ללא גרביים... זועקת כל כולה פריצות נוראה ומזעזעת... אבל חלילה וחס, היא לא תעז בשום פנים ואופן! לגזור לבן שלה את הצפרניים בלילה!!
למה? כי היא שמעה מאיזו אחת שאולי ואולי על צד רחוק יש בזה איזו שהיא 'בעייה' הלכתית (למרות שאין כל ספק ופקפוק שזה מותר מצד הדין), ועל כן היא מאוד מקפידה וחרידה על כך... עד כדי חירוף נפש!!
זו תופעה מדהימה.
הגאון רבי שלום שבדרון סיפר:
"היה בשכנותי ספר יהודי שהיה מגלח לגברים את הזקנים והפאות בתער!!! שזה, כידוע, אחד מהאיסורים החמורים ביותר הכתובים בתורה. אבל כשהיה מסיים את עבודתו ב'מספרה' היה יוצא אותו ספר ומנשק את המזוזה לא פחות משלוש פעמים!!! ורק אחר כך היה נועל את הדלת. - הוא חשב שבזה הוא מקיים מצווה גדולה"...
מספר הרב דיאמנט:
"אשה אחת התלוננה. מה הייתה התלונה? היא ראתה איזה שהוא פלאקט מאוד יפה, וקנתה אותו. בפלאקט הזה היה כתוב: "גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה". הגרפיקה

הייתה מאוד יפה, ולא היה שם שום ציור! רק גרפיקה עם צבעים מאוד מרשימים. היא אמרה, 'זה משהו יפה לחדר הילדים'.
היא קנתה, והביאה את זה הביתה כדי להראות לבעלה...
הוא לא הרשה לה לתלות את זה בחדר הילדים!
למה?
כי הוא ראה שכתוב בספרים, שלא להראות לילד בעלי חיים טמאים! כי זה משפיע על הנפש!
אמרו לו: "תראה, לא כולם מקפידים על זה... אתה רוצה להקפיד, מאה אחוז! אבל אין פה שום ציור או תמונה של בעל חיים...? אז מה הבעייה?"
"לא!", הוא עונה, "כי כתוב כאן דרור!"
"אבל זה פסוק מתהילים? מה, אתה רוצה שנמחק את זה מספר התהילים?"
"זה לא משנה!!", הוא היה נחרץ.
אומר הרב: "הדרור, זה עוף כשר! הוא בכלל לא קשור למשפחת הבעלי החיים הטמאים. ולא עוד, התמונה שלו גם לא מופיעה בפלאקט... ובכל זאת, הוא לא היה מוכן שאשתו תתלה את הפלאקט בחדר הילדים.
זה מדהים עד כמה אדם יכול להיות מעוות בשכלו".
אנחנו צוחקים על אותם מסכנים חסרי דעה, שמעולם לא למדו דינים והלכות והם מרשים לעצמם לקבוע על פי דעתם המשובשת מה מותר ומה אסור מה חמור ומה לא, ואינם יודעים על מה באמת צריך לשים את הדגש בקיום המצוות ומה באמת עיקר ומה תפל...!!!
ומה איתנו?...
האם אנחנו באמת מבינות מהי חובת הצניעות הנדרשת מאיתנו???
לא נעים כל כך להודות, אבל זאת המציאות המרה! ישנן הרבה מאוד נשים ובנות חרדיות מבטן ומלידה, התופסות את כל נושא הצניעות כדבר שולי חסר טעם, משעמם, ואף... כמפריע ומציק! (אפשר, לדוגמא, לשאול את הבנות בסמינר מה דעתן על תקנון הצניעות...)

אופנת הזבל "החרדית"

וכאן אנו רוצים לשאול שאלה:
אם למשל גוי נכנס לבית של יהודי ביום שבת ואומר לו: "יהודי, עליך להדליק את האור עכשיו ואם לא אני הורג אותך כאן!" - מה הדין? האם צריך להדליק את האור או לא?
התשובה היא: שאותו יהודי חייב מפני פיקוח נפש להדליק את האור!

אבל מה יהיה הדין אם הגוי יפנה אליו ויאמר לו: "יהודי, אם תתן לי את כל כספך אני לא אכריח אותך לחלל שבת!" - האם היהודי יצטרך לתת לו את כספו או לא?
ואם כן עד כמה? אלף... אלפיים...!?
הדין הוא כך: אם הגוי ידרוש מהיהודי שיתן לו את כל כספו שיש לו - שזה כולל את כל מה שיש לו כרגע בבנק ב'עובר ושב' וגם את כל החסכונות שחסך עבורו ועבור ילדיו במשך שנים רבות, ואת רכבו המפואר השווה הון רב, ואת ביתו שבנה אותו בעמל רב על כל תכולתו היקרה; הריהוט, הכלים, מוצרי החשמל, הבגדים, המשחקים, מוצרי מזון... ואף את שאר הבתים ואת המפעלים והמגרשים הנמצאים בבעלותו שכולם מסתכמים בהון תועפות... - **חייב היהודי לתת את הכל לגוי!!!** (חוץ מהבגדים שהוא ואשתו וילדיו לובשים כרגע על גופם) - זוהי הלכה פסוקה שאין עליה עוררין!!!
כשמתבוננים בדברים מקבלים זעזוע עמוק...
הרי על חילול שבת אחד - שזה בסך הכל 'לאו' אחד בלבד, מחייבת אותנו ההלכה למסור את כל כספינו ורכושנו... ובלבד שלא נחלל שבת! - שלא נעבור על איסור 'לאו' מהתורה ולו רק פעם אחת בלבד בחיים!!
כמה איסורי 'לאו' עוברת בת ההולכת בחוסר צניעות...??
האם ידעת שמי שהולכת בחוסר צניעות, עוברת לא רק על 'לאו' אחד... אלא על 17 **איסורי 'לאוים' חמורים מאוד!!! שהם מעיקר דין תורה!!!** דהיינו: 8 **עבירות לא תעשה** ו-7 **מצוות עשה** ו-2 **ארורים!!! - וזה לא קורה רק פעם אחת בחיים באופן חד פעמי... אלא זה קורה אצלה יום ויום, שעה שעה, במשך עשרות שנים...!!!**
האם את קולטת במה מדובר???
ואין כוונתינו על הנשים והבנות החילוניות, שאלו בלאו הכי מסכנות... עליהן אנו לא מדברים.
כוונתינו על הנשים והבנות החרדיות המתיימרות לחשוב שהינן באמת צנועות עם כל האופנה הקלוקלת והמושחתת של הביגוד "החרדי" הנמכר כיום בחנויות! - **הן הן עוברות מידי יום ביומו על 17 איסורים מן התורה של לאוים עשים וארורים!!!**
הן הן שרומסות את התורה ופוגעות בהקב"ה פגיעה ישירה על ידי חוסר צניעותן!!!
הן ורק הן גורמות באופן ישיר לכל הצרות ולכל היסורים שבאים על עם ישראל!!!
איפה שמענו בהיסטוריה היהודית דבר כזה, שבת חרדית תסתובב בחוץ עם גופייה שחורה מעל חולצה לבנה עם שרוולים... בחצאית סקיני... לועסת מסטיק???

איפה היה דבר כזה, שאשה חרדית תלך עם חצאית קצרה עד הברך כשלראשה פאה טבעית חלקה וגולשת, מדברת בפלאפון בקול רם עם משקפי שמש ברחוב???
איפה היה כזה דבר, שנשים ובנות חרדיות הולכות לקנות בגדים בקניונים פרוצים ומתועבים???
ממתי נשים ובנות הולכות לקנות בחנויות בגדים שהמוכרים שם הינם גברים שמסתכלים על הלובשות ומביעים את דעתם בקול: "זה מתאים לך... זה לא", "זה קצת צמוד לך", כאן את צריכה להצר..."???
איך נכנס הזבל של האופנות הקלוקלות לחנויות ההלבשה בבני ברק ובירושלים??? איך???!!!
אופנת 'קינמון', אופנת 'פפאיה' אופנת 'ונדנה'... **זה מה שמייצג אותנו**???!!! **זה הקו החרדי**???!!! **לזה קוראים אופנה חרדית**...???!!!
כל הנושא של החולצות גופייה שכל כך נכנסו חזק למחנה שלנו... הפכו למכשלה אחת גדולה שאי אפשר לתאר!! זה הגיע למצב כזה, שבבתים רבים וטובים שואלים הילדים הקטנים שאלות על הבגדים של אמא. הם פתאום רואים דברים שלא ראו אותם.
ואפילו אם היא הולכת עם וסט או עליונית, אבל מה קורה כשהיא באה הביתה בקיץ...? היא מורידה אותם! (כי הרי להישאר איתם בבית לא שייך, כיון שחם לה), וממילא מה שיוצא זה: שהאמא "היקרה", הכל כך משקיעה בחינוך בניה ובנותיה לשמירת התורה ולקיום המצוות, מסתובבת עם חולצת טריקו צמודה לגופה באין פוצה פה ומצפצף... והילדים בגיל 4, 5, 6, רואים ושואלים שאלות.
למה?? למה שאמא תלך עם דברים כאלה...??
החוסר צניעות הכל כך חוצפני והפרובוקטיבי אצל הנשים והבנות החרדיות (כמובן לא אצל כולן), נעשה היום באופן ספונטני כדבר רגיל, בלי פוצה פה ומצפצף!
בלי כפייה מאיזה גוי שמאיים להעביר על הדת! אלא סתם כי ככה בא לה...
פשוט קטסטרופה!

נס קפה עם חלב לאחר עוף בגריל

איך היית מגיבה אם היו מספרים לך למשל, על אשה חרדית הגרה בשכונתך או על חברה טובה שלך שאת מכירה, שרגילה תמיד לאחר סיום ארוחת הצהריים הבשרית - עוף בגריל, לשתות נס קפה עם חלב...?
היית מזדעזעת עד עמקי נשמתך!!! - "מה זאת אומרת!!? לשתות נס קפה עם חלב אחרי אכילת בשר??? איך אפשר...???!!!" - לבטח היית חושבת שאותה אחת או פשוט משוגעת ולא נורמאלית או שירדה "מהדרך" והחליטה להיות חילונית!!! לא היה מצב

שהיה מזדמן לך לפוגשה ברחוב ולשוחח עימה, היית בורחת ממנה כמו מאש לקצה השני של המדרכה...
נכון?
ובכן, בת ישראל יקרה, לידיעתך: לאכול בשר עוף עם חלב זה בסך הכל רק איסור אחד מדרבנן בלבד!
אבל לעומת זאת, בת שהולכת בחצאית צרה וצמודה או שהיא מאופרת ומקושטת בתכשיטים או שהולכת בגרביים שקופות ונעליים גבוהות או שריח בושם, שמפו, קרם ידיים נודף ממנה... **היא עוברת על איסורי תורה רבים והינם חמורים ממש, אלפי פעמים יותר**(!!!) **משתיית חלב לאחר בשר**...!!!
לא ראינו אף אחת שבורחת מבת הלבושה בחצאית קצרה עד הברך או מאחת הלובשת חולצה צמודה 'מלייקרה', לקצה השני של המדרכה!??
אדרבה, מתקרבות אליה ומחמיאות לה על טיב טעמה בבחירת הבגדים ועל איך שהיא נראית: "יו, איזה יפה לך"... "מאיפה קנית?"... "זה משהו משהו"... "יש לך טעם טוב"... "ממש מתאים לך"... "את נראית מקסים"...
ממש עולם הפוך לגמרי!
היה אברך יקר שלמד איתנו בכולל, שסיפר לנו שעשה שטות על כך שהסכים לאשתו (עוד בזמן הפגישות), ללכת אחרי החתונה בפאה. רק לאחר מכן הוא תפס שעשה בזה טעות איומה.
הוא לא היה רגוע... יומם ולילה דיבר איתה וניסה לשכנעה שזה אסור ואין כל היתר... אך היא בשלה, עקשנית, לא מוכנה להיפרד מהפאה בשום אופן!!
עד שפעם אחת הוא הסביר לה מה חומרת הדבר.
הוא שאל אותה: "אם אני אבקש ממך ביום שבת שתזיזי את העט ממקומו, האם תעשי זאת?"
היא נבהלה ואמרה: "מה פתאום?!! אסור, זה מוקצה!!"
הוא חזר ושאל: "ואם אומר לך שרק שבת אחת בלבד לא תדליקי נרות שבת, האם תסכימי לכך?"
"חס ושלום!", הזדעזעה, "איך אתה מדבר??!"
ואז הוא אמר לה כך: "תראי, להזיז את העט ממקומו לא היית מוכנה, וגם לוותר פעם אחת ולא להדליק נרות שבת גם לא הסכמת... אבל האם את יודעת שאלו איסורים קטנים ממש לעומת איסור חבישת פאה שזה גובל באיסור מהתורה!? ובכל זאת את לא מוכנה להיפרד מהפאה... למה נראה לך שאין בזה בעייה? אינני מבין...??"

האשה שתקה.
הדברים הכל כך נכונים חילחלו עמוק לליבה... היא ידעה שזו האמת.
ואכן לאחר תקופה מה, היא החליפה מפאה למטפחת! ואף זכתה להיפקד בבן זכר (לאחר כ-8 שנים שלא היה להם ילדים!!!).
יש כשרות על בשר ועופות של 'רבנות'.
נתפוס כל אשה ברחוב ונשאל: "תאמרי לי בבקשה האם את אוכלת עוף בהכשר הרבנות?"
"חס ושלום! חס וחלילה"!
"למה? האם עוף רבנות הוא טריפה?"
"לא, בדיעבד זה בסדר"!
"רגע, אולי את מכירה נשים חרדיות שאוכלות עוף רבנות לכתחילה?"
"**לא!**" (אולי אם אותה אחת תתקע במדבר ולא יהיה לה מה לאכול משום פיקוח נפש).
נו, אז איך **לכתחילה נשים הולכות בפאות ובלבוש שאף בדיעבד הם אסורים**...???
פלא פלאות!!!
קמח מלא... קצת שיפון... וגרעיני אבטיח
רבנים מקבלים מנשים כל מיני שאלות בהלכה (שאלות שנשאלו ברצינות גמורה) שאנחנו לא יודעים אם לצחוק או לבכות:
"כבוד הרב, אכלתי בשר ובטעות טעמתי אחר כך חלב, להקיא או לא להקיא?"
"נו", שואל הרב, "והלבוש מה?"
"הרב", היא עונה, "לאט לאט, לא כזה מהר..."
אשה אחרת:
"הרב, לא נשקתי את המזוזה אפשר לנשק את המזוזה?"
הרב: "אינני מבין מה השאלה?"
האשה: "קיבלתי כבר שבת, אז אני יכולה לנשק את המזוזה?"
הרב (עדיין לא מבין): "מה השאלה??"
"אפשר לנשק את המזוזה או לא, אולי לאחר שקיבלתי שבת יש בזה איזו בעייה...?"
"את יכולה לנשק את המזוזה כמה שתרצי, אין שום בעייה!"
אמר על כך הרב: "זה שהיא שאלה את "שאלתה"(!?) כשהיא הייתה כבר לבושה לכבוד "שבת קודש" בצורה המזעזעת ביותר!... לא הפריע לה כלל".
הייתה אשה שהשתתפה בשיעור שהנושא שם זה צניעות.

לאחר כמה דקות היא מתקשרת לבעלה ואומרת לו: "שמע, אני לא נשארת בשיעור הזה... יש כאן שיעור אחר ליד. הרב שם מדבר נחמד, שיש עניין לעשות הפרשת חלה, מקמח מלא... קצת שיפון... וגרעיני אבטיח... אני מאוד מתחברת אל השיעור הזה. זה יותר מעניין!". (היא שכחה להוסיף: "ופחות מחייב!").

סיפר הרב גלזר:

"אמר לי אחד: "כבוד הרב, אשתי קיבלה על עצמה לא להגיע יותר לשיעורים שלך!"

"למה? מה חטאתי?"

"כי עד שהגענו אליך - שתעשה בינינו שלום בית - כל הרבנים היו לטובתה! ככה היא אומרת. אבל כשפנינו אליך, אמרת לה: "את רוצה שלום בית? תעיפי את הבגדים הצמודים שלך..."", טוב שלא הרבצת לה. "זה רב זה?!", היא אומרת לי בכעס, "זה מנהיג אצל הג'יהד המוסלמי... זהו! קיבלתי על עצמי לא להגיע אליו יותר!!".

ועוד סיפר:

"יש לי חבר. אומר לי: "הרב, אשתי עד 12:00 בצהריים לא עונה לטלפונים!"

"למה?", אני שואל.

היא קוראת תהילים ומתפללת"

שאלתי אותו: "מה עם הצניעות שלה?"

הוא אומר לי: "הרב, צריך הרבה תפילות שהיא תשתנה".

אבל ת'כלס עיקר דינה של האשה בעולם הבא על מה?

אשה לא חייבת להפריש חלה (אלא אם כן היא לשה כמות גדולה של קמח...)

וגם לא חייבת להתפלל (מספיק שתבקש בקשה אחת בבוקר ובזה היא יוצאת ידי חובת תפילה),

ואף לא לנשק את המזוזה 10 פעמים לאחר קבלת שבת...

צניעות **היא חייבת בעל כרחה!!! - בין אם היא רוצה ובין אם היא לא רוצה!!!**

וזה מה שבעצם לא מובן - בענייני כשרויות, בשר וחלב, הפרשת מעשרות, שבת, טהרת המשפחה... רצים לרב על כל שאלה קטנה, על כל חשש, על כל ספק, שחס ושלום לא יהיה מכשול ולו הקל ביותר...

ואילו בענייני צניעות שאיסורם הוא מהתורה ועונשם חמור ביותר, כאן כל אחת מוצאת היתר לעצמה! כאן כולן נהיות פוסקות הדור! מסתמכות על הרבנית פלונית שהולכת בחולצה צמודה ובחצאית בעלת גזרה ישרה! רואות את המורה שהולכת עם פאה מודרנית מעוצבת וגרביים שקופות, וחושבות שזה מותר.

הייתה שמחת ברית אשר ערכו אנשים חילונים בבני ברק, בעלת השמחה הביאה כיבוד והודיעה: "אנחנו קנינו הכל מבני ברק! זה כשר!"

האורחת החרדית צחקה בליבה, 'עדיין לא כל אוכל שנקנה בבני ברק חייב להיות כשר! בהחלט שלא, אף אחת לא תסמוך על הכשר: "קניתי בבני ברק!". צריך לבדוק ולברר, יש בזה כל מיני בעיות, צריך הכשר מוסמך!'.
לגבי הבגדים המצב הוא בדיוק אותו דבר!! - זה שהבגד נקנה בבני ברק או בירושלים אינו אומר שהבגד כשר. עדיין לא הגענו לכך שמעצבי האופנה בפאריז וברומא יתייעצו עם הרבנים.
ולכן כל בגד כזה טעון התייעצות עם רבנים שעוסקים בזה, שלא יהיה חס ושלום מכשול.
עלינו לדעת אין בגד שהוא "פרווה" כל בגד הוא או צנוע או פרוץ אין באמצע, וחבל שאשה או בת תקנינה לעצמן בגד שיכול לגרום למכשול ולכך שהן תאבדנה את העולם הבא שלהן בגלל היותו פרוץ, ועוד לשלם על כך מאות שקלים!!!
ואף אם יש איזו רבנית מסוימת שהולכת בלבוש לא כל כך צנוע... זה לא הופך את זה למותר!
כמה מורות חרדיות ידועות, בעלות שם מכובד, הולכות עם גרביים שקופות ובצבע הרגל, בחצאיות בגיזרה ישרה, בחולצות צמודות, בפאות שמתנופפות ברוח...
וכי משום שהינן מורות מוסמכות, חשובות ובעלות שם, יש להן פרוטקציה מיוחדת משמים לעבור על הלכות מפורשות שכל גדולי הדור הסכימו פה אחד שזה אסור??!!
פעם ה"חפץ חיים" אמר: שלכנות שם לחברו זה אסור, יש בזה לשון הרע.
אמרו לו: "הרי כל תושבי ווילנה (ואף רבנים) מכנים את האיש הזה כך".
השיב להם ה"חפץ חיים": "**נראה לכם שאין מקום בגיהנום לכל ווילנה**...???".
איזה מן תירוץ זה שעוד אשה חוטאת? ואפילו אם היא מורה או רבנית, אם היא לובשת חצאית צמודה אין זה אומר שזה מותר (והדבר חמור ביותר עד שהגדירו זאת גדולי זמנינו: שזה ממש בדיוק נחשב כאחת שהולכת ללא בגדים!!!).
כנ"ל לגבי אורך החצאית...
יתכן בהחלט שהיא אינה מודעת שהחצאית שלה לא מספיק ארוכה, היא רק ראתה את עצמה בעמידת דום מול הראי.
האם אותה מורה או רבנית, ישבה בחנות עם החצאית, כדי לראות מול הראי את המצב בישיבה?
האם אותה מורה או רבנית, בדקה מה קורה עם החצאית שלה כשהיא עולה במדרגות?
האם היא שמה לב שזה מתרומם בעת פתיחת הטיולון של הילד שלה ברדתה מהאוטובוס?
לא!

אז איך אפשר לקחת ממנה דוגמא וראיה...???!!!

"**מתי השעה 16:00?" שאלה הלביאה את אריה**

מספרים שפעם אחת בגן החיות מתו האריה והלביאה ולא נשארו אריות בגן החיות.

מנהל גן החיות עשה מכרז: "כל מי שמעוניין לתפקד בתור אריה ולביאה, ללבוש עור של אריה ועור של לביאה ולשאוג... מהבוקר עד השעה 16:00 אחר הצהריים ולקבל משכורת שמנה, שיצור איתנו קשר".

ואכן, אנשים רבים גילו התעניינות רבה... אך לבסוף נבחרו רק שני אנשים.

אחד לבש עור של אריה והשני עור של לביאה. הסתובבו בכלוב של האריות הלוך ושוב ו... החלו לשאוג בקולי קולות... מבקרי גן החיות היה שבעי רצון.

יום אחד מנהל גן החיות יושב בחדר שלו, ולפתע מתפרצים לחדר כמה אנשים כועסים וצועקים: "רימית אותנו! שיקרת עלינו! מה, אתה עושה מאיתנו צחוק??..."

"תרגעו תרגעו", ביקש מהם מנהל גן החיות, "מה קרה? ספרו לי"

"מה קרה??... אתה עושה את עצמך כאילו שאינך יודע?! על מי אתה בא לעבוד?!"

מנהל גן החיות מסתכל עליהם בתמיהה ושואל: "מישהו בבקשה יכול להסביר לי בצורה ברורה שאני אבין על מה אתם כועסים...?"

"תראה", פתח הגדול שבהם, "עמדנו ליד הכלוב של האריות ופתאום שמענו את הלביאה שואלת את האריה: "מתי השעה 16:00 ונלך הביתה?", איזה מן דבר זה?? מה אתה צוחק מאיתנו...???! שמת שמה אנשים ואתה לוקח את הכסף שלנו... תחזיר לנו את דמי הכרטיס!"

"רק רגע", ניסה לברר המנהל, "תגידו לי, מה עשו האריה והלביאה בשעה 15:00?"

"הם שאגו"

"ובשעה 12:00 בצהריים..."

"הם גם שאגו", לא מבינים לאן חותר המנהל.

"ומה בבוקר...?", שאל שוב

"גם...", ענו לו כולם

"ולפני חודש...?"

"גם..."

"נו", אני ממש לא מבין אתכם", פנה אליהם המנהל בתרעומת, "האריה והלביאה שואגים יום יום במשך חודש ימים מהבוקר ועד השעה 16:00 אחר הצהרים, אז בגלל שתי דקות שהם דיברו ביניהם... אתם כבר עושים מזה עסק?!"

האם מנהל גן החיות צודק או לא...?

ודאי שלא! כי השתי דקות גילו, שאף פעם לא היו כאן אריה ולביאה אמיתיים! היו בסך הכל שני אנשים שהתחפשו... - ואף אחד לא יחשוב, שכל החודש היו פה אריה ולביאה ורק שתי דקות היו פה שני אנשים! - **או שהיו פה אריה ולביאה או שלא**...
כך בדיוק ממש אותו דבר בלבוש!
אין כזה מושג של "חצי חצי" - "חצי צנועה או קצת צנועה"...
או שאת צנועה או שאת לא! נקודה.
בגד שלא עונה על כל כללי הכשרות... הוא פרוץ!!! חד משמעי!!!
לדוגמא: חצאית ארוכה ורחבה, שאמנם היא אמורה להיות 100% צנועה, אך אם יש בה שסע למטה... היא פסולה ואסורה בלבישה!!!
או אפילו מטפחת ראש, שמכסה ממש את כל השערות עד השערה האחרונה, אם היא מקושטת בכל מיני קישוטים או צבעים בולטים או שהיא גבוהה ומאורכת (כמו מה שנכנס אצלינו לאחרונה בשם: 'בובו'), היא פסולה לחלוטין ואין שום היתר ללובשה!!!
וכן הלאה והלאה בשאר פריטי הלבוש.
צריך לפקוח עין היטב היטב על כל בגד שאת הולכת ללבוש או לקנות.

הולך להקיא מרוב גרביים

כדי שתדעי בת ישראל יקרה, עד כמה חמורים הדברים לגבי כשרותם של הבגדים, נציג לפניך מספר עובדות קצרות הקשורות לכך:
הביאו לפני הגאון הרב וואזנר חוברת של בגדי נשים וביקשוהו שיעבור על החוברת כדי שיבדוק איזה לבוש הולם את בנות ישראל וממה יש להתרחק.
הרב נענה לכך והקדיש 3 שעות(!!) מזמנו הדחוק לעיון בחוברת כשכל פריט ופריט נידון על פי סעיפי השולחן ערוך ממש.
לאחר שסיים לעיין בחוברת, אמר הרב **שראשו כואב כל כך עד שלא יכול להתרכז במתן פסקי הלכה לשואליו, מגודל המאמץ שהדבר דרש ממנו!!!**
אחר כך הביאו את החוברת לפני הגאון הרב שיינברג, והוא אמר, שהוא יודע שהדבר יפריע לו מאוד ויוריד אותו ברוחניות לעיין ולהתעמק במלבושי הנשים... **אולם הוא מוכן להקריב את עצמו למען כלל ישראל!!!**
מהו העובי הנצרך בגרב?
לשם כך ישבו רבני 'בני ברק' לדון דין גרביים בבית דין, כפי שדנים דינים חמורים של איסור והיתר!

סיפר אחד הרבנים, כי הרב שלח אותו לחנות של גרבי נשים לקנות שם את כל סוגי הגרביים לכל סוגי העובי והצבע. הוא ביקש מהמוכרת, שתכניס את כל הגרביים לשקית שחורה שלא ישתוממו על רב שנושא עימו כמות רצינית של גרבי נשים.
לקח את כל הסטוק ברכבו אל הרב לבית דין.
בבית הדין ישבו כמה רבנים מכמה עדות וזרמים סביב לשולחן אחד לבחון את העובי מה כשר ומה לא. הם פתחו אריזה אחר אריזה... ולבסוף קבעו את סוג הגרב הכשרה. הם לא דיברו סתם ביניהם, הם דנו דין תורה ממש. בצאתם אמר הרב, **שהוא הולך להקיא מרוב גרביים, אולם לשם קדושת בנות ישראל הוא מוכן להתבזות ולהתאמץ בכך!!!**
סיפר הגאון רבי אליעזר דינר (שהיה פעמים רבות בביתו של רבי שלמה זלמן אויערבך): "כאשר הביאו לפניו את סוגי הגרביים הנמכרות בחנויות, ברר הרב ובדק "בעצמו" כל פרט ופרט. תחילה הלביש על ידו גרב והתבונן אם יש בעובי בכדי להסתיר את מחוגי השעון. זכורני איך צעק בקול כשהראו לו לראשונה גרביים דקות, 20 דנייר: "מדוע הן לובשות את אלה?? הרי הן כזכוכית!!", אמר. כשהראו לו עובי 40 דנייר, בדק על ידו ואמר: "זה יותר טוב..." (יש לציין שכיום עובי 40 דנייר עדיין אינו מספיק, מכיון שגם גרביים 40 דנייר הנמכרות כיום, הינן דקות מאוד ביחס ל-40 דנייר שהיו אז, ועל כן צריך דווקא עובי של 70 דנייר ומעלה).
אך הרב לא הסתפק בכך. הוא טען שהרגל עבה יותר והגרב נמתחת עליה יותר מאשר על היד, ולפיכך שקיפותה גדלה. הרב לא התעצל, ועל אף זקנתו וחולשתו חלץ את נעלו **ולבש על רגלו את הגרב שהובאה לפניו**. כך בדק, לאחר מתיחה הגונה, אם צבע הרגל או השערות וכדומה נראים בעד הגרב.
אחד התלמידי חכמים שעמד ליד הרב העיר: "שעדיין זה לא מספיק כיון שהרגל של הרב רזה, ואם כן הגרב אינה נמתחת מספיק?"
הרב הסכים לטענתו ואמר שבאמת צריך לבדוק את הגרב על רגל עבה ועם מתיחה ראויה - כפי שמקובל אצל הנשים והבנות למתוח, ורק אחרי כן, יש להתבונן שהגרב מסתירה לגמרי את צבע הרגל, הווירידים, והשערות - ואם הגרב אטומה - אפשר לפסוק לגבי כשרותה של הגרב.
כמו כן", הוסיף הרב, "שצבע הגרב לא יהיה כצבע הרגל, חס ושלום, שבזה היא מטעה את הרואים לחשוב שרגליה מגולות, אלא צבע הגרב יהיה כהה באופן שלא יהיה דומה כלל לצבע רגלי הנשים.
ומה בנוגע לחצאיות הצרות, מי מחליט?

גם לכך נדרש הגאון הרב וואזנר להכריע מה מספר הסנטימטר שצריך להוסיף למידת הלובשת כדי שלבושה יהיה כשר ולא מחטיא את הרבים!
לשם כך צילמו חצאית צרה הלבושה על אשה, אחר כך הרחיבו אותה מעט, ושוב צילמו, וכן הלאה. 7 אפשרויות הרחבה, השתמשו בשתי סוגי חצאיות ובשתי נשים אחת גבוהה ואחת רגילה. את התמונות (ללא פני הנשים, כמובן, רק את שטח החצאית) הציגו לרב וואזנר שיפסוק את הדין. הרב נאנח ואמר, **שלהסתכל בדברים כאלו יגרום לו ל-3 ימים לא להתפלל כמו שצריך... אך הוא מוסר את נפשו על כך!!!**
כששמעו את תגובת הרב, הם רצו לשאול עוד רב אבל כל כך פחדו למי להציע... עד שמצאו רב גדול שאמר: "**אני מוכן להיות קרבן בשביל נשות ישראל!!!**
כשדן מחבר ספר 'עולמות של טוהר', לפני הגאון רבי שלמה זלמן על חובת כיסוי הגוף באזור הצוואר... הרכין הרב את ראשו, ולמרות גילו המופלג היה מראה באצבעו את מקום בליטת העצם בעורף ושיפוע הצוואר לכיוון הכתף. הורה לשואל למשש בידו, לחוש ולהבין בדיוק עד היכן מגעת חובת הכיסוי מן הדין... **והכל כדי שלא תצא תקלה מתחת ידו!!!**
רק שתביני בת ישראל יקרה, שזה לא צחוק! זו אחריות כבדה עד מאוד לבוא ולהחליט מה מותר ומה אסור!! - גדולי ישראל הבינו שאין להם ברירה, כי רק הם היחידים שניתנה להם הרשות והסמכות להיכנס ב'עובי הקורה'.
וכאן, בנושאים הללו, אנחנו שומעים נשים שאומרות: "אני אעשה מה שאני מבינה". או, "גיסתי הולכת כך ובעלה הוא תלמיד חכם" - האם כך פוסקים הלכה?
ועוד בכאלה עניינים חמורים כל כך???
הייתה מורה אחת בסמינר שחשבה שהיא יותר חכמה מהרבנים, היא לבשה גרביים דקות - כ-20 דנייר - שאפילו בדיעבד אסור ללבשן. מורה אחרת העירה את תשומת לבה באומרה לה: "שזה לא כשר!". אולם אותה מורה נשארה בשלה: "חם לי... ואני רגילה בכך...". ובעלה משום מה, עשה עצמו פוסק עליון במקום הרבנים וטוען שזה כשר".
אמרה לה חברתה: "חוץ מחובתך לעצמך כאשה יהודיה, את אחראית גם לנפש תלמידותייך, ממך הן לוקחות דוגמא וכך עושות! לפחות עבור התלמידות תלבשי גרביים עבות יותר".
והיא בשלה: "לא! אני לא רוצה!".
עברו ימים לא רבים מאז אותה שיחה.
אותה מורה, בעלת גרביים דקות, נפלה נפילה רצינית ושברה את שתי רגליה!!!

היא נאלצה לחבוש גבס במשך תקופה מסוימת.
הגבס, כמה דנייר יש לו? כמה הוא כבד ומגרד ולא נוח? חוץ מכאבי השבר... אולם היא למדה את הלקח, עם הירפאותה מהשבר קנתה לה גרביים - 70 דנייר - כשרות מלכתחילה, היה לה נעים בריא וטוב וגם לתלמידותיה...
קבוצת אברכים יראי שמים באה לפני הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך, ושאלה בפיהם: "רצוננו להתעלות בעבודת ה', להתקרב אל ה' ולהדר במצוותיו, ואין אנו יודעים במה להתחיל להחמיר ולדקדק?"
השיב להם הרב: "למה לכם חומרות וחששות, אין בהם כל צורך. העיקר הוא שתקבלו עליכם לקיים כראוי את עיקר ההלכה באופן ראוי לכתחילה ולא בדיעבד".
האברכים לא הרפו והתעקשו לבקש דרך לדקדק יותר בהלכה ולהתעלות ולהתקרב לה'.
שמע הרב והתרצה לבקשתם, וכך היו דבריו: "**כל החומרות וההידורים לא ישוו להידור אחד קטן בצניעות!!! בענייני קדושה וצניעות, יש לכל הידור קטן משמעות לאין שיעור...!!!**"
הרבנית מרים שווב סיפרה לתלמידותיה: "כי בהלוויתה של הרבנית איילה שכטר עליה השלום, אמר הגאון הצדיק רבי סנדר ארלנגר: "מוטב לאשה לבטל 100 חומרות אחרות... ולקבל על עצמה **חומרה אחת בצניעות!!!**".

"**שאותן** 450 **נשים תתביישנה**"
באחת מדרשותיו, סיפר הרב מנחם שטיין את הסיפור הבא:
"מחנכת אחת סיפרה על חויה שחוותה בחופש הגדול. היא פגשה את התלמידה שלה בכיתה י' בבלגיה באיזו חתונה. התלמידה לא חלמה שהיא תראה את המחנכת שלה באולם חתונות מודרני בבלגיה. מה התברר? שהמחנכת הזאת נסעה משום שאחותה חיתנה בת, ואילו התלמידה בכיתה י' הלכה לאותה חתונה משום שהיא בת דודה של החתן והן לא שמו לב שהשידוך הזה, שהיה באמצע זמן קיץ, הפך אותן לקרובות.
מספרת המחנכת בפתיחת הלימודים בסמינר, בישיבת המורות עם המנהל ושני רבנים: "ראיתי את הלבוש שלה העדין הזה, המכובד הזה, הרחב הזה מול 450 נשים מודרניות סטיילישטיות באולם יוקרתי באנטוורפן. איך שהיא הייתה שונה עם גאווה יהודית.
נגשתי אליה ופשוט בכיתי לה מול העיניים, היא לא חלמה שהיא תראה אותי.
אמרתי לה כשכולי נרגשת: "אני מעריצה אותך!! אני מעריכה אותך!! אני לא יכולה להאמין איך אספת כוחות כאלה להלחם נגד הזרם. איך...? איך עשית את זה...? מול 450 נשים ההולכות בלבוש צמוד ופאות גולשות...?".

אמא שלה ראתה את השיחה בינינו", היא מספרת, "היא ניגשה אלי ולקחה אותי לצד, ובדמעות היא אומרת לי: "את יודעת, שכשאספנו את הדברים למזוודה אמרתי לבת שלי, תדעי לך אנחנו ברוך ה' זכינו להיות מובדלים מן הטועים, אבל תדעי לך לצערי אחותי התחתנה עם מישהו מבלגיה היא נהייתה יותר מודרנית את תראי שמה סוג אחר, אני לא אומרת לך ללבוש בגד לא צנוע אבל תדעי לך ששמה את תפגשי במשהו אחר..."

הבת עונה לי במילים האלה: "**אמא אני לא צבועה! אני לא משחקת משחקים של אחד בפה ואחד בלב! אותו אלוקים שנמצא בירושלים בסמינר, הוא אותו אלוקים שנמצא בבלגיה. אני לא אשנה מהנכבדות של אימותי 3,300 שנה!!! שאותן 450 נשים תתביישנה שהן למדו תרבות פריז בוונציה וברומא, אני זאת שצריכה להתבייש**??!! **אני אלך ואשים את הבגדים ויקראו לי 'חניוקית' אני גאה בזה, יקראו לי 'דוסית' אני גאה בזה, אני גאה להתבזות למען כבוד ה'**".

"האמא אומרת לי" - המורה כמעט בכתה שם לפני המנהל וצוות המורות - "לא האמנתי שזה יוצא מהפה של הבת שלי".

המנהל פרץ בבכי סוער: "סוף סוף יש לי נחת". כולן שם השפילו ראשיהן. "עם כל החסרונות של החופש הגדול הנה המעלה שזכינו לה, הבת הזאת".

ממשיך הרב ומספר:

"כשהגיעה הבת הזאת לי"א, היא הגיעה עם עוצמה אדירה. היא פתחה את הפה בדברי קודש, אירגנה התנדבויות שונות, בת שבאה קצת צמוד היא אמרה בקול: "אהה... הנה שליחה מצרפת". היא לא פחדה, היא הרגישה 'ויגבה ליבו בדרכי ה'".

"סיפר לי המנהל", אומר הרב, "שהיא פשוט גרמה למהפך במחזורים שלה. הבנות המצויינות והצדיקות הן שלטו באווירת החברה בסמינר, ואילו אותן בנות מודרניות ישבו בצד מושפלות, מה שלא היה כך עד אז".

בת ישראל יקרה!

צניעותך היא מקור אושרך וגאוותך, החזיקי בה בכל כוחך ואל תרפי! היא כל כבודך ותפארתך!!!

האדם אינו מניח דבר בעולם שאינו מחפש אחריו: תר אחרי הרים וגבעות, חותר לדעת מה בים ומה מתחת לים, מרחיק נדוד למדבריות וחוקר מה בישימון, אולם דבר אחד הניח ואינו מחפש אחריו: זה האלוקות שבקרבו. (רבי צדוק הכהן מלובלין)

"**יפה**" **שעה אחת קודם!** [**שמגיע הבעל**...]

את מי זה מעניין מה שלבשה לפני 60 **שנה**?

מספריםעל תייר אמריקאי אחד שנקלע לכפר נידח בהרי ברזיל בגלל תקלה במכוניתו.

אנשי הכפר ניסו לעזור לו לתקן את הטעון תיקון. בינתיים התייר שלנו הביט אל הנוף הפראי והקסום סביבו.

"אתה רואה את הסלע הגדול הזה שמאחורי הכפר?", הצביע אחד מן הזקנים על צוק שהיה בצבע כהה, שהתנשא ממש מעל הבית האחרון בשורה הקצרה של הבתים. "הסלע הזה מסמן את מרכז העולם!", כך אמר הזקן ברצינות גמורה.

התייר חשב לרגע שאולי 'עובדים' עליו, אך כשראה את שאר בני הכפר מהנהנים בראשם ומביטים בחשיבות יתירה ובהערצה רבה לכיוון "מרכז העולם", הוא ניסה להיראות כספקני ולא משועשע.

"כן, בכל האיזור יודעים זאת, לא מהיום אלא כבר דורות על גבי דורות. זהו בדיוק אמצע העולם!!!", חזרו והסבירו, מנסים לשכנע את האמריקאי, שזכר משהו מטושטש על קו בשם 'גריניץ' או משהו כזה.

כשעזב את הכפר הקטן ואת "האתר הבינלאומי" שבו, נפלה פתאום איזו שהיא מחשבה אחרת בראשו: 'לא, הם לא לגמרי טועים אנשי הכפר הללו. בעצם, כל אחד נוטה להגדיר לעצמו מהו המקום המרכזי אצלו בחיים'. - דבר זה משתנה מאדם לאדם.

דייג יאמר שאצלו זה: לשבת ולדוג דגים!

צייר יאמר: לצייר תמונות יפות ומגוונות!

בעל עסק: למכור כמה שיותר מוצרים!

זמר: להופיע ולשיר בפני קהל מאזינים גדול!

אם נשאל כל אשה או בת, מהו אצלה 'מרכז החיים'? או במילים אחרות, מה הדבר שהכי מעניין ומושך אותה בחיים?

כל אחת תאמר ללא כל פקפוק: **היופי! - להיראות יפה! למצוא חן!**

סיפר אחד המרצים:

"בחור אחד בא לבקר את סבתו. הסבתא כבר עברה את שנות ה-90 של חייה... כולה הייתה קמטים... צמוקה מאוד ועיוורת בשתי עיניה. היא פנתה לנכדה ושאלה אותו, אם הוא רואה את התמונה שלה על הקיר? הנכד אישר.

היא שאלה: "נכון שבתמונה אני ניראית צעירה?"

"כן, סבתא"

"תגיד לי", היא חזרה ושאלה, "מה לבשתי אז? איזה צבע היה הבגד?"

הנכד לא הבין מה מעניין את סבתו מה שלבשה לפני 60 שנה??

הוא לא ידע שזה כל מהותה של האשה, ושזה מה שהכי חשוב לה, ואפילו עד זיקנה ושיבה".

היופי, מהותה של האשה - עובדה!

ואכן, כך באמת אומרים חכמינו זכרונם לברכה בכמה מקומות בגמרא:

"אין אשה אלא **ליופי**".

"אין אשה אלא **לתכשיטי אשה**".

"אשה משתוקקת **לתכשיטים**".

הגמרא אף מציינת כמה 'פטנטים' לנשים היאך יהיו **יותר נאות**.

אחד מעשר תקנות שתיקן עזרא הסופר, זה שיהיו רוכלים מסתובבים בעיירות ומוכרים **בשמים לנשים** להתקשט בהם.

חכמינו זכרונם לברכה מגלים לנו, שיחד עם המן שהיה יורד לישראל במדבר, היו יורדים גם **תכשיטים לנשים**! (אולי זה בא ללמדינו שתכשיטים חשובים לאשה ממש כמו אוכל!)

וכך גם נפסק להלכה: שאדם צריך לאהוב את אשתו כגופו! - כלומר, אם הוא אוהב לאכול פיצה או פלאפל, הוא צריך לקנות לה בדיוק כמו שהיה קונה לעצמו.

אולם לכבדה, צריך יותר מגופו! - שאם הוא ראה חליפה בשבילו שעולה 500 שקל, לאשתו הוא צריך לקנות **בגדים ותכשיטים** שעולים יותר, 600 או 700 שקל!

ולא עוד: אלא שבכל אחד משלושת הרגלים (פסח, שבועות וסוכות), חובה על כל בעל לשמח את אשתו על ידי שיקנה לה **בגדים נאים ותכשיטים**... כך קבעו חכמים!

הגמרא אומרת, שחכמים לא התירו לעשות כל דבר בחול המועד אלא מקצת דברים התירו ומקצת דברים אסרו. בין הדברים שהתירו זה, שאשה יכולה להתקשט בחול המועד.

ועל כך מספרת שם הגמרא, שרב הונא שאל את רב חסדא: "מי אמר שחכמים התירו לכל הנשים להתקשט בחול המועד? אולי דווקא לבחורה התירו להתקשט בחול המועד כי זה צורך בשבילה. אבל לזקנה, שאין זה צורך בשבילה, אולי לא התירו?"

השיב לו רב חסדא ואמר: "שאפילו אמך (שהיא מבוגרת), ואפילו אמא של אמא שלך (סבתא שלך, שהיא יותר מבוגרת ממנה), ואפילו זקנה שכבר עומדת על קברה (שעוד מעט היא הולכת למות מרוב זיקנה), **מותר להן להתקשט בחול המועד**! - משום שאף הן, הזקנות, שמחות וחפצות בכך!

ואף במדרש מסופר, שושתי המלכה הושיבה את נשות כל המדינות מכל העמים בבגדים נאים ובבתים מציוירים (כלומר בבתים יפים ומקושטים).

למה היא עשתה את זה?

עונה המדרש ואומר: "**כיון שאשה רוצה ואוהבת ללבוש בגדים מציוירים** (צבעוניים ויפים עם עיטורים ודוגמאות) **ולשבת בבתים מציוירים** (מקושטים ונאים) יותר מלאכול עגלים

מפוטמים!!!" - כלומר ושתי ידעה שכל אשה ללא יוצאת מן הכלל, לא משנה מאיזה עם היא, אוהבת בגדים מקושטים ובית יפה כיון שזה טבעה ולזה היא נמשכת.
ועד כדי כך היופי תופס מקום אצל האשה, שחכמינו זכרונם לברכה מספרים לנו, שזעירי (אחד מחכמי הגמרא) הפקיד את כספו אצל בעלת בית אחת שאירחה אותו. עוד לא הספיק זעירי לקחת את כספו בחזרה ונפטרה אותה אשה.
הלך זעירי אחריה לבית הקברות ושאל אותה: "היכן הנחת את הכסף שלי?"
ענתה לו הנפטרת: "בציר של הדלת"
באותה הזדמנות ביקשה ממנו: "תלך לאמי ותבקש ממנה שתשלח לי את המסרק שהייתי מסתרקת בו, ואת המכחול ('האיילינר') שהייתי מתאפרת בו, עם אשה אחת שצריכה למות מחר..." - מדברי הגמרא רואים עד כמה אשה משתוקקת להיראות יפה **ואפילו לאחר מותה**...!!! - זאת המציאות! - לא צריך לזה הרבה הוכחות!
אולם, אם נשאל, מהו הדבר הכי יפה בעולם שיש? - הדבר שהינו עוד יותר יפה מהיופי...?
באים חכמינו זכרונם לברכה וקובעים בפה מלא: "**אין לך יפה מן הצניעות**!!!"
אם 'מרכז החיים' עד עכשיו היה אצל כל אשה היופי וההתקשטות, מעתה תדע **שהצניעות היא בעצם 'מרכז החיים' האמיתי והרצוי בעיני ה' יתברך שאליה צריכה כל אשה ובת להגיע, והוא הדבר הכי יפה באמת**!!!

היכן מיקומו הנכון של היופי?

וכאן צריכים אנו להבין, מצד אחד משבחים את היופי ואת הביגוד והתכשיטים של האשה, ושאדרבה זה כל מהותה של האשה להיראות יפה ומקושטת, ומצד שני אומרים לנו שאין יותר יפה מהצניעות, שזה מורה שצריך להסתיר את היופי ולהצניע אותו מאין רואים ושזה אכן יופיה האמיתי של האשה, אם כן איך מסתדרים שתי הדברים?
האם כן להצניע ולהסתיר את היופי, או לא...?
מספרים על מלך אחד זקן שמלך על ממלכה אדירה. עשיר גדול היה המלך, אולם הוא היה שתום עין, גיבן, וקטוע רגל - שלושה חסרונות בולטים ומכוערים.
משקרבו ימיו למות הגה המלך רעיון: להזמין אליו פסל אומן אשר יכין פסל בדמותו להעמידו בכיכר העיר וכך יזכרוהו תושבי המדינה לעולמים.
יצא הכרוז בכל המדינה להודיע שהמלך מחפש פסל אומן במלאכתו.
והנה למחרת הופיע אדם בשערי הארמון והציע את מומחיותו לשירות המלך. המלך הקצה לו אגף מיוחד בארמון והעמיד לרשותו את כל חומרי הגלם הנצרכים לו, והפסל שקע במלאכתו.

לאחר כמה ימים נקרא המלך לבוא ולראות את היצירה.
משנכנס המלך לחדר חשכו עיניו...
הפסל היה מעוצב בדיוק כמוהו: דמות של אדם זקן, גיבן, שתום עין ו... קיטע.
זעם שטף את המלך. האם כך יזכרו בני ממלכתו את מראהו?! האם זו תהיה הדמות שתעמוד בכיכר העיר לעיני כל עובר ושב? ציווה המלך להוציא את האומן להורג.
שוב יצא הכרוז והזמין בעלי מלאכה מומחים לארמון, ועוד באותו שבוע התייצב אומן נוסף שהגיע ממרחקים והודיע כי הוא מוכן ליטול על שכמו את המשימה.
המלך קיבלו בשמחה ומיד באותו היום החלה העבודה. משנשלמה המלאכה, הגיע המלך לראות את הפסל. אך נכנס המלך והנה למולו עמד פסל בדמות יפת תואר, זקופה ומלאת הוד.
"הזוהי דמותי??!", שאל המלך בחימה, "האם ללעוג לי רצית? דמך בראשך!", פסק המלך. ושוב ציוה המלך להוציא את האומן הזה להורג, כקודמו.
ובשלישית יצא הכרוז והכריז כי המלך מעוניין באומן בעל ידי זהב למלאכת מחשבת.
עברו ימים אחדים עד שהגיע פסל אומן שהרהיב עוז בנפשו להתייצב ולהציע את עצמו.
המלך הזהירו ואמר לו, שאם יצליח במלאכתו יתעשר בעושר רב, ואם ייכשל, סופו יהיה כסופם של קודמיו.
האומן לא התמהמה והחל מיד בעבודתו עליה שקד חודש ימים, ואז קרא למלך והראה לו את תוצאות מעשיו:
במרכז החדר עמד סוס אביר על כן עשוי עץ. על הסוס ישבה דמות המלך כשהוא מחזיק רובה וצולף בו, גופו רכון קדימה והגיבנת כלל לא ניכרת, עינו האחת (השתומה) סגורה והשניה פתוחה כאילו מתאמץ הוא להיטיב ולראות, ורק רגל אחת גלויה כלפי חוץ, ואילו השניה כביכול מהצד השני של הסוס. בקיצור - דמות לתפארת.
"אכן!", אורו עיני המלך, "זאת בדיוק הייתה כוונתי שאת דמותי יעשו באופן שלא יוכרו חסרונותי והם ישובצו במקומות הנכונים!".
זאת בעצם התשובה למה ששאלנו:
שעלייך לדעת בת ישראל יקרה, שאומנם נכון הוא שיופי והתקשטות זה דבר שמאוד חשוב לכל אשה - ובאמת לא לחינם ברא הקב"ה את הטבע והצורך לכל אשה להתקשט ולמצוא חן - אך כוונת הקב"ה הייתה שהיופי ישמש למטרה אחת ויחידה... **אך ורק עבור הבעל**!! לא עבור אף אדם אחר!! - אם היופי לא משובץ במקומו הנכון ונהנה ממנו מי שלא צריך להנות, היופי הזה הופך להיות הרסני ומזיק מאין כמוהו.

אינך יפה בזכות עצמך!

רבי ישראל מסלנט פעם העיד על עצמו ואמר: "יש לי מוח וכישרון של 1,000 איש!! אבל זה גם מחייב אותי לפעול בהתאם ל-1,000 איש!!!".

כלומר, רבי ישראל לימד אותנו כלל חשוב מאוד: "**משמים לא מחלקים מתנות וכשרונות, משמים מעניקים משימות!**"

ואת זה צריך לדעת, שלכל דבר יש תפקיד ומשימה בעולם.

לדוגמא: מפני מה אשה נבראה "דברנית"?

כדי שתוכל לפתח את ילדיה בכוח הדיבור שחננה הקב"ה! לכן בדרך כלל האמא היא זו שמדברת איתם, שרה איתם ומספרת להם סיפורים... זהו תפקידה! (אומרים, שאם זה היה תפקיד הגבר, הילד היה יוצא חרש ואילם...) - כנ"ל גם לגבי היופי!

צריך לדעת, שלא קיבלת יופי מהקב"ה כדי להשתמש בו ולהראותו לכל מי שאת רוצה... זה לא כך! את נמצאת במשימה! תפקידך הוא: **לשמור את יופייך אך ורק עבור בעלך בלבד**!!! וכשם שהדיבור נחוץ לילדייך, כך גם יופייך נחוץ לבעלך.

ויותר מזה...

בדרך כלל, כשבחור זוכה להקים את ביתו עם אשה נאה, מה אומרים/ות המקורבים? "הוא זכה באשה יפה ובעלת חן"... או, "הייתה לו סייעתא דשמיא לזכות בכלה נאה"... כלומר, לפי מה שהם אומרים, יוצא, שיש אדם שזכה באשה יפה ויש אחר שלא...

זו תפיסה שגויה לחלוטין!

בספרים הקדושים כתוב ממש ההיפך לגמרי: **אם הקב"ה חנן אשה ביופי ובנוי, זה אך ורק בגלל בעלה!** אם אשה מתגאה על כך שזכתה להיות יפה (לטעמה) יותר מהאחרות! והיא די משוויצה ומתפארת בכך (אפילו שהיא לא מראה זאת כלפי חוץ, אלא כך היא חושבת בסתר ליבה...)

באים הספרים הקדושים ומודיעים לה חד משמעית: **יש לך טעות, גברת! - הקב"ה ברא אותך כך אך ורק למען בעלך!!! - היופי איננו כלל וכלל בזכות עצמך!**

מה שזה אומר, שאם היה נגזר על אותה אשה שלא תתחתן עם אותו אדם, היא לא הייתה זוכה לכל היופי והחן הזה שיש לה!!!

אם את לא מבינה את הנקודה החשובה הזו - לשמור את היופי (שניתן לך, כפי שאמרנו, בזכות בעלך) אך ורק בבית עבור הבעל ולא לחשפו לעיני אחרים זרים - זו מעילה חמורה מאוד בתפקיד שניתן לך מאת הקב"ה!

"**סליחה אבל חשבתי שאת העוזרת**"

וכאן המקום להזכיר, שאמנם נשים רבות תקופה קצרה לאחר חתונתן עדיין מקפידות להתלבש בהתאם לכבוד הבעל. אולם לאחר מכן (ובפרט שישנם כבר ילדים) הן מזניחות נושא כל כך חשוב זה והן מסתובבות בחלוק בית מרופט (ולעיתים אף לא נקי, כתוצאה מעבודות בית, טיפול בילדים וכדומה) ומקבלות כך את פני בעליהן. וזה חבל מאוד.

צריך לזכור ולשנן היטב את דברי חכמינו זכרונם לברכה שאמרו:

"חן אשה על בעלה!".

"**בית נאה** (מסודר ונקי), **אשה נאה** (לבושה בצורה מכובדת ומסודרת), **וכלים נאים, מרחיבים** (עושים נחת רוח) **דעתו של האדם!**".

"אשה יפה אשרי בעלה! מספר ימיו כפולים מרוב שמחה והנאה!".

יש נשים שאמנם יודעות זאת, אך מחמת קושי טיפול הבית (ובפרט נשים שעובדות), אין להן חשק ורצון להשקיע בכך וזה בשבילן עול ומעמסה...

צריך לדעת, שזו חובה גמורה לכל אשה להיראות בתוך ביתה נאה ומטופחת לכבוד בעלה!

וזאת משום שהבעל כמעט ורוב היום נמצא מחוץ לבית, ושם, זה לא סוד, מסתובבות נשים ובנות הלבושות בשיא מיטבן עם כל האיפור והתכשיטים. ובסיום היום כשהוא חוזר לביתו ורואה את אשתו לבושה בחלוק ביתי בלוי ודהוי ובנעלי בית... יורד כל ערכה וחיבתה בעיניו!!! - כך מתלוננים רבים מהגברים, ובצדק. (וגם על כך שכשנשותיהן יוצאות לעבודה או לאירוע הינן מתלבשות בשיא היופי וההדר, בעוד שלכבודם אינן משקיעות בזה כלל!!).

ויותר מזה... אומר ה'בן איש חי': "אפילו אם לבעלה לא כל כך אכפת אם היא מתקשטת לכבודו או לא וזה ממש לא מפריע לו, בכל זאת **חובה מוטלת על האשה להתקשט לפני בעלה**!!!".

ואף שהיה לה סידורים או יום עבודה קשה, ואף שהיא כרגע טרודה בבישולים בנקיונות ובטיפול בילדים... בכל זאת עליה לעשות מעט מאמץ כדי לחזק נקודה חשובה זו ולטפל בה!

(צריך להשקיע בנישואין! ולא להשקיע את הנישואין!).

אשה אחת הייתה מסתובבת בביתה באופן קבוע, באותו חלוק ישן ובלוי ליד בעלה. בנותיה כבר לא יכלו לסבול זאת (בעלה המסכן סבל בדממה) והתחננו אליה: "אמא תתלבשי! אמא את כל הזמן עם אותו חלוק וזה מפריע לנו, אולי תחליפי לבגדים אחרים יותר מכובדים...?! די, תזרקי את החלוק הזה! זה לא מתאים לך..."

והיא בשלה, נוח לה ולא כל כך מתחשק לה להתלבש ולהתאפר בתוך הבית.

כל פעם היו מעירים לה אך היא לא הייתה מוכנה להקשיב.
יום אחד הוזמן לביתה טכנאי. הוא דפק בדלת.
היא ניגשה לפתוח, לבושה באותו חלוק... הוא שואל אותה: "איפה נמצאת בעלת הבית?"
היא עונה: "אני בעלת הבית!"
הוא הרגיש לא נעים ומיד התנצל ואמר: "סליחה, אבל חשבתי שאת העוזרת".
היא הזדעזעה.
'מה??? אני נראית כמו עוזרת...??!! אוי ואבוי לי'!! - כבר באותו יום - לאחר שהאיש הלך, זרקה האשה את כל החלוקים שהיו לה ולבשה בגדים מכובדים לרווחתם של בני הבית.

"**אני ממש מתפעלת ממך**", **אמרה לה החילונית**
המדרש מספר, על אדם אחד שהלך מארץ ישראל לבבל. בדרכו ישב לאכול לחם.
והנה לפתע הוא רואה שתי ציפרים רבות זו עם זו. תוך כדי המריבה הרגה אחת מהן את חברתה.
עפה הציפור החיה ותלשה במקורה עשב שגדל בסמוך והניחתו על פיה של חברתה...
והנה זה פלא, הציפור המתה מיד התעוררה לחיים! כיון שראה כך, תלש מאותו עשב והמשיך בדרכו בשמחה, כי יש בידו אמצעי להחיות בו מתים.
בדרכו ראה גווית אריה מושלכת בשדה. "הו, יופי", שמח האיש, "זו הזדמנות פז לבדוק אם העשב באמת מחיה מתים", מיד הניחו על פי הארי. הארי התעורר לחיים ומיד קם על האיש וטרפו...
אומר הסבא מנובהרדוק: "ניתן לאשה כשרון ויופי כדי לבנות את ביתה - למצוא חן בעיני בעלה. והיא, בגודל טפשותה הנוראה, משתמשת במתנות הללו שחננה ה' יתברך כדי להחיות "אריה טורף" - את אנשי הרחוב, **ולהמית את עצמה גם בעולם הזה וגם בעולם הבא**...!!!
אשה חכמה יודעת היכן ועבור מי עליה להשקיע את יופייה!
אשה אחת חילונית, העובדת בתחום מוצרי הקוסמטיקה והאיפור, התקשרה לאחד הבתים כדי למכור את מוצרי הקוסמטיקה של אותה חברה בו היא עבדה.
ענתה לה מעבר לקו אשה חרדית.
החילונית ניסתה לשכנע אותה, כמה שהמוצרים מעולים... ושכדאי לה לנסות...
אמרה לה החרדית: "אני מסודרת! יש לי מספיק כדי להתקשט לכבוד בעלי!"

"מה זאת אומרת?!", לא הבינה החילונית, "מה, את לא צריכה עוד מוצרי טיפוח ואיפור כדי להתאפר כשאת הולכת לעבודה או לקניות...?!"
"לא! ממש לא! אני מתאפרת אך ורק לכבוד בעלי בבית, וזה מספיק לי!", השיבה לה החרדית.
"וואוו, מה את אומרת?!", התפעלה החילונית, "מדהים ממש, כל הכבוד לך שאת שומרת את עצמך לכבוד בעלך! לא ידעתי שיש כזה דבר להתאפר אך ורק לכבוד הבעל...?! אני ממש מתפעלת ממך", סיימה החילונית את שיחתה כשכולה נדהמת.

יופי נועד ליצור חיים!

שמת לב, שהקב"ה ברא את עולמו כך, שתמיד היופי בעולם שייך לזכרים לא לנקבות. את הולכת לגן חיות ורואה אריה ולביאה, מי מרשים יותר? האריה! מה יש להשוות בכלל...
כל ציפור יפה שאת רואה, זה זכר! הנקבות הן כאלה אפורות, שחורות, חומות... וכן אצל שאר החיות.
חוץ מהאדם! - שם הקב"ה יצר את ההיפך, שדווקא הבנות הן עם חוש היופי והאסתיקה! - זו תפיסת מבטן הטבעית!
היו פעם זוג שקנו רכב חדש. כשנשאל הבעל איזה רכב קנית? ענה, שהרכב הוא משנת... והדגם שלו הוא... נפח המנוע שלו... המהירות שלו מגיעה ל... - הוא לא התייחס כלל למראהו החיצוני של הרכב.
אולם משנשאלה האשה על ידי חברותיה איזה רכב קניתם? ענתה, שהוא מאוד יפה... הצבע שלו הוא... והמושבים נראים... וליד המראה תלוי... - היא כלל לא התייחסה לחוזק הרכב וכישורו, מה שאותה עניין זה איך הרכב היה נראה.
מדוע זה כך?
בגלל שאצל בעלי החיים, בשביל להקים את דור ההמשך, לא צריך שום יופי ולא שום עזר חיצוני... אבל אנו, בני האדם, צריכים להעמיד את הדורות הבאים.
בא הקב"ה ואמר, היות שהיופי הוא זה שמעמיד את החיים של הדור הבא, לכן הוא עשה שדווקא הבנות תהיינה נאות ותהיינה בעלות יופי, כדי שיהיה איזה אפשרות ליצור קשר כדי להתחתן ולהקים בית!
ובמילים אחרות: יופי נועד רק בשביל דבר אחד... **ליצור חיים!**
הוכחה פשוטה לכך: גיל 45, 50, הקב"ה בדרך כלל כבר לא נותן ילדים לנשים בגילאים כאלה.
היופי כבר עשה את שלו... יש התבלות מהירה יותר אצל אימהות יותר משל אבות.

למה? כי כבר לא צריך את היופי, לא זקוקים לו כבעבר. היופי מטרתו ליצור חיים! במידה וחס ושלום לא יוצרים עם היופי הזה חיים, במידה והיופי הזה נועד לגירוי יצרים... **הוא יוצר מוות!!!** - כי חיים זה דם.

כשהדם זורם בפנים, בתוך הגוף, זה חיים! אך כשהדם זורם מחוץ לגוף, זה מוות!!

מה קורה אם אשה לא שומרת על צניעותה?

אומרים כל המקטרגים לקב"ה: "רבונו של עולם, אנו תובעים שתתנהג כאן במידה כנגד מידה, במקום שאותה אשה תיצור עם הגוף והיופי הזה חיים, הגוף הזה יוצר גירויים... יוצר מוות... מחטיא... לכן, אנו מבקשים **שגם הדם של הילדים ייצא החוצה**!!!"

מה גרם לאסון המסוקים?

בודאי שמעת על 'אסון המסוקים'. מקרה אשר אירע לפני מספר שנים בו נספו 73 מחיילי צה"ל על ידי התנגשות קריטית של מסוקים. מקרה מזעזע ביותר!!!

אולם האם ידעת על מה ולמה זה קרה?

ובכן, לא כולם יודעים את הסיבה האמיתית (על אף שעשו על כך עשרות רבות של ועדות חקירה כיצד אירע הדבר), אבל אחד מגדולי הרבנים גילה את הסוד הנורא, וכך הוא אמר: "לילה לפני טיסת המסוקים, רצו לחגוג קצינים וקצינות יחד את המאורע הגדול אשר יתרחש למחרת... המסיבה, שנמשכה עד השעות הקטנות של הלילה, לא הייתה כך כך על "טהרת הצניעות" (בלשון המעטה), וזה" - אומר אותו גדול - "אולי הדבר אשר הביא למותם של אותם 73 חיילי צה"ל".

איך?

עונה התורה הקדושה ואומרת:

"כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך (מכל מיני תאונות וסכנות) ולתת אויביך לפניך (את המחבלים הארורים), (אבל כל זה בתנאי ש)והיה מחניך קדוש (שהמחנה - הצבא, יהיה נקי מזימה ופריצות), פן יראה בך ערות דבר ושב מאחריך" (אני אסיר את השגחתי ממך).

נו, פלא שקרה מה שקרה!!?

אותן נשים שהשתתפו באותה מסיבה והחטיאו אותם לילה לפני - בכו ויללו בעת מסע ההלוויות מרוב צער כאב ואובדן, יחד עם ההורים השכולים והיתומים המסכנים - בעוד שלמעשה, **הן הן אלו** שגרמו לאותו אסון באופן ישיר!!

אגב, גם בשאר האסונות הכואבים שאירעו בצבא; שנפלו אלפי חיילים בקרב או בשבי... הכל הכל נגרם בגלל אותן **חיילות המשרתות בצבא**!!!

אותן חיילות חושבות בשיא טיפשותן, שהן עושות "איזו שהיא טובה" למישהו בכך שהינן משרתות בצבא וכביכול הינן "תורמות למדינה", והן אינן מבינות בגודל סיכלותן, שהמציאות היא הפוכה ממש!! - שבמקום לעזור, הן במו ידן הורסות ומחלישות את הצבא וגורמות לאסונות רבים.

אוי, איזה טיפשות!! איזו אווילות!!

אותן חיילות, מוחות דימעה יחד עם קרוביהם של אותם חיילים הרוגים, בעת שמובילים את אותם חיילים מסכנים לקבורה! - לו ידעו אותן חיילות מחטיאות, עוד לפני שאירעו כל אותם אסונות, שהכל בעצם קשור אליהן ונגרם מחמתן... **הן היו מזמן עורקות מהצבא ובורחות משם כמה שיותר מהר**... ובלבד שלא יהיו יותר הרוגים ושאר אסונות קשים ומזעזעים.

אומרת התורה הקדושה:

"כי יפלא ממך דבר למשפט, בין דם לדם, בין דין לדין, ובין נגע לנגע דברי ריבות בשעריך".

הפירוש הפשוט של הפסוק הוא: שאם יש לאדם איזו שאלה בהלכה של "בין דם לדם", כלומר בין דם טמא לדם טהור, או שאלה של "בין דין לדין", כלומר לדיני ממונות, או שהשאלה נוגעת "לבין נגע לנגע", לדיני נגעים וצרעת, והדברים נוגעים גם ל"דברי ריבות בשעריך", כלומר למריבות וסכסוכים בין אדם לחבירו...

על כך מורה התורה לאותו אדם ואומרת לו, "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה'".

עליו לעלות לבין דין הגדול בירושלים ושם יענו לו על כל שאלותיו.

הגאון הקדוש רבי מרדכי בנט הסביר באופן אחר את הפסוק, וכך הוא אומר:

"כי יפלא ממך דבר למשפט" - אם תתפלא כשתראה דור שיש בו משפט ודינים קשים ומרים על כל אחד ואחד ואף אחד כמעט לא מרוצה בעולם, ואתה תשאל:

"בין דם לדם" - למה יש כל כך הרבה דמים ברחוב? למה הרבה מתים, מתאונות, ממחלות, מאסונות, מפיגועים...? זה הלך וזה נפטר...

"בין דין לדין" - למה יש דין קשה על כל אחד? יוצאים מצרה אחת, נכנסים לצרה אחרת יותר קשה...?

"בין נגע לנגע" - מחלות, צרות, מכות, בעיות, טרדות, מי ינוח ומי ינוע מי יטרף מי ישלו...?

התשובה לכל השאלות היא: "דברי "ריבות" בשעריך!!!"

כל הבעיות והצרות נובעות מ"הריבות" - מהנשים והבנות שבשעריך (פירוש המילה 'ריבה' זה: נערה, בחורה) - **מהפריצות הנוראה בחומת הצניעות אצל הנשים הבנות!!!** שזה בעצם הגורם הראשי והעיקרי לכל הנ"ל.

זאת מפלצת!!!

בחורה אומרת: "מה אתם רוצים? אני אוהבת להתלבש יפה, לצאת מאופרת, מבושמת... מה רע? אתם רוצים להגיד לי שאיפור זה לא יפה...??"

סיפור אמיתי מהעיתון:

ב'שבדיה' הקרינו מצגת אומנות. הראו שם אשה אחת ערבייה מחבלת שעשתה פיגוע במסעדת 'מקסים' בחיפה. בפיגוע הזה נהרגו 22 איש, מתוכם סבתא הבת והנכד. 3 דורות.

יהודי אחד מתבולל הגר שם בשבדיה נשוי לגויה, היה אמן והוא עשה מזה תמונה:

הוא צייר את אותה אשה מחבלת שטה בתוך סירה, והסירה שטה בתוך בריכה של דם.

זה היה מיצג אומנותי שרבים באו לצפות בו.

הגיע לשם גם השגריר של ישראל הנמצא בשבדיה, ורואה שכולם עומדים מסתכלים... הוא בא לראות מה כל כך יפה... הוא היה המום!

מה עשה? הוא ראה שיש חוט חשמל שמפעיל את כל המצגת... מיד תלש את החוט ו'הפרוז'קטור' שהיה מאיר, נפל בתוך המים... נהיה חושך... מהומה.

כולם שם צעקו עליו: "מה עשית?? למה קילקלת את המצגת???"...

הגיע לשם השומר, הוא תפס את השגריר של ישראל והוליך אותו החוצה.

אמרו לו: "חבל, זה היה משהו יפה שהרסת...!!"

אמר להם השגריר: "**זה לא יפה!!! זה מפלצת!!! זה גועל נפש!!!** ראיתם פעם מה זה פיגוע?! כל הגוף מתפרק!! הראש לפה הרגל עפה לשם... זה יפה??!!! אשה שרצחה 22 יהודים זה יפה??!! אין כיעור יותר מזה!!!"

עכשיו נשאל אותך בת ישראל יקרה, מה את אומרת, עם מי הצדק? עם השגריר מישראל או עם אותם מבקרים שבדיים?

"מה השאלה?!", את עונה, "ברור שהצדק עם אותו שגריר!!"

נכון.

נשאל אותך עוד: איך תגיבי אם יאמרו לך שאיזו אשה יהודיה אחת מישראל הלכה ורכשה את המיצג "הזוועתי" הזה מחו"ל כדי לפאר בו את סלונה שלה בביתה?

זה מאוד יקומם אותך ולבטח תאמרי: "מה קרה לה?"... "מה היא נורמאלית?!"... "פשוט משוגעת לגמרי!"... "אכזרית! כזאת חוסר רגישות!"...

ואם נשאל: "למה? מה יש בזה?"
"מה זאת אומרת מה יש בזה!?", את תתקוממי לשמע השאלה, "וכי איך אפשר לתלות תמונה של רוצחת מתועבת השטה בתוך דם של יהודים??!! היכן ההתחשבות באותם נרצחים יהודים...??!!"
יפה, גם בזה את צודקת.
שאלה אחרונה: מה תאמרי על אשה או בת שהולכת בחוץ עם איפור כשהכל קצר וצמוד לה מבושמת בגרביים שקופות בנעלי עקב ופאה... ובהופעתה "נרצחים" מדי יום ביומו, לא 22 יהודים באופן חד פעמי, אלא מאות ואלפי גברים ובחורים המביטים בה מידי יום ביומו...???
שתיקה.
ובכן, בת ישראל יקרה, שימי לב לדברים המזעזעים הבאים:
אשה או בת המרשה לעצמה ללכת בחוסר צניעות, קצר, צמוד, פאה וכו'... הינה גרועה יותר!!! פי עשרות מונים!!! מאותה מחבלת שפלה וארורה שרצחה 22 יהודים בפיגוע תופת!!!
אותה אחת יכולה להיות מנהלת חרדית מאוד, מורה בבית יעקב, אשת רב, ואפילו רבנית ומרצה חשובה... גודל הנזק וההרס שהיא עושה בעם ישראל בהופעתה, **לא מתקרב אפילו לקצה הקרסוליים של אותה מחבלת!!!**
נשמע לך יותר מדי מוגזם?
זאת לא המצאה שלנו! כך אומרים חכמינו זכרונם לברכה בפירוש: "**גדול המחטיאו יותר מההורגו!!!**" - **זאת לא מליצה! - זאת האמת לאמיתה!!!** - האם ללכת כך בחוץ ולהכשיל מאות ואלפים, מדי יום ביומו, זה יפה? לא! ממש לא!
זו מפלצת!!!
ר צ ח!!! ללא סכין...
ואת יודעת למה?
משום שאותם 22 יהודים שנרצחו באכזריות על ידי אותה מחבלת שפלה, עולים מיד הישר לגן עדן!! כיון שכל יהודי שנרצח על ידי גוי על עצם היותו יהודי, הרי הוא נהרג על קידוש השם, וזוכה לגן עדן באופן ישיר ומיידי!
אבל כל יהודי "שנרצח" ברוחניות באכזריות, על ידי אשה חרדית ההולכת בחוסר צניעות, יורד לגיהני גיהנום!!! והוא נידון שם על שפגם בעיניו ועל שפגם בבריתו (שהזוהר הקדוש כותב על כך, שכמעט לא מועילה לזה תשובה מרוב חומרת הדברים!) ועוד על שאר דברים

שנפל בהם כתוצאה מהרהור בה, (ביטול תורה, חוסר כוונה בתפילה, יאוש ודיכאון בעבודת ה' וכו')

והכל בגללה!!!

אומר הרב שכטר: "ללכת קצר, ללכת בצורה שמושכת תשומת לב... שמושכת עיניים, בדור שלנו זה חורבן!!! ילדים בעלי כשרונות אדירים, ילדים שיכלו לצאת גדולי הדור, לא בחורים עם ראשים סתומים, בחורים שטעמו טעם תורה, מהליכה ברחובות קריה - ראו את התצוגות אופנה שמציגים להם... והדוגמניות המציגות הן נשותינו ובנותינו - הלכו לעולמם...

ר צ ח!!!

ראייה אסורה - חוסמת לו את התשובה!

אך יש עוד אופן אחר דומה של רצח.

סיפר הרב עזריאל טאובר:

"לפני מספר שנים, נזדמן לי לפגוש זוג הורים אשר שיכלו את בנם הקטן. הוא טבע בבריכה הפרטית שבביתם. שער הבריכה היה פתוח, והילד, שהיה ללא השגחה, נכנס לשם בלא משים וטבע. הוריו היו אכולים ברגשי אשמה. התחושה כי ברשלנותם הם הרגו את בנם הציקה להם באופן עמוק ביותר.

הסברתי להם כך: "בנכם היה צריך למות ביום פלוני בשעה פלונית ודווקא בטביעה. הקב"ה גם ידע שאתם תהיו רשלנים בשמירת הבריכה, משום כך גלגל הקב"ה לידכם את החובה הזו. **לכן, ברגע שתיקנתם את המעוות ושבתם בתשובה שלימה על המחדל שלכם, שלא יעלה על דעתכם כי אתם הרגתם אותו**, רחמנא ליצלן!"

הדברים שהוסברו לעיל, נכונים לא רק כלפי מיתה גשמית, אלא אף במיתה רוחנית!!

כלומר, לכל אדם באשר הוא ישנם ניסיונות. ובפרט בדור הזה הניסיונות הם בעיקר בנושאים הקשורים לענייני קדושה. לגברים, למבוגרים ואף לבחורים הניסיונות הן בעיקר בשמירת העיניים ובשמירת הברית. והיה, אם אשה או בת הולכת בלבוש שאיננו צנוע או מתנהגת בחוסר צניעות, מגלגל הקב"ה לידה חובה להכשיל את הרבים. **ובזה, בעצם, היא הורגת אותם!!!**

איך זה קורה?

פשוט מאוד: חכמינו זכרונם לברכה אומרים: "**שהרהורי עבירה** (כלומר אם מהרהרים וחושבים על אשה מסוימת) **קשים יותר מהעבירה עצמה**" (זה יותר חמור מאם נכשל עם אותה אשה בפועל!!!).

ועד כדי כך, שהרמב"ם פוסק להלכה: שהסתכלות אסורה - שהסתכל אדם על איזו אחת ברחוב ההולכת צמוד, קצר, פאה, נעלי עקב, ומאופרת... - זה אחד מאותם 24 דברים **המעכבים את התשובה**!!! מה שזה אומר, שיתכן מאוד שאותו אדם - אף שהתאמץ מאוד לקום כל בוקר מוקדם לסליחות ולשוב בתשובה שלימה והירבה לעשות מעשים טובים ולתת צדקה - ייחתם ביום הכיפורים למיתה בגלל אותה אחת שהכשילה אותו!!! כי הראייה האסורה מנעה וחסמה בפניו את התשובה מלהתקבל לפני הקב"ה!!!...

נו, האם **זה לא** "**רצח**"???!!!

אך אם אותה אשה מקבלת על עצמה לשמור את עצמה - מכאן ולהבא - לבלי להכשיל יותר בלכתה ברחוב (והיא הולכת בצניעות גמורה כפי הנדרש ממנה), בזה היא מסירה מעצמה את האחריות הכבדה, ומנקה את עצמה מאותו חטא נורא של "רציחה" אותו כבר גרמה בעקיפין לאותו אדם ולעוד אנשים רבים נוספים!

הוא היה נכה, אפס מאופס!!!

דעי לך בת ישראל יקרה, שהכוחות האצורים בך אינם תלויים בשום אופן בצורתך החיצונית! לא בגובה שלך! ואף לא ביופי שלך... בשום דבר אחר!

'החזון איש' מביא לכך הוכחה נפלאה, לא פחות ולא יותר, מ... נבוכדנאצר הרשע!

נבוכדנאצר הרשע היה שליט ורודן עריץ. דיקטטור חזק ומסוכן מאוד שהצליח לכבוש ולזעזע את העולם כולו!! הנביא חבקוק אמר עליו, "איום ונורא הוא".

כדי להראות את גבורתו, היה נבוכנאצר רוכב על אריה זכר כשנחש קשור לראשו!!

מרוב האימה והפחד ממנו, לא נמצא בכל העולם כולו(!!) מי שהעיז לצחוק כל זמן שהיה חי!! ועד כדי כך - מספרים לנו חכמינו - שלאחר שירד נבוכנאצר לגיהנום, נבהלו ורעדו כל יושבי גיהנום מפניו, אמרו: "שמא בא לכאן נבוכנאצר לשלוט עלינו...?"

אישיות מפחידה מאוד מאוד...

מה היה גודלו של נבוכדנאצר, האם את יודעת?

בסך הכל טפח! - שמונה סנטימטר!!! (גודל של כוס חד פעמי).

נראה נפוח כמו כד וקולו היה כקול נביחה של כלב!!! - כך מגלה לנו המדרש.

מה הסיכויים של אחד כזה להצליח ולשלוט בכל העולם כולו כשכולם יהיו רועדים מפניו?

אפס אחד גדול...!!! שום סיכוי!!!

ואכן אומר המדרש, שכשהיה נבוכדנאצר (לפני שנהיה מלך) הולך ממדינה למדינה ומעיר לעיר... יצאו כל בני העיר לקראתו. היו מצביעים עליו ואומרים בצחוק זה לזה: "וכי זה ימלוך מסוף העולם ועד סופו??!!"

אבל הוא הצליח... יותר ממה שהיה ניתן לשער!
המדרש מספר, שהלך צדקיהו המלך להעלות לו דורון.
אמר לו נבוכדנאצר: "סעוד עימי בצהריים".
ראה צדקיהו איך שנבוכדנאצר אוכל בבהמיות ורירו יורד על זקנו.
הביט בו צדקיהו בתמיהה ואמר: 'מה, לזה כל העולם משתעבדים...??!!'
ולאחר החורבן הנורא שהמיט נבוכדנאצר הרשע על בית המקדש ועל עם ישראל כולו,
אמר הקב"ה למלאכים: "ראו מה עשה לי הננס מבבל!"
בדור מאוחר יותר, קם אדם מטורף בשם 'אדולף היטלר'. ימח שמו וזכרו.
אם היו, למשל, 20 תנאים כדי להיות ה'קנצלר' של גרמניה, להיטלר לא היה אף אחד מהם!!!
יש שלושה ספרי אוטוביוגרפיה על החיים שלו, כל אחד יותר מגוחך מהשני.
הוא בכלל היה אוסטרי ולא גרמני.
הוא נשר מבית ספר בגיל צעיר.
היה בן לאב מכה.
היה מובטל וחי ברחובות.
לא התקבל לאקדמיה לאומנויות.
לא היה נשוי.
הוא ישב בכלא.
הוא נפל מקורס מכי"ם (מפקד כיתה) בצבא על חוסר מנהיגות.
הוא היה שנוא נפשם של חבריו הלוחמים.
הוא היה חייל מתבודד, מוזר, שהעביר את זמנו בקריאת ספרים על פוליטיקה וציור.
הוא היה מושא קבוע ללעג בין חיילים. (הם היו אומרים בתור בדיחה: "כי היטלר היה מת מרעב, גם אם הוא היה נמצא נעול במפעל לקופסאות שימורים! כי הוא לא מסוגל לפתוח שימורים לבד!").
הוא היה נכה. אפס מאופס!!!
היה זה האדם האחרון שהיה מתאים להיות ה'קנצלר' של גרמניה.
תסבירי לנו בהיגיון, איך הבן אדם הזה נהיה ה'קנצלר' של גרמניה - שליט עוצמתי, שכמעט ולא היה לו אח וריע בהיסטוריה - מצליח להיות כה כריזמטי סוחף אחריו מליוני אנשים משכילים???
כי הקב"ה החליט!

הקב"ה רצה להראות לנו, שגם אנשים שפלים ומתועבים, חולים בנפשם, תתי אדם, בישי מזל, לא מוצלחים, חסרי מנהיגות ויכולת... יכולים להצליח ולמצוא חן!! מעל ומעבר!! נגד כל הציפיות ונגד כל הסיכויים!! - ולמה? **כיון שרק הוא זה שקובע זאת!**

דברים אלו", אומר 'החזון איש', "צריכים לעודד את הנשים והבנות. לפעמים רוחן נכאה וירודה כתוצאה מצורתן החיצונית, הן סבורות שכביכול מי שמכוערת או נמוכה, לא יכולה להגיע להישגים גבוהים. הן חושבות שאם תראינה יפות תעלה התדמית האישית שלהן... וזו טעות!

כל המציאת חן והתדמית האישית, **רק הקב"ה הוא זה שמחליט!**

נבוכדנצר שהיה שפל שבשפלים, הן בצורתו החיצונית והן בהתנהגותו, וכן היטלר... העלה אותם הקב"ה למדריגות גבוהות ורמות מאוד מאוד! - כדי ללמד אותך, שכל ההצלחה והמציאת חן, תלוי אך ורק בבורא יתברך!!! לא בשום דבר אחר!!!

צחקתי, 'מה הקשר בין הפצע ביד לבין הלב?!?'

סיפר אחד מחשובי המרצים:

"פעם הלכתי לרופא והראיתי לו שיש לי פצע מוגלתי ביד שהציק לי מאוד. הייתי בטוח שעוד רגע הוא ירשום לי 'רצפט' של איזו משחה אנטיביוטית... אך לא, במקום זה הוא ביקש ממני להרים את החולצה... - "אני צריך לבדוק לך את הלב", אמר.

צחקתי, 'מה הקשר בין הפצע ביד לבין הלב?!? הפצע ביד ולא בבטן?!', אבל שתקתי.

הרופא בדק אותי בזהירות וברצינות. כשהכל היה תקין אמר לי ללכת הביתה.

"רגע, מה עם המוגלה...?", שאלתי.

"זה שום דבר!", השיב.

"דוקטור אינני מבין, בהתחלה בדקת לי את הלב לראות שהכל בסדר, ועכשיו אתה אומר לי שזה שום דבר...??!"

"תראה", הוא הסביר, "הפצע המוגלתי שהראת לי בידך יכול להיגרם אחת משתי סיבות: או שיש בעיות בתפקודי הלב שאינו מספק דם בצורה נכונה... וזה יכול להגיע לסכנת נפשות! או שזה פצע מקומי שזרימת הדם תשטוף ותנקה את האיזור. במקרה שלך מדובר בפצע קל..."

הודיתי לו על ההסבר והלכתי.

באותו רגע הבנתי רעיון עמוק ונפלא...

גוף האדם, למעשה, מורכב מאיברים חשובים יותר וחשובים פחות.

למשל: יש ציפרניים ושיערות, שאפשר להסתדר גם בלעדם.

ויש ידיים ורגליים שהינם יותר חשובים, וקצת קשה יותר להסתדר בלעדם.

ולעומת זאת, המוח והלב, הם הכי חשובים, ואי אפשר כלל, ובשום אופן, להסתדר בלעדם.

עם ישראל בכללותו משול לגוף האדם! - ישנם שהם רק "הציפרניים" ו"השיערות" של עם ישראל! (כמו החילונים, החוזרים "בשאלה", ו"הנושרים"!)

ישנם שהם "הרגליים" ו"הידיים" של עם ישראל! (כמו המסורתיים, והרבה מהציבור החרדי המודרני!)

וישנם שהם "המוח" ו"הלב" של עם ישראל! (הם החרדים לדבר ה' באמת!)

בני התורה - בחורי הישיבות, אברכים ורבנים... הינם "המוח" של עם ישראל! הם שוקדים על תלמודם יומם ולילה! (מכיון שהם משתמשים בשיכלם בלימוד התורה, הם משולים למוח.)

בנות ישראל - בנות הסמינרים, נשות האברכים ורבניות, הינן "הלב" של עם ישראל! (נשים יותר בנויות מרגש, ולכן הן משולות דווקא ללב.)

התפקיד של "הלב" - של הנשים והבנות, הוא "להזרים" דם בעורקים של עם ישראל!

מה קורה כשישנה "מוגלה" "בגוף"? - כשישנם פגעים צרות ויסורים בעם ישראל?

הקב"ה שהוא רופא כל בשר, בודק את מצב "הגוף" של עם ישראל, כדי להחליט מה קורה איתו? - האם אותם אסונות, פגעים, צרות ומחלות... ימשיכו ויתגברו? או שהם יחלופו ויעברו בקלות...?

הוא אינו ניגש לבדוק את מצב "הציפרניים והשיערות" - את החילוניים ואת "הנושרים המקולקלים", ואף לא את "הידיים והרגליים" - את המסרתיים והחרדים המודרנים... זה לא מה שמעניין אותו!

"**המוח**" ו"**הלב**"! - אלו שתי האיברים שהכי מעניינים אותו.

הקב"ה בודק את "המוח" ו"הלב" של עם ישראל לראות אם הם מתפקדים כמו שצריך.

האם בני התורה - שהם "המוח" - יושבים ועוסקים בתורה הקדושה כמו שצריך? האם אינם מתעסקים בליכלוך ותועבה? באייפונים, אינטרנט, רדיו ועיתונים...?!

האם בנות ישראל - שהן "הלב" - באמת הולכות באופנה הצנועה של ה' יתברך? האם אינן מתעסקות בטומאה וזוהמה? בפאות טבעיות בורקות, בלבוש מודרני ושחצני, בהתנהגות פרוצה בבית וברחוב...?!

לפי זה יקבע מצב "הגוף" כולו.

רמה אחת מעל כולן

בואי וראי בת ישראל יקרה, מתוך פסוק אחד בתנ"ך, מהי גודל חשיבותך ועל היותך בת למלך מלכי המלכים הקב"ה.

בנביא מסופר שדוד המלך נלחם עם גליית הפלישתי. ולאחר שניצחו וטבעה האבן במצחו נאמר כך: 'וירץ דוד ויעמוד אל הפלישתי, ויקח את חרבו וישלפה מתערה, וימתחהו ויכרת בה את ראשו, ויראו פלישתים כי מת גיבורם וינוסו'.
יש כאן שאלה, לשם מה מספר לנו הנביא שדוד שלף את החרב מתערה? הרי פרט זה הוא לכאורה שולי מאוד ביחס לכל האירוע רב ההוד שהתרחש שם, כשדוד מנצח את גליית?
ועוד דבר, הרי ברור שכדי להשתמש בחרב צריך לשולפה מן התער, ולשם מה מספר לנו הנביא זאת? היה צריך לכתוב רק שהרג את הפלישתי וכרת את ראשו בחרבו, ודי!
החכם הגדול לניאדו בספרו 'כלי יקר' מסביר נפלא את הדברים, וכך הוא אומר:
"חרבו של דוד מיאנה לצאת מן התער והוא התקשה וטרח רבות להוציאה. וכשראה דוד שהדבר אינו עולה בידו, פנה לאיש נושא המגן שהלך לפני גליית (כדי להגן עליו ממכת חרב או חנית), וביקש שיוציא לו את החרב. השיב לו האיש: "אני מוכן לעשות זאת, אולם בתנאי שתתן לי - לאחר שאתגייר - אחת מבנות ישראל לאשה".
דוד הסכים. ואכן, האיש ההוא התגייר, ושמו היה 'אוריה החתי'.
דבר זה עורר קטרוג גדול על דוד המלך.
בשמים אמרו, 'וכי סחורה אתה עושה בבת ישראל!?? אתה תראה שאת אשתך שלך אתה תתן לו!'. באותו רגע, נגזר בשמים שבת שבע תהיה אשתו של אוריה.
אותה בת שבע, אמו הצדקנית של שלמה המלך, שהייתה מיועדת מתחילה להיות אשת דוד המלך, **היא שניתנה בסוף לאוריה, ודוד משלו הפסיד!!!**
וזה ממש לא מובן...
למה? הרי היה מדובר בשעת פיקוח נפש לכל עם ישראל...? ורק על ידי שכרת דוד את ראשו של גליית נכנעו וברחו כל הפלישתים! ואם כן, מה פשעו הגדול של דוד המלך בכך שהחליט, בעיקבות הסכנה הגדולה לכל עם ישראל, להסכים שבת ישראל תינשא לאוריה החתי?
התירוץ מזעזע...
אילו היה הגוי דורש שדוד המלך יתן לו את בתו של שאול המלך לאשה, מה היה קורה אז?
דוד היה מהרהר וחושב לעצמו - למרות שהייתה זאת שעת מלחמה - 'האם להסכים לתנאי זה...?', הוא היה חושב רבות ומחפש עצה ותחבולה, כיצד להוריד את הגוי

"מהעץ הגבוה" שעליו טיפס, שכן לא ניתן להסכים לתנאי קשה כל כך להשיא בת מלך לגר??!

היעלה על הדעת??!

הקטרוג על דוד היה, שלא רק בת שאול נחשבת כבת מלך, **אלא כך היה לו לחשוב על כל בת ישראל באשר היא!!! כי בת ישראל, בת מלכים היא, ולא סתם בת מלכים אלא בתו של מלך מלכי המלכים!!! ואם כן, כיצד אפשר להוריד את רמתה ולהשתמש בה כקלף מיקוח וכחפץ זול העומד לסחורה???!!!**"

ממש מדהים.

זה רק מראה לך, עד היכן מגעת חשיבותה של בת ישראל!

עדיף שימות ואל יתחלל כבודה!

הגמרא אומרת דבר מפליא ממש. היא מספרת על אדם אחד שנתן עיניו באשה אחת ומרוב אהבה ליבו נהיה מטומטם והוא נהיה חולה. באו ושאלו את הרופאים איך אפשר לרפאותו?

ענו להם: שאין לו שום סיכוי לצאת מהחולי עד שתהיה עימו.

שמעו זאת חכמים ואמרו: "מוטב שימות ואל תהיה עימו!"

ניסו, שאולי אותה אשה תעמוד לפניו בחוסר צניעות, ועל ידי כן יתרפא?

אמרו חכמים: "מוטב שימות ואל תעמוד לפניו בחוסר צניעות!"

טוב, אולי שאותה אשה תדבר עימו מאחורי הגדר בלי שיראנה כלל, ועל ידי שישמע את קולה יתרפא?

אמרו חכמים: "מוטב שימות ולא תדבר עימו מאחרי הגדר!!!".

שואלת הגמרא: "אם אותה אשה הייתה אשת איש, מובן שזה לא מתאים וזה לא בא בחשבון! אבל אם אותה אשה הייתה פנויה, מה הבעייה?"

עונה הגמרא: "**כדי שלא יהיו בנות ישראל פרוצות בעריות!!!**"

ורש"י הקדוש מסביר: "**שלא יעמדו בפני הגברים כדי שיתנו בהן את עיניהם!!!**"

כלומר חכמי ישראל הקדושים כל כך דאגו לכבודן העצמי של בנות ישראל, עד כדי כך שהעדיפו שימות אדם מישראל (אפילו שמדובר בפיקוח נפש, שהינו דוחה את כל התורה כולה!! כידוע.) ולא תחלל הבת את כבודה שגבר זר יתן בה את עיניו!!!

כמה בנות היום, וכן נשים נשואות ואף סבתות לנכדים, משפילות את עצמן ומחללות את כבודן העצמי, בכך שהינן הולכות בלבוש צר וקצר באיפור מושך ומבושמות... וגורמות לגברים ולבחורים שיתנו בהן את עיניהם???

"**תגיד לו בשמי, שהוא שונא את הקב"ה...**"

סיפר הרב מנחם שטיין:
"אני זוכר שאבא שלי היה על ערש דווי. הוא היה יהודי מבוגר קרוב ל-88, ובשבועות האחרונים היו לו בעיות לא פשוטות של פצעי לחץ. הבאנו רופא חיצוני כדי שיעזור לנו אולי בדרכים לא קונבנציונליות משום שהפצעים הללו גרמו את עיקר הבעייה.
ראש המחלקה (שהיה עם כיפה על הראש) 'הוציא את המרצע מן השק' למה שחששנו...
הוא אמר לנו ללא שום בושה: "מה אתם מתאמצים כל כך בשביל אבא שלכם? בשביל מה אתם משקיעים כל כך אלפי דולרים?... מספיק! אז הוא יחיה עוד חודש, מה זה כבר יתן? אתה לא רואה את המצב?! גם לאבא שלי לא הייתי עושה את זה..."
שמעתי את מה שאמר. דברים שלא היו ברורים לי קודם למה דבר זה לא עשו לאבא שלי... ולמה את התרופה הזאת לא נתנו לו... הוברר לי עתה! - מיד הרמתי טלפון למורינו הרב זילברשטיין שהוא מקושר עם רופאים.
אמרתי לו: "הרב, הרופא הזה אמר לנו על אבא כך וכך... להוציא את אבא מכאן ולהביא אותו ל'מעייני ישועה'"?
הרב זיברשטיין כעס מאוד על הדברים. ממש רתח.
הוא אמר לי משפט חריף וביקש ממני שאני אגיד לו את זה: "אני מכיר את הרופא הזה! הוא נמצא אצלי המון במסגרות שונות. הוא גאון בפרופסורה שלו... אבל תגיד לו בשמי: **שהוא שונא את הקב"ה והוא שונא את התורה ושונא את עם ישראל!!!**"
אמרתי לו: "הרב, לא נעים לי לומר כזה משפט. זה אדם עם כיפה..."
הרב חזר ואמר: "אין פה שום חשש ואני אומר לו את זה גם בפנים! הוא גאון עצום ברפואה ובקי בכל האנטומיה של הגוף... ועם כל זה הוא שונא את הקב"ה ושונא את התורה ושונא את עם ישראל!!"
"מדוע?"
"משום שהוא מסתכל על גוף האדם **כמצבור מולקולרי - כחתיכת בשר ותו לא!!**
אם הוא היה מבין שיש כאן נשמה, שיש כאן אישיות, הוא לא היה מעיז לדבר כך!!!"
ואת בת ישראל... איך את מגדירה את עצמך? האם את בסך הכל חתיכת בשר (כפי שסבור אותו רופא... וכפי שסבורים אנשי הרחוב...) או את הרבה יותר מעבר לכך?
מדוע את כל כך מזלזלת בעצמך?
איפה האישיות שלך?
איפה הכבוד העצמי שלך?

הלוא את נשמה שחיה ונושמת, יש לך ערכים, יש לך רגישות, יש לך כבוד, את לא סתם עוד איזו אחת מהרחוב... לא! את בתו של הקב"ה בורא כל העולמות כולם, הכל יכול, אביך שבשמים! - וזאת האמת!!!

אבל כשאת הולכת בחוסר צניעות ברחוב ומבליטה מקומות בגופך שחייבים להיות מכוסים, את בעצם משדרת לכולם שאת, למעשה, חתיכת בשר 'מולקולרית' עלובה ותו לא!!! - שאין לך טיפת כבוד וטיפת ערך ביחס לעצמך!!!

וזה חמור עד כדי כך, שבפוסקים מובאת הלכה נוראה האומרת: ש"**מי שמזלזל בכבוד עצמו... על אחד כזה לא הזהירה התורה! וגם לאחרים מותר להונהו** (לצערו) **ולזלזל בכבודו!!!**"

לא חבל?

מחלקה ראשונה מתחת לספסל??!!

היה פעם כפרי אחד, שהתאווה לנסוע ברכבת לפחות פעם אחת בחייו.

הוא לבש בגדי חג יקרים לכבוד המאורע, ושם את פניו אל תחנת הרכבת. בדעתו היה לנסוע במחלקה הראשונה, המיועדת לאנשי מעלה עשירים. והנה, פוגש הוא קבוצת נערים המתכננת להתגנב לרכבת ולנסוע בה ללא תשלום! הוא הצטרף אליהם.

החבורה כולה עולה על הקרון של המחלקה השלישית ומתחבאת מתחת לספסלים. והוא, כשבידו הכרטיס היוקרתי למחלקה הראשונה, ממהר איתם להתחבא מתחת לספסל.

רק לאחר שבודק הכרטיסים נעלם, והרכבת מתחילה במסעה, יוצאים הנערים בזה אחר זה ממקום מחבואם, משחררים את איבריהם הכואבים ומתרווחים על ספסלי הקרון בהנאה. גם מיודענו עשה כמותם. הוא מביט בחלון ובנוף החולף, ואין מאושר ממנו.

לפתע נשמעה דפיקה בדלת הקרון. בבת אחת, נכנסו כל הנערים אל מחבואם מתחת לספסלים, וגם הוא עשה כמותם. הוא אמנם לא הבין מהי הסיבה לכך, אולם חשב שזוהי "האופנה".

הוא שכב מתחת לספסל כשרגליו בולטות מעט החוצה, שהרי לא ידע מה זאת ועל מה זאת.

בדלת שנפתחה עמד המבקר. הוא התבונן בקרון הריק, והבחין ברגליים של הכפרי.

"עמוד על רגליך!", נזף בו, "איפה כרטיסך?"

הכפרי הוציא את כרטיסו, הכרטיס למחלקה הראשונה...

"אוי, טיפש מטופש שכמותך", געך בו המבקר, "האם אתה נורמאלי??! **יש לך כרטיס למחלקה הראשונה ואתה שוכב מתחת הספסלים ועוד של המחלקה השלישית**???!!!"

הכפרי הביט בו בעיני עגל ואמר בשקט: "אני לא יודע חכמות, כולם שוכבים אז גם אני שוכב"...

כאשר אנו מברכות כל בוקר: "שלא עשני גויה", באותה שעה אנו מחזיקות בידינו **את הכרטיס היקר ביותר לנסיעה בעולם הזה**. אלפי שנים, דורות שלמים של סבל ויסורים, מסירות נפש עד אין קץ עבור כל קוץ ותג ביהדות הוא מחירו של הכרטיס.

ומה אנו עושות בכרטיס הזה? האם איננו מחקות את צורת חייו של הגוי...??

נכון, לא נגזים, יש סוף סוף איזה הבדל בינינו, חיינו שונים מחייו אנו חיים חיים יהודים, אבל הרי בכל זאת אין אנו נוסעות במחלקה הראשונה!? - אנו נוסעות "במחלקה השלישית מתחת לספסלים"... זו המציאות כיום!

פרסומת לבגדי נשים האומרת - "**מוינה ומאנטוורפן... מה שטוב לנשות האצולה האירופאיות מגיע לנסיכה היהודית, בואי לראות את דגמי המחר**".

או פרסומת לפאות המכריזה - "**מדהים! חדש ובלעדי בישראל! השיער הבהיר הטוב בעולם מגיע מצפון אירופה! השיער הכהה הטוב בעולם מגיע מדרום אמריקה!**...

ממחישה היטב היטב את מה שאמרנו.

עליך, בת ישראל יקרה, לסגל לעצמך הנהגה של צניעות וכבוד! - ולא לתת לאחרים ולאחרות להוריד אותך "מתחת לספסלים של הקרון השלישי" ולפגוע בתדמיתך האישית והמכובדת.

סיפר המרצה הידוע הרב אבנר קוואס:

"פעם עמדתי בתחנת אוטובוס וחיכיתי שהאוטובוס יגיע.

על התחנה היו מודבקים מלא מדבקות, סטיקרים, וכל מיני מודעות שונות ומשונות... מרוב שיעמום, קראתי את כל מה שהיה מודבק שם! את המודעות הגדולות והקטנות ומה לא... ואף את החברה של האלומיניום שייצרה את התחנה...! והנה אני רואה עוד סטיקר אחד, מה זה אהבתי את זה, היה כתוב שם בשורה אחת: "**יש לי כבוד עצמי, אני מתלבשת בצניעות!**"

כל כך אהבתי את הסטיקר הזה! משפט פשוט, נכון, ואמיתי!

לבוש צניעות, זה לא עניין של כפייה דתית... צניעות זה עניין של כבוד עצמי!"

כשהוא שתה קולה, הוא הרגיש שזה מים!!

ברצונינו עתה, להתייחס לכל מה שדיברנו עד עכשיו בהיבט אחר שונה לחלוטין.

לכתוב לך, בת ישראל יקרה, מעט דברי חיזוק והתעוררות בדברים של הכרת הטוב כלפי בוראך. וזאת על מנת שתקחי את הדברים אל תשומת ליבך ברצינות רבה. בעזרת ה' יתברך.

בת ישראל יקרה, מי זה היחיד שבכוחו להחזיר נשמות לפגרים מתים?
הקב"ה! - רק בורא עולם יודע להחזיר נשמות לפגרים מתים!
האם רק נשמה אנחנו מקבלים מהקב"ה?
לא! את מקבלת במתנה, כל יום מחדש, 252 איברים ו-365 גידים **בריאים ושלמים**!
את יודעת שבכדי להחזיר ראייה לעין אחת על ידי ניתוח בלונדון... זה עולה בסביבות ה-60,000 דולר!!! - שתי עיניים, 120,000 דולר!!! - רק פתחת את העיניים בבוקר... קיבלת מהקב"ה מתנה בשווי של 120,000 **דולר**!!!
כל זה רק על עיניים שאת מקבלת!
יש בגרמניה השתלת אצבעות למי שנקטעו לו אצבעות, לא עלינו. הם לוקחים על כל אצבע, 500,000 דולר!!! - זאת אומרת חמש אצבעות, 2,500,000 דולר!!! את רק עושה "שלום" לחברה שלך זה שווה 2,500,000 דולר. מה עם שתי ידיים? 5,000,000 דולר!!!
יש לך 5,000,000 **דולר אצבעות**, **ו**-120,000 **דולר עיניים**...
מה עם השתלת לב וריאות?? האם ידעת שלהשתיל אונות, בקנדה, עולה 900,000 **דולר**!!!
זה רק האונה של הריאה, לא כל המכלול כולו של הריאה, אלא רק האונה! וצריך שימצאו גם תורם מתאים.
מה קורה לגבי הפה?
האם ידעת שיש לך בתוך הפה כ-15,000!!! נקודות של טעם בבית הבליעה?
כדי שתוכלי להרגיש בחיך את הטעם של הגבינה, של העוף, של הצ'יפס, של הרוגאלך, הבורקס, השוקולד, הלימון והתות...
סיפר אחד הרבנים:
"הבן שלי עבר הקרנות באיזור הגרון הוא איבד את חוש הטעם ב-90 אחוז. תוצאה - כשהוא שתה אחר כך כוס קולה, **הוא הרגיש שזה מים**!! וכשהוא אכל דגים הוא אמר לי: "**אבא**, **אני מרגיש שאני אוכל קרשים**!!". הוא הוריד 18 קילו! לא היה לו חשק לאכול כלום!
סיבה שניה שהוא לא רצה לאכול (ולכן הוא הרזה והרזה) זה, שהבלוטות שמייצרות 'רוק' גם כן נפגעו כתוצאה מההקרנות האלה. **לא היה לו רוק בפה**! כל הזמן היה לו יובש בפה! מה שזה גרם, שהוא היה לועס אוכל והאוכל שנכנס פנימה היה נכנס לו בכאבי תופת. לא היה לו רוק כדי שיחליק את האוכל בקלות.
"הייתי רעב", הוא אומר, "אבל לא יכולתי להכניס את זה... אמרתי למארח שלי בברוקלין שאני לא רעב והשארתי את האוכל בצלחת... הכאבים פשוט גמרו אותי".

"**אני מקבל** 40,000 **ש"ח בחודש**!"
מעיים...?
רבי ירוחם ליבוביץ אמר פעם, שאם האדם היה יודע מה קורה מאותו שלב שבו הוא מכניס את האוכל לפה... ועד ליציאת הפסולת מגופו דרך המעיים, **הוא היה שולח מברק בהול לאשתו ולהוריו להודיע שהכל בסדר איתו! הכל עבר בשלום!!!** (זה כמו לעבור, כל פעם מחדש, דרך מקום מסוכן ועויין שורץ מחבלים ולצאת משם חי...).
מה עם דם?
סיפר הרב שטיין לפני מספר שנים באחת ההרצאות:
"הכרתי בחור אחד שעבד בעבודה מאוד לא שגרתית. הוא אמר לי: "הרב, מהבוקר עד הצהריים אני שומר בגן ילדים. על השמירה הזו אני מקבל 40,000 ש"ח בחודש!!"
"איך זה יתכן?!", מאוד התפלאתי, "כזה סכום אסטרונומי רק על שמירה בגן ילדים??!!"
"הרב", הוא עונה לי, "זה לא מה שאתה חושב! אני שומר מהבוקר רק על ילד אחד בלבד!"
"עוד יותר אני לא מבין..."
ואז הוא הסביר לי: "תראה, האבא של הילד הזה הוא מיליונר רציני, הוא פנה אלי וסיפר לי שלבן שלו הקטן אין חומר קרישה בדם, מה שזה אומר שאם הילד הזה יפצע או יסרט מאיזה שהוא משהו... **הדם שלו פשוט יזרום ויזרום בלי מעצור עד כדי סכנת מוות!!!** - ולכן הוא ביקש ממני שאשמור לו על הילד כל רגע ורגע שהוא נמצא בגן ולא אסיר את עיניי ממנו אף לא לשנייה אחת!!! עכשיו אתה מבין למה אני מקבל כזה סכום גבוה...?"
את מקבלת נשמה מהקב"ה, פעם חשבת כמה עולה נשמה??
האם יש איזשהו רופא בעולם שיודע להחזיר את הנשמה לגוף???!!!
לא! (להוציא את הנשמה הם יודעים בהחלט!)
רק הקב"ה בכוחו להחזיר נשמות לפגרים מתים...
יש לך פעימות לב?
כן.
כמה?
60 70 פעימות בדקה!
וכשרצים?
140! - אין ללב חופשים!! אין לו לא יולי ולא אוגוסט... אין סוף שבוע... אין בין הזמנים... **כל דקה הוא עובד**!! אם תהיה הפסקה קטנטונת ממש של שתיים ושלוש פעימות, מיד

אפשר להכין קבר ב'הר המנוחות' או ב'סגולה'... - מי נותן לך את 'הבטריה' שעובדת כל הזמן ללא הפסקה...??

אם חס ושלום ישנה קצת הפרעת קצב בפעימות... ביקור כזה אצל קרדיולוג (בלי שום טיפול אלא רק כדי לתת איבחון), עולה 2,000 שקל!!!

היה בחור שהייתה לו פריצת דיסק, הוא אושפז ב'תל אביב'. התברר לרופא שבסך הכל ברח לו רק 0.1 גרם (עשירית גרם) בלבד של סחוס, ונוצר לו מזה חיכוך בין חוליה 6 לחוליה 7.

זה לא שהבחור לא יכל ללכת לשירותים... **על המיטה הוא לא יכל לזוז!!** איזה צרחות הוא צרח שם במחלקה, הוא כל הזמן קילל את עצמו: "אני לא רוצה לחיות... טוב מותי מחיי..."

הוא השתנק מרוב בכי. בחור צעיר וחזק בן 18.

מה לגבי הכליות?

בשוליו של אחד העיתונים, פורסמה הידיעה הבאה:

"מיק טיילור, בן ה-26 שזכה בלוטו הבריטי, אמר אתמול, כי הוא מוכן להחליף את זכייתו בסך 4,100,100 **לירות שטרלינג!!! - תמורת כליה חדשה!!!** מאחר ששתי כליותיו אינן פועלות..."

היה פעם מנכ"ל של ישיבה, בחור בן 40, שניהל את כל קרן הכספים.

הוא היה נראה 'סופר' בריון אבל... הכליות שלו לא תפקדו!! הוא לקח את האוטו האמריקאי הגדול שלו והיה נוסע ל'הדסה עין כרם' פעם ביומיים, כדי לקבל 'דיאליזה'.

הוא היה שוכב מרותק למיטה 5 שעות.

פעם אחת קרה אצלו מקרה מחריד... כל הישיבה רעשה מהמקרה הזה.

מה היה הסיפור?

אותו מנכ"ל גר בירושלים ברחוב 'הקבלן' שבהר נוף. חורף אחד, הוא לא יכל להגיע בגלל חצי מטר שלג שירד בירושלים ולא היה אפשר לנסוע ברכב ולהגיע לבית חולים...

הוא צלצל למזכירה הרפואית והודיע לה: "תראי, אני לא יכול להגיע היום, תעשי לי בבקשה תור למחר בבוקר. במקום ב-17:00 אחר הצהריים... מחר בבוקר ב-7:00 אני מגיע"

היא אמרה לו: "בסדר".

לאחר חצי שעה, מתקשר אליו הפרופסור הראשי ואומר לו בטון נוקשה ביותר: "אדוני, אם אתה לא מגיע תוך שעה... תכין את המודעות אבל להלוויה של עצמך!!!"

הוא פרץ בבכי: "אבל איך אני אגיע? אין לי מטוס... מה אעשה?"

"זה לא בעייה שלי", אומר לו הפרופסור, "שלא תתבע פיצויים... השיחה מוקלטת, אנחנו הצענו לך 'דיאליזה', זה שאתה לא יכול להגיע זה בעייה שלך!!! הבית חולים מכוסה מבחינה ביטוחית שלא לשלם לאשתך 7,000,000 שקל בגלל שאתה מתתה בגלל הזיהום... אני מציע לך מיד לבוא!!!"

הוא, בחור חזק גופנית בן 40, ישב ומירר בבכי כמו ילד קטן (הוא ידע שאם לא יעשה משהו מיד בנידון הוא פשוט ימות עוד היום), עד שגיסו טילפן לאחד מהחברי הכנסת החרדים והוציא אותו מאיזה כינוס... הוא השתולל בטלפון מול ראש עיריית ירושלים וצעק לו: "שלח לו מיד מפלסת שלג פרטית לרחוב 'הקבלן'... בשביל מה אתה יושב על הכסא שלך??? תציל נפש בישראל...!!!"

ראש עיריית ירושלים שלח לו ללא שהיות, באופן בהול ומיידי, מפלסת פרטית. ואותו מנכ"ל הספיק להגיע ב-5 דקות האחרונות שנשארו לו... אם היה מפספס את אותן 5 דקות, הוא היה נמצא למחרת (לא ישן במיטתו החמימה והנעימה מתכרבל לו בתוך שמיכת 'פוך' כמו כולם, אלא) **קבור בחוץ! עמוק! בתוך האדמה! בבית הקברות!**

מחריד ביותר.

ומה קורה אצלך?

ברוך ה' הכל בסדר. מערכת הגוף שלך תקינה! הכל בריא אצלך! הכל מתפקד כרגיל!

הנה, דוגמא אחת קטנה ופשוטה: לקום בבוקר! כן, לקום בבוקר!

את קמה בבוקר, ולא רואה בתי חולים רופאים, ואחיות... את רואה את בעלך ואת ילדייך!

את קמה בבוקר, ולא דוחפים לך מדחום בתוך הפה... את מרגישה טוב!

את קמה בבוקר, ולא מנשימים אותך... את נושמך בכוחות עצמך!

את קמה בבוקר, ולא מושיבים אותך על כסא גלגלים... את הולכת על רגלייך!

את קמה בבוקר, ולא מאכילים אותך... את אוכלת לבדך ללא עזרה!

את קמה בבוקר, ולא שמים לך קטטר... את יכולה ללכת ולהתפנות!

את קמה בבוקר, ולא ניגשת אחות לרחוץ אותך... את עושה זאת לבד!

את קמה בבוקר, ולא מחברים אותך לדיאליזה... את מתפקדת כרגיל!

את קמה בבוקר, ולא מזריקים לך לווריד... את קמה בריאה ושלימה!

היש מתנה יותר נפלאה מזו??!!

האם עכשיו את קצת מודעת, בת ישראל יקרה, איזה חסד עצום ונפלא קיבלת ואת מקבלת כל רגע ורגע מאת הבורא יתברך? ועוד בחינם...?

שמות פס... ומצפצפות

פעם כמה פרופסורים חשובים דיברו בהתפעלות על ה'אנטומיה' של הגוף, וכך הם אמרו: "אדם שמרגיש שמגרד לו בראש והוא שולח אצבע לכיוון הקרקפת ומגרד... כדי להפסיק ולהרגיע את הגירוד, ואחר כך מחזיר את היד למקום!

"לארגן דבר כזה" - אומרים הפרופסורים - "רובוט, שירגיש תחושה של גירוי בקרקפת, ולתת הוראה לזרוע עם מגריפה כזו להגיע לאיזור הזה, לגרד את המקום הזה כדי להרגיע את הגירוי, ולחזור למקום... **זה יותר מסובך קשה ומורכב מכל תוכנית החלל ב'יוסטון' ש'בטקסס' של 'נאס"א'!!!** (ואנחנו עושים זאת, כל יום, מאות פעמים, בלי שנשים לב בכלל...).

פלא פלאות!!!

ומה עושות נשים עם אותו גוף מופלא, בריא וחזק, שניתן להן במתנה גמורה מה' יתברך...?

במקום שתכרנה לו טובה ותודנה לו על כך... עושות ממש ההיפך הגמור!

שמות פאות שחץ, לובשות חולצות מ'לייקרה' ומ'טריקו' צמודות, הולכות עם חצאיות צמודות וקצרות בגבול הברך, מתאפרות, שמות בושם, הולכות בנעלי עקב 'פלטפורמה' גבוהות, מדברות בפלאפון בקול רם ברחוב ובמקומות ציבוריים, מדברות עם גברים, צוחקות איתם...

"**שמות פס" על רצונו של הבורא יתברך שהבנות שלו, לא תלכנה בחוסר צניעות! - שהבנות שלו, תקפדנה מאוד מאוד שלא תתבלטנה! - שהבנות שלו, תהיינה נשים כשרות ובנות צנועות!**

"**מצפצפות" על הבורא יתברך שכל כך מטיב עימהן!** (גם עכשיו ברגע זה) - **בחיים בריאים ובגוף בריא! - בכל שעה ושעה! ובכל רגע ורגע!**

ממש באותו גוף בריא, באותו גוף תקין, באותו גוף חזק, הן 'בועטות' בהקב"ה, ואומרות לו: "סליחה, אבל אנחנו נלך איך שבא לנו... אל תגיד לנו בבקשה איך ללכת ומה ללבוש!!"

סיפר הרב גלינסקי:

"פעם התלונן לפני רופא שיניים מפורסם על עוול נורא שנעשה לו.

מה הייתה התלונה?

הוא עמל במשך ימים ושעות כדי לסדר לאדם אחד מערכת של שיניים תותבות.

"אין לך מושג כבוד הרב", כך הוא מספר לי, "מה זה כולל: צריך לשקם את הפה והלסת, ישנם עקירות וסתימות, צריך גם למדוד ולהתאים... לעקוב אחר ההסתגלות... אך גם המחיר הוא בהתאם לטיפול! והנה", ממשיך הרופא לספר, "אותו אדם בסיום הטיפול

אמר לי "תודה" והלך. חיכיתי במשך כמה ימים שיבוא לסדר את עניין התשלום, אך לא...
התקשרתי אליו, דיברתי איתו, ואף השארתי לו הודעות. אך הוא כל פעם התעלם מהתזכורות... ראיתי שזה לא עסק, הטרחתי את עצמי במיוחד עד לביתו.
"תראה, אם קשה לך", אמרתי לו, "אני מוכן לבוא לקראתך להגיע להסדר בתשלומים ואף לעשות לך הנחה...". אך אותו אדם, לא פחות ולא יותר, פתח את פיו בחוצפה והחל לצעוק עלי: "תסתלק מכאן, ואל תטרידני יותר...!". וכך, בלי שום נקיפות מצפון גרשני מביתו וטרק בפני את הדלת".
הרב, אתה יודע מה הכי כאב לי בכל הסיפור הזה? זה **שהוא צעק עלי באותם שיניים שהתקנתי לו**... כל כך התחשק לי באותם רגעים לומר לו: "רגע, תן לי לעקור לך את המערכת שיניים שלי שבפיך, ואז תצעק עלי...".

"**בכל זאת אנחנו רוצים שתפגעי באמא שלך**!"
באחד מבתי הספר התקיים ערב אימהות.
עלתה לבמה מנהלת חשובה בסמינר בירושלים וסיפרה על עצמה סיפור אישי קטן:
"כשהיא הייתה ילדה קטנה, הכניסו אותה הנאצים - ימח שמם ויאבד זכרם - ביחד עם אמה ועוד נשים רבות, לתוך קרונות דחוסים ועמוסים בבני אדם. היה שם מחנק נוראי, לא היה אויר לנשום! נשים רבות מחמת חולשה, רעב, צימאון וחוסר אויר התמוטטו ונפלו מתות על ריצפת הקרון! היא מספרת, שהיא הייתה מאוד מאוד צמאה.
היא בכתה לאמה: "אמא, אני מאוד צמאה... אמא בבקשה... קצת מים..."
האמא הסתכלה על בתה ברחמנות ובלב קרוע מצער וחשבה: 'מנין אביא לה מים??'
הילדה שבה והתחננה: "אמא, אמא, רחמי עלי... אמא, אני מאוד צמאה... בבקשה אמא..." האמא בכתה וגם הילדה. אבל מה ניתן לעשות בתוך קרונות רכבת כשבעוד דקות ספורות הולכים להיחנק למוות בתוך תאי גזים?
הילדה ממש בכתה: "אמא אני כל כך צמאה... אמא, בבקשה ממך... אני לא יכולה... אמא אמא..."
מספרת המנהלת: "אימי פצעה את זרועה ונתנה לי לשתות מ... הדם שלה!".
לבסוף אני ניצלתי ואימי נספתה.
היא אומרת: "**בזכות אותו דם אמא שלי העניקה לי את כל החיים שלי במתנה!!**
האם בדם הזה אני יכולה לעשות משהו לבן אדם?? - האם בדם הזה אני מסוגלת לפגוע במישהו??... לבזות מישהו??... להשפיל מישהו??"
וזה בעצם מה שקורה אצלנו ביחס לבורא עולם...

ממש כפי שצעק אותו לקוח נצלן ומושחת על הרופא שיניים, באותם שיניים ממש שהרכיב לו... כך בדיוק - כפי שכבר אמרנו - עושות היום נשים ובנות: **לוקחות את אותם איברים** (שניתנו להן בחינם... יום יום... בלי שתבקשנה...) **ומשתמשות בהם נגדו!!!** (בלבישת פאה, חצאית צרה וצמודה, חולצות צמודות צבעוניות, גרביים שקופות, נעלי עקב, איפור, אודם, סומק, צלליות, רימל, בושם...)

אותה מנהלת סמינר, לא הייתה מעיזה לפגוע במישהו אחר (שלא נתן לה את הדם), כיון שהרגשתה הייתה שהיא קיבלה את החיים שלה במתנה.

ואם אמה הייתה נשארת בחיים, ההייתה מסוגלת או מעיזה לפגוע בה??

ואם היו מבקשים ממנה: "בכל זאת אנו רוצים שתפגעי באמא שלך!", האם הייתה עושה זאת?

היא הייתה **מעדיפה למות** 1,000 **פעמים**!!! ולא להיות כפוית טובה לאמה שהצילה לה את החיים!!!

וכאן, נשים מרשות לעצמן לפגוע, באופן ישיר, בלי חשבון, במי שנותן להן לא רק דם באופן חד פעמי אלא את עצם החיים עצמם כל רגע ורגע ללא הפסקה...

באיזו זכות בדיוק...???

ומה נאמר ומה נדבר אם אותה אחת גם פיאנית או עושה תסרוקות או איפור לנשים... **שעוונה כפול ומוכפל הרבה מאוד מאוד... שהיא חוטאת ומחטיאה את הרבים**!!!

(גם בכך שהיא מייפה אחרות, וגם בכך שגברים מסתכלים עליהן).

איך אפשר בכלל **להבין ולתפוס את זה**...???!!

בומרנג

פעם סיפר לי פיזיותרפיסט, על מקרה קשה שנאלץ לטפל בו. הוא אמר לי, שהגיע אליו מקרה על בחור צעיר בן 22 שהתחשמל בצורה קשה... כתוצאה מכך הוא הפך בבת אחת לעיוור חירש ואילם!!! אמא שלו הייתה מגיעה לשם יום יום במשך 10 שנים והייתה בוכה עליו מרורות... היו עליו צוות של שלושה וארבעה פיזיותרפיסטים לעשות לו עיסוי בכל הגוף, רק כדי שלא יתנוון... אני כששמעתי זאת הצטמררתי כל כולי (עד היום כשאני חושב על כך).

תמחישי לעצמך:

מה זה לא לראות כלל! (אין לך אפשרות לראות את ילדייך, קרובייך, אנשים, חנויות... כלום).

וגם לא לשמוע! (אין לך אפשרות לשמוע משהו, לא לשוחח עם חברה, שכנה, לא לשמוע שירים, לא הרצאות... כלום).

וגם לא לדבר! (לבקש איזה משהו, לשתות או לאכול, שידליקו לך מזגן אם קר או חם, שיתנו לך שמיכה... כלום).

ואף לא לזוז! (ככה לשכב באותה תנוחה כל היום, ללא יכולת להניע איברים, ואין אפשרות לחבק ולנשק את ילדייך ואת הורייך... כלום).

פחד פחדים! ה' יצילנו!

ואילו את זכית לראות! לשמוע! לדבר! לחייך! לחוות חוויות! לקום! ללכת! יש לך משפחה! זכית לילדים! - חישבי על המתנות הללו שניתנו לך (כן, מתנות! שום דבר לא קיבלת כי מגיע לך!) ותעריכי את הבורא יתברך שכל כך היטיב איתך ותקיימי את חובותייך - מצות הצניעות, כלפיו.

הקב"ה בגודל רחמיו מאריך אפו, ומחכה שבנותיו תעשינה תשובה ותשתפרנה בצניעות... והוא אף יכול לחכות שנים רבות... אך גם לזה יש גבול! כשסאתם תתמלא... הקב"ה ייפרע מהן **בכל חומרת הדין!!! - כל הכשלה וכל החטאת הרבים** (הקב"ה לא שוכח כלום! והוא גם לא מוותר על כלום!) **תחזור אליהן כמו 'בומרנג' ותפגע בהן או בילדיהן או בקרוביהן או ברכושיהן** (לא חסרים להקב"ה אפשרויות!) **באופן ישיר! - ואז הן ירוצו על "ארבע"** (אם תהיינה להן עדיין את הזכות) **כדי לבקש סליחה מבורא עולם!**

"אמרו לי אנשים", אומר הרב שכטר, "שכל זמן שהוא היה גר במושב, אשתו הייתה בשבילו הכי נאה והכל... כשהתחיל לבוא כל יום לבני ברק, הוא ראה שאשתו לא יפה מספיק... אותן נשים חרדיות "שברו" בתים! עשו "תשעה באב" בכמה בתים... והכל בגלל שהיא רוצה להיות אקסלוסיבית.

זה לא צחוק! זו מציאות! אני רוצה שידעו את החומרה של הדברים, שאחר כך אשה כזו לא תבוא אל הקב"ה בטענות שאין לה שלום בית, **משום שיש מידה כנגד מידה!! אם היא החריבה בתים אחרים ועשתה בהם חורבן... איך היא דורשת מבורא עולם שבבית שלה יהיה שלום**...??!!".

דבר נוסף שעלייך לדעת, שמאוד קשה לנו לומר אותו, אבל מכיון שזה נכתב במפורש בספר 'לב אליהו', אז גם אנו מעיזים לכותבו:

אנו מתנצלים מראש על הדוגמא הבאה, אבל כך כתוב שם; תארי לך שהבן שלך עשה בטיטול... והוא ליכלך בצואה את כל הבגדים שלו... ואף את הכרית והמצעים... ונהיה סירחון נוראי...

תעני לנו בכנות:

האם תהיי מסוגלת לדפוק בדלת אצל השכנה שלך... ולבקש ממנה שתחליף לבן שלך ותנקה את כל מה שהוא ליכלך?

"לא!"

האם תהיי מסוגלת לבקש מהגננת של הבן שלך, שאולי לכמה דקות תבוא, תחליף לו ותנקה את הכל?

"גם לא!"

האם נראה לך שתוכלי לבקש מהמורה של הבת שלך... שאולי היא תחליף לו ותנקה את הכל?

"ודאי שלא!"

האם תחשבי לבקש מהמנהלת של הבת שלך בסמינר, שאם יהיה לה זמן, שתחליף לו?

"מה פתאום!"

האם ייראה לך אולי לבקש מאשתו של רב השכונה, רק אם תהיה פנויה, להחליף לו?

"חלילה!"

האם, בכל זאת, ייראה לך לבקש מהמפקחת של משרד החינוך, אם תפגשי איתה, להחליף לו?

"לא יעלה על הדעת!"

האם את חושבת אולי לבקש מאחת מחברות הכנסת, אם ייצא לך כמובן, שתוכל להחליף לו?

"אין סיכוי!"

מה את אומרת, אולי תוכלי לבקש מאשתו של הרמטכ"ל, בהזדמנות כל שהיא, להחליף לו?

"בשום פנים ואופן לא!!"

ואם ייצא לך איכשהו לדבר עם אשתו של ראש הממשלה... האם תעיזי לבקש ממנה להחליף לו?

"אין כזה דבר!"

אז אולי, אם יתרחש נס וייצא לך לדבר עם אשתו של אובמה נשיא ארצות הברית, האם תנצלי את ההזדמנות ותבקשי ממנה להחליף לבן שלך?

"זה כבר מוגזם!"

למה לא? ממה את כל כך מפחדת?

מהבושות, נכון?

הרי את מעדיפה לקבור את עצמך באדמה... ולא להעיז לבקש זאת אפילו מהשכנה שלך שגרה דלת מולך...

עכשיו שימי לב טוב טוב למה שאנחנו עומדים לומר לך כעת:

כשאת הולכת בפאה, בצמוד, בקצר, בגרביים שקופות, בנעליים גבוהות, בבישום, באיפור, מדברת בקול רם, מחזיקה ברשותך מכשיר לא כשר... את בעצם חוטאת ומחטיאה.

ועל אדם שחטא, אומרים שהוא סרח. למה?

כי כשאדם חוטא, החטא יוצר בעולמות העליונים סירחון נורא ואיום עד כדי כך שכל המלאכים כולם - ללא יוצא מן הכלל; האראלים, החשמלים, האופנים וכל חיות הקודש - מרימים כנפיים ו... בורחים!!! הם לא מסוגלים להישאר שם!!! ואפילו לא לרגע אחד מגודל הסירחון!!!

כמה שהמלאכים הם רוחניים, גדולים וחזקים (וחלקם אף עשויים מאש נוראה ומבהילה), אך את הריח האיום והנורא של סירחון החטא - שנגרם למעלה בעולמות העליונים - הם לא מסוגלים לסבול... ולו לשנייה אחת!!! פשוט אין לנו כל השגה באיזה סדר גודל של סירחון טינוף וליכלוך נורא ואיום מדובר שם...!!!

עכשיו תנחשי, על מי כביכול מוטל התפקיד ללכת ולנקות את כל הגועל, הטינופת, הזוהמה, הליכלוך והסירחון הנורא שהשאירה שם, אותה אשה או בחורה שהלכו בחוסר צניעות?

את לא תאמיני...

על הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו!!!

נשמע לך הזוי? מדומיין? לא מציאותי? לא הגיוני...?

כך כתוב במפורש בנביא ישעיה!!!

הנביא ישעיה הוכיח את נשות דורו ואמר: "יען כי גבהו בנות ציון (שהלכו בקומה זקופה) ותלכנה נטויות גרון (עם צואר מורם כדי להראות את יופיין) ומשקרות עיניים (צובעות עיניהן באדום ובכחול) הלוך וטפוף תלכנה (שהלכו עם פאות נוכריות) וברגליהן תעכסנה" (היו משמיעות קולות בנעליהן)...

ומה כתוב אחר כך...?

"יען כי **רחץ ה' את צואת בנות ציון**..." - שהקב"ה בעצמו רוחץ ומנקה את כל הצואה והליכלוך הרב שגרמו בנות ציון, כתוצאה מכך שהן הלכו בפריצות.

אם את, בת ישראל יקרה, לא שומרת על עצמך להיות צנועה בצורה קומפלט (מושלמת) כפי רצון ה' יתברך... זה, בעצם, מה שאת עושה, בעולמות העליונים!!! - את מטריחה לא את השכנה... לא את הגננת... לא את המורה... לא את המנהלת... לא את המפקחת... לא את אשתו של הרב... לא את חברת הכנסת... ואף לא את אשתו של ראש הממשלה והנשיא אובמה...

את נותנת למלך מלכי המלכים - **הקב"ה - בורא כל העולמות כולם, שהוא הוא בכבודו ובעצמו ינקה את כל הצואה והסירחון שהשארת, שם, למעלה בעולמות העליונים כתוצאה מהפאה והבגדים הקצרים והצמודים שלך!!!**

איזה בושות!!!

מה ההבדל בין יפה ליפהפיה?

יש אשה 'יפה'. ויש אשה 'יפיפיה'. מה ההבדל ביניהן?

אשה יפה, זו אשה שיש לה רק יופי אחד! - יופי חיצוני.

אשה יפהפיה, זו אשה שיש לה שתי יופי! (המילה 'יפהפיה' מתחלקת לשתי מלים: 'יפה' - זה יופי אחד. ו'פיה' - זה יופי שני) - גם יופי פנימי, וגם יופי חיצוני.

אשה יפהפיה - בגלל יופיה הפנימי - יודעת כיצד לשמור על יופיה החיצוני שלא יתבלט לעין כל! היא נזהרת לשמור את יופיה אך ורק עבור בעלה! (ואם היא בחורה רווקה, היא שומרת את עצמה מלהתקשט ומלהתייפות עד החתונה, לבעלה!).

היא אומרת לעצמה: 'שהיא לא מעוניינת ולא רוצה שהבעל שלה (או מי שמיועד להיות הבעל שלה) יסתכל על נשים אחרות! אם כן, האם זה הגיוני וישר שהיא תלך בחוסר צניעות וכל הגברים יסתכלו עליה?! זה לא הוגן!

להתבלט ולהראות את עצמה בחוץ יפה ומקושטת... **זה הכיעור הכי גדול שיכול להיות!**

לא מזמן יחסית, נפטר הצדיק הקדוש מארי שלום שרעבי מראשון לציון.

פעם אחת הוא נסע עם הנהג שלו, הגיעו לאיזה מקום בראשון לציון... איפה שהקניונים וכל החנויות. מארי שלום, לא פתח את העיניים.

במקום זה הוא שואל את הנהג שלו: "איפה אנחנו נמצאים?"

"הרב אנחנו נמצאים במקום יפה מאוד... המקום הכי יפה בראשון לציון..."

אמר לו הרב: "אני רואה בשמים שזה המקום **הכי מכוער והכי מלוכלך** בראשל"צ!!"...

הוא ראה ברוח קדשו איך בשמים מסתכלים על כל מקום שיש בו פריצות - כמקום מלוכלך ומטונף עד מאוד.

על כן, כל אחת ואחת תעשה עם עצמה "חושבים" ותצניע את יופייה כמה שרק אפשר וככל יכולתה.

היופי האמיתי זו רק הצניעות!!! וזו האמת!!!
בת ישראל יקרה!
שמרי על עצמך ועל כבודך! אל תראי את יופייך היכן שלא צריך! שמרי מתנה יקרה זו אך ורק עבור בעלך! פיקדון יקר ביידייך אל תזלזלי בו לחשפו לעיני זרים!!!
אבי היה אומר לי: שבנוסף לארבעת חלקי השולחן ערוך, יש צורך בשולחן ערוך חמישי, המורה כיצד להתנהג עם אנשים. ואני אומר שיש צורך בשולחן ערוך שישי כיצד לנהוג עם חדלי אישים (רבי משה מקוברין)
פאות מדהי-מות!!! מקסי-מות!!! ומהמ-מות!!!

איך בכלל התחיל כל נושא הפאות?
המאמר הזה מוקדש לנושא הפאות.
עצם חבישת פאה נכרית ברשות הרבים - אפילו פאה צנועה - הוא דבר השנוי במחלוקת הפוסקים. הרבה דיו נשפך על נושא זה. אם התירו ללכת עם פאה רק בחצר או גם ברשות הרבים. וכן אם התירו רק כשהיא מכוסה עם כיסוי מעליה או גם כשהיא מגולה. ויש אומרים שהתירו רק פאה היוצאת מחוץ למקום שיער או מחוץ למטפחת במצח, ויש פוסקים הלומדים שהתירו פאה מגולה רק לבעלה ולעניין קריאת שמע כנגדה אבל לא ללכת איתה בחוץ.
אבל השווה בין כל הפוסקים - שפאות משערות דקות אשר נעות ומתעופפות בתנועות הראש ויש להם את תכונות השיער באופן שנראית כהולכת בשיערה הטבעי ובפרט שהפאה מטופחת ויפה כשיער - **פאות כאלו הסכמת כל הפוסקים שחבישתם אסורה ברשות הרבים**.
וכבר כתבו גדולי הפוסקים בדורנו (במכתבם, טבת תשנ"ו לפני כ-20שנה) שהפאות החדשות המצויות כיום - אסורות, שאינם לפי גדרי הצניעות.
הדברים שנכתוב להלן אמנם שייכים בעיקר לנשים נשואות, אך לא פחות גם לבנות רווקות! וזאת בכדי שתדענה איך להינצל בעתיד מהאיסור החמור והנורא הזה ולא תיפולנה בפח (כמו שכבר נפלו רבות!) שהיצר הרע טומן להן.
תחילה נקדים:
עניין הפאות הללו בא מאירופה, משם המקור. יש ארצות שהתחילו זאת ברצון ויש באונס.
ברוסיה לפני כעשרות שנים התחיל עניין הפאות בעל כרחם, הרשעים הללו גזרו שהנשים והבנות לא תלכנה בכיסוי ראש, וכשהיו השוטרים רואים אשה ברחוב עם מטפחת היו מסירים את המטפחת מעל ראשה ומבזים אותה!! על כן התחכמו הנשים

והחלו ללבוש פאות כך שזה נראה כאילו שזה השיער שלה, אבל באמת שיערה מכוסה. - זאת, בעצם, הייתה הסיבה היחידה ללבישת הפאה!

אבל יש לציין שאותן פאות **לא היו משוכללות כמו פאות זמנינו!**

ויותר מזה, בהרבה מקומות נפרץ החיוב של כיסוי ראש לגמרי והרבה נשים הסתובבו גלויות ראש מאחר והפאה הייתה מכוערת הרבה יותר מהשיער עצמו. אם כן הפאות של אז היו תקנה לנשים דאז, אבל היום בודאי ובודאי שהפאות גורמות לתקלה ולמכשול! שהן יפות כמו שיער טבעי והרבה מעבר לזה! (ומה גם, שאין היום שום ממשלה! בשום מקום בעולם! שתכריח את הנשים ללכת בגילוי ראש, כמו שהיה פעם! - ואם כן, אין שום הצדקה! לשום אשה! ללכת היום בפאה כלל ועיקר!!)

"**אמא, יש רק אחת!**"

מעתה ניגש לעצם הנושא:

הדברים ידועים ומפורסמים!! שיכלול הפאות הגיע כיום להישגים מדהימים ביותר! שיער סינטטי בזמנינו מתחרה בכבוד ובהצלחה בשיער הטבעי היפה ביותר.

ועל פאות משיער טבעי הנקראות "קאסטם" (שנעשו משערן של בנות צעירות), מה יש לדבר!!! הן כבר אינן תחליף המנסה להדמות למקור, להיפך! הבנות בשערן הטבעי מנסות להתקרב ולחקות את רמת היופי והברק של הפאות הטבעיות.

(ועד כדי כך, שישנן בנות סמינר רבות, שמחכות כבר להתחתן כדי שתוכלנה סוף סוף להיפטר משערן הטבעי והמוזנח, ולשים עליו, פאה טבעית חלקה וגולשת כדי שתוכלנה להיראות יפות.

וכפי שסיפר תלמיד חכם אחד שהיה בחוץ לארץ, ששמע שתי גויות בוויכוח על ישראלית אחת אם היא לובשת פאה או שזה השיער שלה, ואחת מהן אמרה, שיש לנשים היהודיות חוק אחרי הנישואין להיראות יותר טוב ויפה. רחמנא ליצלן.)

המצב כיום: שהפאות המצויות בשוק, מכשילות ומחטיאות! הברק, הגמישות, והעיצוב המושלם, מהווים יחד קישוט עצום שמושך את העין יותר משיער טבעי!!!

הגיעו הדברים לידי כך, **שפאות זמנינו אסורות משום הפריצות וההכשלה שהן גורמות, ומבחינת ההלכה, לא הותרו על ידי שום פוסק מעולם! גם לדעת המתירים!!!**

לבוא היום ולומר: "אני סומכת על אותם פוסקים שהתירו את הפאה", זוהי טעות גסה ממדריגה ראשונה!!!

זה כמו שמספרים בתור בדיחה, על מורה אחד שביקש פעם מתלמידיו שיכתבו חיבור בנושא: "אמא יש רק אחת!", וזאת במטרה שהתלמידים יעריכו את מה שאמם עושה למענם ועד כמה יש לכבד אותה ולשמוע בקולה.

כעבור מספר ימים, התבקש כל אחד מהתלמידים להקריא בקול את מה שכתב.

כל תלמיד נעמד וסיפר מתוך המחברת דברי שבח על אמו, כשהוא מסיים בעיניים נוצצות ונרגשות: "אמא יש רק אחת!".
כשהגיע המורה לתלמיד האחרון, ביקש גם ממנו שיקריא את מה שכתב.
נעמד התלמיד והחל לקרוא: "צהריים אחד, אימי בישלה במטבח אוכל לי ולאחי, לפתע היא פונה אלי ואומרת: "דודי, תוציא בבקשה כמה נקניקיות מהמקפיא"...
פתחתי את המקפיא והתחלתי לחפש אך לא מצאתי כלום. חיפשתי וחיפשתי... עד שלבסוף מצאתי נקניקייה אחת בודדת... קראתי לאמי בקול: "אמא, יש רק אחת!"
כל התלמידים פרצו בצחוק...
פנה אליו המורה בפנים חמורות סבר ואמר לו: "חכמולוג שכמוך! אינך מתבייש?! אמנם כתבת סיפור על הכותרת: "אמא יש רק אחת!", אבל אתה יודע טוב מאוד שלא לזה נתכוונתי...!!"
זה בדיוק מה שקורה היום בקשר לפאות...
"מנפנפים" עם אותו היתר שהתירו כמה מגדולי הפוסקים את הפאה שהייתה לפני כ-100 שנה ויותר שהייתה עשויה כמו גוש, מאוד מאוד מכוערת (וכמו שנציג בהמשך את העדויות לכך) ואומרים שמותר ללכת היום עם פאה...
וכי יש בלוף גדול מזה?
בואי ונהיה כנים עם יד על הלב:
האם לזה, לפאות הנמכרות היום, ב-2015**, בסלוני הפאה** - המעוצבות בקפידה רבה... עם שביל בקרקפת... עם פוני... עם ברק... בעלות שיער טבעי... גלי... מתולתל... מקורזל... חלק... פרוע... קלוע... גמיש... מטופח... מזהיר... לאחר חפיפה וסירוק... מוזנת בשומנים ולחות... נושמות... אוריריות... בעלות מראה קטיפתי... שובב... אופנתי... נועז... מדורג... ארוך... נכנס לפנים... בצבעים עזים של שחור... בלונדיני... חום... בכל מיני גוונים... - **נתכוונו המתירים**...???!!!

כלב עם פאה??!
בחוץ לארץ בעולם האופנה והסרטים, כמה גויים עשו פעם פרסומת לבירה.
בפרסומת רואים שתי נערות יושבות עם הגב למצלמה כך ששיערן מתנופף... פתאום מסתובב הכסא ורואים שהנערות הינן לא אחר מאשר... כלב עם פאה!! - זה בא ללמדינו שאפילו כלב עם פאה - כמו של היום - מסוגל להביא הרהורים ולשווק משקאות משכרים...
לא מזמן, פורסם בעלון תורני מודעה בדבר קבוצת אברכים שהתגבשה וביררה את העניין ההלכתי של הפאה לפי כל השיטות ולפי כל הפוסקים. לאחר שבדקו וביררו והגיעו

למסקנה שאין כל היתר ללכת עם הפאות של היום, הם הכריזו שאם יבוא איזה מישהו, ויראה להם בהוכחות ברורות שכן מותר ללכת עם הפאות של היום, הוא יקבל פרס כספי בסך 30,000 **דולר**!!!

לידיעתך, אף אחד עוד לא זכה בפרס!!! - עדיין הם ממתינים להוכחות ברורות להיתר... הגאון רבי שלום שבדרון, פעם התבטא על כך בחריפות ואמר: "מי יכול להראות לי פסק הלכה... להביא לי רב אחד גדול, למדן אחד גדול, מדורי הדורות עד הדור הזה, הפוסק, שמותר ללכת בפאה **להיראות כמו בחורה**, **כמו פרועת ראש**?... חוצפה...!!!"

וכאן, אשה פוסקת לעצמה בלי לחשוב הרבה שאין שום בעייה ללכת עם פאה. היא לא עושה חשבון לאף אחד. אלה שהתירו לה ללכת עם פאה, הן חברותיה שהפכו פתאום להיות "הרבניות" שלה, ל"גדולות הדור" שלה, מהן היא לומדת; "הנה הרבנית הזאת הולכת עם פאה", "השכנה הצדקת הזו שמקפידה על הלכות, הולכת עם פאה", "דודה שלי... הגיסה שלי... סבתא שלי..."

סיפר אחד הרבנים:

"איך אומרת לי הבת שלי? "אבא, אבל המורות בסמינר כך הולכות! וגם המורות בבית ספר ככה הולכות..."

עניתי לה: "וכי את פוסקת ממורה??! (על זה ממליצים את הפסוק: "ומורה לא יעלה עליכם") יש סמינרים שהמורות שם נראות עם הפאות כמו דוגמניות מסלול..."

"אבל אבא איך זה יתכן??"

אמרתי לה: בתי תקשיבי לי טוב, את תעשי את מה שאבא שלך אומר! כי אבא שלך פוסק על פי השולחן ערוך איך ללכת!... אבל אותן מורות פוסקות לפי הרב "באלי" (בא לי ללכת כך...) זה "הרב" של כולן".

מפנקסה של מורה באחד הסמינרים החשובים בבני ברק:

"לאחרונה ביקרה בביתי כלה קודם נישואיה, ושערה היה מסופר בתספורת קארה קצר ועדין. בנותיי התפלאו ושאלו בתמימות: "אמא, הרי היא עדיין לא התחתנה, ומדוע היא כבר חובשת פאה?!"... כשסיפרתי זאת לאמא שלי, היא הזדעזעה מהסיפור (עד כדי כך ששיער שאינו אסוף כבר מטעה לחשוב שמדובר בפאה!!), וכשהיא פגשה באישיות חשובה מסוימת, היא סיפרה לה את הסיפור והוסיפה, "תראי לאן הגענו".

תגובתה של אותה אישיות חשובה הייתה: "כן, זה באמת חמור מאוד, שבחורות מעיזות ללכת לספרית ולעשות תסרוקת כמו של פאה! נורא ואיום!"...

אמא שלי, ניסתה להסביר לה שלא לזה היא התכוונה, אלא "לאן הגענו" עם הפאות (שניראות כמו שיער ממש...)

היא לא קלטה את המסר!!! שוב ושוב היא חזרה על תגובתה, כאילו האשמה היא בבחורות שנראות כמו נשואות.
כל כך השתרשה אצלנו חבישת הפאות במראה טבעי, עד שאף גדולות וטובות - כמו אותה אישיות חשובה ונכבדת - **כבר אינן מסוגלות להבין את האבסורד שבכך**".
"**נכנסתי להלם! מה אני אגיד לו?**"
מה שקורה היום, שכל אשה חובשת פאה מצדיקה את עצמה בטענה: "יש היום רבנים המתירים ללבוש פאה".
ועל כך אנו רוצים לשאול את אותה 'גברת נכבדת':
א. האם ביררת שאכן באמת ישנם רבנים המתירים את הפאה? או שאת סתם נתפסת בטענה הנדושה והשטחית (כמו כולן) שיש רבנים המתירים את הפאה והן אינן יודעות כלל מי הם אותם רבנים??!!
ב. וגם אם, נניח, שאכן את מכירה באופן אישי רב מסוים שמתיר לנשים לחבוש פאה... האם אותו רב, שאת מסתמכת עליו, נגוע בדבר הזה או לא? כי אם הרב נגוע - כלומר, שאשתו של אותו רב בעצמו הולכת עם פאה - **אין הרב יכול להתיר ולהורות, לאף אשה בעולם, לחבוש פאה!!! זאת הלכה פסוקה בשולחן ערוך!!!**
תלמידים מעידים, שהגאון הרב בן ציון אבא שאול הזהיר אותם במפורשות ואמר להם: "כל עוד שיש דבר שנגוע בבתיכם, אין לכם להורות בו!!! כיון שאתם בעצמכם נגועים!"
זה נשמע לך מאוד מוזר, 'איך אפשר לומר על רב שהוא נגוע??? הייתכן כדבר כזה???'
אכן כן! - יש לכך ראיות רבות, ונציין לך כמה דוגמאות מהם:
'האור החיים' הקדוש, כותב על הפסוק, "שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם": "שאפילו משה רבינו, לא היה יכול לומר דברים **שהוא עצמו היה נוגע בהם**!!!"
החיד"א הקדוש כתב בספרו 'ברכי יוסף': "שלמרות שלדוד המלך היה רוח הקודש, לא היה יכול להתיר על פיה את מיכל אשתו, משום **שאין אדם נאמן על עצמו**!!!"
כתב בספר 'הפלאה': "אשה שאמרה, "חכם אחד אמר לי שאני טהורה לבעלי", ואותו חכם מכחיש זאת ואומר: "מה פתאום, היא בכלל לא שאלה אותי...", הדין הוא: שהאשה צודקת! והחכם לא נאמן משום **שהוא נוגע בדבר**!!!"
הגמרא אומרת: "שרב פפא אמר, שמי ששותה יין (שהוא עולה יקר), ויכול במקום זה לשתות שיכר (שהוא יותר זול), עובר באיסור של 'בל תשחית'.
וכתב שם המהרש"א: שכיון שרב פפא היה עושה יין ומוכר, אמר זאת **לצורך עצמו**!!!"
סיפר אחד המרצים:

"התקשר אלי יהודי לפני כחודש מאשדוד - הוא ראה 'מצגת' שהקרנו על הצניעות והזדעזע מהדברים שראה - ואומר לי כך: "תשמע, יש לי שאלה, איך אתה אומרים ככה... שאסור פאה? יש לנו כאן רב פוסק גדול באשדוד שאומר שאין בזה בעייה!??"
אני נכנסתי להלם! מה אני אגיד לו? מי אני בכלל? פחדתי לומר מילה נגד הרב שלו...
אמרתי לו: "תשמע, אני לא רב ולא פוסק, אבל אני יכול לומר לך דבר קטן שלא אני אומר אלא חכמינו זכרונם לברכה אומרים. אתה רוצה לשמוע?"
"בבקשה".
"מובא בגמרא, כשרוצים הסנהדרין לעבר את השנה (כלומר להוסיף עוד חודש לשנה, שיהיו 13 חודשים), האם המלך יכול להיות באותה שעה נוכח בבית הדין או לא?
החליטו חכמי ישראל פה אחד שהמלך לא יכול להיות נוכח בבית דין כשמעברים את השנה! - ואפילו אם היה זה דוד מלך ישראל... אין לו רשות להיות שם!!! - עליו לחכות בחוץ!
למה?
משום שהמלך משלם לחייליו משכורת שנתית (גלובלי) באופן קבוע, ומשום כך תמיד הוא מעדיף לעבר את השנה! כי בכך הוא חוסך לעצמו את תשלום שכר חודש העיבור (החודש ה-13)! ולכן חוששים שאולי מחמת **שיש לו נגיעה אישית בדבר**, תיטה דעתו מן האמת!!!
נתבונן רגע", אני אומר לו, "במי מדברים? בדוד המלך!! צדיק יסוד עולם!! רגל רביעית במרכבה!! חיבר את ספר התהילים ברוח הקודש!! עשיר גדול!!... מה איכפת לו לשלם עבור עוד חודש??!
אף על פי כן... אנו חוששים **שמא הוא נגוע בדבר!**"
אמרתי את הדברים הללו לאותו יהודי והוספתי: "אני לא מכיר את הרב שלך ובעיניי הוא צדיק, אבל תבדוק מה קורה עם אותו רב שפסק לך לגבי הפאה, האם אשתו ובתו נגועים בזה או לא?"
הוא אמר לי: "תודה רבה, הבנתי". וסגר את הטלפון.
בהקשר דומה לזה סיפר רב אחר:
"יש רב אחד שפסל את עניין לבישת ה'שאל'. אבל כולם יודעים ורואים שאשתו של אותו רב - הנקראת "רבנית" - מוסרת שיעורי תורה לנשים בעוד שהחצאית שלה בקושי מכסה את הברכיים... אז האם אותו רב **יכול להביע דעה** ולדבר על אותן נשים צדקניות ההולכות בלבוש ה'שאל'...??!"

הגאון רבינו עובדיה יוסף, בשיעור על הפאה הנוכרית, סיפר על חכם גדול מאוד שאסר בהתחלה את הפאה. אולם, כשאשתו התחילה ללכת עם פאה (בניגוד לרצונו), חזר בו והתיר את הפאה, כיון שהיא גרמה לו.

הגאון רבי שמעון בעדני אמר בכנס באולמי וגשל (טבת תשנ"ז):

"לעיתים אני חושב, שאותה אשה שלא נזהרה בפאה, כשתבוא לכסא המשפט בבית דין של מעלה - ויכנס הקטגור המקטרג לגזור עליה דין מר וקשה על שגרמה פריצות בישראל וסילקה את השכינה ממחנינו רחמנא ליצלן!! אשה זו תראה שמי הם המקטרגים? היא תראה שכל הקטגורים הם דווקא **אותם רבנים שהתירו את הפאה!** אותם רבנים שהתירו את הפאה יאמרו לה: "**את סמכת עלינו - בשביל להכשיל את כל העוברים ברחוב באיסורים חמורים הגורמים סילוק שכינה מישראל**..." ואוי לה לאותה בושה ואוי לה לאותה כלימה שתהיה לאשה הזאת שם..."

מסקנה: אין לסמוך כלל, על שום רב, המתיר את הפאה!!! יהיה מי שיהיה!!!

"**אם יש לה בעל, אז מדוע היא נראית כמו בחורה?**"

הפלא הגדול הוא, שדווקא נשים חרדיות אשר מורגלות להקריב הרבה למען תורה ומצוות, קשה להן להתרחק מתאוות ההתייפות וההתקשטות בשיער ברחובה של עיר והינן מזלזלות באופן מחפיר במצווה זו. בהליכתן בפאות שחץ ובמראה טבעי, הן שמות ללעג ולקלס את מצות כיסוי הראש, ומחטיאות את הרבים באיסורים חמורים!!!

וכך מספר הגאון רבי שלום שבדרון:

"סיפר לי אחד סיפור אמיתי, הלוואי ולא היה אמיתי.

יום אחד כשעמד לצאת מביתו בבוקר, הבחין שאשתו מדברת ליד הפתח עם איזו בחורה.

הוא יצא וחזר לביתו לאחר כ-3 שעות והנה אשתו עדיין מדברת ליד הפתח... הוא חשב, 'אחת מדברת כבר 3 שעות ולא נתנו לה איזה משהו לאכול או לשתות'... לא נעים.

אמר לאשתו: "אולי תתני לבחורה הזאת להיכנס וקצת משהו לשתות..."

הבחורה שמעה את זה ואמרה: "לא, אין צורך, אני כבר הולכת לביתי..."

אוי ואבוי! מה הפירוש לביתי? היה לה בעל! אז סוף כל סוף אם יש לה בעל אז מדוע היא נראית כמו בחורה? נו... אתם מבינים את התשובה... **היא לבשה פאה**".

"**אני בתור אשה נשואה לא הבחנתי**"

סיפר לנו אברך:

"כשהייתי בחור צעיר בשידוכים, הזדמנתי לחתונה אחת. חברי, שהיה כבר אברך, ביקש מאשתו לחפש בעזרת הנשים בחורה רווקה המעוניינת בשידוך עבורי.

אשתו ראתה שם בחורה אחת שמצאה חן בעיניה והלכה לדבר איתה. לאחר 10 דקות שהן משוחחות ביניהן, ההיא מוציאה פלאפון ואומרת לה, "טוב שלום להתראות".
אשתו של אותו אברך חוזרת אליו בהלם.
"נו, מה קורה?", הוא שואל אותה.
"אני מזועזעת", היא אומרת, "דיברתי איתה על שידוך במשך 10 דקות, ורק בסוף השיחה כשהיא הוציאה את הפלאפון שלה ודיברה בו, ראיתי שהפאה שלה זזה מעט אחורה... אני בתור אשה נשואה - שיודעת מה זה פאות - לא העלתי בדעתי בכלל שאותה אחת היא בעצם **אשה נשואה החובשת פאה**".

"**תוציאו את האשה הזאת... החוצה!!!**"
יש קבר שמיוחס ליתרו חותן משה, זה נמצא אצל הדרוזים. הרבה ישראלים הולכים לקבר של יתרו. הגיעו לשם משפחה חרדית מבני ברק. היה שם שומר דרוזי (הם שומרים על קדושת המקום) ששמר בשער הכניסה. אבי המשפחה, שהיה יהודי מכובד עם זקן ארוך ופאות, בא להיכנס לשם יחד עם כל בני משפחתו.
"לאן?", שואל השומר.
"רוצים להיכנס לפה"
"מה יש לכם פה?"
"רוצים להתפלל בקבר של יתרו"
"בסדר, אבל מי זאת?", מצביע השומר על האשה.
"זאת אשתי!", לא הבין הבעל לאן הוא חותר.
"תגיד לה שתכסה את הראש! ותיכנס!"
"מה?? היא מכסה את הראש!"
"אני מאוד מצטער", הודיע להם, "פה יש נהלים, אי אפשר להיכנס בלי כיסוי ראש! כולן, הערביות, הדרוזיות, ההולנדיות, הצרפתיות... כולן, מכסות כאן את הראש לפני שנכנסות!"
בעלה של האשה, תפס שאותו שומר לא הבחין שמדובר בפאה, הוא פנה אליו בחיוך ואמר לו: "תשמע ידידי, אני אומר לך שאשתי כן מכסה את הראש!"
השומר החל להתעצבן. הוא פונה אל האשה ואומר לה: "גברת, אני לא יודע מה יש למשוגע הזה?!! אני מדבר איתך אולי את יותר נורמאלית, תכסי את הראש!!"
האשה נדהמה: "אבל אני באמת מכסה את הראש, אלו לא שערות אמיתיות!"
"תפסיקו לשגע אותי!", הוא ממש רתח מזעם, "אני מבקש ממך בפעם האחרונה, תכסי את הראש!!"

"אבל אני מסבירה לך זה פאה ו..."

"פאה לא פאה... שטויות קישקושים... הלאה הלאה... **תוציאו את האשה הזאת החוצה**...!!!"

המסכנים האלו - לאחר שעשו כברת דרך מבני ברק עד לקבר - נשארו לבסוף בחוץ!

גם שיער וגם כיסוי ראש! - "פטנט מבריק"

נשים רבות מקפידות על הלכות ומדקדקות במצוות. ויש נשים מיוחדות במינן שמוכנות אף להקריב את עצמן כדי שהבעל והילדים ישבו וילמדו תורה... אבל הצד השווה שבין כולן, הוא: שכשזה מגיע לעסק הפאות אומרות הן להקב"ה: "עד לפה, כאן זה העסק הפרטי שלנו! בבקשה ממך אל תתערב... אנחנו מסתדרות בלעדיך!".

כמו שאומרים העולם: "**חברים**, **חברים**, **אבל עד ה... כסף!**"

איך ניתן להסביר את התופעה המוזרה הזאת?

סיפר הרב גלינסקי:

"נסעתי לישיבה בחדרה. מולי, על ספסל הרכבת, ישב בחור צעיר, מאחד מקיבוצי "השומר הצעיר" (היום זה "השומר הזקן" שהתפגר) באיזור חדרה. ראיתי שהוא מסתכל בי ומחפש איזו שהיא עילה לפתוח בדברים. פתחתי, איפוא, אני.

אמרתי לו: "הרי אתם שם בקיבוץ, פרקתם כל עול, הכל אצלכם מותר... תאמר לי בבקשה, יש איזה תחום שאתה מתמודד איתו כנגד יצר הרע שלך?"

אמר לי: "כן, האם לצום ביום הכיפורים או לא..."

שאלתי: "היודע אתה מדוע?"

הוא לא הבין את השאלה.

"בוא ואסביר לך. אספר לך סיפור מהגמרא:

אחד מרבותינו, רבי שמעון בן לקיש סבל חרפת רעב. מחוסר ברירה מכר את עצמו לאוכלי אדם (מה שנקרא היום בשם: 'קניבלים'). אותם אוכלי אדם היו קונים אנשים בכסף מלא, מפטמים אותם בכל מיני מאכלים, ולאחר מכן מבשלים אותם...

בינתיים נהנה רבי שמעון בן לקיש מאותו "פיטום" שפיטמו אותו. וכך השביע את רעבונו.

כשהגיע היום האחרון שבו היו צריכים לאכול אותו, איפשרו לו - לנידון למוות - לבקש בקשה אחרונה כדי שימות מפוייס ורגוע.

שאלוהו: "מה בקשתך?"

אמר להם: "יש לי כאן שק ורצוני להכות כל אחד מכם בשק הזה".

"בסדר", הרשו לו (הם חשבו שהשק ריק ולא ידעו שיש בו כדור עופרת כבד).

מכיון שהיה רב כוח, במכה וחצי הרג אותם!! כך ניצל וחזר לביתו.
ועכשיו אני שואל אותך: איך רבי שמעון בן לקיש לקח סיכון, בכך שמכר את עצמו לרוצחים אוכלי אדם כשהוא בטוח שיאפשרו לו לבקש בקשה אחרונה? מי אמר שהיו מסכימים לכך?!
הרי מדובר ברוצחים שפלים...?!
התשובה היא: רבי שמעון בן לקיש ידע, שגם האדם הירוד ביותר... סוף סוף הוא **אינו חית טרף**!!! - אריה אינו מעניק לכבש זכות לבקש בקשה לפני שטורפו, ואף לא החתול לעכבר... אבל האדם, מכיון שהינו בעל '**מצפון**' הוא מחפש להשקיטו. הוא ידע, שאותם אוכלי אדם מושחתים, לא חיפשו לפייס אותו... אלא רק כדי להשקיט את מצפונם שלהם, לשלוותם, ומכיון שכך, בודאי יסכימו לבקשתו האחרונה לאפשר לו להכותם.
"מבין אתה", אמרתי לאותו בחור, "אתה התנתקת מכל מה שקשור ליהדות, פרקת עול לגמרי, אבל מכיון שאתה יהודי ויש לך 'מצפון', אז בכדי להשקיטו, אתה מפצה את עצמך בלשמור לכל הפחות את יום כיפור..."
זה בדיוק מה שקורה כאן!
אותן אלפי נשים חרדיות מחפשות להיראות עם שיער טבעי! - אבל מצפונם מייסרם שסוף סוף הן נשים חרדיות מבתים שומרי תורה ומצוות, ובעלה אברך כולל וילדיה מתחנכים בתלמודי תורה הטובים ביותר... נו, אז איך אפשר לאכול את כל "העוגה" ולהשאיר אותה שלימה? - להיראות כמו רווקה עם שיער ובו זמנית להיחשב כאשה חרדית נשואה המכסה את ראשה?
פשוט מאוד: **פאה! כן, פאה! גם שיער וגם כיסוי ראש!** רעיון גאוני, לא?
בזכות הפאה ניתן להיות מעתה **גם אשה נשואה, וגם בחורה רווקה!** איזה יופי!
זהו! עכשיו שמצאנו את הפטנט מבריק, ניתן בהחלט להיות שקטות ורגועות! המצפון הושתק!

"איזה טיפש אני" - רטן הכלב
זה מזכיר לנו את משלו של הסבא מנוברדוק:
"היה פעם כלב אחד שהוזמן לשתי חתונות. חתונה אחת הייתה בעיר והשניה הייתה מחוץ לעיר.
חשב הכלב לעצמו ואמר: 'רגע, אם אלך לחתונה שנמצאת בתוך העיר, אני עלול להפסיד את החתונה שמחוץ לעיר... לכן כדי שאוכל ליהנות משתי החתונות עדיף שאלך קודם לחתונה שנמצאת מחוץ לעיר ואחר כך אלך לזאת שבעיר".
וכך עשה.

הלך הכלב לחתונה שמחוץ לעיר. כשהגיע לשם גילה לאכזבתו שהחתונה כבר נגמרה. וזה בגלל המרחק הרב שעשה בדרכו.
'לא נורא', ניחם הכלב את עצמו, 'יש עוד חתונה'.
בחזרתו עשה שוב את אותה דרך ארוכה, אך גם כאן ציפתה לו אכזבה. גם כאן נגמרה החתונה, וזה בגלל המרחק הרב שעשה בחזרתו.
'אוי אוי, איזה טיפש אני', רטן הכלב, 'לבסוף יצאתי קרח מכאן ומכאן'.
כך אותן נשים חרדיות - שמרמות את עצמן בכך שכביכול יש המתירים את הפאה, ומתעלמות בכוונה מהמציאות איך נראו הפאות בזמנם ואלו פאות התירו, ולובשות את הפאות של שנות ה-2015 שלא מצניעות את האשה אלא מייפות אותה באופן מגרה ומכשיל!!! - **שידעו נאמנה, שאף אחד לא יגן עליהם בעולם הבא! הן תשארנה קירחות** (תרתי משמע) **מכאן ומכאן!!!**

"**אף אחד לא יאמין שזה לא השיער שלך**"
ואיך כל זה מתחיל?
לראשונה בחייה, פוגשת בת ישראל הצנועה את מצות כיסוי הראש, בסלון הפאות!!! **בסקירה אחת ארוכה מראים לה 150 דגמים מדהימים, מעוצבים בקפידה רבה, על ראשי הפאות** (זה היה לפני הרבה שנים. מה קורה היום? שלא נדע מצרות...) **אין שיערה אחת מיותרת! הפוני... הגל... הכל מחושב! - שם מתאימים לה את צבע הפאה לפי צבע העור והעיניים, והאורך והעיצוב לפי גובה מצחה וצווארה...**
הבת הצנועה, שזה עתה סיימה את הסמינר, ניצבת שם במרכז הסלון, מסוחררת, הצבעים והעיצובים שובים את ליבה, נותנים לה מושגים חדשים ביופי קסום שלא חשבה עליו.
היא עוד לא הספיקה לחזור לעצמה והפאנית מתנצלת בפניה: "זה לא הכל, כל תקופה קצרה נכנסים למערכת 30 דגמים חדשים, נהדרים ומרהיבים עוד יותר...".
פאנית נוספת מדגישה: "ישנה אופנה של קניית פאות מסוג מסוים ואף כלה איננה מעיזה לחרוג ממנה. בדרך כלל", אומרת הפאנית, "רוכשות הכלות שתי פאות, אחת בדיוק כפי התסרוקת שהלכה עד כה - כדי שתיראה כמו שהייתה לפני החתונה, והשניה שונה במעט מהמקור, על מנת להוסיף לה יותר חן ויופי - שהלוא כבר נשואה היא, אשת איש".
פאניות ותיקות מדגישות: "שהן מדריכות כל כלה צעירה, שבחירת פאה איכותית ומרהיבה לחתונה, היא בחירה גורלית עבורה. שכן פאה מרהיבה זו, היא ורק היא שתהפוך אותה למלכה אמיתית ביום הגדול והמרגש בחייה".

היום, בפאריז ובניו יורק מעצבים, ובקוריאה מייצרים, היבואניות מייבאות, הפאניות מוכרות, והכלות רוכשות **ב-**2,000 **ו-**3,000 **דולר**!!! ויותר.
למעשה, תיקון המצב עם הפאות הפרועות, הארוכות, הקלועות, הטבעיות, המקורזלות, ושאר המרעין בישין, תלוי בראש ובראשונה במספר היבואניות בלבד! הן הנה במעל! הן האחריות העיקריות לאותה הפקרות בכיסוי הראש! אלא שבשטח, הפאניות מאשימות את היבואניות, והיבואניות את הפאניות, וכולן יחד מפנות אצבע מאשימה לעבר **ציבור הנשים**. - "יש דרישה לפאות כאלה, לכן אנו משווקות אותן. אם לא תהיה דרישה לא נשווק" - הן טוענות.
אלא שפרט אחד הן "שכחו", הקונות התמימות כלל לא מודעות להיקף האיסור!! הן סומכות על בעלי החנויות בעלי החזות החרדית וחושבות שכל המוצע למכירה מותר. בינתיים המכירות בעיצומן, חנויות הפאות מתעשרות על חשבון החטאת הרבים.
היחיד המרוויח מכל העסק הוא יצר הרע! המחכך ידיו בהנאה מרובה, שש ושמח לראות איך הנשים והבנות החרדיות מובלות כצאן לטבח...
מומחים מקצועיים על המראה הטבעי בפאות זמנינו מבטיחים:
"**אף אחד לא יאמין שזה לא השיער שלך!**"
"מדהים, מרגש, **יכול לשנות את המציאות!**"
"את תהי **מישהי חדשה, במראה הכי טבעי שלך!**"
"פאות מעוצבות בקו צעיר, **שובב ואופנתי!**"
"לצעירות, שיער דק וחלק ואיכותי **ברמה שלא הכרתן!**"
"למחותנות, שיער עשיר ומלא **באיכות גבוהה!**"
"**חרדית**" **או** "**מחרידה**"?
לקידום תעשיית הפאות בעולם, מושקעים מיליוני דולרים. כתבות מתארות את תערוכת הפאות הבינלאומית השנתית, בו משתתפות החברות המובילות בעולם ומתחרות זו בזו באיכות הפאות ובטבעיותן. "**כ-**200,000,000 **נשים גויות רוכשות פאות בשנה אחת!**" - כך מצוטט שם.
כתבה אחרת מדגישה: "נתח הרווחים המתגלגל בישראל בלבד, מגיע לסכומים של מיליוני דולרים בשנה, **במיוחד כשמדובר בפאות משיער אירופאי טבעי**...".
בירחון חרדי חדש הוקצו מידי חודש כתבות בנושא טיפוח הפאות ומניעת התיישנות. הכתבות פותחות בכותרות ענק. והרי לפניכן ציטוט:
"**כל אחת מאיתנו רוצה מראה טבעי**!! שפע של תכשירים ושומנים, פלוס חפיפה אחת לשבועיים יעשו עבורך הכל!!! כדי שפאתך תישאר רכה, שופעת ומלאת ברק..."

"פאות מנופחות ויבשות הן כבר נחלת דור העבר! היום, ככל שתשפכי יותר חומר מרכך, חומרי לחות, שומן הזנה וסיליקון כך תהיה פאתך יותר רכה ומזהירה **ומעל הכל טבעית! שיחשבו כולם שזו באמת את**..."

בירחון חרדי אחר הועתקו (מעיתונים חילוניים) החידושים האחרונים בענף הפאות, והרי ציטוט:

"חלומה של כל אשה הוא להיראות יפה, מטופחת, אלגנטית, קלאסית ועכשווית, **אבל יותר מכל להיראות טבעית! שידעו שכך באמת היא נראית ושיערותיה היפות שלה הם**! ובאמת לאחת שכמותה יש מה להראות ובמה להתגאות.

לידיעתך! מומחים מקצועיים לפאות קאסטם הגיעו בשנה האחרונה להישגים מדהימים רבים. כעת הם פיתחו עבורך - רשת לבנה מבד משי דק ובמראה טבעי הנראה ממש כקרקפת הראש. **כעת כבר אפשר לעשות פס וגם שביל**... והפאות נושמות ואווריריות בעלות מראה קטיפתי, **ממש יופי אמיתי של שיער**, **שאיש לא יאמין שאינו שלך**..."

כמעט בכל עיתון או שבועון "חרדי" מתפרסמים להם מידי שבוע באופן קבוע מודעות שמעודדות נשים חרדיות לרכוש להן איזה פאה שהן רוצות.

"פאות משיער טבעי... פאות עם תלתלים... פאות בעלות ברק... פאות ארוכות... בכל הגדלים... בכל הצבעים... מה שאת רוצה, רק תבחרי! זה מה שהולך היום! הפאה תעשה אותך צעירה ב-20 שנה! אל תפסידי את הזדמנות חייך". וכל זה תחת הכותרת: "**בלעדי לאשה החרדית**".

אלו ציטוטים מעיתוניים וירחונים "חרדיים" - אוי לנו ולבושתנו!!!

ככה משגעים אותן, פעם אחר פעם, עושים להן שטיפת מוח. עד כדי כך שאם אחת הולכת עם מטפחות היא כבר נחשבת בעיניהם "מיושנת", "פרימיטיבית", איזו "יאכנע".

האשה החרדית 'המתקדמת'!??!

אבל זה לא מסתיים בכך...

לא מספיק שהם מושכים נשים לקנות את פאותיהם המתועבות והמושחתות אלא הם עוד מעודדים אותן לייצר פאות בעצמן, בנוסח של: "עשי זאת בעצמך".

משלבים נשים ובנות חרדיות בקורסי למידה מתקדמים של ייצור פאות בבתי ספר לפאנות וספרות. ועוד אלו פאות? פאות "קאסטם", "דורה", "שפרה" ודומיהן, שנאספו פה אחד על ידי כל גדולי ישראל! ואותם נשים ובנות חרדיות מתפתות והופכות להיות לקוחות קבועות של אותם אנשים ונשים מושחתים שעושים הרבה מאוד כסף על חשבונן. - והאבסורד בכל זה, שאותן נשים ובנות חרדיות יודעות בעצמן שהן עוברות איסור, אך בוחרות להתעלם!

הנה לדוגמא, פרסומת שפורסמה בעיתון:
"גלית איטליה סקול, בית הספר הוותיק למקצועות היופי, פותח את שעריו עבורך, בת סמינר. בואי לנצל את החופש וללמוד מקצוע משתלם! תוכניות קיץ אינטסיביות ע"י צוות מורות בכירות, קבוצות נפרדות לבנות סמינר (!!), השמה למצטיינות".
ומה בקורס?
"תספורות, פן, תסרוקות, פאנות, כימיה, קאסטם תיקוני פאות" (בנוסף, מצויין במודעה מקצועות נוספים כמו איפור ביוטי, עיצוב גבות, ושעווה).
"80% מהפאניות בשוק למדו והשתלמו ב'גלית איטליה סקול'".
ועד כדי כך חוצפתם ועזותם עברה פשוט כל גבול...
הם פירסמו קריקטורה צבעונית גדולה - שהכותרת שלה היא: "**גם אתם תבואו להתחדש!**"
בקריקטורה מראים אשה "חרדית" 'מתקדמת' ו'מתחדשת' הולכת במרכז הרחוב, בעזות, בקומה זקופה וברגל גאווה, כשלראשה פאה מושכת תשומת לב והיא אומרת לעצמה: "סוף סוף מצאתי משהו טוב". ובתחנת האוטובוס יושבות שלוש נשים עלובות עם מטפחות ראש והן מסתכלות עליה בקנאה ואומרות: "וואו, תראו איזו יופי".
בצידי התמונה רואים, בת מדברת בטלפון שמפסיקה לרגע... כדי להסתכל על אותה אשה. ובקטע אחר מראים אשה נוספת מיישרת את משקפיה כדי להסתכל עליה.
ובתחתית התמונה רואים רכב העוצר לידה, ומתוך הרכב אומרת הבת לאמה (הנוהגת ברכב): "אמא תזהרי"!!!
מה, בעצם, רצו לשדר בפירסומת הזוועתית הזו?
טכניקה פשוטה מאוד...
הצגה נלעגת של נשים כשרות וצדיקות בכיסוי ראש - מטפחת, הניראות כביכול אומללות ומתבוננות בקינאה באשה המפגינה בראש חוצות בפאה שחצנית השובת את ליבם של הנשים ברחוב (הם לא העיזו להראות בתמונה שגם גברים מתבוננים בה...).
המטרה - **ניסיונות שטניים ליצירת תסכול גובר אצל האשה המתאמצת בעבודת ה' ללכת במטפחת ראש, ובו זמנית לעודד נשים להחליף ממטפחת לפאה.**
אילולא שראיתי זאת במו עיניי, לא הייתי מאמין שאפשר להגיע לכזאת רמה של עזות ורשעות...

"**בסלון שלי, היה אסור לדבר על צניעות**"
אין היום אשה חרדית אחת שלא מודעת לפסיקתם של גדולי ישראל בקשר לפאות ואת דעתם הנחרצת, ובכל זאת לא אכפת לה... ולא לבעלה... הדברים כאילו אינם נוגעים אליהם.
פאנית חרדית ידועה שהתגרשה מבעלה, הצדיקה עליה את הדין (אחרי שהבינה שעברה כל גבול) באומרה: "**כמה שלום בית הרסתי בפאות שסירקתי ועיצבתי, עד שהקב"ה שילם לי במידה כנגד מידה בהריסת שלום הבית שלי**... ישבתי בחנות וראיתי כיצד על ידי טענה נבובה של "שלום בית" קונים הכל. ומהניסיון למדתי שהאמת היא בדיוק להפך ש"משביעו רעב"! - פאות הראווה רק פותחות את התאווה והצימאון כמו מים מלוחים שאינם מרווים כלל.
בסלון הפאות שלי", היא אומרת, "כמו בשל כולם, היה אסור לדבר על צניעות.
ו"תקנון הפאות" היה הדבר הבזוי ביותר שפשוט צחוק ובושה להזכירו. התקנון הוא עניין של חמומי מוח בודדים! אם מותר פאות אז שלא יאמרו לנו מה לעשות, אנחנו מבינות יותר אלו פאות שייכות לאופנה.
בעיניי ראיתי כיצד במשפחות חרדיות וחשובות ביותר, מתפתחת התדרדרות חמורה בגלל הפאות. כמו אותן נשים צנועות שלפני 10 שנים נכנסו לסלון שלי בדרישה לערוך פיקוח מטעם הרבנים על צניעות הפאות, ונלחמו בחירוף נפש בפאות ה"קארה" שחדרו אז לשוק, ושוחחו עימי בטלפון שעות ארוכות על מנת להסביר לי ולשכנע אותי.
ואילו עתה הן לובשות פאות "קארה" מבריקות ומרשימות הרבה יותר מאז, ובנותיהן התדרדרו עוד יותר... אז חשבתי בליבי: 'מדוע להלחם בפאות ה"קאסטם" המגרות והמכשילות אם בעוד תקופה כולן תלכנה בו...?!'
אבל ענף הפאות דוהר קדימה, היצרנים משביחים מיום ליום את הפאות במטרה לתת תחליף טוב יותר לשיער. **העיצוב, המראה, הגמישות והמגע, נעשים מושלמים יותר ועולים באיכותם על השיער עצמו על כך יעידו מעל 200,000,000 גויות הנהנות מידי שנה מפאתן החדשה**. הן כמובן רוכשות פאה לא למטרת צניעות, אלא בדיוק למען מטרה הפוכה... כך הן נהנות מידי יום ממראה טרי וחדש של שיער מקסים ומושך ביופיו.
הגענו לשיכלול טכנולוגי בו צניעות ופאות הן שתי הפכים ממש.
הפאה היום נותנת לאשה את היופי הנשי המיוחד שלה, בדיוק כמו שיער ולמען האמת הרבה מעבר לכך - כשהבנתי את זה הפסקתי לסרק פאות.

היום אני שואלת את ארגון "משמר התורה": על מה בדיוק אתם רוצים לתת הכשר? הרי נמכרות בעולם כ-200,000,000 פאות בשנה אחת! הקונות הן נוכריות!!! שחקניות ודוגמניות פרסום.
רק פירור קטן מגיע ליהודיות! - מטרת הפאות הנוכריות היום היא לממש את מטרת אותן פרוצות - להקסים, למשוך את העיניים ואת הלב... איך אפשר להעלים עין מאמת פשוטה זו? הרי העובדות הללו צריכות לשנות את כל ההתייחסות שלנו לנושא", היא מסיימת בכאב.

"סודות" - סיפור "משעיר"
מספרת בעלת תשובה:
"אני רוצה לומר משהו שנורא כואב לי. חזרתי בתשובה לפני שהתחתנתי. באתי מבית אמיד והרבה נוחות ואפשרויות. יום אחד תפסתי שצניעות ברמת החיים, בלבוש, בדיבור ואפילו במחשבה, רק זה האמצעי להגיע לאושר האמיתי, הפנימי.
ברוך ה', עברתי ללבוש צנוע, ככה 'טיפ טופ', להיות יהודיה כמו בספרים הקדושים. הקמתי בית ברוך ה' על טהרת הקודש, כולל כיסוי מטפחת על הראש.
נכון, למרות שאני רק אקדמאית, ולא גדלתי בסמינר 'בית יעקב', כנראה יש "סודות" שאני לא מבינה, ובמיוחד בקשר למה שנקרא 'צניעות'. כשהלכתי עם החברה שלי שגם היא חזרה בתשובה, לקנות בגדים צנועים, לא הלכנו לשאול רב מה זה צנוע? מה זאת אומרת?! אם כל אחד בעולם יודע בדיוק מה לא צנוע, אז ההיפך מזה זה צנוע, פשוט.
אז תגידי לי, איך זה שכל יום אני מוצאת בתיבה דפי הסברה לאברכים ולאברכיות נגד הבגדים הצמודים, הקצרים והפאות המודרניות?! מישהו יכול להסביר לי איך זה שיהודי לומד גמרא ואשתו מעבירה שיעורים על צניעות, וצריך להסביר להם אל"ף בי"ת בטבע האדם?
מה יש להסביר כל כך הרבה? זה דבר שאני לא תופסת.
וכאן אני חייבת לומר משהו, שאם זה לא היה ממש לשם שמים, הייתי מעדיפה שלא לומר!
קטונתי, ואני לא באה להוכיח, אלא לתת מבט הגיוני מהמקום שבאנו, ומי שרוצה לקבל את המסר, שתקבל. סליחה, אבל אני והחברה שלי עבדנו בדוגמנות, ה' ירחם. כשאני מסתכלת איך הולכות נשות האברכים, לפי "השולחן ערוך" שהן מקבלות הביתה בעיתונים "החרדיים": 'שיער אירופאי משובח' 'מתנענע ונערי', ועוד "בהכשר"... אני רוצה ממש לצרוח, **מה איתכן**??!! **אנחנו עשינו כסף בלנענע שערות!! גם את זה צריך להסביר? נו באמת?**"

עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים - בבת אחת!

בת ישראל יקרה, בוודאי ידועה לך ההלכה שפיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה! כלומר, מותר לכל אדם לעבור על כל התורה כולה שזה אומר; לחלל שבת, לאכול חזיר, ואף לגנוב מאחרים... רק כדי שלא יהרגו אותו!

חוץ משלושה דברים - שמפאת חומרתם הנוראה אומרים לאדם: עדיף שיהרגו אותך ולא תעבור על אחד מהם!! - והם: **עבודה זרה**, **גילוי עריות**, **ושפיכות דמים**.

האם ידעת ש...

אשה שהולכת היום עם פאות זמנינו, עוברת על שלושת העבירות החמורות ביותר מהתורה...???!!!

ומה גם שהיא עושה זאת בכל יום ויום!!! (תעשי חשבון, שלושת העבירות החמורות ביותר כפול 365 יום, שווה: 1,095!!! - וזה סך הכל חשבון של שנה אחת! תמשיכי להכפיל את החשבון הזה עבור סך השנים שכך היא הולכת... תגיעי למספרים מבהילים!!!).

איך היא עוברת על שלושת העבירות? את שואלת.

פשוט מאוד:

זה לא סוד שמקורן של הפאות היום מיובאות מהודו! שמה מגדלים מאות מיליונים של נשים וגברים את שערם, ואחר כך הם באים לבתי העבודה זרה שלהם ומגלחים את שערם לכבוד הפסל (ניתן לראות זאת מצולם בוידאו). זה הצורה שכך הינם עובדים אותו. הכמרים של המקדשים בהודו לוקחים את השיער ומוכרים אותו לסוחרי פאות.

יש מקדש אחד בהודו שמוכר מידי חודש בחודשו 11 טון של שיער!! עבור ייצור פאות טבעיות ומעורבות. ועשרות חנויות בבני ברק ובירושלים מייבאים באופן ישיר מהמקדשים בהודו שיער ששימש לעבודה זרה! - הרי לך **עבודה זרה**!!!

הפאות בזמנינו - אשר ניראות כשיער אמיתי לחלוטין - נאסרו על ידי למעלה מ-200 גדולי ישראל משום פריצות!!! הן מביאות לידי גירוי יצרים ולידי הרהורים אסורים (שזה בעצם מטרת ייצור הפאה) - שחכמינו זכרונם לברכה אמרו על כך: "הרהורי עבירה קשים יותר מהעבירה עצמה". וכבר שמענו מאברכים ובני תורה ומשאר גברים ובחורים, שהתלוננו שהפאות האלו גורמות להם הרהורים רעים מאוד מאוד קשים! - הרי לך **גילוי עריות**!!!

ידוע שהסיבה לכל האסונות הקשים והנוראים שאנו מתוודעים להם מידי יום ביומו, הוא משום חוסר צניעות. כל תאונות הדרכים, כל הפיגועים האכזריים, כל המחלות הקטלניות, וכל שאר הצרות הקשות והרעות, הכל הכל נובע משורש אחד, חוסר

צניעות!!! (וכמו שכבר ציינו זאת בהקדמת הספר) והפאות הללו ללא ספק נוטלות חלק נכבד בכך! - הרי לך **שפיכות דמים**!!!

ועל כל זה צריך לשלם "**ביוקר**" (תרתי משמע).

מחירה של פאה טובה (רעה) ויוקרתית היום, מגיע ל-10,000 **שקלים**!!! ויותר.

ומה עוד שכל מי שרוכשת פאה, חייבת סירוק מקצועי וחפיפה וכו' לעיתים קרובות, וזה יכול להגיע **למאות שקלים**!!! בחודש. - והבעל המסכן (שפעמים רבות כל זה באשמתו - משום שכך הוא רוצה שאשתו תיראה) נכנס לחובות ולוקח הלוואות, מגלגל כספים מפה לשם העיקר לסגור את המינוס בבנק שנוצר כתוצאה מרכישת הפאה.

הוא צריך לממן ממיטב כספו את הגיהנום שיקבלו הוא ואשתו! ועל מה?

על פאה שייצר איזה גוי חולה טמא שפל ומתועב!!! - זאת המטרה שלו! על זה הוא מקבל הרבה מאוד כסף! מי שמוחו החולה מייצר בגדים או פאות שמושכות ומגרות... הוא המוביל שם! הוא המומחה! עיני הכל נשואות אליו! - **הוא מרוקן אותנו גם מכספינו וגם מהעולם הבא שלנו ובסוף שולח אותנו לגיהנום**!!!

את מבינה מה שקורה כאן?

שואלים אותי חילונים: "**מה עם הנשים בבני ברק**?"

שח הרב יוספי:

"שואלים אותי חילונים: "מה אתה מדבר על צניעות, ומה עם הנשים בבני ברק? ואיך מתלבשות בחתונות? איזה פאות?! - זו צניעות...?!"

ואני עונה להם: "**שבגיהנום עוד לא כל המקומות תפוסים**, **יש מספיק מקום גם לחצופות האלו**, **בשמים לא ישמעו שום תירוצים**!!!".

כבר אמר לפני עשרות שנים הגאון הקדוש רבי ישראל אבוחצירה, ה'בבא סאלי' - זה היה בעת שאחת מנכדותיו החלה ללבוש פאה - הוא קם על רגליו והכריז בזה הלשון: "כל אשה הלובשת פאה נכרית ואפילו רק חצי פאה, **מכינה לעצמה חומר הסקה**, **שבו ישרפו אותה בגיהנום**..." ומקרה זה היה עוד בזמנו שהפאות היו די מיושנות ומאוד לא מטופחות.

מה נאמר ומה נדבר על הפאות שלנו היום, שהינן משוכללות פי עשרות מונים מהפאות דאז?!

סיפר הגאון רבי יצחק רצאבי בדרשתו:

"בחודש סיוון התשס"ב, שאלה אותי אשה בטלפון: "אני נשואה 16 שנה, וכל הזמן כיסיתי את הראש במטפחת, ועכשיו חשקה נפשי ללכת בפאה נכרית?"

השבתי: "אי אפשר להתירו!"

אמרה: "שמעתי שיש חילוקי דעות בזה, אולי בכל זאת הרב יתיר לי?"
השבתי: "לפי מה שאנחנו יודעים כיום, לא שייך להתיר כלל!"
חזרה ואמרה: "אז אולי אשים על הפאה הנוכרית כובע?"
שאלתי: "אם כן מה תרוויחי?"
ענתה: "שיראו קצת משערות הפאה"
אז השבתי: "**קצת גיהנום!!**"
בהזדמנות אחרת סיפר הרב מעשה מזעזע שאירע ממש לא מזמן:
"נודע לנו על מעשה שהיה באשה אחת בשם מ. ממשפחה חשובה בבני ברק, שנהרגה בדאבון לב בתאונת דרכים בקיצור ימים, לא עלינו.
שבוע לפני סיום שנים עשר חודש מיום מיתתה, היא באה בחלום לאחת מקרובותיה שגרה בעיר אלעד ואמרה לה: "מפחיד מאוד איך מדקדקים בשמים על מעשי בני אדם. אפילו על פעם אחת שהגעתי לאיזה מקום ולא נכנסתי לשמוע את הדרשה, נענשתי. סבלתי כל השנה. אבל כעת הכל תוקן".
הנפטרת הייתה נראית לחברתה בחלום זוהרת באור יקרות... ולפתע פתאום נשתנה המראה שלה והיא הופיעה לעיניה בשיער פרוע ומדובלל.
הוסיפה הנפטרת ואמרה: "על הכל אמנם מחלו לי, אך חוץ מדבר אחד והוא **עוון הפאה שחבשתי מנישואיי זה 8 שנים!!! ולכן גזרו עלי בית דין של מעלה שתרד נשמתי לעולם הזה ותכנס למשך 8 חודשים בגוף של ילדה קטנה שתהיה חולה במחלה קשה ונוראה** - הלא היא מחלת הסרטן רחמנא לצלן.
דווקא במחלה הזאת, כיון שהטיפול שלה הוא על ידי "הקרנות" הגורמות לנשירת השיער.
וזה מידה כנגד מידה על מה שהראתי את שערותיי על ידי חבישת הפאה!!! ואחרי כן אותה ילדה תיפטר מן העולם, ובזה ייגמר התיקון שלי".
הוסיף הרב ואמר: "שכל מי ששמע את הסיפור הזה, אנשים ונשים, פשוט הזדעזעו ונחרדו עד מאוד".

"**עם כל זה נענשתי מפני שאשתי הייתה לובשת פאה**"
כותב רב גדול מירושלים עקב איזה צרה שקרתה (אנחנו בכוונה לא מציינים כאן את שמותיהם של שתי הרבנים, מפני שרב אחד נפטר והשני עדיין חי):
"היום בימינו, בעולם הישיבות בעולם התורה, לצערינו הרב יש הרבה נשים לא מקפידות בנושא כיסוי הראש. כשאני התחתנתי היינו גרים באחת השכונות בירושלים ואחת השכנות הייתה לובשת פאה.

תקופה קצרה לאחר החתונה שלה היא חלתה במחלה הידועה (לא על אף אחד מישראל), ולאחר מכן היא עברה יסורים קשים ומרים ולבסוף היא נפטרה. כל הנשים קיבלו שם על עצמן - באותה שכונה שגרנו - לשים כיסוי ראש.

האמת לא הייתי מעיז להגיד את זה, אבל אני בכל אגיד לעילוי נשמת ידידי היקר: היה לי ידיד תלמיד חכם וירא שמים, שהיינו קשורים מאוד זה לזה. באחד הימים הוא חלה ולאחר תקופה קצרה השיב את נשמתו ליוצרו.

באחד ההזדמנויות הלכתי להתפלל על קברו, כאב לי מאוד על זה, מאוד הפריע לי שאדם צדיק כמותו נפטר. באותו לילה ממש הוא בא לי בחלום הלילה ואמר לי: "דע לך, אל תצטער, אמנם עסקתי בתורה ונשמרתי מכל חטא (מדובר כאן באדם שמעיד על עצמו בעולם האמת שהוא נקי מכל חטא ועוון!!) ועם כל זה נענשתי **מפני שאשתי הייתה לובשת פאה ולא הייתי מוחה בה! - רק העבירה הזו הייתה בעוכריי**". הנפטר המשיך ואמר: "אם תרצה לדעת שמה שאמרתי לך היה אמת, תראה שבעוד מספר ימים, תשמע על עוד תלמיד חכם שגם הוא באותו מקרה כמו שלי ימות במחלה מאותה סיבה ממש". מסיים הרב ואומר: "החלום הזה, לצערי הרב, אכן התקיים במלואו..."

"**ב-**7:00 **בבוקר אני מקבלת טלפון מאחיה של הנפטרת**"

לא מזמן אירע סיפור מזעזע שנמסר על ידי אחד מזקני ירושלים (ויש בידו את הקלטת בה שומעים את הסיפור מבעלת המעשה), וזה סיפורה:

"הייתי פאנית מפורסמת וניהלתי עסק משגשג עם צוות עובדות. באותה תקופה הייתה לי חברה טובה ששכנעתי אותה לשנות את כיסוי הראש בו היא הלכה, ובמקום שתמשיך ללכת במטפחת הצעתי לה ללכת עם פאה.

לאחר זמן מה נחלתה אותה חברה עד אשר נלקחה לבית עולמה.

זמן קצר לאחר פטירתה ראיתיה בחלום כשהיא פרועת ראש וכולה זועפת.

לא הבנתי על מה ולמה, אך התעוררתי והמשכתי את סדר החיים כרגיל. לאחר שבועיים היא באה אלי שוב בחלום כשהיא פרועת ראש וזעקה לעברי: "מה עשית לי?! בגללך אין לי מנוחה כאן!"

הייתי המומה. ניסיתי לשאול מה עשיתי לה, והיא זועקת: "**למה שידלת אותי ללכת בפאה הזו, אין לי מנוחה**"! ובתוך כך היא נתנה לי שני סטירות לחי ומיד התעוררתי.

יעידו עלי בשמים! כי כאשר קמתי פני היו אדומות מהסטירות!!! ואף בני ביתי יכולים להעיד שראו את פני אדומות כמו אדם שקיבל הרגע סטירה חזקה. ואם כי הייתי אשה חזקה ובדרך כלל אני לא חולמת או מתרגשת מחלומות, אך כאן זה היה שונה מאוד. במשך שלושה ימים לא יכולתי לפתוח את העסק. אמרתי לכל העובדות לא להגיע.

באותו זמן נסעתי אני ובעלי לאחד מגדולי ישראל שבירושלים, וסיפרנו לו את אשר אירע.
הרב הציע לקחת שלושה אנשים ולעלות אל קברה של הנפטרת, לבקש את סליחתה ולהדליק נר לעילוי נשמתה.
ואכן כך עשינו. ומאז ניסיתי לחזור לסדר החיים כרגיל, והמשכתי לנהל את העסק.
והנה עברו כשלושה חודשים ושוב באה אלי הנפטרת בחלום פרועת ראש ועדיין היא זועקת: "אין לי מנוחה בעולם העליון!"
אמרתי לה בבהלה: "עשיתי מה שהרב אמר!"
אך היא ענתה לי: "עדיין לא הגעתי למנוחה ולנחלה"
שאלתיה: "אז מה עלי לעשות?"
והיא ענתה: "תעשי תשובת המשקל. כשם ששכנעת אותי ללבוש פאה כך תשכנעי נשים לא ללבוש פאה"
בחלום זה, השלישי, שוב צעקה לעברי: "**אין לי מנוחה בגלל הפאה! למה שכנעת אותי**...??!!"
הפחד שלי היה נורא. פתאום אני שומעת חבטה אדירה תוך כדי החלום. מיד התעוררתי בהיסטריה, ולתדהמתי אני רואה שהמזנון הכבד שלנו נפל על המיטה של אחד מבני ומן השמים בדיוק באותו היום בני זה ישן בישיבה, למרות שהוא אף פעם לא ישן בפנימיה...!
מיד אמרתי "ברוך שעשה לי נס במקום הזה".
תוך כדי כך עלו השכנים שבבנין לביתי. הם הגיעו לביתי בבהלה בשעה 4:15 לפנות בוקר ושאלו אם הכל בסדר...?
בסביבות השעה 7:00 באותו בוקר, אני מקבלת טלפון מאחיה של הנפטרת, וכך הוא אומר לי: "אחותי באה אלי בחלום ואמרה לי להעביר לך שהפעם זה נגמר בנס, בפעם הבאה זה יכול להיגמר אחרת. אינני יודע במה המדובר, אך היא ביקשה ממני להעביר לך את המסר הזה..."
כששמעתי את זה, כבר לא יכולתי להחזיק מעמד ונפלתי חסרת אונים.
בני ביתי הזמינו לי "הצלה"...
כאשר התאוששתי, נסענו שוב לירושלים לאחד מגדולי הדור, וסיפרנו לו את הכל.
בד בבד הודעתי לרב שקיבלתי על עצמי לסגור את העסק של הפאות.
למרות שהייתה זו החלטה לא קלה כלל. זה היה עסק משגשג מאוד שהכניס כסף רב.

הרב אמר שזו החלטה רצויה אמנם, אך אין זה מספיק. הבנתי כי אני צריכה בעצמי לזרוק את הפאה. לעשות תשובת המשקל!
כשחזרתי לביתי קיבלתי טלפונים של נשים שהזמינו פאות.
אמרתי להן: "אתן יכולות לקחת את הכסף בחזרה"...
ולאלו שביקשו להזמין פאות חדשות אמרתי: "תמחקו אצלכן את מספר הטלפון שלי... אני כבר לא עובדת כפאנית..."
שתיים מהעובדות אצלי בסלון הפאות החליפו בעקבותיי למטפחת, ואחת מהן, בישרה לי שנפקדה בפרי בטן בשעה טובה ומוצלחת, אחרי 11 שנים שלא היו לה ילדים!!!
אני אישית סובלת מאיזה חולי קשה, ה' ירחם, ולפני 3 שבועות הרופאה אמרה לי **שאין בצילומים כלום**!!! אני בטוחה שזה בגלל הכיסוי ראש שקיבלתי על עצמי.
ואף 7 נשים מקרובות משפחתי, אשר התקופה הקשה אשר עברתי, נגעה לליבן, וראו בחוש עדות נוראה ואמיתית (שבדרך כלל לאדם בשיגרת חייו, זה נראה כמו סיפורי מעשיות ששייכים לפעם), החליפו גם הן למטפחת.
ולסיום: כעבור חודש וחצי לאחר שכבר עשיתי תשובה מאהבה, ראיתי את הנפטרת במוצאי שבת כשהיא בכיסוי ראש לבן, היא הסתכלה בי צחקה ואמרה: "אל תפחדי ממני..."
נשים יקרות! אני שנים רבות עסקתי בפאות, לא ידעתי את החומרה של זה, **עד שראיתי את הנפטרת באופן חי**, **כמה היא סובלת בעולם העליון**. בנות יקרות הוציאו את הנגע הזה מעל הראש, סייעו בידי לעשות תשובת המשקל"...
מצמרר!

מה ההבדל בין הפאות של אז להיום?
יבואו נשים ויטענו: "רגע, הרי גם לפני עשרות שנים הלכו נשים עם פאות, והן הרי היו הרבה הרבה יותר צדיקות מאיתנו, יותר קדושות, יותר צנועות. ובכל זאת הייתה פאה לראשן?"
תשובה לדבר: **הפאות שהיו אז הן לא הפאות שישנן היום**!!!
והרי העדויות לכך:
הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך:
"מי שלבשה פעם פאה, כל אחד הבחין ממרחק שזו פאה, **זה היה נראה דומה לקש כמו אניצי פשתן**. אבל היום, נכנסים אלי נכדות וכו' ואני לא יכול לדעת אם זה פאה או לא, כי בפאות של היום אי אפשר לדעת אם זה פאה או שיער..."
הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר:

"הפאות המשוכללות ביותר שהיו לפני 60 שנה בעיר המודרנית וינה, **אפשר היה להכיר ממרחק שאין זה שיערה, כי לא היה להם את תכונות השיער**. אבל הפאות היום הם ממש כשיערה!! וגם מבחינת צורתן ועיצובן של הפאות ברובן הגדול הנם מחוץ לגדרי הצניעות...".

הגאון בעל 'הנתיבות שלום' מסלונים:

"הפאות של פעם היו נראות כמו **שטריימל על הראש**".

הגאון הרב שלום שבדרון:

"הסכמת כל המתירים פאה נכרית, **היה על פאה שנראית כשיער עיזים**, אבל פאות של היום שנראית כבחורה או כפרועת ראש מי התיר?! אין רב יראי שמים בעולם שיתיר דבר ערווה שכזה!!!".

הגאון רבי יוסף ליס:

"במקומנו (פולין לפני 50 שנה) לא רצו הנשים לכסות שיער ראשן, ואפילו פאה נכרית לא הסכימו לחבוש, **כי הפאות היו נראות כגוש שיער נוקשה ומגושם**, ומי שהסכימה לחבוש פאה נכרית היה זה מצד יצר הטוב, **כי הפאה של זמניהם הייתה מכוערת וגרועה הרבה יותר משיער**".

בנו של רבי יוסף ליס:

"הפאות של פעם היו כמו **ליפה על הראש**".

רבי יצחק שחיבר מארגנטינה (בעל שו"ת 'יצחק ירנן'):

"זכורני כי 'בחלב' היו כל הנשים מכסות את ראשן במטפחות וכיוצא, למרות שהיה בנמצא פאה נכרית, אבל בצורה אחרת לגמרי ממה שנמצאת כעת, **כי זה היה כמו כובע ממש בלי יופי והדר כלל**!!!"

הגאון רבי משולם דוד סאלאוויציק:

"הפאות של פעם היו נראות כמו **צמר פלדה**".

הגברת רוחמה שיין:

"באותם ימים (אמריקה לפני 50 שנה) **לא חבשו נשים צעירות פאה בגלל כיעורה**. לא זו בלבד, אלא שמעטות כיסו בכלל את ראשן לאחר הנישואין. פאות חבשו רק נשים מבוגרות, **והן נראו זהות כולן**".

החוקר עפשטיין:

"אופנת הפאות הגדולות האירופאית לא חדרה לארצות המזרח. אלא שגם באירופה עצמה נעלמה במהירות הפאה מראשן של הנשים, **וזאת בשל כיעורה של הפאה**..."

בספר 'הידור כהלכה':

"וכן היה סבי מספר כי דודתו שהייתה בפולין הלכה בגילוי ראש, וכשביקש ממנה בעלה שתחבוש פאה לראשה, אמרה לו: "**וכי אני אשים על ראשי כזה סמרטוט**?!"
רבי יצחק שמחה הורביץ:
"מעט מעט התחילו הנשים לפרוק מעליהן גם **עול הפאה הנכרית המזוהם והמסוכן**... ואם כל בנות ישראל זקנות וצעירות יהיו מוכרחות לכסות ראשן בפאה נכרית, נהיה לשמצה ולקלס בעיני הגויים וכפראי אדם שאינם מן היישוב"...
רבי אליעזר דינר:
"המבוגרים שבינינו בוודאי זוכרים כיצד הייתה נראית צורת הפאות שהלכו בעבר, לפני שלושים וארבעים שנה, שהיו השערות **יציבות ועומדות במקומם כמקשה אחת**, ולא כצורת הפאות שהולכים בהם היום שהשערות מתפשטות להלן מן הראש ונעות ונדות, אשר פאות אלו מנוגדות לצניעות גם כשאינן ארוכות... וברור שפאות אלו לא שערום אבותינו ורבותינו".
אשה מבוגרת בת זמנינו:
"אני רואה את הפאות המתחדשות ועיניי כלות. הן מצמיחות בי תובנה חדשה - הפאות שנקראות היום צנועות, הן פאות שבזמני היו ממש **מחוץ למחנה בני התורה**!! ומחר מה יהיה?..."
ירחון "חרדי" הילה (טבת תשנ"ז):
"כשמסתכלים בתמונות על נשים בפאה נכרית מאותה תקופה (לפני 30 שנה), **נראה המראה מגוחך למדי, עם הראש הגדול והנפוח**.
לפני כ-10 שנים, עם עלית הגל של החזרה אל "המראה הטבעי", החלה מגמה שכזו גם בענף הפאות, ובהבדל גדול מהעבר, הפעם היו כלים מתוחכמים יותר! באמריקה נוצר גל של אופנה מטורפת ומיליוני נשים גויות החלו רוכשות לעצמן פאות סנטטיות..."
ועם כל זה (שכך פעם היו ניראות הפאות)... התבטא עליהן הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך מפורשות ואמר: "לפני 50 שנה, אם הייתה באה אשה לירושלים עם פאה (כזו) היו **סוקלים אותה באבנים**!!! כי כל גדולי ירושלים - כולל תלמידי הגאון מוילנא - אסרו את הפאה. וזה על אף שהפאות שלבשו אז היו **דומות לקש** וכולם מרחוק הבחינו שזו פאה ולא שיער ממש, ובכל זאת אסרו אותה גדולי ירושלים בדור הקודם.
קל וחומר בן בנו של קל וחומר, היום!

שהפאות נעשו כל כך משוכללות! וכל כך מעוצבות! באופן מושך לב ועין! עד כדי כך שאי אפשר להבחין בין פאה לשיער טבעי, שהן ודאי ללא כל ספק אסורות לפי כל גדולי ישראל!

(וכפי שסיפרה אחת הנשים: "כשעמדתי באוטובוס ליד שתי נשים חרדיות, שמעתי איך שאחת אומרת לשניה: "הפאה שקניתי, את לא תאמיני, **היא כל כך טבעית שאי אפשר להבחין שזו פאה**"...)

אגב, חתנו של רבי שלמה זלמן אוירבך, הגאון רבי יצחק ירוחם ברודיאנסקי, הוסיף בשמו ואמר: "**כשיבוא המשיח, הדבר הראשון שיעשה, זה לבטל את הפאה הנוכרית**". הדברים מדברים בעד עצמן!

הפסיכולוגיה שמאחורי הפאה

גברת קרן מידן, כתבה כמה דברים מרתקים בנושא "הפסיכולוגיה של המראה החיצוני". אנו נתמקד כאן רק בחלק אחד קטן הקשור לענייננו - נושא השיער.

וכך היא כותבת: "**שיער**" זה מלשון "**סערה**" - כי יותר מכל שאר חלקי הגוף, השיער, מסוגל להיראות בתנועה. השערות נוטות לפיזור, לתנועות שובבות, משום כך הן מגלות חיות ורצון להתקשר ולהתחבר.

איך זה משפיע על האישיות של האשה?

מהותו וצורתו של השיער - חוטים חוטים - היא נטיה טבעית לאי סדר, להיות פרוע ובולט, מתפזר לכל כיוון. אשה נשואה המכסה את שיער ראשה, מתקדשת לבעלה, בזה שהיא מרכזת את המראה שלה ואת התנועות שלה לכיוון אחד! לאדם אחד!

ככל שהשיער פחות אסוף, ויותר נע ונד כך הנטיה של האישיות שלה תהיה יותר סוערת, יותר נוטה לאי סדר, והיא עלולה "לפזול" חס ושלום לכיוונים אחרים!!

וזה הלימוד מאשה סוטה, מכיון שהסוטה פנתה לכיוונים אחרים ופגמה בכיוון הישיר שלה לבעלה, לכן במידה כנגד מידה, הכהן מפרק את **מבנה השיער שלה**!!! - ועל כן, אשה החובשת פאה, היא באופן אוטומטי מושפעת מעצמה באופן פסיכולוגי, **עקב תנועות שיער הפאה**!!

דבר נוסף:

תכונה המצויה בדרך כלל אצל אשה החובשת פאה זה, להניף את שיערות הפאה לכאן ולכאן שוב ושוב!! מה, בעצם, גורמות תנועות אלו?

יש סגנון שהתפשט אצל הבנות: '**הפוני**' - קבוצת שיער שנופלת על צד הפנים.

'הפוני' גורם לפעולה מתמדת של הנפת הראש בחינניות כדי להחזיר כביכול את השיער אחורה, למקומו, וחוזר חלילה. מי שבא ממדינות אירופה, יודע היטב שזהו אחד מסמלי גיל הטיפש עשרה של הבנות הגויות, **תנועות ורמיזות ללא סוף**... (והמבין יבין).

אותו דבר בדיוק קורה אצל אשה החובשת פאה!
בכך שהיא מזיזה את שיערותיה לכאן ולכאן... היא עושה תנועות ורמיזות לכל הסובבים אותה כדי **שיסתכלו עליה**!!! ואף כשיש צורך להניף את השיער מסיבות של נוחות, למשל כדי שלא יפריע בזמן שמטים את הגוף קדימה, או בזמן שמסלקים אותו מלפני העיניים שלא יפריע... אף על פי כן, **הן גוררות בהכרח תנועות מרמזות, מהבהבות, של הגוף כולו גם ללא כוונה רעה!!**

"**כמעט שכחתי את העוגה**..."
זהו סיפורה של אשה, שהתחזקה מאוד בנושא הפאה והלבוש אחרי שהתברר לה כמה שהיא השלתה את עצמה כל השנים. וכך היא מספרת:
"מאז ישבתי על ספסל הלימודים בבית הספר היסודי, הכרתי את נושא "הצניעות".
הכרתי את ההוראות הקפדניות על גרביים ועל שרוולים, על צווארונים ועל אורך השמלה.
ידעתי היטב, כי בת ישראל הנני, ואני מחויבת במצוות התורה.
ידעתי גם כן, כי אלו הן ההוראות ההלכתיות לתלבושת, וקיימתי אותן.
שנים חלפו. עברתי את המסלול הרגיל: יסודי, סמינר, חיפוש עבודה ונישואין. וכמובן, לאורך כל התקופות אהבתי לשמור על הופעה נאה ועל לבוש יפה, בהתאם לכללי הצניעות שלמדתי. לא פעם הייתי זקוקה לפרום את המכפלת, כדי שהשמלה תגיע לאורך הרצוי, אך בדרך כלל התנהלו העניינים למישרין. דרישות הצניעות ההלכתיות שהשרישו בי ב"בית יעקב", הסתכמו באורך ובצווארון ועם אלה הסתדרתי.
כך יכלו העניינים להמשך עד היום הזה, לולא הסיפור בשכנתי הצעירה, בעלת המטפחת הנצחית, שאפילו שנתיים לא עברו מנישואיה.
יום אחד נפגשנו בחדר המדרגות, פטפטנו על דא ועל הא, על עניינים משותפים ועל עניינים פרטיים, ואז היא פונה אלי: "את יודעת, פעמים אחדות רציתי להעיר לך... לא נעים לי... אבל אני חייבת, בבקשה אל תכעסי... אין לי שום כוונה רעה... אבל את יוצאת לרחוב בצורה בולטת וחסרת רסן! בתסרוקות פרועות ובבגדים פרוצים! את מכסה אמנם את הכל, אבל הכל נשאר גלוי, ממש בלי טיפת צניעות ו..."
השכנה המשיכה לדבר, אך אני לא הקשבתי. נעלבתי עד עומק נשמתי. 'איך היא מדברת?? הרהרתי לעצמי, 'היא "יאכנע" כזו, מה היא רוצה, שאלבש סמרטוטים? מה דופי מצאה בבגדיי...??'
הצצתי בשעוני ופלטתי: "אוי, כבר מאוחר, שלום שלום". והלכתי...

מאז שמרתי מרחק ממנה. חוץ מ"שלום" חטוף - כאשר נפגשנו באקראי - לא החלפתי איתה מילה. איזו צעירונת חסרת טעם, שאינה מבינה ביופי ייחודי ובהופעה מרשימה, סתם "שחורה" כזו. - התעלמתי כליל מצדקותה של אותה שכנה. מכסה אני את ראשי כדת וכדין. כל חלקי הגוף החייבים בכיסוי מכוסים! יותר אין על מה להתווכח. אם היא אינה מבינה בדברים יפים, אז שתשתוק!

באחד מימי חול המועד התייצבתי במטבחי לאפות עוגה. אני בודקת במקרר ומוצאת כי חסרות לי 5 ביצים. החנויות סגורות, אורחים עומדים לבוא, ואני, אנא אני באה? ניסיתי את כוחי אצל שכנותיי, אך אבוי, אינן בבית. עמדתי לפני דלתה של אותה שכנה "צדקת", חככתי בדעתי פעם ופעמיים אם לדפוק, אזרתי אומץ ו...נקשתי.

אני שומעת פסיעות מתקרבות לדלת, מבחינה בעין הבוחנת אותי מתוך חור הצצה, המפתח מסתובב פעם ועוד פעם. הדלת נפתחת.

ברגע הראשון חשבתי שטעיתי. בחנתי את הדמות שפתחה לי - נעולה בנעליים יפייפיות, מאופרת, בפאה ובשמלה, במראה מדהים שובה לב. אבל זו הייתה עובדה: זו, בעלת הבית.

"שלום, מועדים לשמחה!", מקדמת היא את פניי בחיוך לבבי, "במה אני יכולה לעזור לך?" כמעט שכחתי את העוגה הממתינה לביצים, עמדתי כמסומרת. ארשת הפתעה ותימהון נמתחה על פניי, מבלי שהצלחתי להסירה.

"אה... אה..." - גמגמתי במבוכה בעוד אני מחטטת בזיכרוני לסיבה האמיתית שהביאה אותי הלום - "אני צריכה 5 ביצים, אבל כשראיתי אותך עלו לי הרבה שאלות לראש!"

היא חייכה. נתנה לי ברצון את מבוקשי.

ואמרה: "בהזדמנות תעלי, אספר לך את סיפורי, הוא מעניין".

ההזדמנות לא אחרה לבוא. והסיפור ששמעתי ממנה, הרי הוא לפניכן:

"גדלתי בבית אמיד מאוד. כשעמדתי לפני חתונתי, העמידו הורי לרשותי סכום נכבד לרכישת בגדים, נעליים, תכשיטים וכדומה. הורי סמכו עלי שלא אפריז על המידה, ואני ערכתי את ההזמנות והקניות בלווית חברותיי.

שבוע לפני מועד החתונה כבר הייתה בחדרי מלתחה מהודרת: פאות מסורקות נחו בקופסאות, שורה של נעליים מתואמות לתיקים ולחגורות, שמלות, חצאיות וחליפות מהודרות, בגדים ליום יום, לאירועים, לשבתות ולחגים, ומה לא? הכל היה מוכן וממתין להעברה לדירה החדשה.

אותו ערב ישבתי במטבח, לעסתי את ארוחתי בחוסר תאבון, מתרגשת לא מעט מהחתונה בעוד שבוע. והנה אני שומעת קולות מחדרי. הורי משוחחים ביניהם בהתרגשות.

קולה של אמא היה קרוב לבכי: "לחופה אנו מובילים אותה, או לשאול תחתיות...? יש כאן עשרות אלפי דולרים של תועבה... של פריצות... של החטאת הרבים... בית נאמן בישראל לא יקום ממנה... מאורת צפעונים היא זו..."

הבנתי כי מדובר בקניות שעשיתי. הורי מתבוננים במלבושיי, בתכשיטיי ובפאותיי. אותו לילה לא עצמתי עין. התהפכתי מצד אל צד, ניסיתי לשער מה יגידו לי הורי, איך ינחיתו עלי את המהלומה הכבדה: הכל לפח וחסל?!? רק לפנות בוקר, עייפה, מרירה ומותשת ממחשבות נוראות, נרדמתי.

בבוקר קרא לי אבא. על השולחן היה מונח פנקס צ'קים.

"מה מחירן של שתי שמלות, שני זוגות נעליים, ושרשרת אחת?" - לא האמנתי! לא זו התגובה שציפיתי לה. העליתי בלבי השערות שונות על המלכודת שבשאלה זו. ישבתי ובהיתי.

אבא חזר על השאלה. בדלית ברירה נקבתי בסכום משוער. לא האמנתי למראה עיני. בידי הייתה המחאה על סכום גבוה יותר ממה שאמרתי.

"גשי לבנק והוציאי את הכסף, היום תתלווה אליך אמא לקניות לקראת החתונה".

היתממתי ושאלתי: "כל כך הרבה הוצאתי כבר, הכל מוכן ומאורגן לא חסר דבר. לשם מה עוד סבב קניות נוסף?"

"עוד היום תביני", ענה לי אבא, כשחיוך קל מנסה להתחמק מעיני ולהסתתר מתחת לשפמו ועיניו בורקות בערמומיות של טוב לב.

מטיילת אני עם אמא ברחובה של עיר, משרכות רגליים מחנות אחת לשניה, הולכות ומשוחחות.

מדי פעם הייתה אמא עוצרת ושואלת אותי שוב ושוב: "מי נתפס לך כעת בעיניים?" ואני משיבה לה. בפעמים הראשונות לא קלטתי מה מסתתר מאחורי שאלה מוזרה זו.

אולם לאט לאט חדר למוחי הרעיון המחוכם של הורי: ההופעה הרעשנית, ההופעה הצמודה וההדוקה, מושכת את העין - והלב חומד! בפעם המי יודע כבר היה המסר ברור לחלוטין.

כל מה שרכשתי במיטב בתי האופנה לפי טעמי ולפי טעמן של חברותי, מבליט, מושך ומעורר לראות ולהסתכל.

שמלה יפה ונאה, תואמת ומתאימה, אך פשוטה וצנועה. בשמלה כזו אין מנקרים עיניים, כך גם בנעליים, וכך גם בתכשיטים ובכיסוי הראש. אמא אף הוסיפה כי לפשטות זו יש חן מיוחד, חוט של יופי השכינה משוך עליו, אצילות ומכובדות מאירים בו, ושום בגד רועש לא ישווה לו.

בדרך חזרה שאלה אותי אמא את השאלה האחרונה, שלמעשה הייתה תשובה לכל תמיהותיי, ספקותיי: "צילה, האם רק נשים נמצאות ברחוב? האם מותר לגברים להסתכל בך?! הרי זה איסור תורה ממש!!"

בבית כבר המתין לנו אבא. כל מה שקניתי כבר היה במכונית, הוספנו את הקניות של היום ונסענו לדירה החדשה שהוכנה עבורנו כ"זוג צעיר".

התפלאתי על אבא. מדוע הוא משאיר לי את כל הציוד הרעשני והצעקני, הרי הוא מתנגד שאשתמש בו. לא הבנתי מה קורה כאן. מצד אחד אני אמורה להחליף את הכל בחדש, ומצד שני אני מקבלת גם את הישן...??!

אחרי שכל הכבודה סודרה במקומה, בארונות, ובמגירות, התיישבנו ליד כיבוד קל.

האווירה הייתה נעימה. וכך, כשאני נינוחה רגועה ומרוצה, הסביר לי אבא את מערכת שיקוליו:

"גילוי עריות הוא מן העברות החמורות ביותר שחייב אדם למסור את נפשו, להניח להורגו ולא לעבור עליהן. גילוי עריות הוא השלב החמור ביותר.

אולם קיימים גם שלבים נמוכים ממנו, והם הנקראים בלשון חכמים "**אביזרייהו**" (מלשון אביזרים) עוון אביזרי גילוי עריות. כלומר: מכשירי עברה זו והנלווים אליה.

יש גילוי עריות בפה, והוא הדיבור בניבול פה.

יש באוזן, בשמיעת ניבול פה.

ויש גם בעין!

גילוי עריות הוא שיא ההפקרות והחוצפה, וכל האביזרים הם שלבים ודרגות בהפקרות ובחוצפה. המצב ההפוך הוא הבושה והצניעות.

איש המסתכל ומתבונן על אשה, הרי הוא נכשל באביזרי גילוי עריות בעין, **ואשה שמפקירה את עצמה להסתכלות של גברים, או גורמת להם להסתכל בה, היא גם כן מופקרת במידה מסוימת.**

ודאי נוכחת לראות כי התלבושות של היום, ברובן הגדול, הן רעשניות וצעקניות, מבליטות את קווי הגוף, ומושכות את עיני הנשים והגברים. האם תרצי להיות מופקרת?! אשה צנועה היא מי שאינה בולטת בחוץ, ואינה משמשת לפתיון לעיניהם של גברים.

בדקנו את הפאות שקנית, את השמלות, התכשיטים, והחליפות, כולם מכסים את מה שצריך להיות מכוסה, אך כולם פרוצים!!! דבר אחד אני מבקש ממך, תני לי "תקיעת כף", כי את כל מה שקנית עד היום, לא תלבשי מחוץ לקירות ביתך ולא בנוכחות שום גבר זר.

כמובן נתתי לאבי את "תקיעת הכף" המבוקשת בגיל ובשמחה..."

"זהו סיפורה של השכנה היוצאת לרחוב בלבוש מאופק, פשוט וצנוע, אך "מתלבשת" בביתה פנימה. הבאתי אותו לפניכן כפי ששמעתי אותו.

לאחר מכן, אני מודה שכשעמדתי ליד הראי לפני צאתי לרחוב, תקפה אותי בושה. הפאה הזו ששיערה הגולש והגמיש נוגע בכתפי, היא ממש כמו גילוי ראש. החלפתי לפאה אחרת, פרועה עם שיער מבריק, גם היא אינה צנועה כלל וכלל.

הבטתי בחצאית הצרה עם השסע הקטנטן, בשמלה ההדוקה, בגרביים השקופות והמבריקות, בחליפה בעלת הצבעים הבורקים והעזים, כולם כולם הפך הצניעות לגמרי. מה אעשה איך אצא לרחוב...?!

מאותו יום קיבלתי על עצמי, שאת החצאיות הללו לא אלבש עוד ברחוב!! אותו דבר לגבי השמלה, הגרביים והנעליים!! מתחתי קו אדום, את הגרוע ביותר לא אלבש ברחוב!!

על כל בגד או פריט חדש שנכנס לבית מחוט ועל שרוך נעל, עשיתי קו ירוק, קצת יותר צנוע, קצת יותר שקט. לאט לאט, אבל בעקביות ובהתמדה עד שהגעתי לתכלית הצניעות.

אחרי כל מה שעברתי ואחרי כל מה שחוויתי, הנני מרשה לעצמי להגיש את הדברים לפניכן אחיותי היקרות השומרות תורה ומצוות, **לתת לפניכן חומר למחשבה**, **חומר להבנה**, **ומעל לכל**: **חומר למעשים**! העולם שמסביבנו, שמחוצה לנו, שטוף במתירנות ללא גבול.

אצלם הלבוש מהווה עוד אמצעי נוסף לגירוי יצרים. בכל פרט ופרט מושקעת מחשבתו הרעה והזדונית של מעצב הבגדים. כשאת לובשת חצאית רחבה, למשל, את מוסתרת, רואים רק חצאית. לעומת זאת, כשאת הולכת בחצאית צמודה, רואים לא רק את החצאית, רואים אותך - את כל קווי הגוף שלך!!!

הדבר אמור גם לגבי החולצות ההדוקות, חולצות הטריקו הקיציות שנדבקות לגוף. רואים בהם את גופך!!! (ולעיתים אף את הבגדים הפנימיים) רואים את כל מה שצריך לכסות - **זאת מגמתה של האופנה היום**, **כמה שיותר להבליט**! **כמה שיותר לגרות**! **להחטיא**! **להסתכל**! **להרהר**!".

הכל שטויות!

סיפור נוסף של מחנכת ותיקה בישראל הממחיש לנו כמה גדול כוחו של היצר ואיך הוא מנסה "לשבור" אותנו בטענות של הבל, "אני לא יכולה להשתנות"... "זה פשוט למעלה מכוחותיי"... ועוד כהנה טענות שטותיות ואוויליות שנובעות רק מחוסר רצון ואי חשק להשתנות:

"כשראיתי את עידוד הרבנים ללבישת מטפחת החלטתי נחרצות: זהו! עד כאן!! די לחכימא ברמיזה! אינני צריכה לחכות לפסק הלכה. אני מחליפה למטפחת ויהי מה! אך לפתע הרגשתי שרגש הבושה מתחיל לכרסם בליבי: 'רגע רגע... מה, אני??!! אני אצא לרחוב? לעבודה? לחתונה עם מטפחת??! הרי אין דבר קשה מזה בעולם??!! לא, לא נראה לי'

כמעט שהרפיתי מהחלטתי...

והנה, לפתע פתאום, חולפים לנגד עיניי אסונות וטרגדיות נוראות של זמנינו אנו. ואני מהרהרת לעצמי, בבתי החולים המלאים נשים וטף, בבלינסון מעל 500 ילדים חולי סרטן, בתל השומר מעל 400 (זה היה לפני כמה עשרות שנים... מה היום?) ועוד כל שנה ושנה מתווספים עוד ועוד חולים שמספרם נאמד באלפים, ישמור ה' ויצילנו!

ואז הבהרתי לעצמי: '**זהו! נכון שזה נקרא קשה, אבל אם ברצוני להפחית מהקשיים אעמוד בהחלטתי ולא אסוג ממנה!**...

אך מה אעשה והבושה נשארת בושה ואין לי את העוז לעמוד כנגד מבטי החברות...?! ואז שוב עלתה מחשבה במוחי: 'רק רגע, את מדברת על בושה?! ללכת כפי רצון ה' זו בושה?! **ומי שהולכת עם שסע וחצאית צמודה, עם פאה שמתעופפת ברוח או נופלת על הפנים ומסתירה עין וחצי, ועוד ועוד... זו אינה צריכה להתבייש**??!!

מה את לא מבינה', אני אומרת לעצמי, 'שהיצר הוא הוא זה **שמסיתך להתבייש**?! והוא הוא זה **שמסית את אותה אחת שהולכת בפריצות שלא תתבייש**??!!

ומלבד זאת, וכי יש סיבה להתבייש בדבר שברור שיכול לגרום נחת רוח לבורא עולם הרחום והחנון הטוב והמיטיב?! אינך חושבת שמגיע לו שתתאמצי קצת לכבודו **אף על פי שיש בדבר מעט בושה**??!! (כמובן מדומה) - ובפרט שגדולי הדור, ברוך ה', חיזקו את ידייך לדבר הזה אז מה בכלל מקום לבושה?!'

ומצפוני המשיך לייסרני...

אין זאת כי אם עצת היצר שחפץ ורוצה שתמשיכי לבזבז את כספך על קניית פאה במאות ואלפי שקלים, ועל סירוקים שגם המה מגיעים למחירים של כמה מטפחות... כי כידוע

יצר הרע הוא 100% רע!!! והוא אינו חושב רק על הרע הרוחני של האדם אלא גם על רעתו הגשמית...
והנה אט אט... דעכו להן המחשבות וההתלבטויות...
סיכמתי לעצמי באופן ברור והחלטי: **זהו! מהיום בעזרת ה' אני אם בישראל אמיתית!! אינני צריכה להיות כמו כולם!! מי שהוא כמו כולם אינו מיוחד!!** לא אסתפק בצניעות מדומה, כי זו לא יכולה לעטר את כתרו של מלך מלכי המלכים.
וראו זה פלא.
כעבור כמה ימים מאותו רגע שהחילותי לממש את ההחלטה ולא העליתי על ראשי את הפאה, בידיעה ברורה שאם אחבוש אותה אז רק בבית ולא חס ושלום ברחוב או לעיני אורחים... השתנו אצלי כמה וכמה דברים לטובה:
שמתי לב שהלבוש הצר ממש לא מתאים לי (וגם לא לאף אחת אחרת).
חיפשתי לעצמי בגדים רחבים וראיתי סייעתא דשמיא בקניותי...
כך גם לגבי הגרביים השקופות. גם הן כבר לא דיברו אלי.
הכפתור שהייתי משאירה למעלה פתוח כדי להרגיש קצת מאווררת... התכפתר בהרגשה שהכל שטויות והבלים. הקב"ה הוא זה שקובע אם ייחם לי או לא, ולא הלבוש!!!
אמרתי לעצמי, שגם אם תצא אש מתחת לאדמה! אני לא אוסיף, בשום פנים ואופן, להתפתות ולהקריב את מצות הצניעות שלי שהיא חובתי הראשונה!
כשיצאתי בפעמים הראשונות עם מטפחת לרחוב, הרגשתי שבאמת החברות מסתכלות עלי ולא מסירות את עיניהן ממני... אמרתי לעצמי: 'לא אכפת לי שיסתכלו כמה שהן רוצות, שיגידו מה שיגידו... יש מישהו הרבה הרבה יותר גדול וחשוב - מבלי השוואות בכלל - שמביט בי ומסתכל עלי גם אם לא הייתי עושה את השינוי... אבי שבשמים!!! וממנו אני מתביישת!!! ובעיניו רצוני למצוא חן תחילה כי הוא המחיה אותי... והמספק לי את הכל...
והנה למרבה הפלא בשובי לביתי גם חששות הבושה שהרגשתי ברחוב נתבדו.
הטלפונים ששיגרו החברות אלי גילו לי את הסוד:
פלונית א': "**כל הכבוד לך!!! ממש אם בישראל!!!**"
פלונית ב': "**אין לך מושג כמה שהמטפחת הולמת אותך! בהחלט צעד מבורך!!!**"
פלונית ג': "**נו תדברי, איך עושים את זה, בעלי כבר מזמן אמר שמההון של הפאות אפשר להקים כולל**".

פלונית ד': "**אשת חיל! יישמת מה שרבות חושבות בלב. אומר לך את האמת, אימי כל הזמן חוזרת ואומרת לי: "אינני מרגישה שחיתנתי בת, את נראית בדיוק כמו בחורה...**"
ועכשיו אשה יקרה אני קוראת אלייך: אל תחכי שכולן תעשינה זאת לפנייך, היי גם את בין הנחשוניות, כי עוד מעט קט ומשיח צדקינו יקדימנו.
אשה יקרה!
כיסוי ראש כהלכה הוא מנהג אמותינו הקדושות והצנועות מדורי דורות, פאה אינה תואמת ואינה הולמת כלל וכלל את מעמדך בתור אם ואשה יהודיה אמיתית שרוצה בית של תורה ויראה!!!
אשה דואגת לראש של בעלה - שיהא לו ראש למדן דואגת היא לראשו של בנה - שיהא מכוסה בכיפה, דואגת היא אף לראש ביתה - שיהא נקי מכינים ואף לראש השנה דואגת היא - שיאכלו בו ראש של דג ואילו לראשה שלה - שיהא מכוסה כל כולו במטפחת - אין היא דואגת כלל!
ד"ש "חם" מ... הגיהנום! - חלק א'

בדקות ספורות התהפכו היוצרות!
דבר ידוע הוא שבמשך כל הדורות חינכו אב את בנו ואם את בתה על מושגים של גן עדן וגיהנום ולא חששו כלל שהדבר ישפיע עליהם, כוונתם בזה הייתה להקנות לדור הבא את העובדה שהעולם מושגח בהשגחה פרטית על כל אחד, ויש בורא לעולם שמשלם שכר ועונש.
הדברים שנכתוב בעזרת ה', הם קצת נוקבים וקצת מפחידים.
נכון, לא כל כך נעים ונוח לקרוא דברים אלו, אבל עם כל זה לא נמנענו מלכתבם.
וזאת משלוש סיבות:
1. כיון שצריכים לדעת שהעולם הוא לא הפקר! - יש דין ויש דיין! - ועל הכל יביא האלוקים במשפט!
2. עצם זה שאשה ובת קוראות את הדברים והן יראות ומתחלחלות, זה כבר סיבה טובה למרק לעתיד את דינם! (בתנאי שהן יפנימו את הדברים היטב).
3. כמו כל רופא טוב שמזהיר את ה'פציינט' שלו מדברים מסוימים העלולים להזיק לו, והוא מזהיר אותו מה עלול להיות לו עקב אי זהירות... כך גם אנחנו מזהירים באזהרות חמורות ממה שעלול להיות, אם חס ושלום, לא נקפיד לילך בדרכי הצניעות.
כותב הגאון הקדוש רבי יוסף חיים בעל ה'בן איש חי':
"יום אחד יצאו שני חמורים לדרך, ושקים על גבם. האחד נשא שק גדול מלא במלח, ואילו האחר נשא שק מלא בספוג. נאנח החמור האחד על כובד משא המלח המגביל

את תנועותיו ומעיק עליו ביותר; ואילו החמור השני, שכלל לא הרגיש בשק הספוג הקל שעל גבו, דילג לו דילוג שובבני על ההרים וקיפץ בהנאה על הגבעות.
עברו שעות מספר, והנה נהר לפניהם. מאין ברירה נכנסו השנים למים, והנה... בדקות ספורות התהפכו היוצרות: המלח, שכה הכביד על החמור הראשון, נמס והיה כלא היה, ולא נותר מן המשא כי אם השק הריק, הקל, בלבד, כך שבצעדים בטוחים צלח לו חמור זה את הנהר עד שהגיע לגדה השניה.
ומה עלה בגורלו של החמור השני באותה שעה?
במהירות רבה נתמלאו כל חללי הספוג שבשקו במים רבים, ואזי כה הכביד עליו משאו עד שכבר לא יכל לשאתם... הוא שקע תחתיו במים וטבע בהם...
אומר 'הבן איש חי': "כאשר אשה מענגת את גופה בעולם הזה; בפאה, באיפור, בבישום, בתכשיטים, בנעלי עקב גבוהות או מרעישות, בגרביים שקופות, בחולצות ובחצאיות קצרות וצמודות... - **נדבקת בה חומריות עבה וגסה!** שהיא לא מרגישה אותה.
כאן, בעולם הזה, היא שמחה ומאושרת, מקבלת מחמאות מכל הסובבים אותה, מרגישה טוב עם עצמה - כמו אותו חמור, שנשא משא של ספוג, שהיה שמח בהתחלה.
אך כשתגיע לעולם האמת, שם היא תרגיש בבת אחת את כל "הספוגים" מתמלאים במים - **שם היא תרגיש את כל כובד הופעתה הפרוצה בה הייתה מהלכת בחיי חיותה!!!**
רק אז היא תבין עד כמה שהיא טעתה! אבל זה כבר לא יעזור לה... אז כבר יהיה מאוחר מדי...
שם היא תצטרך לעבור, בעל כרחה, תהליך "ניקיון" קשה מאוד מאוד כדי לנקותה מאותו ליכלוך טומאה רוחני כבד וגס שדבק בה - בנשמתה. ולשם כך יהא עליה לעבור תחילה את המסלול הראשון והנורא הנקרא: '**חיבוט הקבר**!'
"**קפצתי מעל המיטה... וברחתי**". **הוא היה מסויט כולו...**
מה זה 'חיבוט הקבר'?
'חיבוט הקבר' - פירושו, שמלאכי חבלה "חובטים" אותה בקבר.
כלומר, תופסים אותה 4 מלאכים מכל צד ו... בבת אחת הם חובטים אותה בכוח רב בקרקע הקבר!! מעוצמת החבטה מתפרקים איבריה לגורמים!!! רחמנא ליצלן!
(רק דמייני לעצמך מי שבטעות החליק ונפל במדריגות והשתטח כל כולו על הריצפה... איזה כאבים הוא מרגיש בכל גופו! ואת זה תכפילי פי 1,000!!) - **וכל זה על מנת לנער ולנקות ממנה את הליכלוך הרב שהצטבר בנשמתה כתוצאה מטומאת הפאות והבגדים האופנתיים הקלוקלים!!!**

סיפר ראש ישיבת עץ חיים הגאון רבי אברהם יעקב זלזניק:
"אחד מתלמידי רבי עקיבא איגר פנה פעם לרבו וביקש ממנו, האם יוכל לראות בצורה מוחשית מן הנעשה בעולם העליון? כיון שהכיר רבי עקיבא איגר את תלמידו וידע שאין בו חלילה כל פגם באמונה, הסכים למלא את בקשתו, אבל בתנאי, שלא יגלה איך שעשה זאת, ומה שראה.
לקח אותו רבי עקיבא איגר לחדר הטהרה של המתים וביקש שם מאנשי 'החברה קדישא' שישאירו מעט מן המים שרחצו את המת באותו היום.
מן המים הללו לקח רבי עקיבא והרטיב את פניו של התלמיד. לפתע התלמיד הביט קדימה בעיניים קרועות לרווחה... כולו מזועזע... והוא נפל מתעלף!!! ניסו לעוררו, אך ללא הצלחה, לא ניתן היה לעוררו מעלפונו הכבד. לאחר זמן לקח רבי עקיבא מעט מים מהמקווה ושוב הרטיב את פני התלמיד, והוא שוב התעורר.
כעבור שנים, לאחר שנפטר רבי עקיבא איגר, שאלו את אותו תלמיד: "מה קרה שהתעלפת?" סיפר להם אותו תלמיד ואמר, כי התעלפותו באה עליו **לאחר שנבעת מן המראה הקשה, איך שמלאכי חבלה חובטים במת וקורעים אותו לגזרים**!!! רחמנא ליצלן!!
פעם, כשלקחתי את אחת מבנותיי לצורך טיפול שיניים, פגשתי שם חבר. הוא תפס בידו את הלחי והיה נראה לי שהוא חיוור... כשדיברתי איתו, הוא אמר לי שהוא רועד מפחד.
לא הבנתי, בחור שכמותו, גדל גוף, בריא, חזק... ממה כל כך פוחד?
ואז הוא אמר לי, שהוא מאוד מפחד שהרופא שיניים יתן לו זריקה בחניכיים, בשביל 'להרדים' את המקום לפני הטיפול...
"מה, זה כל הסיפור?", התפלאתי עליו, "מזה אתה עושה עניין?!"
"תראה", הוא אומר לי, "פעם אחת הרופא עשה לי זריקה עמוקה בתוך החניכיים... ומרוב כאבים פשוט קפצתי מעל המיטה... וברחתי". הוא היה מסויט כולו.
"נו", אני שואל אותו, "אז למה באת לכאן?"
"אין לי ברירה, מה אני יכול לעשות?"
איחלתי לו רפואה שלימה והלכתי. - חשבתי על הדברים. סך הכל זריקה אחת, וכבר עושים מזה עניין... מה יעשו אנשים כשיצטרכו לעבור את צער חיבוט הקבר שזה "קצת" יותר מפחיד וכואב (בלשון המעטה) מזריקה בחניכיים!!??
אשה צנועה - המקפידה ללכת עם לבוש רחב שאיננו נצמד על הגוף, במטפחת ראש פשוטה שאינה גבוהה או מושכת את העין בקישוטים או צבעים למיניהם, בנעליים

נמוכות ושקטות, ללא איפור, וללא בושם, ואף איננה משוחחת עם גברים ללא צורך...
- **חוסכת לעצמה**, כבר מעכשיו, **את כל מסכת היסורים העתידית של 'חיבוט הקבר' הנורא**! היא לא תצטרך את זה.

האנשים הבינו שאין זה עניין אנושי כלל

את הסיפור הבא, הביא הגאון הקדוש רבי אהרן ראטה בספרו:

"פעם אחת שב יהודי אחד מדרכו בעגלה וסוסים, עם כמה סוחרים שחזרו אף הם ממסחרם. בדרכם, עברו הנוסעים דרך שדה אחד.

לפתע שמעו צרחות ויללות בקול מר: "יהודים! יהודים! בואו, רחמו, הושיעו! אנא..."

כאשר נשאו את עיניהם כה וכה, הבחינו כי הזעקות בוקעות מתוך בית אחד שעומד בשדה.

מיד קפצו כולם מן העגלה ורצו במהירות אל תוך הבית כדי לסייע ככל האפשר ולהציל את האנשים הנמצאים בצרה, אולי באו שודדים והתנפלו עליהם.

אבל כאשר נכנסו פנימה, ראו דבר מזעזע שכמוהו לא ראו...

עמדה שם אשה אחת זקנה, ועל הספסל שלידה שכבה בחורה צעירה. על הרצפה הייתה בוערת אש גדולה, ועל האש ניצבה קדירה ענקית מלאה במים רותחים ובה בגדים רבים. מרוב עצמת החום, המים בעבעו ועלו עד למעלה... האשה הזקנה לא דיברה כלום עם הנכנסים. היא הכניסה את ידיה לתוך הקדירה הרותחת, לקחה משם בגדים רותחים, והניחה אותם על הבחורה הצעירה, **עד ששרפה את בשרה בכויות נוראות**!!!

הבחורה המשיכה לצרוח צרחות איומות ונוראות. וזה נמשך כך ללא הפסק, הזקנה מכניסה את הבגדים לקדירה הרותחת ושוב שמה על הבחורה.

האנשים הבינו שאין זה עניין אנושי כלל, אלא מחזה שנגלה אליהם מעולם התוהו, ואלו הן אותן נשמות נדחות שמרצות את עונשן, ה' ירחם. פחד גדול ונורא נפל עליהם, ומרוב הפחד הם השליכו את כספם לרצפה וברחו כל עוד נפשם בם. כאשר ראתה הזקנה שהאנשים ברחו, יצאה אחריהם והתחילה לצעוק בקולי קולות: "אנא...! רחמו עלינו, אנא הושיעונו!"

מגודל האימה והפחד, שכחו הנוסעים שיש איתם סוסים ועגלה ונמלטו על נפשם ברגליהם, עד שהגיעו אל הכפר הסמוך. שם נפלו על הארץ כשהם מעולפים מפחד ונאלצו לשכב במיטה עד שהחלימו. לאחר ששבו לאיתנם נזכרו האנשים שלמעשה מעולם לא עמד כל בית בשדה..."

מסיים רבי אהרן ראטה ואומר: "כנראה הייתה זאת בתה של הזקנה שלא גידלה אותה בדרכי הצניעות ולא הלבישה אותה בבגדי צניעות, וזה היה עונשן, שהאם בכבודה ובעצמה שרפה את בתה!!!".

וממשיך הרב ואומר: "וככה יהיה בתוקף עוז, וביתר שאת, לנשים השחצניות, המגדלות את בניהן ובנותיהן בחציפות, ושורפות נשמותיהן בחמלה שהן חומלות עליהן. אבל שם, לאחר הפטירה, **האבות והאימהות בעצמם, ידונו את בניהם ובנותיהן בכל מיני עונשים אכזריים שבעולם!!! - ומצווה גדולה על כל אחד לספר זאת לנשות זמננו, למען יכירו וידעו, שיש בורא לעולם, ואינו מוותר מאומה!!!**"

לא הייתה זאת חומה אלא...

באותו עניין:

מסופר שפעם אחת ה"בעל שם טוב" הקדוש עשה עליית נשמה (שהנשמה יוצאת מהגוף ומשוטטת בעולמות העליונים). והנה הוא מגיע לעולם העליון ורואה לפניו כמין חומה, הוא עולה למעלה ורואה שהחומה גבוהה מאוד, הוא המשיך לעלות עוד ועוד ורואה שהחומה אינה נגמרת... רק כעבור זמן רב הגיע לקצה החומה.

אך התברר לו, שבעצם לא הייתה זאת חומה... היה זה **סיר ענק בעל ממדים אדירים!!!** השתומם ה"בעל שם טוב" מאוד ולא הבין את משמעות הדבר. הוא עצר את אחד המלאכים ושאלו על משמעות הסיר. במקום לענות, קירבו המלאך אל הסיר והרים את מכסהו...

הסתכל, ה"בעל שם טוב" אל תוך הסיר, והנה הוא רואה לתדהמתו שהסיר **מלא בידיים ורגלים של בני אדם!!** כשראה המלאך את תמיהתו פתח ואמר: "דע לך, לפני שיבוא המשיח ירדו לעולם נשמותיהן של אנשי דור המבול שחטאו, כידוע, בגילוי עריות, והן יתלבשו בגופותיהן של אותן נשים חילוניות וחרדיות שמהלכות היום בפריצות, בבגדים צמודים, בבגדים רועשים, בבגדים שמושכים את העין, שבלכתן ברחוב הינן גורמות לאנשים ובחורים להסתכל בהן ולהכשיל אותם, **לאותן נשים נבנה הסיר כדי לבשל אותן בו!!!**"

החוזה מלובלין אמר אז: "**שהיום** (הוא דיבר על תקופתו לפני 200 שנה!) **רואים את הנשמות הללו יורדים לעולם!**" (ובדורינו - שנת התשע"ה - כמעט בכל פינה רואים את הנשמות הללו - של אותן נשים חילוניות, "דתיות", ואף "חרדיות").

"**אם אפשר בבקשה לחכות לי כמה דקות**"...

אמנם אף אשה או בת לא עברה חוויה מזעזעת ואיומה "שיבשלו אותה" בתוך סיר, חס ושלום! (ונקווה שחלילה גם לא תעבור בעתיד!). אבל כדי להמחיש ממש מעט במה מדובר, נספר לך על חוויה מאוד לא נעימה שעברה אחת מקרובות משפחתי:
פעם אחת היא הרימה גבוה את אחד הילדים. הילד, בלי כוונה, תפס ידית של כוס קפה רותח והרים אותו ביחד איתו למעלה. הכוס קפה הרותח נשפך הישר על גבה...
את הצרחות שצרחה שם מעצמת הכאב אי אפשר לתאר... מרחו לה על הגב משחת 'אלוורה' כדי להרגיע מעט את הכאבים. היא לא הפסיקה ליילל מבכי ומרוב כאבים... הקפה הרותח נשפך בסך הכל רק לשתי שניות...! ולא נשפך כולו אלא רק חצי כוס...! ולא ישירות על הגוף אלא על החולצה, וגם מיד מרחו במקום הכוויה משחת 'אלוורה', ובכל זאת...
עכשיו תתארי לך, מה פירושו של דבר, שמכניסים את כל גופך (ולא רק את הגב) לתוך סיר ענק מלא עד שפתו במים רותחים ומבעבעים (ולא כמות של חצי כוס) וזה נעשה יום יום במשך כמה שנים (ולא רק לשתי שניות...!). מה **גודל עוצמת הכאב והיסורים** בעולם הבא!
הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך סיפר, שבערב שבת אחד הגיע יחד עם יהודי ירושלמי לטבול במקווה הטהרה ב"שערי חסד". לפתע אחז ביהודי חיוורון נורא, וכל כולו הפך לבן.
כששאל אותו רבי שלמה זלמן האם להזעיק עזרה, השיב בשלילה.
גם כאשר מצב החיוורון החמיר, סירב האיש שיזמינו עבורו אמבולנס.
לאחר שעה ארוכה שב אליו חומו הטבעי, ואז אמר לסובבים אותו: "היודעים אתם מדוע החוורתי כל כך? יש אנשים רבים הטובלים בתחילה במקווה הקרה, ואחר כך עוברים לזו החמה. אני עצמי, לא הורגלתי בזה. אבל הפעם, משום מה, החלטתי לעשות כך. והנה, כאשר יצאתי מהמים הקרים, והחילותי להכניס רגלי למי המקווה הרותחים, שינוי הטמפרטורות גרם לי לזעזוע, עד כדי כך שנאלצתי לשלוף את הרגל מיד כדי שלא אנזק. ביקשתי להמתין קמעה, עד שאתרגל לחום הגדול.
ואז קיבלתי את הזעזוע האמיתי...
הרי האש של גיהנום, הרהרתי לעצמי, **שורפת פי כמה וכמה מאשר החום של מי המקווה, ושם הרי לא תוכל להוציא את הרגל ולבקש מהמלאכים: "אם אפשר בבקשה לחכות לי כמה דקות עד שאתרגל לחום"... אין כזה דבר! שם, בעל כורחך תכנס, ובעל כורחך תישאר!!!** ואז תקפה אותי חרדה איומה, ובעקבותיה החולשה והחיוורון שראיתם על פניי".

נורא נוראות!!!

"**אפילו מדריכת הכלות אמרה**"

להלן מעשה מזעזע שארע לפני כ-15 שנים:

"מיכל ואני הננו ידידות ותיקות, עוד לפני שנישאה היה ביניינו קשר הדוק בגלל היותי הבת של מורתה. לאחר שנישאה עברה מיכל לגור באזור מרוחק, אבל הקשר ביניינו לא נותק. בכל פעם שהייתה מזדמנת לעיר הגדולה, אם לסידורים, אם לקניות, היינו נפגשות לשיחת רעות, ומתעניינות זו בשלומה של זו באופן כנה ואמיתי.

באחת מפגישותינו שמתי לב שמשהו השתנה במיכל. היא לא הייתה אותה בחורה צנועה שהכרתי. במקום שמלת הפליסה הארוכה המכובדת והאצילית, עטפה אותה חצאית בעלת גיזרה ישרה שמתהדקת לגוף בכל פסיעה. את חולצת הצווארון הצנועה והסולידית, החליפה בחולצת טריקו צמודה באופן נורא. במקום שתי צמות חינניות שעיצבו את פניה, ניצבה פאה טבעית מסודרת ומעוצבת בהתאם לאופנה. ולאופנה, כידוע, יש כללים משלה לחן וליופי.

היה לי קשה, כאב לי לראות אותה כך, נסחפת אחר מה שמושך ומה שמבליט, הרי אני מכירה אותה מאז ומתמיד כבת ישראל צנועה מאוד בפנימיותה.

הכאב פרץ החוצה, ויום אחד אזרתי עוז והתחלתי לשוחח אתה על לבושה. סך הכל לשוחח, לא לצעוק, לא להעיר בצורה פוגעת, אלא לגרום לה להבין בצורה הברורה ביותר שכך, פשוט, אי אפשר. אמרתי לה שלא מספיק שהמרפק והברך מכוסים, אלא עיקר הכיסוי דורש גם הסתרת שאר הגוף ואי הבלטתו.

מיכל הקשיבה לי בנימוס, אבל דחתה את דבריי: "מה יש? גם יתר הנשים במקום שאני גרה לבושות כך, אני בטוחה שהדבר מותר. הנה עובדה היא שבעליהן, שהם אברכים יקרים, השוקדים על לימוד התורה ומדקדקים בכל הלכה, אינם מעירים להן".

היא דיברה בלהט, לא נתנה לי להפסיק אותה.

"במיוחד, שמדריכת הכלות שלי, שהיא אשתו של תלמיד חכם מופלג, אמרה לי באחד השיעורים: "דעי לך מיכל, שבגדים רחבים וחצאיות כפלים מתאימים לילדות קטנות, אבל אשה נשואה צריכה להראות את עצמה יותר! ומצווה גדולה תהיה לך אם תתכבדי בבגדים מדוייקים, לפי שדבר זה יש בו משום מצווה, בפרט בשנה הראשונה לנישואייך".

היה זה מעין קלף ניצחון. הנה אפילו מדריכת הכלות אמרה...

אבל משחק בקלפים הוא דבר שמתמוטט מהר. דבריה שנאמרו בתמימות גרמו לי לתחושת רחמים וכעס. וכך מצאתי את עצמי מרימה את שתי ידיי, סופקת אותן באנחת

שבר, כשטון הדיבור היוצא מפי מתקרב יותר לצעקה: "**לא יתכן! לא יתכן! כיצד תשיג בת ישראל שלום בית על ידי בגדים צרים וצמודים שמכשילים את הרבים? הרי חן אשה על בעלה היא מתנתו של הקב"ה, ואיך יתכן שהקב"ה יעניק מתנה זו לאשה שמתלבשת בניגוד להלכה, בניגוד לדעת תורה**...???"

מיכל הסמיקה והשיבה בשפה רפה: "אינני חושבת שמלבושי הם בניגוד להלכה. אפילו ראש הכולל של בעלי לא העיר לו על כך, כשהתארחנו אצלם כזוג צעיר בכמה וכמה סעודות שבת". הוספנו לשוחח כרגיל. השיחה התגלגלה לנושאים אחרים. נפרדנו בחיוך לבבי בתקווה להיפגש שוב. ואני חשבתי לעצמי, 'האם השפיעו הדברים על מיכל היקרה לי'.

כעבור שנה וחצי מאז קבלתי תשובה.

באותו הזמן, כשבועיים לאחר ששוחחנו, הייתה מיכל לבדה בביתה מכינה בחריצות האופיינית לה ארוחת צהריים. בשמחת יצירה, מתוך זמר על השפתיים, הניחה את הסיר על הגז.

ואז לפתע... קרה הדבר הנורא מכל.

התלבתה שלהבת אש גדולה מהכיריים ונתפסה במיכל עצמה. ותוך שניות ספורות ממש נכוותה כולה... מכף רגלה ועד קדקודה!!! - רק כעבור כמה דקות הבחינו השכנים מהבניין הסמוך באש הפורצת מהמטבח - האש שרפה באכזריות את כל בגדיה, אכלה את עורה ובשרה של מיכל, והגיעה עד לעצמותיה!!! ה' ירחם.

עבר זמן רב עד שפרצו את הדלת וכיבו את כל גופה הבוער...

פשוט אי אפשר לתאר את הזוועה שהייתה שם. לומר שהוא היה מזעזע, זה כלום לעומת מה שהתרחש שם... צרחות הכאב של מיכל השתתקו כשהתעלפה מעצמת הכאבים. ה' ישמור ויציל! וכך, כשהיא מחוסרת הכרה, הועברה מיכל לבית החולים דחוף למחלקת טיפול נמרץ!!!

מיכל שכבה שם במשך חודשים רבים. הרופאים הותיקים פחדו לגעת ולטפל בה. בוצעו בה עשרות ניתוחים, ובמשך כל החודשים האלו, הייתה מיכל מפרפרת בין חיים למוות!!!

משמרות תהילים אורגנו מיד. גם אני השתתפתי בהקמתן ברגע שנודעה לי השמועה המרה. סגולות ותפילות, תחינות ובקשות. בכל מקום אפשרי הזכרתי אותה לרפואה, ובתפילותיי שפכתי עבורה דמעות כמים.

עברה שנה, עברו חודשים נוספים, ושמעתי שמצבה של מיכל השתפר מעט.

הרמתי אליה טלפון.
קולה של מיכל נשמע מקוטע וצרוד.
היא סיפרה שבעזרת ה' יצאה מכלל סכנה, אך עדיין עליה לנסוע מידי יום לטיפולים בבית החולים, **כל עור בשרה היה אדום, מקומט ומנופח והיא נראית מפחידה**.
ימים מספר לאחר השיחה הראשונה שלי עם מיכל, צלצל הטלפון בביתי.
ניגשתי להרים את השפופרת. על הקו הייתה מיכל.
בקולה נשמעה התרגשות, קצת היסוס וסערת נפש גדולה מאוד. היא הייתה עסוקה בחשבון נפש נוקב עם עצמה, על מה ולמה באה לה הרעה הזאת. מיכל ביקשה ממני לפרסם את סיפורה ולספר לכל אחת ואחת את אשר אירע לה. היא שבה והדגישה בלהט את הפיסקה האחרונה, ואולי הראשונה שבסיפור, **שכל זה בא עליה מפני שלבשה בגדים צרים וצמודים**.
"בטוחה אני", אמרה מיכל "שהקב"ה שילם לי מידה תחת מידה".
"**אני אשר הבערתי אש של יצר הרע באחרים - בסוף בערה בי האש, אש שהיא אחד מ-60 של גיהנום**.
אני אשר לבשתי בגדים צמודים - לובשת עכשיו יום יום חליפת לחץ צמודה על הגוף במשך שעות רבות ומתייסרת מאוד בלבישתה.
תחת הטענה הטיפשית והאווילית שטענתי שבגדים רחבים מתאימים רק לילדות ולא לי - גורמת לי היום להתכסות בכיסויים רבים ורחבים ביותר כדי להסתיר את הכוויות שבגופי המעוות והחרוך". מיכל ניסחה בפני את פרטי מוסר ההשכל אחד לאחד.
פתאום חשבתי לעצמי, שמיכל כבר עלתה לדרגה גבוהה הרבה יותר ממני, ושעלי לשים לב גם לעצמי, מה אני צריכה ללמוד מהמעשה הנורא הזה.
"אני מבקשת ממך", מתחננת מיכל, "שתספרי מה שקרה לי, כדי שההתעוררות שתבוא בעקבות כך, תהיה לי לזכות ולהחלמה מהירה וקלה".
לא יכולתי להשיב למיכל מילה. המילים נתקעו בגרוני. כאבתי את עידודן ואת דחיפתן של מורותיה וחברותיה, לבאר שחת. אותן מורות וחברות שהרסו וקלקלו את הצניעות היפה כל כך. אמרתי "שלום" והורדתי את השפופרת.
חשבתי לעצמי: 'מה יותר איום, להישרף כאן בעולם הזה ולכפר על הכל. או, חס ושלום, להישרף שם למעלה בחום חזק של פי 60 (שזה רק במדור ראשון, ובמשך כמה שנים!!! ה' יצילנו!) - זכות מיוחדת הייתה למיכל לכפר על הכל כאן, ולהיעצר מהתדרדרות בעוד מועד.
היום היא פונה בזעקה אל הנשים והבנות, אל אחיותינו היקרות:

"אנא! הקשבנה לזעקה עכשיו! אין זו חוכמה להתעורר אחרי שמקבלים את המכה. עלינו לדעת מה הקב"ה רוצה מאיתנו, וחשוב לגלות זאת כשהכל עוד הולך למישרין. אנא בנות ישראל יקרות! התחזקנה כמה שיותר מהר בעוד מועד, כי מי יודע אם אחר כך יהיה לכן עוד את האפשרות הזאת. רק הצניעות תשמור עליכן ותביא לכן את היופי ואת האושר האמיתיים!"

מחרידה!

איפה הם היו...?

נו, צריכים להגיע לכזה מצב...? צריכים אסונות ופגעים רעים... בשביל לעורר אותנו? אי אפשר פשוט לקבל על עצמנו בקבלה גמורה והחלטית, לעשות תפנית של 180 מעלות ולהחליט שמהיום והלאה אני משתנה?

"לכו תבקרו קצת בבלינסון ובתל השומר", מציע הרב יוספי, "ותראו נשים מדוכאות ביסורים, כל גופן מלא זריקות של חומרים כימיים, כל שערותיהן כבר נשרו מרוב הקרנות.

את מי שם מעניין להיראות יפה? להתקשט, להתבלט? שם כותבים צוואה! שם עושים חשבון נפש! שם מבטיחים להקב"ה: **"אבא'ה, אם תעזור לי שאצא מזה בשלום... אני מבטיחה לך להיות האשה הכי צנועה, את כל ההידורים והחומרות אני מקבלת על עצמי"**. ה' ישמור ויציל.

ידוע הוא שהרבה אנשים ונשים שנצלו מהשואה האיומה, הפכו להיות כופרים גמורים. טענתם הייתה איפה היה אלוקים בשואה??

הגיב על כך הרב ניסים יגן ואמר: "הם שואלים איפה היה אלוקים בשואה?"

ואני שואל: "איפה הם היו שבועיים לפני השואה? מה הם עשו אז?

הרי באותה תקופה החלה ההשכלה הנוראה שגרמה ליהודים רבים להתנהג כמו גויים. הם חיו כמוהם, התלבשו כמוהם, שמעו את השירים שלהם, נהנו בכל מקומות הבילוי והתרבות שלהם, אם כן פלא שזה בסוף אירע להם??! - ואחר כך הם עוד מעיזים לטעון איפה היה אלוקים בשואה?"...

"נראה אם תוכל לענות לי על מה ששאלה אותי אשתי"

אחד מגדולי המחזירים בתשובה בדורינו, סיפר:

"פעם זומנתי לניחום אבלים של פרופסור מבית חולים 'תל השומר'. אשתו נפטרה מהמחלה.

לאחר כמה דקות, פונה אלי אותו פרופסור ושואל אותי כך: "תראה, אני בולגרי, אני אפיקורוס אני לא מאמין בכלום... אני רואה אותך כאן. יש לי שאלה ששאלה אותי אשתי, האם נראה לך שתוכל לענות לי?"

אמרתי לו: "אני אנסה".

אמר לי: "תראה, אני במלחמת יום כיפור, בלי שום סיבה החלטתי לצום. למה? אינני יודע, אבל מאז צמתי 8 שנים. רק לצום. הולך שומע את התקיעה של השופר במוצאי כיפור וחוזר הביתה. אבל לא מתפלל, לא כלום, אלא רק צם. אבל שנה אחרונה, לא צמתי יותר. אני כועס על הקב"ה"

"למה, מה קרה?"

"לפני כשנה, חלתה אשתי בסרטן. ראיתי אותה על ערש דווי כל התקופה, ישבתי לידה ולא יכולתי להושיעה. היא שאלה אותי כל הזמן את השאלה: "למה זה קרה דווקא לי?... למה זה קרה דווקא לי?"... זאת השאלה! האם יש לך תשובה?"

אמרתי לו: "יש לי תשובה קשה, אני לא יודע אם תוכל לסבול אותה"

אמר: "אני מוכן לשמוע"

שאלתי אותו: "שמרתם טהרת משפחה?"

אמר לי: "לא"

"שמרתם שבת?"

"לא, אמרתי לך אני בולגרי אפיקורוס!"

אמרתי לו: "אם אשתך הייתה שואלת אותי את השאלה, הייתי שואל אותה שאלה יותר קשה: "**איך עד עכשיו היא לא מתה**???!!! - אחרי כל כך הרבה חילולי שבת (שהעונש על כל חילול שבת זה סקילה) ואחרי כל כך הרבה חוסר טהרה (שזה כרת)... **בזכות מה היא נשארה חייה**...???"

הקב"ה כל הזמן מאותת לנו, רומז לנו, נותן לנו את האפשרות לעלות על דרך המלך... אבל אנחנו מתעלמות ולא רוצות לשים לב!

שוב הקב"ה מאותת לנו... ושוב אנחנו מתעלמות!

עד שהקב"ה מתחיל קצת לזעזע אותנו כדי שסוף סוף נפקח כבר את העיניים...

פתאום מגיעות כל מיני צרות... צצות להם כל מיני בעיות... דברים מתחילים להשתבש...

לא מבינים למה החיים לא מסתדרים כפי איך שרוצים!?

לא עוצרים רגע לחשוב: 'רגע, מה קורה איתי? אולי אני לא בסדר? אולי דורשים ממני איזה משהו מסוים ואני לא עושה אותו...?!'

אין עשן בלי אש!

"**אצלי**, **הכל בסדר**!"
ומצד שני...
יכולה אשה או בת לטעון ולומר: "אצלי הכל בסדר! לא חסר לי דבר! אני לא מרגישה צורך להשתנות! טוב לי איך שאניי!" - "ברוך ה', אצלנו במשפחה אין משהו חריג! הכל זורם על מי מנוחות"...
האומנם...?!
אותה אחת דומה, לאחד שקפץ מבניין של 100 קומות ותוך כדי הוא רואה מישהו מהקומה ה-90 שמוציא את ראשו.
ההוא צועק לו מלמעלה: "היי, מה נשמע?"
וההוא משיב לו תוך כדי צניחה: "בסדר גמור, טוב לי... ממש כיף לא נורמלי..."
ככה זה נמשך 5 שניות, עד שהוא **מקבל את המכה ונמרח על הכביש**...
נכון, אולי עכשיו טוב לך, אבל כמה זמן זה ימשך... ידוע לך?
למה לך לחכות עד שתקבלי את המכה? האם את יודעת מה צופן לך העתיד? אולי העתיד לא כל כך ורוד... האם חשבת על כך? אולי כרגע את במצב של 'השקט שלפני הסערה?' מה את אומרת?
האם את יכולה לקום ולומר בפה מלא ובבטחון רב שאנחנו טועים...?!
כותבת אחת הנשים הצידקניות שבירושלים:
"במצבי הנוכחי, בהיותי מוגבלת ומרותקת למיטת חוליי, איני יכולה לדבר, אבל לחשוב ולהרגיש אני יכולה. מה קורה לאדם שמוצא את עצמו חולה?
מצד הניסיון הנורא יש לו הזדמנות שלא הייתה קודם! להעריך כל תזוזה וכל פסיעה! כשנודעתי על חוליי, הייתי עסוקה סביב השעון; תפעלתי את המרכז הפדגוגי 'שתילי אריה' שהקמתי. זומנתי למקומות שונים בעולם להנחות צוותות לגיל הרך. מצאתי את עצמי ב'הונג קונג' ב'ארגנטינה' ב'ארצות הברית'. חיברתי כ-40 חוברות הדרכה לגננות בנושאים שונים. הקמתי את 'פתחיה' מערך שילוב. עסקתי בהנחיית הורים. כתבתי תוכניות לימודים. לימדתי ב-5 סמינרים. הייתי מפקחת עשרות שנים. כשהמערכת התעצמה, בניתי מערכת פיקוח והדרכה.
בשלב הזה פתאום נעצרו החיים...!!!
הקב"ה הראה לי, שלא ניתן בלעדיו לזוז אף פסיעה כפי שעשיתי אתמול!
זכורנה עכשיו להודות על כל פסיעה ונשימה! ולהתפלל על הנשימה הבאה, **שום דבר לא מובן מאליו**!!!"...

הרב השיב לה: "אני מצטער, אך כעת מאוחר מדי..."
פעם אחת עלתה בחורה לאוטובוס ונאלצה לעמוד בזמן הנסיעה כיון שמקומות הישיבה היו תפוסים, ולידה עמד אדם חרדי וירא שמים.
לאחר מספר דקות שאלה את אותו אדם: "הגד לי בבקשה, מה השעה אצלך?"
ענה לה הלה: "בשביל מה את צריכה לדעת את השעה? הרי אני רואה שאת לבושה במלבושים לא צנועים, האם כדי ללכת לקולנוע או לבלות את זמנך לבטלה?"
ענתה הבחורה: "אספר לך מה שקורה איתי, אמנם אתה רואה אותי בלי שרוולים ובבגדים לא צנועים, זה נכון, אבל אני מבית מאוד דתי, אימי נפטרה לפני זמן קצר, והנה כל לילה, רואה אני בחלומי את אימי עומדת לידי ואומרת לי: "**לאה! לאה! אני מבקשת ממך ללכת בצניעות וללבוש בגדים צנועים, ואם לא תשמעי בקולי אבוא לקחת אותך אלי!!!**" החלום חזר על עצמו פעמים רבות ואני לא השתנתי במאומה. המשכתי ללכת בבגדי פריצות. והנה הלילה באה אלי שוב בחלום ואמרה לי: "מחר בשעה 17:00 בערב אני רוצה לקחת אותך אלי, עמדי ליד הקיוסק של רחוב אלנבי בתל אביב ואבוא לקחתך", כך סיפרה הבחורה לאותו אדם, אמרה לו "שלום" וירדה מהאוטובוס.
האיש ירד באותה תחנה שהבחורה ירדה, והנה הבחורה חצתה את הכביש, ומשום מה הרמזורים באותו רגע התקלקלו, עברה מכונית **ודרסה את הבחורה למוות**...!!!
דברי האמא שתבוא לקחתה, נתקיימו במלואם!
אשה תל אביבית סבלה ממיחושי גוף שונים. לאחר שעברה כמה בדיקות נתגלתה אצלה מחלה ממארת קשה, לא עלינו. אותה אשה שהייתה רחוקה מתורה ומצוות, עלתה לירושלים אל הרב הקדוש האדמו"ר מזוועהיל.
הרב הרגיעה ואמר לה: "**אם תשמרי על צניעותך - תתרפאי מהרה**".
אותה אשה אכן החלה להתחזק בדרכי התורה והצניעות.
מיום ליום הלך מצבה והשתפר, עד שהבריאה לגמרי.
לאחר כמה ימים הגיעה שוב לבית החולים לוודא שהכל בסדר אצלה.
הרופאים, שהחלו שוב בסדרת בדיקות, היו המומים: "אין לך שום דבר!"
מרוב פליאתם קבעו חד משמעית; כי מן הסתם טעות נפלה בבדיקות הקודמות - "כנראה שהתחלפו הבדיקות שלך בבדיקות של אשה אחרת"...
אותה אשה, בראותה שתוצאות הבדיקות הקודמות היו בטעות, החלה לחזור לסורה ולנטוש את דרכי הצניעות שקיבלה על עצמה בחושבה, 'שאם הכל היה בטעות, למה לה לשמוע לדברי הרבי מזווהיל'!!??

עברה תקופה קצרה והיא החלה להרגיש שוב מיחושים בגופה, עד שהוצרכה להגיע אל בית החולים. לאחר מספר בדיקות קבעו הרופאים: "הפעם ברור שנתגלתה אצלך המחלה, וכנראה שהבדיקות השניות, שהראו שאין לך כלום, הם היו בטעות... כעת התוצאות מראות שהמצב שלך יותר חמור מהפעם הראשונה..."
אותה אשה רצה במהירות לבית הרב מזווהיל, היא הבטיחה לו שלא תעיז יותר לסור מדרכי התורה והצניעות. הרב השיב לה: "**אני מצטער, אך כעת מאוחר מדי**..."

19,200
רבי משה חיים לוצאטו - הרמח"ל הקדוש, כותב: "כי אחרי שיש לאדם דעה... להציל את עצמו ולברוח מאבדון נשמתו, איך יתכן שירצה להעלים עיניו מהצלתו??!! והעושה כן, הנה הוא פחות מהבהמות ומהחיות אשר בטבעם לשמור את עצמם, ועל כן יברחו וינוסו מכל מה שיראה להם היותו מזיק להם"...
האם אנחנו **גרועים יותר מהבהמות ומהחיות**...???
בת ישראל יקרה, כל אשה - ללא יוצאת מן הכלל - בסופו של דבר תתן את הדין למעלה.
לא כולן תזכנה בדין... אלא אך ורק אותן נשים שהתאמצו לעשות נחת רוח לקב"ה!
אותן שזכו מבעוד מועד לעשות תשובה ולהתחזק בשארית ימיהן בצניעות גמורה!
אבל אותן שלא תזכנה תהיינה נידונות בגיהנום, רחמנא ליצלן! ולהיות בגיהנום ואפילו רק לכמה שניות זה איום ונורא... עד כדי כך שהרמב"ן הקדוש כותב: "**שמוטב לו לאדם לחיות כל ימיו בייסורי איוב - הקשים והמרים - ולא להיות אפילו רגע אחד בגיהנום**!!!"
וכאן אנו רוצים להבהיר נקודה חשובה:
אם אשה או בת חושבת שהיא תצטרך לעבור רק את הגיהנום הפרטי שלה... עבור אי הליכתה בצניעות כפי רצון ה', צר לנו להודיעה שטעות חמורה מאוד בידה!!!
הנה, שימי לב בת ישראל יקרה לדברים הבאים:
רבינו יונה בספרו "אגרת התשובה" כותב על כך דברים מבהילים וזה לשונו:
"וצריכה האשה שתהא צנועה, ונזהרת שלא יסתכלו בה בני אדם... שהמסתכלים בפניה או בידיה יורדים לגיהנום, **והיא ענושה בעונש כל אחד ואחד מהם, מפני שהחטיאה אותם ולא נהגה צניעות בעצמה ונכשלו בה**".
זאת אומרת, אם אשה הולכת בחוסר צניעות ומחמת זה נכשלים בה כל יום, נניח, 10 גברים (במקרה הטוב...) נעשה חשבון, כמה זה 10 גברים כפול 365 ימים בשנה? 3,650 גברים! שנכשלו בה רק בשנה אחת!
נמשיך הלאה את החשבון; בואי נניח שאותה אחת חיה 60 שנה... אם כן נכפיל: 3,650 כפול 60 שנה יוצא... (שימי לב למספר): 19,200!!!

זאת אומרת, שאשה יכולה לחיות במשך 60 שנה **ובמשך חייה להכשיל כ-**19,200 **גברים!!!**

ולפי מה שאמר רבינו יונה יוצא: **שחוץ מהגיהנום הפרטי שלה** (שיתכן מאוד שיקח לה עשרות ומאות שנים לגמור אותו), **יש לה עוד** 19,200 **גיהנום שהיא אמורה לעבור, עבור כל גבר וגבר שנכשל בה!!!**

האם יש לך בכלל מושג על מה אנחנו מדברים...??

הרי זה פחד פחדים!!!

מי יורד/ת למטה?

מובא גם בזוהר הקדוש, שמי שמסתכל על נשים נידון בגיהנום שנקרא "בור" (מקום חשוך מאוד מאוד ומפחיד), ולשם מכניסים אותו, והרבה נחשים ועקרבים עוקצים ומצערים אותו ושוברים את עיניו בייסורים קשים ומרים... ולא נאבד שום הסתכלות שהסתכל!!! **ואפילו לא הקטנה ביותר!!!**

כך אומרים לנו במפורש חכמינו הקדושים: "כל המסתכל אפילו על אצבע קטנה (זרת) של אשה בכדי להנות ממנה... - אפילו שהוא ממש מלא וגדוש בתורה וביראת שמים כמו משה רבינו (שזכה לדבר ישירות עם הקב"ה, והקב"ה בעצמו העיד עליו ש"בכל ביתי נאמן הוא") - **לא ינקה** (לא ייצא נקי) **מדינה של גיהנום!!!**". וזה רק אם יסתכל על אצבע קטנה של אשה! לא יותר מזה!!! - מה קורה אם מישהו מסתכל "קצת יותר" מאצבע קטנה של אשה? מי יודע מה מחכה לו על כך...?

וכל זה צריך לסבול אותו גבר או בחור מסכן ואומלל... **בגללה!**

על מה?

על כך שלבשה בגדים צמודים ובצבעים בולטים, על כך שיצאה לרחוב עם חלוק, על כך שיצאה מאופרת ומבושמת, על כך שדיברה וצחקה בקול רם ברחוב עם שכנה או חברה (או בפלאפון), על "כיסוי" הראש שלה (הפאה) שנראה כמו גילוי הראש המוצלח ביותר, על כך שכיסתה רק את חצי ראשה במטפחת... בקיצור, כל מה שנוגד את הצניעות ומושך תשומת לב וגורם שיסתכלו עליה וייכשלו בה בראיה אסורה.

אשה שהולכת בחוסר צניעות, רוח זנונים של הסטרא אחרא מקיפה את כל גופה.

גבר נשוי, לפעמים לא מבין למה אשתו 'מתהפכת' עליו ומתחילה לריב איתו, "מה קרה לה?" "מה נכנס בה?"... והוא לא יודע שכולה מוקפת שדים ומזיקים.

אומר רבי אהרון ראטה, גבר או בחור שמסתכל על אותה אחת שהולכת בחוסר צניעות, רוח זנונים נאחזת בו ונתפסת לו גם בזקנו ופאותיו. כך הוא אומר.

יכולים לראות יהודי עם זקן ארוך ופאות... **וכולו טמא מכף רגל ועד ראש!**

וכל זה, כל מה שאמרנו עד עכשיו, זה רק אם נכשל בה בראיה אסורה.
אבל...
אם אותה ראיה אסורה, גרמה לאותו גבר או לאותו בחור להיכשל בגללה גם בחטא הידוע והחמור כל כך של פגם הברית... הוא נידון בגיהנום במדור השביעי והאחרון - **שהוא כלול מכל הששה מדורים קשים ונוראים שבגיהנום** - ומשם רק יורדים ויורדים... **ואין עולים חזרה!!!**
ואף אין שם מנוחה לנשמה המעונה לא בשבתות ולא בימים טובים!!! לא משנה אם הוא היה בחור ישיבה או אברך! **אין לאף אחד שם פרוטקציות!** שם הוא יצטרך לרדת ולרדת בעומק הגיהנום... ללא כל סיכוי לעלות!!! (כמובן, אם לא שב בתשובה לפני מותו).

עם מה את מתעסקת?!!
וכמה הוא עומק הגיהנום...?
הגאון רבי אליהו דושניצר אמר: "בוא וראה עד כמה נורא הוא עומק הגיהנום:
כתוב בגמרא, שקורח ועדתו היו שוקעים ויורדים בגיהנום עוד ועוד... עד שעמדה חנה והתפללה עליהם. ומאז הפסיקו לשקוע ולרדת. והנה, מזמן קורח ועדתו ועד חנה הנביאה, עברו... 435 **שנים**!!! ובכל השנים הללו, עדיין המשיכו קורח ועדתו לרדת ולשקוע עוד ועוד בתוככי הגיהנום! ואם לא הייתה באה חנה ומתפללת עליהם, היו ממשיכים לרדת עוד יותר עמוק... ועוד יותר עמוק... ועוד ועוד... - הרי לנו, עד כמה עמוק הוא הגיהנום!!!". נורא ואיום!
ומי תהיה שם "אורחת הכבוד"? לא קשה לנחש...
היא שלחה - מאות אלפים של בחורי ישיבות, אברכים, גברים, צעירים, מבוגרים, וזקנים - לגיהנום!!! - היא בכבודה ובעצמה!!! - ועבור זה עונשה כפול ומכופל עשרת מונים!!! שם למעלה יראו לה כל יום ויום מימי חייה, איך שהיא הכשילה כל גבר! וגם את מי הכשילה! (אוי! כמה שהיא תתבייש לגלות שגם קרובי משפחה כמו, חמיה, חתניה, גיסיה, דודיה, בני דודיה, אחייניה, כולם נכשלו בה) - יראו לה איך שהייתה מאופרת... ואיזה בגדים צמודים היא לבשה... וגם איך דיברה יותר מדי עם גברים שלא לצורך... ועל כך שהיא צחקה בקול רם בנוכחותם וכו' וכו', את הדין היא תצטרך לתת שם על הכל! ובפרוטרוט!
שום דבר **לא ימלט! את הכל יביאו בחשבון!!!**
הגמרא מספרת:
"אמר רבי יהושע בן לוי, פעם אחת הייתי הולך בדרך ומצא אותי אליהו הנביא.
שאל אותי אליהו: "האם אתה רוצה שאראה לך מה קורה בגיהנום?"
אמרתי לו: "כן, אני רוצה לראות"

הראה לי אליהו הנביא, נשים ובנות שתלו אותן על וו (כמו שתולים בשר באיטליז) בשערותיהן, בגבותיהן, בעיניהן, בלחייהן, בשפתיהן, בדדיהן, במותניהן, ברגליהן... ובכל האיברים שהחטיאו בהם את הגברים והבחורים... **והן צורחות ובוכות וממררות בבכי מר... ואין מי שיושיע אותן!!!**"

האם את סבורה, שיש לאותה אחת מספיק גב רחב וחזק להתמודד עם כל מה שאמרנו (ועוד נאמר בהמשך) עד עכשיו??!

האם את חושבת שזה צחוק...??!!

שם, בגהינום, אין לאן לברוח... אין שום מנוס... היא תבכה ותצרח מרוב היסורים עד לשמים...!! אבל זה כבר לא יעזור לה... זהו, כבר מאוחר מדי! - היא תישאר שם בעל כרחה ותצטרך לסבול ולסבול את אש התופת של הגיהנום בנוסף לשאר היסורים הקשים (ה' יצילנו!) יום יום, שעה שעה, במשך עשרות ומאות שנים(!!!) על כל מה שעשתה ועל כל מה שנכשלו בה.

כל גדולי ישראל - אדמורי"ם, מקובלים, גדולי הפוסקים, ראשי ישיבות, ראשי כוללים, רבנים חשובים, משגיחים... מכל החוגים ומכל העדות - הודיעו בצורה נחרצת, שאינה משתמעת לשתי פנים: בת ישראל ההולכת שלא בצניעות או מתנהגת שלא בצניעות, **היא בכלל "מחטיאי הרבים"!!! ואין לה חלק לעולם הבא!!!** ואפילו שהחטיאה רק בחור אחד...

כך פוסק הרמב"ם הלכה למעשה!!!

אז עם מה את בכלל מתעסקת?!!

"**בבקשה ממך, אני נורא נורא מפחדת...**"

עדות של אשה, שממש לפני פטירתה ביקשה לפרסם את הדברים (זה אירע בשנת תשנ"ז): אשה צעירה חזרה מקניות, לפתע נפלה בביתה ואיבדה את הכרתה. לאחר שהובאה לבית החולים מצבה התדרדר... המכשירים אותתו שאותה אשה התחילה את מסעה אל הסוף הנצחי! זהו!... נהיה שקט דממה! האשה השיבה נשמתה ליוצרה...

ואז, לפתע פתאום, אחרי שהמכשירים היו דוממים לגמרי, היא פוקחת את עיניה וזועקת אל אלו שהיו קרובות אליה: "**אתן לא יודעות מה שקורה בשמים!!! לא רואים כבר בכלל שמים... כל השמים מלאים במלאכי חבלה שמחכים לכל אשה שמגיעה לשם!!!** אוי לה למי שלא לבושה בצניעות". - וכאן היא פנתה לכל הנשים שהיו בחדר: "את, תזרקי את הגופייה הטמאה שלך!!! (זה היה בגד רגיל ועליו בגד בצורת גופייה. מה שלצערינו

נשים חרדיות רבות הולכות עם זה היום כי זה באופנה. ה' ישמור ויצילנו). ואת, תזרקי מהר את החצאית הקצרה...!!!"

ואז היא פנתה לכולן בצעקות: "לזרוק מהר מהר את כל הפאות!!! אתן לא מתארות לעצמכן מה שמחכה פה למעלה...". ואז היא פנתה לאמה ואמרה לה: "אמא, אני הולכת... אני מתחננת שרפי את הפאה שלי מיד כשתחזרי הביתה!! תבטיחי לי שתעשי זאת!! בבקשה ממך אני נורא נורא מפחדת..."

כשגמרה לצעוק את צעקותיה הנוראות, עצמה את עיניה ומתה.

אך זה לא כל כך עזר לה! - אותה נפטרת שהייתה גם מודרנית בלבושה (נעלי עקב, חצאיות קצרות וצרות, גרביים שקופות, חולצות נצמדות...) הופיעה בחלום לחברתה שעוסקת בזיכוי הרבים מספר ימים לפני יום השנה שלה, ובכתה לה ללא הרף בבכי חנוק. היא סיפרה לה איזה דברים קשים ואיומים שעוברים עליה... היא התחננה וזעקה לעזרה.

פתאום היא שומעת קולות עמומים...

סיפור שקרה לא מזמן (סיפרה אותו בעלת המעשה בעצמה):

אסתר היא אשה צעירה כבת 28. הכל מכירים אותה כאשה כשרה וטובה. אשה חרדית, המשקיעה את כוחה בגידול ילדיה לתורה ויראה. ברוך ה', הכל הולך למישרין.

בין השאר, ידועה אסתר בין מכרותיה, כמי שהופעתה החיצונית חשובה לה במיוחד. היא אוהבת להיראות מטופחת, ודואגת תמיד למראה החיצוני. אסתר אוהבת דברים יפים ומשתדלת לענוד את תכשיטיה בכל פעם שהיא יוצאת לרחוב. גם קול יפה ונעים יש לה, הוא מסב לה עונג רב, אסתר נהנית מקולה ואוהבת שישמעו ויעריכו אותו.

לא מזמן שב בעלה מבית הכנסת. היה זה בליל שבת, איך שנכנס הבחין שהיא חיוורת מאוד.

עוד לפני שחזר מהתפילה, התחילה אסתר להרגיש לא טוב. היא חשה שראשה כבד עליה, ותחושותיה הללו התגברו יותר ויותר. עם תחילת הסעודה ראתה אסתר שאינה מסוגלת להישאר לשבת עם כל בני המשפחה ליד שולחן שבת.

"אולי התאמצת הרבה, נראה שחסרות לך כמה שעות שינה... נזדרז בסעודה ותוכלי לעלות לישון מוקדם", אמר לה בעלה.

אך אסתר הרגישה שאין בכוחותיה להישאר עם כולם. הלאות והכבדות התגברו. היא הודיעה שאיננה מסוגלת לעמוד על רגליה. פנתה אסתר בצעדים איטיים לעבר חדרה, ונפלה רועדת על מיטתה. בעלה נשאר עם ילדיו ליד שולחן שבת. הוא החליט שיסיים איתם את הסעודה, ואחר כך ישכיבם במיטותיהם.

ובינתיים, אסתר שוכבת במיטתה. הרגשתה נעשית גרועה מרגע לרגע. בעלה עסוק עם הילדים, והיא מרוב חולשתה, אינה מסוגלת אפילו לקרוא לו ולומר כיצד היא מרגישה. היא שוכבת דוממת במיטה ונושמת בכבדות. היא אינה יודעת מה קורא איתה. היא מרגישה נורא. פתאום היא שומעת קולות עמומים, שמתחזקים ונעשים ברורים מרגע לרגע. היא אינה יודעת מהיכן מגיעים הקולות, אך הדיבורים מופנים הישר אליה.

אסתר מרגישה שהיא נוכחת כעת בבית דין, והיא היא הנידונה בכבודה ובעצמה...

היא חשה שדנים אותה בשמים על עבירות שהיא עשתה.

היא מבחינה במלאכי חבלה המקיפים אותה, ורואה את דמותו של מלאך המוות המתקרב אליה להעניש אותה. המראות מתחלפים לנגד עיניה והכל מתרחש במהירות מסחררת.

אסתר שומעת שבאים להעניש אותה על **שהיא גורמת לאנשים להסתכל בה, ובזה היא מביאה אותם לידי איסור**, כיון שאסור לאיש להביט באשה שלא לצורך!!!

היא חשה לפתע שמכים אותה בכל הגוף, חובטים בה בחבטות עזות, היא מתייסרת בייסורים נוראים ועוד מעט מרוב הייסורים והכאבים תפרח ממנה נשמתה...

פתאום רואה אסתר את דמות סבתה שנפטרה.

סבתה פונה אליה בשאלה: "אסתר, מדוע לא שמעת לקול גיסך, כאשר אמר לך לפני כשבועיים: "**אסתר, את עונדת תכשיטים רבים מדי, חדלי מזה!**". כעת דנים אותך בשמים על כך.

מענישים אותך גם על **כל הדיבורים שדיברת בקול בנוכחות גברים, על שגרמת להם בזה להאזין לקולך, להפנות אלייך מבטים ולהסתכל עליך ועל תכשיטייך**. אסתר, לא מזמן הלכת לביקור אצל רופא **והארכת לדבר איתו. דיבורך לא היה מספיק צנוע, וגרמת לו בכך מכשול**... כעת, אסתר, פרעי את חובך אשר נתחייבת, עבור מעשייך!".

הסבתא סיימה את דבריה ונעלמה, ואסתר ממשיכה להתייסר, המלאך ממשיך להכות בה מכה אחר מכה ללא רחמים בלי הפסקה. אסתר איננה יודעת אם היא חיה או מתה. היא מרגישה שהיא נמצאת מחוץ לגופה. היא רואה את כל חייה עוברים לפניה כמו סרט נע. היא מזדעזעת כאשר היא מבינה, כיצד גרמה לזה, שגברים יתבוננו בה. **כעת היא מרגישה בבירור כיצד על כל מכה שהיא מקבלת, הינה תחת הסתכלות נוספת שהיא גרמה.**

אסתר בוכה ומתחננת, מבקשת לפני בית דין של מעלה: "האם אזכה לחזור לחיות בעולם?"

הדיינים הנוכחים משיבים לה שתזכה, אם תבטיח כשתחזור לעולם, לתקן את אשר עיוותה.
היא מבטיחה להיות צנועה בלבושה ובדיבורה, כדי שלא יבחינו בה יתר על המידה.
היא התעוררה ומצאה את עצמה במיטתה, כאשר כל גופה מלא מכות וחבלות מרוב המכות שהיא ספגה. בעלה, שהיה כל אותו הזמן עסוק עם הילדים, בא אל החדר והזדעזע מאוד למראה אשתו, למראה כל החבלות אשר עליה...
אסתר הצליחה איכשהו לומר לו במילים ספורות שהיא כבר אחרי הכל.
היא הרגיעה אותו שלא ידאג.
6 חודשים שכבה אסתר מרותקת למיטתה. בקושי רב מאוד הצליחה להסתובב קמעא. כל גופה היה כאוב וחבול. תקופה ארוכה פחדה להסתכל במראה, לראות כיצד היא נראית. הילדים אמרו שהיא נראית כמו סבתא זקנה, שפניה וידיה מלאים בפסים כהים. למעשה, מיד לאחר שהתעוררה, עוד באותו ליל שבת, כבר הרגישה שהיא מזוככת ונקיה. הרגשת טהרה ושמחה עצומה מלאו אותה. היא קידשה על היין, אכלה חלה ודגים וטעמה בשר לכבוד שבת. היא מספרת שהרגישה התרוממות רוח נשגבה מאוד. לאחר שהבריאה לגמרי, נהפכה אסתר לאדם אחר, משתדלת כל כולה לעמוד בהתחייבויותיה.
ואז, שוב החל היצר הרע להתגרות בה...
אסתר חששה מהשפעתו ופחדה ממידת הדין. היא פנתה מיד לגאון הצדיק הרב שכטר. הרב אמר לה, שבכל ניסיון כזה, תאמר את הפסוקים: "**כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך... לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באוהליך**...". הניסיונות הלכו ודעכו, עד שנעלמו ממנה לחלוטין. היא הבטיחה לדבר בשקט ובצניעות ולא להתבלט בתכשיטיה, וכך אכן עשתה.
היא לא יצאה מביתה כשהיא עונדת תכשיטים. בהתחלה היה לה קשה, אך היא התגברה, עד שהתרגלה במשך הזמן.
אחד מגדולי האדמו"רים בדורינו אמר לה: "שלא כל אחד זוכה לדבר כזה! אבל כיון שהיא ממשפחה מיוחסת שבמשך דורות שלמים מסרה את נפשה על צניעות בנות ישראל, זכתה היא לחזור לעולם ולתקן את מעשיה".
"**תתקני לי את השמלה! אני כבר משתגעת**..."
סיפור נוסף שארע בליל שבת קודש, פרשת שמות, תשס"א, בשעה 3:00 לפנות בוקר:

"ראיתי בחלומי את אחותי שרה עליה השלום - אמנם זה היה חלום אבל היא נראתה כמו בהקיץ. היא הייתה לבושה בשמלה כהה מאוד, את הראש לא ראיתי בכלל, רק את העיניים, האף והפה, את המצח וכן את הרגליים לא ראיתי.
והנה אחותי שרה - התחילה לצרוח צרחות נוראיות: "חנה, חנה, תתקני לי את השמלה". מרוב פחד וחרדה התיישבתי על המיטה. (כל זה בחלום).
שאלתי אותה: "שרה, מה קרה לך? מדוע את כל כך היסטרית?"
ואז היא מושיטה את ידיה והעיניים בוקעות מחוריהן והיא פותחת בצעקות איומות ומפחידות: "חנה, אמרתי תתקני לי את השמלה, **אני כבר משתגעת! אינני יכולה יותר לסבול את הסבל הנוראי הזה!** אזל כח הסבל אין לי כח יותר! ואת שואלת אותי מדוע אני כל כך הסטרית?! תתקני את שמלתי תכף ומיד כי אני סובלת נוראות". ואז שרה ברחה מהחדר וטרקה את הדלת.
התעוררתי עם פחד נורא... התחלתי לבכות... לחץ הדם עלה לי ל-250!!
קראו לרופא והוא נתן לי כדורים. אבל כמובן שצריכים לעשות משהו לתיקון נשמתה של אחותי היקרה. - אני מוכרחה לציין שאחותי שרה הייתה גומלת חסדים ושמרה לשונה שלא לדבר רכילות ולשון הרע, הייתה עוזרת לקשיי יום ופעילה בביקור חולים וכו' וכו'.
מיד במוצאי שבת אחרי החלום, התקשרתי לרב גדול שהוא פותר חלומות וסיפרתי לו את חלומי. הרב אמר לי שלפי המחזה, איך שאחותי נראתה, היה לה פגם גדול בצניעות ולכן היא צריכה תיקון לנשמתה. הוסיף הרב ואמר לי: "לא יעזור לה הדלקת נרות ולא צדקה ולא מעשי חסד וכו', רק דבר אחד יכול להיות לה לתועלת, לפרסם את החלום הזה ברבים בכדי שתהיה התעוררות גדולה ונשים יתחילו לשמור על הצניעות בהקפדה יתירה".
עלי לציין שבחלום לא ראיתי את הראש והרגליים כי אחותי נהגה **לגרוב גרביים שקופות** והראש לא היה מכוסה כמו שנהגו אמותינו הקדושות, אמנם אחותי לא חבשה חס ושלום פאה נכרית **אבל הכובעים והמטפחות היו בצורה שמשכו את העיניים**!!!
כל השנים ביקשתי והפצרתי בה: "אנא אחותי היקרה רחמי על עצמך ולבשי צנוע, הרי סוף כל סוף נצטרך בבוא ימינו אחרי 120 שנה, כולנו בלי יוצא מן הכלל לתת דין וחשבון על על מעשינו, לאבא אין מנוחה בעולם האמת".
אבל אחותי לא רצתה להקשיב ולציית לי, ואף על פי שעברו שנתיים וחצי מפטירתה, ושנה היא הייתה חולה במחלה, לא עלינו, בכל אופן עדיין היא סובלת בעולם האמת.

וכבר למעלה מ-3 שבועות מאותו ליל שבת קודש ועדיין אינני יכולה להירגע מהמחזה הנוראי והמפחיד הזה, דמותה לא משה מנגד עיניי.
אני פונה בזאת, בקריאה נרגשת לאחיותינו היקרות בכל אתר ואתר:
"אנא! חוסו עליכן ועלינו ועל בנינו ועל כל כלל ישראל ועל השכינה הקדושה, הסירו מעליכן את כל לבושי הפריצות כגון: **גרביים שקופות ודקות**, **שמלות צרות וקצרות ושסועות**, **כובעים שונים ומשונים**, **ומטפחות שקשורות בצורה שמושכת את העין** ולהסביר בנועם לאלו החובשות פאות, להסיר מעל ראשן את הפאות ולהתעטר במטפחות צנועות...
כולנו יודעות, שהפאות של זמנינו הם פריצות לגברים בדיוק כמו שיער ואף יותר משיער!!!
אין היום אשה צעירה אחת בכל כדור הארץ שיום אחרי החתונה היא תיראה יותר צנועה מלפני החתונה, בפאה היא הרי נראית הרבה פחות צנועה משערות עצמה!
וכל זאת אני כותבת שיהיה לעילוי נשמתה של אחותי היקרה עליה השלום, שאף על פי שהיא לא חבשה פאה, חס ושלום, ועסקה בהרבה מצוות ומעשים טובים... בכל זאת היא סובלת יסורים גדולים ונוראים.

לפי הסימנים היא זיהתה שזאת אחותה

סיפרה גברת פ. מבורו פארק (שמכירה את הסיפור אישית):
"לפני כמה שנים נהרגה נערה בתאונת דרכים קטלנית, בדרכה עם משפחתה לוויליאמסבורג. בחודש סיון תשס"ה הופיעה הנערה בחלום לשתי חברותיה הטובות ביותר וסיפרה להן דבר נורא: היא אמרה, **שכבר כמה שנים שורפים לה את הרגליים**!!! היות והיא לבשה גרביים בעובי 40 דנייר ועד עכשיו היא עוברת יסורים גדולים, **וכל זאת בגלל שהיו בחורים זרים בבית שהתארחו ואכלו שם**. הנערה נתנה להן סימנים מובהקים מהבית כדי לאמת את החלום.
אחת מהחברות שחלמו, קמה בבוקר בבהלה ובכתה. אמה הרגיעה אותה ואמרה לה: "אל תתייחסי לחלום הזה!". אך הבת התעקשה באומרה שהחברה הראתה לה בחלום סימנים.
הבת התקשרה לחברתה וסיפרה לה את אשר חלמה.
החברה השנייה נבהלה מאוד ואמרה: "גם אני חלמתי אותו חלום באותו לילה! וגם לי היא נתנה סימנים כדי שנדע שזה חלום אמת!".
הן הלכו לרב, והרב אמר להן לפרסם את החלום, בלי שם מפני כבוד המשפחה.

הבנות סיפרו את הסיפור במחנה שבת לפני כל הבנות המדריכות והמורות, הן סירבו לגלות במי המדובר למרות כל ההפצרות.
עד שקמה אחת הבנות ואמרה: שלפי הסימנים, היא מזהה שזאת אחותה! כי לפי הסימנים זה תואם לבית שלהם.
הבנות שחלמו אישרו שאכן זאת אחותה שהתגלתה להן בחלום. כולן התרגשו ובכו, הן קיבלו על עצמן קבלות לחזק את הצניעות בגרביים, בחולצות, ובחצאיות כבנות ישראל כשרות. וראו כולן בחוש **שיש דין ויש דיין**!!!
להתעורר כבר פה בעולם הזה ולהספיק ולתקן את מעשייך, לא כל אחת זוכה!!!
לכן בת ישראל יקרה, עצם זה שאת קוראת כרגע את הדברים הללו, ואת אומרת לעצמך: 'באמת הכל נכון! יש דברים בגו! אני חושבת שהגיע הזמן לעשות שינוי בחיים הפרטיים שלי'! - זוהי זכות גדולה ועצומה שאין לשערה ואין לתארה!
לכי תראי כמה בנות חילוניות, וגם "דתיות וחרדיות" מסכנות, מסתובבות בחוץ ואינן מודעות בכלל מהי צניעות? ומה היא מחייבת אותן? הינן הולכות "כעיוורות" ממש ולבסוף מאבדות את העולם הבא שלהן!!! - פשוט לשבת ולבכות עליהן, על אותן נשמות אבודות!
ואילו את, כן זכית לכך... אשרייך!!!

איזה "מסלול"

אבל כמו תמיד, ישנן נשים ובנות (שכדי להשקיט את מצפונם האישי) הן אומרות שהכל זה סיפורים ודמיונות... "ומה בכלל כל זה נוגע אלי??"
ובכן, אם כך הם פני הדברים, נציג בפני אותן נשים ובנות את מה שכותבים הספרים הקדושים: מה בעצם אמורה כל אשה או בת - שלא שמרה על כל כללי הזהירות בצניעות - לעבור אחר פטירתה. ונראה אם אחר כך היא תהיה מסוגלת להתמודד עם אותן עובדות (שאי אפשר כלל, בשום מצב, ובשום דרך, לברוח או לחמוק מהם... מה לעשות!)
ממש רק על "קצה המזלג", אנו מציגים בפנייך את אותם תהליכים ונפרטם אחד אחד כסדר בקיצור נמרץ (הכל מלוקט מחכמינו זכרונם לברכה ומהספרים הקדושים):
שלב ראשון - קודם כל **יציאת הנשמה**. באותו רגע היא רואה את מלאך המוות. כולו אש, כולו מלא עיניים, גובהו מסוף העולם ועד סופו וחרבו שלופה בידו. וכל מי שרואה אותו מתחלחלת מרוב פחד ואימה (הראו לאשה אחת בתמונת 'דמה' במחשב את דמותו של מלאך המוות, מהפחד היא הורידה דמעות...).
שלב אחר כך - הוא '**חיבוט הקבר**'. תופסים בה 4 מלאכים וחובטים אותה באכזריות בקרקע עד שכל איבריה מתפרקים לחתיכות. (כמו שכבר הסברנו זאת לעיל).

שלב אחר כך - היא **מופיעה בבית דין של מעלה** ושם מראים לה את כל מעשיה שעשתה בזה העולם, בין בסתר ובין בגלוי (על גבי מסך ענק תלת מימדי). כל העולם! הוריה, מורותיה, קרוביה, קרובותיה, חברותיה, כולם כולם עומדים צופים ורואים... ואין דבר שנעלם מהם! אוי לה לאותה בושה! (אנשים שנפטרו מעידים: שהיו מעדיפים להישרף באש הגיהנום הרותחת, רק לא להתבייש...!!!).

שלב אחר כך - היא **נשפטת לפני בית דין של מעלה**, ושם היא נשאלת שאלות מאוד נוקבות ומאוד קשות. אם היא עונה אמת מוטב, ואם לא, מכים אותה עד **שתאמר אמת!** (הגאון הקדוש רבי יהודה פתייה מספר, על אשה אחת שנשאלה בבית דין של מעלה דברים מסוימים שעשתה, וכששיקרה להם, היכוה במקלות של אש ששרפו אותה...!!! היא הבינה שבית דין של מעלה יודעים עליה הכל! ואי אפשר לרמותם או להסתיר מהם!).

שלב אחר כך - היא **עוברת את כף הקלע**. הגאון מוילנא מבאר מהו כף הקלע ואומר, שאת הנשמה שמים בתוך מקלע וקולעים אותה מסוף העולם ועד סופו עד שנשברים ונשחקים כל עצמותיה, ומלאכים זורקים בה חצים, וכלבים אוכלים את בשרה. (בספרים הקדושים מובא, שהוא יותר חמור מגיהנום - הגיהנום נחשב ל'בית מלון' לעומתו!).

עונש נוסף - היא **עוברת צער גילגול נשמות**. כלומר, היא חוזרת לעולם הזה בגוף של אדם אחר (וזה במקרה הטוב) או בגוף חיה ובהמה טהורים (שזה פחות טוב), או מתגלגלת בתוך חיות ועופות טמאים או בעצים וצמחים או בתוך אבנים ועפר ומים (שזה במקרה הגרוע).

(ושם היא מרגישה את כל צער הגוף, חום קור וכו' כמו שהרגישה כשהייתה חיה בעולם. עליה לחכות עד שתסיים לתקן את מה שקלקלה! וזה יכול לקחת לפעמים עשרות או מאות שנים!!!).

ורק לאחר שעוברת את כל השלבים הנ"ל - לאחר שמזדככת נשמתה מעט - היא "**זוכה**" **להיכנס לגיהנום** לתיקון אחרון.

גם את השעה וחצי בגיהנום של מנוחה לא יהיו לה!!!

מה קורה שם בגיהנום?

כותב רבי יונתן אייבישיץ: "אם היו יודעים העולם מהעונשים המרים של הגיהנום, **היו צועקים ובוכים כל היום ולא היו עוסקים כלל בחיי העולם הזה!** כי בגיהנום יש כמה מאות אלפי קילומטרים של גחלי אש ונהרות ענקיים של זפת רותחת!!! והחום שמה הוא פי 60 מהעולם הזה!!! וזה רק במדור ראשון! **וכל מדור שם הוא פי 60 רותח מקודמו!!!** בספר הקדוש 'ראשית חכמה' מפרט בדיוק מה קורה שם ממש בפרוטרוט. אלו הם דברים איומים ונוראים שלא יכולה העין לקרוא ולא האוזן לשמוע!!! (ולכן נמנענו מלכתבם).

ה'חפץ חיים' כותב, שמקום הגיהנום גדול מאוד. וכל אשה רחוקה מחבירתה כמה מאות פרסאות (מרחק של כמה מאות קילומטרים), ואין כל אשה רואה את חבירתה ולא שומעת ממנה כלל, אלא כל אחת בוכה וצועקת "אוי... אוי... אוי..." במקומה. - זאת אומרת, שהאשה הנמצאת בגיהנום, מלבד כל יסוריה הנוראים והמחרידים, היא בנוסף בודדת לנפשה ללא שום חברת אדם, והיא מרגישה כמו אשה הנמצאת לבדה בתוך מדבר שומם וריק (מה שזה מכפיל יותר ויותר את צערה, שהרי "צרת רבים חצי נחמה"), ובמצב הזה יכולה האשה להיות **אלפי אלפי שנים!!! ויתכן גם לעולמים!!!** רחמנא ליצלן!

מה הפלא, אם כן, שהרב הקדוש רבי נפתלי מרופשיץ התבטא על כך ואמר:

"שאם האשה הייתה יודעת מה שיקרה לה אחרי פטירתה בצאתה מהעולם, והייתה רואה לפניה את עונשי הגיהנום ואת שאר העונשים, **לא הייתה מסוגלת להכניס לתוך פיה כף של מאכל, במשך כל ימי חייה, מרוב הפחד והבהלה!!!**"

רבי אהרון ראטה כותב בספרו דבר נורא ביותר:

"גם הרשעים בגיהנום יש להם מנוחה; שעה וחצי כל יום.

ופעם אחת בשבוע - ביום שבת קודש - במשך 24 שעות.

בשבת קודש יש להם 24 שעות מנוחה, כי בשבת אין גיהנום (אבל רק לאלה ששמרו שבת! כי מי שחילל שבת, גם בגיהנום אין לו מנוחה בשבת!!!).

וכן כל יום בימות החול שעם ישראל עונה בבית הכנסת "אמן יהא שמיה רבה..." בתפילות של שחרית מנחה וערבית, במשך שעה וחצי (50 דקות בתפילת שחרית, ועוד כ-40 דקות תפילות מנחה וערבית), יש להם מנוחה! - אך גם לזה, למרבה הצער, לא כל אחת זוכה...

מי כן? מי זוכה לנוח שעה וחצי בגיהנום כל יום?

תשובה נוקבת וקשה עד מאוד עונה רבי שמעון בר יוחאי בזוהר הקדוש, ואומר: "**מי שלא פגעה בשכינה הקדושה בכל יום!!!**"

הווי אומר, אשה או בת שהלכו בפריצות (בבגדי 'לייקרה', בחצאיות צמודות, כשהן מאופרות ומבושמות, בפאות, בנעלי עקב גבוהות מרעישות וכו' וכו') **גם את השעה וחצי בגיהנום של מנוחה לא יהיו לה...!!! -**

שם היא תהיה נשרפת ונשרפת ללא הפסקה!!!

24 **שעות ביממה!!!**

אוי אוי... כמה שזה איום נורא! כמה שזה מחריד ומזעזע...!

עומק הדין הנורא

במדרש כתוב, שבשעה שנעקד יצחק אבינו על גבי המזבח הוא חרד חרדה גדולה עד מאוד.

ושואלים המפרשים: על מה הייתה חרדתו? ממה הוא כל כך פחד? - הרי מדובר ביצחק אבינו אחד מהאבות הקדושים שבודאי ללא שום צל צילו של ספק ופקפוק היה צדיק גמור, וכי לצדיק קדוש וטהור כמוהו יש ממה לפחד!!??

רבי יעקב נויימן מתרץ תירוץ מזעזע ביותר, וכך הוא אומר: "יצחק אבינו רעד מפחד, כיון שהוא ידע שאחרי שהוא יישחט הוא יצטרך לתת את הדין על כל מעשיו שעשה כאן!!! - **הוא ידע שהוא יצטרך להתייצב לפני בית דין של מעלה ולתת להם תשובות על כל דבר ודבר שעשה כאן, למטה, בעולם הזה!!!**"

בנביא מסופר, כששאול המלך ראה את מחנה פלישתים הבאים להילחם בישראל... הוא פחד מאוד. לילה לפני המלחמה, הלך שאול ושני אנשים עימו אל אשה בעלת אוב. שאול ביקש ממנה לעשות "קוסמות" ולהעלות את שמואל הנביא (שכבר נפטר) כדי שיאמר לו מה לעשות מחר בקשר למלחמה?

לאחר שעשתה מה שעשתה, אמרה בעלת האוב לשאול: "אלוהים ראיתי עולים מן הארץ". הגמרא אומרת, שבעלת האוב אמרה לשאול: "ראיתי שני אנשים עולים".

מי היו אותם שני אנשים? אומרת הגמרא: **שמואל הנביא ומשה רבינו!**

לא מובן, הרי שאול ביקש ממנה להעלות רק את שמואל הנביא, אם כן למה עלה איתו גם משה רבינו?

הגמרא עונה דבר נורא מאוד מאוד (עד כדי כך שרבי אלעזר היה מוריד דמעות מרוב פחד ואימה):

שמואל הנביא מאוד מאוד פחד שהולכים לתבוע אותו לדין על מה שעשה בעולם הזה, ועל כן הוא הלך במיוחד לקרוא למשה רבינו, כדי שיעיד שאין דבר שהוא כתב בתורה שהוא לא קיים!!! - וזה מה שאמר שמואל לשאול: "למה הרגזתני (למה הפחדת אותי) להעלות אותי?"

נתבונן רגע, במי מדובר? בשמואל הנביא! שהמדרש מעיד עליו שהוא ומשה רבינו שווים בגדלות!!! אין הבדל ביניהם!!! ובכל זאת **הוא רועד מפחד מפני אימת הדין!!!**

האם אנחנו קולטות מה שקורה כאן? עד כמה עמוק ונורא הוא יום הדין...???

למה בכלל מפחדים ממת?!

פעם שאלת את עצמך, למה בני אדם מפחדים לעמוד ליד מת?

כי הוא יקום עליהם...!!?

יתן להם מכות...!!?

יגיד להם "זוזו מפה!"...!!?
מה כבר המת יכול לעשות? - נשים איש בריון גבוה וחזק ליד גופת מת במשך כל הלילה... תראי איך שהוא ירעד מפחד.
למה הוא כל כך רועד? לאף אחד אין תשובה! (כי לפי ההגיון, אנחנו מבינים שמת לא יכול לעשות כלום! ובכל זאת אנחנו מרגישים פחד נורא!?)
ובכן, הספרים הקדושים מגלים לנו את הסוד:
המת, **הוא זה ש'מקרין' עלינו פחד**!!!
כלומר, מה שקורה הוא: שהמת באותו רגע, נמצא בפחד איום ומבהיל מאוד - שאין אותו במושגים של העולם הזה כלל וכלל - בבית דין של מעלה, שעד כמה שננסה להסביר מה זה אימת יום הדין בבית דין של מעלה, לא נגיע לאפס קצהו של אותה הרגשה מחרידה ומזעזעת!! (עד כדי כך, שאם החיים היו מקבלים רק אחוז אחד מהפחד והאימה שעובר המת... היו מתים מידי!) וכיון שנשמת המת כבר נמצאת שם ואוחזת אותה חלחלה ורתת בעת המשפט... היא משדרת את אותה תחושת פחד האיומה לגופת המת, וגופת המת מקרינה בחזרה את אותו פחד לכל מי שנמצא בקרבתה.
אז אומנם בשכל אנחנו מבינים שהמת לא יכול לעשות לנו כלום, אך הנשמה שלנו קולטת היטב את הפחד שמקרינה לנו הגופה... **וזה, בעצם, מה שגורם לנו להרגיש את הפחד**!!!

"**האם האשה הלכה בבית בלי גרביים**?"
הייתה פעם אשה זקנה וצדיקה שהלכה לבית עולמה בגיל מופלג מאוד.
לאחר 30 יום רצו בני המשפחה להקים מצבה על קברה. הם הכינו נוסח ופנו למרן ה'חזון איש' כדי להתייעץ איתו אם הנוסח הוא טוב ומתאים. אחד התארים שכתבו היה: "האשה הצדקנית". החזון איש שאל את בני המשפחה: "האם האשה הזו הלכה בבית בלי גרביים מהמיטה ועד המטבח?"
הם השיבו: "היא הייתה אמנם מקפידה מאוד, אבל לא עד כדי כך... היא לבשה גרביים בבית, אבל בבוקר כשקמה לא תמיד גרבה מיד, היא הסתובבה קצת בבית... שתתה משהו..."
החזון איש ענה להם חד משמעית: "**השמיטו מיד את התואר "האשה הצדקנית" כי זה רק יזיק לה בעולם העליון, זה תואר שלא מתאים לה**..."
נורא ואיום עד כמה הוא עומק הדין!!!
רבי אהרון ראטה העיד על עצמו, שהאצבעות של הידיים והרגליים שלו וכל העצמות שלו נוקשות זו לזו מרוב פחד ורעדה כשהוא נזכר ביום זעם, ביום הדין, ביום התוכחה!!!

אנו מדברים על יהודי שכל החיים שלו היו בתעניות! יהודי שהיה אוכל ומקיא את האוכל שלו מרוב שעבד על ענייני הקדושה ותאוות האכילה! יהודי שכל כולו היה ממש קודש קודשים!!!

(מספרים עליו, שלפני שהיה מדפיס את ספריו הקדושים, היה לפני כן הולך לנהר ומטביל את לוחות הדפוס שהיו עשויות מברזל, כדי שהספרים שלו יודפסו בקדושה ובטהרה!)

נו... מה אנחנו נגיד? אנחנו נתייאש! אם הוא - שהיה צדיק קדוש וטהור - אמר כך על עצמו... מה אנחנו נאמר? איפה אנחנו ואיפה הוא...

התשובה היא: **כל אחד לפי הכוחות שלו!!!**

רבי אהרון ראטה פחד, שלפי המדריגה שלו ולפי הכוחות שנתנו לו לעבוד את ה' יתברך, אולי הוא לא ניצל אותם מספיק כדי לעבוד את ה'! ועל כך אמר, שאצבעותיו רועדות ונוקשות זו לזו... בשמים ישאלו אותך: "האם ניצלת באמת את כל הכוחות שלך בצניעות?"

"האם באמת עשית כל מה שיכולת לפי המדריגה שלך?"

"האם, לכל הפחות, גילית נכונות להתאמץ ולהתקדם הלאה?"

כשאת שומעת, יודעת ורואה, איזו טומאה יש היום בחוץ - בכל ענייני הפאות עם המראה הטבעי, ועם הלבוש הרועש והקצר והנצמד - ואת יודעת עד כמה יש להיזהר מהטומאה הזו... ובכל זאת, את עדיין ממשיכה בדרך שלך ולא משתדלת לתקן זאת... על כך יש לך לפחד, ולא סתם לפחד אלא **לרעוד מפחד! ובכל הגוף! מיום הדין והתוכחה בבית דין של מעלה!!!**

בוא וראה כמה טפשים הם הבריות: הדרך לגן-עדן פתוחה - ואין הולכים בה, ואילו בשער הגיהנום, פורצים פרצות להכנס בו. (רבי שמחה בונם מפשיסחא)

ד"ש "חם" מ... הגיהנום! - חלק ב'

"**עכשיו בקבר תתאפרי... נראה אותך!**"

הייתה בחורה בבני ברק שבאה ממשפחה שכולם הקפידו על כיסוי ראש במטפחת כמו שצריך. אמא שלה התחננה אליה: "את מתחתנת בלי פאה... אני ממש מבקשת ממך... תעשי לי טובה... פאה זה לא בשבילנו...".

היא לא שמעה לה.

גם אבא שלה מאוד ביקש ממנה ללכת עם כיסוי ראש: "כי זה לא מתאים ולא מקובל במשפחה"...

אך גם לו היא לא הקשיבה. היא הלכה וקנתה לעצמה את פאת חלומותיה.

בלב כבד השתתפו ההורים בחתונה, משתדלים עד כמה שאפשר לשמוח בשמחת בתם. הבת - הכלה, הייתה קורנת מאושר... כולן מחמיאות לה: "איזו יפה"... "איך את נראית"... "הפאה מהממת עליך"... "את משהו משהו"... היא הרגישה שהיא נמצאת "ברקיע השביעי"!

אבל לא להרבה זמן...

כעבור חודשיים בלבד מהחתונה היא קיבלה את 'המחלה'.

המחלה הייתה אכזרית וקשה ביותר. היא "אכלה ונגסה" בה בכל פה, עד שגמרה אותה תוך ימים ספורים... והיא מתה ביסורים קשים!!

אמא שלה תפסה את גופת בתה עם התכריכים ואמרה לה בדמעות רותחות לפני כולם: "בתי! עכשיו, לאחר שמתת, מה יוצא לך מהפאה? תגידי לי מה יוצא לך מהפאה?? עכשיו בקבר תתאפרי!... נו, שימי פאה עכשיו! נראה אותך!... מה יצא לך מזה? מה הרווחת מכל זה...? מה...??". היא פרצה בבכי מר...

מצמרר.

נו, אז הלכת היום בחוץ, כולם הסתכלו עלייך, החטאת את הרבים... מה יצא לך מזה? - יום שלישי. שעה 13:00 בצהריים. את בחורה בת 30. - מה יצא לך שהלכת היום עם חצאית עד הברך?

יצא לך מזה משהו טוב?

וכי את סבורה שעוד יום עבר וזהו?

טעות בידך...! היד רושמת ומתעדת כל פרט ופרט שעשית בין לטוב ובין למוטב.

מה ההבדל בין 'דין' ל'חשבון'?

כולן יודעות, שכל אדם, ללא יוצא מהכלל, לאחר 120 שנה הולך לתת דין וחשבון על מעשיו! אבל לא כולן יודעות מה זה 'דין' ומה זה 'חשבון'?

דין - זה שהיא תענש על המעשה הלא טוב שעשתה. (כלומר, בהתחלה יתבעו אותה על עצם מעשה העבירה. על כך שהלכה בחוסר צניעות).

וחשבון - זה שהיא תענש על מה שנגרם כתוצאה מהמעשה הלא טוב שלה. (כלומר, לאחר מכן יתבעו אותה על ההשלכות שנגרמו כתוצאה מזה שהלכה בחוסר צניעות).

מה זה אומר?

לאחר שעברה - אותה אשה מסכנה - את כל אותם מסלולים נוראים של חיבוט הקבר, כף הקלע, גיהנום ונכנסה סוף סוף לגן עדן... בכל זאת יכניסו אותה שוב לגיהנום לעוד כמה שנים!!!

היא תהיה המומה: "מה זאת אומרת?! איך זה יתכן?!... מה פתאום?!... יש לכם פה טעות!!"

"לא קרתה פה שום טעות!", יענו לה מבית דין של מעלה, "בסך הכל השארת למטה, בעולם הזה, כמה תמונות לא צנועות השייכות לך... וכמה גברים נכשלו בך בראיה אסורה. אז גם עתה, לאחר שהזדככת וזכית סוף סוף להיכנס לגן עדן, את נתבעת על כך שאת ממשיכה להכשיל אחרים בתמונות שהשארת!" (עכשיו תעשי חשבון: כמה אומללות לנצח אותן נשים ובנות טפשות ומטופשות, ששמות את תמונתן באינטרנט או בפייסבוק המלוכלך והמתועב... שאין להן כמעט כל סיכוי לזכות לגן עדן!)

אבל למה ללכת רחוק, אם היא גרמה לאחרים לחטוא בגללה ולרדת מקדושתם ולפרוק עול, זה יזקף לחובתה!!!

אז עם מה אנחנו בכלל מתעסקות???

"**אני לא רואה ממטר...! מה אני עושה??**"

חשבי רגע, אולי בחור אחד כבר התחיל להתחזק ביהדות ופתאום באה לו איזו אחת בלבוש 'חרדי' צמוד קצר ומגרה... וגרמה לו להיכשל בהופעה הפרוצה שלה? (וכמו ששמענו כבר על כמה מקרים שקרו לבחורים כאלה) - אותה אחת פשוט, ברגע אחד, 'מחקה' משפחה שלימה שהייתה אמורה בעתיד לשמור תורה ומצוות!!!

כי אם אותו בחור לא היה נכשל בה, הוא היה ממשיך להתחזק... ולבסוף היה חוזר בתשובה ומקים בית עם בחורה חוזרת בתשובה כמותו, ויחד היו מקימים משפחה מפוארת שומרת תורה ומצוות... וילדיהם היו ממשיכים לצעוד בדרכם והיו גם הם מקימים משפחות שומרות תורה ומצוות וכו' וכו'. אבל עתה - כיון שלא נזהרה בכללי הצניעות - היא קילקלה את הכל...! ואת זה יראו להה!!! היא תהיה בהלם מרוב זעזוע...!!! ערכים, צוהר, וכל שאר האירגונים העוסקים בחזרה בתשובה, מדווחים:

מבחינה סטטיסטית **פחות בחורים חוזרים בתשובה בקיץ!!! - זו עובדה! - קיץ זה זמן לא טוב להחזיר בתשובה גברים!!!**

מי זאת שרוצה שיגידו לה: "האם את יודעת, כמה מאות בחורים יכלו לחזור בתשובה ולא חזרו... בגללך!!!???"

מה עם בחורי ישיבות? ואברכים?

כמה "נשרו" מעולם הישיבות והינם היום זרוקים ברחובות כ'שברי כלים', והכל בגלל שלאותה אחת התחשק הבוקר ללכת עם פאה וחצאית צמודה וקצרה עד הברך...?

כמה בחורים צדיקים קדושים וטהורים, שיכלו לגדול בתורה ולהיות מורי הוראות, ראשי ישיבות, דיינים, רבנים, ומשגיחים, נכשלו בה בראיה אסורה שגרמה להם להתקררות

נוראה בעבודת ה' ומשם זה המשיך הלאה לדרדר אותם לגלוש באינטרנט הארור והפך אותם לחילונים גמורים...?

כמה אברכים יראי שמים, שיכלו להיות מגדולי ופוסקי הדור הבא, ירדו ירידה דראסטית ברוחניות? עזבו את הכוללים ויצאו לעבוד, כי אותה אחת החליטה לעשות קניות כשהיא מאופרת ומבושמת, נעולה בנעלי עקב גבוהות... ומפגינה לכולם את נוכחותה...?

כמה צרות בין איש לאשתו? כמה חוסר 'שלום בית' נגרמו מהחולצות הצמודות, מהאיפור, ומהגרביים השקופות...?? (כן, כן, אל תתפלאי... כל הדברים הללו קרו במציאות!).

סיפר הרב שטיין:

"אמר לי פעם איזה בחור כבן 17 שהוא הולך לאיזה שהוא טיפול פיזיוטרפי בגופו כתוצאה מחשש ל'עקמת'. הוא אומר לי: "הרב, אני לא יכול בקיץ הזה ללכת! קיץ שעבר עוד היו לי משקפיים מספר 3 וחצי עם חצי צילינדר, אז כשיצאתי משטח הישיבה הורדתי את המשקפיים... עכשיו כבר עלה לי למספר 5 בקיץ הזה, ולהוריד את המשקפיים זה כבר מסוכן אני לא יכול ללכת! זה "גן חיות" ברחובות!! איזה נזקים יש לי... זה עושה לי בלבולים בתפילות... בכל מיני דברים, נורא ואיום אני לא יכול להוריד משקפיים אני לא רואה ממטר...! מה אני עושה?? הרב תגיד לי מה אני עושה...??"

יש לך תשובה בשבילו?

מה תעני אם ישאלו אותך למשל...

כאשר תבואי לעולם האמת אחרי 120 שנה (כמו כולם), ובית דין של מעלה ישאלו אותך: "הרי את היית אשה חרדית, נכון? אז תסבירי לנו, מדוע אם כן לא הקפדת על הצניעות שלך?"

"מדוע הזנחת את זה עד עכשיו...??"

מה תעני להם? מה תאמרי להגנתך? (להזכירך: מדובר בבית דין של מעלה! זה לא המעסיק שלך ולא המנהלת שלך שאת יכולה להתפטר מהם מתי שאת רוצה...)

'התביישתי מהחברות'...

'פחדתי שיצחקו עלי'...

'היה לי לחץ חברתי'...

'לא ידעתי איך יגיבו על זה'...

'לא היה נעים לי מהשכנה'...

'היה קשה לי'...

'היה חם לי'...

'בעלי הרשה לי'...
'כולן הולכות ככה'...
ראיתי שיותר צדיקות ממני לא מקפידות'...
'זה לא מה שהולך היום'...
'לא ידעתי עד כמה זה חמור'...
האם את באמת חושבת שמישהו שם, למעלה, יתייחס ברצינות לטענות מעין אלו?
האם את חושבת שזה משחק?
שם תדרשי לתת תשובות לשאלות קשות ונוקבות עד מאוד! ולפרטי פרטים!
מה תעני אם ישאלו אותך שם, למשל:
"וכי היה לך כל כך קשה ללכת עם גרביים אטומות כמו שצריך...?!"
"וכי היה לך כל כך קשה היה ללכת עם חצאית 'פליסה' ארוכה עד הקרסול...?!"
"ללכת עם חולצה ארוכה ורחבה עדינה וצנועה...?!"
"ללכת עם מטפחת ראש מבד, פשוטה וכשרה...?!"
"לסגור את הכפתור העליון שבחולצה...?!"
"להיזהר מבושם ואיפור בלכתך ברחוב ושלא להאריך בשיחה עם גברים"...
"כל כך היה קשה לך??!!"
"מדוע לא נלחמת על הצניעות הכל כך יקרה?"
"מדוע לא עשית קצת יותר מאמץ...?"
"הרי יכולת **בקלות**, **עם מעט רצון טוב**, **להרוויח עולם נצחי! עולם של אושר ותענוג אין סופי**, **ללא גבול ושיעור**???!!!"

מה יהיה הסוף איתך?

אבל מה שכן יקרה, זה שיראו לך - שם, בעולם האמת - את כל אותן אלפים ורבבות של נשים ובנות שמסרו את נפשן על הצניעות במשך כל הדורות ואף בדורינו אנו (שנת 2015) מתוך קשיים ומתוך ניסיונות, בגבורת נפש כיאה לבנות מלך.

נו... עכשיו מה תעשי?

איך תתמודדי עם עוצמת האמת שבדברים? (מה שכתבנו זה אפילו לא דוגמית קטנה ממה שעתידה כל אשה ובת להישאל בבית דין של מעלה!!!)

רוב רובן של הנשים (אם לא כולן) מפחדות ללדת לבדן. יש להן כל מיני חששות ופחדים! (ברשימת הכאבים הכי חזקים בעולם, במקום ראשון מסווג ה'כאב לידה'! ובאמת לפי ההלכה, אשה יולדת מוגדרת כחולה שיש בו סכנה! ומותר אף לחלל שבת עבורה!), ולכן הינן שוכרות במאות

ואף באלפי שקלים!! 'תומכת לידה' אשר מלווה את היולדת החל מהתקפת הצירים ועד ללידה המיוחלת! זה נותן ליולדת הרגשה של ביטחון שהכל יעבור איתה בשלום!
ויש נשים המתגוררות בישובים מסוכנים ובכל זאת אינן מפחדות... מפני שיש חיילים רבים באיזור, השומרים היטב מכל הסתננות של מחבלים. הן ישנות רגועות שלוות ובטוחות כיון שיש מי שמגן עליהן!
ויש נשים שהסתבכו בחייהן באופן רציני. בין אם זה בחובות ובין אם זה בעניינים משפטיים, או בגירושין... אבל יש להן הורים "חמים" ומסורים שעוזרים להן בכל עת. הן מבחינה כספית והן מבחינה כלכלית. יש מי שיעזור!
אבל...
לאחר 120 שנה - כשנשמתך תעלה למסור דין וחשבון לפני בורא עולם - מי יוכל להמשיך ולעזור לך??? מי יוכל להגן בעדך??? מי ילווה אותך ויתמוך בך באותם רגעים???
ההורים?!
הדודים?!
השכנים?!
החברות?!
מי...???
אף אחד!!!
אף אחד לא יהיה שם לצדך כדי להגן עליך ולתמוך בך ברגעים קשים אלו!!!
רק את הקטנה תצטרכי להתמודד שם לבדך, בכוחות עצמך, מול האמת הכל כך קשה ונוקבת. שם תצטרכי "לספוג" האשמות כבדות משקל מאוד מאוד... על כל מה שעשית... ולבדך!
"**תסתכלי ותגידי לי אם זו את!!**"
סיפרה הגברת חיה חן (אשה שנכחה בבית דין של מעלה וזכתה לחזור שוב לעולם הזה), מה קרה באותם רגעים ששהתה מחוץ לגופה:
"הפחד שמה היה גדול, ההתרגשות הייתה גדולה... הבכי... אני נסיתי לצאת ולברוח משם אבל לא יכולתי, אני הייתי סך הכל בחורה בת 19 ולא הבנתי מה אני עושה שמה. בין רגע חיי פשוט נקטעו ועברו למקום אחר.
רציתי לבכות לזעוק... לקרוא לאימי שתעזור לי... לאבי... לאחיי לאחיותיי... אבל לא היה שמה אף אחד! הייתי אני והאמת שלי. כשאני אומרת והאמת שלי, זה שהייתי

צריכה להסתכל למעשים שלי! אני לא הבנתי מה אני עושה שמה רציתי לחזור... רציתי לצעוק: "תעזרו לי...!! תחזירו אותי בחזרה...!!" אבל לא יכולתי!
הקטגורית עמדה שמה כשהיא מטיחה בי האשמות ואומרת לי: "תסתכלי ותגידי לי אם זו את!!" אני לא הבנתי... רציתי לצעוק ולהגיד לה: "אני לא יודעת מה זה... לא אמרו לי, לא סיפרו לי..." הרגשתי צורך לצעוק ולהתפרץ מהעולם... לברוח! הראש שלי היה שמוט למטה, אני לא יכולתי לדבר...
הפחד היה עוצמתי... הפחד היה גדול... הפחד היה כל כך קשה שבעולם הזה אנחנו אין לנו מושג מה זה נקרא פחד! האולם! השקט! המבטים! הייתה שם דקת דומיה. דקה שרציתי להתעורר מתוך הסיוט! מתוך החלום בלהות הזה שעבר עלי! רציתי להתעורר ולחזור לעולם הזה! לחזור למציאות! לחזור למי שהיה איתי! אבל הבנתי שיש פה משהו שהוא גדול ממני, ישנה מציאות אחרת רוחנית.
הקטגורית טוענת שאין להחזיר אותי לעולם. שאלתי אותה: "למה?". הראש שלי היה שמוט למטה. היא אמרה לי: "את עוד שואלת למה?! תראו לה למה! מסך 1,2,3,4 תפעילו לה את המסכים!".
אני מסתכלת ואני רואה את מה שאני עושה... הראו לי מלאכים שבראתי כשהלכתי בצורה מאוד לא צנועה! כשעברתי ברחוב הראו לי בחורים שהסתכלו עלי ונכשלו בשמירת העיניים... בכיתי. פחדתי מאוד. הם אמרו לי: "תסתכלי מה את עושה!" - ראיתי מלאכים שחורים... וגדולים... - "זה מה שאת בוראת! זה מה שאת עושה כשאת הולכת בחוסר צניעות!"...
איום ונורא!

מוח של בת יענה!

בת ישראל יקרה, אם יש בידיך להינצל מאותם עונשים קשים ומרים - כמו שקראת עד עכשיו - שעוברת האשה לאחר מותה (וזה, כמו שהזכרנו, רק על "קצה המזלג") - היש שטות וטיפשות יותר גדולה מכך שהינך מתעצלת להזדרז ולהציל את עצמך מבעוד מועד...??? ממציא "תורת היחסות" אמר פעם: "שישנם שתי דברים שאין להם גבול. האחד, זה היקום! והשני, זה **טיפשותו של האדם!**" - כמה שזה נכון!
הנה, אנחנו רואים כל כך הרבה נשים ובנות שיכולות עם קצת מאמץ ורצון טוב, לחסוך מעצמן מאות (ואלפי) שנים!!! של כל כך הרבה צער סבל ויסורין בעולם הבא!!! (כמו שכבר כתבנו לעיל בחלק א') ובגודל טיפשותן הן הולכות ומאבדות בידיים שלהן ממש את העולם הבא ומוכנות לסבול את חיבוט הקבר, את כף הקלע, את הבושות והבזיונות, את הגיהנום, את צער גילגול הנשמות (תארי לך, מה זה להיולד מחדש למשפחה אחרת ולהפסיד

את המשפחה הקודמת!!!) וכל זה בשביל מה? בשביל איזו חתיכת פאה מסכנה... וכמה בגדים צרים ועלובים... רק כדי להרגיש טוב עם עצמה במשך כמה שנים ותו לא!!??
וכי נשמע לך הגיוני התנהגות ממש מטורפת שכזו...???!!!
קשה להאמין... אבל זה מה שעושות בפועל נשים ובנות!! הן לא חושבות כלל על עתידן!! נשים ובנות ממשיכות להתנהג באדישות גמורה! לא מזיז להן שום דבר! הן חיות בהרגשה כזאת של: 'מה שיהיה עם כולן יהיה איתי' (אפילו שהן יודעות בסתר ליבן, שבאמת הן לא בסדר כלפי בורא עולם).
ככה בדיוק מתנהגת בת היענה...
כשהיא רואה את האריה מתקרב אליה... היא מטמינה את ראשה בחול!
היא חושבת לעצמה, שאם היא לא רואה את האריה הוא לא יטרוף אותה...
איזו טיפשות!!!
היש התאבדות גדולה מזו...???
ה'חפץ חיים' היה אומר:
"יש לי פליאה גדולה על אותם אלה שמבטחים את בתיהם משריפות שרק אולי ואולי תהיה שריפה... והם ממהרים לבטח את בתיהם שאם תהיה שריפה, יתאפשר להם שוב לבנות את בתיהם מחדש! ואף שזה רק ספק קלוש... אם כן **איך לא נבקש לבטח את הגוף שבודאי ובודאי יכלה לבסוף** כי סוף כל האדם למות - על ידי שנקפיד כבר כאן בצניעות הגוף שזה הביטוח הטוב ביותר...???!!!"
"**לחיפה**???", **צעקה נסערת**, "**מה פתאום**???"
הייתה פעם אשה אחת שהייתה צריכה לנסוע לבאר שבע ובטעות היא לקחה את האוטובוס שנוסע לחיפה. באמצע הנסיעה היא שמה לב שהאוטובוס בכלל נוסע במסלול אחר. היא הולכת לנהג ושואלת אותו לאן הוא נוסע?
הנהג משיב לה שפניו מועדות לחיפה.
"לחיפה???", צעקה האשה נסערת, "מה פתאום?!"
"סליחה גברת אבל הטעות היא שלך, את לקחת את האוטובוס הלא נכון", משיב לה הנהג.
"נו... מה עושים עכשיו?" שואלת האשה.
"מה הפירוש מה עושים?!" לא הבינו הנהג והנוסעים שהיו עדים למחזה, "יורדים בתחנה הקרובה ולוקחים את האוטובוס שמוביל לבאר שבע, זה הכל!"
"לא אני מתביישת ממכם", אמרה האשה, "לא נעים לי לרדת באמצע"
הנהג והנוסעים הסתכלו זה על זה בתמיהה, והמשיכו בעיסוקם.

'סתם אשה משוגעת', חשבו לעצמם.

בת ישראל יקרה, אם ה' יתברך בגודל רחמיו, זיכה אותך לגלות שאת בדרך הלא נכונה של החיים שלך (זה לא טעות במספר האוטובוס... אלא בחיים שלך שאין יותר יקר מהם!!), האין זה שיגעון וטיפשות להמשיך בדרכך המוטעית, רק בגלל שאת מתביישת מהחברות? או בגלל שאין לך כוח להשתנות (כמובן בדמיונך המוטעה)?

הרי מדובר על **החיים שלך!!! איך את יכולה להיות אדישה???!!!**

מי חלם ש

"יש לי עוד זמן..." "לא כל כך מהר..." "עדיין לא..." "בעזרת ה' אני עוד אשתנה..."

ובכן, אם את כך באמת סבורה, נשאל אותך רק שאלה אחת בלבד:

"האם את באמת חושבת שהמוות לא יפקוד אותך (כן, כן, אותך!) מתי שהוא באמצע החיים, בפתע פתאום, במוקדם או במאוחר??!"

הרב יוספי מעיד, שהוא נוסע כמעט בכל ערב למקום אחר בארץ, ובכל מקום הוא מבטיח 1,000 דולר במזומן לכל מי שיענה לו על השאלה הבאה:

"**האם אתה יכול להבטיח לי, שממחר בבוקר אתה תמשיך לקום כרגיל**...??

אף אחד", אומר הרב, "עדיין לא ענה לי על השאלה הזו".

מנין הבטחון הזה שיש לך עוד זמן, או שלך זה לא יקרה??!!

לא צריך לספר לך, כמה נשים חשבו שעוד החיים לפניהן והן יכולות לעשות כל מה שהן רוצות. כמה תוכניות הן תיכננו... כמה כוחות הן השקיעו... כמה מחשבות... כל כך הרבה עמלו טרחו וייגעו... ומה היה בסופן?

ללא כל ידיעה מוקדמת, מצאו את עצמן - המסכנות הללו - קבורות בעל כרחן, בתוך בור עמוק של מטר וחצי מכוסות בחול (מבלי שישאלו אותן בכלל) ושמן מתנוסס על מודעות של אבל ברחובות העיר. (הייתה לנו קרובת משפחה צעירה שקיבלה את "המחלה". נסענו לבקרה, היא אמרה לסובבים אותה: "תראו אני עוד אצא מכאן... אני אצבע את הבית... אני אשפץ... אני אעשה כך וכך..." לבסוף הודיעו לנו לאחר כמה ימים שהיא נפטרה לבית עולמה. היא לא חלמה שהיא תמות שם! היא כל כך הייתה בטוחה בעצמה שהיא לבסוף תשתחרר!)

מישהו היה יכול להאמין שזה אכן יקרה...?!

(אמר לי בחור אחד לאחר שקם משבעה על פטירת אביו: "אף אחד מהמשפחה לא חלם שאבי יפטר ככה פתאום צעיר... כל מי שהיה מכיר אותו היה אומר, "שהמוות בכלל לא יפקוד אותו עד 120 שנה!! אין סיכוי!")

כמה בחורים ובחורות צעירים, בשיא פריחתם ובשיא כוחם, הלכו לעולמם ככה סתם...?

פשוט הלכו לישון בלילה, ולמחרת כבר לא קמו.
(סיפרה לנו קרובת משפחה, שאחת הבנות שלמדה איתה בתיכון, נפטרה בלילה! למחרת בבוקר מצאו אותה הוריה מתה כשידה מושטת לדלת, זה היה נראה כאילו שרצתה לזעוק לעזרה ממיטתה באמצע הלילה... כל בנות התיכון ששמעו מהמקרה, היו המומות ומזועזעות!!!)
כמה בחורים ובחורות, גברים ונשים, מבוגרים וילדים, קיבלו את הבשורה שיש להם את המחלה הנוראה? לאט לאט הלכו ונגמרו עד... שנפחו את נשמתם?
כמה מחוסר זהירות קיפחו את חייהם בתאונות דרכים, ובשאר אסונות קשים אחרים? חסרים מקרים...?!
מישהו אי פעם חלם שבתחילת היום, בשעת בוקר מוקדמת, יתפוצץ מטוס בתוך שני מגדלים וימחק את כל יושביו בשניה אחת...!! ועוד יקבור תחתיו כ-4,000 איש??!
מישהו אי פעם חלם שאולם חתונות מלא באנשים, בתוך שניות ספורות, יקרוס תחתיו ויקבור עשרות גברים ונשים חיים???!!
מישהו אי פעם חלם שערבי שפל שבשפלים, יחדור באחד הלילות לאחד מבתי הישוב היהודי וירצח בדם קר משפחה שלימה, כולל ילדים קטנים ותינוקות???!!

"**האשה מתקשרת אלי בוכה**..."
סיפר הרב ניסים יגן:
"היה אדם אחד מחיפה, שבמשך שנים אשתו ביקשה ממנו לחזור בתשובה, אך הוא התחמק תמיד בתואנות שונות - "יש לי מילואים..."", "עכשיו יש עומס בעבודה"...
4 פעמים היא רשמה אותו לסמינר לחזרה בתשובה שניהלתי, אך הוא לא בא.
תמיד התחמק איכשהו.
יום אחד, סמוך לחג הפסח, התקשרה אלי האשה בשמחה ואומרת לי: "בעלי מסכים, הפעם אנו באים לסמינר". לא ידעתי מה לעשות, כי כל חדרי המלון היו תפוסים כבר.
ניסיתי לדחותה, אך היא התחננה: "עד שבעלי הסכים... עשה לי טובה"
לבסוף החלטתי לתת לה את החדר שלי. בין כה וכה, חשבתי לעצמי, בסמינר לא ישנים...
כשעתיים לפני פתיחת הסמינר, אני מקבל שיחת טלפון מכביש החוף, האשה מתקשרת אלי בוכה ונסערת ממש: "הרב יגן", אמרה, "בעלי לא יזכה לחזור בתשובה... לא יזכה לבוא לסמינר, הוא נהרג ממש עכשיו בתאונת דרכים קשה בדרך לסמינר".
מסיים הרב ואומר: "בשמים ראו שהוא לא רוצה לחזור בתשובה, לפיכך לא אפשרו לו לעשות זאת גם כאשר אשתו הצליחה למשכו בכוח".

המצב היום פשוט מפחיד! אף אחת **לא יכולה להיות בטוחה מה שיקרה איתה מחר! עוד שעה! ואפילו לא עוד דקה!**... מי יכולה לדעת מה צופן לה העתיד!?

סיפר הרב יוספי:

"ראיתי שבוע שעבר בעיתון, נער בן 13 שנה גמר את החיים שלו!!

לא בכביש, לא בגבול... במקלחת! כן, במקלחת!! הוא החליק במקלחת נפל על הדלת שהייתה מזכוכית, הזכוכיות נשברו וחתכו את כל גופו לחתיכות... הוא מת במקום!!!"

אשה מפתח תקוה יצאה מביתה ליום עבודה שיגרתי ורגיל.

כשהגיעה למעלית היא לחצה על הכפתור והמתינה למעלית שתגיע.

המעלית הגיעה. הדלתות נפתחו והיא נכנסה. היא לא שמה לב שהדלתות נפתחו אבל לא היה לה על מה לדרוך... היא נפלה לתוך "פיר" המעלית עד למטה וריסקה את כל גופה!!!

ואם לא די בכך, לאחר מכן ירדה המעלית למטה ומחצה אותה למוות!!!

המקרים האלו קרו ביום אחד רגיל ושיגרתי לחלוטין, **ללא כל התראה מוקדמת**!!!

נו...

מה את אומרת?

את עדיין בטוחה שהכל יהיה בסדר ולך לא יקרה כלום...??!

אולי את לא כל כך יודעת וחשה מספיק את הדברים, אבל החוסר אונים הגדול ביותר שיכול לפקוד את האדם, הוא: **שהמוות פוקד אותו לפתע פתאום**!!!

תארי לעצמך, מה זה אשה שעוד לא הספיקה לתקן כל מה שהייתה צריכה לתקן, עוד לא הספיקה לאסוף כמה שיותר מצוות ומעשים טובים... להתחזק בצניעות... וכבר עליה לעזוב את העולם!!

אי אפשר לשנות את הדברים! כל מה שהספקת לעשות בעולם, בין מצוות בין עבירות, את זה את לוקחת איתך שם למעלה! - את "החבילה" האישית שכל אחת הכינה לעצמה כאן, **לשם היא לוקחת אותה**! רק זה תלוי מה את בוחרת להכניס בתוכה.

שלושת החברים שלך

המדרש מספר על אדם אחד שהיו לו שלשה חברים.

את החבר הראשון הוא אהב אהבת נפש.

את החבר השני הוא לא אהב כל כך.

ואת החבר השלישי הוא לא אהב בכלל.

פעם אחת שלח המלך לקרוא לאותו אדם, ושליחי המלך באו לביתו כדי לקחתו.

התחיל אותו אדם לפחד. אמר: 'אולי מישהו הלשין עלי לפני המלך ורוצה המלך להורגני, אין לי יותר טוב כי אם ללכת אל חברי אוהבי והוא יבוא איתי לפני המלך וידבר עלי טובות'.
הלך לאוהבו הראשון וסיפר לו את העניין. לא רצה חברו ללכת איתו ועזב אותו לבדו.
הלך ממנו בפחי נפש.
הלך אל חברו השני, שלא כל כך אהב, וביקש ממנו שיבוא איתו אל המלך.
אמר לו חברו: "לפני המלך לא אבוא איתך, אבל אם אתה רוצה אלווה אותך עד חצר המלך".
הלך גם ממנו באכזבה.
בלית ברירה בא אל חברו השלישי שלא אהבו כלל וסיפר לו את מה שאירע לו עם שני חבריו.
אמר לו: "אל תירא ואל תפחד, אני אלך איתך לפני המלך ואני גם אמליץ טוב בעדך".
וכך עשה.
נכנס לפני המלך, לימד עליו זכות, המליץ טוב בעדו, והצילו מיד המלך.
אומר המדרש: החבר הראשון, שהוא היה אוהבו ביותר הם - הכבוד, הממון, והתענוגות שהם הכי חביבים לו מכל דבר אחר בעולם. והם עוזבים אותו ביום פטירתו.
החבר השני הם - ילדיו, קרוביו, וחבריו שהם מלווים אותו עד הקבר ואחר כך עוזבים אותו לבדו.
החבר השלישי הם - תשובה, מצוות, ומעשים טובים שהם הולכים עם האדם אחרי פטירתו, ומדברים עליו טובות וממליצים בעדו לפני המלך - הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה - ומצילים אותו מדינה של גיהנום.
זאת עלייך לדעת, בת ישראל יקרה, **שאין שום דבר בעולם שאת לוקחת איתך למעלה מלבד מה שהקפדת והתאמצת על קיום ההלכות ושמירת המצוות, ובפרט בצניעות**.
זה נשאר שלך לנצח נצחים!!!

איזה פיספוס...!

הרב שך סיפר פעם, על אדם שחי כל ימיו בעוני ובמחסור. בימיו האחרונים, סמוך למותו, נודע לו שעשרות שנים חיפשוהו כיורש הקרוב ביותר לעשיר גדול מאוד שהלך לעולמו, והותיר אחריו סכום גדול מאוד עבורו.
הימים האחרונים לחייו היו קשים לו **יותר ממה שסבל כל ימיו!**
הידיעה, כי "היה עשיר", ומחמת חוסר ידיעתו "פיספס" חיים של אושר ותענוג - וחי תמורתם חיי עוני עלובים, המיטה עליו אסון ושברה את רוחו לחלוטין!".

המשיך הרב שך ואמר: "אילו היינו מודעים "לאוצרות" הרוחניים שיש בנו, כדי לקיים עוד ועוד מצוות ומעשים טובים, היינו מאושרים כל ימינו! ביודענו שיש לנו באמתחתינו מטען "רוחני" כבד ועמוס מאוד כדי לעלות איתו למעלה".

באחד ההרצאות, סיפר על עצמו יהודי בשם מני אדרי, שלפני שחזר בתשובה, הוא היה מעורב עם אנשי העולם התחתון (שכידוע שחיי אדם נחשב אצלם כהפקר).

באחד התקריות, כך סיפר, התחיל קרב קשה של ירי בינו לבין אחד מהפושעים המסוכנים.

הוא חטף כדור מאקדחו של אותו פושע שחדר לו עמוק לגוף והגיע עד לריאות... דם רב פרץ מגופו... בבת אחת כל הגוף שלו התמלא בחום והוא התקשה לנשום... בקושי גרר את עצמו לעבר הרחוב כדי לבקש עזרה... הוא הרגיש שהוא עומד למות בתוך דקות ספורות.

החלק שהכי כאב לו באותם רגעים, כך אמר, זה **שהיה עליו לעזוב את העולם הזה ככה סתם**...! כל כך כאב לו שלא הספיק לתקן את מעשיו וכבר עליו להיפרד מאותו עולם שעדיין לא הספיק לנצלו כמו שצריך...! - הוא חש תחושת החמצה איומה ונוראה מאוד מאוד שככה עברו לו כל חייו כולם בלי שמילא אותם באיזה תוכן ממשי...

ביל גייטס והאיש המסכן

מספרים, שפעם אחת הגיע באופן מיוחד ויוצא דופן המיליראדר האדיר - מיסטר ביל גייטס - העשיר הגדול ביותר בעולם! לתוך שכונת עוני שהייתה במצב מחפיר מאוד. הוא נקש על אחד הדלתות של דבר שהיה אמור להיות 'צריף' או 'פחון' וביקש שיפתחו לו את הדלת.

האדם שהתגורר שם, צעק עליו שיסתלק מהמקום! אך העשיר הגדול ביותר בעולם לא הרפה והמשיך לנקוש בדלת שוב ושוב בסבלנות רבה.

לאחר כמה דקות ארוכות נפתחה הדלת בחריקה צומרנית והציץ מתוכה אדם מסכן, מר נפש, מלוכלך ומוזנח מאוד שלא ראה יום אחד טוב בחיים שלו... ואיים עליו ללכת מכאן כמה שיותר מהר, אחרת...

אולם, מיסטר ביל גייטס לא התרגש למראה פניו הזעופות והקודרניות והתעלם מהמשפטים האחרונים. במקום זה, הוא דחף לתוך ידו של אותו מסכן אומלל חתיכת נייר.

"מה זה?", שאל האיש.

"זה הצ'ק שלי, זה צ'ק פתוח!", השיב לו ביל גייטס, "תוכל למשוך מחשבוני איזה סכום שרק תרצה...!"

"אבל מה פתאום באת אלי?", שאל אותו האיש בהיגיון רב.
"אה, זה משום שהתערבתי על דבר מסוים עם חבר שלי - עשיר כמותי - והפסדתי... ומפני כך התחייבתי לו לתת לאדם הכי מסכן והכי אומלל בעולם צ'ק פתוח על חשבוני... וכיון שביררתי מי הכי מסכן כאן בשכונה ואמרו לי שזה אתה, החלטתי לתת לך את הצ'ק שלי... הבנת? הבחירה בידך, בייי!"
אותו אדם מסכן ואומלל מסתכל על הצ'ק ולא מאמין למראה עיניו... כן, זה באמת היה ביל גייטס והצ'ק הזה באמת שלו. הוא יצא החוצה לעבר הרחוב כשהצ'ק בידו להפקיד אותו בבנק.
אולם, מכיון שלא אכל במשך יומיים תמימים, חש איך בטנו מציקה לו, הוא עבר ליד מסעדה אחת נכנס לתוכה והתיישב לאכול. לאחר שגמר לסעוד את ליבו, הוא ניגש לבעל המסעדה לשאול כמה עליו לשלם עבור האוכל והשירות?
"100 דולר"!
הוציא האיש המסכן את הצ'ק של ביל גייטס ורשם את הסכום.
לאחר שקיבל בעל המסעדה את הצ'ק לידיו פלט צעקה חנוקה... הוא פנה בתדהמה לאיש המסכן ושאל: "תגיד, האם הצ'ק הזה הוא של המליארדר המפורסם ביל גייטס?"
"כן", ענה האיש.
"תגיד לי אתה משוגע? אתה נורמאלי? נטרפה עליך דעתך...?", כמעט התעלף בעל המסעדה, "מה עשית??? איך ביזבזת צ'ק פתוח על סך "מאה דולרים" עלובים!?? הלוא יכולת לכתוב סכום אגדי של 50,000,000,000 דולר ולמשוך מהבנק!! אוי אוי, איזה טיפש אתה... עשית את שטות חייך... מעולם לא ראיתי כזה "גולם"...!!"
סיפור זה לא היה ולא נברא. אבל, ביחס לחיים שלנו האמיתיים, הוא קיים בהחלט!
הקב"ה נתן לך (כמו לכולם) צ'ק פתוח - שזה בעצם הגוף שלך.
ביכולתך למלא בצ'ק איזה סכום שרק תרצי - את אותו גוף את יכולה לכסות במטפחת ראש ובבגדים צנועים ומכובדים... ולהרוויח הנאות אין סופיות בעולם הבא לנצח נצחים.
אבל מה אנחנו עושות בפועל? נהנות בסך הכל רק מ-"100 דולר" - נהנות מכמה מחמאות עלובות וחולפות של כמה נשים בודדות (שאחר כך כבר לא זוכרות את הבגד שלבשת) - סתם מקשקשות כל מיני קישקושים על "הצ'ק" היקר שקיבלנו מבורא עולם והורסות אותו!!
את הולכת בפאה עלובה ובבגדי סמרטוט ומפסידה שכר עצום ונפלא לאחר 120 שנה.

לאחר בואך לעולם האמת תגלי את שטות חייך, על איזו הזדמנות פז וויתרת לעומת הפאה "המסכנה" והביגוד "הזול" והכל כך לא ערכי ומכובד... שלך, אבל אז כבר יהיה מאוחר מדי.
את הצער הזה של ההפסד והפיספוס, תצטרכי לסבול לנצח!!!
לא תנתן לך שוב האפשרות להחזיר את הגלגל אחורנית!!
אבל את בת ישראל יקרה, שקוראת כרגע שורות אלו, עדיין לא מאוחר בשבילך! את עדיין חיה פה בעולם הזה, נצלי את אותה הזדמנות חד פעמית "ותמלאי את הצ'ק הפתוח" שניתן לך מאת הבורא יתברך "בסכום הכי מקסימלי שרק ניתן לכתוב!" - על ידי תשובה על העבר, ועל ידי שמירה לעתיד על כל גדרי הצניעות בכל פרטיהן!!!

כשהוא הסתכל מה יש בתוכה... הוא הזדעזע

הגמרא אומרת: "קשה (מכאיבה ודוקרת) רימה (תולעת, הנמצאת) בבשר המת, כמחט (הדוקרת) בבשר החי!!"
המפרשים שואלים: "לכאורה לא מובן, איך המת מרגיש את התולעת המכרסמת בו כמו שהחי מרגיש שדוקרים אותו עם מחט? והלוא לאחר שפרחה הנשמה מהגוף, שוב אין הגוף מרגיש כל כאב...??
אחד הרבנים סיפר, שבצעירותו הוא למד בישיבה באמריקה. יום אחד הוא נכנס לחדר האוכל של הישיבה וחיפש לעצמו צלחת לאכול. כל הצלחות היו תפוסות. 'טוב, אכנס למטבח נראה אם אמצא שם איזה משהו...'. הוא חיפש בתוך הארון, על השיש, במקרר, ו... אין שום צלחת.
לפתע, הוא מסתכל למעלה, והוא רואה שעל אחד הארונות הגבוהים הייתה מונחת צלחת.
'או מצויין!'. הוא מיד טיפס למעלה והורידה. אך כשהוא ראה מה יש בתוכה... הוא הזדעזע.
בתוך הצלחת היה מונח גוש בשר כולו מלא תולעים!! תולעים ארוכות, לבנות וחומות מתפתלות... לא היה זכר לבשר שהיה שם!! רק תולעים!! - הוא לא היה מסוגל אחר כך לאכול שבועיים מרוב הגועל!!! (כנראה היה בחור שהניח שם את הצלחת עם חתיכת בשר ושכח להורידה).
ואז הוא תפס... שזה מה שקורה, בעצם, לאחר שמורידים את האדם לקבר...

כל כולו מתמלא בתולעים!!!

וזה גם ההסבר למה ששאלנו, איך המת מרגיש כאבים מהתולעים המכרסמים בגופו?

התשובה היא: שאכן הגוף עצמו איננו מרגיש שום כאב פיזי, אלא הנשמה היא זאת שמצטערת צער חזק ונורא מאוד מאוד לראות את הגוף - שהייתה חיה איתו כ-70 80 שנה - נאכל על ידי תולעים עד שלא נשאר ממנו כל זכר...!!!

(זה כמו שאשה טיפחה לעצמה שיער יפה וגולש במשך כמה שנים טובות והיא כל רגע נהנית ממנו ומאוד אוהבת אותו... וביום אחד בהיר באה איזו ספרית אחת ובטעות מורידה לה את הכל ועושה לה קרחת! - זה כואב מאוד! אולם, הצער של הנשמה לראות את כל הגוף כולו הולך ומתכלה... הוא פי עשרות מונים!!!)

אם כן, למה בת ישראל יקרה, תשקיעי זמן וכוחות על הגוף האומלל לייפותו ולקשטו? הלוא בעתיד (הרחוק? הקרוב?), נשמתך תצטרך מתי שהוא להיפרד מהגוף, ומה שיקרה זה, שאת (בתור נשמה) תצטערי בצער איום ונורא שאין לשער ואין לתאר!

הפרידה מהגוף תהיה לך קשה מאוד מאוד!

כי בזה שהשקעת כל חייך בטיפוח הגוף - בפאה, באיפור, בתכשיטים, בבגדי 'טריקו ולייקרה' נצמדים, בחצאיות קצרות, בגרביים שקופות או בצבע הרגל, בנעלי עקב גבוהות... - נקשרת חזק אל גופך!

וזה, מה שיגרום לך אחר כך בשעת הפטירה, את הקושי והסבל האיום והנורא מפרידת הגוף!!!

"**כולכם ברשימה שלנו**"... **אמר האיש מ'החברא קדישא**'

סיפר אחד הרבנים:

"פעם הלכתי ברחוב וראיתי מודעת 'אבל' על אדם מסוים שהכרתי, מאוד הופתעתי שאותו אדם נפטר. אני חוזר וקורא שוב ושוב את המודעה ולא מעכל עדיין שאותו אדם נפטר...

עמד לידי אחד מאנשי ה'חברא קדישא' ואמר לי: "מה אתה מתפלא...?! אני אגלה לך סוד שאולי אתה לא כל כך יודע... אבל כולכם, ללא יוצא מן הכלל, ברשימה שלנו! רק אי אפשר לקחת את כולם, אז לוקחים פעם את זה... ופעם את זו... אבל כולכם מגיעים בסוף אלינו!".

או כמו שאמר פעם רב אחד: זה משכיר לו אוטו אדום... וזה מקבל אוטו ירוק... וזה קונה לו אוטו צהוב... **אבל את כולם לוקח האוטו השחור!!!** (של 'החברא קדישא').

חשבי תמיד על העתיד, מה יהיה איתי לאחר מותי?... איך יקבלו את פניי שם למעלה?... האם אני מוכנה למסור דין וחשבון לפני בורא עולם בביטחון שעשיתי באמת ככל שיכולתי?

כך מייעצים לנו חכמינו זכרונם לברכה ואומרים: "שאם יצר הרע מנסה לפגוע בנו ולפתות אותנו לדבר עבירה, הנשק הסודי נגדו זה... **לזכור את יום המיתה!**" - כלומר, שתמחישי לעצמך, איך הגופה שלך מוטלת על הריצפה מכוסה בתכריכים וטלית פרוסה מעליה... וכולם - אמא ואבא שלך, האחים והאחיות שלך, בעלך והילדים, שכנים וקרובי משפחה - עומדים שם בוכים ובוכים... עד שמגיע הרכב השחור של ה'חברא קדישא' ולוקח את גופתך לבית הקברות.

דבר נוסף שיוכל לתת לך כוחות ועידוד רב, זה לזכור תמיד את אותו יסוד חשוב ומחזק מאוד בעבודת ה', שאמר אותו פעם אחד מגדולי האדמורי"ם במשפט אחד: "**היתכן שאבא ישלח את הבן שלו למלחמה ללא כלי מלחמה**???!!!"

זאת אומרת, שאם הקב"ה ציוה אותך לעשות דבר מסוים, הוא נתן לך גם את הכלים ואת הכוחות לעמוד במשימה! - ללכת עם מטפחת ראש וללבוש בגדים צנועים כמו שצריך... זאת לא אמורה להיות משימה קשה! אם הקב"ה (שזאת בעצם ההלכה) חייב אותך ללכת בדרך הצניעות, **סימן הוא שיש ביכולתך לעמוד בזה ללא ספק**!!! כי הקב"ה לא יצווה עליך לעשות דבר שאין ביכולתך לעשות!!!

אין כזה דבר בעולם!!!

כמה נשים ובנות חשבו, שהן אינן יכולות ואינן מסוגלות להשתנות בצניעות, בשום פרט, עד שלמרבה הצער (או השמחה) התרגשה עליהן איזו שהיא צרה, ואז הן גילו שאכן יש בכוחן להשתנות. ולא רק בדבר אחד קטן... אלא בכל נושא הצניעות מא' ועד ת' ללא פשרות!!

היא הייתה נפוחה כמו בלון

מקרה כזה אירע בשנת תשס"ג. במשפחה של מספר בנות, חלקן נשואות וחלקן עדיין רווקות, התרגשה עליהן צרה. אחת הבנות הנשואות חלתה אנושות והתעלפה, היא הובהלה לבית החולים. שם ביצעו בה החייאה ועוררו אותה למספר שעות, ושוב התעלפה, העירו אותה ואחרי זמן מה חזרה והתעלפה שוב, הדבר חזר על עצמו והרופאים לא יכלו להושיעה.

גופה התמלא מים ונוזלים שלא הצליחו להתנקז החוצה, כך שכולה הייתה מלאה מים ונפוחה כמו כפפה חד פעמית מניילון כשממלאים במים ונראית כמו בלון!!

מאחר והנוזלים לא התנקזו, ולא הצליחו לעזור לה, לכן כל הזמן חזרה והתעלפה, המצב היה נורא, אם זה ימשיך כך אז... ה' ירחם.

אחת הבנות הנשואות באה לבית ההורים ואמרה לאימה: "ראי איזה מצב נוראי, איך הגענו לזה? אני חושבת שאין כאן בבית השראת השכינה, אין ברכה. אולי בגלל שיש

כאן "ערוות דבר" לכן יש כאן "ושב מאחריך", אין לנו שמירה ולכן אחותי כל כך חולה.
האם את מרשה לי, אמא, לבדוק את כל בגדי האחיות הבחורות? כי אולי זה לא מספיק צנוע ולכן הצרה הזו באה?"
האמא ענתה שהיא מסכימה בהחלט, אבל הבגדים הם של הבנות, שתשאל אותן.
הלכה ושאלה את אחיותיה והן הסכימו ברצון רב. על אף שהקושי היה גדול.
אך מה לא עושים למען הצלת האחות?
הלכו הבנות ומדדו את כל הבגדים: החליפות, החולצות, החצאיות, הגרביים, בגד אחר בגד חליפה אחר חליפה, החליפות המחויטות והיוקרתיות מהחנויות הכי טובות והכי מפורסמות, את הכל מדדו.
בגד שנמצא צר מדי באזור החולצה, פחות 10 ס"מ תוספת במקום הכי רחב, או שבאיזור החצאית למטה יש שסע או דוגמא חריגה או מקושטת באופן נוצץ מדי ובולט שהייתה על חולצה או חצאית, הניחו על עגלת ילדים.
המדידה לקחה שעות רבות עד הלילה ובסופו של דבר על העגלה נערמו עשרות בגדים.
את כולם הוציאו החוצה לפח האשפה, אפילו לא למחסן הבגדים, כדי שלא להחטיא את האחרות שיקחו משם.
לבת אחת לקחו כמעט את כל החצאיות. כולן היו כל כך צרות ואי אפשר היה להרים רגל על כסא מבלי שהבד לא ימתח וייצמד מאחורה, רק בחצאית אחת מצאו בד להרחבה והשאירו לתיקון. - גם מספר חולצות שאפילו אחרי סגירת הכפתור העליון נשאר מקום החייב בכיסוי, השאירו לתיקון. וכך עגלה אחת מלאה הובלה לפח. ועל כסא אחר הונחה ערימה גדולה של בגדים הצריכים תיקון. אמנם קצת קשה לעשות כן, אבל בגדים אפשר לקנות אחרים, ובן אדם אי אפשר לקנות חדש.
סיימו הבנות את העבודה והלכו לישון.
ממש למחרת בבוקר הן באו לבקר את אחותם בבית חולים... למרבה ההתרגשות והשמחה, בלילה הייתה הטבה עצומה, כמות של 7 **ליטר מים התנקזו החוצה**!!! הבת כבר לא הייתה מחוסרת הכרה, היא כבר ישבה על המיטה נשענת על כריות. הרופאים אמרו, שבקצב הזה עוד מספר ימים מועטים היא משתחררת בריאה ושלימה. וכך היה.
פשוט נס אמיתי! הדמעות נשפכו כמים... ההודאות לה' על כך שקיבלו בת ואחות חדשה!

"**אני יודע, אבל לא אגיד לך**"
סיפורה של שירה:
שירה באה מבית ירושלמי שהקפידו בו על קלה כבחמורה...

שירה התחתנה עם "חוצניק" ועברה להתגורר בחו"ל ושם החליטה שהיא יכולה להתלבש כרצונה. הייתה לה תאווה מיוחדת להיראות הכי טוב שאפשר. היא למדה קורס איפור מקצועי והתאפרה בהתאם: תכשיטים ככל העולה על רוחה, בגדים יוקרתיים ומלתחה יקרה במיוחד, מטפחות רועשות וגבוהות "כמה קומות" כלשונה.
אביה אמר לה: "מה את חושבת, כך יהיו לך ילדים צדיקים??!"
וכן רב גדול אמר לה שאם תוריד את כל ההגבהות מהמטפחת ותלך במטפחת צנועה, היא תתברך בבן.
אך הכל ללא הועיל.
יום אחד בעלה קם בבוקר והנה... הוא לא רואה בעין אחת.
ההתרוצצויות בין הרופאים לא הועילו במאום. לאחר כשנה, הוא קם בבוקר ולחרדתו גילה שהוא לא רואה גם בעין השניה. הוא לא יכל להבחין אפילו בין יום ללילה!!!
שירה החליטה ללמוד שמירת הלשון, לומר תהילים, לעשות צדקה וביקור חולים ועוד כהנה וכהנה מעשי צדקה וחסד. "אך", אומרת שירה, "ה' ביקש משהו אחר, הוא רצה משהו נוסף מבת ישראל".
בתוך תקופה קצרה היו לה עוד כמה מקרים קשים ומצערים, היא החליטה להתחזק בעוד כמה תחומים ולאחר שנחת עליה עוד אסון היא פנתה לבעלה ושאלה אותו: "תגיד לי אתה, אולי אתה יודע מה אני צריכה לתקן?"
והוא עונה לה: "אני יודע, אבל לא אגיד לך. את תתפללי ותצעקי אל ה' שהוא יגיד לך"
היא אכן התחילה לצעוק כל היום וביקשה והתחננה "הוריני ה' דרכך". וזה לא לקח הרבה זמן, כפי שמסבירה שירה, "אם מישהו רוצה לתקן בפרט ברוחניות, אז ה' שומע לו".
ה' הזמין לידיה קלטת, המדברת על לבושה של בת ישראל ואלו מכשולים היא גורמת בלבוש שלא על פי ההלכה. ואז היא אומרת: "אני יודעת כבר! ה' אני מודה לך שהערת אותי בזמן ולא מדי מאוחר, מי יודע מה עוד כבר היה מחכה לי אם לא הייתי מתעוררת בזמן!?"
שירה ניגשה לארון הבגדים, היו לה בגדים יוקרתיים מאוד: חצאיות שכל אחת מהן שווה 300 דולר! וחולצות יוקרתיות כמיטב המסורת האמריקאית... גזרה את כל הבגדים כדי לא להכשיל את האחרות ו... השליכה לפח!! לא נשאר לה בגד ללבוש.

היא פנתה לחברה שהייתה לה חנות בגדים וקנתה מלתחה חדשה: חצאיות קפלים, חולצות מכופתרות עם צווארונים, זרקה את כל האיפור היקר שהיה לה, כי ידעה שלא תשתלט על תאוותה לכך.
היא מספרת שבהחלט לא היה לה קל ואפילו קשה מאוד. החברות מסביב חשבו שהיא קצת "השתגעה" אך היא שיננה לעצמה כל הזמן: "כתוב שלפני ביאת המשיח, הצדיקים ויראי ה' ייחשבו כמשוגעים, אז אני מסכימה, העיקר שאהיה קרובה לה'".
היא מוסיפה: "באותם רגעים שזרקתי את כל הדברים לפח, הרגשתי אור גדול ואהבה להקב"ה וחשתי שרק ה' יכול לתת כזו אהבה, ואת זה אני לא אשכח כל ימי חיי!!"
יומיים בלבד עברו, בעלה נכנס לביתו בהתלהבות וצועק: "**שירה**, **שירה**, **אני רואה אותך!! אני רואה אותך!! אני לא מאמין**"... - **וזה היה לאחר 5 שנים של עיוורון מוחלט**!!!
הוא ניגש לשתי הקטנות שנולדו לאחר התעוורותו ושאל לשמותיהן, שכן כלל לא הכיר אותן.
מדהים.
'**רק להסתכל על התקרה יכולתי**'...
מכתב מרגש שהתקבל במערכת:
"אני כבת 32 כיום. בגיל 26, חליתי בדלקת ריאות רגילה שהסתבכה לדלקת ריאות מדממת. אושפזתי בבית החולים עקב חום גבוה של 42 מעלות ודופק מהיר 180
הרופאים סברו שתוך מספר מועט של ימים ניתן יהיה לרפאני ולשלחני לבית, אך רבות מחשבות בלב איש...
כעבור 5 ימים שהאנטיביוטיקה לא הועילה והחום רק המשיך לעלות והדופק כבר עבר את ה-220!!! (רק שתבינו, דופק של אדם רגיל נע בין 70 ל-80) ולחץ הדם ירד... איבדתי את ההכרה! בכוחותיי האחרונים זעקתי לרופא ונפלתי.
הרופאים עשו מאמצים גדולים כדי לעוררני ולהוריד את חומי על ידי טיפולים שונים ומכאיבים.
כשהתעוררתי, החל חשבון הנפש שלי: 'מדוע זה קרה לי?'
לא נסיתי לתרץ את המעשים שלי, חיפשתי משהו שלילי שיכול היה לפגוע בי בצורה כזו.
ואז ביצבצה לה מחשבה בראשי אולי ה"מכה הזו" נחתה עלי בגלל שלא כיסיתי את הראש כראוי? וכשהרהרתי בזה, נכנס רופא כבן 70 עם רופאים ויועצים מבית חולים אחרים בירושלים וטען שהוא בטוח ב-100 אחוז איזו מחלה חטפתי (וזה לא דלקת ריאות)

הרופאים שללו את דבריו והוא התווכח עימהם, ושוב חשבתי לעצמי שזה לא היה קורה לי, לו הייתי שמה כיסוי ראש כראוי.
וכך במשך הימים הרופא ההוא טען כך ואחרים טענו אחרת... וכך הייתי במשך 10 ימים מחוברת להמון מכשירים, הדופק הגיע כבר ל-240!!! חום גבוה מאוד ומונשמת. כשהריאות המשיכו לדמם נתנו לי 4 מנות דם פלסמה. הפלסמה מקרישה את הדם וכך הסתבכתי קשות...
לא יכולתי לדבר כי היה יוצא לי דם. השתעלתי ללא הפסקה, ואסור היה לי לזוז. רק להסתכל על התקרה יכולתי... ובמצב הזה, נותר לי רק לשוחח עם בורא עולם, בלב רק עם הנשמה עכשיו שנותרתי לבד, שוכבת במיטה ללא תזוזה, חסרת אונים נשאר לי את אבא שבשמים שאוהב אותי... ואז התחלתי לזעוק זעקה פנימית: "אבא שלי שבשמים ובכל העולם, תשמור עלי, אם לא בשבילי אז בשביל בנותיי שתלכנה בדרך הנכונה שנכוין אותן נכון ובשביל בן זוגי לעודד אותו ללכת לשעורי תורה".
ושוב הרהרתי על כיסוי הראש, על החולצה הצרה ועל החצאית הקצרה על הגרביים וכו'.
ושוב נכנס אותו רופא שהיה כמו מלאך טוב, ראיתי בפניו שהוא שליח טוב שרוצה בטובתי.
ואז עמדה במוחי החלטה - 'אם אני יוצאת מכאן... בלי נדר אני אשים כיסוי ראש כראוי!! אני אשתנה בצניעות!!'
ואז... באותו רגע ממש שכך החלטתי, הרופא כמו אריה, נתן הוראות לאחים והאחיות שהיו שם להכניס נוזל לתוך הווריד ולדלל את הדם. החום החל מיד לרדת וכן הדופק המהיר וכו'...
אין לזה הבנה מצד הרפואה אבל תוך שבועיים יצאתי מטיפול נמרץ למחלקה רגילה, ואחר כך יצאתי מבית החולים לגמרי!! תוך התמודדויות חדשות שהמחלה הציבה לי.
אסור היה לי להסתובב ללא גרביים אלסטיות, כדי למנוע מהקרישים לרדת למטה.
שמתי את ה"קסדה" (מטפחת ראש) **שהגנה עלי, ואת "המדים" של צבא ה', חולצה רחבה, חצאית ארוכה ורחבה ללא שסע.**
שמתי לב שהמחלה פגעה בי במקומות שלא הלכתי צנוע.
כיום אני בטוחה ב-100 אחוז!!! אילו הייתי מתנהגת מכף רגל ועד ראש בצניעות, הייתה לי הגנה מושלמת מלכתחילה על כל הגוף!!!

כיום אני בתהליכי תשובה מתוך התמודדות על המון ניסיונות, ואני מודה לה' על כל פעולה פיזית שנעשית לבד ללא עזרת אחרים! דרך המחלה הזו הגעתי להמון מסקנות חשובות שמה שהיה חשוב לי בזמנו הלך והתמעט, ומה שלא היה חשוב הלך והתעצם. לסיכום! אם הצלחתי לאחר 6 שנים של הרהורים לכתוב מכתב זה, לשנות חשיבה שלילית, ושאני אמשיך להשתדל יום יום לנצח את עצת היצר הרע... אז השגתי את מטרתי!"

מה קורה עם ההורים? מי שומר עליהם?

בת ישראל יקרה, נחזור לתחילת דברינו. כפי שראית עד עכשיו הסבל שעוברת אותה אחת שהולכת בחוסר צניעות פוגע בה בעולם הבא, והיא נענשת שם על הכל! במלוא חומרת הדין!

אך האם ידעת שזה פוגע גם בהוריה שנפטרו?

האם ידעת שמוציאים את ההורים שלה מגן עדן ומכניסים אותם לגיהנום רק בשל מעשיה הרעים של בתם?

כך כותב 'הגאון מוילנא': שאפילו האבא צדיק יסוד עולם, אם יש לו בן או בת רשעים, הם מוציאים אותו מגן עדן ומכניסים אותו לגיהנום כדי שיראה את הייסורים הנוראים של הבן והבת שלו!!! - **לא תעזור לו כל התורה שלו ולא כל המעשים טובים שעשה... בעל כרחו יכניסו אותו לגיהנום!!!**

פעם אחת הרבי מבעלז הוצרך לצאת לביתו באמצע תפילת יום כיפור. בדרכו חזרה מיהר הרבי יחד עם הגבאי שלו לתפילת 'יזכור'. (זה תפילה שאומרים האשכנזים ובה הם מזכירים את הנשמות של המתים לעילוי נשמתם.)

היו נשים בשכונה שהתחילו לרוץ לבית כנסת כדי להספיק להזכיר את קרוביהן בתפילת 'יזכור'.

הן לא ראו שהרבי מבעלז בכבודו ובעצמו נמצא ברחוב.

הרבי מבעלז לא שם לב איך שאחת הנשים עברה במהירות לידו... הוא הוריד מיד את העיניים וראה בטעות את הרגל שלה... הוא עצר מיד וצעק: "אוי אוי... בורא עולם!"

הגבאי נבהל: "כבוד הרב מה קרה? קרה משהו?"

אמר לו הרב: "ממתי בת ישראל הולכת עם גרביים שקופות??!!", והמשיך ואמר, "הן רצות בכדי להזכיר את הנשמות של הקרובים שלהם... אבל חבל שאינן יודעות, שברגע שככה הן הולכות עם הגרביים השקופות שלהן... באותו רגע ממש, לא רק שתפילת ה'יזכור' לא תועיל לנשמתם של קרוביהן אלא **מוציאים אותם מגן עדן ושמים אותם בגיהנום!!! בגללן!!!**".

"אני רוצה שאת תהיי 'המצבה' שלי"

ברוסיה לפני למעלה 50 שנה, בזמן שלטונו של סטאלין ימח שמו וזכרו. הייתה אז אנטישמיות נוראה, עד שממש היה פחד לצאת לרחוב. רוסיה הייתה סגורה ומסוגרת מאחורי מסך הברזל.

הגברת בתיה ברג סיפרה על מסירות נפשו של אביה בקיום המצוות בתוך החשיכה של רוסיה. וכך היא מתארת: "גרנו בעיר קייב במרתף, 17 מדרגות מתחת לאדמה, ושם היינו שומרים בהחבא על מצוות התורה...

והנה, בסופו של דבר נתגלה הדבר על ידי הלשנה, ואבא נתפס על ידי אנשי הק.ג.ב. בחשד לפעילות במחתרת. הוא הושם בתוך צינוק של מטר על מטר.

שנתיים אחר כך סטאלין מת, ואבא שוחרר מתאו כשכולו זב דם...

יום אחד פנה אלי אבי (אז הייתי ילדה כבת 10), ואמר לי בזה הלשון: "בתיה! הנני כבר זקן, ואת יודעת שהיו לנו בנים וכולם מתו במלחמת העולם. עכשיו נותרתי גלמוד, ואין לי מי שיגיד אחרי קדיש... אני מאוד מבקש ממך: אני רוצה שאת תהי "הקדיש" שלי! את תהי "המצבה" שלי! זה כל מה שאני מבקש".

כך אמר לי אבא כשכל כולו מרוגש ועיניו נוצצות מדמעות.

נדהמתי כולי ולא ירדתי לסוף דעתו של אבא, בקושי הצלחתי להוציא את המילים ולשואלו: "טוב אבא. קדיש זה תפילה, ואני מוכנה להתפלל לזכותך בכל יום ויום. אבל מצבה הרי זו אבן, וכי אני יכולה להיות אבן? למה התכוונת בזה שאמרת שאני אהיה המצבה שלך?!"

ואבא השיב לי: "ילדתי היקרה, לא הבנת אותי, השיש והאבן זה לא המצבה של האדם, התכוונתי למצבה שהאדם לוקח איתו למעלה, וזה המעשים הטובים של הילדים שלו! התורה והמצוות שהם מקיימים לזכותו!

תדעי לך" - הוסיף אבא להסביר לי, "כשאת תצאי לרחוב, את יכולה לעשות לי את המצבה הכי טובה שיכולה להיות! **לפי ההתנהגות שלך, לפי הצניעות שבלבוש שלך**, אנשים שרואים אותך, אנשים שמדברים איתך, כולם יצביעו ויגידו עלייך: "תראו! זאת הבת הצנועה של אדון... איזו זכות יש לו בשמים, שיש לו בת צדקת כזו!" ואז, **כשתקדשי שם שמים ברבים - זו תהיה המצבה הטובה ביותר עבורי!!!**"

כך אמר לי אבא. ולפני שנפרד ממני, הוסיף לי בלחישה ובלשון מתחננת: "אנא ממך! **אל תסחבי אותי חזרה מגן עדן! אל תלכי בחוסר צניעות! אל תעשי מעשים רעים שיגרמו לי בשמים לצאת מגן עדן, ולהצטער בגללך!** זו הצוואה שלי אליך..."

"הצניעות שלכן זה האוכל שלנו"

המקרה דלהלן, אירע בליל שבת קודש פרשת נשא בשנת תשס"ד:

"היה זה בליל שבת", מספרת מרים, "הקצתי בבעתה מחלום נורא ומבהיל שנגלה לעיני. אני רואה את דודי רבי ישעיהו זיכרונו לברכה, יושב בפינה מוארת, פניו טובות והוא נראה שמח. ניגשתי אליו ושאלתי לשלומו. תוך כדי דיבור שאלתי: "איפה אבא שלי?" (שנפטר לפני כ-7 שנים ממחלה). הוא הצביע לעבר כוך אפל ושחור.

נדהמתי. הסתכלתי וניסיתי לזהות את הפנים הרעות והמיוסרות שנגלו מולי.

"אבא", צעקתי בבהלה, "מה זה? למה אתה נראה כך? איפה אתה?"

בעיניים עצובות הוא הביט בי ואמר: "אני בגיהנום, אני רוצה לאכול!"

רעדתי כולי ואמרתי: "למה אתה צריך אוכל ? בעולם הבא הרי לא אוכלים?"

"**אוכל זה צניעות בתי! בעולם הבא הצניעות שלכן זה האוכל שלנו!!!**"

התעוררתי והתחלתי לבכות, עברה עלי שבת מבולבלת, ישבתי וקראתי תהילים ולא נרגעתי.

במוצאי שבת מיד צילצל הטלפון, על הקו אני שומעת את קולה החנוק של אחותי בוכה ומספרת לי את החלום שחלמה, אותו חלום בדיוק נמרץ! קשה לתאר את סערת הרוחות שאחזה בנו.

6 שיחות טלפון באותו לילה גילו ש-6 אחיות חלמו אותו חלום באותו לילה. ויהי לפלא.

ביום ראשון ניגשנו אל הגאון רבי חיים קניבסקי והוא אמר: "משפט רשעים בגהינום 12 חודש, אבא שלכן כבר הגיע לשלב האחרון בזיכוך הנשמה - לגיהנום! אתן חייבות להתחזק בצניעות לעילוי נשמתו".

מיד קיבלנו על עצמינו להתחזק בעיקר בצניעות. זרקנו בגדים שאינם בדיוק על פי כל גדרי ההלכה, את הפאות הפסקנו לחבוש ועברנו לכיסוי ראש אמיתי כפי דעת כל הפוסקים!!!

צרות משמים

אביה של דינה היה רב שכונה שהוסמך להוראה. אמה הייתה צדקת. דינה הייתה הבכורה, ואחריה היו שלושה אחים. היא גדלה בבית חרדי לכל דבר מלא וגדוש ביראת שמים.

דינה הייתה ילדה מאוד עקשנית. מה שהיא חושבת - זהו זה, ולא יעזור לאף אחד כלום! עם השנים המצב החריף. לאביה הייתה נחמה אחת בלבד, בחידוני התנ"ך בבית הספר הייתה דינה תמיד במקום הראשון. תמיד הגיעה לביתה עם פרסי הצטיינות. ובכל זאת ראה האב שצניעותה של בתו הולכת ומתדרדרת. כאשר הייתה בכיתה ה' החל לדבר

איתה על כך בתקיפות, אבל היא לא קיבלה את דבריו ואמרה לו: "אם זה לא מתאים לכם, אז פשוט מאוד אעזוב את הבית..."
בתקופת החופש הגדול, דינה הכינה תיק, ואמרה להוריה: "זהו, אני לא נשארת פה בקיץ. אני נוסעת לדודים. נדבר כבר כשאחזור בסוף החופש".
האם לא הסכימה לכך בשום פנים ואופן. איפה נשמע שילדה דתיה בכיתה ה' תהיה עצמאית ותיסע לבית מסורתי?! לא עזר להורים כלום! - דינה נסעה ושהתה שם חודשיים.
שם האב היה מקדש על היין ואחר כך צופה בטלוויזיה. דינה כבר החלה לחלל שבת.
כל הזמן אמה של דינה התקשרה: "נו, את חוזרת הביתה? אנחנו באים לקחת אותך!"
"לא, אני לא חוזרת. טוב לי פה עכשיו בחופש. אחזור כשיגמר החופש..."
ההורים מאוד נשברו מכך. לא האמינו למה שקורה עם בתם, ובכל זאת נתנו לה קצת חופש.
לילה אחד חלמה שהאדמה נפערת לשניים, כל כדור הארץ מתפורר, והיא נמשכת פנימה לתוך איזו מנהרה. היא נשאבת ונשאבת... ואין סוף למנהרה. פתאום היא מוצאת את עצמה בשמים כילדה קטנה בתור שבו עומדים נשים וגברים.
אדם קירח עם סחבות לבנות ועיניים לא רגילות עמד וסינן את העומדים בתור: "אתה לגן עדן, את לגיהנום, אתה לגיהנום, את לגן עדן..."
הגיע התור של דינה. היא אמרה לאיש: "אל תגיד לי לאן, אני כבר יודעת לבד..."
הוא שאל אותה: "איך את יודעת?"
"כן, אני יודעת, אני לגיהנום..."
"למה את חושבת שאת לגיהנום?"
דינה החלה להתוודות על כל מאורעות חייה מהרגע שנולדה... איך זילזלה בצניעות... לבסוף אמר לה: "את צודקת, מגיע לך גיהנום!"
שניהם בכו יחד, ואז היא התעוררה.
כאשר קמה התקשרה לאביה ואמרה לו שהיא חוזרת הביתה. הוריה שמחו מאוד לשמוע זאת. היא באה לביתה והחליטה שמכאן ואילך תשמור שבת, אבל לא תקבל על עצמה את עניין הצניעות. "אבא תראה, שבת אני שומרת, אבל אני רוצה ללמוד בבית ספר חילוני"
"מה פתאום?! על מה את מדברת?!" הזדעזע האב.
"אני רוצה בית ספר חילוני!" התעקשה.
"אוי ואבוי לי, בית ספר חילוני?! את תתקלקלי, זהו, גמרנו איתך, זה הסוף שלנו..."

"אם אתה רוצה אותי פה בבית, אז תשלח אותי לבית ספר חילוני!"
לדאבון ליבו של האב עברה בתו לבית ספר חילוני בכיתה ז'.
בלילי שבתות נערכו מסיבות.
חבריה החילונים אמרו לה: "בואי, יש מסיבה טובה ביום שישי".
ביום שישי פנתה דינה לאמה: "אמא, ביום שישי בלילה אני הולכת לחברה קרובה".
האם חקרה: "לאן? מי זאת החברה?"
"זה פה קרוב אל תדאגי."
"תישארי איתנו לסעודה, בשביל מה ללכת לחברה אחר כך?!"
"נו בבקשה, אל תציקו לי. תנו לי את החופש שלי! אל תדאגו, אני בסך הכל הולכת לחברה. מה אתם עושים מזה עניין?!"
דינה התלבשה אצל החברה בבגדי בילוי חילוניים, הלכה עימה למסיבות ונהנתה מכל העסק.
כאשר הגיעה לביתה בשעה מאוחרת בלילה אביה ואמה חיכו לה. האם צעקה עליה שהיא הלכה למועדון חילוני ורצתה ממש להכותה, ואילו האב אמר לאשתו: "אל תכי אותה! אני מבקש ממך. בואי נשמע אותה, אולי היא לא משקרת"
"לא! היא משקרת אותנו הרבה זמן. הגיע הזמן ללמד אותה לקח!"
"אני רוצה להאמין שהיא לא משקרת". אמר האב.
דינה רעדה מפחד ואמרה: "מועדון חילוני?! על מה אתם מדברים?! הייתי במסיבה של חברה", שיקרה.
הם שתקו.
כשהגיעה לכיתה ח', אביה אמר לה: "דינה, יש לי בקשה אלייך".
"מה?"
אני רוצה שתלכי לפחות לתיכון דתי."
"לתיכון דתי אלך רק בארון מתים", הצהירה.
האב הצטמרר מדברי בתו. היחסים ביניהם הגיעו לשפל המדריגה. דינה דיברה אליו בחוצפה. היא הפכה לנערה ובאותו קיץ החלה להתלבש ממש בחוסר צניעות. כשאביה ראה אותה כך הזדעזע לגמרי.
יום אחד לקח מקל ואמר לה: "את פשוט פרוצה בעיני, זו ממש פריצות!"
דינה לא הבינה על מה הוא מדבר ומאוד נפגעה.
הוא הוסיף: "או אני או את! אני מעדיף למות ולא לראות אותך ככה!"
דינה לא הקשיבה לו.

לאחר תקופה קצרה האב לקה בסכרת וסבל מלחץ דם. נאסר עליו להתרגז. אבל היא הייתה בעולם אחר ולא שמה לב לכך.

האב שוב ביקש ממנה שתלך לתיכון דתי... אך דינה אמרה לו שוב: "בשום פנים ואופן! כבר אמרתי לך שרק בארון מתים אלך לשם... אני הולכת ל'אורט' חולון!"

שלושה ימים לאחר שהלכה ל'אורט', אביה חש ברע. לקחו אותו בראש השנה באמבולנס.

היא מאוד קיוותה שכל זה לא אירע בגלל שהכעיסה אותו. - לאחר תקופה קצרה האב התאושש וחזר לביתו. אז הגיעה חופשת סוכות. באותו זמן רק שניהם היו בבית. הוא יצא החוצה, ואז שמעה אותו פתאום צועק: "דינה, דינה, דינה..."

היא לא התייחסה. חשבה: 'בטח הוא רוצה ממני איזה משהו'.

היא התעכבה עם חברתה בתוך הבית. האב המשיך לצעוק: "דינה! דינה!"

אמרה לעצמה: 'כנראה שזה לא סתם משהו אלך לראות מה איתו'

כאשר יצאה מצאה את אביה מוטל על הריצפה...

היא נבהלה: "אבא, תדברו!"

הוא לא דיבר.

"אבא תזוז!"

בקושי הניע בראשו.

"אבא מה אתה רוצה?"

האב המשיך לשתוק.

דינה הלכה במהירות לאחיו שיש לו חנות בקרבת מקום וביקשה ממנו שיעזור לה.

הדוד הזמין רופא ואמבולנס. כשהגיעו שאלו אותו שאלות, אך הוא לא דיבר. התברר שהוא נהיה משותק בגופו ובפיו. דינה הזדעזעה לראות כך את אביה שהיה דרשן וחזן. "אבא, תגיד משהו", הוא לא היה יכול לענות.

כשלקחו אותו עם האמבולנס עדיין הדלת הייתה פתוחה. לפני שסגרו אותה, דינה הביטה בו ואמרה: "להתראות."

היא ידעה שתבוא לבית החולים לבקר אותו, אבל משום מה הרגישה תחושת פרידה מעיקה ובכתה כמו תינוקת. היא הסתכלה על אביה והוא הסתכל רק עליה, למרות שהיו שם אנשים רבים, שכנים וקרובי משפחה. האב הביט בעיניו רק על דינה, לא על אשתו ולא על אף אחד.

דינה שהייתה אז בכיתה ט' בתיכון, הלכה לבית הספר, שם כבר ידעו על מצבו. היא עלתה על האוטובוס הראשון וניסתה לסדר את החצאית כדי שלא להכאיב לאביה.

אביה מעולם לא בכה, אבל בימי אישפוזו התייפח ובכה ממש ללא הרף. זה היה משונה לדינה ואפילו הפחיד אותה. היא באה אליו.
אחרי 40 יום שהאב לא דיבר הוא אמר לפתע: "נ נ נ נ" כאילו קרא לאימו.
אשתו בכתה ממש כמו תינוקת. דינה אמרה לה: "מה את בוכה אמא?"
היא אמרה: "אני מרגישה שמשהו לא טוב קורה עם אבא"
דינה הביטה בו ליטפה את פניו ואמרה: "אבא, אני אוהבת אותך, אבוא יותר מאוחר..."
היא יצאה מהחדר והלכה לכיוון המעלית. בדיוק איך שנסגרה המעלית, החלה אמה לצרוח בכל כוחה: "אבא נפטר! אבא נפטר...!" - בעלה היה הצעיר ביותר במחלקה, בן 44 בסך הכל.
דינה לא שמעה את הצעקות כי המעלית בדיוק נסגרה וירדה למטה.
היא יצאה מבית החולים בשעת צהריים והחלה להתרים בשכונה עבור נפגעי הסרטן.
כולם ידעו שאביה נפטר, אבל אף אחד לא אמר לה כלום.
היא הגיעה לאחד הבתים. בעלת הבית הסתכלה עליה בתדהמה ואמרה לה: "מה את מסתובבת להתרים עכשיו?! תלכי לבית ותעזרי לאמא שלך!"
דינה נפגעה. היא לא הבינה על מה היא מדברת. "אני תמיד עוזרת לאמא שלי, אני לא צריכה שתגידי לי..."
היא הלכה לכיוון ביתה. הערב כבר הגיע. הבית היה מלא באנשים. דינה נכנסה פנימה מבלי להבין מה מתרחש. האחים הקטנים לא היו בבית. גם האם לא נראתה בכניסה.
דינה שאלה שכנה בשם מזל שעמדה מולה: "מה קרה?"
השתרר שקט אף אחד לא העיז לדבר. "מזל מה קורה פה? מה הולך פה?"
השכנה חיבקה אותה ואמרה: "תראי דינה את הולכת לעבור תקופה לא קלה..."
"מה את אומרת לי?!..." הראש של דינה הסתחרר. אז ראתה את אמה מוטלת על המיטה, כשמנסים לקרוא לה ולהעיר אותה. מחזה מאוד מזעזע.
דינה התיישבה ואמרה: "מה זאת אומרת, אבא? זה אבא שלי?"
"כן, אבא שלך נפטר..."
דינה לא עיכלה. הרי לפני שלוש שעות ראתה אותו. היא ישבה המומה והביטה בכולם. לא הייתה מסוגלת לבכות, כי עדיין לא קלטה מה אירע.
בפעם הראשונה השתתפה בהלוויה. זה היה דבר נורא. - אלפים השתתפו בלוויה. באו מכל מיני מקומות בארץ. הגיעו אוטובוסים ומכוניות פרטיות. מיניבוס שחור הסיע אותו ונעצר ליד שני בתי כנסת. לפתע ראתה דינה את גופתו. היא ראתה איך שמים על אביה שהיה בריא חזק וחכם איזו חתיכת בד... וזהו זה. דינה הייתה בהלם והתעלפה כמה

פעמים לשמע צעקותיהן של אמה ושל אחיותיו. הוא השאיר 4 ילדים קטנים, הגדולה ביותר הייתה דינה בת 14. אחיה בן ה-11 הלך אחרי האוטו השחור ובכה: "אבא אל תלך, בבקשה אבא אל תלך...". הכאב היה עצום. - אביה היה הרב של השכונה ומאוד עזר לכולם. הוא היה גומל חסדים אמיתי. כולם אהבו אותו והרגישו ממש יתומים. לא היה אדם בלוויה שלא בכה עליו.

היה לה עצוב שהיא סיימה איתו בצורה לא נעימה, שהוא לא זכה לראות בה מה שרצה. דינה המשיכה ללמוד בכיתה ט' בבית הספר החילוני. היו לה ייסורי מצפון רבים על מה שגרמה לאביה. לא גילתה זאת לאף אחד, רק לחברה אחת או שתיים... היא המשיכה לחיות כרגיל, לבושה בחוסר צניעות.

ליל שבת אחת, בשעה מאוחרת, ללא כל סיבה הכניסה את ידה הרטובה שהתרוממה כאילו מאליה לתוך שקע חשמלי סמוך שהיה פתוח, והיא חטפה זרם, כל גופה רעד... השלטר המרכזי של הבניין קפץ. הידיים שלה היו רטובות והשקע היה חשוף. היא ניצלה בנס. לא היה חסר כלום שתסיים את חייה כבר עכשיו.

ובכל זאת אמרה לעצמה: 'טוב, זה סתם מקרה, לא צריך להתייחס לזה ברצינות...'

פעם אחת הייתה במטבח כשהיא לבושה בחוסר צניעות. היא אכלה עגבנייה רגילה. ולפתע נכנסה העגבנייה לקנה הנשימה ודינה נחנקה... היא החלה להכחיל, איבדה את האוויר ולא הייתה יכולה אפילו לצעוק. היא החלה לתת מכות לעצמה...

אז נכנסה אמה מהחצר ונתנה לה שני אגרופים חזקים באיזור החזה והיא ניצלה בשניה האחרונה. שוב אמרה לעצמה: 'לא! זה רק מקרה...' - בכל זאת היו לה ייסורי מצפון שתקפו אותה מידי פעם. פעם לבשה צנוע ופעם לא.

יום אחד הלכה בכביש בלבוש לא צנוע. לפתע התקרב רכב ועמד לפגוע בה. דינה ראתה שהוא הולך לדרוס אותה... ואז לפתע סטה הרכב, עלה על המדרכה ונתקל בעץ כדי לא לפגוע בה.

דינה נכנסה להלם, אפילו לא ידעה מה עלה בגורלו של הנהג.

פעם אחרת עלתה לאוטובוס שוב לבושה בחוסר צניעות, והתיישבה על כיסא. לפתע הרגישה שהיא שרויה בתוך שלולית גדולה המדיפה ריח רע. מי שישב שם השאיר שלולית של בירה... כל בגדיה נרטבו. שוב ניחמה את עצמה שיד המקרה בדבר.

פעם נוספת עלתה לאוטובוס עמוס באנשים. לפתע ראתה גבר מוזר מביט בה. היא אמרה לחברתה: "מה הוא רוצה מאיתנו...?" לפתע פתאום התקרב אליה האיש, הביט בה במבט נוקב, ואמר בקול חזק לאוזני הנוסעים: "את מוכרת לי מאיפה שהוא..."

"אני מוכרת לך?!", גימגמה דינה, "אתה טועה!"
"למה את משקרת?!", הגביה את קולו.
"אני משקרת?! סליחה אדוני אתה טועה!"
"את היית איתי בכלא, ב'נוה תרצה', איך את לא זוכרת?!"
דינה הייתה המומה. על איזה 'נוה תרצה' הוא מדבר? - היא ניסתה לומר לו שהוא טועה, והדבר הכעיס אותו יותר. הוא רצה כמעט להכותה. כל האנשים באוטובוס הביטו במחזה ודינה כמעט התעלפה מבושה. היא מילמלה: "אלוקים, תעשה בבקשה שהוא יעזוב אותי..."
בדיוק כאשר ביקשה זאת, הבחור האלים ירד בתחנה ונעלם.
דינה חזרה לביתה מזועזעת ואמרה לעצמה: 'כל פעם שאני לבושה לא צנוע קורה לי משהו רע... יש פה משהו...'
ובכל זאת לא השתנתה.
ממשיכה כהרגלה ללבוש מידי פעם ביגוד לא צנוע, חצאיות קצרות וצמודות בצבעים עזים, גרביים שקופות... פעם נפלה במקום שאין מדריגות וכמעט שברה את הגב. בפעם אחרת דלת האוטובוס נסגרה עליה. - למרות כל האיתותים הללו, התעקשה דינה ללבוש את בגדיה הלוא צנועים והתעלמה מהסכנה.
כך פעם אחר פעם נפגעה באורח משונה.
מישהי אמרה לה: "תשמעי דינה, קורים לך יותר מדי דברים. זה לא נורמאלי ולא מקרי, אולי זה אבא שלך? אולי זה משהו שקשור לשמים? אולי מזהירים אותך מלמעלה...?"
"לא נראה לי", אמרה, "מה פתאום?! אבא שלי נמצא בתוך החול... על מה את מדברת? הכל חלומות, הכל פסיכולוגיה, עזבי אותי בשקט..."
לילה אחד, בתקופת התיכון, ביום שבו לבשה לא צנוע, חלמה דינה שהיא נמצאת בבית הספר, ומחכה לה אדם מבוגר, מלא פצעים עם זקן ארוך ומקל ענק. מעולם לא ראתה אדם כה מפחיד, אפילו לא משהו דומה לו. האיש הסתכל עליה ואמר: "דינה, באתי לקחת אותך..."
"לקחת אותי?! לאן אתה רוצה לקחת אותי בדיוק?"
"שלחו אותי מהשמים לקחת אותך לשם, אסור לך לחיות יותר..."
"על מה אתה מדבר?!", אמרה בחרדה.
האיש לקח את המקל, והיכה אותה בגבה מכות רצח, וצעק: "איך את לא מתביישת?! יש לך כזה אבא בשמים!!! איך את מעיזה ללכת ככה ולעשות לו כאלה בושות?! את לא מתביישת???!"

דינה התחננה: "תעזוב אותי בבקשה!"
"מה פתאום שאעזוב אותך?! באתי לקחת אותך! את לא נשארת פה!"
"בבקשה תניח לי..."
"לא, אני לא עוזב אותך! את באה איתי, את יותר לא חוזרת לעולם הזה!"
"ומה יהיה עם אמא שלי? תחשוב על אמא שלי", ניסתה לדבר על ליבו, "תראה היא איבדה את בעלה, עכשיו אתה רוצה שהיא תאבד גם בת?!"
לפתע האיש הסתכל עליה ואמר: "תראי, בפעם הזאת ניצלת, אבל בפעם הבאה אני מבטיח לך דינה, את לא תחיי יותר! זאת ההזדמנות האחרונה שלך! תזכרי מה שאמרתי, הפעם הזאת אני משחרר אותך. בפעם הבאה שתלבשי בגדים קצרים, את לא נשארת בחיים!!!"
דינה קמה בבוקר עם כאבים עזים בגבה. לא הייתה מסוגלת לזוז. היא קראה לאמה:
"אמא, בואי רגע, תראי מה יש לי בגב"
האם הזדעזעה לראות את גבה הכחול של בתה.
"דינה, מה זה???"
"לא יודעת, חלמתי שמישהו הכה אותי". היא סיפרה גם מה אמר לה האיש. שתיהן הצטמררו. אז החליטה, מתוך פחד, לא ללבוש בגדים לא צנועים.
עברה שנה, הגיע חודש אב, היה חמסין בחוץ. דינה אמרה לעצמה: 'כל כך חם, מה כבר יקרה אם אני אלבש עוד פעם חצאית קצרה שמגיעה עד הברכיים... (כמו שהולכות היום הנשים והבנות החרדיות), רק פעם אחת...' - היא "נשברה" ולבשה שוב בגד לא צנוע.
לא קרה שום דבר מיוחד באותו יום.
בלילה הלכה לישון וחלמה חלום. מישהו דפק בדלת.
היא קמה בתוך החלום לדלת, וראתה את אביה...
"אבא, אתה חי?!"
אביה ענה: "לא", ונכנס לחדרה. היו לו עיניים מאוד לא טובות. אף פעם לא ראתה את אביה עם עיניים כאלה, הן היו מפחידות מאוד ומוזרות.
"אבא, מה אתה עושה פה? באת לבקר?" שאלה.
"לא", ענה אביה.
"אז למה באת?"
"באתי לקחת אותך איתי..."
"מה??!", הזדעקה בפחד, "על מה אתה מדבר?!"

"תראי דינה, את רוצה לעשות לי חושך, אני אעשה לך חושך!..." - הוא כיבה את האור בחדרה תפס את ידה ואמר: "בואי איתי עכשיו, עכשיו את באה איתי..."

"אבא, על מה אתה מדבר?!"

"את לא אוהבת אותי!", אמר האב.

"אבא, על מה אתה מדבר? אני אוהבת אותך, אני באה לקבר שלך ושוטפת לך את המצבה. אני מביאה רב שיברך אותך בקבר ומדליקה לך נרות, וגם קוראת תהילים מדי פעם... איך אתה אומר שאני לא אוהבת אותך אבא?!"

"לא! את לא אוהבת אותי!", המשיך לומר ואחז בידה. הוא לקח אותה לסלון ואמר: "דינה, אני סובל בגללך... את חייבת לבוא איתי לשמים".

"אבא, על מה אתה מדבר? אבא, תעזוב אותי!..."

"דינה, אני קיבלתי אישור מהשמים, אני לא זז מפה עד שאת לא עולה איתי למעלה! די, זה נגמר! דינה, אני לא זז מפה..."

"אבא תפסיק! אבא בבקשה..."

האב הלך למטבח, לקח מזלג והחל לדקור את רגליה של דינה כשהוא צועק צעקות נוראות קורעות לב: "**כשאת הולכת ככה למטה, שורפים אותי למעלה!!! אני לא אסבול בגללך דינה!!! לא מגיע לי, אני לא מוכן**..."

"אבא תעזוב אותי! אני מתחננת..."

"לא! ביקשתי שיתנו לי לבוא לקחת אותך ונתנו לי אישור! את לא נשארת כאן, את תהיי איתי בשמים..."

"אבא לא, בבקשה..."

דינה רצתה לחיות. היה לה דחף חזק. ואז לפתע בחלום ראתה את אמה.

אביה אמר לה: "למה את לא עוצרת אותה? תראי מה היא עושה לי? אני סובל ממנה בשמים, היא הורגת אותי..."

"מה אני יכולה לעשות לה?! אתה יודע שהיא לא שומעת לי. אתה מכיר את הילדה שלך, אתה יודע שהיא בחורה עקשנית..."

האב הסתכל לעבר דינה והנהן בראשו. ואז הסתכל עליה במבט כואב ואמר: "זהו דינה, אני ואת הולכים..."

דינה הבינה שאם היא לא תעשה משהו, היא עלולה למות באמת מתוך החלום!!

היא חשה שהרגליים שלה גמורות כמו אחרי פיגוע. ואז, ברגע שהוא בא ממש לקחת אותה, התעורר בה משהו מן העבר. היא זכרה שמות של מלאכים מהתקופה שאביה

היה חי ושימש כרב והחלה לומר לו: "בשם מלאך פלוני ומלאך אלמוני אני משביעה אותך שתחזור למקום אשר ממנו באת ולא תוכל לפגוע בי לרעה!"
לפתע האב הסתכל עליה ונעלם...
דינה התעוררה מסויטת כולה ומזועזעת. ומיד אמרה לעצמה: 'שלום לבגדים הלא צנועים!'
היא הבינה באמת שאביה סובל ולא הייתה מוכנה לגרום לכך יותר. הפעם היא לא עשתה זאת מתוך פחד אלא מתוך הכרה אמיתית שאביה נמצא בשמים וסובל מאוד מאוד. זה היה כל כך מוחשי, ממש לראות את זה בעיניים. אי אפשר להסביר זאת למי שלא חווה את הדבר כמוה. ויעידו על כך הכאבים הנוראים שחשה ברגליה לאחר שהתעוררה מהחלום...
היא עברה לבית ספר דתי והתחזקה יותר בצניעות. ובד בבד התקרבה יותר אל התורה והמצוות. במשך השנים התחזקה דינה יותר ויותר וזכתה להקים בית נאמן בישראל, וגם לקיים את דברי הפסוק "כל כבודה בת מלך פנימה" - היא חשה כחיילת גאה של בורא עולם! - עצוב לה אמנם שאביה לא זכה לראותה כך בחייו, אבל היא יודעת שבמותו היטיב עימה יותר מאשר בחייו וכעת גם היא זוכה להיטיב עימו.

מהי התשוקה העזה ביותר בעולם?
נחתום את מאמרינו זה בדבריו הנפלאים של ה"גאון מוילנא" גאון הדורות:
"יש עוד תשוקה אשר אין בכוח איש לצייר ולשער חוזקה וגודלה, בעת שמוליכים את האדם מביתו לקברו, ואז תפקחנה כל חושיו ורואה מה שלא יכול לראות בימי חיותו, ומראים לו עונשי הגיהנום ותענוגי הגן עדן, ורואה איך כילה ימיו בהבל... כמה תענוגי גן עדן הפסיד בעולם הזה, כי יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא... כל שעה ושעה היה יכול להרוויח גן עדן בתענוגים נפלאים אשר עין לא ראתה.
ומחמת גודל התשוקה אשר הוא רוצה להתעדן שם והוא אין יכול להיכנס שם מחמת שהוא מלוכלך בצואת עוונותיו, הוא מרוצה להיענש בגיהנום בעונשים קשים ומרים, רק שיבוא אחר כך לתענוגי גן עדן, ואין בכוח אדם לצייר שברו וחרטתו. **ואם יהיה לאדם בעולם הזה אחד מאלף אלפים** (אחד ממיליון) **חלק מהצער שיש לו שם בעולם הבא, היה מוכרח למות מחמת שלא היה יכול לסבול גודל הצער!!! רק בעולם הבא נותן לו הקב"ה כוח שיוכל לסבול זה הצער**. ואז גדול תשוקתו שיתן לו רשות לחזור לביתו ולעסוק בתורה ועבודה כל ימי חייו, **וממרט שערות ראשו, וקורע את בשרו, ואומר**:

"**אוי לי, איך החלפתי עולם בתענוגים נצחיים על עולם חושך**". ומסיים הגאון ואומר: "והצער הזה קשה לו מכל ייסורי גיהנום"!!!"

בת ישראל יקרה!

כל עוד שהנר דולק אפשר עוד לתקן! זכרי זאת! ואם את מאמינה שאפשר לקלקל, תאמיני שאפשר לתקן! והכל! יש לך את כל היכולות לפתוח דף חדש! היי חכמה לנצל זאת כשעדיין הנשמה בקרבך! אחר כך כבר מאוחר!!!

קבלה בידי מאבותי, על שני דברים אסור לדאוג, על מה שאפשר לתקן, ועל מה שאי אפשר לתקן: מה שאפשר לתקן - יש לתקן, דאגה למה? ומה שאי אפשר לתקן - דאגה מה תועיל? (רבי יחיאל מיכל מזלטשוב)

תעצרו את "העולם" אני רוצה לרדת!

הרכזת הייתה המומה

יש אנשים שנולדו במשקל של 6 ק"ג... איך הם נולדו כך? פשוט, זה 'הגנים' של ההורים! ויש כאלה שבבר מצוה שלהם, הם ניראים כמו אביהם. כשהוא עושה הגבהת ספר תורה הנשים מלמעלה אומרות: "וזאת התורה אשר שם משה"... הגברים לא רואים כלום! - מאיפה הגובה הזה? זה טבעי, הוא נולד לאבא כזה

ישנו בחור שנולד חזק טבעי. הוא עומד ליד המנגל והופך 'סטייקים' 'המבורגרים' ו'שניצלים' בידיים! בלי מלקחיים!! הוא לא מרגיש אש וחום בידיים הוא לא מרגיש כלום! - מביאים לו ידית של סיר עקומה מברזל, הוא מיישר אותה בידיים בלי פטיש! ככה הוא נולד!

שאלו אותו פעם: "מה עשית? התאמנת? מאיפה הכוח הזה...?"

"לא, זה בגלל שאבא שלי היה כזה!"

הרבה דברים מהכוח ומהאישיות של הבן נובע מההורים. - אבא שהוא חזק, נולדים לו בנים חזקים! - יהודים רבים, במשך כל הדורות, עמדו בניסיונות מרים קשים ואיומים. מי נתן להם את הכוח לעמוד בניסיונות כבדים ולמסור נפש?

"אבא ואמא" שלנו! - אברהם אבינו! ושרה אימנו!

רק לאחר שאברהם עבר את כל ה-10 ניסיונות בהצלחה, או אז קיבל את התואר "אבינו" וזה כדי שאנחנו - בניו ובנותיו - נדע שאם יש לנו אבא כזה חזק שעמד בניסיונות קשים מאוד... אף אנחנו יכולים לעמוד בהם! - זאת עלינו לשנן ולזכור: **שלאבא חזק, נולדים בנים חזקים!**

מקרה שהגיע מאירגון 'לב לאחים':

המדובר היה בנערה שחזרה בתשובה, והתעלתה בצורה מאוד מרשימה במעלות התורה והיראה. אלא, שככל שהיא התקדמה בשמירת המצוות, כך ההורים שלה לחמו יותר ויותר נגדה ולא איפשרו לה להתקדם ולעשות בשמירת התורה והמצוות ככל העולה על רוחה.

כאשר ביקשה פעם לרכוש לעצמה בגדים צנועים, התבטאה אימה בחריפות רבה נגד זה ואמרה לה: "כל עוד שאני חיה, אני לא אתן לך להתלבש בצניעות... שמעת אותי!!??"

הבת הגיעה מיוזמתה אל הרכזת של 'לב לאחים' ואמרה, "שאין לה יותר כוח להיאבק נגד ההורים שלה. אבל", המשיכה, "את יודעת מה אני מתכוננת לעשות בעניין הבגדים הצנועים, ואיך אשכנע את הוריי שיסכימו לכך?"

"מה?", הרכזת הייתה קשובה כל כולה.

והבת המשיכה: "**אני אחתוך מעט ברגליי, ואעשה בהם פצעים... ואשים עליהם תחבושת**, ואז גם ההורים שלי יבינו שאי אפשר ללכת בבגדים קצרים ולגלות את הפצעים ברגליים, וכך הם יסכימו שאקנה בגדים ארוכים יותר"...

הרכזת הייתה המומה.

"גם אני נדהמתי למשמע אוזניי", אמר הגאון הרב יצחק זילברשטיין בכינוס 'לב לאחים'. הנערה היהודייה הזו, מביאה את עצמה, במעשיה, למעשיהם של גדולי כל הדורות באומה היהודית שמסרו את נפשם למען כבוד ה' יתברך".

כל אחת, ללא יוצאת מן הכלל, יכולה לעמוד בכל ניסיון ובכל קושי בענייני צניעות, עליה רק לרצות ולהכין עצמה לכך.

'איך נפלתי לבעל כזה...'

אחד הניסיונות הכבדים ביותר שיש היום בדור בענייני צניעות, הוא הניסיון במקום העבודה. אנחנו נמצאים בתקופה, שלצערינו הגדול, נהוג שנשים הולכות לעבוד.

לא כל אחת יכולה להישאר בבית. יש נשים שזכו והן אינן עובדות.

צריך לדעת שהסכנות בחוץ הן מאוד גדולות. ישנה התדרדרות והתקררות ביראת שמים כאשר במשך שעות רבות ביום אשה חרדית נמצאת עם אנשים ונשים שמזלזלים בתורה ובלומדי תורה, שמביעים את ההשקפות שלהם במשך יום שלם! - את יושבת שם בחברתם, כמעט כל יום, במשך שעות רבות ושומעת את דיעותיהם הפסולות.

רק מה הבעייה?

את חושבת שאת צריכה למצוא חן בעיני אותם אלו שאת עובדת איתם, ולפעמים את מרגישה איזה צורך להחניף לאותם אנשים ריקים. וזו בעייה חמורה מאוד! (נדבר עליה בהמשך).

אחד מהנזקים הכבדים שנגרמו לאחת הנשים, היה בשלום ביתה.
במשך כמה שנים טובות (!!) היא לא הצליחה להתחבר ריגשית לבעלה, וזאת משום שהייתה עובדת במקומות ששם סוג האנשים היה מאוד מאוד "ירוד" ברוחניות.
אנשים ריקים ופוחזים המדברים ככל העולם על רוחם, מסתכלים איפה שרוצים... שונים לגמרי מבעלה של אותה אשה שהיה בעל יראת שמים ומידות טובות...
ואותה אחת, הייתה חוזרת מהעבודה ופשוט "אוכלת" את עצמה מרוב צער: 'איך נפלתי לבעל כזה... מה כבר אפשר לעשות עם בעל כזה משעמם'... המחשבות הללו רדפו אותה כל הזמן ולא נתנו לה מנוח... - **היא העריצה והעריכה את אותם אלה שאיתם היא עבדה במשך שעות רבות ביממה, ואת זה היא רצתה.**
וכך במשך שנים הייתה בבית קרירות נוראית שפגעה באופן משמעותי בכל התנהלות הבית.
אשה אחרת, גם - עקב עבודתה - לא יכלה להתחבר ולהעריך את בעלה, היא ממש הייתה מנותקת ממנו על לא עוול בכפו! מדובר כאן בבעל שמשקיע את כל הכוחות והנשמה בתוך הבית בעזרה בסיוע ברגש... בכל מה שאפשר (זה חלומה של כל אשה!) **אבל היא לא הייתה מסוגלת להתחבר אליו!!!**
סיפרה הרבנית רות שמש:
"אשה אחת אמרה לי: "תראי, לקחתי על עצמי כזאת עבודה מכובדת, עם משכורת טובה, כדי לגדל דור של תלמידי חכמים, כדי שבעלי יהיה תלמיד חכם, בסוף תראי מה קרה לי? לאיפה נפלתי? אני מרגישה שאני כבר לא יכולה... הם נכנסים לי למחשבות הם נכנסים לי לרגשות, מה אני עושה עם הדבר הזה? אני ממש סובלת... תראי מה עובר עלי".
לפעמים אותן נשים מגיעות להיסחפות ריגשית, וזה כבר מאוד מאוד מסוכן.

דבר אחד היא שכחה

אשה שעובדת במקום מסוים, יש לה איזו מטרה! היא מציבה לעצמה מטרה! היא רוצה להצליח, היא רוצה להתקדם. אבל איך משיגים זאת? - על ידי מציאת חן!
דמיונה מטעה אותה שהיא חייבת לעשות פעולות מסוימות כדי להיות נושאת חן בעיני ה'בוס' ההנהלה והעובדים. אבל כאן באה הסכנה הגדולה...
ברגע שהנשיאות חן מעסיק אותה בעיני גברים זרים, היא מוצאת את עצמה - כמעט בלי לשים לב - בוחרת בגדים! בוחרת מה ללבוש? במה להתקשט? ואיך להתקשט?
היא לא שמה לב שבעצם היא חושבת על מקום העבודה שלה!

בשביל בעלה היא לא מתקשטת (שהרי בבוקר מיד היא יוצאת לעבודה והוא אז הולך לכולל או לעבודה), וגם סתם כך, בלי שום סיבה, אין לה בשביל מה להתקשט.
אז למה בכל זאת היא מתקשטת?
משום שהיא רוצה להיראות טוב כדי להרשים! וכך היא יוצאת לדרך.
אך דבר אחד היא "שכחה" - **ששם גם עובדים גברים**!!!
אברכים רבים מתלוננים על כך שגברים בעבודה מחמיאים לנשותיהם וזורקים להם כל מיני משפטים... הם פשוט "אוכלים את הלב" מצער ומכאב.
אשתו, של אותו אברך, לא מבינה בתמימותה (כי הרי לא מדובר על "פושעות" ו"מזידות" שבכוונה תחילה מתייפות כדי למצוא חן בעיני זרים...!), שהמראה שלה פשוט מושך תשומת לב מרובה גם בלי שתרצה! ופעמים רבות היא רבה עם בעלה ומתרעמת, על כך שהוא מעיר לה... והיא איננה מבינה שהוא צודק!
סיפר לי אברך:
"כשהערתי לאשתי על דבר מסוים שזה מכשיל גברים (לא משנה במה מדובר), היא אמרה לי: "אתם פשוט משוגעים!!". - היא לא תפסה עד כמה שהוא צדק בדבריו! כיון שבתור אשה היא לא ראתה חובה לעצמה בדברים הנוגעים לה לענייני צניעות ועד כמה שזה מכשיל... אבל בעלה כן ראה!
וזה מה שקורה במקום העבודה! שם, על פי הרוב, לא תמיד האנשים הם ב"שיא" היראת שמים... ואף אם הם ניראים כדתיים וחרדים, הרבה מהם מרשים לעצמם לצחוק ולהתבדח עם נשים (ואפילו נשואות!!) ללא כל בושה!
אני אישית, פעם הוצרכתי לקחת איזה טופס מסוים מ'מחלקת החינוך', ובעודי ממתין לפקידה שתתפנה מעיסוקיה, נכנס איש "חרדי". אותה פקידה קמה ממקומה כדי לקחת איזה דבר מה... כשהוא ראה את זה הוא אמר לה בצחוק: "תמיד כשאת רואה אותי את קמה..."
אותה אחת צחקה והחזירה לו משפט דומה...
אני הזדעזעתי כל כולי: "מה זה??!! מה קורה פה??!! אדם חרדי נשוי... אשה נשואה... ככה מצחקקים ביניהם??!! בכזאת חופשיות ובכזאת פתיחות??!! - ולצערי זאת רק דוגמא אחת קטנה ממה שראיתי בניגוד לרצוני (כמה מקרים כאלו את מכירה?)
בנות טובות וצנועות, מבתים ממש טובים, כשנכנסו למקום העבודה היו בטוחות שהבת החזקה הזו לא תהיה מושפעת והיא תהיה חזקה מספיק כדי להצליח לא ליפול לכל מיני פיתויים ולא ליפול להתבדחויות של אנשים ריקים ופוחזים... אבל בלי להרגיש,

לאט לאט היא נגררה לדברים נוראים... וכבר אמר על כך הגאון הרב וואזנר: "**כמה דמעות ספג השולחן בביתי מבעלים ששלחו את נשותיהן לעבודה, ושם, ה' ירחם, נהרס הבית!**"

האשה הטובה והמקסימה והיראת שמים, שנכנסה בהתחלה לעבודה בתום לב ובצניעות, לא חלמה ולא חשבה חלילה שהיא תחשוב על אדם אחר... אבל בסופו של דבר זה קרה!

וזה מתבטא במחשבות שלה; איך אני מתלבשת ובשביל מי אני מתלבשת... זה מתבטא גם בצורת הדיבור שלה עם העובדים.

נורא!

בעלה הגולם והטיפש לא היה מוכן

סיפר ראש כולל:

"היה אברך שהיה מאחר כל בוקר לכולל במשך תקופה. לאחר שהגזים אותו אברך באיחוריו לכולל, הוא התנצל לפני החברותא שלו והסביר לו, שאשתו משתתפת באיזה קורס מחוץ לעיר כדי להתקדם בעבודה והוא באותו זמן ממש מטפל בילדים בבוקר ולכן הוא מאחר.

יום אחד האיחור היה מאוד רציני.

החברותא של אותו אברך התפלא מאוד, מדוע הפעם הוא איחר יותר מהרגיל?

הסביר לו האברך בנאווה: שהלילה אשתו לא הייתה בבית. יש לה מבחן מאוד גדול. וכדי להצליח במבחן, היא נשארה ללמוד כל הלילה במחלקת ההדרכה.

מטעם העבודה שלה שכרו חדר בבית מלון מחוץ לעיר, ואחד העובדים, אחד המצויינים שיודע את החומר מצויין, **אמור ללמד את אשתו במשך לילה שלם!!! בחדר!!! לבד!!! מחוץ לעיר!!!** כדי לקדם אותה בעבודה. עוד מעט היא הולכת לקבל עליה במשכורת ולעלות בדרגה...

אותו אברך מסכן ואומלל חושב לתומו שאולי קצת יכנס כסף, אבל הוא אינו חושב, שהוא עלול לאבד אשה בשביל כמה שקלים... לפעמים רצונו של הבעל כל כך "מעוור" אותו שאשתו תצליח במקום עבודתה, והוא אינו שם לב שהוא בעצם הגורם לכך שאשתו תתדרדר.

היה אדם אחד שהיה לו כושר דיבור חזק מאוד אך הוא השתמש בו לרעה!

אותו אדם היה פשוט "מפיל" נשים חרדיות כשרות ותמימות ברשת של כל מיני דיבורים ועניינים... והרבה הרבה מעבר לזה.

הייתה אשה אחת שהכירה את אותו אדם וידעה מה כוח השפעתו, היא ניסתה לברוח מאותו אדם. היא התחננה לבעלה ואמרה לו: "אני לא רוצה להיפגש עם האדם הזה! נכון, הוא מקדם אותי בעבודה והוא מעלה אותי בדרגה ואנחנו נרוויח הרבה מאוד כסף... אבל אין לי מה לדבר איתו". היא כל כך התחננה וביקשה, אך בעלה לא הסכים בשום פנים ואופן!

הוא עמד על שלו: "לא, לא, לא, זה בסדר אני סומך עליך! אני סומך על היראת שמים שלך... זה בסדר, את לא תיפלי! את יכולה לשבת איתו ולדבר איתו, לא יקרה לך כלום! אל תדאגי!"

הוא היה שולח אותה לכל מיני מקומות מרוחקים בחברת אותו אדם כדי שיוכל לקדם אותה ובכלל לא עניין אותו שהיא נמצאת בניסיון כבד עם אותו אדם.

"אשתי??!!, מה פתאום??!!, חס וחלילה חס ושלום!!" - אותה אשה מסכנה העידה שכל פעם שהיא מול אותו אחד, היא נופלת למחשבות ולהירהורים והיא עומדת בפני סכנת נפילה.

אך בעלה הגולם והטיפש לא היה מוכן.

מחרידי!

זה מזכיר לנו את אותו הסבר נפלא ששמענו פעם על הפיוט 'חד גדיא' המוזכר בסוף ההגדה: "חד גדיא דזבין אבא בתרי זוזי"

פירוש המילים: חד גדיא - גדי אחד. דזבין אבא - שקנה אבא. בתרי זוזי - בשתי זוזים.

הפיוט הזה הוא כולו משל והפירוש הפשוט שלו הוא: שהיה גדי אחד - הכוונה לעם ישראל. שקנה אבא - זה הקב"ה. בשתי זוזים - בשתי לוחות הברית.

אך ישנו הסבר אחר לגמרי נפלא ממש...

חד גדיא - היה גדי אחד. דזבין אבא - שמכר את אבא שלו (המילה 'זבין' בארמית מתפרשת גם כקנה וגם כמכר). בתרי זוזי - בשביל שתי שקלים!!! - כלומר יש יהודים **שמוכרים את הקב"ה בעבור כמה שקלים ולא איכפת להם שזה אסור ונגד רצונו יתברך**...!!!

הגענו למצב כזה שמעסיקים היום נשים חרדיות לצד עובדים ערבים!!!

נשים חרדיות עובדות איתם... והערבי הופך להיות חלק מ'הנוף'.

יושבים בצהריים ואוכלים ביחד, מפטפטים ביחד וצוחקים ביחד... וזה גרם שנשים הגיעו למקרים מסמרי שיער!!! (אגב, זה קרה גם לנשים שהשלום בית שלהן עם בעליהן היה מצויין, כי היצר הרע נכנס כבר לשטח!).

זה בדיוק מה שקורה היום בתחום העבודה של נשים המרשות לעצמן להיקרא "חרדיות"!

"**למה לא הולכות לעבוד אצל הערבים?**"
הגאון הרב וואזנר אמר: "אני שם מחסום לפי שאיני יכול לדבר, אבל דבר זה גרם לחורבן והריסה כמה וכמה בתים מבתי ישראל. ובאמת במקום שהאשה תהיה עזר כנגדו, נהפכה לשונאה של עצמה ושל בעלה ושל ילדיה לדורות עולם! כבר 50 שנה אני עוסק בהנהגת הציבור והשולחן ספוג מהסיפורים הנוראים שקורים במקומות העבודה, נשים מתחילות לעבוד והן צידקניות **ואחרי שנה שנתיים אי אפשר להכיר אותן בכלל!!!**"
הרב נגר סיפר שהוא נכנס לגאון רבי נסים קרליץ ושאל אותו על אודות הנשים שהולכות לעבוד במקומות חילוניים, מה ניתן לומר לאותן נשים?
והשיב לו הרב: "**ואצל הערבים - למה הן לא הולכות לעבוד איתם? משום שמפחדות מהם! מה ההבדל?! למה כאן מחילונים הן אינם מפחדות?! הרי הסכנה הרוחנית חמורה הרבה יותר!!!**".
סיפר הגאון הרב זילברשטיין שפעם בא אברך אצל חמיו הגאון הרב אלישיב לשאול אותו על אשתו שמצאה מקום עבודה טוב עם משכורת מאוד מכובדת, אלא שמלבדה ועוד אשה אחת שומרת תורה ומצוות, כל העובדים היו חילונים. האם לקבל עבודה זו או לא?
והשיבו הרב אלישיב בזה הלשון: "**אם הינך רוצה כסף, תן לאשתך לעבוד במשרד ההוא, אם הינך רוצה אשה, אל תרשה לה לעבוד שם! כי לבסוף תצטרך לגרשה**".
סיפר לנו רב ידוע, שנשאל על ידי תלמידו: "אשתי מצטיינת בהנדסת מחשבים, הוצעה לה באופן רשמי משרה בחברת ענק אלא שהעבודה היא בחברתם של עשרות מהנדסי מחשבים, האם מותר לי לשלוח את אשתי לשם?"
תשובת הרב: "**איני יכול להורות היתר על עבירה חמורה כל כך!!!**"
בת חרדית העובדת במגזר החילוני מעידה על עצמה: "**אני מתפללת תפילה מיוחדת שאוכל לעמוד בניסיון כל יום ויום מחדש**" - למי שמודע מהם הניסיונות במגזר החילוני (ניבול פה, נגיעה, קירבה, צחוקים...) כל מילה מיותרת.
ובמקרה אחר מסופר על בחורה תימניה בשם שרה, שלמדה ב'בית יעקב' בישוב. היא סיימה את לימודיה בהצטיינות. חברותיה לכיתה המשיכו את לימודיהן ב'בני ברק' הרחוקה כדי להמשיך בדרך הישרה.
אך בבית הוריה של שרה הדלות והעוני קשים מנשוא, ואין הדבר אפשרי כלל. בעל כורחה היא נשלחת ללמוד פקידות... וזה לה המבחן הראשון.
מול גלים של לעג ושטנה, מול רוחות מאיימות, עומדת הנערה בת ה-14 איתנה ברוחה. מלחמה כה קשה, לשמור על צניעותה ועל טוהר הליכותיה.

וכך היא כותבת ביומנה: "...**בבית הכנסת הסמוך לדירתנו שפכתי דמעות רבות כמים... ריבונו של עולם! עזרני ללכת בדרך ה', שלא אתקלקל. אנא, ריבוני, חזקני נא!**"
בעת עבודתה במקום חילוני, פונה היא מעל גבי יומנה בזעקה אילמת הבוקעת רקיעים: "**סלח לנו, אבינו מלכנו. אני עובדת במקום כה חילוני, כה רחוק מהכרה באבינו מלכנו. נלחמים בי על השרוול הארוך, על הגרביים, על אורך החצאית. איננני יכולה עוד! אך על מצות הצניעות לעולם לא אוותר**". - ואז, בהחלטה נחושה, עוזבת שרה את עיר מולדתה ופונה אל הסמינר ב'בני ברק' על אף הקשיים...
אברך חסידי, נאלץ מחמת קושי הפרנסה (ועוד סיבות נוספות) ללמוד מחשבים "במכון "החרדי" להכשרה מקצועית" - מאחר והיה בעל כשרון אדיר הוא גמר בהצלחה מדהימה את לימודי המחשב. בהמלצת "המכון החרדי" נשלח לקבל משרה קבועה בטכניון בחיפה.
האברך, בירר מעט אצל אנשים מהו היצור הזה שנקרא "הטכניון בחיפה"? התברר לו שהשם שמתאים לו הוא לא אחר מאשר "**מאורת נחשים צפעונים**" - תערובת מזעזעת של גברים ונשים העובדים יחד!!! זה הספיק לו בשביל לענות בסירוב להצעה זו.
אנשי "המכון החרדי" ממש ריחמו על "המצומצם" הזה שלא מבין איזה 'מכרה זהב' נזדמן לפניו, ניסו לשכנעו ונכשלו. אך לא וויתרו... הם נפגשו עם הטכניון בחיפה על הכשרון העצום הגלום באברך חסידי זה, ושיכנעו אותם שהוא ממש יהלום ואסור לוותר עליו.
מהטכניון בחיפה התקשרו לאברך באופן אישי להציע לו משכורת עגולה, שגם עובד בכיר ותיק לא זוכה לה...
הוא נשאר בסירובו, "אני לא מוכן! בשום פנים ואופן!", אמר.
הוא הבין שהליכה לטכניון תביא לסוף שלו - סוף ליהדות! וסוף למשפחה!
"**מה, הוא הגיע?**" **כל החברות של בתי התרגשו**...
כל אחת צריכה לעשות חשבון נפש פרטי עם עצמה - איך היא מדברת עם גברים בעבודה, ואיך היחס שלה אליהם. עליה לשאול את עצמה: 'האם אני מדברת באמת נטו רק בענייני עבודה או שאני לעיתים גולשת גם לעניינים אחרים, ואפילו אישים, מחוץ למסגרת העבודה?'
בין היתר, זה כולל גם שלא לקרוא לגברים בשמם הפרטי!!! (דבר שמאוד נפוץ היום). ואף שכבר התרגלה לקרוא להם בשמם הפרטי, אין שום היתר להמשיך בכך!! עליה להיות

חזקה דיה לדבר איתם מכאן ולהבא אך ורק בלשון ריחוק והסתייגות. (במקום לומר: "משה, תביא לי את ה..." לומר: "אם אפשר להעביר את ה..." או, "אם תוכלו בבקשה לתת את ה...")
ואף היא עצמה צריכה ליזהר איך שגברים מדברים איתה... שלא לתת להם לקרוא לה בשמה! ("מרים, הבאת לי את ה..." או, "יהודית, טיפלת ב...") וכל שכן שלא להרשות להם, בשום אופן, שיקראו לך בשם החיבה שלך!! - שם חיבה זה דבר אישי ופרטי, שרק בעלך ורק נשים יכולות לקרוא לך בו. קוראים לך: 'שרי' 'רחלי' 'ציפי' 'דסי', 'רבקי'... שמות חיבה אלו לא ישמעו מפי גבר זר! נקודה!
לומדים את זה בפסיכולוגיה: שאם קוראים אחד לשני בשמו הפרטי, **זה מקרב בין השנים**!!!
סיפר לנו אברך, שאחותו עבדה במקום מסויים. הבוס, מתוך פתיחות, הרשה לעצמו לקרוא לה בשם החיבה שלה. היא פנתה אליו בחומרה ואמרה לו בתקיפות: "**בשם חיבה קורא לי רק בעלי, אתה שומע**??!" - היא העמידה אותו במקום! היא לא התביישה ממנו ואף לא פחדה שאולי הוא יפטר אותה... - **אז מה אם הוא הבוס שלה**??! **וכי יש לו זכות לקרוא לה כך**...??!!
סיפרה רבנית אחת:
"פגשתי השבוע אשה שנמצאת במקום עבודה שאנשים מסביבה אין להם מושגים בדברים הללו. היא אמרה לי, שהיא פשוט הציבה להם גבולות! היא נשמרת, היא נזהרת, היא מתרחקת... כשאיזה מישהו מנסה 'לזרוק' איזו דיבור... היא מחמיצה פנים! מזעיפה פנים! העיניים שלה יוקדות אש! היא יוצרת גדר רוחנית סביבה... ואף אחד לא מעיז להתקרב לארבע אמותיה.
היא הודיעה להם באופן נחרץ ביותר: "**תבינו, זה הכבוד שלי! אני אשה יראת ה**'!"
סיפר הרב מנחם שטיין:
"בא לברית של הנכד שלי אדם חילוני בן 55 עם שתי כיפות מקרטון של הכותל המערבי, טיפוס כזה שבחיים לא היה בבני ברק, ופתאום הוא שואל אותי: "איפה אולם וגשל? פה זה אולם וגשל? אני מחפש רחוב מלצר..."
אני לא ידעתי מי זה, חשבתי שזה מן סתם אדם מסכן שמחפש קצת אוכל...
אני אומר לו: "בוא תאכל יש פה שניצל... יש פה דברים טובים..."
אני שומע התפעלות אצל העזרת נשים... חברותיה של בתי התרגשו ודיברו ביניהן... "מה, הוא הגיע...??". הבנתי שהן מתכוונות לאותו יהודי מסכן שנכנסתי איתו לאולם.
לתדהמתי התברר לי, שאותו "מסכן" הוא לא אחר מאשר מנכ"ל גדול של 850 עובדים!!
הוא ישב שם. שמע דרשות של רבנים. היה מבסוט... לאחר מכן הוא קם ללכת.

הוא ניגש אלי אחר כך ואומר לי: "דע לך, אני לא בא לכל ברית ולכל אירוע... באתי להביע הערכה לאותן קבוצת נשים חרדיות! אני מקנא בחינוך שלכם! הן "ליידיות" אמיתיות, הן נסיכות, הלואי שהייתי יכול לחנך כך את בנותיי!"

"למה אתה מתכוין?", אני שואל אותו.

הוא אומר לי כך: "בתחילת העבודה, בתך באה עם חברתה ואמרה: "אני מבקשת, אני מקווה שלא תעלבו... **לא לקרוא לנו בשם הפרטי!** יש לנו שמות משפחה גברת "לוי" גברת "אזולאי"... **זה התנאי שלנו! אם אתה לא רוצה, אל תקבל אותנו! צינור הפרנסה לא עובר דרכך! אלוקים הוא המפרנס שלנו!**".

"בהתחלה", כך מספר לי אותו מנכ"ל חילוני, "חשבתי שהגיעו לפה קבוצה של נשים מ'איראן'... שאלתי את המחלקה: "איך הן עברו את הבקורת של הפסיכומטרי??"

אבל היום, אנחנו מעריצים אותן!! הן ממש כמו מלכות!! אין צחוקים עם גברים... אצלן זה נטו עבודה. הן עושות פי - 1.6 יותר ממה שעושה עובדת חילונית או חרדית מודרנית. עשינו אחריהן מעקב. אני רוצה רק כאלה עובדות, אני הולך לקבל רק את הסוג הזה!!".

"אבל", אומר הרב שטיין, "היה כואב לי לשמוע שהוא הוסיף לי עוד משפט אחד:

"יש לכם שתי סוגים גם למי שנקראת אצלכם חרדית: הבת שלך זה סוג אחד! ויש עוד סוג אחר שאומרת: "אני חרדית", והיא, בעצם, גם כן **כמו הנשים החילוניות, צוחקת כל הזמן עם גברים**. תשמע, לא כולן אצלכם כמו שחשבתי"... אמר לי שלום והלך".

פעם ניגשה בת של אחד האדמורי"ם הגדולים לאביה ואמרה לו, שהיא חייבת מכורח הפרנסה לעבוד באיזו שהיא עבודה משרדית. "אבל אבא, מה אני אמורה לעשות? הרי אני חייבת לדבר עם אנשים ואני פוחדת מאוד לא להיכשל... יש לך איזו עצה בשבילי?"

אמר לה האדמו"ר: "לפני שאת מוציאה דיבור מהפה, תחשבי מה בורא עולם אומר על הדיבור הזה! אם נראה לך ואת מרגישה, שאת מדברת נטו צרכי עבודה... מילה אחת נוספת לא, את יכולה להיות רגועה! בשמים לא ידונו אותך!".

וכאן אנו פונים לאימהות היקרות!

את שולחת את הבת שלך ללמוד מקצוע, תחשבי את ובעלך מה אפשר לעשות כדי שהבת תלמד מקצוע שלא יפיל אותה אחר כך ברוחניות (צריך להתייעץ על כך עם רב שמבין היטב את חומרת הדברים). חשבי רגע:

כמה השקעת לרוות נחת מילדייך לראות אותם צועדים בדרך ה'?

כמה הקרבת כדי שיהיו כולם זרע ברך ה' שומרים תורה ומצוות כהלכה?

מה שווה לך המשכורת הגבוהה שתכניס הבת שלך בעתיד, כאשר את יודעת שהמציאות היום בהרבה מהמקרים שהבנות עם המשכורות הגבוהות נופלות בגלל אנשים מפוקפקים???!!

נכון, מקובל כיום שההשתדלות להשיג את הפרנסה מוטלת על האשה! וזה במטרה שהבעל ימשיך ללמוד תורה במנוחת הדעת. אבל לעיתים, כאשר אין לאשה אפשרות למצוא עבודה המפרנסת את בעלה, היא פונה למקומות שאין רוח חכמים נוחה מהם.

במקרים אלו זועק סימן שאלה גדול... האם זוהי ההשתדלות שהקב"ה רוצה מאיתנו?

האם בנות ישראל הנחשפות יום יום לפרצות החברה במקומות עבודתן, תצלחנה לפרנס את בעליהן במקומות שיש בהם נידנוד עבירה?

איך יתכן שתשרה הברכה בעבודה שכזאת??!

"**שאלה קשה. לא ידעתי מה לענות לה.**"

סיפר הרב עזריאל טאובר:

"נשאלתי על ידי בת שלמדה בבית יעקב בארצות הברית. היות והיא שואפת להנשא לאברך בן תורה ואביה אינו דתי ולא יתמוך בה, וכמו כן סיכוי למצוא עבודה כמורה אין לה... לכן היא שואלת, האם מן הראוי שתלך ללמוד באוניברסיטה את מקצוע המחשבים, וכך תוכל למצוא עבודה שמשכורתה כ-90,000 דולר לשנה (!!) ויהיה באפשרותה לחסוך ולהנשא לבן תורה ולאפשר לו ללמוד כל חייו בתורה הקדושה, ללא שום עול פרנסה...?"

תוך כדי הדברים, היא סיפרה: "בילדותי הייתי רחוקה מהדת, לאחר שגדלתי מעט בגיל 21, זכיתי להכנס ל'בית יעקב', מאז השתדלתי להתנהג כבת ישראל כשרה, איני רוצה להיות חשופה שוב להבלי העולם הזה ולהיות מעורבת בין הגויים... אם אלך ללמוד באוניברסיטה, כל הצניעות שבניתי בעמל ויזע במשך שנים, תהיה נתונה בסכנה... לכן שאלתי היא, האם ללכת וללמוד באוניברסיטה ולהנשא לבן תורה? או לחפש עבודה פשוטה ולהנשא ליהודי עובד שאין תורתו אומנותו?"

שאלה קשה. לא ידעתי מה לענות לה.

שתקתי מעט ואחר כך אמרתי לה: "תראי, עבורך אין לי תשובה! אבל אם הבת שלי הייתה שואלת אותי את השאלה הזו, הייתי אומר לה, להנשא לבעל הקובע עיתים לתורה, למרות שאין תורתו אומנותו, ואפילו לבעל שעמל לפרנסתו בעבודה בזויה, כגון, סלילת כבישים, או בתברואה... **ובלבד שאת לא תלכי ללמוד באוניברסיטה ולא תקלקלי את התואר של "כל כבודה בת מלך פנימה"**.

הייתי אומר לבתי: "אם הקב"ה לא זיכה אותך לבעל בן תורה אין הדבר באשמתך! את שאפת לכך, אבל הקב"ה הוא המזווג זיווגים וזהו רצונו! אין זה מתפקידנו לדאוג לכך! התפקיד שלי הוא, לדאוג לכך שבתי תשאר בת ישראל כשרה וצנועה!" - "אבל לך", פניתי אל אותה בת, "איני יכול לפסוק!".

הצעתי לשואלת שאציג את שאלתה לפני אחד מגדולי הדור.

הלכתי אל הגאון רבי שמעון שוואב (רבה של וושינגטון), סיפרתי לו את הדברים והצגתי לפניו את השאלה... הוא שתק. גם לו היה קשה לענות. "זוהי שאלת חיים המשקפת בעייה גורלית!" אמר לי. אך כשהוא שמע את תשובתי שלי, מה הייתי מייעץ לשואלת לו הייתה בתי, הוא אמר: "אכן הנך צודק במאת האחוזים! - וכך יש לענות לבת ישראל!".

אנשים היו נבהלים, 'מה זה היצור הזה?!'

אם את אשה נשואה שעובדת כרגע בחברת גברים, כדאי לך לדעת דבר נוסף חמור מאוד, שאומר אותו רבי שמעון בר יוחאי בזוהר הקדוש:

"לכל אשה יש צינור של שפע! כשהאשה נשואה צינור השפע שלה זה בעלה! - כלומר, דרך בעלה אמור להגיע השפע הפנימי שלה, שזה: הפרנסה שלה, המצב הנפשי שלה, המצב רוח שלה, השלווה שלה... הכל!"

מה קורה אם אדם מהרהר באשה שהיא זרה לו?

אומר הזוהר הקדוש, אדם שמהרהר באשה שהיא זרה לו, **הוא גוזל ממנה את השפע שהיה מיועד לה - ושהייתה אמורה לקבל אותו ישירות - מבעלה!!!**

זה מסביר את התופעה, שפתאום אשה מרגישה שלא טוב לה. לא טוב לה עם בעלה... לא טוב לה בבית... יש בעיות בפרנסה... היא מרוויחה הרבה ובכל זאת יש בעיות בפרנסה?

והיא איננה מבינה שהיא, בעצם, זאת שגרמה לעצמה שיהרהרו בה גברים... וכתוצאה מכך היא איבדה את מה שהייתה אמורה לקבל!

סיפרה רבנית חשובה מבני ברק:

"מגיעה אלי אשה ושואלת אותי: "תגידי לי, למה אני לא מאושרת?"

אני אומרת לה: "תסתכלי, את כל כך נאה, הקב"ה נתן לך כזה חן, אבל תראי, התלבשת באופן כזה שכולם מסתכלים בך!! בעלך היה אמור לשמוח בך... אבל כל אחד שעובר, לא יכול שלא להסתכל בך... הלבוש שלך מושך את העין... אז מה הפלא שכל השפע הרוחני והגשמי נגזל ממך??!!"

המשכתי ואמרתי לה: "את בת ישראל כשרה טובה וצדיקה, לא חבל? למה את מתלבשת כך? נכון, את צריכה לצאת ולעבוד כי אין לך ברירה... אבל לא בכל מחיר!!! וכי זה המחיר שאנחנו משלמות, לאבד את השפע היקר לנו מן הכל...???!!!".

ומצד שני...

את רואה איך נשים עובדות ברצינות. איך היא מתייחסת לאנשים.

בלי צחוק, בלי קלות ראש. היא שמורה, היא נזהרת, לא מדברת מילה אחת מיותרת מחוץ למסגרת העבודה. היא לא שמה על עצמה תכשיטים וגם איפור... היא יודעת שהיא משרתת פה ציבור והיא מודעת לכך שהעיניים של כולם עליה.

הייתה בחורה צעירה, שמאיזו סיבה נאלצה לעבוד באיזו שהיא מאפייה; למכור בורקסים, קוראסונים, ושאר דברי מאפה, באופן ישיר ללקוחות. היא הייתה בחורה מאוד נאה, והיא חשבה רבות מה לעשות כדי שלא יכשלו בה? עלה לה רעיון.

מה עשתה?

אם אשה הייתה נכנסת לקונדטוריה, היא הייתה מדברת איתה רגיל. אולם כל גבר שהיה נכנס לקונדטוריה... היא מיד הייתה מורידה את העיניים ומדברת איתו בקול גברי קשה ותקיף.

אנשים היו נבהלים, 'מה זה היצור הזה?!' - היו שמים לה את הכסף ובורחים.

העצה הזו ממש הצליחה! עד שנתגלתה אליה בחלום סבתה שהייתה צדקת ואמרה לה: "תדעי לך נכדתי, בזכות הנחת שאת עשית בשמים על הדבר הזה, כתבו לך שתזכי להיפקד! ולא רק שתזכי להיפקד אלא תפקדי גם בילד צדיק!!! ואכן כך היה.

"שלום, קוראים לי מזי"

היה מעשה לפני מספר שנים, על גברת נכבדה שהגיעה לרבנות בתל אביב.

היא פנתה לאחד הדיינים ואמרה לו: "תשמע, אני מודעת לכך שבעלי לא נוהג כשורה ואני יודעת שהוא... ואין לי שום דרך להוכיח זאת. אני רוצה להתגרש ממנו, חד וחלק! אני מבקשת ממך כבוד הרב שתושיע אותי מהמצב הזה".

הרב אמר לה: "אין בעייה, אני אבדוק את העניינים!" - הרב עשה מעבר למה שהוא מחוייב, בדק והוכיח שבאמת האשה צדקה בכל! בעלה אינו אמין לחלוטין!

בהשפעת הרב, השתלשלו הדברים לכך שסוף סוף האשה הזאת קיבלה את הגט.

היא הרגישה מאוד הקלה. לאחר קבלת הגט היא מגיעה לרבנות עם בונבוניירה ביד אחת והיא ניגשת לרב. היא מושיטה לו את ידה ללחיצת יד ואומרת לו: "תודה רבה כבוד הרב!"

אומר לה הרב: "מחילה, אני לא לוחץ ידיים!"

היא לא הבינה: "כבוד הרב, באמת מה אני בסך הכל רוצה... זה רק לחיצת יד?"
הרב לא התבלבל וענה לה: "**תראי, אני לא רוצה לעשות לאשתי מה שבעלך עשה לך!**"
היא כמעט התעלפה: "כבוד הרב ה' ישמור... אתה חושד בי... רציתי רק ללחוץ לך את היד, רק להגיד לך תודה רבה מצד הכרת הטוב!??"
הוא אמר לה: "גברת, לא נעים לי להגיד לך את זה, אבל אני אספר לך שתביני איך בעלך הגיע לכל מה שהגיע. תראי, בעלך עובד באיזה משרד מכובד. הוא רשם: "דרושה עובדת מנוסה". וככה התחילו להגיע פקידות.
כל אחת ניגשה אליו ואמרה לו: "שלום, קוראים לי מזי". הוא לוחץ לה יד ואומר: "נעים מאוד". לאחר כמה דקות הוא ראה שהיא לא מתאימה, ואמר: "נקסט..." (הבאה בתור).
באה השניה: "שלום, קוראים לי סמדי"
"נעים מאוד סמדי..." - וכן הלאה.
עד שהגיעה אחת בשם: אוריאנה.
"שלום, קוראים לי אוריאנה".
הוא לחץ לה יד ואמר: "נעים מאוד". - הוא כמובן קיבל אותה. הדברים השתלשלו לקריאת שמה הפרטי... ואחר כך לקריאת שם חיבה... וזה עבר לדיבורים מיותרים מעבר לענייני עבודה... קצת חיוך... צחוקים... מחמאות... טפיחה פה וטפיחה שם... והנה", סיים הרב את הסברו, "היום את מקבלת גט! את מבינה גברת?! - אם הוא לא היה מתחיל ב- רק לחיצת יד, היום היית אשה נשואה בבית כשר ונאמן בישראל!!!".
בל נטעה לחשוב, שדברים אלו עלולים לקרות רק אצל אותם אלו שאין להן שלום בית. הגיעו מקרים חמורים בבתים שהשלום בית שם היה מוצלח ביותר. קשר טוב בין הבעל לאשה, שמחה ביניהם... והאשה אמרה: "אני לא יודעת מה קרה לי? הרגשתי פתאום שאני רוצה לפטפט עם הגיס שלי, רק לפטפט...". ומזה אסון חמור מאוד נחת על ביתה. מהדיבורים ומהפטפוטים... הגיעו לצחוק... ומזה הגיעו גם ליחוד בתוך בית סגור... והבעל עלה על זה.
אשתו אמרה לו בפחד: "לא קרה שום דבר... לא היה שום דבר... היה רק התיחדות באותו בית".
אבל בעלה כבר לא יכל היה לתת בה אמון. זעקות שבר נפלטו מפיו: "איך יכול להיות שצחקת איתו...? איך יכול להיות שדיברת איתו...? שנכנסת לתוך בית אחד איתו...?"
מדי פעם הוא היה זועק זעקות נוראות קורעות לב... שהוא לא יכול לחיות איתה.
הוא פשוט רצה לקום ולפרק את הבית. בית מוצלח שחיו בו בשלום ובשלווה...
"מי אומר לי שזה לא יקרה מחר עוד פעם??", טען לה בכאב.

האשה בכתה והתחננה, הבטיחה לו הבטחות... כלום לא עזר!
המקרה הזה הגיע עד בית ההוראה.
הדיינים דיברו הרבה עם הבעל, ניסו המון לפייס לשדל ולשכנע... הבעל אמר להם: "לא הייתה כמו האשה שלי בעולם!!! שום אשה בעולם לא הייתה כמותה!!!"
אמנם הדיינים נתנו לה אחר כך תיקון על כל מה שעשתה, אבל מבחינה ריגשית היא יצאה לו מן הלב... לחלוטין!!! מבחינתו, זהו! הכל כבר נגמר ביניהם! לא יוכל עוד להיות מה שהיה פעם!
הוא היה שבור... השלום בית הנפלא ששרר ביניהם, התרסק לגמרי...
והכל כתוצאה ממה...?
"**זהירות**!!!" - **מחמאה**
חכמינו הקדושים אומרים: "אשה נקנית בפרוטה"! כלומר, כשאיש רוצה לקדש אשה תחת החופה, בשביל לקנות אותה - שתהיה אשתו - מספיק אפילו בפרוטה אחת (ב-10 אגורות).
אך יש לזה גם משמעות נוספת: "אשה נקנית בפרוטה" - הכוונה היא, שאפשר "לקנות" ולמשוך תשומת לב של אשה... "בפרוטה", אפילו בדברים קטנים ופשוטים! - כמו למשל: **מחמאה**!
כשבאו חכמינו הקדושים ואמרו, "שנשים דעתן קלה!" לא הייתה כוונתם כדי לבזות את הנשים (כפי איך שנתפס היום הביטוי הזה בצורה מסולפת!), חלילה וחס! כוונתם הייתה להיפך! כדי להזהיר את הנשים ולשמור אותן! מפני שמצויה בהן תכונת אופי חלשה: **שדעתן קלה מאוד לשינוי**, ולכן עליהן להיזהר מאוד מכל מיני מילים ומחמאות הנשמעים מפי גבר זר.
כיון שבמילים ובמחמאות יכולים בקלות רבה "לקנותה" וגם... "להפילה"!!
במחמאה אחת - ניתן לסובבה 180 מעלות! והיא כבר מאבדת את האיזון העצמי שלה...
כמה מסוכן הדבר!
בחורה אחת בת 16 וחצי, הלכה לעשות 'ביבי סיטר'. כל הזמן היא התנהלה בקשר עם האמא. יום אחד היא מקבלת הודעה מ... הבעל! הוא שלח לה מחמאות דרך הפלאפון! היא באה וסיפרה זאת לרבנית שלה.
היא אומרת: "הוא שולח לי כל השבוע הודעות, ואני לא עונה לו, אני לא יודעת מה לעשות?"
"מה קרה?", שאלה אותה הרבנית.
"אני אגיד לך את האמת, הוא התחיל להגיד לי מילים, זה התחיל לבלבל אותי!"

לאחר שהרבנית דיברה איתה וגם נתנה לה הדרכה מפורטת, היא הצליחה לצאת מזה.
סיפר מדריך חתנים:
"לפני כמה שנים היה אברך אחד שהשתגע. כל הזמן היה צועק ברחובות שהוא "המשיח".
אשתו, שהייתה - בניגוד לבעלה - שפויה לחלוטין, לקחה את הדברים בשאט נפש ולא התייחסה לזה. כאילו כל זה לא נוגע אליה.
שאלו אותה: "מה, זה לא מפריע לך? למה את לא מתגרשת ממנו?"
היא ענתה: "מה אני אעשה, הוא כל הזמן מחמיא לי. הוא אומר לי מילים כל כך יפות!"
כשמחמיאים לאשה על איך שהיא נראית או על כישוריה, **זה עושה לה משהו בלב**.
ואפילו שעושה את זה ערבי מזוהם...
סיפרה רבנית חשובה מירושלים:
"ישבה אצלי בחורה צעירה שלומדת בסמינר 'בית יעקב', היא הולכת עם ערבי. הביאו אותה אלי שאני אוציא לה אותו מהראש.
היא אומרת לי: "הוא נחמד והוא זה..."
אמרתי לה: "את לא יודעת מה שהערבים עושים?! לוקחים אותך לכפר שלהם ואת נהיית עבד עבדים לאמה שלו, לאחיות שלו. משפילים אותך... זורקים עלייך נעליים... מכים אותך מכות רצח... עושים ממך קציצות...". (וזה חוץ מהסבל והיסורים שתצטרך לשלם בעולם הבא על כך שהתחתנה עם גוי).
מה היא אומרת לי בטיפשותה?: "לא, זה ערבי טוב, זה לא כמו כולם! זה משהו אחר..."
אמרתי לה: "כל הבנות אמרו על הערבי שנפגשו איתו שהוא משהו אחר... מה קרה להן אחר כך, את יודעת?!... מה קורה איתך??!!"
ואז היא סיפרה לי: "באתי לעבוד באיזה מקום, ויצאתי כשאני מאופרת ומקושטת כדי להרגיש טוב עם עצמי, (אבל גם הערבי הרגיש, יש לו עיניים גדולות...) הוא החמיא לי על המראה שלי, וזה עשה לי טוב"...
אמרתי לה: "תשמעי, זה מנוול! הוא רק רוצה אותך בחינם! כי אם הוא רוצה אשה ערבייה הוא צריך לשלם לאבא שלה גמל וכמה כבשים... ואותך הוא לוקח בחינם! מה את פח זבל שלוקחים אותו בחינם...? בשום אופן לא!".
ברוך ה' לאחר שיכנועים רבים היא עזבה אותו.
אבל איך זה קרה? בגלל **שהחמיאו לה במקום העבודה**.
תופעה זו מאוד נפוצה לצערנו הרב.

ה'בוס' משבח אותה על חריצותה או על כישוריה ומדבר אליה תמיד בלשון רכה ועדינה ואף מחניף לה... וזה בעיני האשה מושך יותר מהקשר שיש לה בבית. כי מטבע כל אדם להימשך יותר למקום שמכבדים אותו ומעריכים אותו - וכל שכן אצל אשה! שם היא "במרכז".

לעומת זאת, כשהיא בביתה, היא מרגישה כעוזרת בית בבגדי עבודה. ועל אף שהיא "סחוטה" מהעבודה בחוץ, היא מבשלת, מכבסת, שוטפת, מחתלת... ולפעמים אף מקבלת תלונות: "לא נקי", "לא טעים", "לא מסודר"... דמיונה מטעה אותה, ששם בעבודה, בחברת אותו 'בוס', יותר נעים ויותר נחמד...

ולכן אנו חוזרים ומזהירים: היי מודעת לחולשתך הגדולה בדבר הזה! היי זהירה מאוד מאוד מכל חיוך, מחמאה או מילה טובה היוצאת מפי גבר זר! זו מלכודת מסוכנת!!

ואם, חלילה, קרה והחמיאו לך או אמרו עליך כמה דברים טובים... תתעלמי! ואל תתייחסי לזה! תפתחי תחושת סלידה, בחילה, ותיעוב... מאותו אדם זר שהחמיא לך.

זכרי: בנפשך הדבר.

חולי נ(ו)פש! - כשרות, לא רק על האוכל!

אחת מהמכות הקשות שספגנו בשנים האחרונות, היא מגפת הבתי מלונות ומקומות נופש ואף טיולים המעורבים לחו"ל (כולל לנשים בלבד!). מקומות אלו, כפי שהתברר, הורידו את המשתתפים בהם בירידה רוחנית ממש!!! (ולעיתים אף בירידה מן הדרך לצמיתות!!!)

צריך לדעת, שגם כשמארגנים נופש לחרדים בלבד, לא תמיד המקום חרדי! (שלא לדבר על כך שהאירוח הוא בבתי מלון חילוניים מלוכלכים "שמנדבים" שבוע נופש לחרדים, וחלק מחדרי המלון מושכרים לחילונים פרוצים, ויש בהם בריכה מעורבת או נפרדת הנראית מחלונות המלון... אשר אין לשער את גודל השיפלות והתועבה!!! ה' יצילנו.)

ולא תמיד גם הציבור עצמו חרדי ממש! פעמים רבות מגיעות משפחות שלימות של גברים ונשים בנים ובנות, שחסרים מאוד ביראת שמים. והתנהגותם במקומות אלו, גובלת בחוסר צניעות ממש!!

"**מה הבעיה?! לנשים זה אחרת...**"

ברצוננו להציג בפניך, בת ישראל יקרה, שלושה מכתבים כואבים ומזעזעים ביותר שחלקם הגדול צונזר כמובן (מטעמי צניעות) שנשלחו על ידי שני אברכים ואשה אחת (אנו מצטטים אותם כלשונם):

"הנני כותב בשם אשתי את הדברים הבאים שהיא ראתה וחלקם שמעה מכלי ראשון.

אני חסיד... גר בעיר במרכז הארץ, והעדות היא על אשתי וחברותיה, כולם משפחות של אברכים חסידיים. בשנה שעברה הם נסעו יחד קבוצה של נשים לבית המלון 'לגונה' באילת לארבעה ימי נופש - וכל זה אורגן על ידי חרדים.

מדובר בנופש קבוצתי לנשים בלבד! מכל רחבי הארץ. רוב הנשים היו חרדיות אבל היו הרבה גם בעלות תשובה ומזרחיסטיות. לאחר שחזרו, סיפרה אשתי על חברותיה (החרדיות) **שראו בעצמן טלוויזיה בכבלים. נשים חרדיות רבות יצאו לקניות בקניונים הגדולים באילת לחפש מציאות** (מדובר במקום תערובת ופריצות שאין כמוהו). בערבים יצאו נשים בקבוצות קטנות לטייל במרינה ליד המים **ונכנסו למספר מועדונים שנמצאים סמוך להבית המלון**. הנשים אמרו שנכנסו רק להציץ לרגע, אולם התעכבו שם יותר. מדובר במועדונים בתערובת ובפריצות נוראה.

נשים רבות הלכו במסדרונות ובחדרי אוכל **בחוסר צניעות בנוכחות זרים**...

בהסכמת בית המלון נכנסים מידי פעם רוכלים למכור דברי נשים: בושם, איפור, פאות, הלבשה אישית וכדומה. **עובדי הניקיון ואנשי תחזוקה שוחחו עם נשים... מאיפה הן בארץ ומה עיסוקן בחייהן הפרטיים**...(!!?)

אשתי חשבה בליבה מחשבה מזעזעת: 'אם באילת מותר, מדוע שבבית יהיה אסור??!' היא העיזה לרמוז בחצי מילה לחברותיה: "אם הרגישו לא נעים במקומות תועבה אלו כאשר הן באות מבית חסידי שנזהר יותר?" החברות שלה ענו לה בביטול: "**מה הבעייה?! לנשים זה אחרת, להן מותר לראות**..."

דברים אלו הם מעט ממה שאשתי יכולה לספר. ואם נופשים מתועבים כאלו ימשכו, אני חושש שבדור הבא **כבר לא יהיה עם מי להתחתן!!! רחמנא ליצלן!**

על החתום ל.ס. - מרכז הארץ"

היא חזרה חצי חילונית!

שמי ד.י. ואני אברך כולל... גר בשכונת... בירושלים.

הנני מעיד בזה שבשנה שעברה, אשתי השתתפה יחד עם קבוצה שלימה של נשים חרדיות בנופש מאורגן באילת. את הנופש עשתה אשה חרדית בשם... והיא שכרה את הבית מלון כולו - רק לנשים חרדיות. לפני שאשתי נסעה ביררנו שיהיה שם אוכל בהכשר מהודר ושלא יהיו גברים בבית המלון. גם טלוויזיה לא רצינו שיהיה אבל המארגנת אמרה **שאי אפשר לבטל את הטלוויזיה והכבלים** - שזה דבר קבוע ונשאר בחדר, אלא אפשר לכסות עם מגבת ולא להדליק(??!!).

אשתי חזרה מהנופש מרוצה מבחינת האוכל והמנוחה, אולם לדאבוני **מבחינה רוחנית היא חזרה חצי חילונית!!!** מושגים חדשים נכנסו לה לראש. היא לא רצתה לספר לי

הכל כי גם השנה היא רוצה מאוד ללכת. אבל אני שראיתי כמה זמן לקח לה לחזור לעצמה מבחינה רוחנית, אינני מעוניין שתלך שוב.
מה שהצלחתי לשמוע ממנה היה, שכל בתי המלון נמצאים שם ליד המרינה על שפת הים, וכשיוצאים ונכנסים למלון עוברים בטיילת, ובאים לשם תיירים מכל העולם, אנשים שונים ומשונים וגם ישראלים צעירים רבים. עובדי בית המלון ואנשי התחזוקה הרבים - הם גברים! ועבדו שם כרגיל! למרות שדרשו שיהיו שם רק נשים.
אשתי סיפרה, שבערב ארגנו לנשים הרקדות עם מוזיקה מחרישת אוזניים והכניסו את כולם באולם ריקודים מיוחד שיש שם 'בר' של משקאות חריפים, **נשים ערבבו משקאות, שתו והשתכרו ורקדו עד 3:00 לפנות בוקר!!!** ויותר אי אפשר להעלות על הכתב...
העיתונות החרדית המפרסמת מלונות אלו ("יתד נאמן" "והמודיע") - אחראית להרס אלפי משפחות!!!
בכבוד רב ד.י. - ירושלים.

"**הם הסתכלו מהחלון לבדוק אם אני לא נמצאת בשטח**"
לכבוד הרב... שליט"א
כולי נסערת ומזועזעת ממה שקרה איתי בנסיעה לנופש השנה. נסענו קבוצת משפחות בני תורה, בארבע אוטובוסים בתאריך כ"ד אב ל-5 ימים של הבראה. את ההבראה אירגנו אנשים חרדים... את המקום הכשירו עבור אנשים חרדים האוכלים כשרות מהודרת, והיה ניתן להבין שגם תוכן ההרצאות ותוכנית הפעולות תיעשה עבור חרדים במלוא מובן המילה, הצורכים אך ורק תכנים לא רק כשרים ומותרים אלא מדקדקים בהידור שהכל הכי כשר והכי טוב מלכתחילה ולא בדיעבד.
מה שקרה בפועל היה ממש מזעזע. אורחים שבאו להבראה ביקשו שיקרינו להם סרטים, בעלי המקום או המארגנים אכן נענו לבקשתם והביאו סרטים, **אולם הסרטים היו אסורים וטמאים בתכלית**, אני הכותבת נכנסתי לרגע לראות מה קורה שם, וחשכו עיניי... **מראות דברים של "גילוי עריות" "ושפיכות דמים", שמות הסרטים**... כשראיתי מה שמראים שם על המסך, נבהלתי וביקשתי להפסיק את ההסרטה הנוראה הזו, אמרתי למי שמסתכל בסרט: "זה לא בשבילכם בני תורה להסתכל על זה, הרי כל מה שעושים בחיים, עושים בשביל להתקרב להקב"ה והסרט הזה לא יועיל לכם להתקרב להקב"ה...".
הם שמעו אותי, והודיעו כי מפסיקים להקרין את הסרט. גם מנהל ההקרנה (שנראה אדם דתי) אמר שהוא סוגר את הסרט. כששמעתי זאת שמחתי מאוד ויצאתי החוצה,

אולם אחרי 10 דקות התאספו שם כל הצופים שנית וביקשו לפתוח את הסרט שוב, רק הסתכלו מהחלון לבדוק אם אני לא נמצאת קרובה לשטח.
לא היה להם נעים ממני, הם **לא פחדו מהקב"ה**, **ממני הם הסתתרו**, **שלא אראה אותם נכנסים לראות סרטים אסורים בתכלית האיסור**...!!!
הצרה בכל העניין הייתה גדולה, מאחר שמי שצפו בסרט לא היו אנשים חילוניים אשר רחוקים מה' ומתורתו, **אלא נשות אברכים חרדיים ביותר מטובי בנינו ובנותינו במחנה החרדי לדבר ה'!!! - אפילו מורות בסמינר שהן מחנכות את בנותינו לתורה ויראת שמים. ואיך? על ידי שטמאו עיניהן להסתכל בתמונות תועבה**...???
גם מדריכה של הבת שלי מהסמינר... וכן גם צאצאיו של אחד הגדולים... לאותו בית הבראה נסעו שתי מחזורים, גם במחזור השני היו אותם סרטים נוראים, **וכן גם צפו בהם בנות וכלה של משגיח באחד הישיבות הגדולות, גם מורה מהסמינר... ועוד נשים אשר שמותיהם ידועים ורשומים אצלי**, אם תהיה סיבה לתועלת, או לתוכחה אפשר לקבלם.
אמנם היו 60 משפחות בבית הבראה הנ"ל, ברור שלא כולם השתתפו בראיית הסרטים, לכן אין להוציא לעז על הכלל, אולם חלק נכבד וחשוב בכמות ובאיכות כן ישב וצפה בסרטים למרות התוכחה...
בכבוד רב ל.ו. - ירושלים".

"**אל תשאלי, בעלי רואה עכשיו טלויזיה**"
גברת רבקה ג. מירושלים, נפגעה קשות, משהייה באחד הבתי מלונות, ובצער רב כתבה למערכת המקומון המכונה "חרדי":
"מודעה על קייטנת אימהות שהתפרסמה בעיתונכם גרמה לי להירשם לקייטנה ביוזמת עיריית ירושלים, במלון "בלו בייי" בנתניה. חבל מאוד שהמליצו על מלון שאינו בדיוק תואם לרוחינו (מלון זה מתפרסם גם בעיתונים היומיים החרדיים) הכשרת המטבח עדיין אינה מכשירה את המקום לציבור המדקדק. **ישנן טלוויזיות בחדרים**, **בריכת השחייה אינה מקורה** (כפי שהובטח למארגנות)... רוח המקום אינה נוחה לאנשי שלומינו, כדאי שידע הציבור ויתנהג בהתאם.
וכך גם כותב/ת נ.א. מבני ברק: "במלון 'אריסטון' בטבריה **ישנן טלוויזיות בחדרים**, הגם שהמקום בבעלות חרדית. גם הכשרות היא פרטית ואין גוף כשרותי מוסמך המפקח על המלון, **רבים טוענים שלפי רמת הצניעות במלון אפשר ללמוד על רמת הכשרות**..."
סיפרה רבנית חשובה מבני ברק:

"מתקשרת אלי בימי החופש אשה חרדית מה'צימר' ואומרת לי בבכי: "אל תשאלי, **בעלי רואה עכשיו טלויזיה**, את יודעת מה זה בשבילי...?! בשביל זה שילמתי כל כך הרבה כסף?! בשביל זה יצאתי?!..." היא כל כך הייתה שבורה ורצוצה.
אשה נוספת שיצאה לבית מלון. כל השנה היא ובעלה חסכו כסף ליציאה הזו. המצב שם מפאת הצניעות היה ממש בלתי נסבל עד שבלית ברירה היא נאלצה לחזור באמצע הנופש. ארזה את המזוודות וחזרה העירה.
היא התקשרה אלי אחר כך בבכיות: "איזה צער היה לי... **איזה חוסר צניעות הלך שם, זה יושב מול זו... וזו יושבת מול זה**... איזה באלגן... לא יכולתי לחכות שם אפילו רגע אחד! לקחתי את הדברים וחזרנו הביתה כמה שיותר מהר".

זה לא צחוק!

לאורך חופיה של סין והמזרח הרחוק - כדי להעלות ברשתם שלל רב ככל האפשר - פיתחו הדייגים המקומיים רעיון גאוני. הם צדים עוף הקרוי 'שלך', וקושרים לו חבל בצוארו.
העוף יורד צולל וטורף דגים. אבל כאשר הוא רוצה לבולעם, תוקפת אותו הרגשת חנק בשל החבל הקשור בצוארו, ואז הוא מקיא את טרפו מפיו, היישר לרשתו של הדייג המקבל את השלל על "מגש של כסף"...
נמצא, שה'שלך' המסכן צלל במים אדירים, עשה את "העבודה השחורה" במשך שעות רבות, אבל... לאחר זמן קצר התברר לו שכל מאמציו לא היו אלא למען הדייג ששלחו...
אפשר ללמוד מכאן מוסר השכל עצום השייך לענייננו.
תיתכן משפחה חרדית - שבמשך עשרות שנים - שומרת תורה ומצוות, מדקדקת על קלה כבחמורה, שאבי המשפחה הוא אברך כולל יקר שתורתו אומנותו, ואם המשפחה היא מחנכת חשובה בסמינר, וילדיהם לומדים במוסדות חינוך תורניים מעולים המחנכים ליראת שמים ומידות טובות... ובכל זאת, בפעם אחת - של חוסר זהירות - באחד ממקומות הנופש למיניהם (בית מלון, צימר, בתי הארחה, אכסניות, חדרי גן וכו'), הינם יכולים **ל...אבד את הכל!!!**
כמו אותו 'שלך' מסכן שכל כך טרח והתאמץ ולבסוף הכל הלך לריק ... כך בדיוק יתברר להם לחרדתם הרבה, שכל יגיעם מאמצם ועמלם לשמור על צביון של בית חרדי קדוש וטהור במשך שנים... **פשוט התפורר מחוסר שימת לב!!** (כיון שלא ביררו מספיק לגבי המקום והאנשים השוהים בו) **בנופש אחד בלבד!!!**
זה לא צחוק! כבר קרו מקרים כאלו בעבר!

אם את אמא, אשה, או בחורה בסמינר, חישבי היטב היטב טרם לכתך יחד עם בני משפחתך או בחברת נשים אחרות לאותם מקומות! רבים וטובים "נפקחו" עיניהם - כתוצאה משהייה באותם מקומות - לראות דברים אסורים שמעולם לא ידעו מקיומם!! ומשם התחילה ההתדרדרות הנוראה והאיומה ביראת שמים שגרמה למשפחות שלימות לנטוש אורח חיים שלם של תורה ומצוות!!!

כמדומנו שדי בדברים אלו, כדי לתת לך, בת ישראל יקרה, מעט חומר למחשבה לדעת מה באמת קורה באותם מקומות בילוי ונופש ודומיהם. (אגב, הדברים המזעזעים שכתבנו, אירעו לפני כ-10 שנים ויותר! - שלא נדבר על מה קורה היום בשנת תשע"ה באותם מקומות. ה' ישמרנו ויצילנו!!).

מי נקראת אשה "מצליחה"?

היום יש נסיון על הכל! על כל דבר! דברים שהיו פשוטים אך לפני כמה דורות נעשו היום מסובכים וקשים. את יכולה לראות אמא ובת חרדיות בחנות בגדים מתווכחות על אורך החצאית... ועל סגנון הבגד... עד שהאמא לפעמים מתייאשת ויוצאת מהחנות והבת אחריה בעיניים אדומות מבכי... על מה? על דברים קטנים ממש שבדורות הקודמים לא היו מייחסים לזה כל חשיבות!

הרבה טועים במושג שנקרא "הצלחה".

אם נעשה סקר ונשאל נשים ובנות: "מי, לדעתך, עונה לתואר של "אשה מצליחה"?" כולן תענינה, פחות או יותר, את התשובות הבאות: "אשה בעלת קריירה", "אחת שיש לה הרבה כסף", "מי שיש לה כבוד ומעמד", "אשה פופולארית המוערצת בחברה", "מישהי שכולן סרות למשמעתה"...

כל התשובות הללו, הינן שגויות ומסולפות לחלוטין!

בעלון 'קול החינוך' (טבת תשע"ג) סיפר שם אחד הכותבים (ציטוט דבריו):

"השתתפתי בשמחת "שבע ברכות" אצל משפחה בני תורה. וחיבר שם אחד מאחי הכלה חרוזים במעלותיהם של בני הזוג. בתחילה הפליג בחרוזיו בשבחו של החתן בהתמדתו, ביראת השמים שבו ובמידותיו הטובות, ואז עבר לשבח את הכלה, שרק אחת כמוה מתאימה לכזה חתן חשוב, וכו' וכו' וכל כך למה? מפני שהיא הכי "מוצלחת" בסמינר!! ולמי "שבטעות" חשב שמוצלחת זה אולי בעבודת ה' או בדאגה לזולת, באו מיד הדוגמאות: "בפעילויות תמיד היא הייתה המובילה. בתוכנות המחשב היא שולטת ללא מיצרים. בעבודה תמיד המפקחת הייתה מרוצה ממנה. בכיתה תמיד החברות רדפו אחריה. ובבית תמיד חיפשה לצאת החוצה(!?!)..." - לא שחלילה מי שזה טבעה

שהחברות רודפות אחריה, למשל, היא לא בסדר, אבל בזה מצאו לשבח אותה?! וכי בזאת נמדדת בת ישראל?! וכי יתכן שלא היה בה שום מעלה רוחנית אמיתית?!"...
פעם אחת באו לשאול את רבי חיים סינואני: "כבוד הרב, הבן של זה וזה... הולך בשידוך עם בחורה מצליחה, לומדת בסמינר טוב, יש לה שם מעולה, כל המורות אוהבות אותה, כל המבחנים שלה 100... כבוד הרב, מה אתה אומר?"
שאל אותם: "מה עם היראת שמים שלה?"
אמרו לו: "בסדר, היא קצת מדברת עם בני דודים שלה... היא יושבת איתם בשולחן אחד בשבת... קוראת לזה... וקוראת לזה... בקטע הזה היא יחסית בסדר גמור!"
אמר להם רבי חיים סינואני: "אם היא מדברת עם גברים... אין לה יראת שמים! תפרקו מיד את השידוך!!!".
סיפרה רבנית חשובה:
"קרובת משפחה חיפשה שידוך לבן שלה. באתי להציע לה איזה הצעה של בת שהייתה ממש מעוטרת בכל מידה טובה. והדבר שהפליא אותי והדהים אותי שהיא הרימה על הכתפיים שלה את כל בית ההורים. כאשר האבא הוא ראש ישיבה והאמא מאוד עסוקה בתפקידים שלה.
היא נשאה על עצמה ממש בכזאת אהבה בכזאת שמחה ובכזאת חריצות את כל ענייני הבית... היה מדובר בבחור מאוד רציני ומאוד ירא שמים, בן תורה אמיתי. אמרתי: 'בן תורה כזה צריך מישהי שתרים את התורה שלו, מישהי שעבודות הבית יהיו לה בקלות באהבה ובשמחה, חשבתי שזה יכול להיות מתאים, הכל נראה תואם!'
כשבאתי להציע את זה, אומרת לי אמא של הבחור: "תראי, כל מה שאת אומרת לי זה מאוד חשוב! ממש מפתה לגשת! אבל הדבר הראשון שאני רוצה שאת תבדקי לי זה: איך הבת מתלבשת?".
כשבדקתי את הנושא ראיתי שזה גבולי. החצאיות היו קצרות וקצת צרות... הדברים לא היו כל כך כמו שהיא הייתה רוצה לבן שלה.
אומרת לי האמא: "נכון שמצד אחד הכל כל כך מושלם וכל כך מיוחד, אבל תביני דבר אחד, הדבר החשוב ביותר שצריך לבית זה שכינה!!! **אם יש שכינה, יש את בורא עולם בתוך הבית!** יש סייעתא דשמיא, ילדים, וברכת ה' עליהם, ופרנסה, ובכל העניינים. אבל אם אין שכינה, אין כלום!!! אין מה להמשיך לברר... ההצעה הזאת מבחינתי יורדת!".
"מאוד התפעלתי", אומרת הרבנית, "מהבהירות והראיה האמיתית של הדברים, בעיני אותה אמא יקרה..."

הפירוש הנכון והאמיתי של המילה "הצלחה" היא: - "העברה!" (כמו שכתוב, "וצלחו הירדן", שהפירוש הוא: "ועברו" את הירדן").

כל מכשול שעוברים - קרוי הצלחה! - כל ניסיון שזכית לעבור ולהתקדם בו בצניעות, בין אם זה בסגירת הכפתור העליון בצווארון ובין אם זה בלבישת חצאית ארוכה עד הקרסול... וכן יתר שאר הדברים - נחשב להצלחה!

כששאל רבי יואל מאמיסלב את מורו ורבו הגאון מווילנא, "האיך ניתן להצליח בעבודת ה'?"

ענה לו הגאון: "**אם תהיה עקשן** (שתתאמץ לעבור את הקשיים בעקשנות), **תצליח!**".

אחת כזאת שממשיכה בעקשנות לעבור עוד מכשול ועוד ניסיון בצניעות, בעקביות, בהתמדה, בלי להתייאש, בלי "להרים ידיים"... היא זאת הראויה להענות לתואר: '**אשה מצליחה**'!!! (ואף שמידי פעם עדיין היא נופלת... כל עוד שהיא אינה מתייאשת מעצמה והיא ממשיכה בעקשנות, בנחישות, ובעיקביות להתקדם שוב ושוב, עדיין היא נקראת 'מצליחה'.)

זאת ההגדרה הנכונה, האמיתית, והמדוייקת למושג הנקרא: "**הצלחה**"!

ולפי זה אמרנו, שאולי כך יש לפרש מה שכתוב אצל יוסף: "ויהי ה' את יוסף, ויהי איש מצליח, ויהי בבית אדוניו המצרי". הפירוש הפשוט של הפסוק הוא: שה' היה עם יוסף, וזה בעצם, מה שנתן לו להצליח בבית אדוניו המצרי.

אולם לפי מה שהסברנו לעיל, ניתן לפרש את הפסוק בדיוק הפוך: "ויהי ה' את יוסף" - למה ה' היה עם יוסף? למה הייתה לו סייעתא דשמיא? זה משום ש"ויהי איש מצליח בבית אדוניו המצרי" - משום שיוסף היה איש מצליח - איש שעובר את המכשולים, איש שמתגבר על הניסיונות, שהיו בבית אדוניו המצרי! - ובזכות זה זכה שה' היה איתו!! והייתה לו סייעתא דשמיא בכל דבר ודבר!!

נפלא ממש.

תאוריית "הפרפר"

"סיפר לי אחד, שדיבר עם מישהו שעובד בכור האטומי בדימונה.

הוא שאל אותו: "כמה שנים אתה עובד שם?"

ענה לו: "17 שנה"

שאל אותו: "אומרים שלישראל יש פצצות אטום? שמעת משהו על זה?"

ענה לו: "תאמין לי, במשך 17 שנה שאני עובד, לא רק שאני לא יודע אם יש פצצות או לא, לי, עצמי אין מושג במה אני עובד".

"מה פירוש?!", לא הבין הלה.

"תראה, אני יושב בתוך חדרון שיש בו חלון, מכניסים לי איזה דבר עם פתקת הוראות: "שפשף כאן... עשה כך... שים זה וזה... ומסור לחלון הבא!". אין לי מושג אם זה בשביל שולחן, או עבור מערכת של מנהל המפעל, או בשביל פצצת אטום. כך אני עושה במשך 17 שנה".

"איך אתה יכול לסבול את השיעמום??"

"עצם הסודיות! זה שאני חי כך, בכזו סודיות! - ולא רק זה, פה יש קנסות, מי שלא עושה כפי ההוראות מקבל קנסות גבוהים עד כדי בית סוהר, פה לא משחקים! עצם הסודיות ועצם הדייקנות, זה שאני מקבל חלק ואומרים לי: "תעבוד עליו... כך בדיוק, ואם לא, דע לך שאתה גורם אסון"... זה מה שנותן לי חשק ומוטיבציה לעבוד! וכך אני עובד ולא מאבד את החשק כבר 17 שנה!!".

אומר הרב פינקוס, **זה בדיוק התפקיד שלנו בעולם הזה!**

אומרים לך: "שימי עליך חולצה וחצאית ארוכה ורחבה... אבל דעי לך, אם לא תמלאי את ההוראות יש לך גיהנום!". מגיעה הוראה אחרת: "אל תדברי בפלאפון שלך בקול ברחוב או באוטובוס היכן שמצויים גברים... דעי לך שאם תעשי כן הרסת עולמות!".

אין לנו שום מושג מה אנחנו עושות ומה אנחנו בונות, אבל דבר אחד ברור אנחנו יודעות... שאת, והיא, וזאת, וההיא... כולן עובדות בתוך מערכת אחת גדולה הידועה אך ורק לבורא עולם, וכל סטיה וחוסר דייקנות... פוגעת בכל המערכת כולה!!!

מהי כל המערכת? איך היא פועלת? ומה אני בדיוק תורמת לה? אין זה מתפקידך לדעת! עלייך לדעת רק זאת: את קשורה למערכת הזאת שבה יש לכל אשה, בחורה, נערה, תפקיד המיועד אך ורק לה, ועליה למלא אותו. והיה אם תמלאי אותו בהצלחה רבה... זכית בשכר שרק בורא עולם יכול לתת. ואם התרשלת...

עד היכן הדברים מגיעים ניתן ללמוד ממחקר מדהים שנערך לפני מספר שנים: קבוצת מדענים עקבו אחר פרפר אחד בסין, ובדקו מה נוצר מ'האנרגיה' של אותו פרפר (הכוונה מהניפנוף של הכנפיים). לתדהמתם גילו דבר מאוד מפתיע... מאותה אנרגיה, נוצרה, לאחר גילגולים רבים, שנמשכו במשך 3 וחצי שנים(!!) **סערה באי הנמצא בקצה השני של העולם**!!!

לא יאומן! - אבל זאת מציאות שקרתה!

אשה לפעמים תוהה:

'וכי באמת יש משמעות לכיסוי ראש (למטפחת) שאני שמה?'

וכי משנה אורך כזה או כזה בחצאית?

וכי משנה להקב"ה אם אני עם איפור או בלי איפור?

הרי אלו 'זוטות'! - בסך הכל כמה דברים קטנים! וכי זה עושה משהו...??!!'
התשובה היא: **כן!!! בהחלט!!!** - אם ניפנוף כנפיים של פרפר (שאין לזה כמעט שום משמעות ושום חשיבות) יכול לחולל סערה באי... מה עושה, כל התחזקות קטנה של בת לכבוד ה' יתברך, בצניעות? - היא עושה סערות ומהפכות בעולמות העליונים שרק בשמים יודעים ומעריכים זאת!!!
אבל כאן, בעולם הזה, לא יודעים דבר וחצי דבר! - וזאת משום, שאם כל אשה ובת היו יודעות מה עושה כל פעולה ופעולה שלהן בצניעות, **הייתה מתבטלת מהן הבחירה!!! כולן היו רצות "על ארבע", כדי להיות צנועות!!!** - הקב"ה הסתיר זאת בכוונה שלא תינטל הבחירה. החוכמה היא, לעשות את רצון ה' בשלימות, אף שלא רואים כל תוצאות בשטח!
הגאון הקדוש רבי צדוק הכהן מלובלין, הוסיף ואמר על כך דבר מבהיל ומזעזע...
הוא אמר: "אם אשה חושבת או מעיזה לעלות בדעתה, שחס ושלום הקב"ה לא מתייחס או לא רואה את השינויים הכי הכי קטנים שהיא עושה בצניעות (או בשאר עניינים הקשורים לעבודת ה'), ונראה לה שזה אולי לא כל כך מזיז לו או שזה לא כל כך מעניין אותו... אז שתדע לה **שהיא פשוט כופרת!!!**".
מצאו כמה מכתבים שהיו במגירתו של אדמו"ר אחד צדיק וקדוש.
בין המכתבים, היה שם מכתב אחד מיוחד במינו, שהיה כתוב בו כך:
"פעם ביקש אחד מגדולי האדמורי"ם מחסידיו לקבל על עצמם קבלה מסוימת - להשתנות באיזה משהו לכבוד ה' יתברך. חסידים רבים החלו יותר ויותר לדקדק בעבודת ה' שלהם.
חלקם הוסיפו עוד שעה בלימוד התורה... חלקם האריכו בתפילתם בדבקות גדולה... חלקם קיבלו על עצמם לעסוק בחסד... היו אחרים שקיבלו על עצמם להשתנות במידות שלהם...
לאדמו"ר הייתה נחת רוח גדולה ושמחה עצומה, שחסידיו לקחו את הדברים באמת ברצינות גמורה ועשו בחייהם שינוי גדול ומהותי לטובה.
והנה, לפתע מגיע מאיזה שום מקום, יהודי אחד חילוני לא מוכר, לבוש במכנסי ג'ינס וחולצת טריקו מקושקשת... וניגש - לא פחות ולא יותר - ישירות אל האדמו"ר ומבקש לדבר איתו.

החסידים שהיו נוכחים במקום, התפלאו מאוד: 'מי זה היהודי הזה? ומה יש לו מהאדמו"ר שלנו?'. הם הסתקרנו מאוד לשמוע, מה רוצה אותו יהודי חילוני מוזר לומר לאדמו"ר שלהם... מה כבר יש לו להגיד!?

הם מתקרבים קרוב קרוב כדי לא להפסיד שום מילה.

ואז, אותו יהודי, פונה אל האדמו"ר ואומר לו בחיוך: "רבי, שמעתי את מה שביקשת... ואני רוצה לומר לך, שגם אני קיבלתי על עצמי להשתנות במשהו..."

האדמו"ר וחסידיו היו מאוד דרוכים ומתוחים לשמוע, מה כבר קיבל על עצמו אותו יהודי... בטח להניח תפילין כל יום, לשמור שבת, או אולי טהרת המשפחה... מי יודע?

"החלטתי", הוא אומר, "שלכבוד ה', אני חוגג מהיום ואילך את היום הולדת שלי ב... תאריך העברי ולא בתאריך הלועזי!". היה נראה שהוא מאוד מרוצה מעצמו...

כותב שם האדמו"ר במכתב: "לרגע השתררה שתיקה מביכה... אבל מיד לאחר מכן פרצתי בצחוק... אשתי ששמעה על כך, גם כן צחקה... הילדים שלי צחקו... החסידים צחקו... יתר האנשים שנכחו שם צחקו... וגם אחר כך, כל מי ששמע את הקבלה - הכל כך שטותית והאווילית - שלו צחק... ועד כדי כך", מעיד אותו אדמו"ר, "שאפילו המלאכים בשמי מרום וכל פמליא של מעלה צחקו...

אבל...

הקב"ה לא צחק!!!

רק הקב"ה העריך מאוד את אותו שינוי קטנטן וחסר ערך... שעשה אותו יהודי עבורו!!!

רק הקב"ה ידע בדיוק איזה רעש איום ונורא עושה בשמים, כל תזוזה... וכל התקרבות... הכי קטנה והכי פשוטה... שעושה יהודי לכבודו!!!"

כל סגירת כפתור בצוארון... כל זוג גרביים אטומות... כל חצאית רחבה וארוכה עד הקרסול... כל חולצה רחבה... כל מכשיר פלאפון כשר... כל התרחקות מקניונים ומשאר מקומות פרוצים... כל דיבור שקט ברחוב... כל התרחקות מגברים זרים... כל שיעור של צניעות... כל הלכה שלומדים... כל חיזוק בצניעות... - **פועלת ומשפיעה חזק מאוד מאוד בשמים, יותר ממה שאת יכולה לחלום ולדמיין לעצמך!!! - רק הקב"ה, רק הוא ולא אף אחד אחר בעולם, זה שיכול להבין באמת מה העוצמה של כל שינוי קטן בצניעות שלך ומה הוא גורם בעולמות העליונים!!!**

לנו אין שום תפיסה בשכל!!

מעשי שטן הולכים חלק ובקלות...

קשה לך בצניעות? סימן שאת בדרך הנכונה!

הפסוק אומר: "וישא אברהם את עיניו, וירא והנה איל נאחז בסבך בקרניו".

המדרש מספר, שבשעה שהלך אברהם עם יצחק להר המוריה כדי לעקדו, הופיע השטן בפני אברהם בדמות אדם זקן ואמר לו כך: "זקן, אל תעשה שטויות! לאחר שנולד לך בן ל-100 שנה אתה הולך לשוחטו??! - ואם אתה סבור שכך ציוה אותך ה', אל תאמין בכך! משום שזה לא הגיוני שכך יצוה ה' יתברך... אתה רק מדמיין שכך ציוה אותך..."
אמר לו אברהם: "לך מכאן טמא, ליבי דבוק בה' יתברך, כל טענותיך הם הבל הבלים"!!
ראה השטן שאינו יכול לעשות כלום עם אברהם, הופיע לפני יצחק ונדמה לו כבחור צעיר.
אמר לו: "מה, אתה לא יודע שאביך מוביל אותך לשחיטה?!"
ענה לו יצחק: "אף על פי כן אני מסכים!"
"בסדר", השיב השטן, "אבל מה עם אמא שלך? אתה יודע כמה תעניות התענתה עד שריחם עליה הקב"ה וילדה אותך רק בהיותה בת 90!! תדע לך, אם היא תשמע שאתה הולך להישחט היא תמות מרוב צער... אל תעז לעשות את הצעד הזה".
פנה יצחק אל אברהם אביו ואמר לו את דברי השטן.
אמר לו אברהם: "דע בני, האדם הזה שהנך רואה, הוא השטן שהתחפש לבחור צעיר כדי להחטיאך, אל תשים לב אליו כלל".
ראה השטן שלא הצליח. הלך והפך את עצמו לנהר גדול זורם וניסה להטביעם.
ידע אברהם שוב שזה מעשה השטן שמנסה בכל דרך להפריעם מקיום המצוה, נשא עיניו לשמים בתפילה... ומיד גערו בשטן שיסתלק משם.
הלך השטן לשרה ואמר לה: "מה פתאום שלחת את יצחק בנך עם אברהם? וכי את לא יודעת שיותר לא תראי אותו?"
אמרה לו: "ה' יעשה את הטוב בעיניו".
שוב חזר השטן אל אברהם, והפעם 'גילה לו את כל הקלפים', אמר לו השטן: "כך שמעתי מאחורי הפרגוד, שהשה יעלה לעולה במקום יצחק, אז חבל לך על המאמץ".
אמר לו אברהם: "כך ענשו של בדאי (שקרן) שאפילו אומר אמת אין שומעים לו!" - או אז ראה אברהם את האיל נאחז בקרניו ומסתבך בענפים... הלך ולקח אותו והקריב אותו לעולה.
רבי מאיר שפירא מלובלין שאל על כל המדרש הזה שאלה ממש עצומה ונפלאה:
"עתה, שראה אברהם את האיל מסתבך בקרניו... מדוע לא חשש שגם זה מעשה שטן? אולי השטן הוא זה שזימן את האיל בכוונה כדי שיקריבהו לעולה תחת בנו?
והתשובה מתוקה מדבש:

אברהם ראה שהאיל "נאחז בסבך בקרניו"!!! - הוא ראה שהאיל מסתבך ומתעכב בענפים ומתקשה להשתחרר... מיד ידע אברהם שאין זה מעשה שטן, משום **שרק דברים שבקדושה מסתבכים**, **מתעכבים**, **ומערימים עליהם קשיים רבים**!!! - ואילו מעשי שטן הולכים חלק ובקלות...

"**משהו פה לא הריח לי טוב**"

מספרים על שני יהודים הדורים בעלי זקן ופאות ארוכות שהגיעו לעיירה אחת, ובידם מכתב המלצה חתום המבקש לתמוך באנשים נזקקים. הלכו אותם יהודים אל רב העיירה וביקשו ממנו לתרום עבור אותם נזקקים.

הרב אמר להם שיסתובב יחד איתם בין יהודי העיירה ויעזור להם להתרים.

הם שמחו מאוד על הצעתו.

ואכן, כל מקום שהלכו, פתחו היהודים את ארנקם ותרמו ממש בעין יפה. ההצלחה האירה להם פנים, ותוך שעה כבר היו אותם שני יהודים מלאים בכסף עד אפס מקום!!

הם באו להיפרד מהרב ולהודות לו... אמר להם הרב: "תגידו, איכפת לכם לשתות איתי כוס קפה לפני שאתם הולכים?"

"כן, בטח", הסכימו מיד.

"טוב, תחכו פה! עוד כמה דקות אני באו!"

בזריזות הלך הרב לבית מדרש, דיבר עם כמה חסידים בריונים בעלי שרירים... וביקש מהם שיבואו איתו. הגיע הרב עם החסידים אל שני היהודים שחיכו לו.

מיד התנפלו החסידים הבריונים על שני היהודים והיכו אותם... תוך כדי המכות עפו להם "הזקנים" ו"הפאות"... התברר שהם היו מזוייפים ורק הדביקו אותם! - מיד חקרו אותם נמרצות: "מי אתם?? ומי שלח אתכם??"

הם נשברו והודו שהם בעצם יהודים מומרים, שמכרו את נפשם לשטן והם משתייכים לכת 'המסיונרים' המעבירים על הדת, ובעבור אותו אירגון מסיונרי הם אוספים את הכספים.

מיד לקחו מהם את כל הכסף - וגרשו אותם משם בבושת פנים!!! תוך כדי שהם מזהירים אותם שלא יעיזו לחזור לכאן שוב!

"הרב, כל הכבוד!", התפעלו כולם, "איך ידעת? מה, יש לך רוח הקודש??"

"לא, ממש לא!"

"אז איך ידעת?"

"פשוט מאוד", ענה הרב, "תראו, הלכתי איתם להתרים את משה הירקן של השכונה. אמרתי לו: "משה, יש לך לתרום עבור אנשים נזקקים?"

"בטח", התלהב משה, ומיד פתח את הארנק והוציא 500 ש"ח.
"התפלאתי מאוד, ממתי משה נהיה כזה נדיב? כמה פעמים בקשתי ממנו צדקה והוא בקושי תרם 5 שקלים".
המשכנו למכולת של ירוחם. לא הספקתי להסביר לו במה מדובר... וכבר שלף את הארנק ורשם על המקום צ'ק מזומן על סך 700 ש"ח.
'מה קרה לירוחם?', שאלתי את עצמי, 'לא זכור לי ב-10 שנים האחרונות שהוא תרם יותר מ-20 שקלים?!! מעניין מאוד'.
וככה התקדמנו", ממשיך הרב, "לכיוון ביתו של יהושע".
"בשמחה רבה", אמר לנו בפנים מאירות, ומיד הוציא כמה שטרות של 200, "אני מצטער, אבל זה כל מה שיש לי", אמר.
זה כבר היה מוזר. משהו פה לא הריח לי כל כך טוב. האחרון שאולי אפשר להוציא ממנו משהו, זה יהושע! איך זה יתכן שכל כך בקלות הוא הזדרז לתרום?! ועוד כזה סכום??!!
וככה המשכתי לציון הסנדלר... ולמנחם מהפלאפל... וליעקב מהרהיטים... וכולם, ללא יוצא מן הכלל, הוציאו סכומים שלא חלמתי שאי פעם בחיים שלהם יתרמו... כמעט יצאתי מדעתי, 'מה זה?? כולם השתגעו פתאום???!!!'
ואז", המשיך הרב לספר כשכולם מקשיבים לו פעורי פה, "הבנתי מה קורה כאן! ראיתי שהמגבית הייתה קלה מדי!! - **לדברים שבקדושה יש מפריעים, יש מקטרגים, יש קשיים**...!!!" אז התברר לי, שכל המגבית כאן בשביל אותם "נזקקים" - מקורה מהסטרא אחרא (מכוח הטומאה) ואותם שני יהודים הינם רשעים מושחתים שלוחי השטן!!"

"הגולם" ו"האסטרונאוטים"

יהודה בן תימא אומר: "הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים". - לכאורה קשה, מדוע הורה לנו יהודה בן תימא לרוץ "כצבי", ולא "כאייל"? הרי אייל רץ מהר יותר מהצבי?
אלא מסבירים, שבאמת האייל רץ מהר יותר מהצבי, אולם כאשר האייל מגיע לגדר, המהווה מכשול בדרכו, הוא מסתובב מיד אחורה וחוזר בחזרה...
הצבי, לעומת זאת, כשהוא נתקל במכשול הוא קופץ מעליו וממשיך הלאה בדרכו.
- יהודה בן תימא רצה ללמדינו, כי לא רק המהירות חשובה בעבודת ה' אלא גם **ההתקדמות למרות המכשולים, ולמרות הקשיים שישנם בהתגברות על היצר!**
עלייך לדעת, בת ישראל יקרה, שככה זה בחיים! לכל דבר כמעט יש קושי! - אבל הקושי הוא חיובי ונחוץ מאוד לחיי האדם! תתפלאי לשמוע אבל הקושי, בעצם, הוא זה ששומר עליך!!

אם תביני את הנקודה החשובה הזו, יהיה לך קל להתגבר על הקושי שבניסיון! ואדרבה, עוד לשמוח בו!

נסביר לך למה אנחנו מתכוונים:

הייתה הרצאה על התעמלות. המרצה הסביר, שהשרירים של האדם מתפתחים כאשר הם מופעלים מול כוח נגדי. הוא הראה שהעיקרון הזה פועל בכל סוגי ההתעמלות הידועים.

מכשירי התעמלות שונים המכילים קפיצים אשר נגד כוחם מפעיל המתעמל את שריריו, או משקולות הנמשכות כלפי מטה ומפתחות את השרירים הפועלים להגבהתן כלפי מעלה.

בעצם כל הליכה של אדם או עליתו במדריגות או בסולם, מפעילה שרירים כנגד עצם משקל גופו של האדם ונותנת את אותה תועלת של התעמלות הגוף.

המרצה אמר, שיש אנשים שאינם נמצאים בשטח פתוח כמו ברחוב בו הם יכולים להלך ולהפעיל את שריריהם... אותם אנשים בבעייה. לדוגמא הוא הציג את האסטרונאוטים. הם יושבים בחללית במשך שבועות ואף חודשים. נשללת מהם האפשרות להתעמל ולחלץ את עצמותיהם. צריך לזכור שבחללית הנעה בחלל אין לגוף כל משקל, ולכן אף הנעת הגוף אינה דורשת כל מאמץ כמעט. זוהי בעייה שמומחים השקיעו מחשבה רבה כדי לפתור אותה.

כאשר הגוף נח ללא תנועה של ממש, חל בגוף תהליך מסוכן של בריחת הסידן מן העצמות.

זוהי אחת הבעיות של חולה הרתוק למיטתו תקופה ממושכת. עצמותיו מרוקנות ושבירות ביותר. גם זקנים שחולשתם מגבילה את תנועותיהם, סובלים מתופעה חמורה ומסוכנת זו הגורמת לכך שכל נפילה קלה מסתיימת ממש בשבירת עצמות!!!

גם אצל האסטרונאוטים הראשונים אובחנה תופעה זו של בריחת הסידן, ולכן הושקעה מחשבה רבה כיצד לאפשר להם להתעמל בתנאי השטח המצומצם שבחללית כדי למנוע את התופעה.

מה שומר, אם כן, על הגוף - בריאות הגוף ותיקונו? **הוי אומר, הקושי המופעל נגדו!!!**

ומכאן, אלינו:

אם בבריאות הגוף כך, בבריאות הנשמה על אחת כמה וכמה!!!

כל ניסיון, כל קושי, כל מאמץ שיש לך בצניעות (ובכלל בעבודת ה') **מחזקת אותך ברוחניות! מרוממת את נשמתך! ומעלה אותך לגבהים!!** (ניסיון זה מלשון "נס" - דבר גבוה. כמו שכתוב "עשה לך שרף ושים אותו על נס"...).

פעם אחת ישבו בביתם אב ובנו. לפתע, קורא האב לבנו שיבוא לראות איזה דבר מה... הבן בא בריצה. האב מצביע לו על "גולם" של פרפר. והנה, הגולם החל לזוז מעט...
"אבא תראה, זה זז", הצביע הילד.
"כן בני", השיב לו האב, "הפרפר בוקע כעת בכנפיו את המעטפת בו היה שרוי כדי לצאת לאוויר העולם!". לאחר כמה דקות, בקע ויצא משם פרפר גדול ויפהפה שהלך והתעופף לו.
לאחר כמה ימים. שוב נתקל הבן בגולם נוסף של פרפר. והנה אף הוא החל לזוז ולהתנועע... 'הפעם', חשב הבן, 'אני אעזור לו'. לקח הבן סכין חדה, ובעדינות ממש החל מקלף את המעטפת... והנה, יצא לו משם פרפר גדול בעל כנפים מרהיבות ביופיין והחל לעוף... לאחר מספר שניות, צנח הפרפר ארצה ו... מת. לתדהמת הבן.
"אבא! אבא! בוא תראה... הפרפר מת!"
"מה עשית לו?", שאל האב.
"עזרתי לו לבקוע ולצאת מכיסוי המעטפת שלו בעזרת סכין", ענה הבן.
"בני היקר", חייך אליו האב, "אתה גרמת לו למות!"
"אני???", התפלא.
"כן", ענה האב, "הפרפר היה חייב בעצמו - בעזרת כנפיו - להתאמץ ולבקוע את המעטפת! זה היה מחזק אותו! ומחשל אותו! שיוכל לעוף אחר כך ללא שום תקלות! אבל, ברגע שמנעת ממנו את הקושי לבקוע את המעטפת בכנפיו, הוא יצא חלש מאוד... וזה מה שגרם לו ליפול ולהתרסק!!!"

כשיודעים את היסוד החשוב הזה, זה נותן הרבה כוחות לעמוד אחר כך בקשיי הניסיון!

השפחה "המעונה"

דבר חשוב נוסף שאת צריכה לדעת אותו - אם את מחליטה לקבל על עצמך, בלב שלם, לעשות את רצון ה'! בכל מחיר! ללא פשרות! את תראי, שהניסיון שלך בצניעות יהיה קל מאוד!
רבי משה רוזנשטין הקשה קושיה עצומה:
"כתוב: "ותרא (הגר) כי הרתה, ותקל גבירתה (נהייתה שרי גבירתה קלה) בעיניה... ותענה שרי ותברח מפניה" - איך ניתן להבין ששרה אימנו (שהייתה בעלת חסד לא פחות מאברהם), עינתה את הגר שהייתה מעוברת? הלוא בכל העולם מקובל לכבד אשה במצבה? אשה כזו, שעולה לאוטובוס מלא, מיד מפנים לה מקום ומציעים לה לשבת... וכאן שרה אימנו עוד מענה אותה??! איך זה יתכן?" כך הוא שואל.
והסביר יסוד נפלא חשוב מאוד מאוד:

אכן, שרה מעולם לא עינתה את הגר! שרה המשיכה לצוות על הגר למלא את משימותיה כרגיל!

הבעייה הייתה אצל הגר!!

כיון שהגר התעברה לפני שרה, זה יצר מצב של "ותקל גבירתה בעיניה"! הגר סירבה לקבל עוד את מרותה של שרי. ומאחר שהגר פרקה את עולה, **היה - כל ציווי שהורתה לה שרה לעשות כעינוי ממש בעיניה של הגר**, עד שלבסוף היא החליטה לברוח מבית אברהם ושרה ולפרוק את עול גבירתה לגמרי!!!

מכך יש להסיק" - המשיך הרב רוזנשטין - "שאם את מרגישה שקשה לך ללכת ולהתנהג בצניעות כפי דרישת ההלכה, וזה הופך לעול כבד על צוארך, עליך לבחון את עצמך עד כמה את באמת כפופה ועד כמה את באמת מוכנה לעשות את רצון ה' יתברך!".

בת ישראל יקרה!

האמיני, שאין כזה דבר שאי אפשר לעמוד בניסיון! אם הקב"ה נתן לך ניסיון, הוא נתן לך גם את הכוחות לעמוד בו! הכל תלוי בך! כן, את בהחלט יכולה!!!

כשעובר אתה על תלמי שדה אתה מוכרח לעלות ולרדת מערוגה לערוגה, כך גם בעבודת הבורא: פעם אתה עולה ויורד; פעם תוקפך יצרך ופעם אתה תוקפו, ובלבד שתכה אתה את המכה האחרונה. (רבי משה מקוברין)

הזמן נשרף, אז מה בוער?!

על עקבים

דורינודור אחרית הימים נקרא בשם: דור עקבתא דמשיחא. (עקבות של משיח.)

מדוע?

סוף קומתו של האדם מסתיימת בעקבים. אנחנו - דור אחרית הימים - נקראים דור עקבתא דמשיחא, משום שאנו נמצאים ממש בעקבים - כלומר, בסוף של כל הדורות כולם! (פירוש המילה "אחרית", זה סוף).

מצד אחד, העקב זה המקום הכי שפל בגוף. הכי נמוך והכי גס. דורך על טיט רפש וליכלוך. אין בו בינה. זה לא מקום שהנשמה תלויה בו. זה לא לב, לא מוח ולא ריאות... סך הכל עקב פשוט.

ומצד שני, כל האדם עם הראש ועם הלב ועם הכליות ועם הריאות ועם כל האיברים החשובים... על מה הוא נשען? על מה הוא עומד? על העקב!! וכי אפשר לעמוד בלי עקב?! הרי כל קומת האדם נשענת עליו.

מה זה אומר לגבינו?

דורות קודמים - האבות הקדושים, משה רבינו, דוד המלך, הנביאים, אנשי כנסת הגדולה, התנאים והאמוראים, הסבוראים והגאונים, הראשונים והאחרונים - היו "הראש" "המוח" "הלב" "הריאות" "הכליות" וכל יתר האיברים.
ואילו אנחנו לעומתם, נמצאים בעקב! - זה הדור שלנו! וכי אנחנו יכולים להשתוות לדורות ההם?! איפה הם ואיפה אנחנו... דור אחרית הימים זה "העקב", הדור הכי שפל... ירדנו בצורה פלאית.
הגאון מווילנא רצה לתאר במעט מהי ירידת הדורות והוא אמר כך:
"ניקח את עם ישראל בתור משל לאדם חי ותוסס כדי ללמוד ממנו.
בזמן שבית המקדש היה קיים - עם ישראל היה כמו אדם חי ותוסס פעיל ונמרץ.
לאחר שנחרב בית המקדש, ירדנו דרגה - אותו אדם מת.
לאחר מכן, כשעם ישראל התפזר לבין האומות, ירדנו בדרגה נוספת - בשרו כבר החל להרקיב.
בדור התנאים והאמוראים ירדנו עוד יותר - נשארו ממנו רק העצמות.
בדור שלאחר מכן, ירדנו ממש יותר - נשאר רק זכר לעצמות שגם הם כבר הרקיבו.
ובדור שלנו", אומר הגאון מווילנא, "כבר לא נשאר כלום! שום זכר, מאותו אדם!".
(הוא דיבר על הדור שלו לפני כ-300 שנה - שהיו כולם צדיקים קדושים וטהורים - מה נגיד על הדור שלנו???!!!)".
אבל מצד שני...
דווקא כל הדורות שקדמו לנו, הם בעצם אלו שנשענים עלינו!!! כי אנחנו הסיום! אנחנו הסוף! - **הכל הולך אחר החיתום**!!!
הדור שלנו, דור אחרית הימים, בא לתת הזדמנות אחרונה לנשמות שהגיעו לעולם הזה.
אין היום נשמות חדשות!! כולנו כבר היינו כאן!! כל מה שחזרנו שוב לעולם הזה, זה רק בכדי לתקן את הגילגולים הקודמים שלנו! - אם היינו מתוקנים לא היינו פה! - ואם אנחנו כאן, יש לנו מה לתקן! והרבה...!

כל האסירים קפצו על המציאה

כדי להמחיש לך בת ישראל יקרה, מהי אותה הזדמנות אחרונה שניתנה לך בחסד גמור מאת הקב"ה בדורינו זה, נביא את דבריו המדהימים של האדמו"ר מאוזרוב:
"היה פעם מלך שהכינו לו כתר מלכות. לצורך עשיית הכתר, הוא שלח את השרים הכי חשובים שלו ואת כל העבדים והמשרתים... שילכו ויחפשו בעבורו אבנים טובות יהלומים ומרגליות, בשביל לעטר את כתרו. הלכו כולם וחיפשו בכל רחבי העולם את

היהלומים והמרגליות הכי יפות שיש! אבל, בראש הכתר, גולת הכותרת, היו חסרות אבנים מסוימות שלא היה אפשר למוצאן אלא רק במקום אחד בלבד...
בג'ונגלים הכי מסוכנים והכי פראיים ביערות אפריקה, שרגל אדם לא דרכה שם מעולם!!!
מקומות נידחים ואפלים ביותר שכל המתקרב אליהם, נכנס לסכנת מוות על בטוח!!!
- אבל מה לעשות, שם נמצאות האבנים הכי יקרות הכי מובחרות והכי משובחות, אי אפשר להשלים את הכתר בלי אותם אבנים!?
נו, מה עושים? זוהי משימה קשה עד מאוד. מי מסוגל להיכנס לאותו מקום שכמעט בטוח שאין דרך חזרה ממנו? אף אחד!! וגם תמורת פרס כספי גדול, לא יעיז מאן דהו להכניס אפילו את האף שלו למקום ההוא...
התייעץ המלך עם שריו החכמים האיך ניתן להביא משם את אותם אבנים?
לפתע קם אחד משרי המלך ואמר: "אדוני המלך, אני חושב שיש לי פתרון מוצלח לבעייתך. הלוא על חלק מהאסירים שלך, שעשו פשעים כל כך חמורים, נגזר גזר דין מוות להוציאם להורג בעוד כשבוע שבועיים... ועל חלק אחר מהאסירים שלך, גזרת מאסר עולם בתוך צינוק בתנאים קשים ביותר. מצבם של שני סוגי האסירים הללו, הוא הקשה ביותר! והפלילי ביותר! עם העתיד העגום ביותר!!! - אדוני המלך", הציע השר, "תן להם הזדמנות אחרונה!!
תבטיח להם, שאם הם ילכו ויסתכנו ביערות הג'ונגל וישיגו לך את אותם אבני חן יקרות להשלים את כתרך... אתה תשחרר אותם לחרות עולם! ולא רק זה... אלא גם תבטיח להם, שרק על ידיהם יושלם כתר המלכות ומדריגתם תעלה לאין שיעור... מי לא יקפוץ על המציאה הזו??!"
כולם פה אחד הסכימו להצעתו הנבונה של אותו שר, והמלך, אכן עשה כדבריו.
אותם אסירים מסכנים, לאחר ששמעו מה בפי המלך לומר להם... קפצו ממקומם בהתלהבות רבה ולקחו על עצמם את המשימה הקשה ברצון... וכי מה יש להם להפסיד??
אך, כפי הצפוי, לא כולם הצליחו במשימה...
רבים מהם טעו והסתבכו ביערות הג'ונגל ומצאו שם את מותם. אחרים נטרפו על ידי חיות הג'ונגל או שנרצחו על ידי שבטים פראי אדם... רק בודדים ממש הצליחו למצוא את האבנים הטובות ולצאת חיים מהג'ונגל המסוכן. ואכן, לאחר שהושלם כתר המלך,

אותם אסירים הועלו לדרגה הגבוהה ביותר כפי שהבטיח להם המלך, והם אכן זכו להיות מהקרובים אליו ביותר - יושבים ראשונה במלכות נהנים משפע טובו עד בלי די".
אומר האדמו"ר מאוזרוב: "**זה בדיוק דור אחרית הימים**"!
הקב"ה ראה את הנשמות של הדור שלנו - נשמות מאוד קשות ומאוד בעייתיות, נשמות שהקילקול וההרס שלהן כל כך גדול... עד שאין להן שום תקנה (כי גם לחזור שוב בגילגול, זה לא יעזור) - ובכדי שלא תלכנה אותן נשמות לאבדון עולם לנצח נצחים, בגודל רחמיו ובגודל חסדיו נתן להן הקב"ה את ההזדמנות האחרונה והסופית...
מה עשה הקב"ה?
הביא את הנשמות שלנו, נשמות של שנת 2015, "לג'ונגלים" הכי מסוכנים שיש - לדור שהחושך שלו כל כך גדול, לדור שיש בו קליפות, ליכלוך וטומאה רוחנית נוראה מאוד; סטרא אחרא, רשע, עזות, חוצפה, ניסיונות, קשיים, תאוות, פריצות (חילונית וחרדית), שקרים, ראוותנות, נהנתנות, חיצוניות, חברה מושחתת, אינטרנט, אייפונים, קידמה, טכנולוגיה... דור שיהיה קשה מאוד מאוד לאסוף בו "מרגליות ויהלומים" - שזה ללכת בצניעות כפי רצון ה' באמת ולעובדו מכל הלב ביראת שמים כנה ואמיתית, ובו זמנית להתרחק ריחוק מוחלט מהחברה הקלוקלת שמסביבנו (שזה כמובן כולל, גם את ההתעסקות באינטרנט ובאייפון ושאר חבריהם הידועים לשמצה).
בא הקב"ה לנשות ובנות דורינו ומציע להן כך:
"אם תכניסו את עצמיכן לדור המטורף הזה ותעמדו בכל הניסיונות הכבדים הקשים והנוראים המקיפים אתכן מכל עבר מידי יום ביומו... תלכנה בצניעות גמורה (לא חלקית) כפי רצוני! ותתרחקנה מהמכשירים המסוכנים והארורים הללו...
הרי שבכך **תשלמנה את "כתרי"!!! ועל ידכן תבוא הגאולה הנכספת!!!**
ולא עוד", ממשיך הקב"ה ואומר, "אלא אני מבטיח לכן חגיגית, שאתן תזכנה לשבת ראשונות בעולם הבא קרובות למחיצתי ותהנינה מכל הטוב והשפע הנצחי לעד ולעולמי עולמים... מה שלא זכו לכך כל הדורות הקודמים!!!"
כן, זה אנחנו!!! - וזאת ההזדמנות האחרונה שניתנה לנו!!!

הנשמות הקשות והבעייתיות ביותר

אבל...
לא כולם יצליחו ויעמדו במשימה הזו. לא כולם יחזיקו מעמד עד הגאולה האחרונה.
הרבה מאוד מהבנים ומהבנות, אף מהבתים הטובים ביותר... **ימצאו את "מותם" וילכו לאבדון לנצח** (אם לא יחזרו בתשובה כמובן) בתוככי הרחוב הפרוץ והטמא, כפי שאנו

רואים ושומעים על מקרים אלו כמעט מדי יום ביומו. הרבה לא יעמדו בניסיונות הקשים.
נשים ובנות חרדיות רבות לבסוף "תפולנה" ברשת היצר והן תלכנה בפריצות נוראה ואיומה - זועקת עד לשמים - של האופנות החרדיות והחילוניות המושחתות... וגם הן - כמו הרבה מעם ישראל - תאבדנה את חלקן שהיה כבר מוכן להן בעולם הבא. וכפי שכבר אמרנו.
אבל באמת צריך להבין, מדוע אנו, הדור האחרון, שונים מהדורות הקודמים?
מדוע הנשמות שלנו כל כך קשות וכל כך בעייתיות?
את הסוד מגלה לנו האר"י הקדוש ואומר כך:
"דור המבול עשו את כל התועבות שבעולם. מרוב שהיו אדוקים ושקועים כל היום בתוך הזנות והזימה, זה השפיע כל כך חזק על כל העולם מסביב עד כדי כך שאף בעלי החיים (שאין להם בחירה בין טוב לרע) וגם האדמה (שהיא חומר דומם) התחילו גם הם לזנות לשאינם בני מינם!!! והכל באשמת אנשי דור המבול...!!!".
אומר האר"י הקדוש, "לאותן נשמות חוטאות ומושחתות שהיו בדור המבול, ניתנה ההזדמנות האחרונה לתקן את עצמם... ואיפה? בדור שלנו!!!
האם אנחנו לא רואות את זה היום בחוש?
האם זה לא חוזר על עצמו שוב רק בצורה משוכללת יותר?
האם ידעת שיש היום באינטרנט כ-3,000,000,000!!! אתרים מלוכלכים של זנות זימה ופריצות?
אי אפשר ואין מילים לתאר מה שהולך שם! איזה אנשים ונשים - בדרגה הכי שפלה והכי נוראה - נמצאים שם באותם אתרים מזוהמים! דבר זה לא היה מעולם!! אבל מעולם!! בכל תולדות ההסטוריה!!!
לנשמות אלו - וגם אנחנו ביניהם - ניתנה ההזדמנות האחרונה והסופית לתקן את כל העיוותים ואת כל הקילקולים מהעבר הרחוק... ממש את הכל! - אבל צריכים להיות חכמים ולעשות זאת מבעוד מועד!

צוואה משונה

דוד מלך ישראל, מותיר צוואה די משונה ביד שלמה בנו:
בתחילת דבריו, מצווה דוד המלך את שלמה בנו לקיים את התורה והמצוות, ולהקפיד למלא היטב את חובותיו כלפי קונו.
אולם מיד לאחר מכן הוא פונה לסדרת הוראות אישיות - פוליטיות, הנשמעת כך:

"שלומ'לה בני היקר" - פונה דוד אל בנו בן ה-12 הניצב לידו - "המכיר אתה את יואב בן צרויה, הגנרל, שר הצבא, זה אשר במכה אחת של חרב יכול להפיל 900 ראשים?", ושלמה מהנהן בראשו לחיוב. "ובכן" - ממשיך דוד המלך - "יואב זה חטא כנגדי, הוא הרג שני שרי צבא בישראל, ועל כן מבקש אני שתדאג למצוא סיבה מספקת להמיתו!"...

"אבא! להרוג את יואב בן צרויה? את שר הצבא??!" - מתפלא שלמה, אולם המלך דוד עומד על שלו: "כן! בדיוק כך! עליך לדאוג שלא ירד יואב בשיבה טובה ובשלום שאולה!"...

נו... אין מה לעשות... שלמה מקבל על עצמו למלא אחר הוראתו הראשונה של אביו, וכעת הוא ממתין להוראות נוספות אשר אינן בוששות לבוא...

"את שמעי בן גרא משבט בנימין, ראש הסנהדרין, הרב'ה שלך - אתה בודאי מכירו!" - פונה דוד שוב אל בנו, המלך לעתיד, ושלמה משיב: "כן אבא! אני מכירו! מה לעשות עם שמעי?" ושוב מגיעה התשובה המפתיעה וההוראה הכל כך קשה לביצוע: "ובכן, שלמה היקר, גם את שמעי בן גרא עליך להרוג!"...

"להרוג גם את שמעי??! מה קרה אבא?" - מתפלא שלמה, ודוד מסביר: "ביום לכתי לעיר מחניים קיללני שמעי קללה נמרצת, ובגלל זה בן מוות הוא! אכן", - מטעים דוד - "כבר ביקש שמעי את מחילתי והבטחתי לו שלא להמיתו בחרב, אולם שוב עליך לעשות כחכמתך ולמצוא עילה מספקת בכדי להוציאו להורג!".

שלמה מתפלא, שלמה מופתע, אולם הוא שותק. כך ציוה אביו - וכך הוא יעשה. שלמה מחריש, ומצפה בדריכות ובחשש כבד להמשך צוואתו של אביו... 'מי יודע את מי עוד יהא עלי להרוג!" - הוא מהרהר בליבו באימה...

שלמה מצפה להוראות נוספות, ודוד אמנם ממשיך בדבריו ושואל: "את ברזילי הגלעדי ואת בניו, המכיר אתה, שלמה בני?", ושלמה משיב: "אכן כן, מכיר אני, ומה איתם? האם גם אותם עלי להרוג?...

אלא שלגבי ברזילי הגלעדי - היו לדוד דווקא תוכניות אחרות... וכך הורה דוד לשלמה: "את ברזילי הגלעדי, המושבני'ק עם הכובע טמבל ומכנסי החאקי, זה הכפרי עם הסנדלים... - תקח אל ביתך, אל ארמונך, אותו - ואת כל בניו עימו, ועל שולחנך יסעדו מדי יום ביומו ביחד עימך!"...

כאן - כבר לא מצליח שלמה להבליג... הוא פונה אל אביו בתמיהה ושואל: "אבא, אינני מבין! אני סומך עליך, אני מבין כי אם הורית לי להרוג את שמעי בן גרא ויואב בן צרויה - הרי שכך ראוי לעשות, אולם מדוע דווקא את ברזילי הגלעדי בחרת שיהיה מאוכלי

שולחני? מדוע דווקא את עובד האדמה הלזה, את הפועל הפשוט עם הידיים הגסות שכל היום נמצא על הטרקטור, את עם הארץ הזה שבניו לא יודעים אפילו דף גמרא אחד - אתה מצוה עלי להושיב לידי ולהאכילו מפיתי??!..."

דוד אינו מתרגש מהשאלה... הוא אינו מתבלבל אפילו לרגע... הוא משיב במשפט אחד קצר וקולע: "**כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום אחיך!**". זוהי תשובתו של דוד.

וכך הוא הסביר לבנו: "יואב בן צרויה ושמעי בן גרא, שניהם בני מוות! ועונשם ימוצה עד תום. אולם מחוייב אני לא פחות להכיר טובה לידידי האמיתיים, ידידי אשר הוכיחו את ידידותם בעת מבחן! הלא הם ברזילי הגלעדי ובניו!! - אתה שואל למה דווקא הם? אומר לך בני היקר, בשעה שישבתי על כסא מלכותי, בעת שמלכתי ביד רמה על ישראל, המונים המונים כרעו ברך והיו מוכנים למסור את חייהם למעני, כל אחד היה מוכן להתחנף ולקבל ממני איזושהי טובת הנאה... אולם, ברזילי הגלעדי ובניו - הם כבדו אותי וקרבו אלי דווקא בזמן שלא הייתי מלך... בזמן אשר לא הייתי במלוא תפארתי... בזמן אשר הסתובבתי כעני חסר כל יחף בין ההרים וברחתי מפני אבשלום אחיך... בזמן שכל מכריי וחבריי טרקו בפני את דלתם בפחדם מפני בני... באותו זמן ממש בה קילל אותי שמעי בן גרא קללה נמרצת! בכך - **הוכיחו בני ברזילי הגלעדי את נאמנותם המוחלטת וידידותם האמיתית כלפיי**!!! ועל כן מצוה אני עליך - שלמה בני - **לכבדם ולהאכילם על שולחנך כל ימי חייך!**"...

מערבולת מטורפת

ה'חפץ חיים' לומד מכאן דברים נפלאים ממש, השייכים לכל אחת ואחת מאיתנו:

כשבית המקדש היה קיים, זאת לא הייתה כל כך חכמה לעבוד את ה' יתברך. השכינה הייתה גלויה, כולם ראו את הניסים בבית המקדש... הקב"ה היה אז נראה בשיא תפארתו, כולם עבדו אותו וקיימו את כל מצוותיו, הקב"ה מלך על כולם! ראו את זה בחוש! לא הייתה פריצות.

כל הנשים והבנות היו צנועות, לא היה אינטרנט וסרטים, הרחוב כולו היה נקי!

מה היה חסר...?

כל מי שעבד אז את הקב"ה, עדיין לא הוכיח שהוא מ"ידידיו" ו"אהוביו" של הקב"ה.

אולם המבחן האמיתי, כדי לדעת מי באמת אוהבת את ה' יתברך ומי באמת דואגת לכבודו - זאת נוכל לבחון דווקא בדור שלנו!!! שהשכינה הקדושה בגלות והחושך גדול מאוד מאוד.

בדור שכל הנשים כולן - גויות, חילוניות, ו"חרדיות" רבות מאוד, איבדו כל 'פרופורציה' בקשר לצניעות וקדושה והינן הולכות בפריצות נוראה ואיומה שאין לשער ואין לתאר...

בדור שהתקשורת של האינטרנט האייפונים ושאר הסטרא אחרא, "חוגגים" בכל עבר ובכל פינה ומפילים "חללים" "חללים" מעם ישראל...
בדור שמאות ואלפי בנים ובנות "נושרים" מדרך התורה וקיום המצוות ו"פוזלים" לעבר הרחוב המשוקץ והטמא...
ואף על פי כן... על אף "החושך" האיום והנורא ששורר "בחוץ"...
נכנס הקב"ה לתוככי הרחובות, לתוככי החנויות, לתוככי מקומות עבודה, לתוככי אירועי השמחות... ורואה איך בתו האהובה - אותך בת ישראל יקרה - נמצאת בתוככי אותה "מערבולת" מטורפת של החברה המודרנית הניראית כה זוהרת וכה נוצצת (כמובן מבחוץ, אבל מבפנים הכל רקוב שם עד היסוד!) הקורצת לה במגוון פיתוייה ושיגעונותיה...!!
- ועם כל זה היא שומרת לו אמונים ומחזיקה מעמד ממש במסירות נפש עילאית והיא ממשיכה לדבוק בו ואינה נוטשת אותו אף ברגעים ובניסיונות הקשים ביותר!!! בכך שהינה מקפידה ללכת בצניעות בקדושה ובטהרה; בחצאית 'פליסה' רחבה וארוכה עד הקרסול עם חולצת צווארון רחבה דיה ומכופתרת באיזור הצואר, ללא בושם איפור ותכשיטים, בגרביים אטומות של 70 דנייר ושאינם בצבע הרגל, ובנעליים שקטות ונמוכות, משתמשת (אם צריך) אך ורק במכשירים סלולרים ה'מאושרים' על פי גדולי ישראל...
את! כן את! מידידיו ואהוביו האמיתיים של ה' יתברך!!!
את זאת הראויה לכל השבח הכבוד והערכה, על כך שזכית (מתוך אלפי אלפי מסכנות שלא זכו) **להישאר נאמנה לו דווקא בשעה כה קשה שהקב"ה מסתיר את פניו ואינו מגלה את הודו ותפארתו!!!**
את! זאת שהוכחת להקב"ה, דווקא עכשיו שהשכינה הקדושה שרויה בצער נוראי על כך שבניה ובנותיה "נוטשים" אותה בשעה כה גורלית, את נאמנותך המוחלטת לו!!!
את זאת שתזכי להיות מ"אוכלי שולחנו" של הקב"ה בכבודו ובעצמו לעתיד לבוא!!!
"מה יש לך לומר לי...?" היא הייתה שבורה
סיפר הרב לוגאסי:
"באחת הדרשות שהיו לי באחד מאיזורי הארץ, התחזקה אחת הנשים במצות כיסוי הראש. התקשרה אלי אותה אשה יום או יומיים לאחר שהתחזקה ובוכה היא בבכי מר. וכך היא אומרת לי: "התחזקתי בכיסוי ראש בכנס שהיה, ולקחתי על עצמי לכסות את ראשי במטפחת וללכת בצניעות מה שלא הייתי רגילה בכך. ולא תארתי ולא האמנתי למה שראו עיניי, הלכתי לבושה בצניעות ברחוב, והנה אני שומעת התפרצות של צחוק

מלגלג... מכל כיוון, אנשים שהכרתי זרקו לעברי מילים עוקצניות ומעליבות, והרגשתי את עצמי דחויה ומאוסה... איך אוכל להמשיך בצורה שכזו??!!... מה יש לך לומר לי?"
השבתי לה על פי דברי המדרש שאומר: "עתידה בת קול להיות מפוצצת בהרים ואומרת, כל מי שפעל עם א-ל יבוא ויטול שכרו". וכך אמרתי לה: עתיד הקב"ה להכריז לפני כל בני עולמו ביום שיבוא לתת שכר לעושי רצונו:
"כל מי שהוכה בשבילי, יבוא ויטול שכרו!
כל מי שהפסיד בשבילי מממונו, יבוא ויטול שכרו!
כל מי שקיבל על לחיו סטירה לכבודי, יבוא ויטול שכרו!
כל מי שנתבזה בשבילי, יבוא ויטול שכרו!".
שאלתי אותה: "סבתא של סבתא שלך הייתה מכסה את ראשה?"
"בודאי", ענתה לי, "איזו שאלה?! וכי בזמנה מי לא הייתה מכסה את ראשה?! הלוא לבושה ולכלימה הייתה נחשבת!"
"ובכן", המשכתי לשאול אותה, "אמרי לי בבקשה, כשיבוא הקב"ה לפני כל העולם ויכריז "מי שנתבזה בשבילי יבוא ויטול שכרו", ובאותו מעמד יהיו נוכחים אדם הראשון וחוה אשתו, האבות והאימהות הקדושים, משה ואהרון ונשותיהם, דוד המלך ושמואל הנביא ונשותיהם, רבי יהודה הנשיא מחבר המשנה ורב אשי מחבר הגמרא ונשותיהם... וכל הצדיקים כולם שהיו בכל הדורות... עד הסבתא של הסבתא שלך שהייתה צדיקה... מי נראה לך שיקום ויאמר להקב"ה: "אני התבזיתי בשבילך!!" הסבתא של הסבתא שלך, או את?
אמת, הסבתא של הסבתא שלך שכרה במקומה מונח על צידקותה וצניעותה, אבל להתפאר בגבורה לפני הקב"ה על היותה מקבלת סטירה לכבוד ה' יתברך... **את היא זו שתקום**!!! והסבתא של הסבתא שלך תראה ותשמח בך. היא תקנא בך קנאה של שמחה ושביעות רצון על שזכתה לנכדה גיבורה כמותך. והיא תחשוב לעצמה בהתפעלות: '**איך הנכדה שלי זכתה, למה שדווקא אני לא זכיתי**...'.
כך כותב הגאון הרב בן ציון אבא שאול:
"כי זה שהנשים הכשרות שבזמנינו, אינן מידמות בלבושן ל"רחוב", **הוא מסירות נפש**!!! כי טבען להתייפות, אף על פי שכלפי הדורות שעברו אין זה צנוע כל כך".
אם כן אשה יקרה, התחזקי והתעודדי, וזכרי שבכל פסיעה ופסיעה שאת הולכת בבגדי צניעות את מקדשת שם שמים ברבים... ובפרט שאת באיזור חילוני ובמקום עבודה חילוני".

ישנו סוד מדהים, אותו מגלה לנו הגאון רבי אליהו הכהן בספרו הקדוש 'שבט מוסר" (אילולא היה כותבו, היה קשה לומר זאת), וכך הוא אומר:

"אתם יודעים מדוע הגלות הזאת האחרונה מתארכת ומתארכת כמעט בלי סוף...? כי דווקא בגלל הפעולות של היהודים בדורות האחרונים על ידי החושך הגדול, הקב"ה מקבל כל כך נחת רוח **שקשה לו**, **כביכול**, **לוותר על זה**... - הקב"ה, כביכול, כל כך שמח ומתענג לראות אותך דווקא בדור הכל כך מבולבל... והכל כך חשוך הזה... משתדלת ומתאמצת מאוד ללכת בצניעות נגד כולן ועושה את רצונו על אף כל הקשיים הניסיונות והפיתויים שישנם היום בחוץ! - וזאת הסיבה **שלכן הוא משאיר אותנו עדיין בגלות**!!! **כדי להמשיך ולרוות מצניעותך עוד ועוד נחת רוח**...!!!"

מפליא ממש.

ירמיה הנביא בשנת 2015...?!

כאן אנו רוצים להתייחס לדבר נוסף הקשור לזמנינו טרם ביאת הגאולה העתידה.

ירמיה הנביא, עוד לפני החורבן, ראה איך הנשים והבנות שהיו בירושלים מסתובבות בחוץ כשהן מאופרות ומבושמות, הולכות בנעליים גבוהות (פלטפורמה) ומכשילות את הגברים והבחורים. פנה אליהן ירמיה הנביא בבקשה ובתחינה נרגשת ואמר להן: "בנותי, בבקשה מכן עשו תשובה, לכנה בצניעות..."

לא רצו להקשיב לו.

המשיך ירמיה לזעוק לעברן: "אנא! אנא! שובו בתשובה! בטרם יחשיך עליכם היום בצרות קשות ונוראות..."

שום דבר לא זז אצלן! ליבן היה לב של אבן!

היה ירמיה ממשיך לזעוק ולהתחנן אליהן פעם אחר פעם...

אך מאומה לא עזר! הנשים והבנות נשארו בשלהן ממשיכות ללכת בפריצות ובעזות.

כך זה נמשך עד ש... אכן, הגרוע מכל הגיע בצורה קשה מאוד ואכזרית ביותר!!!

נבוכדנאצר וחייליו הגיעו אל שערי ירושלים.

מיד יצאו אותן בנות מקושטות לקראתם ואמרו בשמחה: 'איזה יופי! חייל רואה אותי ולוקח אותי לו לאשה'...

ראו אותם החיילים והעלום למרכבתם.

באותה שעה, רמז הקב"ה למעיינותיהן והן שפעו דם רב. החיילים ראו זאת ונגעלו מאוד...

מרוב כעסם, הם תפסו אותן בחמת זעם והשליכום ללא כל רחמים תחת גלגלי המרכבה הכבדים אשר רמסו אותן למוות...

הלך ירמיה בדרך שהלכו בה הגולים וראה את השבילים כשהם מלאים דם ואיברים זרוקים על הארץ. הביט ירמיה לארץ וראה רגליים חתוכות של תינוקות וילדים קטנים שהלכו בשבי.
היה גוחן לארץ מחבק אותם ומנשקם. כשהגיע ירמיה סוף סוף אל הגולים וראה אותם בצרתם... החל הוא לבכות כנגדם ואף הם החלו לבכות כנגדו.
בשעה שבא להיפרד מהגולים האומללים ללכת בדרך חזרה לירושלים, נשאו ישראל את עיניהם וראו שירמיה הולך ונפרד מהם, מיד געו כולם בבכיה וצווחו: "אבינו ירמיה, כך אתה עוזב אותנו לבד...?!!"
ענה ירמיהו בכאב ואמר להם: "**מעיד אני עלי שמים וארץ שאילו הייתם בוכים בכייה אחת כשאתם הייתם עדיין בירושלים, לא הייתם גולים!!!**".
עזב אותם ירמיהו והיה הולך ובוכה לכיוון ירושלים.
בת ישראל יקרה, הרי לעם ישראל היו 1,200,000 נביאים, ובכל זאת, מתוך אותם 1,200,000 נביאים לא נכתבה שום נבואה של אחד מהם, בשום ספר!
ואילו ירמיה הנביא - בשונה מאותם 1,200,000 - כתב את דברי נבואתו בספר וזה נשאר עד ימינו אנו. מדוע?
משום שנבואות שהיו שייכות אך ורק לזמנם ותו לא, לא היה צורך לכתבם.
אולם, אותם נבואות השייכות לכל הדורות כולם ואף לדורות האחרונים, הם אלה שנכתבו בספרי הנביאים. ממילא יוצא: שאם ירמיה הנביא כתב את ספרו לדורות, בהכרח שדברי נבואתו שייכים גם לזמנינו!!! - ואם ירמיה הנביא התחנן אז כל כך לנשות ובנות ירושלים שישובו מדרכן הרעה טרם שתבוא עליהן הרעה (וכפי שבאמת לבסוף כך אירע), סימן שהדברים מאוד מאוד קשורים אף לתקופתינו אנו!!! וגם עלינו מרחפת סכנה קיומית לא פחות מאז.

ישמעאל - "הפרא אדם!"

המצב שעם ישראל מצוי בו כיום, הוא מצב שעל פי טבע, אין לו שום סיכוי לשרוד!
שנבין במה מדובר: נכון להיום אנו מוקפים ב-1,000,000,000 ערבים מוסלמים קנאים! שונאים! צמאי דם! ש"המטרנה" שהם שותים מכילה 'רכיבים' של שנאת ישראל חולנית... שנאה! שנאה! שנאה! - שנאה תהומית מטורפת!! (מראים לך איך מאמנים מאות ילדים קטנים כבני 3, 4, להיות רוצחים. צילמו איך ילדה קטנה ערבייה בת 5 אומרת: "מוות לישראל!")
על ישמעאל נאמר, "והוא יהיה פרא אדם". שואל החפץ חיים: "אני לא מבין, הרי תמיד שם העצם קודם לשם התואר! למשל: "אדם חכם" - "אדם" (זה השם עצם) קודם ל"חכם" (שזה שם התואר). לא אומרים, "חכם אדם" או "עשיר אדם"... אם כן", שואל

החפץ חיים, "מפני מה אצל ישמעאל נכתב הפוך מהמקובל: "פרא" (שם תואר) ואחר כך "אדם" (שם עצם)?"
עונה החפץ חיים תשובה מבהילה:
"אצל ישמעאל (הערבים) השם עצם שלהם **הוא** "**פרא**"!!!
ורק התואר שלהם, הצורה החיצונית שלהם, **זה** "**אדם**" - אבל באמת, המהות שלהם, זה "פרא!" "חיות אדם!". הם מסוגלים לדקור תינוקות, זקנים, ילדות קטנות... בלי חשבון ובלי שום נקיפות מצפון.
אותן בנות יהודיות שהלכו והתחתנו עם ערבים, מספרות - לאחר שחולצו משם בניסי ניסים על ידי אירגון 'לב לאחים' - איזה השפלות ובזיונות הן עברו... וכמה מכות רצח ובעיטות ועוד כל מיני סוגי התעללויות הן קיבלו על לא עוול בכפן... (שלא לדבר על אותן מאות ואלפים שנרצחו שם בצורה אכזרית).
אך כפי שכבר אמרנו, מכיון שמדובר בפראי אדם מהסוג השפל ביותר, אין על מה להתפלא.
כל הזמן הם צועקים: "ג'יהד! ג'יהד!".
מה פירוש המילה ג'יהד? "מלחמת קודש!".
הם אף קוראים לעצמם בשם: 'חיזבאללה'.
מה זה 'חיזבאללה'? 'מפלגת ה'!' ('חיזב', זה מפלגת. ו'אללה', זה ה').
יש להם מטרה אחת - להשמיד את ישראל! וזה בשבילם מלחמת קודש!
הם נלחמים למען האידיאל שלהם! ולכן הם מאוד מאוד מסוכנים משאר אויבים אחרים.
כי אצל שאר האויבים, לאחר תקופה מסוימת, הם נוטשים לבסוף את המלחמה...
לא כן הערבים! אצלם המלחמה היא מלחמת דת ומשום כך אין סיכוי שהם אי פעם ירפו ממנה.
והם מתחמשים והם מתעצמים... (נכון להיום, בעזה יש נשק לפחות פי 10 ממה שצריך להשמיד את מדינת ישראל! בסוריה ובלבנון יש 45,000 סקאדים!! לאיראן יש כבר כמה פצצות אטום!!!) השאיפה שלהם, והם לא מתביישים לדבר עליה בגלוי, היא: "**לזרוק את כולנו לים!**" לא פחות.

"**הדג המתהפך**"
אחד מחכמי הגמרא, האמורא הקדוש רבה בר בר חנה, סיפר שראה דברים מופלאים ממש בים ובעוד מקומות. בין יתר הדברים שראה הוא סיפר:
"פעם אחת היינו מפליגים בספינה, וראינו דג אחד שהצטבר חול על גבו וצמחו עליו עשבים, היינו סבורים שהוא אי של יבשה. עלינו עליו ואפינו ובישלנו שם, וכאשר

התחמם גבו של הדג מחמת האש הוא התהפך... ואילו לא הייתה הספינה קרובה, היינו טובעים בים!".

לפי פשט הדברים, לא מובן כלל מה הגמרא רוצה לספר לנו? שהיו על אי... ובסוף היה זה דג ענק... מה זה כל הסיפור הזה? וכי, חס ושלום, חסר לגמרא מה לכתוב?!

כותב על כך רבי מאיר לייבוש המלבי"ם, שחי לפני כ-200 שנה, ביאור מבהיל שאין ספק שהוא נכתב ברוח הקודש. ואלו דבריו (עיבדנו את לשונו):

"אנחנו נפליג בספינה - נהיה בגלות.

עד שנגיע לאי אחד - בסוף הגלות נגיע למדינה משלנו.

והאי הזה, למעשה הינו, דג ענק וגדול - תהיה אומה אחת גדולה.

(כוונתו לישמעאל, לערבים, שמספרם גדול מאוד).

אנחנו נעלה על גבו של הדג - האומה הזאת תהיה כבושה תחתינו.

ונאפה ונבשל על גבו של הדג - המדינה תחגוג... יום העצמאות... תעשה על האש... נהיה בטוחים שאנחנו שולטים על האומה. נהיה שקטים ושאננים...

אך כאשר יתחמם גבו של הדג - כאשר הערבים ירגישו שאנחנו עצמאיים וחוגגים שיש לנו מדינה.

הדג יתהפך עלינו - תתחיל ה'אינתיפאדה'. רציחות, פיגועים, קטיושות, חטיפות, שבויים... והם לא יוותרו!

ואם לא הייתה הספינה קרובה לים - ואם לא שהייתה הגאולה קרובה.

היינו טובעים בים - היו הערבים מצליחים להפיל אותנו לתוך מצולות ים!

(כפי שבאמת תכננו לעשות לנו!)"

מדהים ממש.

מה אומר מחשב העל בפנטגון האמריקאי?

בדור המחשבים המשוכללים של ימינו, אפשר להביא את המחשב לידי מה שמוגדר 'אינטלגנציה מלאכותית', ולתת לו יכולת להחליט ולהסיק מסקנות בכוחות עצמו.

עד כדי כך הגיעו הדברים, ש'בפנטגון', הלוא הוא משרד הביטחון האמריקאי, מופעל מחשב ענק, המבצע סימולציה (הדגמה) של מלחמות בין שתי מדינות. אל מחשב העל מוזרמים כל הנתונים אודות המלחמות שהיו בין העמים ב-100 השנים האחרונות, והמחשב מתבקש לתת דיאגנוזה משלו מי יהיה המנצח.

הנתונים מכילים כמובן את כל המצבים האמיתיים שהיו בשטח באותה מלחמה, כמו מספר החיילים מכל צד, סוגי הנשק, כישוריהם של אנשי הפיקוד מכל הדרגים, המיקום

הגיאוגרפי שבו התנהלה המלחמה, ביבשה, באוויר ובים, מנות המזון ששוגרו לחיילים בעת הקרבות, ואפילו מזג האוויר ששרר בעת המלחמה...
המסקנה המתקבלת מהחלטותיו של מחשב העל, היא מדהימה בכל קנה מידה... הוא לא זייף!!
האינטלגנציה המלאכותית של המחשב מביאה אותו כל פעם לידי החלטה אחרת.
למשל, בהדגמה אחת נקבע שהמנצחים במלחמה היו רוסיה ולא גרמניה. ובהדגמה אחרת שנערכה באותו קרב, בלי לשנות כהוא זה מאותם נתונים, קבע המחשב שהמנצחים היו דווקא גרמניה ולא רוסיה. - התוצאות שהופקו מהמחשב לימדו על כך שבכל מלחמה ומלחמה בעולם, בין שתי מדינות שונות, אין מנצח ומנוצח אחד. הכל משתנה בין הדגמה להדגמה.
רק באיזור אחד של העולם - התוצאה היא קבועה! ותמיד תמיד מקבל צד אחד את תואר המנצח. איזור זה הינו המזרח התיכון! בו נערכו כמה וכמה מלחמות בין ישראל לבין הערבים. המחשב בפנטגון קובע באופן נחרץ, שעל פי הנתונים שהוזרמו לו בכל המלחמות הללו, **הנצחון נמצא תמיד בצידן של המדינות ה... ערביות!!!** - אף פעם לא ייחס המחשב את הניצחון למדינת ישראל.
במילים אחרות הכי פשוטות: לא יתכן שביחס הבלתי הגיוני הזה של מספר הטנקים והמטוסים והנשק... שיש לשני הצדדים, וכן במספר החיילים העצום שיש לערבים, מול מספרם הזעום של חיילי צה"ל... תהיה מדינת ישראל מנצחת! לא יתכן!
למותר לציין שגם בעניין המלחמות העתידיות, שתהיינה באחרית הימים, בין ישראל לערבים (וכל שכן בין ישראל לכל העולם כולו), יש למחשב העל מה לומר... והוא אומר זאת בצורה הברורה ביותר...
בדרך הטבע, **אין לנו שום סיכוי!!!**

המלחמה האחרונה תארך רק 12 דקות!
וכל זה חוץ מעוד הרבה מדינות עוינות אחרות שעתידות להתלכד יחד ולעשות יד אחת נגדנו - אין כאלו גויים שאוהבים אותנו (גם אלו שמחייכים למצלמות ולוחצים ידיים) הכל רק הצגות - כל הגויים (ללא יוצא מן הכלל) מחכים כבר להיפטר מאיתנו אחת ולתמיד!... ללא כל גוזמה!
לפני כמה שנים, הגיע מאמריקה לישראל זמר כושי מתועב בשם מייקל ג'קסון.
איזו קבלת פנים חמה עשו לו... מי לא בא לראותו... כל הצמרת של מדינת ישראל... כל התושבים... עשו לו כבוד מלכים... איפה הוא לא ביקר...

וכל אותה העת, אותו זמר כושי, היה מחייך לעשרות מצלמות שצילמו אותו... מנופף בידיו לאלפי ישראלים שבאו לראותו... עושה להם שלום... היה נראה שהוא ממש שמח לשהות בישראל ולגלות שיש לו אזרחים אוהדים רבים.

לאחר שהסתיים ביקורו והוא עלה למטוס, שאלו אותו מקורביו: "נו, מה אתה אומר על ביקורך בישראל? איך אתה מסכם את הדברים?"

אותו כושי מלוכלך, פתח את פיו ואמר: "**אם היה לי מספיק כסף, הייתי עושה שואה נוספת ליהודים כמו שעשה היטלר בזמנו!!!**"

דון יצחק אברבנאל בספרו 'מעייני הישועה', מתאר בפרוטרוט כמעט מלא את מה שיקרה במלחמה האחרונה שתהיה לפני בוא המשיח. הוא כותב שם, היכן המלחמה תתרחש? מי יבוא להלחם? מי ילחם עם מי? ואף גם את שמותיהם של שרי הצבא משני הצדדים שיילחמו שם! - לפי דבריו שם יוצא, שאין לסמוך על אף מדינה ועל אף שליט, **גם אם הם נראים לנו עתה כידידי אמת!**

על פי טבע, כדי להצליח, ההסתברות שואפת לאפס!! - לא צה"ל, ולא המשטרה, לא משרד הבטחון, ולא השב"כ, לא המוסד, ולא אמריקה (שגם היא עתידה להפנות לנו עורף בסופו של דבר), אף אחד לא יכול ולא יוכל להצילנו מידי אויבינו האכזריים צמאי הדם, חוץ...

מהבורא יתברך!!!

נגיע למצב כזה, שנרגיש ממש בחוש את דברי חכמינו הקדושים שאמרו: "ואנו אין לנו על מי להישען אלא רק על אבינו שבשמים".

זה שעומדת לפרוץ מלחמה, כולנו יודעים!

ממש לא מזמן, ראינו כבר אותות של מלחמה שעתידה להיות. כולם היו בטוחים שהרשע ההוא ימח שמו וזכרו, שכל הזמן מאיים עלינו, יזרוק עלינו טילים אטומים כימים וביולוגים ולא ישאיר, חס ושלום, זכר מעם ישראל רחמנא לצלן! (וזה יכול להיות מכל מדינה אחרת בעולם!). אך מאז המצב נרגע מעט.

אבל עדיין אין זה אומר כלום!

עדיין המציאות המרה עדיין טרם טפחה על פנינו. אנחנו לא יודעים שזה השקט שלפני הסערה, שזו סך הכל אשליה זמנית חולפת שהכל בסדר. המלחמה הקשה ביותר שידעה האנושות כולה הולכת ומתרקמת בחדרי חדרים. זאת מציאות שאין להתכחש לה!

הקב"ה בכוונה סידר שנרגיש קצת ריח של מלחמה באוויר כדי להתחיל לעורר אותנו בדברים הטעונים אצלנו חיזוק. הקב"ה מחכה לנו, הוא רוצה שנשוב אליו בתשובה, "כי

לא אחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרכיו וחיה", אומר הקב"ה, "אל תתמהמהו אני נותן לכם פרק זמן קצר כדי שתחליטו לאן אתן באמת שייכות. אני רוצה להיות אם אתן מספיק רציניות!"

בת ישראל יקרה, מה את חושבת? איך נראה לך שיהיה אפשר להתכונן לקראת מלחמת העולם השלישית...?? החפץ חיים אמר שמלחמת העולם הראשונה והשניה, תהיינה משחק ילדים לעומת מלחמת העולם השלישית!!!

וכי מה נעשה אז? נברח למקלטים?!... נלבש מסיכות אב"כ?!... נאטום את החלונות בדבק סלוטייפ...?! - מה כבר נוכל לעשות מול פצצות אטום??!! - וכי ישנה איזו מסיכה או איזה מקלט או חדר אטום שיוכלו לעמוד בפני פצצות אטום מפלצתיות או פצצות כימיות וביולוגיות זוועתיות???!! (בקשר למסכות, אמר הרב קניבסקי, שאפשר לשמור אותם לפורים! הם לא שוות כלום!)

הגאון מוילנא אמר פעם לתלמידיו, שהמלחמה האחרונה בהיסטוריה תארך במשך 12 דקות!!

תלמידיו לא הבינו את כוונתו: 'איך יתכן כדבר הזה? הרי רק להטעין תותח עד שהוא יורה לוקח כ-7 דקות...?!' - היום, בדורנו, מובנת לנו היטב היטב מה הייתה כוונתו, המלחמה האחרונה תהיה מלחמת 'כפתורים'! על ידי מספר לחיצות במחשב המחובר לפצצות אטום של כמה מטורפים, תחרב כל האנושות כולה ממש בדקות ספורות. ה' יצילנו!

(אגב, יש היום בכדור הארץ פצצות אטום כימיות וביולוגיות, שיכולות לפוצץ את כל כדור הארץ כולו על כל יושביו, כ-100 פעמים ויותר!!!)

על הדור האחרון (שזה דורינו אנו) מנבא הנביא זכריה ואומר: "וזאת תהיה המגפה... המק בשרו והוא עומד על רגליו, ועיניו תימקנה בחוריהן, ולשונו תימק בפיהם". כאן בעצם מתוארת מלחמת העולם השלישית.

הנביא אומר שתהיה כזאת מין מגיפה מחרידה, שבעוד שהאדם עומד על רגליו ימסו בשרו ואיבריו, וכן עיניו ימסו וישארו רק החורים במקום העיניים, ואף לשונו תימס בתוך הפה".

ממשיך הנביא ואומר: "והחזיקו איש ביד רעהו ועלתה ידו על יד רעהו". כלומר אותה מגיפה תגרום, שכשירצה איש לתפוס את זרועו של חבירו כדי לעזור לו, הזרוע תתפרק ממקומה בקלות והיא תשאר בידו של חבירו... מגיפה מאוד מוזרה שהבשר נמס ומרקיב?

היום יודעים היטב במה מדובר! רק דבר אחד יכול לגרום לבשר להינמס ולהרקיב...

האטום!!!

אדם עומד במקומו, כשעובר הגל הראשון של האטום אדם יכול להישאר לעמוד והוא נשאר ריק וחלול!! הוא מתמוסס בקירבו בבת אחת!!... - יהי רצון שלא יבוא ולא יהיה, אבל זה מה שכתוב בנביא!

"**לא רוצים לגרום לפאניקה!**"

לא נחיה באשליות, אין שום מדינה בעולם שיכולה להתמודד נגד פצצות אטום, לא רוסיה, לא יפן, לא סין, ואפילו לא אמריקה שנחשבת למעצמת על. אף מדינה!

אז מה נעשה? וכי חס ושלום אפסה תקוותינו...???

המשגיח - רבי נתן וכטפויגל אמר על כך דברים ברורים מאוד. היה זה בתקופה שבה דיברו הכל, בבהלה רבה, על סכנותיה הנוראיות של פצצת האטום. המשגיח אמר אז שיחה מיוחדת לבני הישיבה בנושא זה, ושאל בתמיהה רבה: "הכיצד זה שבן תורה פוחד??!! מי שמובדל ומופרש מן העמים, אין לו חשש סכנה! הוא יינצל 100 אחוז מכל פצצות האטום!!! אין בזה מקום לשאלה!". והוסיף: "אין בכך כל ספיקות, 100 אחוז שכל בני התורה יינצלו, אבל... בתנאי אחד: **שיהיו מובדלים מן העמים!!!**

נשים ובנות שתהיינה מובדלות לגמרי מן העמים בצניעותן, גם בלבוש וגם בהנהגה (וללא 'אינטרנט', 'אייפון', 'גאלקסי' ודומיהן), **מובטח להן שהן תנצלנה!!! ב-100 אחוז!!! שום דבר רע לא יאונה להן... כלום!!!**

וכך אומר הרב פינקוס:

"למצווה ישנה השפעה חזקה ביותר - פי 500 מעבירה. ואם אשה הולכת בצניעות, **הקב"ה שומר ומגן עליה 500 פעמים!!! לעומת ההרס שיכול להיגרם לה על ידי חסרון צניעות!** הצניעות, הקירבה לקב"ה - גורמת שמירה!"

כמו שהקליפה מגינה על הפרי ככה הצניעות מגינה על האשה.

קחי עכשיו תפוח אדמה או אבוקדו, תורידי לו את הקליפה ותשימי אותו על השיש... תוך כמה שעות הוא נרקב, הוא משחיר, ואפילו מעלה ריח לא טוב... אבל אם תשאירי אותו עם הקליפה שלו הוא יכול להחזיק מעמד ימים ושבועות וגם חודשים!

תראי מה עושה קליפה, קליפה מגינה! הלבוש זה ההגנה שלך! זהו השמירה שלך!

הגמרא אומרת, שבשעה שהיה שאול רודף אחרי דוד להורגו, ראה אותו דוד ואמר לו: "מן התורה אתה בן מוות - ויש לי רשות, אם אני רוצה, להורגך! - אבל הצניעות שבך היא זאת שהצילתך".

רואים מהגמרא שרק בגלל צניעותו של שאול, נמנע דוד מלהרגו.

אם כן נתבונן, אם שאול שהוא גבר, שאינו מחוייב בצניעות כאשה, ובכל זאת הצניעות שמרה עליו והצילה אותו שלא יהרג על ידי דוד ואנשיו... אם כן, אשה ובת שמחויבות בצניעות מהתורה, ואצלן זה חיוב גמור מן הדין ממש, לא כל שכן שהצניעות תגן עליהן ותציל אותן ממיתה???!! - ודאי שכן! הרי זה ברור כשמש!

אמר פעם הרב סילמן בדרשה:

"היו אצלי כמה קצינים מפיקוד העורף, בראשם המפקד שלהם. ותיארו לי קצת את החששות שלהם מהמלחמה, שלדעתם עומדת בדלת. הם לא רוצים להוציא את זה לציבור בכל החומרה כי לא רוצים לגרום לפאניקה לתושבי ארץ ישראל, אבל מדברים שביום הראשון של המלחמה, חס ושלום לא יקום ולא יהיה, יפלו על תל אביב וסביבותיה כ-1,000 טילים!!!

ואני לא רוצה להזכיר את מספר ההרוגים שהם חושבים שיהיו... אני לא רוצה להוציא מהפה כזה מספר... אבל דבר אחד ברור, שאותו מפקד ואותם קציני בטחון לא יודעים את הסוד שהקב"ה שומר ישראל על אף אותה תחזית איומה הנמצאת ממש בפתח!

ולכן", אומר הרב סילמן, "הבעל צריך להסתכל על הלבוש הלא צנוע של אשתו או שהאשה עצמה תסתכל על לבושה שלה... **כסכנה ממש**!!! - לה, למשפחה שלה, לכל השכונה שלה, ולכל העיר!!!".

וכך גם סיפר המשגיח של ישיבת 'אור ישראל' הרב גולדווסר, שהוא דיבר עם גיסו - אלוף צה"ל יעקב עמי-דרור, המשמש כ"יועץ לבטחון לאומי" (בעל תפקיד מאוד בכיר) - ואמר לו: "תשמע, מה שאסור לך להגיד לי מטעמי סודיות... אל תגיד! אבל מה שמותר לך, תגיד לי, כדי שאוכל לומר זאת לבחורים בתור חיזוק..."

הוא אמר לו: "תראה, הסכנה מצד 'איראן' היא אמיתית! זה לא סוד! כל בוקר מגיעים ראשי המדינה: ראש הממשלה, הרמטכ"ל, שר הבטחון, ראש המוסד, ראש השב"כ. יש להם על השולחן עשרות צילומי לווין (בשטח הזה ישראל חזקה ביותר, יש להם צילומי עומק כמו 'רנטגן' לתוך האדמה בכל פינה בכדור הארץ!! והם עובדים בשיתוף יחד עם 'האף בי איי' האמריקני), והם רואים את המצב! פחד ואימה שלא יתוארו... יש סכנה אמיתית! יש להם אלפי אתרי השמדה!!! 'האיראנים' עובדים על כולם בעיניים!

לאותו צורר איראני, ימח שמו וזכרו, יש מאות מיליארדי דולרים!! לא איכפת לו מה-50 מיליון אנשים שלו שסובלים מחרפת רעב, כל המשאבים של המטורף הזה הם למען מטרה אחת ויחידה: **להשמיד טוטאלית את מדינת ישראל על כל יושביה**!!!

והם אומרים זאת בגלוי!!!

(כמו שבזמנו הצורר הגרמני 'היטלר' ימח שמו וזכרו, פירסם את תכנית ההשמדה בספרו 'מיין קאמפף' ודיבר על כך בגלוי. כששאלו את ניצולי השואה: "מה, לא ידעתם? לא שמעתם מה שהיטלר מתכנן לעשות לכם?"
הם אמרו: "לא חשבנו שזה רציני... קם איזה מטורף אחד, שיכור מאוסטריה, ופתאום הוא יתחיל להשמיד יהודים??!! מה פתאום, העולם לא יתן כזה דבר...". אבל זה מה שקרה.)
"מה הפתרון?", שואל אותו הרב גולדווסר.
מה שאומרים ראשי המוסד והשב"כ, יובל דיסקין ומאיר דגן: "**אין לנו מענה!** גם לא לאמריקה...!
"נו אז מה עושים?"
"**לא עושים!! אין מה לעשות!!**"
"אבל איך זה יתכן?! יש לכם אחריות על 7,000,000 אנשים...??"
"**אין לנו שום אפשרות להגיב!! ידינו כבולות!!**"
"**שכבתי שם במקום בלי להזיז אצבע שעה וחצי**"
לפנייך, בת ישראל יקרה, מספר עובדות קצרות על נשים שניצלו ממוות לחיים אך ורק בזכות ובכוח צניעותן. ומזה תקישי למה שדיברנו עד עכשיו.
סיפרה הרבנית ורד סיאני:
"בשבוע האחרון היה פיגוע ליד 'אילת'. לצערי הרב, אבא של אחת מהבנות שלנו שלומדות אצלנו נהרג. יוסף ואתי לוי, חוזרים מחופשה באילת. הם נוסעים לכיוון חולון והם מתקרבים לאותו מחבל, הוא יורה ביוסף יריה ישירה, פוגע בו, ומכוין גם על אשתו...
האוטו התהפך...
מספרת אתי, האמא: "חטפתי בכתף כדור שנכנס ויצא, והמחבל התחיל להתקרב לכיוון הרכב.
לא דיברתי שום דבר, לא ידעתי גם מה מצבו של בעלי... יש לי בת שהיא בעלת תשובה, כל הזמן היא הייתה אומרת לי ומחזקת אותי: "אמא, תתחזקי בצניעות... אמא, שימי חצאיות רחבות... שימי כיסוי ראש מטפחת וכו' וכו'".
באותם רגעים ששכבתי של על הכביש, לחשתי לקב"ה בשקט ואמרתי לו: "רבונו של עולם! אם אתה מוציא אותי מהתופת הזאת, אני מקבלת על עצמי צניעות גמורה!! אני אלך עם חצאית ארוכה ורחבה, אני אלך עם חולצות רחבות ושרוולים ארוכים, אני אשים מטפחת... כל מה שהבת שלי כל הזמן אמרה לי, אני מקבלת על עצמי ב-100 אחוז!! רבונו של עולם, רק תוציא אותי מכאן!!". - אני שוכבת שם בשקט, ואני מרגישה בעיניים

עצומות את הצל של המחבל עובר מעלי... אני שכבתי שם במקום בלי להזיז אצבע במשך שעה וחצי מרוב פחד!! - בחסדי ה' ניצלתי ממוות לחיים, זה היה נס גלוי!".
(המחבל היה יכול לירות בה כדי לוודאות שהיא אכן מתה, רחמנא ליצלן!)
בראיון הראשון בטלוויזיה רואים אותה עם שיער פזור בבגדים הדוקים וצרים... אבל אחר כך בראיון השני - לאחר שהגיעה לביתה - רואים אותה עם מטפחת ובגדים רחבים... היא קיימה את מה שהבטיחה".
היא ניצבה שם... כשהיא רועדת כולה
מסופר על בחורה אחת שעבדה בבנק. הבחורה - רותי, הייתה באה לעבודה בבנק ללא שרוולים. אחד הפקידים פעם העיר את תשומת ליבה לכך, שהבנק מפרסם כל הזמן פרסומות כדי למשוך קליינטים לבנק, אולם כאשר באים לקוחות דתיים והם רואים אותה ללא שרוולים זה דוחה אותם, והם מחפשים להם בנק אחר וחבל, "אני מציע לך", כך אמר, "ללבוש בגד עם שרוולים".
רותי זו התרגזה ותקפה אותו בשצף קצף: "מה פתאום שאתה מתערב... זכותי ללבוש מה שאני רוצה, כאן זו מדינה דמוקרטית כל אחד עושה מה שהוא רוצה... אתה תפסיק להתערב...!"
הבחור קיבל את הנזיפה והלך.
אך לאחר מכן חשבה רותי לעצמה על כך והגיעה להחלטה שבאמת כדאי שיבואו הרבה קליינטים כי אז כל עובד עולה בדרגה, ואילו ללבוש ג'קט מעל הבגדים שלה זה לא כל כך נורא, לכן עשתה מעשה וקנתה לעצמה כמה ג'קטים ובהם הופיעה יום יום לעבודה.
אחר 3 חדשים התקיימה חתונה של חברתה שהייתה עובדת יחד איתה.
היא הייתה שם. רקדה עם הכלה במרכז המעגל והיה לה חם. חם מאוד. ממש הזיעה, לכן רצתה להסיר את הג'קט ולרקוד בלי, אולם משהו פנימי לא נתן לה... היא חשבה שכבר 3 חדשים היא הולכת בג'קט וזה נוח לה וטוב ומה פתאום שתוריד כעת? לכן לא הורידה!
אולם היה לה ממש חם. וכולן סביב רוקדות בלי שרוולים אולי כן תורידי?
כך הסתובבה ורקדה ולא יכלה להחליט מה לעשות?
פתאום ראתה מזוית עינה שיש מרפסת, חשבה לעצמה אצא למרפסת אשאף אוויר ואתאוורר קצת, כך לא יהיה לי חם. עזבה את המעגל ויצאה לכיוון המרפסת. אך הגיעה לפתח המרפסת, ממש באותו רגע, נשמע רעש נוראי... בום!!! חושך... צעקות של אנשים פגועים קשה... בהלה נוראית...
היה זה אולם החתונות "וורסאי" שקרס באמצע החתונה.

היא ניצבה שם על מפתן המרפסת בריאה ושלימה כשהיא רועדת כולה.
"ה' אלוקים, הצלת אותי"! בזכות השרוולים, בזכות הצניעות. זהו זה, אני תמיד אשאר צנועה, גם אלבש חצאיות וגרביים אהיה דתיה לגמרי!" כך הבטיחה, וכך קיימה, וכך גם סיפרה בשידורי התקשורת אשר ראיינו אותה.
למחרת היא השאירה בדלפק לפקיד פתק, "הצלת את חיי".
אמר לה: "לא הצלתי אף אחד"
"כן!", אמרה לו, "אני לא יודעת מה היה קורה לו לא הייתי לובשת ג'קט... וזה בגללך איפה הייתי עכשיו נמצאת??"

"**תכסי את ראשך בידיים, וככה תרוצי מהר מהר**"
באמריקה הייתה אשה בשם ריבי, אשה מודרנית קצת. היא לבשה כיסוי ראש רק בחוץ, בבית לא. (אף שגם בבית צריך כיסוי ראש שלא יראו קורות ביתה שערות ראשה, אולם כך היא נהגה).
יום אחד היא יצאה למרפסת האחורית שלה, ופתאום הדלת נטרקה עליה כך שלא יכלה להיכנס חזרה לדירה. למרבה הפלא הפלאפון שלה היה אצלה. מיד היא התקשרה לבעלה לעבודה וסיפרה לו: "נתקעתי במרפסת, הדלת נטרקה עלי, לא שמתי לב, אינני יכולה להיכנס לדירה. בוא בבקשה ותפתח את דלת הדירה ותפתח את דלת המרפסת ותחלץ אותי"
הבעל שמע ונדהם: "מה את אומרת?! שאני אעזוב כעת באמצע העבודה ואחזור לבית?! מי שמע דבר כזה לעזוב באמצע היום?"
"אז מה אעשה?"
"אגיד לך מה תעשי, תקפצי מהמרפסת לחדר, ומהחדר לרחוב, תקיפי את הבית ואז תבואי מהדלת הראשית, שם החבאתי מפתח בשקע מתחת לשטיח, תיקחי תפתחי וזהו".
אך ריבי לא הסכימה: "לא! לא יתכן! אין לי כיסוי ראש. אינני יכולה לצאת ככה לרחוב..."
אך הוא כעס: "אוף גם את! תפסיקי מהשטויות! תכסי את ראשך בידיים וככה תרוצי מהר מהר אף אחד לא יראה... נו, באמת".
"לא! לא אצא! אני אשאר כאן, לא אוכל ולא אשתה עד שתבוא לשחרר אותי".
הבעל, שריחם על אשתו, הפסיק את העבודה וסגר את המשרד. הוא בא לביתו ופתח את דלת הדירה ודלת המרפסת ושחרר אותה.
הוא ממש כעס עליה: "אוף אתן הנשים, כמה שכחניות, נודניקיות ו... ו..."

התניע את הרכב ומהר מאוד "טס" בחזרה שוב לעבודה. כשחזר ראה ש... איננו יכול! אין עבודה! הכל היה רעש... עשן... אבק... צרחות אימים... אנשים רצים ובורחים... פאניקה גדולה. מה קרה?

הוא עבד באחד המשרדים של 'בנייני התאומים'. וממש בדיוק, כאשר קרסו המגדלים, הוא היה בבית לשחרר את אשתו.

"בזכות הכיסוי שלי" - אומרת ריבי בהתרגשות - "בזכות הכיסוי ראש! מעכשיו אשים כיסוי הולם בבית וברחוב וגם כמובן בשינה". כיסוי הברט שעמד ליד דלת היציאה ללובשו רק ליציאה לרחוב הוכנס אחר כבוד לוויטרינה זכר לנס!

יקרה/א - בה"א או באל"ף?

מי לא זוכרת את 'מלחמת המפרץ'? כ-19 טילים!! נפלו ב'רמת גן' 'תל אביב' ו'הרצליה'... 15,000 בתים (חזקים של שפריץ ובלוקים. לא של אבן ירושלמית) ניזוקו קשה... רובם קרסו! 4,500 תקרות צנחו, ו... אין הרוגים!!!

את יודעת כמה חומר נפץ יש בטיל סקאד?

בטיל סקאד רגיל יש 250 ק"ג של חומר נפץ!!! ועוד 100 ק"ג חומר נפץ הודף!!! (למי שמבינה - זו עוצמה של 14,635 רימוני יד!)

מה זה חומר נפץ הודף?

100 ק"ג של חומר נפץ הודף, יכול להזיז בנין של כמה קומות בקלות ולהעיף אותו כמה מטרים...!!! 350 ק"ג של חומר נפץ לכל ה-39 טילים... ואין אף לא הרוג אחד!!! נופל על אדם בנין שלם, הריסות במשקל של טונות, באים דחפורים, מוציאים טונות של בטון מעליו... הוא קם, מנער את הבגדים והולך. הוא ניגש למד"א, בודקים אותו והכל בסדר...

אפשר בכלל להבין דבר כזה?!

אנשים ישבו בחדרים האטומים, הסקאד נכנס מהסלון ויצא מהמטבח... המנוע של הסקאד מרוב החום שפלט, התיך את כל הכלי זכוכית שהיו בסלון. אומרים אלו שישבו בחדר האטום: "שמענו פיצוץ גדול אבל לא הרגשנו כלום! שום חום לא היה לנו"... אחת אומרת: "אפילו הניילון לא זז מהמקום!".

כתבות ענק בעיתונים חילונים (שלא חשודים לחזק ביראת שמים) פירסמו על יהודי אחד שבאותו רגע ששמע את האזעקה: 'נחש צפע' נהיה לו באלגן בבטן... אז הוא לא יכל לרוץ לחדר האטום, במקום זה הוא רץ לחדר "אטום" אחר (של ה...00). הוא סיפר שהיה לו רק 5 דקות מהאזעקה ועד שיחרור הטיל. עוד לא הספיק לצאת ו... הייתה פגיעה

ישירה של טיל בבנין שלו!! כשהוא קם ללכת, היה פיצוץ עז... הוא מסתובב אחורה ורואה שהאסלה והניאגרה התעופפו... לא נשאר כלום מאחוריו!...
הוא לא עף, אבל הניאגרה עפה! - ההדף העיף לו את כל האמבטיה... והוא נשאר על עמדו! ללא שום פגע! הייתכן כדבר הזה...??!
פלא פלאים.
הקב"ה הראה לנו שהוא ורק הוא שולט בנעשה! - כדי שנגיע למסקנה האחת והיחידה: "**שאין לנו על מי להישען אלא רק על אבינו שבשמים**!!!".
כשהקב"ה רואה שהבת שלו עושה מאמצים לשמור על צניעותה, שהבת שלו מוסרת את נפשה על הצניעות, והיא כל כך משתדלת אף על פי שהדור כה פרוץ וכה ירוד... וכי יהיה מן הנמנע בידו לשומרה שלא יקרה לה שום דבר רע?! - ששום פצצת אטום, טיל כימי או ביולוגי, מחבל מתאבד, פיגוע תופת או כל דבר אחר שמזיק, לא יתקרבו בכלל לכיוון שלה?! וכי זה בעייה בשבילו?! זה קשה לו...?!
הקב"ה מכריז ואומר: "זו הבת שלי! זו הבת **שעושה את רצוני! ואני לא אתן לאף אחד לפגוע בה, יהיה מי שיהיה**!!!" - וכי יש הבטחה יותר טובה מהבטחת ה' יתברך שהוא בכבודו ובעצמו ישמור ויגן עלייך בעת צרה???!!!
אז מצד הקב"ה אנחנו מסודרות. אבל מצידנו מה קורה?
יעקב אבינו טרם מותו, מצווה את בניו ואומר להם: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". - נראה שלכאורה יש כאן בפסוק טעות כתיב. בפסוק כתוב: "יקרא אתכם" באל"ף, והיה צריך להיות כתוב "יקרה אתכם" עם ה"א?
אומר על זה הגאון הקדוש בעל ה'בית ישראל': 'יקרא' באל"ף זה מלשון לקרוא.
ו'יקרה' בה"א זה מלשון מקרה.
פעם, לפי התורה, איך היו קונים בהמות?
זה היה באחת משתי האפשרויות הבאות: או שהקונה היה מכה בבהמה והיא הייתה בורחת מחמת המכה! או שהקונה היה קורא לבהמה והיא הייתה הולכת ובאה מחמת הקריאה! - כך, באחת משתי אפשרויות אלו, הייתה נקנית לו הבהמה שתהיה שייכת לו לצמיתות.
אומר ה'בית ישראל': "זה מה שרצה יעקב אבינו לרמוז לבניו!
יש לכם אפשרות אחת שבאחרית הימים הכל יהיה אצלכם במקרה - הקב"ה יחזיר אתכם אליו בקנין על ידי מכה!... על ידי שיכה בכם! וירביץ לכם! ויתן עליכם יסורים! כדי שתברחו ותרוצו אליו בתשובה שלימה.

אבל... יש לכם גם את האפשרות השניה! שהכל יהיה אצלכם במקרא - הקב"ה יקרא אליכם לשוב בתשובה... ואתם תבינו לבד שאין לכם לברוח אלא רק אליו... זה ימנע ממכם את המכות! לא תצטרכו יותר מכות!

משלוש יוצא... אחד!

הגמרא אומרת ששלושה דברים באים בהיסח הדעת - כלומר בלי שישימו לב אליהם, והם:

משיח (אדם יישב בביתו ו... פתאום יופיע המשיח ללא כל הכנה מוקדמת).

מציאה (אדם הולך ברחוב ו... פתאום מוצא איזו מציאה).

ועקרב (אדם הולך ברחוב ו... פתאום נעקץ מעקרב).

מה כוונת הגמרא הקדושה לומר לנו בזה?

משיב על כך המהרש"א הקדוש, ותירוצו מזעזע:

"שבזמן ביאת המשיח יהיו אנשים שיכינו את עצמם בעוד מועד להיות נקיים מכל חטא ועוון...

נשים ישימו על עצמן מטפחת, נשים תלכנה עם בגדים רחבים, תשתמשנה אך ורק במכשירים הסלולרים הכשרים, ללא מחשב בבית וללא 'אינטרנט' ו'אייפון'... כשיבוא משיח פתאום בהיסח הדעת ללא כל הכנה, לנשים אלו", אומר המהרש"א, "יהיה המשיח אצלן **כמו מציאה** שאדם מוצא ברחוב **שהוא שמח בה מאוד**!!!

אולם מאידך, לדאבונינו, תהיינה נשים שתמשכנה במעשיהן מבלי לבדוק אם הם כפי רצון ה' וכפי ההלכה - הן תלכנה עם פאות, ועם בגדים צמודים ומהודקים לגוף, ואף ישתמשו 'באייפון' ו'באינטרנט' ודומיהן... לנשים אלו, יהיה המשיח אצלן **כעקרב שהוא עוקץ וממית**...!!!

נורא נוראות!

נו, אז איך זוכים לכך?

לאחר שקורח ועדתו נבלעו באדמה, אומרת התורה: "וכל ישראל נסו לקולם כי אמרו פן תבלענו הארץ". לכאורה לשון הפסוק אינה מובנת, שכן התורה הייתה צריכה לכתוב 'וכל ישראל נסו מקולם', שהרי כך מתבטאים כאשר אדם בורח ממישהו, ולא 'לקולם'?

כך שואל הגאון הקדוש בעל ה'כלי יקר', והוא מסביר הסבר נפלא:

לאחר שהאדמה חזרה וכיסתה את קורח ועדתו, נשמע איזה קול מבצבץ ממקום הבליעה... מיד "וכל ישראל נסו לקולם" - לאותו קול היוצא ממקום הבליעה, נסו כל ישראל לשמוע מה אומרים קורח ועדתו, כי הם חשבו שאולי הם מתוודים על חטאם,

ורצו כל ישראל לדעת מה היה עיקר חטאם, "כי אמרו פן תבלענו הארץ" - כדי שידעו להישמר מאותו חטא שלא יבוא גם עליהם אותו עונש שקיבלו קורח ועדתו.
כדי לזכות להינצל מחבלי משיח ומשאר המכות והצרות... **יש לרוץ ולשמוע מה ה' רוצה מאיתנו** בדור כל כך פרוץ ומתירני.
מה מוטל עלייך לעשות בתור אשה או בת כלפי עצמך וכלפי הסובבים אותך.
רק אז ישנם סיכויים טובים שנזכה לחיים רגועים ושלווים וננצל מכל הצרות כולן!!!

כל הקודמת, זוכה!

ראיתי כתוב באחד הספרים, שבדורות האחרונים הזמן ילך ויתקצר. אנשים ירגישו בחוש שהזמן הולך וחומק מתחת ידיהם... דבר שלא היה בדורות הקודמים!
איך שמסתיימת שבת לא שמים לב וכבר מגיע שוב יום שישי... לילד שלא מזמן עשו לו 'חלאקה' כבר עושים בר מצוה... עומדים לחתן כבר את הבת השישית במשפחה...
לא שמו לב איך שהזמן "טס" - ממש מרגישים איך שהחיים נגמרים מהר מהר.
למה באמת זה כך?
הקב"ה, ברוב רחמיו רוצה שנזדרז ונתחזק בכל מה שקשור לשמירת התורה וקיום המצוות. שנשוב אליו בתשובה ונתקן את עברינו. שנחטוף עוד ועוד כמה שיותר מצוות ומעשים טובים.
הרב חנניה צ'ולק, יושב ראש ארגון 'עזר מציון', פנה אל הגאון רבי חיים קניבסקי והתלונן בפניו על כך שקשה לו מאוד להמשיך לנהל את כל הארגון מכל הבחינות והוא רוצה לפרוש ולהסיר מעליו את כל העול הכבד הזה...
ענה לו רבי חיים: "אנחנו ממש בסוף! עוד זמן קצר ואנחנו כבר נגאלים! תשתדל להתאמץ עוד קצת..."
וכך גם בנוגע אלינו...
עלינו להזדרז ולהתחזק כמה שיותר מהר בענייני הצניעות! - גם לתקן את מה שנכשלנו עד עתה בצניעות וגם לחטוף עכשיו כמה שיותר! - משום שהעולם כבר מגיע לקיצו! המשיח כל רגע ממש מחכה להתגלות - אנחנו נמצאים כבר בפתחה של הגאולה קרוב מאוד מאוד יותר מאי פעם... היא מתקרבת אלינו בצעדי ענק... עד שכמעט כבר **לא נשאר כבר זמן!!!**
זה כמו אותו אדם שהבת שלו הקטנה מהגן, לקחה לו מהארנק שטר של 200 שקלים והכניסה אותו לתוך עירמה גדולה של ניירות צבעוניים שהיו לה בסלסלה. הוא לקח כמות נכבדת של ניירות והחל ממיין אותם... לאחר שלא מצא את השטר, לקח עוד כמות נוספת. אך גם שם לא מצא. נשאר לו כמות אחת אחרונה, הוא החל ממיין מתוכה

עוד נייר ועוד נייר עד שכבר הגיע לניירות האחרונים... האם יאמר אותו אדם: "במילא כבר חיפשתי עד עכשיו ולא מצאתי, למה שהשטר כן ימצא בניירות האחרונים??" - ודאי שלא! אדרבה, הוא יאמר: "דווקא משום שלא מצאתי אותו עד עכשיו בין הניירות... ודאי שעוד רגע אני אמצא אותו!!!"

אם משנת התשע"ה עד לסוף האלף השישי נשאר בסך הכל רק 225 שנה (שמתוכם צריך לבוא המשיח ולהילחם ולכבוש את העולם ולבנות את בית המקדש, שזה לוקח די הרבה זמן), **סימן שעוד מעט ממש המשיח הולך להתגלות!!!**

הרב זילברשטיין סיפר, שלפני שמסר שיעור באחד מבתי המדרשות, שאל את גיסו הגאון רבי חיים קניבסקי: "מה המסר שיש להעביר לציבור?"

הרב קניבסקי אמר לו, "שצריך להודיע, שלדעתו האירועים שעוברים עלינו לאחרונה **הם חבלי משיח ממש!!!**"

סיפרה נפטרת שחזרה לחיים: "**בשמים השולחנות כבר ערוכים לסעודתו של משיח!!!**"

נצלי את פרק הזמן הקצר שעומד לרשותך ותתחילי לעשות חשבון נפש אמיתי עם עצמך! חשבי ממש ברצינות גמורה על עתידך!

עלייך לדעת, שבמלחמה הזו, האחרונה, שני שליש שזה כ-4,000,000,000 מאנשי העולם יספו במלחמה (כולל ישראל! וגם הרבה מאוד מאותם שהם קוראים לעצמם "חרדים"!) ורק שליש ישארו! - כדאי לך קצת להשקיע... כדאי לך קצת להתאמץ... בסוף תראי שאת זאת שתרוויחי יותר מכולן!!! - חבל שתפסידי כל כך הרבה דברים טובים לעתיד לבוא.

איזו הפתעה

אם את מעוניינת לדעת מעט, לאיזו טובה את עתידה לזכות לאחר שיתגלה משיח צדקינו, התבונני נא בדברים הבאים:

1. העולם יחזור לתיקונו הרוחני השלם כמו בזמן אדם הראשון לפני החטא - תארי לך עולם נקי וטהור מכל לכלוך ומכל טומאה... נרגיש באויר את הניקיון הרוחני!
2. כל ישראל יהיו חכמים גדולים וידעו את כל הדברים הסתומים! ואפילו הקטן מישראל יהיה צופה ומביט מסוף העולם ועד סופו ואין שום דבר שמסתיר ומאפיל על עיניו לראות ולדעת! - תוכלי לדעת כל דבר שרק תרצי! יעניין אותך מה קורה עכשיו באנגליה או באפריקה תוכלי להסתכל למרחק הזה בלי בעייה... "התיירות" תפשוט את הרגל!
3. באותו זמן לא יהיה מלחמות אלא יהיה שלום אמיתי! - לא שלום מזוייף כמו היום! כולם - ללא יוצא מן הכלל - יכבדו אותנו, הערבים האמריקאים הצרפתים...!

4. לא יהיה רעב, לא יהיה מחסור, שפע של טובה יציף את העולם! כל המעדנים יהיו מצויים כעפר! - לא יחסר אוכל ושתיה בבית! יהיה טוב לכולם! כל התענוגות שרק תרצי יהיו מצויים לך בהישג יד ובקלות...!
5. לא תהיה קנאה, ולא שנאה, ולא תחרות, יצר הרע יתבטל לגמרי! - "לא עוד אדם לאדם זאב"! כל אחת תפרגן ותחמיא לחברתה בכנות! אף אחת לא תרגיש מאוימת ונרדפת באיך להרשים ואיך להיראות... לא יהיה עוד יצר הרע!
6. באותם ימים יגור זאב עם כבש, נמר יהיה ביחד עם הגדי, אריה יאכל תבן כמו שור! - כל טבע החיות ישתנה לטובה! הבן שלך הקטן יבקש ממך איזה צעצוע לשחק בו... את תשלפי לו מהמגירה נחש ארסי מסוכן באורך שתי מטר ותאמרי לו: "קח, לך שחק איתו בגינה..."
7. באותו יום אילן יהיה ניטע, ובאותו יום יעשה פירות! - מתחשק לך לאכול עוד תות? במקום ללכת לשוק ולקנות, את תקחי את זרע התות ותשליכי אותו באדמה... להפתעתך יגדל לך במקום שיח קטנטן של תותים גדולים טריים מבושלים וטעימים...
8. כל הפירות הירקות והקטניות יהיו נקיים מתולעים! - חסה? סלרי? כוסברה? שמיר? בצל ירוק? עלי סלק? כרוב? מגידול מיוחד?! לא! ולא!... לא עוד להשרות את התותים במי סבון ואחר כך לקלפם ולבודקם מחשש לתולעים! לא עוד לברור את האורז את החומוס והשעועית לפני הבישול... הכל פשוט יהיה טרי ונקי! יהיה ניתן לאכול הכל ישירות מבלי לשטוף ומבלי לבדוק!
9. ארץ ישראל תוציא לחם אפוי ויהיו בגדים על העצים! - כשתצטרכי לתת לילדים שלך לחם בבוקר לפני שילכו לבתי הספר והגנים, במקום שתשלחי את הבת שלך לקנות לחם בצרכניה שתחכה בתור רבע שעה - את תשלחי אותה להוריד מהעץ, הסמוך לביתך, לחם טרי חם ורך! תצטרכי ללכת לאיזה אירוע... לא תשאלי את עצמך: 'מה אלבש?', פשוט תרדי למטה ותקטפי לך מהעץ שמלה נאה וצנועה איזו שרק תמצא חן בעיניך...
10. יזרמו ברחובות נהרות של יין, נהרות של שמן, נהרות של דבש, נהרות של מעדנים, נהרות של ממתקים, של אפרסמון! - בעלך יחזור מהכולל וימלא לו דלי שלם של יין לקידוש והבדלה! יגמר לך השמן באמצע הטיגון? את תקפצי רגע למטה ותמלאי מהנהר שזורם לידך דלי מלא בשמן! הילד ירצו מעדנים וממתקים? תשלחי אותם לנהר שיאכלו כמה שרק ירצו! בלי חשש לבעיות בשיניים! נהר בושם אפרסמון הזורם לידך, יעשה לך ריח טוב בכל הבית!

11. כל ההרים יהיו מנטפים עסיס, כל הגבעות יהיו מנטפות דבש וחלב! - מסלולי הליכה בהרים יהיו פשוט תענוג... עסיס פירות, דבש וחלב יהיה לך בכל פינה!
12. כל תחומי ירושלים יהיו מלאים באבנים טובות ומרגליות! - תארי לך, את הולכת לשם עם חברתך... ושתיכן מסונוורות מהאור והזוהר של היהלומים והאבני חן הפזורים שם... את לוקחת לך משם בשפע ועושה לך מהם שרשראות, צמידים, טבעות ועגילים!
13. נזכה להבטחת התורה שאמרה "ואכלתם ישן נושן"! - אין יותר: "אמא, אנחנו רוצים לאכול אוכל טרי שהכנת עכשיו". יהיה בדיוק הפוך! המרק שתכיני היום יהיה טעים מאוד, אבל המרק של אתמול יהיה עוד יותר טעים ממנו! הלחם שלפני שלשום יהיה יותר טעים מהלחם הטרי של היום! כל אוכל שיתיישן יהיה טעים פי כמה וכמה מהאוכל של היום!
14. מזג האויר יהיה מאוד נעים. באותם ימים לא יצטרך האדם לא לאור החמה ביום, ולא לאור הלבנה בלילה, אלא כשיהיו העננים מאירים יהיו יודעים ששקעה החמה. שיהיו העננים מלבינים יהיו יודעים שזרחה השמש! - לא צריך שום "תחזית מזג האויר"! לא עוד מטריות ומעילים חורפיים מסורבלים! לא עוד שמיכות פוך! תמיד יהיה יום יפה כדי לטייל בשבת ובחול המועד... כשתחזרי מקניות, לא תהיי לוהטת מחום השמש הקופחת על ראשך!
15. יוכלו להסתכל בחבית ולידע מה שבתוכה בלי לפתוח! כיון שענן השכינה יהיה מצוי בינינו והוא יהיה כמו 'רנטגן' שיראה את הכל! - קיבלת חבילה מהדואר? שלחו לך חבילות סגורות? קיבלת מתנה? אין לך מה לפתוח! יש לך "רנטגן ענני" בתוך הבית המשקף לך את הכל! בלי להתאמץ!
16. כל העמים כולם, יבואו ויפלו על פניהם לפני המשיח וישראל ויאמרו: "נהיה לך ולישראל עבדים!". וכל אחד ואחד מישראל יהיה לו 2,800 עבדים ומשרתים! - אליזבת מלכת אנגליה, אחת מ-7 האנשים העשירים ביותר בעולם - אשר הונה נאמד בכעשרות מליארדי דולרים - תעשה אצלך ספונג'ה ביום שישי לקראת שבת. ושאר 2,799 גוים וגויות יעשו לך ולבעלך, שאר עבודות. לאחת תאמרי: "תבריקי את הפמוטות לכבוד שבת!", לשניה תאמרי: "לכי תביאי את הבנות מהגן!", לשלישית: "תתלי את הכביסה!", לרביעית: "תשטפי את הכלים!", לחמישית: "תשטפי את הריצפה!", לשישית... לשביעית... וכו' וכו'.
הפתעות ממש נעימות! טובות! ומשמחות! - כמה זמן זה יהיה?
כ- 365,000 **שנה**!!!

לא חבל להפסיד את כל זה??!!
"**לא לא לא... עזוב, אני לא רוצה!**"
אבל כמו תמיד, לא כולן תרצנה להקשיב...
ניקח אדם חילוני מהשורה - הולך לחוף ים מעורב - שאח שלו חזר בתשובה.
אומר לו אחיו החוזר בתשובה: "ה' ירחם, ה' ישמור, לאיפה אתה הולך?"
אחיו החילוני, המום ממה ששמע, משיב לו: "מה קרה לך אחי? נהיית סוטה? עד לא מזמן אתה בעצמך היית הולך וזה לא היה מפריע לך, עכשיו זה מפריע לך???"
עונה לו החוזר בתשובה: "אחי, אתה התרגלת! עד שלא תצא מהשירותים אתה לא תריח עד כמה אתה נמצא בתוך ריח רע..."
כך סיפר לנו יהודי יקר (העוסק בקירוב קרובים):
"אומרים לי בני תורה חרדיים: "למה אתם בעלי התשובה תמיד צועקים על הצניעות והפאות? הרי הכל בסדר! מה יש לך?! מה, אתה סוטה??!" (בדיוק אותה שאלה ששאל החילוני את אחיו! - ליצר הרע יש את אותם משפטים!)
אמרתי לו: "חביבי, אני יצאתי מ"הביוב" (סליחה על הביטוי) שאתה עדיין נמצא בו, אז אני יכול לראות את זה בעיניים יותר בריאות, אתה רוצה בוא אני אוכיח לך, יש לי כתבים מגדולי ישראל... תחליט לבד. אם תרצה, תקבל! לא תרצה, אל תקבל! אבל לפחות בוא ותראה..."
"לא, לא, לא... עזוב, אני לא רוצה!"
הוא לא היה מוכן להקשיב לי בשום אופן! - למה? כי הוא פחד שהאמת תחייב אותו!!! על אנשים כאלה וכיוצא בהם, התייחס ה'אור החיים' הקדוש בהסבירו את הפסוק: "את הברכה אשר תשמעון אל מצוות ה' אלוקיכם... והקללה אם לא תשמעון..." וכך הוא מפרש: "אם אתה רוצה "את הברכה" - לקבל ברכה? להתברך מפי ה' יתברך?
"אשר תשמעון" - עליך לשמוע ולהקשיב...
"אל מצוות ה' אלוקיכם" - מה ה' רוצה ממך!
אבל...
"והקללה אם לא תשמעון..." - אם תברח ותתחמק מלשמוע ולהקשיב למה שהקב"ה מחפש ורוצה ממך... דע לך, שזה יכול חס ושלום, להמיט עליך קללה!!!
"**אתה באמת לא תופס עדיין מי אני**??!"
ישנו חשבון נוסף שעושה הקב"ה בתקופה האחרונה שלפני בוא הגאולה.
חכמינו הקדושים מגלים לנו ברוח קדשם: "שמשיח יבוא בדור או שכולו זכאי (כולם צדיקים) או שכולו חייב" (כולם רשעים).

מיד כל אחת מתפלאת ושואלת: "מה זאת אומרת? היתכן שכולם, ללא יוצא מן הכלל, יהיו צדיקים? או שכולם, חס ושלום, יהיו רשעים...??!! הרי זה לא הגיוני??"
התשובה קשה, אמיתית ונוקבת:
המשיח יבוא בדור כזה שכל אחת, בפני עצמה, תהיה או זכאית לגמרי! או, חס ושלום, חייבת לגמרי! - לא תהיינה נשים ובנות שיהיו באמצע!
וזה הכוונה: "**משיח יבוא בדור שכולו זכאי**" - כלומר, כל אדם בפני עצמו יהיה זכאי! "**או כולו חייב**" - כל אדם בפני עצמו יהיה חייב!".
(אגב, דוגמא טובה לכך אמר הרב שטיין בהרצאה: "שכל מי שיהיה ברשותה 'אינטרנט' או 'אייפון'... מובטח לה שהיא נקראת "חייבת" (רשעית) אצל הקב"ה, והיא יכולה לחלום שהיא תינצל מהמחלה הידועה או מהמלחמה האחרונה...".)
שרו של עשיו נאבק עם יעקב אבינו כל הלילה עד שעלה עמוד השחר. לאחר שראה שאיננו יכול להתגבר עליו ולנצחו... הוא היכה אותו בירך ועשה אותו צולע.
זה היה במכוון!
שרו של עשיו רצה בזה לרמוז ליעקב ולומר לו: "תראה, איתך אמנם לא יכולתי... אבל אני מבטיח לך חגיגית, שעם יוצאי ירכך - עם הילדים שלך! עם הדור האחרון! - אני אאבק עד עלות השחר - עד שהמשיח יגיע..." והספרים הקדושים שואלים: על מה בדיוק?
והם עונים: **על כל נושא הצניעות של הנשים והבנות, ועל כל נושא הקדושה של הגברים והבחורים!!!**
וזה לצערינו מה שאנחנו רואים היום, שאכן הוא עומד בהבטחתו...
"פעם אחת", סיפר אחד מגדולי הצדיקים למקורביו, "הזדמן לי לשהות בצרפת לצורך איסוף כספים. והנה אני רואה שם אדם אחד מוזר, יושב לו בטיילת על כסא נוח רגל על רגל, בניחותא, מעשן לו להנאתו... לאחר שקרבתי אליו, פנה אלי ושאל אותי לשם מה באתי.
"אתה לא מכיר אותי וכבר שואל לשם מה באתי?!", אני שואל בחיוך.
"חה חה חה...", הוא צוחק בערמומיות, "אני מכיר אותך מקטנות עוד כשהיית תינוק!"
"באמת?!", התפלאתי, "איך?"
במקום לענות הוא שואל אותי: "אתה זוכר שבגיל 5 גנבת כמה סוכריות מבעל מכולת אחד זקן?"
"נכון! מהיכן אתה יודע?"
הוא לא ענה.

שוב הוא שאל: "אתה זוכר גם כשהיית בחור בישיבה, בגיל 14, היה לך תקופה של משבר וקושי בעבודת ה'?"
"נכון מאוד!", השתוממתי.
"ובגיל 18 רבת עם החבר הכי טוב שלך...?"
מאיפה אתה יודע את כל זה...?", תדהמתי גברה והלכה.
"אתה רואה שאני יודע עליך הכל!", הוא מחייך שוב את החיוך הערמומי שלו.
"אני רוצה לדעת מי אתה בדיוק? ואיך אתה יודע עלי כל כך הרבה דברים?"
"אתה באמת עדיין לא תופס מי אני??!" - הוא מחייך חיוך רחב.
"לא!", אני מתבונן בו היטב.
"אני הוא יצר הרע שלך!!!"
"מה???" - כמעט התעלפתי - עכשיו הבנתי הכל! - "מה מעשיך כאן, בצרפת?"
"אה... תראה, אני מחפש תעסוקה, כולם משעממים פה! אני כבר מכיר טוב את כולם!"
הוא מציץ בשעונו ואומר, "טוב כבר מאוחר, אני הולך... שמחתי לפגוש אותך. להתראות!"
הוא נפרד ממני, משאיר אותי נדהם ופעור פה.
חזרתי לארץ. הייתי צריך להמשיך במסעי, אחד מחבריי נתן לי כתובת של אחד העשירים המתגורר בתל אביב. לא הכרתי את תל אביב.
הסתובבתי ברחובות ושאלתי אנשים איך להגיע לכתובת שאני מחפש... והנה את מי אני רואה? שוב את "ידידי" היצר הרע. הפעם הוא ישב בתוך מסעדה מתרווח לו על כסא מעור ולוגם יין משובח...
"שלום", פניתי אליו, "מה נשמע?"
"אל תשאל", הוא אומר, "אין לי מה לעשות כאן! ממש משעמם לי... די נמאס לי לשבת כך בחיבוק ידיים! כולם כאן ממש לא מעניינים אותי... גם אותם הספקתי להכיר", הוא אומר לי ביאוש מה. "באת בדיוק כשאני כבר בא ללכת...", הוא התנצל, "אז שלום לך וכל טוב, להת'..."
שוב הוא נפרד ממני והלך לדרכו.
לאחר יום עמוס, בו הסתובבתי בבתים רבים, לקחתי מונית "ספיישל" הישר חזרה לבני ברק.
לאחר חצי שעה, הגענו לבני ברק לביתי שברחוב רבי עקיבא. והנה בעודי יורד מהמונית, אני מסתכל ישר לעברי... 'כן, זה הוא! ללא ספק!', אני אומר לעצמי. - זיהיתי שוב

את "מיסטר" יצר הרע, "חברי" משכבר הימים, והפעם בתוך אחת חנויות האופנה המפורסמות.
ראיתי שהוא ממש מוטרד, הולך מפה לשם... לא נח לרגע...
"היי", אני קורא לו, "עצור!"
הוא העיף לעברי מבט מהיר ופלט: "עזוב! אין לי זמן לשוחח איתך... אני מאוד לחוץ!!!"
"רגע, תסביר לי מה קורה? למה הפעם אתה כל כך ממהר?"
"היום אני נמצא במרכזה של בני ברק רחוב רבי עקיבא!"
"נו, מה הקשר?", לא הבנתי.
"כאן, יש הרבה חנויות אופנה לנשים חרדיות! - כאן יש לי הרבה מה לעשות! פשוט חבל לי על הזמן... חבל על כל רגע... - אני מצטער נדבר בהזדמנות, להת'..."
ותוך כדי דיבור הוא יצא מהחנות בזריזות ונכנס לאחד מסלוני הפאות..."
סיים הצדיק את סיפורו.
"מה שקורה בתל אביב - בדיזנגוף ובאלנבי, לא מעניין אותו. ואף לא מה שקורה בצרפת ובאמריקה... 'בני ברק - רחוב רבי עקיבא', 'ירושלים' - רחוב גאולה', קרית ספר'... כל מקום שיש התקבצות של חרדים, שם הוא נמצא! בתוך חנויות ביגוד אופנתיות ובסלוני פאות מתועבות ומזעזעות... אנחנו ה'כסף הגדול' שלו. "אני מטפל" אומר היצר הרע, "**באלו שחזותם עדיין של "יעקב אבינו" - באברכים**, **בבחורי הישיבות**, **בנשים החרדיות**, **בבנות הסמינרים**... השאר ממש לא מעניינים אותי!"
הגויים כמעט ולא משפיעים כלום במעשיהם על העולמות הרוחניים!
החילוניים משפיעים מעט יותר מהגוי!
המסורתיים משפיעים עוד קצת יותר מהחילוניים!
אולם... המשפיעים הגדולים ביותר על כל העולמות כולם... **הן הנשים והבנות החרדיות**! היצר הרע מחפש אותן "בנרות", כדי להפילן וללכוד אותן ברשתו.
בת אחת חרדית **שווה אצלו כ-**1,000 **בנות חילוניות**!!! כי הוא מרוויח את כל הצניעות והטהרה שלה. הוא לא טיפש! הוא יודע בדיוק למי לפנות והיכן להשקיע את כל כוחותיו!! - כאן הוא הולך על כל "הקופה"!!!

"**אבל את**, **מה קורה לך**?"
התורה הקדושה מספרת לנו על באר אחת שהייתה בשדה. מהבאר הזאת שתו הרועים וגם הצאן והבקר. לאחר שהרועים גמרו לשתות... סתמו את פי הבאר באבן.
בפעם השניה, באו שוב הרועים וגללו (והסירו) שוב את האבן... נתנו לצאן לשתות, ושוב סתמו את הבאר באבן.

בפעם השלישית, הם לא יכולים בשום אופן! - מתאספים הרועים, מנסים, ולא מצליחים... עד שבא יעקב אבינו ובקלי קלות מסיר את האבן מעל פי הבאר.
מתי זה קרה?
אומרת התורה: "ויהי כאשר ראה יעקב את רחל באה... אז ויגל את האבן מעל פי הבאר" - בדיוק כשרחל אימנו הופיעה עם הצאן!
אומר המלבי"ם על כך סוד נורא ונפלא עד מאוד:
"שלושת הבארות הללו, מרמזים לנו על שלושת בתי המקדש! (כי מבית המקדש זרמה השפעה מהקב"ה לעם ישראל בלי הפסק! כמו באר שזורם אצלה המים תדיר בלי הפסק!)
הבאר ראשונה, היא כנגד בית המקדש הראשון! - בהתחלה כולם נהנו מהשפע הרוחני והגשמי "שזרם" מבית המקדש... עד שבמשך הזמן עלה עליו "אבן" - יצר הרע של גילוי עריות שפיכות דמים ועבודה זרה, והבאר נסתמה ונחרבה.
התאספו רועי ישראל בתקופת עזרא ונחמיה והצליחו לגלול את "האבן" מעל "הבאר", לעשות "באר חדשה" - לבנות את בית המקדש השני.
הבאר השניה, היא כנגד בית המקדש השני! - שוב חזרו כולם ליהנות מהשפע הרוחני והגשמי שהושפע להם מבית המקדש כמקודם... עד ששוב גם עליו עלה "אבן" - יצר הרע של שנאת חינם... ושוב נסתמה הבאר.
אך הפעם זה כבר לא כל כך פשוט...
במשך אלפיים שנה מסתובבים "רועי ישראל" - תנאים, אמוראים, סבוראים, ראשונים, אחרונים צדיקים קדושי עליון בכל הדורות כולם - ואף אחד לא מצליח עדיין לפתוח את "הבאר" - לבנות לנו את בית המקדש השלישי! - "האבן" כל כך קשה וכבדה!...
מתי "הבאר" סוף סוף תפתח? מתי זה יקרה...?
כשתבוא רחל עם הצאן!!! - **כשיבוא דור שהבנות שלו ידמו לאמא רחל בצניעותה ובקדושתה**!!! - או אז "יעקב" יקבל ממנה את הכוח, והוא "יסיר" בקלות רבה את "האבן" ויפתח לנו שוב את "הבאר" - את בית המקדש השלישי!!!
וזה מה שאנו אומרים בפיוט המפורסם 'לכה דודי':
אנחנו בוכים מתחננים ומבקשים...
'לכה דודי לקראת כלה' - "רבונו של עולם, אתה החתן אנחנו הכלה, חדש עלינו שוב את החופה, תחזור אלינו בחזרה... אנחנו מתגעגעים כבר..."
הקב"ה משיב לנו ואומר: "אני כבר מחכה לך אלפיים שנה!!! אבל את, מה קורה לך?
'התנערי מעפר קומי' - התנערי מעפר הבוץ של הגויים!

'לבשי בגדי תפארתך עמי' - תלבשי בגדי תפארת של מי? של 'עמי'! - לא של פאריז! לא של איטליה!... הקפידי ללכת בצניעות כפי איך שאני רוצה ומבקש ממך!!! ואז, אם תעשי זאת, אני מבטיח לך ש...

'קרבה אל נפשי גאלה'! - אני אתקרב אליכם ואגאל אתכם לעולמים!!!

בת ישראל יקרה!

"הזמן נשרף!" חבל, אל תאבדי את הזמן היקר כל כך! השקיעי בו את כל כוחותייך להתחזק בצניעות מהר מהר לפני בוא המשיח והגאולה השלימה, כדי שתזכי גם את לטובה העתידה יחד עם כל הצדיקים והצדקניות, במהרה בימינו אמן!!!

שלש גלויות הן: גלות ישראל ביד הגויים, ישראל בגלות אצל ישראל חבירו, אדם בגלות אצל עצמו (רבי שר-שלום רוקח מבעלז)

"**מודה**" **אני לפניך מלך... זקן וכסיל**?!

משהו פשוט וקל!

מעשהשסיפרו אחד המחנכים בירושלים:

"אחד מקרובי משפחתי הינו חילוני מוצהר. במשך שנים ניסיתי להשפיע עליו שישנה את אורחות חייו, אבל הוא סירב בעקשנות לשמוע. הוא היה מתרחק בכוונה מכל דבר שביהדות.

גם כאשר נפטר אביו, עשה רק את המינימום... ישב שבעה... אמר קדיש פה ושם... אבל המשיך את חייו כרגיל. בשום פנים ואופן לא היה מוכן לשמוע על משהו בכיוון של חזרה בתשובה, כלום! - אחרי כמה שנים נפטרה אימו.

והנה", מספר המחנך, "מספר חודשים לאחר מכן, התפלאתי מאוד כשראיתי אותו... הוא חבש כיפה גדולה לראשו! - "אני מתפלל כל יום שלוש תפילות, אני שומר על כשרות ושבת, ואני בדרכי לשמור את כל מצוות ה' יתברך", הוא אומר לי בחיוך.

"אבל איך?... מה?... למה?... מתי?... מי הצליח להשפיע עליך להתהפך 180 מעלות?", הייתי מופתע ומסוקרן כאחד, "הרי גם אני ניסיתי והשתדלתי כל השנים להשפיע עליך ולא הצלחתי, אז מה קרה לפתע...?"

ואז הוא אמר לי כך: "תראה, אתה זוכר שישבתי שבעה על פטירת אימי לפני כמה חודשים?"

"אכן", אישרתי.

"ובכן, כשהסתיימו שבעת ימי האבל על אימי, ניגש אלי אחד מקרובי המשפחה, יהודי חרדי נעים הליכות ואמר לי: "האם הנך רוצה לעשות דבר פשוט וקל, לעילוי נשמתה של אימך עליה השלום?"

"אני 'נדלקתי' כשאמר לי דבר פשוט וקל, ומיד עניתי: "כן, אני מוכן!" - וכי מי לא יהיה מוכן לעשות איזה דבר קל לעילוי נשמתה של אימו?!
משמע הקרוב החרדי את תשובתי החיובית, אמר לי: "כל יום שישי, לפני כניסת השבת, תכבה את המנורה במקרר, ואז כשתפתח את המקרר בשבת, לא תדלק המנורה. את שמירת השבת הזו תקדיש לעילוי נשמת אימך, מה אתה אומר?"
הסכמתי. וכך עשיתי.
בכל יום שישי, בהתקרב זמן השבת, כיביתי את מנורת המקרר, וידעתי שאני עושה זאת לעילוי נשמתה של אמא. היש דבר קל מזה?
אבל לאחר שתי שבתות שלוש... התחלתי לשאול את עצמי, 'רגע, אם אינך מדליק את המנורה במקרר, מדוע הינך מדליק את המנורה בסלון ובשאר חדרי הבית?' - מכיון שאני אדם הפועל על כללי ההגיון, המשכתי כל אותה העת להטיף לעצמי ולומר, 'אם אינך מדליק את מנורת המקרר, אל תדליק גם את המנורות ביתר חדרי הבית!'
עד שהזמנתי חשמלאי שיתקין לי שעון שבת, כדי שאוכל להימנע מהדלקת האור בחדרים.
ואז... הגיע התור של הרדיו. אם אינני מדליק את המנורה במקרר ובחדרים, כיצד אני מרשה לעצמי להדליק את הרדיו ולהאזין לו?? - וכך הפסקתי בהדרגה גם את ההאזנה לרדיו.
'נו', אני שואל את עצמי, 'אם את האורות בבית אינך מדליק, וגם לא את מכשיר הרדיו, איך הינך מפעיל את הרכב ונוסע בו בשבת? - מה ההבדל!??'
כך פתחתי בתהליך ממושך ועקבי של מחיקת עוד חילול שבת ועוד חילול... ועוד חילול... עד שהצלחתי בסייעתא דשמיא להתנזר כמעט מכל איסורי השבת!!!
ואז, בליל שבת אחד, התחיל לשעמם לי... רדיו אינני מדליק, ברכב אינני נוסע, אז מה עושים...? - באותו רגע נזכרתי שקרוב מאוד לביתי יש בית כנסת. קמתי והלכתי לשם. 'מה כבר יכול להיות', חשבתי. המתפללים והרב קיבלו אותי במאור פנים חם ולבבי. נשארתי לתפילה.
מה אומר לך, הרגשתי התעלות מיוחדת שקשה לי להסביר אותה.
לאחר התפילה ניגש אלי הרב והזמין אותי לאכול אצלו את סעודת השבת בביתו. מאוד התרגשתי, שאני - חוטא שכמוני - זוכה לאכול אצל הרב של השכונה.
הסעודה הייתה חוויה רוחנית, הרגשתי שוב התעלות נפלאה. מיד לאחר מכן, יצאתי עם הרב בדרך לאמירת השיעור הקבוע שלו בבית הכנסת. הרב הושיבני לידו, והשיעור עבר

גם הוא בהרגשה רוחנית נעלה. וכך התחלתי לאט לאט לקבל עלי עול תורה ומצוות, עד שהפכתי לבעל תשובה גמור!" - סיים את סיפורו.
אותו קרוב משפחה חרדי, שהיה 'אחראי' לכל הסיפור, כלל לא ידע שהבקשה שלו תפעל כל כך הרבה... עד שאני", אומר המחנך, "גיליתי לו. הצעתי לו שיבוא ויפגש עם אותו קרוב בעל תשובה... - הפגישה ביניהם הייתה מרגשת עד מאוד. השניים נפלו איש על זרועות רעהו, ובכו במשך דקות ארוכות!"
קבלה קטנה! - מדהים ממש!

הבת התמוטטה וצנחה מתה
סיפרה הרבנית שימרית אוחנה:
"אמרה לי מישהי, "הרבנית את רואה אותי? הבגד הזה שעלייי... זה מה שעושה לי את זה... את אומרת לי להיות צנועה, זה כמו שאת אומרת לי: "תחפרי בור, כנסי לבפנים, ותכסי את עצמך בחול!" אבל, הרבנית, אני מקשיבה למה שאת אומרת ואני יודעת שזאת האמת... אבל מה אני יכולה לעשות??"
אמרתי לה: "אחותי היקרה, סנטימטר לכסות רק את עצם הצואר... את יכולה?"
אמרה לי: "עליי! אין בעייה!".
שנה וחצי אחרי... אני רואה אותה צנועה עם מטפחת, נשואה לבן תורה".
מאותה קבלה קטנה, היא הלכה והתקדמה יפה מאוד עד שהגיעה להיכן שהגיעה.
בת ישראל יקרה, עלייך להבין שהקב"ה לא מבקש ממך הרבה. הקב"ה רוצה שתתחילי לזוז! תצעדי קדימה! שתקחי על עצמך משהו קטן קטן בצניעות, כמו למשל סגירת כפתור עליון בצווארון, או להעלות את עובי הגרביים ל-70 דנייר אטומות שאינן בצבע הרגל, לא להתאפר או להתבשם בלכתך ברחוב... וכן הלאה.
"כן, אבל אני לא יכולה!"
"במצב שלי, זה כמעט בלתי אפשרי!"
"אני רוצה שזה יבוא לי מבפנים!"
"כרגע, זה למעלה מכוחותיי!"
"אני מרגישה שאני לא כל כך שלימה עם זה"
באמת...??!!
מה, את עד כדי כך לא מסוגלת??!!
האם נראה לך, בת ישראל יקרה, שהקב"ה יצווה אותך במשהו שלא תוכלי לעמוד בו???
וכי את יודעת מה הן כוחותייך ולאן את מסוגלת להגיע??
המקרים הבאים יוכיחו על כך:

בתקופת השואה, החיות הנאציות ימח שמם ויאבד זכרם, פקדו על קבוצת בנות אחת, לבנות מסילות של רכבת.
הבנות, שהיו כולן רזות ומורעבות, ומה גם שהמסילות היו עשויות מברזלים כבדים מאוד וקשים להרמה, ניסו בכוחן הדל למדי להרים ולו במעט את המסילות הכבדות ולהניחן במקומן.
אחת הבנות, לאחר שראתה שאיננה יכולה כלל להזיז את המסילה וכל שכן להרימה... התלוננה שקשה לה מאוד ואין ביכולה לעשות זאת.
הנאצי לא חשב פעמיים... הוא קרב אליה הצמיד את אקדחו לראשה וירה בה למוות!!!
מול שאר הבנות. הבת התמוטטה וצנחה מתה על האדמה.
שאר הבנות, מרוב פחדם מאותו חייל נאצי מטורף, **מיהרו והרימו את אותם מסילות כבדות בכוח על טבעי ממש**, **והצליחו להשימן במקומן**, לרווחתו של אותו חייל נאצי ארור.
לפני כמה עשרות שנים, משטרת ישראל ניסתה לנתח גופה של אשה אחת אלמונית.
כמובן שכל בחורי הישיבות נזעקו למחות בשוטרים ולהפריעם מלקיחת הגופה ונתיחתה.
שני בחורים מישיבת פוניבז', עשו את "עבודתם" נאמנה והצליחו מאוד להפריע לשוטרים במהלכם. השוטרים ראו עם מי יש להם עסק ומיד פתחו במרדף אחר שני הבחורים.
הרכב המשטרתי רדף אחריהם ברחובות העיר... והבחורים רצים ובורחים מהם בכל כוחם...
והנה, באחד הסמטאות, פנו לשם שני הבחורים בריצה כדי לעבור לצד השני של הרחוב... אך לפתע הם נתקלו בקיר גבוה שחסם את דרכם. לחזור אחורנית לא היה שייך, השוטרים בעיקבותם ועוד כמה דקות הם ייתפסו בידיהם...
"מה עושים?"
ואז... בהחלטה אמיצה, פסעו השניים אחורנית, ו... בבת אחת!! זינקו ועברו את אותו קיר גבוה שחסם אותם...!! לאחר כמה דקות הגיעו השוטרים, הם הסתכלו אחד על השני בתדהמה ובחוסר הבנה, 'לאן נעלמו הבחורים'...?
כמה ימים לאחר אותו מעשה. חזרו שוב אותם שני בחורים למקום "האירוע" והתבוננו על אותו קיר גבוה... הם מאוד השתוממו - איך במבט לאחור - הצליחו לזנק מעל קיר גבוה שכזה...!??

5 שעות באוויר

הייתה אשה אחת שגרה בקומה השלישית. באותו זמן שהבן שלה - ילד כבן 5 - שיחק במרפסת היא הייתה מבשלת במטבח. בשלב מסוים היא שומעת שקט...

כל הורה יודע שאם יש כמה דקות של שקט זה 'סיבה למסיבה'... אין ספק, משהו קורה...

היא מגיעה למרפסת ו... לא מוצאת את הבן!

היא מסתכלת לכל הכיוונים ולפתע היא מבחינה בידיים קטנות מחזיקות במעקה.

היא מסתכלת מבעד למעקה - ושלא נדע מצרות - היא רואה את הילד שלה תלוי בגובה של 3 קומות לכיוון מטה כשהוא מחזיק חזק בברזלים של המעקה... מרוב פחד הוא לא הצליח לפתוח את הפה ולזעוק לעזרה...

היא מיד תפסה אותו ביד אחת... והוא מיד עזב את הברזלים... היא ניסתה לצעוק לעזרה... אך לרוע מזלה הבית שלה לא היה פונה לרחוב, ומה גם שזה היה בשעות הבוקר שאף אחד לא היה באותה שעה ברחוב, כולם בעבודה, לכן אף אחד לא שמע אותה...

ככה היא החזיקה את הבן שלה (שהיה בן 5) **באוויר! וביד אחת! במשך 5 שעות רצוף!!!** עד שהשכן מלמטה, ששמע את הצעקות, הגיע וחילץ אותה ואת הילד.

לאחר מכן כששאלו אותה: "תגידי, מנין היו לך את הכוחות האלה?"

היא ענתה: "מה אתה רוצים שאני אעזוב אותו?!!"

מפליא.

נכון, אולי מקרים אלו מעט קיצוניים ובלתי שיגרתיים, אבל בל נשכח שהם אכן התרחשו במציאות אצל אנשים רגילים כמונו! - וזה בא ללמד אותך: שאם היית רוצה משהו, ממש בכל ליבך... **את תוכלי להשיגו!!! יש לך את הכוחות האדירים האלה!!! ואת מסוגלת עם אותם כוחות, 'להפוך עולמות'!!!**

כ-38,000 תלמידות!!!

מן הסתם שמעת על האשה הדגולה והמפורסמת מרת שרה שניירר, מי שהקימה את תנועת 'בית יעקב'. - האם ידעת כמה קשיים נצבו בדרכה עד שהקימה את 'בית יעקב'?? בהתחלה היא אירגנה כנס שכונה בשם: 'עונג שבת' באחד האולמות. באותה אסיפה נוכחו כ-40 בנות - רובן היו בגילאי 16 עד 20.

וכך היא כותבת ביומנה: "שוחחתי איתן אודות מאמר חכמינו, 'ועשו סייג לתורה'. הבנות האזינו בקשב רב כשתיארתי בפניהן את הגן המופלא, המלא בפרחים מרהיבים ביופיים ובעצי פרי פורחים ומלבלבים, אותו נטע עבורנו בורא העולם, וכיצד הקימו

סביבו - חכמינו - גדר, כדי לשומרו מפני מזיקים שונים. אולם", היא כותבת, "כאשר הסברתי להן את הנמשל ש'הגן הנפלא' הם תרי"ג מצוות התורה ו'הגדר' הוא אזהרותיהם של חכמינו זכרונם לברכה - הבחנתי שהבנות לועגות לי. כביכול אמרו לי, 'האם בשביל למכור לנו את דיעותייך "המיושנות" גררת אותנו לכאן?!' ללא כל בושה, אחת אחת קמה ממקומה, בראש מורם וגב זקוף ועזבו את האולם על מנת שלא לחזור יותר!! - אז הבנתי שהמשימה העומדת בפני אינה קלה כלל ועיקר.

ובכל זאת - **לא הרמתי ידיים. החלטתי לנסות שוב**".

היא בחרה להתחיל מחדש עם צעירות אחרות, בצורה שונה ומעניינת יותר: ערבי פיוט ושירה, קריאה נלהבת של פרקי תהילים ופרקים אחרים מתוך ספרי הנביאים. הפעם, באו הבנות בהמוניהן.

אלא שגם זה לא הצליח...

גם אם הבנות נהנו מחויה מרתקת, הן נרתעו ממהלך שיביא אותן לנהל אורח חיים יהודי יותר, והתרחקו מכל מצב שיחייב אותן במצוות התורה.

שרה שנירר **לא נכנעה לכשלון השני והחליטה להמשיך**.

היא החליטה לצאת מחדש לדרך ולהתחיל עם ילדות קטנות ותמימות.

"בית הספר", על 7 תלמידותיו, שכן בחדרה הפרטי של שרה שנירר.

היו בו בחדר, אותו ניקתה במו ידיה, שולחן שעמד במרכז החדר וסביבו מספר כסאות. משלא הספיקו הכסאות, ישבו הבנות על הרצפה, כשהן כותבות על ברכיהן. תוך זמן קצר, גברה הצפיפות, והיא נאלצה לשכור דירה קטנה ברחוב קטרזינה 1. שם, בחזית הדירה, הציבה בגאון את השלט: "בית הספר "בית יעקב" לבנות ישראל".

אך שרה שנירר **לא הסתפקה בכך**... **היא המשיכה במפעלה הכביר**.

כעבור 15 שנה, מאז שנפתח ה"בית יעקב הראשון, כבר היו ברחבי גאליציה, פולניה, ליטא, רוסיה ושאר מקומות 265 **בתי ספר של "בית יעקב**"!!! ובהם למדו **כ-**38,000 **תלמידות**!!! - **ובמשך השנים זה המשיך והתפתח לאלפים ולרבבות**... והכל בכוחה של אשה אחת ויחידה!!! פשוט לא יאומן!!!

זה רק מראה לך, בת ישראל יקרה, כמה כוחות נפש כבירים ביותר נטע בך בורא עולם. לא מבקשים ממך להתחיל ולעשות מהפיכות בעולם... מבקשים שהמהפכה תתחיל קודם כל אצלך!

רבי ישראל מסלנט, אמר פעם: "בהתחלה רציתי לשנות את כל העולם, אך התברר לי שזה לא כל כך פשוט כפי שחשבתי... לאחר מכן אמרתי אולי אשנה את בני מדינתי, ראיתי שגם זה הדבר אינו עולה בידי... אמרתי, טוב, לכל הפחות אנסה להשפיע על בני

עירי, אך גם כאן לא הצלחתי... עד שלבסוף הגעתי למסקנה, שבעצם אין לי אלא **לשנות את עצמי!**".

'**אהה... את זה עוד לא עשיתי**'

כדי לתת לך מעט עידוד וחשק כמה גדולה ועוצמתית כוחה של קבלה בצניעות, נציין לך כמה מקרים שקרו לאחרונה בזכות אותם קבלות:

את הסיפור דלהלן, כתבה אותו אשה - כסיפור אישי שאירע עימה - לעיתון שבועי מסויים:

"בגינה נפגשו 3 נשים כשהן מספרות זו לזו את קשיי חינוך הילדים שלהן.

אחת סיפרה, שהבן שלה אלרגי לכל מיני מאכלים, ואם הוא אוכל שוקולד או ממתקים הוא נעשה שובב להחריד. מה עשתה? היא הלכה לרופא טבעוני והוא נתן לה אוכל אחר והיא מנסה את זה.

שואלות אותה השכנות: "האם זה עזר?"

היא אומרת: "לפעמים כן, ולפעמים לא".

השניה סיפרה, שהבן שלה לא מתקדם בקריאה והיא צריכה מורה פרטי בשבילו, ואכן היא לקחה כזה מורה והיא משלמת הרבה כסף!

שאלו אותה: "האם זה עזר במשהו"?

"כן, קצת הוא מתחיל להתקדם, אולי..."

השלישית סיפרה, שהבן שלה הפסיק ללמוד תורה והיא עשתה משהו והכל הסתדר לגמרי.

"מה קרה?", שאלו השכנות, "ואיך זה הסתדר?"

סיפרה האשה: שהבן שלה פתאום הפסיק ללמוד תורה. הוא היה בא לישיבה אבל לא הקשיב לכלום! הוא הסתובב פה ושם... קרא עיתונים... לא למד בחברותא... עד שבכלל הפסיק ללמוד.

יום אחד הזמינו את ההורים לראש הישיבה והודיעו להם שעליהם להעביר אותו לישיבה אחרת, כי זה המצב, הבן לא לומד! - האמא התחננה שלא יזרקו אותו מהישיבה כי אין ישיבה אחרת, אף ישיבה אחרת לא תקבל אותו וזה נקרא לזרוק אותו לרחוב, ויכול להיות שאם הוא לא ילמד בישיבה הוא ייצא לרחוב ואז הוא יוריד את הכובע והחליפה, ומי יודע אם הוא לא יפרוק עול לגמרי... ומה גם שזה הבן הבכור שלה ואחריו כל הילדים ילמדו ממנו.

היא פשוט בכתה לראש הישיבה והתחננה בדמעות ממש שישאירו את הבן בישיבה.

הראש ישיבה אמר לה: "שהישיבה זה לא 'ביבי סיטר' שיושבים שם ושומרים עליו! בישיבה צריכים ללמוד תורה!". מאחר שההורים כל כך בכו והתחננו, נתן להם ראש הישיבה צ'אנס לעוד חודש אחד, אם הילד מתחזק הוא ישאר, ואם הוא ישאר באותו מצב הם יהיו חייבים להוציאו ולחפש בשבילו ישיבה אחרת.

האמא חזרה הביתה מזועזעת. היא ביקשה מהבן שיתחיל ללמוד תורה, שיתחיל להתמיד... אבל הבן אמר לה: "אמא אין לי כוח! אין לי חשק! אני בכלל צעיר עכשיו וללמוד תורה זה משעמם אותי... לקרוא עיתונים ולשמוע רדיו זה יותר מעניין, אולי יום אחד מתי שאני אהיה זקן אני אלמד תורה, עכשיו אני צעיר והעיתונים והסיפורים יותר מעניינים אותי אין לי כוח ללמוד תורה אני לא יכול..."

האמא המסכנה לא ידעה מה לעשות.

היא החלה לנסוע לקברי צדיקים, להתפלל במקומות הקדושים לבורא עולם שיעזור... - אך לא חל שום שינוי. התחילה לתת צדקה, לכל האירגונים שלוקחים צדקה... - גם לא ראתה עדיין שום שינוי. התחילה האמא לנסות לצום ביום שני וחמישי... - גם כן הכל נשאר כרגיל.

בינתיים הימים הולכים ומתקדמים.

יום אחד השתתפה האמא בשיעור. שם המרצה סיפרה על קימחית שלא ראו קורות ביתה את שערות ראשה, ובכוח צניעותה היא זכתה בילדים צדיקים וקדושים כהנים גדולים!! היא היתה המומה ממה ששמעה...

היא אמרה: 'אהה... את זה עוד לא עשיתי! כעת אני מנסה!'

ואכן מאותה הרצאה חזרה הביתה ישר לחדר שינה שלא תתעכב בסלון ותשכח את הרעיון הטוב הזה. ובחדר שינה פתחה שקית אשפה גדולה ותלתה אותה על ידית הדלת והתחילה למלא אותה בכל הגרביים השקופות, בחצאיות הקצרות, בחצאיות הטריקו, בחולצות הצמודות, בחולצות בעלות שרוול קצר, בבגדים האדומים... **היא רוקנה שלושת רבעי ארון בגדים לתוך השקית**!!! כי הייתה מתלבשת בסגנון מאוד חדיש ומודרני בלי לשים לב לצניעות. אפילו שידעה שיש כזה מושג צניעות, היא לא התייחסה. כעת כן התייחסה והשאירה רק בגדים צנועים.

"נו, האם זה עזר לך?", שאלו אותה הנשים בגינה.

"עזר! ועוד איך עזר! - באותו שבוע ממש כבר קרה לנו הנס הגדול!"

"איזה נס גדול?"

"תשמעו, בבית הכנסת שלנו הרב נותן דרשה לפני קריאת התורה, אבל תמיד הבן שלי לא מקשיב, תמיד הוא מסתובב בחוץ, באותה שבת (לאחר סילוק הטומאה מהארון) בדיוק כאב לבן שלי הראש. הוא לא קם מהכיסא כאשר הרב נתן דרשה. ובדיוק הרב דיבר על כך שכל רגע בחיים הוא גורלי! וצריך לנצל אותו ואי אפשר להחזיר רגע שעבר ולא נוצל, לכל יום יש תכלית ויש תפקיד ומי שמבזבז זמן, זה לא יחזור לו לעולם!! - המצוות שאדם יעשה בגיל מבוגר לא מכסות על מה שלא עשה בגיל צעיר, כל יום והמצווה שלו..."
הבן שלי הבין שחבל לו על הזמן.
למחרת הוא שב לישיבה. החל להקשיב לשיעורים כמו שצריך, שאל שאלות, למד עם החברותא, לא פטפט ולא שיחק ולא קרא בשום עיתון... אלא פשוט ישב ולמד. ומאחר ויש לו כשרונות הוא למד טוב. - בסוף אותו שבוע הודיעו לנו מהישיבה שהם משאירים אותו ולא זורקים אותו.
תאמינו לי נולד לי בן מחדש. הוא הבכור, מה היה קורה חס ושלום, אם כל הילדים היו מחקים אותו והולכים בעיקבותיו? ה' ירחם, וכך הוא ניצל וכולם ניצלו... תאמינו לי מי שהולכת בדרך של קימחית, ובפרט בדור הזה, זוכה לישועות".

"**אולי שורש הבעייה שלו נעוץ דווקא בך**??"
סיפרה אחת המורות:
"סיפור זה ממש שמעתי מבעלת המעשה.
האשה, אם למשפחה ברוכת ילדים.
הבעל, מרביץ תורה ברבים ועוסק רבות בחינוך ובקירוב רחוקים לדרך התורה.
אצל אחד הבנים, ילד בגיל 12, חלה התדרדרות חמורה ביראת שמים בהתנהגותו.
המלמד בחיידר שלח פתק להורים לפקוח עין על התנהגות הבן.
ההורים שוחחו עם הילד והוא הבטיח לשנות את דרכו.
אך שום שיפור לא חל במצבו.
החליטו ההורים לערוך מבצע נושא פרסים! אולי זה ידרבן אותו... אבל גם המבצע לא כל כך עזר!
שבוע אחר שבוע הם קיבלו מהנהלת החיידר פתקים והערות נוקבות בקשר למצב הבן.
האב, שבעצמו היה עוסק בחינוך, אמר לאשתו, שחייבים לפעול במהירות להצלתו של הבן מהתדרדרות חמורה נוספת!! - סוכם שיפנו ליועץ חינוכי דגול, הבקי בנבכי הנפש של נערים בגיל הזה. מי יודע אולי דרכו תבוא הישועה?

באותו לילה, כשעלתה האם על יצועה, הרהרה רבות על כל המצב אליו נקלעו היא ובעלה בתקופה האחרונה. בעודנה מהרהרת, שמעה כמין קול פנימי לוחש לה: "מי אמר שלבנך יש בעייה חינוכית? אולי שורש הבעייה שלו נעוץ דווקא בך??".

היא נרעדה.

בהתחלה היא מיהרה לדחוק הצידה את מחשבתה. אבל אותו קול לא נתן לה מנוח: "אצלך הבעייה! את המקור! אם תעשי טיפול שורש רוחני אצלך, תחזור אהבת התורה והיראת שמים אל בנך!"

'מה עלי לעשות? במה אני צריכה להתחזק? במה אוכל לרצות את בורא עולם...?'

ואז אמרה לעצמה: 'רגע, הקב"ה זיכני לכסות את שיער ראשי כהלכה, בכל שעות היום מטפחתי קשורה היטב, אבל בלילה בשעת השינה המטפחת זזה לגמרי מראשי ולמעשה אני ישנה ללא כיסוי לראשי! אמנם דלת החדר שינה סגורה ואף אחד מבני הבית לא רואה... אבל אני יודעת בבירור שאינני מכסה את שערותיי בשינה... מי יודע אולי זה מה שגרם לאותה התדרדרות רוחנית אצל בני?'. היא החליטה, שהחל מהלילה הזה, היא תקפיד ותשתדל ששערות הראש תהיינה מכוסות כהלכה גם בשעת השינה.

היא הדקה בסיכות את המטפחת לראשה קשרה אותה פעם ופעמיים... ומידי פעם מישהו לראות שהכל כשורה. למחרת, היא קנתה כובע מיוחד שישמש אותה לשינה.

וכך לילה אחר לילה השתדלה והתאמצה לעמוד בקבלה שקיבלה על עצמה.

שבוע עבר מאז. החלו ניצני פריחה חיוביים להיראות אצל הבן. **התפילה**, **לימוד התורה**, **וקיום המצוות עמדו בראש מעייניו!** בד בבד קיבלו ההורים תשואות של ברכה מהרב'ה בתלמוד תורה. האם כל כך הייתה מאושרת והודתה להקב"ה שלא עזב את חסדו ממנה ומבנה.

אולם, דווקא עכשיו החלו מחשבות שונות להתרוצץ במוחה: 'רגע, מי אמר שבגלל הקפדתך בכיסוי הראש בשינה, זה גרם להצלחת בנך? אולי השינוי שחל בו קשור דווקא למפקח החדש של החיידר שנכנס לתפקידו בשבוע שעבר?'

היא החלה לפקפק בעצם קבלתה להקפיד על כיסוי הראש בשינה.

ואכן, היא חזרה למצב הקודם. שוב לא הקפידה שכיסוי ראשה לא ישמט מראשה בשעת השינה... וכך בלילות הבאים, מצאה עצמה שוב ושוב ישנה ללא כיסוי. שבוע ימים חלף מאז חזרה לסורה.

שוב הייתה נפילה רוחנית - אבל הפעם רצינית ביותר - אצל הבן...

האם הזדזעה עמוקות! בהרגישה שהזילזול שלה בצניעותה גרמה באופן ישיר להפלת בנה!

מיד נשאה עיניה למרום ואמרה: "רבון העולמים ואדוני האדונים, אנא ה' סלח לי, מחול לי על טעותי, הריני מגלה דעתי שמהיום הזה והלאה **אשתדל בכל כוחי לכסות את ראשי גם בעת השינה**! ואתה ברחמיך הרבים תשפיע עלי ועל בני ביתי להיות הולכים בדרך התורה והמצוות!"

באופן מפליא ביותר, שוב חזר הבן להיות מוסיף והולך ביראת שמים טהורה בשמירת התורה וקיום מצוותיה!

"**את שקרנית!**", **אמרו לה**

סיפרה מורה נוספת:

"יצא לי להכיר פעם אשה חשובה, וביקשתי ממנה שתבוא להרצות אצלי בכיתה. היא לא יכלה.

אבל היא אמרה לי: "תראי, אם אני לא באה לפחות אני אצייד אותך בסיפור מעניין".

וכך סיפרה לי: כשהיא הלכה ללוות את אבא שלה לבית חולים, יצאה משם אשה עם תינוק על הידיים. אותה אשה ניגשת אליה ואומרת לה שהיא חייבת לספר לה את נפלאותיו של בורא עולם! - היא ילדה תינוק לפני כמה ימים. היא הרגישה חולשה בכל הגוף... ראשה הסתחרר... אבל חשבה שלא יתכן לא לעשות אמבטיה לתינוק שלה.

וכך, כשהיא חלשה מאוד, קמה מסוחררת כולה ל'אמבט' אותו. לפתע איבדה שיווי משקל והתינוק נפל לה מהידיים... הוא קיבל מכה חזקה בראש ואיבד מיד את ההכרה!!

היא רצה איתו במהירות לבית החולים. ומיד כשהגיעה לשם, לקחו אותו ועשו לו צילום בראש. - הרופא הביט בצילומים ואמר לה בפנים קודרות, שיש לו שבר די רציני בגולגולת והתינוק חייב ניתוח דחוף!! אבל הם יעשו את זה בבוקר כי יש צוות בכיר ומיומן יותר.

האמא, אשה צעירה, ילד ראשון שלה, עומדת לידו ובוכה. היא דיברה עם ה' ואמרה לו: "אני אמא! ה', עשית אותי אמא! ואני יודעת ולמדתי כי אין כמו תפילות של אמא! אבל אני גם למדתי וחינכו אותי שהתפילות הן מותנות: בשמירת הלשון וזה אני משתדלת. וגם שמעתי וידעתי שהתפילה מותנית **בצניעות שלי**. **רבונו של עולם**, **אם עוד חסר לי משהו בצניעות**, **אם אני עוד צריכה להתקדם ללמוד ולדעת ולשפר**... **אני אעשה את זה**! אנא ה' הושע נא והושיעה נא כי אבינו אתה".

הגיע הבוקר. הצוות הגיע במהירות לחדר של התינוק והודיעו לה שחדר הניתוח מוכן, אבל הפרופסור הראשי ביקש לעשות צילום נוסף כדי לדעת מאיפה להתחיל את הניתוח בראש. כשחזרו מהרנטגן עם התינוק, הם באו עם פנים זעופים וכועסים על האמא.

"מה קרה? למה כועסים עליי?", היא לא הבינה.

"את שקרנית!" אמרו לה, "את חושבת לעשות מאיתנו צחוק??!!"

"למה אני שקרנית?"

"את הבאת לנו לבדוק ילד אחר!!!"

אני לא הבאתי שום ילד אחר!! היא הייתה מזועזעת, "יש לי רק ילד אחד!"

הרופאים השתאו: "מה זאת אומרת?!... לא יכול להיות! לא יכול להיות!... איך זה יתכן?? שעה שעתיים קודם, היה זה שבר מוחלט! ועכשיו בקושי רק סדק קטן...??!" - כאשר הם מתווכחים איתה בין לבין הילד מתעורר ובוכה.

הם לא האמינו. "מה זה??? זה ממש נס רפואי!" אמרו.

לא נכון, היא מתקנת, **זה נס אלוקי!!!**".

היא נכנסה להסטריה

מקרה שאירע בפורים האחרון בתשע"ג:

בגבעה ב' בעיר עילית. אחת הנשים שימשה כמטפלת מסורה לאחד מילדי השכונה. הילד, שהיה רעב, פנה אל המטפלת שנתנה לו מיד חתיכת קניידלך. היא הסתובבה לעיסוקיה והשאירה אותו אוכל... לפתע, היא שומעת שיעול חזק המלווה בקולות מצוקה. היא מסתובבת לאחור ורואה לתדהמתה את הילד הקטן מאבד את האוויר ומתחיל להכחיל... מתברר שהוא בלע את חתיכת הקניידלך בצורה לא נכונה והיא נשאבה לו ישר אל תוך קנה הנשימה.

המטפלת התחילה לצרוח בהיסטריה... כשהיא מנסה להכות בגבו של הילד ולהוציא את החתיכה התקועה בגרונו. הילד השתעל יותר ויותר... והפנים שלו הולכות ומאבדות צבע... תוך שניות ספורות, הגיעו לבית כל השכנות ועוד נשים שהיו באיזור, והן רואות את הילד שוכב וממש נאבק על חייו. מיד הזעיקו אמבולנס למקום.

חלק מהנשים ניסה להציל את הילד וחלק התפללו בדמעות להצלת הילד.

אנשי ההצלה פרצו אל הבית ומיד הרחיקו את המטפלת שהיא לא תראה את הגרוע מכל...

הילד שכב כבר על הרצפה... מפרפר אל מותו... כבר עברו 3 דקות שהוא ללא חמצן!!! הנשים צעקו בקריאת תהילים כשהן בוכות. המטפלת המסכנה, פרצה בבכי קורע לב והחלה לצעוק בתפילה לבורא עולם: "רבונו של עולם! אני מתחננת לפניך, אתה יודע

כמה אני דואגת שאף ילד לא יינזק חס ושלום, אני מבקשת ממך, ה', תציל את הילד, אנא ה' הושיעה נא... אנא ה' הושיעה נא..." כך בכתה בבכי קורע לב ממש.
אנשי ההצלה, המשיכו בניסיונות ההחייאה... אך נשימתו של הילד הייתה סתומה לחלוטין!!! הם היו אובדי עצות. המוות היה עניין של שניות ספורות ממש...
הבינה המטפלת שכעת אין ברירה, צריך לשלוח "פצצה" לשמים שתשנה את מערכות הטבע ותחולל נס על טבעי... היא הרימה את עיניה לשמים וזעקה בדמעות לעיניי כולם: "אבא שבשמים! אני מבטיחה לך, שאם תציל את הילד, אם תתן לו לחיות, **אני מקבלת עלי מהיום ללכת בצניעות גמורה וגם ללבוש מטפחת**!!! אני מבטיחה לך..."
ואז, באותה שנייה ממש שאמרה זאת, התחולל נס לעיני עשרות אנשים ונשים ששהו במקום; הילד, שהיה על פי הרפואה נחשב כבר כמת לכל דבר, החל להשתעל ולהשתעל... עד שפלט את חתיכת הקניידלך ופקח את עיניו...!!! איזה בכיות של אושר ושל שמחה התחוללו באותו מעמד. אנשים ונשים חזו במו עיניהם נס של תחיית המתים ממש.
היה זה מעמד אדיר של קידוש ה' שאירע אך ורק בכוח צניעות הלבוש וכיסוי הראש במטפחת.
אנשי ההצלה, הבהילו את הילד במהירות אל רכב האמבולנס, הם יודעים מנסיונם העשיר שלאחר מקרה כזה קשה, גם אם נשארים בחיים אבל נגרם נזק בלתי הפיך. בגלל שהמוח לא קיבל חמצן במשך מספר דקות. ואותם ילדים הופכים להיות או משותקים או פגועי מוח לכל החיים. הם ערכו לו בדיקות מקיפות כדי לאבחן עד כמה חמור הנזק. לאחר כמה ימים, הבדיקות הראו שהילד... בריא לחלוטין!!! אין לו שום פגיעה במוח!!! זה היה דבר בלתי נתפס מצד הרפואה. - לאחר מספר ימים שוחרר הילד לביתו כילד רגיל.
סיפרה הרבנית רות שמש:
"השבוע ניגשה אלי בתי - הלומדת בבית ספר יסודי בכיתות הגבוהות - ואומרת לי: "אמא, הגיעה אלינו חברה לכיתה בכזה צער... ואומרת לנו: "אתן יודעות, לבן דוד שלי, אברך צעיר, עם כמה ילדים... גילו לו את המחלה בדם!! והוא צריך לעבור טיפולים והקרנות. כל החברות השתתפו בצערה של אותה בת וכולן קיבלו על עצמן להתפלל על אותו בן דוד.
אשתו של אותו אברך, כאשר שמעה את הבשורה האיומה, נכנסה מיד להסטריה!!! היא לא יכלה לעכל שזה קורה בבית שלה!!! - היא לא יכלה להאמין שהבעל שלה עומד

עכשיו להתמוטט מול העיניים שלה ולהגיע איתו למצב כזה של חולשות נוראות ומחלה כל כך קשה ואיומה...

בלי לחשוב הרבה, היא ניגשה לארון הבגדים ומיד החלה **לגזור ולגזור... כל בגד שלא ענה על דרישת ההלכה... בגד אחר בגד**... וכך ניקתה את הארון לגמרי מבגדים שלא היו צנועים או גבוליים!

לאחר מספר ימים, מגיעה החברה של הבת שלי עם הסיפור הזה, והיא מספרת לבנות בהתרגשות ובהתלהבות: "אתן לא מאמינות מה שקרה לבן דוד שלי, לאחר הסיפור הזה שאשתו חתכה את כל הבגדים שלא ענו על דרישת ההלכה, הוא הלך שוב לרופא.

לפני שהתחיל את הטיפולים הקשים, היה עליו לעבור עוד כמה בדיקות שיגרתיות.

הרופא מסתכל עליו ואומר לו בתמיהה: "אמרו שיש לך את המחלה?! מעניין, עכשיו אנחנו רואים שיש כאן רק איזה בעייה קלה בדם! כדורים פשוטים יכולים לסדר את זה, אדוני, אין לך שום מחלה!!! קח מרשם מהבית מרקחת ותחזור הביתה, הכל בסדר איתך!!!"

כל הכיתה שמעה שם את הסיפור המדהים הזה וכולן התחלחלו... **לא האמינו מה כוחה של קבלה! מה כוחה של צניעות!**

"**לא גבינה שוויצרית, לא דג מלוח ואף לא חלווה**..."

היחיד "שמעקם את האף" ולא שלם עם קבלות בצניעות, הלוא הוא מיודענו יצר הרע! - הוא "יהפוך" את העולם... אבל העיקר שאת לא תתחזקי בצניעות!!

לא איכפת לו בדיוק באיזה פרט מסויים בצניעות נכשלנו, העיקר שנכשלנו בענייני צניעות. זה מה שחשוב לו. ועל כך הוא נלחם בכל הכוח!!

וכך תיאר רבי ראובן קרלינשטיין את התהליך:

"היה פעם פריץ אחד גוי שחמד לו לצון והחליט להתעלל בקהילה היהודית שהתגוררה בכפר שלו. הוא שלח את משרתו לצוות על יהודי פלוני להכין סעודה עבורו ולהודיע שבעוד שעתיים הוא יבוא לסעוד את ליבו.

לשמע הבשורה נבהלו בני הבית והם כמובן טרחו ועמלו עמל רב להכין סעודה מפוארת מכל טוב שלא יחסר דבר.

כעבור שעתיים הגיע הפריץ ונכנס הביתה בליווי הפמליה.

כולם מתישבים ליד השולחן הפריץ מתרווח על הכיסא ונראה שהוא מחפש איזה דבר מה... לפתע נשא קולו בחלל החדר: "מה, גבינה שווצרית לא הכנתם??!" - מיד ניתנה הפקודה מפיו להכות את היהודי. ומשרתו עשה כמצוותו והפליא מכותיו ביהודי.

לאחר מכן מצווה הפריץ את משרתו לגשת לבית נוסף וגם שם להודיע שיכינו עבורו סעודה... הרי הוא עדיין לא אכל. בני הבית המסכנים, שחוו על בשרם את משמעות הביקור, הריצו שליח למשפחה השניה והזהירו אותם: "דעו לכם, הפריץ אוהב גבינה שווצרית, על השולחן חייבת להיות גבינה שווצרית! אם תחסר הגבינה צפויים אתם למכות".

כמובן השתררה בהלה בני הבית עשו את כל המאמצים להשיג גבינה שווצרית וסעודה כיד המלך שלא יחסר דבר חלילה. באמצע השולחן הניחו את הגבינה השווצרית.

לאחר שעתיים הגיע הפריץ הוא עומד ליד השולחן הערוך בקפידה וחיפש דבר מה... לפתע שאג: "רגע, את הדג מלוח אני לא רואה פה?? סעודה ללא דג מלוח זו סעודה לפריץ??! - מיד הכו ביהודי". היהודי המסכן קיבל מכות ממשרתו של הפריץ.

לאחר שעתיים מגיע הפריץ לבית השלישי והסיפור שוב חוזר על עצמו. שם, אמנם כבר היו מוכנים דג מלוח וגבינה שווצרית... "אבל איפה החלווה??!" צועק הפריץ, "איפה החלווה?? סעודה לפריץ בלא חלווה??! - הכו ביהודי"...

כאשר שם הפריץ פעמיו לבית הרביעי, הגיעו אותם שליחים מכל הכיוונים: "שימו לב", התרו בהם, "גבינה שווצרית, דג מלוח, חלווה, כל אלה חייבים להיות בתפריט".

היהודי הרביעי היה פיקח. הוא פרס מפה על שולחן גדול, ועליה הכין לחם יבש וכוס קפה, וזהו. הפריץ הגיע ו... עיניו חשכו, המילים נעתקו מפיו... הוא ביקש להגיד דבר מה ואיננו מסוגל. היהודי התעלם מהמצב המביך ואותת לו: "בבקשה אדוני הפריץ להיכנס, הכנתי עבורך סעודה..." הפריץ כולו רותח כאש מצביע על השולחן העלוב והדל, והמשרתים שואלים בזעם: "עד כדי כך חסר ערך בעיניך הוד מעלתו הפריץ???"

היהודי לא איבד את עשתונותיו ומיהר להשיב: "אדוני הפריץ, שמעתי את אשר אירע בבתים שביקרת לפני בואך הלום. והבנתי, אינך צריך גבינה שווצרית לא דג מלוח ואף לא חלווה... אדוני הפריץ, רצונך להכות ביהודים, אם כן למה לי לטרוח ולהכין סעודה?! הנני קח אותי, הכנתי מקל, אתה יכול להכות אותי"...

לשמע הדברים האדים הפריץ והבושה כיסתה את פניו. הוא התיישב ליד השולחן. וכמו ילד טוב לעס את הלחם היבש ושתה את הקפה שכבר התקרר... אחר כך קם, אמר "תודה" וחזר על עיקבותיו. - בזה הסתיימה פרשת התעללויותיו של הפריץ והשקט והשלווה חזרו לשרור בכפר.

מה הדמיון בין יצר הרע לזבוב?

בת ישראל יקרה, בדומה לאותו פריץ גוי, כך ממש מנסה יצר הרע לתפוס אותך מכל מיני כיוונים שונים!! פעם זה פריט זה של לבוש ופעם זו האופנה... המטרה שלו בזה היא אחת: **לבלבל לך את הראש! - להוציא אותך מהצניעות!** נקודה!

הוא לא יכול לשאת את המחשבה - שיש בעולם מישהי **שמתהלכת ממש כרצון הבורא יתברך! - זה מקומם ומרגיז אותו מאוד! - אבל** כמו אותו יהודי חכם שהבין מה רוצה הפריץ באמת, **אם תחליטי בהחלטה נחושה להיות צנועה ויהי מה... הוא "יקפל את הזנב" וילך לו ממך. הוא יבין שאיתך אין לו עסק.**

חכמינו זכרונם לברכה אומרים, שיצר הרע דומה לזבוב. - מה הדמיון בין יצר הרע לזבוב?

כשזבוב מגיע אלינו, אנו מגרשים אותו. שוב הוא חוזר אלינו, ושוב אנו מגרשים אותו... כך זה חוזר על עצמו כמה וכמה פעמים! - אם נתבונן היטב, נגלה דבר מעניין: כשהזבוב חוזר אלינו שוב, לעולם הוא אינו חוזר באותו דרך שהגיע בה קודם!! - **תמיד הוא מגיע מכיוון אחר!!** וזאת רצו חכמינו זכרונם לברכה ללמדינו, **שיצר הרע נוהג בדיוק אותו דבר כמו הזבוב!!! - הוא מגיע לכל אדם, באופן קבוע, אבל מכל מיני כיוונים אחרים**... כל פעם שהיא מנסה להשתנות בצניעות באיזה משהו... בא היצר הרע מכיוון אחר ומכשילה.

היא התחזקה בלבישת חצאיות ארוכות - אבל צורתן משונה או שצבען בולט!

ואף אם האורך, הצבע, וצורת החצאית בסדר - אבל יש בה שסע!

ואף אם אין בה שסע - אך סוג הבד הוא של 'לייקרה' וכדומה הנצמד לגוף!

ואם הכל בסדר מצד החצאית - אז בחולצה יש מכשול! או שהיא צמודה או שהיא פתוחה בצווארון...

ולאחר שהיא מתחתנת - הוא בא אליה מכיוון חדש ומשכנעה ללבוש פאה!

ואף אם היא זכתה ללכת במטפחת - הוא דואג שהמטפחת תהיה גבוהה ('בובו') או בצבעים בולטים או בדוגמאות בולטות של פרחים או פרנזים וכדומה!

ואף אם היא זכתה באמת ללכת בצניעות כמו שצריך - הוא דואג שיהיה לה פלאפון שתדבר איתו בקול רם במקומות ציבור הומים באנשים, או שיצלצל בצלילים ובמנגינות גסות ומשונות. (סיפר לנו אברך, ששהה במקום מסוים, ושם הייתה אשה אחת הלבושה צנוע מאוד מאוד על פי כל כללי ההלכה... אבל הפלאפון שלה צילצל בכזאת מנגינה רועשת ומשונה, שזה גרם לכולם להסתכל לכיוונה...).

ואף לנשים צדקניות - הוא מנסה לבוא אליהן מכל מיני כיוונים אחרים של התנהגות בלתי צנועה... דיבור ללא צורך עם גברים וכן הלאה והלאה.
בקיצור, יצר הרע לא טומן ידו בצלחת! הוא אינו מרפה מאף אשה ומאף בת ואף לא לרגע קט! לא לחינם אמרו חכמינו הקדושים, **שיצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום!** - בכל יום ממש הוא מחפש דרכים חדשות, איך להפיל ואיך להכשיל.

בסיס, ללא בסיס!!!

ניקח דוגמא: היום מלבישים את כולן בבגדי בסיס.
חולצת בסיס - פעם קראו לזה 'לייקרה' פעם 'טריקו' פעם 'סימפוניה'... הרבנים באו ואסרו את החולצות 'לייקרה' ו'טריקו' את הבגדים הצמודים... והיא נהפכה ל'חולצת בסיס'.
אותו דבר לגבי חצאית בסיס - פעם קראו לזה חצאית 'קצרה' או 'ישרה' ועד שכולן ידעו שקצרה היא צרה צרורה באו ועשו שינוי שם וקראו לה 'חצאית בסיס'.
וכן לגבי הגופיות - היום גופייה נהייתה חולצה! - פעם זו הייתה גופיה מתחת לבגדים... היום זה מעל! זאת 'גופיית בסיס'.
וכן גם לגבי הגרביים - הם כל כך שקופות עד שלא יודעים, אם אכן היא גורבת גרביים או לא...

(אחת הבנות שלחה לאחד העיתונים: על תלמידת סמינר אחת שישנה שנת צהריים על הספה. וכשהתעוררה משנתה, נדהמה כי את הגרביים לא מצאה! היכן הגרביים? אותם לא הורידה, בסך הכל ישנה שעה. לחפש בכל הבית התחילה; במגירה, בערמת הכביסה, במייבש, בחבל התלייה... אך את הגרביים לא מצאה. מרוב יאוש התיישבה על הספה. - לפתע חשה בגירוד ברגלה. הושיטה ידה וגירדה בחוזקה ואז... חיוך על שפתיה עלה, כי את הגרביים מצאה! הם היו על רגליה! - מרוב גירוד 'רכבת' נהייתה לה אך היא אמרה, "לא נורא, אפשר ללכת כך עם 'רכבת', בשכונה, כי במילא לא רואים אותה"...)

וכך היא מתהלכת. מרגישה שבאופן "בסיסי" היא לבושה, מעל הבגד הבסיסי היא עוטה איזה בגד שקוף בצורת טרפז שווה שוקיים או משולש או איזה בגד מחורר או כל רעיון נועז אחר... באופן "בסיסי" היא לבושה אי אפשר לומר שאיננה לבושה, אך קשה גם לומר במה בדיוק היא לבושה...!!??

תסמונת החלוקים הב(ע)יתיים

היום, נשים - מהבתים הכי שמרניים והכי חזקים - הולכות בחוץ עם חלוק בית ונעלי בית כשהן שולחות את הילדים בבוקר להסעה או כשהן יושבות איתם אחר הצהריים בגינה. איפה שמענו שמותר ללכת בחוץ עם חלוק!!??

הלוא זה נדבק לגוף... רואים את האיברים!!??
ישנם גם חלוקים שקופים שרואים ממש את הכל!! - זה נחשב לכתונת לילה לכל דבר!
חלוק, זה מסוג הדברים שאשה הולכת איתו רק בבית! ורק בפני בעלה בלבד! ובשום אופן לא לעיני זרים!
סיפרה אשה אחת:
"היו בקרים שהייתי יוצאת והייתה עוברת ברחוב אשה עם חלוק 'לייקרה' והחלוק היה ממש צמוד עליה, אי אפשר היה לראות את זה, כמה אנשים נכשלו באשה הזאת? איפה הכבוד של אותה אחת... אינני מבינה".
סיפרה מדריכה:
"אשה אחת קמה בשעת בוקר מוקדמת, בעלה כבר לא היה בבית. היא ראתה שנהיה לה 'קצר חשמלי'. אותה אשה, יצאה לחדר מדריגות להרים את 'המפסק' החשמלי כך כמו שהיא לבושה בכותונת לילה... וכשהיא באה לחזור, הדלת ננעלה עליה מבחוץ. היא הייתה צריכה לדפוק אצל השכנים שיעזרו לה... הבזיונות שהיו שם, פשוט אי אפשר לתאר".
סיפר מגיד שיעור מירושלים:
"בחור ישיבה, בן למשפחת טובים, משפחה נהדרת, עזב לפתע פתאום את הדרך.
ניגשתי לשאול אותו על מה ולמה...?
הבחור אמר: "הכותונת של אמא שלי גרמה לי"...
סיפר אחד שעובד במסגריה:
צילצלו אליו מבני ברק שיבוא בקשר לאיזה חלון... הוא נסע לשם. בינתיים, תוך כדי שהוא מודד את החלון, אומר לו הבעל: "רגע, אני אקרא לאשתי שהיא תראה..."
היא יצאה עם חלוק שינה בצורה הכי זולה שיכולה להיות... (מדובר על מורה חרדית בבית ספר).
הוא היה מזועזע כולו. הוא פנה לבעלה ואמר לו: "תשמע אני לא מוכן לבוא לפה יותר, רק אם תשאירו לי את המפתחות של הבית"
אמרו: "טוב, נשאיר לך את המפתחות"
הוא בא כשאף אחד לא היה, התקין את הסורג ו... ברח משם כמה שיותר מהר.
איום ונורא.
כך לצערינו מסתובבות בחוץ נשים חרדיות רבות ואף ליטאיות וחסידיות מהזרמים הכי חזקים. לא חושבות ולא מתבוננות מה שהן עושות. הולכות חופשי בלי לעשות חשבון לאף אחד!

כמה נהגי הסעות ואברכים שממהרים בבוקר לתפילה או לכולל, מתלוננים שזה ממש מבלבל להם את הראש! ו"מפיל" אותם ברוחניות! פשוט הורס להם את כל היום! (ואת כל החיים...) - והכל, בגלל שאותה אחת, התעצלה הבוקר להתלבש בצורה צנועה ומכובדת כמו שצריך!

האם זה נורמאלי שבת ישראל תסתובב בחוץ עם כאלו בגדים וחלוקים...???!!!

כן! בהחלט! כשזה נוגע ליצר הרע, אין שאלות! ואין הגיון!

חצוף שכזה

שלמה המלך, בספר קהלת, מכנה את יצר הרע בשם: "מלך זקן וכסיל".

'**מלך**' - מובן, שהרי הוא מולך על האדם ומשעבד אותו לתאוות שלו.

'**זקן**' - גם כן מובן, שהרי הוא מתלווה לאדם מאותו רגע שהוא נולד ועד זקנותו (בשונה מיצר הטוב שמגיע לאדם רק כשהוא נכנס למצוות).

אבל '**כסיל**'??!! - האחרון שאפשר לקרוא לו כסיל, הוא יצר הרע! - אין יותר חכם וערמומי ממנו! את מי הוא לא הפיל ברשתו... אז מדוע, אם כן, קרא לו שלמה המלך בשם 'כסיל'?

סיפר הרב גלינסקי:

"יום אחד עצר אותי אדם אחד ושאל, אולי אני יודע על איזה גמ"ח?

גם זה גמ"ח להפנות לגמ"ח. אמרתי: "תנסה אצל פלוני, הוא מנהל קופת גמ"ח".

עברה תקופה, ובמקרה פגשתי את בעל הגמ"ח.

אמר לי: "אין לך מושג כמה אני מחפש אחריך!"

"מה העניין?", שאלתי.

"תראה, לפני כמה חודשים הפנית אלי אדם לקבלת הלוואה. נתתי לו הלוואה, והוא הפקיד אצלי סידרה של צ'קים. הצ'ק הראשון חזר, השני חזר, השלישי חזר... אני מטלפן אליו, וכל הזמן אומרים לי שהוא לא נמצא! - היום התפללתי ב'איצקוביץ' ומצאתיו! אמרתי לו: "תראה, ביקשת ממני הלוואה ונתתי לך, הפקדת אצלי צ'קים ואף אחד לא כובד בבנק! בטלפון אתה מתחמק! בוא נעשה לזה סוף... תחזיר לי את ההלוואה!"

ואתה יודע מה הוא ענה לי? חשבתי שאני עומד להתפוצץ...

"מה?"

הוא אומר לי: "מי ביקש ממך לתת לי הלוואה!?...", שמעת?! - הוא היה נסער - מי אמר לך לתת לי הלוואה... חצוף שכזה עוד לא ראיתי מימיי".

ככה בדיוק עושה לנו יצר הרע!

לאחר 120 שנה, כשכל אשה ובת תעלה למסור לפני בורא עולם דין וחשבון, יראו לה איך הסתובבה עם חלוק ביתי בחוץ או עם בגד פרוץ זה או אחר... וכמה גברים ובחורים נכשלו בה... היא תטען בלהט: "מה אני אשמה? יצר הרע גרם לי לעשות את השטות הזו, אני בכלל לא ידעתי עד כמה שזה חמור...??"

יצר הרע בכבודו ובעצמו, יעמוד שם לצידה וילעג לה בבוז: "**טיפשה שכמותך... מי בכלל אמר לך לשמוע לי**...!!??" - אוי לה לאותה בושה! אוי לה לאותה כלימה!

עתה מובן מדוע יצר הרע כונה בשם "כסיל". לא שהוא כסיל (שהרי, כפי שאמרנו, אין יותר חכם ממנו) אלא הוא עושה אותנו 'כסילים'!!! זה בדיוק התפקיד שלו. (כמו שמכנים מי שמרפא אחרים בשם: 'רופא', כך מכנים מי שעושה את האחרים כסילים בשם: 'כסיל').

ויותר מזה...

יש בתורה פסוק מפורסם: "וראית בשביה אשת יפת תואר... וחשקת בה".

את הפסוק הזה מפרש רבי יהודה לזארוב בצורה מעניינת ביותר, וכך הוא אומר:

"היצר הרע, הוא אומן נפלא. יש בכוחו לייפות ולפאר את העבירה בכל מיני פאר והדר, ואפילו את הדבר הכי מתועב והכי משוקץ הוא מטהר ומייפה.

ישנן עבירות בזויות, שכל מי ששומע עליהן תופס את ראשו בפליאה גוברת והולכת ואינו מבין איך אפשר שאדם בר דעת יעשה כן?! האם יצא מדעתו...?!

(דוגמאות טובות לכך:

נשים הנעמדות להתפלל תפילת שמונה עשרה לפני מלך מלכי המלכים... כשלגופן חולצה "העומדת לפני פיצוץ" מרוב שהיא צמודה...

נשים הלוקחות בבוקר את ילדיהן להסעה כשהן לבושות בחלוק שינה לילי ובנעלי בית...

נשים היושבות, בשבתות ובימי חול אחר הצהריים, בגינה ציבורית רגל על רגל, כשהן לבושות בחצאיות קצרות ובגרביים שקופות... ואומרות תהילים בכוונה?!?)

ולמרות זאת מצליח היצר הרע ברוב אומנותו "לצבוע" אפילו דברים אלו בצבעים היותר יפים ולהראותם, כאילו הם הדברים הטובים ביותר שקיימים בעולם.

וזה אמור גם במקרה של אשת יפת תואר.

"אשת", הוא העוף הקרוי בשם 'עטלף'.

צורתו של 'העטלף' היא כמו עכבר עם כנפיים. הוא אינו יכול להביט בפני השמש, ומחמת זה הוא מעופף אך ורק בלילות (כמו שכתוב בתהילים, "נפל אשת בל חזו שמש").

באה התורה ואומרת: "וראית בשביה אשת" - אף אם תראה בשביה בריה מאוסה בזויה ומכוערת כמו עטלף, מצליח היצר הרע להראות לך אותה כ"יפת תואר" וגורם לך להגיע למצב של וחשקת בה"!!!

כזה הוא כוחו הנורא של היצר הרע!

צה"ל - צ'ניעות ה'גנה ל'ישראל

אבל יש כאן נקודה חשובה שעלינו לברר... מה כל כך מפריע ליצר הרע שאשה הולכת בצניעות?

למה דווקא בנושא הזה הוא נטפל אליה ומקשה עליה יותר משאר הדברים??

יש ספר של רבי משה חיים לוצאטו - הרמח"ל הקדוש, שנקרא 'אדיר במרום'.

בספר הזה יש סודות נוראים (רבי חיים מוואלוז'ין אמר על הספר הזה, שכולו גילויים נוראים מהעולמות העליונים). ובתוך הספר ישנו מאמר הנקרא 'יחוד הגן', אשר אין קץ לנוראות ונפלאות הדברים שמובאים בו, ושם כתוב כך:

"מחמת כל התורה והמצוות שקיימו כל עם ישראל במשך כל הדורות, החל מהאבות הקדושים, השבטים, משה אהרון וכל בני ישראל, דוד המלך, שמואל הנביא, וכל דורות הנביאים, אנשי כנסת הגדולה, תנאים ואמוראים, סבוראים גאונים ראשונים ואחרונים, ועד ימינו אנו... נוצר בשמים **שפע עצום מאוד מאוד**!!! ואם כל עם ישראל היה מקבל את כל השפע הזה, אי אפשר היה לתאר איזה ישועות אדירות היה לכל ישראל!!!

(רק נתאר לעצמנו, שאין יותר קופות חולים, אין יותר חובות בבנק, אין צרות, אין בעיות של שלום בית וחינוך ילדים, אין חוצפה, אין אויבים ומחבלים...).

אבל ישנה בעייה אחת...

אותו שפע היורד משמים לארץ עובר דרך 'כוחות רעים' שרוצים לגנוב מהשפע האדיר הזה, ואם הם יצליחו, זה יגרום לנו לנזק גדול מאוד. לכן שומרים בשמים את כל השפע.

בכתבי האר"י הקדוש כתוב על כך דבר מדהים:

שמה ששומר על השפע למעלה בשמים, זה על ידי שאשה כאן, למטה, **שומרת על עצמה בצניעות**!!! וכשהיא נזהרת ללכת בצניעות - דווקא במטפחת ראש, בביגוד רחב, ללא בושם איפור ותכשיטים... ומתנהגת בצניעות שלא לדבר עם גברים ושלא לדבר בפלאפון ברחוב בקול רם... - **מסייעים משמים שבזכותה ירד חלק מהשפע הזה** - שנוצר, כפי שאמרנו, מהתורה והמצוות של כל הדורות - **לכל ישראל**!!!

ואת זה היצר הרע רוצה למנוע! ובכל מחיר!

"**תרמתי כבר**"

עתה את מבינה מעט, בת ישראל יקרה, מהו גודל כוחך וזכותך שאת ממש עריבה לכל ישראל בהליכתך בדרך הצניעות!!! - עד כדי כך, שאם יבקשו ממך תרומה לחולי הסרטן או לאיזה ארגון צדקה זה או אחר... את תוכלי לומר בפה מלא: "תרמתי כבר". באמת זה כך!!

(איננו באים לשלול נתינת צדקה או עזרה אחרת גם בפועל)
כי על ידי שהחלטת לזרוק את הגרביים השקופות וללכת עם גרביים עבות ואטומות ובנעליים שקטות ונמוכות... - **תרמת** לכמה ילדים חולים השוכבים (ממש עתה) בבית החולים 'שניידר', שייצאו מהמחלה הנוראה!
על ידי שהחלטת שמהיום אני הולכת בחצאיות רחבות וארוכות המגיעות עד הקרסול בצבעים שקטים ולא רועשים... - **תרמת** שמירה לחיילי צה"ל שינצלו (ברגעים אלו) מאש רצחנית בה הם מוקפים מידי יום מהמחבלים הארורים!
כשזרקת ממך את האיפור התכשיטים והבושם, שלא להשתמש איתם יותר בלכתך ברחוב... - **תרמת** לכך שאנשים, נשים, מבוגרים וילדים ינצלו (ממש בדקות אלו) מפיגועי תופת ומתאונות דרכים בכבישים!
לפני מספר שנים, עבר אצלנו בכולל אברך יקר ואמר לנו שעכשיו יש מבצע בכוללים שנקרא בשם: 'אמץ לוחם'. שזה אומר, שכל אברך מתבקש "לאמץ" לעצמו חייל קרבי לוחם על ידי שילמד להצלחתו, ובזכות זה תהיה הצלחה לאותו חייל והוא ינצל מאסונות ומפגעים.
וכך היה.
כל אברך קיבל שם של חייל ואת שם אימו. ולפני כל תחילת לימוד, היה האברך מקדיש את זכות הלימוד להצלחתו. - זה היה מבצע אדיר שהצליח מאוד!!
דעי לך, בת ישראל יקרה, שאת בכוח צניעותך, "מאמצת" לא חייל אחד ולא שני חיילים... אלא את כל הצבא כולו!!! ואת כל החולים כולם!!! ואת כל העניים והסובלים כולם!!!...
ממש כך!!!
את פשוט משרה ברכה לכל עם ישראל שבכל העולם כולו!!!
כמה זכויות יש לך... אשרייך!
השוטר הציץ לתוך המשאית, והזדעזע...
הרבנית בת שבע קניבסקי, הוזמנה לפני מספר שנים לומר כמה מילים בכנס שנערך לעילוי נשמת אשה צדיקה בבני ברק, וכך היא סיפרה שם:
"הייתה קבוצת בנות מהעיר צפת, בנות שלומדות שם במדרשה לחוזרות בתשובה. הן באו אלי כדי לקבל ברכה. ברכתי אותן, אבל גם הוספתי: "אם אתן רוצות שהברכה אכן תתקיים, בבקשה, תפסיקו ללבוש חולצות צמודות. בבקשה, תרכשו חצאיות ארוכות (עד הקרסול) בבקשה, תנסו ללמוד ולקיים את כל דיני הצניעות שאתן מחוייבות. ואז תראו איזו ברכה גדולה תקבלו.

הבנות שמעו קיבלו והפנימו.
הן חזרו לצפת. היה זה ערב ראש שנה, הלבבות היו פתוחים, מה עשו?
העמידו חבית גדולה בחצר המדרשה. המדריכה שלהן ביקשה, שכל בגד לא צנוע שיש להן שיכניסו לחבית, ואז ישרפו את הבגדים הנ"ל לכבוד בורא עולם.
וכך עשו.
החבית התמלאה בגדים; לייקרות, טריקו, צמודים, חצאיות ג'נסים וחצאיות עם שסע, חולצות בעלות שרוול קצר, עליוניות בעלות מחשופים גדולים, בגדים בעלי כתפיות צרות ועוד ועוד... לקחו נפט שפכו שם והדליקו... המדורה הייתה כל כך גבוהה, עד שהגיעה לגובה של 3 קומות!!!
ומה קרה באותו שבוע?
ליד קניון ענק בן 3 קומות, עמדה משאית תופת. עובר אורח הפנה את תשומת ליבו של שוטר על משאית שעומדת כבר זמן רב, כאשר שני גלגלים חונים על הכביש ושני גלגלים על המדרכה. דבר חשוד! השוטר הציץ לתוך המשאית, והזדעזע... כולה הייתה מלאה חוטים וסלילים חביות נפץ גדולות... הרחיקו מיד את כל האנשים ופיצצו פיצוץ מבוקר. לא נגרם, בחסדי ה', כל נזק".
אמרה על כך הרבנית קניבסקי (כששמעה אחר כך על הנס הזה): "**כנגד ה-3 קומות של האש שעלתה מהבגדים ששרפו הבנות היקרות מצפת**!!! - מידה כנגד מידה - **נמנע פיגוע תופת קטלני רצחני על בנין מלא באנשים בגובה 3 קומות**!!! - מי יודע כמה מאות אנשים ניצלו בזכותן ממש.

ברגע שתוותרי לו, זה "הסוף" שלך

אך זאת עלייך לדעת בת ישראל יקרה, שלאחר שקיבלת על עצמך איזו שהיא קבלה בצניעות ואפילו קבלה קטנה, היצר לא ינוח ולא ישקוט עד אשר יגרום לך לסגת ממנה, בכל מחיר!!!
שימי לב, כבר מעכשיו, אנחנו מודיעים לך ומזהירים אותך שזה בדיוק מה שעלול לקרות לך.
לכן, עלייך להכין את עצמך מבעוד מועד ולהיות חזקה ונחושה בדעתך במה שקיבלת על עצמך... **לא לוותר לו כלל וכלל!! בשום אופן שבעולם!! יהיה מה שיהיה!!**
ישנו מעשה אמיתי גדול ונורא שאירע לפני כמה מאות שנים, הוא מובא בקונטרס ישן נושן אשר נמצא בגנזי הספרים. המעשה במקורו הוא ארוך מאוד, אבל אנו נציג את חלקו בקצרה, מכיון שהוא נוגע לענייננו:

"היה צדיק גדול - שחי לפני כמה מאות שנים - בשם רבי יוסף דילה דיינה שהיה אדם גדול וחכם ובקי בקבלה מעשית. ויהי היום ועלה בליבו להביא את הגאולה הנכספת לה מייחלים כל עם ישראל במשך כל הדורות.
לאחר שנתקדשו ונטהרו - הוא וחמשת תלמידיו - בפרישות גדולה מאוד מאוד מכל ענייני העולם הזה עד לדרגת מלאכים, ולאחר כל התפילות וכל הטבילות, התעניות, והיחודים הנוראים של שמות הקדושים, ומכשולים וניסיונות רבים לאין ערוך ולאין ספור עד שכמעט יצאה נשמתם, זכה רבי יוסף ותלמידיו להתגלותו של "שר הפנים" המלאך מטטרו"ן.
הורה לו המלאך מטטרו"ן מה עליו לעשות ולימדו סודות של כמה שמות קדושים כדי להתגבר על כל המכשולים והקשיים שיהיו בדרכם כדי לכבוש את השטן ואשתו ולהביא על ידי זה את הגאולה השלימה לעם ישראל כולו.
וכך עשו: הלכו בזריזות - רבי יוסף דילה דיינה וחמשת תלמידיו הקדושים והטהורים - דרך הר שעיר, והנה הופיעו לקראתם קבוצות של כלבים שחורים והתחילו לסובבם מכל צד, הזכירו רבי יוסף וחמשת תלמידיו את אותו שם קדוש אשר ציווה המלאך, והכלבים נפלו וברחו.
המשיכו ללכת בדרכם, ולאחר מהלך יום, לעת ערב, מצאו הר גדול של שלג עצום מאוד מן הארץ עד לשמים. מיד נתחזקו בשמות קודש, וכל ההר נעקר לגמרי ממקומו.
וילינו שם בלילה ההוא.
בבוקר קמו מוקדם וילכו במשך יומיים. וביום השלישי, בעלות השחר, והנה לפניהם ים גדול שהיה הולך וסוער וגליו עולים עד לשמים... מיד הזכירו את שמות הקודש ויעברו שם ביבשה בתוך הים. כשהגיעה שעת הצהריים הגיעו לחומת ברזל גדולה מן הארץ עד לשמים, ויקח רבי יוסף את הסכין שכתב עליו אחד מהשמות הקדושים, ויחתוך בחומת הברזל ויעש בה צורה של פתח ויחזיק בה עד אשר עברו כל חמשת תלמידיו.
לאחר מכן עלו לראש הר שעיר והלכו משם עד הערב וימצאו שם בקעה. שם היו כמה חורבות. שמעו רבי יוסף ותלמידיו קול של כלבים צועקים. ויכנסו כולם לתוך החורבה והנה שם שני כלבים שחורים גדולים מאוד, זכר ונקבה, הבין מיד רבי יוסף שהכלב הזכר זה לא אחר מאשר 'הס"מ' (השטן) בכבודו ובעצמו!!! והנקבה היא אשתו 'לילית'!!!
וכאשר התקרבו אליהם רבי יוסף ותלמידיו, קפצו עליהם הכלבים כדי לבלוע אותם... היה ביד רבי יוסף שתי טסים עשויים מעופרת מיוחדים וקדושים, בזריזות נתן בידו הימנית את הטס בצואר הכלב הזכר, ובידו השמאלית נתן את הטס השני בצואר הנקבה.

לקחו התלמידים חבלים ויקשרו את שני הכלבים. כשראה הס"מ ואשתו לילית שהם קשורים, מיד נהפכו לצורתם הטבעית כצורת אדם עם כנפיים מלאים עיניים כמו אש בוערת... ויתחננו ויבקשו מרבי יוסף לתת להם לחם ומים שלא ימותו, ויאמרו לו: "אדוני, אנחנו עם כל מחנינו כפופים ואסורים בידך... עשה בנו כטוב בעיניך, רק תן לנו מזון לחיות עד שתבוא אל הר שעיר". וימאן רבי יוסף, ולא רצה לתת להם מאומה כפי אשר הזהירו המלאך מטטרו"ן באזהרה חמורה.

הלך רבי יוסף ותלמידיו שמחים וטובי לב ופניהם מאירים, והס"מ ואשתו וכל מחניהם הולכים ובוכים. אמר רבי יוסף: 'מי האמין שנצליח להגיע ליום הזה שאנו לוקחים את הס"מ ואשתו לילית כדי לשוחטם על הר שעיר ולבטלם כליל מן העולם... זה היום ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגויים ה' מלך'.

פנה אליו הס"מ ואמר לו: "אדוני, מה תפחד ממני ומכל מחנותיי אין לנו עוד שום כוח נגדך, והננו כולנו תחת ידיך לעשות רצונך... תן לנו איזה דבר מה כדי שנחיה עד שנבוא אל הר שעיר". ויאמר לו רבי יוסף: "לא אתן לך מאומה כאשר צוויתי!!"

ויהי בבואם קרוב להר שעיר, לקח רבי יוסף קורט לבונה (מעט בושם טוב) כדי להריח בה...

ויאמר לו הס"מ: "אם לא תתן לי שום דבר לאכול, לפחות תן לי ממש מעט מהלבונה אשר בידך". הושיט לו רבי יוסף את ידו ויתן לו מעט מהלבונה אשר בידו. ויוציא הס"מ ניצוץ אש מפיו וישרוף את הלבונה אשר הייתה ביד רבי יוסף, ויעלה עשנה לאפו של הס"מ... לא ידע רבי יוסף, שבזה שנתן לס"מ מעט מהלבונה, הוא עשה אותו לעבודה זרה שמקטירים לפניה וזה גרם לכוחות הקדושה שהיו בטסי העופרת להתבטל...

באותו רגע נהפך כל ההר לעשן ואפילה... מיד וינתקו הס"מ ואשתו לילית את החבלים וישליכו מעליהם את טסי העופרת ויתגברו הם בכוח מחנותיהם... ומקול התרועה אשר הריעו הס"מ ומחנותיו, נפגעו תלמידיו של רבי יוסף. שניים מהם מתו מיד! ושניים האחרים יצאו מדעתם כי נכנס בהם שד!

לבסוף ברחו לעיר צפת. ולאחר חודש ימים, מתו מרוב הצער שהיו מצערים אותם השדים.

ונשאר רבי יוסף לבדו הוא ותלמיד אחד עייף מותש יגע ומשתומם... נהפכו תואר פניהם ונהיו משונים ירוקים וחלשים ביותר...

יצאה בת קול ואמרה: "אוי לך יוסף, ואוי לנשמתך, שלא שמרת את אשר צווית מהמלאך ועבדת עבודה זרה בכך שהקטרת קטורת לס"מ, הנה כעת הוא רודף אחריך כדי לטורדך מהעולם הזה ומהעולם הבא!!!"

כיון שראה רבי יוסף שלא נעשתה עצתו, ובפרט ששמע את דברי הבת קול, נתייאש מהעולם הבא, ומאז התחיל לטמא את עצמו בכל טומאה, והיה משתמש בשמות הקודש ושאר שמות כדי להרע... עד אשר נודע הדבר למלך יון, והוא ציוה שישלחו לו את רבי יוסף כדי לייסרו ולהמיתו ביסורים קשים ומרים. ויהי כאשר ראה רבי יוסף כי כלתה אליו הרעה, הלך והשליך עצמו לים ומת.

כותב תלמידו: "ואני התלמיד החמישי נשארתי לבדי מוטל על ערש דוי כל ימי ואין רפואה למכתי, וכל איבריי רועדים ורוטטים, ואין לי רפואה ומנוחה מן השדים. וכתבתי את זה המעשה לזכרון וה' ירחם עלי ויאמר לצרותיי די. כה דברי התלמיד יהודה מאיר שהיה שותף במעשה הגדול הנ"ל עם רבי יוסף דילה דיינה".

סיפור מופלא ביותר! שהמסר שלו ברור וחזק ביותר: **שלעולם**, **אבל לעולם**, **אין לוותר ליצר הרע ולו במעט!!! - בשום אופן שבעולם!!! כי ברגע שתוותרי לו**, **זה יהיה "הסוף" שלך!!! חד משמעית!!!**

אם תאמרי לעצמך: 'נכון שקיבלתי על עצמי שיותר אני לא חובשת פאה, אבל רק לחתונה הזו של הבת דודה, באופן חד פעמי, אלבש את הפאה... וזהו!'.

עלייך לדעת, שברגע "ששברת" קבלה שקיבלת על עצמך (ולא משנה איזו...), ואפילו רק פעם אחת בלבד, את בסכנה גדולה מאוד מאוד של נפילה רוחנית רצינית! - כי בזה שעברת על הקבלה שלך, החלשת את רגש המחויבות שלך כלפיה ושוב אין היא חזקה בעיניך כמקודם!

ומי יודע אם "השבירה" הזאת לא תגרור אחריה עוד ועוד "שבירות" נוספות, שיורידו לטמיון את כל מה שקיבלת על עצמך??... לא חבל??

בכל מה שנוגע ליצר הרע, יש לזכור ולהחדיר לתודעתך טוב טוב את המשפט הבא: "**נותנים לו אצבע**, **רוצה את כל היד כולה**"!!! ככה זה עם יצר הרע. - אין הוא "מסתפק במועט" בכל מה שנוגע אליו.

תגידי פשוט: "**נכון**, **אכן**, **אני קיצונית**"

למעשה ישנן שלושה סיבות עיקריות המונעות מאשה ומבת לקבל על עצמן קבלה בצניעות:

1. החברה! - היא מהרהרת, 'מה יאמרו עלי?... ואיך יסתכלו עלי?'...
2. השיגרה! - היא טרודה, ללכת לפה ללכת לשם... להתחדש... לקנות...

3. ההרגל! - היא אומרת, 'התרגלתי! אין מצב שאני משתנה! אינני מסוגלת!'
ברצונינו להתייחס לשלושת הבעיות הללו בקצרה.
לבעיית החברה:
סיפרה אחת האימהות:
"יש לי ילדים בגיל ההתבגרות. וסוגיית החברה היא סוגייה מאוד נכבדת שמצריכה כל הזמן חיזוקים בבית. אני מודעת לזה, ואני כל הזמן משננת לילדיי שלא צריך להבהל ממה שיאמרו אחרים.
יום אחד, חזר אחד מהילדים שלי - הלומד בכיתה ח' - מהחיידר. הוא עבר את גיל המצוות, בן 13 פלוס. הוא ילד דקיק, רזה ונמוך. לקראת הבר המצוה חיפשנו חליפה. אבל מה לעשות שלמרות שהלכנו לחנויות של בגדי נוער וגברים לא מצאנו חליפה במידה שהולמת את מידות גופו. נאלצנו ללכת לחנות של בגדי ילדים ושם לקנות לו חליפה. כמובן שהיא לא הייתה ממותגת... חליפה פשוטה לחלוטין ובמחיר סביר.
וכך אירע המעשה:
הבן שלי חוזר הביתה והוא מספר לי: "אמא, את יודעת היום בא אלי חבר בחיידר ואמר לי כך: "יוו... איזה חליפה יש לך... חליפת ילדים של תות בננה... בכלל לא חליפת בר מצווה ובוודאי לא חליפה ממותגת של 'בגיר'... אתה נראה תינוק..."", כך המשיך והמשיך למלא את פיו בדברי בוז ולעג.
קצת נרעד לי איזשהו מיתר בלב. פגעו בבן שלי.
"אני לא מבינה", אני אומרת לו, "ככה בפנים?? בא ואמר...??"
"כן!"
"בלי להתבייש??"
"כן!"
אולי זה דברים שבכל יום, אבל אחרי הכל הבן שלי נפגע... וגם אני.
הכנתי לעצמי בראש נוסח מלא ניחומים ומלא בדיבורים על גאווה יהודית... ועל איך שילד צריך להיראות... ומה צריך שיהיה בשבילנו מורה דרך... האם הרחוב? האם העיתון? האם הבחורים האלה שמכניסים את המותגים האלה לחברה?... חשיבות חיי הסתפקות... וכו' וכו'
הכנתי דרשה שלימה. אבל לא הייתי צריכה להתחיל את הדרשה. הבן שלי לא שם לב שאני כל כך טעונה וכל כך עמוסה... הוא מיד המשיך בסיפור...
הוא אומר לי: "אמא את יודעת מה עניתי לו?"
עוד איזה מיתר זז בלבי. חשבתי שהוא התחיל לריב איתו...

"מה ענית לו?" אני שואלת.
"אמרתי לו: אני רוצה להגיד לך שני דברים:"
נדרכתי. מה הוא הולך לומר לי עכשיו...
"הדבר הראשון, שהחליפה שלי היא אכן חליפת ילדים! והדבר השני שאני רוצה להגיד לך זה, שאכן היצרן הוא תות בננה!"
נאלמתי דומיה. על כזה דבר לא חשבתי!!
"ומה הוא ענה לך?" הייתי מסוקרנת.
"הוא לא ענה לי כלום! הוא פשוט הלך..."
מכאן אנו לומדות - מסיקה אותה אמא - שכל פעם שמעירים לנו משהו על הצניעות שלנו... לא לנסות להסתדר עם תירוצים ולהצטדק: "תראי, אני לא כזאת קיצונית כמו שאני נראית"... "אני לא כזאת מיושנת כמו שאת חושבת"... "זה לא בדיוק צניעות, אני רק שמרנית"...
לא! תגידי פשוט: "נכון, אכן, אני קיצונית!" "אני מיושנת!" "אני מחמירה!" "אני צולית!"... ככה אני! זה מה שטוב לי, וזה מה שבחרתי לעשות!".
מה שיקרה זה: שפשוט לא יהיה לאותה אחת מה לומר והיא תרד ממך. זהו זה.
לא לפחד להגיד את האמת! (במאמר הבא נרחיב קצת יותר בקשר לבעיית החברה).

איזה תענוג
לבעיית השיגרה:
קבוצת תיירים הזדמנה בליל שבת אחת לטבריא ובסיורם עברו ליד בית מדרש חסידי. הציצו ולא נפגעו... החסידים ישבו שם, שרו בצוותא ביחד עם לימוד 'האור החיים' הקדוש וטעמו טעימה... הציץ גבאי בית המדרש לתיירים להיכנס ולטעום טעם 'מעין עולם הבא' כוס תה ופרוסת קוגל...
צחק אחד התיירים על הגבאי: "מה לך יהודי טברייני מצומצם למושגי הנאה...? וכי יש לך מושגים בבילויים בתענוגי עולם הזה? התוכל לנחש איזה חוויות הספקתי לחוות בימי חיי??!"
השיב לו הגבאי ושאל: "היכן נפשת בקיץ שעבר?"
התייר משיב בגאווה: "בריביירה הצרפתית!"
"והיכן נפשת בטיול שלפניו?"
והתייר עונה בהתנשאות: "בסוואנות ובמדבריות אפריקה!"
"ולפני כן?", ממשיך הגבאי להתעניין.
"בהרי ההימלייה!", משיב התייר בעיניים רמות.

"דע לך", אמר לו הגבאי, "חבריי ואני נפגשים כאן עשרות שנים, מדי ליל שבת בשבתו, לומדים את 'האור החיים' הקדוש, שרים שירי קודש שותים תה וטועמים קוגל... ואילו אתה וחבירך כל שנה מחפשים טיול חדש.

זוהי התשובה לשאלתך... אם אתם עדיין מחפשים, סימן שעדיין לא הגעתם למקום המהנה ביותר. אנחנו מזמן כבר מצאנו איך להתענג בעונג האמיתי ולכן אנו חוזרים וחווים את החוויה הזו מדי שבת בשבתו.

אתם חושבים שיש לכם מושגים בהנאות, נדמה לכם שאתם ממלאים "מזוודות" של חוויות, בילויים ואטרקציות... אבל דע לך שהכל דמיון אחד גדול...".

לנשים רבות קשה היא השיגרה היומיומית, וכדי לברוח ממנה, הן מחפשות כל הזמן איך לחדש ולהתחדש! לחדש את הבית... לשפץ את הקירות... לעצב את המטבח... לשנות את הסלון... להחליף את הרהיטים... להוסיף ארונות... לצבוע את הבית... לרענן את מלתחת הבגדים...!!

מה כל כך רע?

אומרים חכמינו הקדושים: "יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום!"

אשה שכל הזמן רוצה לצאת... לקנות... לחדש... להוסיף... לשנות... היא לא נמצאת במצב נפשי רגיל ובריא כלל וכלל! אשה כזו שבויה, בעצם, "בקסמיו" של היצר הרע המוליך אותה שולל בדמיונותיו ונותן לה לחיות באשליות שאם תעשה כך וכך... ואם תקנה את זה וזה... יהיה לה יותר נעים ויותר טוב...

וזה שקר!!!

היצר הרע דוחף אותה, לרדוף כל הזמן אחר החידוש ואחר האופנה... והכל במטרה אחת: שתשכח את חובתה ותפקידה - להיות אשה כשרה וצנועה - כלפי בוראה, משפחתה, וסביבתה!

אשה כזו, שלא מחפשת תמיד איך לשפץ... מה לקנות... מה לחדש... ומתי לצאת... מכיון שזה לא כל כך מעניין אותה והיא מרגישה רגועה ושלוה עם עצמה... אשה כזו, **היא בריאה בנפשה! מכיון שיש לה סיפוק ושקט נפשי! והיא חופשית ומאושרת!!!**

את רוב הזמן שיש לה, היא משקיעה בכיוון הנכון! - להיות אשה כשרה וצנועה כלפי בוראה ולהשקיע בשלום ביתה ובחינוך ילדיה... בזה היא ממלאה ומשלימה את חובותיה כראוי!

לדרך חיים בריאה ונכונה זו, צריכה ויכולה כל אחת לשאוף ולהגיע!

"**איך קוראים לך**?"
לבעיית ההרגל:

לאחר שיעקב אבינו נאבק במשך לילה שלם עם המלאך - שרו של עשו - הוא נשאל על ידו: "תגיד לי, "מה שמך?"
"ויאמר לו: "יעקב".
"וישאל יעקב ויאמר הגידה נא שמך?" - "רגע, ולך איך קוראים?"
"ויאמר, למה זה תשאל לשמי?" - "למה לך לדעת איך קוראים לי?"
שואל רבי חיים שמואלביץ: "יש כאן משהו לא בסדר... כשהמלאך שואל את יעקב "איך קוראים לך?", יעקב אבינו עונה לו מיד את שמו, ללא היסוס. אולם כשיעקב שואל את המלאך "איך קוראים לך?", הוא מתחמק!... איפה ההגינות?"
והוא מתרץ תירוץ יסודי וחשוב מאוד: "מי אמר שהמלאך לא ענה ליעקב? בוודאי שענה! וכך אמר לו המלאך: "קוראים לי "**למה זה תשאל לשמי**"! זה השם שלי! זה המהות שלי!" - כאן, בעצם, גילה לו המלאך את סודו.
וכך אמר לו המלאך: "כל כוחי נובע מכך שהנשים והבנות לא שואלות, לא חוקרות, ולא מתעניינות מה בעצם הן עושות? הן מיד נסחפות ונגרפות אחר כל חידוש... וכל אופנה... בלי לשאול ובלי לברר... "מה קורה פה??"
הן לא עוצרות לחשוב: 'רגע, בעצם בשביל מה אני חיה?... מה תפקידי?... לאן אני רצה?... במה אני מתבטאת בתור אשה חרדית?... האם אני עושה את הרצוי בעיניי ה'?'...
"**למה זה תשאל לשמי**" - זה סוד כוחי להטעות את הנשים והבנות להמשיך בשיגרת חייהן ללא התבוננות וחשבון נפש...
אך ברגע, שאומרים לי: "סטופ! עצור! מי אתה? מה שמך...?" - חוקרים בדיוק מי אני, מה כוחי, ומה סמכותי, אני מתפוגג ונעלם! - **אני בסך הכל דמיון אחד גדול ותו לא!!!**"

השמים הם הגבול!

היה פעם אדם מסכן שישב כלוא במגדל בודד וגבוה במשך 20 שנה. אוכל ושתיה סיפקו לו אנשים רחמנים מידי יום ביומו ואת כל צרכיו העלו אליו לרום המגדל באמצעות חבל. רע ומר היה גורלו. עיניו היו נפוחות מרוב בכי. הוא התאבל מרה על החופש ששללו ממנו, על ההזדמנויות הרבות שמנעו ממנו לצאת אל העולם הגדול. הוא היה שרוי בדיכאון ושבור נפשית כל היום וכל הלילה - בוקר צהריים וערב. כמה שניסה להירגע... לא עלה הדבר בידו. ליבו דימם ללא הרף.
יום בהיר אחד, מרוב שיעמום, עשה אותו אדם דבר מדהים בפשטותו. הוא ניגש אל הדלת, הוריד את הידית ו... הופתע לגלות שהיא כלל לא הייתה נעולה!! הוא היה המום שיכול היה - במשך כל אותם 20 שנה ארוכות וכואבות - לפתוח את הדלת ולצאת

מכלאו בלי שאיש היה עוצר בעדו. אכן, נדמה היה לו שנבצר ממנו לעשות כן, אבל האמת הייתה שהוא היה אדם חופשי כל הזמן!!! הוא פשוט לא ניסה לבדוק זאת. **הוא היה כלוא בדמיונו**.

מצבינו אינו שונה בהרבה מזה של אותו אדם. השמים הם הגבול למה שאנו יכולות להגיע בצניעות (ואף בשאר תחומים בעבודת ה' כתפילה, ברכות, זהירות מלשון הרע וכו') האופק פתוח וביכולתך להמריא... אם תקחי החלטה נחושה להצליח ולא תחסכי כל מאמץ כדי לעשות כל מה שמצות וחובת הצניעות דורשת ממך, תיווכחי לדעת שכל המכשולים העומדים בדרכך אינם יותר מאשר אשליה, דמיון, וטעות אופטית. **הם אינם קיימים במציאות**!!! - תגלי שלא כל כך קשה לשנות את ההרגל כפי שהינך חושבת. **כל הקושי הוא פרי דמיונך בלבד**!!!

אל תתני לו "לשגע" אותך!

בעיר ציריך, ישנו רחוב הנקרא בשם: 'באנהוף', רחוב זה ידוע ומפורסם כאחד הרחובות הכי יוקרתיים שיש. יום אחד עצרה מכונית כסופה ליד חנות תכשיטים הנמצאת ברחוב זה.

משרת במדים עמד ופתח את הדלת לאשה הלבושה בהידור כאחת הגבירות.

מוכר התכשיטים לא התפלא ולא הופתע, היה זה מחזה נפוץ ברחוב יוקרתי זה בו נהגו כל העשירים לרכז את קניותיהם כדי להראות את יכולתם ואת ראוותנותם לעין כל.

הגברת ההדורה נכנסה אל החנות פנימה, בבטחון כאילו היה זה ביתה שלה, והחלה מורה באצבעה לצד ימין ולצד שמאל, בוחרת כל מה שנשא חן בעיניה: צמיד ליד ימין וליד שמאל, שרשרת מעודנת מזהב לבן, ענק משובץ ביהלומים, מחרוזת פנינים נוצצת, עגילים וסיכות מזהב משובח... וכן הלאה. משהובאו כל התכשיטים היקרים לשביעות רצון הגבירה, והונחו על השולחן, עמד המוכר וחישב את סכום הקניה אשר הסתכם לעשרות אלפי דולרים!!!

"המחיר אינו משנה", אמרה לו הגבירה כלאחר יד, "בעלי הינו אחד הפרופסורים הכי מפורסמים בעיר, והוא ישלם ככל אשר יושת עליו. אולם מאחר ואת התכשיטים הללו אני רוכשת לכבוד מסיבת יום הנישואין העשירי שלנו - העומדת להתקיים בעוד מספר ימים - חפצה אני לשמוע את חוות דעתו של בעלי עליהם קודם שאחליט באופן סופי. על כן, בבקשה הואל נא בטובך לבוא עימי במכוניתי אל ביתי, שם אציג בפני בעלי את התכשיטים, ואם ימצאו חן בעיניו - הוא ישלם מיד את הסכום במלואו".

המוכר - שהיה סך הכל עובד זוטר - מיהר להזעיק את בעל הבית ממשרדו המהודר.

לאחר דקות מספר, הופיע בעל הבית, כולו אומר חשיבות, ושמע מעובדו את בקשתה המוזרה של הגברת. בהתחלה חשב לסרב, אולם משראה את סכום הקניה וחישב את הרווח הנאה שבצידה, החליט מטעמי שיקולים מסחריים לאשר את הקניה. העובד - הסוחר מיהר בעיקבות הגברת אל מכוניתה ההדורה.

המשרת פתח בפניהם את דלת המכונית, הם נכנסו והתיישבו בנינוחות, הנהג תפס את מקומו על יד ההגה והם יצאו לדרך. כעבור דקות אחדות, עצרה המכונית לפני בית הדור באיזור המגורים של העשירון העליון, שמו של הפרופסור - בעלה של האשה כפי שאמרה - התנוסס על שלט מנחושת בהירה שנתלה בחזית הבית, וריח הכסף החל לעלות באפו של הסוחר...

הם עלו במדריגות השיש המעוצבות להפליא - אשר הובילו את דלת הכניסה לבית, ולאחר צילצול קצר בפעמון נפתחה הדלת בידי משרת. "הבאתי עימי את הסוחר" - אמרה האשה למשרת - אשר מצידו קד קידה קלה. פתח בפניהם את הדלת לרווחה והניח להם להיכנס פנימה. הם פסעו על המרבדים הרכים, האשה הנחתה אותו אל הטרקלין כבקיאה ורגילה, והורתה לו לשבת ולהמתין - בעוד היא נוטלת עימה את התכשיטים, והולכת להראותם לבעלה ולהביא את הצ'ק השמן.

בדקות הראשונות - ישב הסוחר וסקר ממקום מושבו את חפצי האומנות הרבים אשר קישטו את הטרקלין המפואר. אולם משעברו 5 דקות והאשה טרם חזרה - החלה סבלנותו לפוג והוא החל פוסע על פני הטרקלין לכאן ולכאן... 'כמה זמן אורכת כתיבת הצ'ק?' ניקרה במוחו השאלה, אולם הוא הניח את דעתו בכך 'שהפרופסור העשיר בוודאי עסוק, ולפיכך מתעכבת אשתו וממתינה לו עד שיסיים ויוכל להתפנות ולהתבונן בתכשיטיה...'.

10 דקות חלפו. הוא זע באי נוחות. רבע שעה עברה. הוא הסתכל בשעון. חצי שעה עברה. הוא כבר היה "על קוצים". לאחר שעברה שעה אחת תמימה של המתנה... איבד הסוחר את סבלנותו, ובצעדים מהוססים הוא יצא מהטרקלין בכדי לברר את סיבת העיכוב.

"תגיד לי, בבקשה, היכן יושב הפרופסור?", שאל את המשרת הראשון שנקרה בדרכו.

"הנה, כאן, בקצה הפרוזדור". ליוה אותו המשרת אל פתח חדרו של הפרופסור.

הוא נקש קלות על הדלת, ומיד הוזמן להיכנס פנימה. אט אט הוא פתח את הדלת, ולעיניו נגלה איש קשיש יושב על כסא גבוה מאחורי מכתבה מהודרת מעץ מהגוני.

הקשיש - אשר היה הפרופסור בכבודו ובעצמו - הורה לו להיכנס אל החדר. ומשנכנס, ביקשו לסגור אחריו את הדלת.
"שב נא בבקשה", פנה אליו הפרופסור באדיבות, תוך כדי שהוא מסמן בידו על הכסא שמולו. הסוחר התיישב, אולם לא הצליח לכבוש את השאלה שהטרידה אותו כל הזמן: "אבל..." - הוא פנה אל הפרופסור בגימגום כשהחרדה ניכרת בקולו - "להיכן נעלמה האשה?"
הפרופסור דווקא לא היה נראה מוטרד מהעלמותה של האשה.
בנימה מרגיעה הוא פנה אל הסוחר ואמר לו: "אל נא תדאג, הכל בסדר... האשה הסבירה לי את כל העניין... שב נא ונשוחח..."
עתה כבר החל הסוחר להתבלבל. ובליבו אמר: 'לך תבין עולמם של פרופסורים...' אלא שאת מחשבותיו אלו, נאלץ לשמור בלבו מחמת הנימוס, ולפיכך - תוך כדי שהוא מנסה לשמור על ארשת של אדיבות - הוא רק שאל: "על מה יש לשוחח אדוני הפרופסור? הלוא הכל ברור! אני הוא הסוחר אשר ממנו חפצה אשתך לרכוש את תכשיטיה, החשבון ידוע: 45,000 דולרים - עבור התכשיטים, ועוד 500 דולר עבור הביקור בביתכם וזמן ההמתנה!!! מה שנשאר זה רק להוציא את פינקס הצ'קים, לרשום את הסכום ו... שיהיה במזל טוב!"
הפרופסור חייך חיוך קל - כמי שמבין את אשר לפניו - ופנה אל הסוחר ברוגע, כשהחיוך לא סר מפניו אפילו לרגע: "כן, אני יודע, כבר סיפרה לי האשה... שב נא וספר לי איך כל זה התחיל..."
כעת כבר היה הסוחר מבולבל לגמרי. "איך התחיל מה? מה הפירוש איך התחיל? אני פתחתי את חנותי הראשונה לפני כ-30 שנה באיזור צר וצפוף, מאז הרחבתי את מעגל לקוחותיי עוד ועוד - עד שכיום חנותי היא אחת החנויות היוקרתיות ביותר בעיר, והנה היום הגיעה אשתך ורכשה תכשיטים בסכום האמור - לכבוד יום נישואיכם במזל טוב!!"
הפרופסור - אשר הקשיב בסבלנות לדבריו עד תומם - פנה עתה אל הסוחר והסביר את עצמו: "התכוונתי לשאול, איך התחיל השיגעון הזה שלך? האשה סיפרה לי הכל! אל לך לחשוש! היה נא גלוי לב כלפי! כידוע לך מומחה אני למחלות נפש, ואם רק תשתף איתי פעולה - אוכל לרפאך בקלות..."
הסוחר הביט בפרופסור, וניסה להבין את פשר המשפטים ששמע זה עתה... "שיגעון"?! "מחלות נפש"?! על מה בדיוק הוא מדבר?!', הרהר הוא בליבו, "נדמה לי כי ישנה כאן איזו שהיא אי הבנה" - הוא אמר לפרופסור, "אינני יודע כלל על מה אתה מדבר!!!"

"מה פירוש אינך יודע על מה אני מדבר?" - תמה הפרופסור, הלוא האשה שהביאתך לכאן סיפרה לי הבוקר את הסיפור במילואו, וסיכמנו כי אם היא תצליח להביא אותך אלי - אטפל בך היטב עד אשר תבריא לגמרי!!"

"ומה בדיוק סיפרה לך האשה?" - שאל הסוחר תוך כדי שחיוורון עז מכסה את פניו.

"תראה" - השיב לו הפרופסור ללא היסוס - "היא סיפרה כי אתה מתחזה לסוחר תכשיטים ואבני חן, ומציק לה בטענה שחייבת היא לך סכום עתק על תכשיטים שרכשה ממך כביכול!! האם אתה מכחיש את טענתה?"

קול חבטה נשמע... הסוחר השתטח ארצה - מעולף לגמרי... "הצילו! הצילו!... מים! הביאו מים!" זעק הפרופסור בקול. למשמע זעקותיו נפתחה הדלת בבהלה, ובפתח עמד המשרת שתמה לראות את הסוחר ההדור שוכב על השטיח היקר חסר הכרה...

סיפור עצוב. וחבל שכך הוא הסתיים.

אבל מה שהכי עצוב הוא, ש"הסוחר" המסכן והאומלל הוא בעצם לא אחר מאשר... **אנחנו!** ואותה "אשה" - אשר הפכה אותו - אותנו - ל"משוגע" - הוא **יצר הרע** בכבודו ובעצמו!

הלוא זה בדיוק מה שהוא עושה: הוא לוקח מאיתנו את כל "התכשיטים" היקרים - **את הצניעות הכל כך יקרה**, **ששום הון לא ישווה לה** - ומבטיח לנו שכר נפלא תמורת כל אלה ואושר וסיפוק בלי סוף אם נתפתה אחריו. ואכן אנו מתפתות ומפקידות בידיו את מיטב "אוצרותינו" - זונחות לגמרי את מצות הצניעות - ובמקום זה אנו חובשות פאה (קאסטם, דורה...), מטפחות בולטות (פרנזים, 'בובו', צבעים קישוטים ופרחים בולטים...), מתאפרות (צלליות, שחור בעיניים, רימל...), מתבשמות (בושם, דודוראנט, קרם גוף וידיים המפיצים ריח...), הולכות עם חולצות צמודות (טריקו, גולף, לייקרות...), בצווארון פתוח, שרוולים עד המרפק, לובשות חצאיות קצרות ונצמדות (טוניקות, גיזרה ישרה, קומות...), ולעיתים אף בצבעים עזים (צהוב ירוק כסף וורוד בצבעיהם העזים והזורחים או אדום...), גורבות גרביים שקופות (כ-20 40 דנייר...) ונועלות נעליים מרעישות (נעלי עקבים) וגבוהות ('פלטפורמה'...) ומה לבסוף? - לבסוף מתברר לנו **שאיבדנו בעצם**, **את "התכשיטים האמיתיים" - את הצניעות האמיתית והרצויה בעיני בורא עולם**, - ועתה נשארנו עם "הפסד" גדול וחוב ענק לעולם הבא שאין מאיפה להשיבו חזרה...

אוי, כמה שזה עצוב.

בת ישראל יקרה!

הצילי את עצמך! אל תתני לו "לשגע" אותך! היי חכמה מבעוד מועד! אל תוותרי בקלות על "התכשיטים" שלך! הם יקרים מאוד מאוד ושווים הון תועפות!!!
מנהגו של סוחר שהוא נותן בראשונה לקונים לטעום בחינם, ואחר כך משלמים לו היטב בעד סחורתו. כך גם נוהג היצר הרע! (הבעל שם טוב)

צוחקת, מי שצוחקת אחרונה!

קומפוט, **סלט ירקות**, **מרק**, **וכדור כבד קצוץ**...
סגולות! מי לא רוצה סגולה שתעזור לה להצליח בחיים...? איזו שהוא פתרון קסם שיוציא אותה מהבעיות ומהצרות?
מכיון שנושא זה מעט מבוקש (ובפרט אצל נשים), נפתח בו את מאמרינו זה.
באמת ישנם סגולות רבות טובות ומועילות; למציאת דירה, למציאת שידוך, למציאת אבידה, לפרנסה טובה, להיפקד בזרע של קיימא, לרפואה, לשלום בית וכו' וכו' סגולות שאכן הוכיחו את עצמן! אמנם כדי להפיק את יעילותה של סגולה זו או אחרת, קודם כל עליך לדעת בת ישראל יקרה, פרט בסיסי וחשוב מאוד בקשר לכך...
אחד הרבנים סיפר על מקרה מוזר ומצחיק שקרה לו בכנס מורים ארצי לכבוד איזה מאורע חגיגי מסוים:
"הובטחה למשתתף סעודת צהריים חגיגית שכנראה היא אשר הצליחה להביא את רוב המורים לכנס. לאחר שמיעת כל הנאומים היבשים, התישבנו ליד שולחנות ערוכים, המעוצבים היטב על ידי סלטי ירקות, ובזמן קצר יחסית כבר המנה הראשונה התאזרחה בצלחתי.
להפתעתי, ולתדהמת החברים היה זה לא פחות מאשר ליפתן פירות (קומפוט) מלווה בעוגת קרם קצפת. אומנם עשתה רושם, אך עוררה תמיהה קטנה, מה למתיקות ולתחילת הסעודה!?
אך גם זה חלף לו.
והנה סוף סוף המנה העיקרית יוצאת מפתח המטבח ונישאת על ידי המלצרים, וניחוח הבשרים ממלא את חלל האויר. קולות שמחה וצהלה הוסיפו נופך לאווירה. הקהל שהיה רעב מאוד, הפעיל את כל מרצו בנתחי הבשר והצ'יפס המטוגן, ולא עברו דקות ספורות והקערות השקעוריות רוקנו היטב...
החברים שהביעו סיפוק רב מן המנה הזו, לא הצליחו להסתיר כי אין כבר מקום בבטן, ולא נותר לנו אלא לזמן ולברך, ולהודות גם למארחים.

והנה בטרם עשינו מים אחרונים, "גזירה" חדשה נחתה עלינו. סיר נפוח עמוס במרק מהביל קנה שביתה על ידי. ובטרם קלטה עיני במתרחש, ונחירי אפי הבליעו כמות מסחרית של אדי מרק בניחוח גן עדן. הווי אומר: שלמרות שובע בטני, ערכתי ניקיון יסודי בצלחתי. אך הפעם כבר לא הייתי מסוגל להוציא הגה מפי. נדבקתי לכסאי, ובעדינות מישששתי את כרסי שעמד לפני פיצוץ... לפי השקט שהיה באולם, הבנתי שמצב כולם כמוני.

אך מי שחשב שהסעודה הייתה בסיומה, טועה! ההיפך הוא הנכון. עדיין לא נראים סימני עייפות על מצחי המלצרים. עדיין דשנים ורעננים הם. ובזריזות יתרה שוב הם מנחיתים לך על שולחנך, דג גדול ככריש כשאת פיו סגרו בגזר, ולצידו דגיגים קטנים שטרם סיימו שנתם הראשונה, בטיבול השף. וכמובן בתוספת אורז מתחלף.

הפעם זה היה מוגזם! לאכול דגים אחרי בשר ומרק צ'יפס מטוגן ועוגת קצפת!? הלוא למשמע אוזן תגעל נפשי!

"רבותי נברך"... נשמעה הקריאה מכיוון בלתי מזוהה. ואז כשהציבור הגדול עונה בהתלהבות "יהי שם"... לאחר מספר רגעים כבר חלק נכבד קם ממקומו.

ואז נשמע הכרוז הבא באמצעות הרמקול: "מבקשים מהקהל הנכבד לשבת במקומות על מנת לאפשר למלצרים להגיש את המנה הראשונה. תודה".

והנה קבוצת מלצרים צועדת בקצב הישר אלינו, ומגישה לכל אחד כדור כבד קצוץ ועל ידו כדור סלט ביצה על מצע של תרד ירוק...

אין לי מושג מה עשו כולם, אך מה שבטוח זה שאני נמלטתי מן המקום כל עוד נפשי בי בטרם יחלקו לנו סנדוויצים...

לאחר זמן מה, פגשתי באחד המשתתפים שהיו איתי. דיברנו על אותה סעודה מוזרה ובאותה הזדמנות הוא גילה לי את סוד התרחיש המוזר:

פשוט מאוד! האחראי באותה הסעודה היה עולה חדש, שלא היה בקי בשפתינו, והוא בטעות תירגם את התפריט לרוסית, **מהסוף להתחלה**!!! לכן כך ניראתה הסעודה כפי שהייתה".

סיפור משעשע. אך אותנו הוא מלמד: **שלכל דבר יש סדר בחיים! גם לאוכל!**

סגולות, זה דבר נפלא! אבל הבעייה שאנו משתמשים איתם הפוך, מהסוף להתחלה שלא כסדר!

מי הבא בתור...?

למה אנחנו מתכוונים?

זוגות רבים יש להם בעיות בשלום הבית שלהם. (מי יותר ומי פחות.) אז מה הם עושים?

משתמשים בסגולות!
הם מכירים כמה סוגי סגולות הנוגעות לענייני שלום בית. ולכן, הדבר הראשון שהם עושים זה, להוריד מ'הבוידם' את הכתובה הישנה שלהם ולראות שאכן הכל כתוב שם כשורה!
לרוע מזלם, מתברר שהכתובה בסדר גמור! אין בה שום טעות ושום מחיקה!
"בואי ונראה מה קורה עם התפילין שלי?", מציע הבעל.
שולחים את התפילין לבדיקה. לחרדתם התפילין כשרות ומהודרות!
"רגע", אומרת האשה, "מה עם המזוזות? בדקת לאחרונה את המזוזות??"
המזוזות נשלחות אחר כבוד אף הן לבדיקה. למחרת הם מקבלים תשובה ו... אכן! אף המזוזות נמצאו כשרות!
"נזכרתי", אומר הבעל לרעייתו, "שראיתי פעם כתוב שאם ישנה איזו שממית בבית... זה פוגע בשלום הבית!"
"נו אז למה אנחנו מחכים?!", היא אומרת, "קדימה..."
הם מתחילים לחפש ולחפש במשך כמה שעות; בקירות, מתחת למיטות, מאחורי הספות, במגירות, במרפסות, בין הוילונות, מעל למקרר... אולי תמצא סוף סוף שממית אחת מסכנה ועלובה כדי להפיל עליה את "התיק"...
אך לא! למגינת ליבם הבית אף הוא נקי משממיות!
נו... מה עושים עכשיו?
הכל בסדר עם הכתובה עם התפילין והמזוזות ואין אף שממית אחת מתנדבת בשטח...
"מה אם כן מקור הבעייה?? מדוע אין בינינו שלום בית??", הם שואלים.
מה באמת התשובה לשאלתם?
בני הזוג היקרים בדקו אמנם את כל "העולם"... אך את **עצמם הם שכחו לבדוק**!!!
אותו זוג לא שאל את עצמו: "רגע, אולי אני הוא זה שלא בסדר?
אולי הבעייה נעוצה דווקא בי ולא בבן זוגי?
אולי אני הוא זה שלא השקעתי מספיק בנישואין וזה, מה שגרם, לחוסר בשלום הבית שלי??"
אם שתיהם - הבעל והאשה - קודם כל היו מקפידים לקיים את חובתם הנדרשת בשלימות אחד כלפי השני, ואף על פי כן היו להם צרות ובעיות בשלום הבית, או אז היה המקום המתאים להשתמש בסגולות ולפעול דרכם! אבל, כשמשתמשים קודם עם סגולות לפני שמיצינו את עצמנו במה שצריך... ה'אפקט' של הסגולות כמעט ואיננו יעיל!

"**לא הבנתם את סבא שלי**"...

מספרים שפעם באו כמה חסידים אל האדמו"ר מגור בטענה: "כי הסבא שלך - הגאון בעל ה'שפת אמת' - אמר, שאם יכוונו את ליבם בפסוק "אנא ה'" יראו ישועות גדולות והצלחה בכל ענייניהם. והם עושים כך! מכוונים בכל כוחם... שופכים דמעות כמים בעת אמירת "אנא ה'" ועדיין אינם רואים שום ישועה באופק... איך הרב מסביר את זה?"

חייך האדמו"ר ואמר: "לא הבנתם כראוי את דברי סבי. אתם מכוונים ב"אנא ה' הושיעה נא" ו"אנא ה' הצליחה נא", וסבי התכוין לומר שיש לכוין ב"אנא ה' כי אני עבדך!" כלומר, עליכם לקבל על עצמכם להיות עבדי ה', לעשות רצונו בשלימות, ואז תזכו לישועות גדולות וטובות כפי שחפצתם.

הקב"ה כביכול פונה אל עבר הנשים והבנות ואומר להן: "בנותיי היקרות...! קודם כל, לפני שאתן מנסות להשתמש בסגולה זו או אחרת... עליכן לדעת, שבעצם, הסגולה הטובה ביותר! המוצלחת ביותר! והיעילה ביותר! שניתן להצליח על ידה בכל העניינים... זאת הסגולה של "**והייתם לי סגולה מכל העמים**!" - שאתן, בעצמכן, תהיינה לי סגולה!

איך?

על ידי שתקפדנה ללכת בביגוד רחב ופשוט ובצבעים שקטים וסולידים, כפי שאני רוצה!

על ידי שתתנהגנה בעדינות ובצניעות בלכתכן ברחוב מבלי להתבלט, כפי שאני אוהב!

על ידי שתתרחקנה מחברות מקולקלות ומכשירי האינטרנט המשוקצים, כפי שאני חפץ!

על ידי שתשמורנה את עצמכן מדיבורים מיותרים עם גברים ובחורים, כפי שאני מצפה!

על ידי שתחזקנה אשה את רעותה בשיעורי צניעות ובהלכות צניעות, כפי שאני דורש!

או אז", אומר הקב"ה, "אני מבטיח לכן, שאעניק לכן משפע טובי ברכות נעימות גדולות ורבות עד בלי די!!!".

פתאום מגלים דבר מוזר על הרגל שלה

פעם ישב יהודי ליד ה'חזון איש' ואמר לו: "שהוא שונא ש..."

מיד קטע אותו ה'חזון איש' ואמר לו: "אל תשתמש במילים של "אני שונא" זה ביטוי חריף מדי! אמור שאינך אוהב!..." היה לו צורם לשמוע את המילה "שונא".

ואף על פי כן... ישנו דבר אחד בלבד שהקב"ה ממש "שונא" אותו! - וזאת במובן הכי חריף והכי קיצוני שיכול להיות! (שגם ה'חזון איש' מסכים לו!)

מהו הדבר?

אומר המדרש: בשעה שעלה נבוכדנאצר הרשע למלחמה על ירושלים, הוא הזהיר את חייליו ואמר להם: "תזהרו! בשום פנים ואופן אל תעיזו להתקרב לנשים נשואות! משום **שהקב"ה שונא זימה!** אתם שומעים...?? זה יפיל אותנו במלחמה על בטוח!"

דברים של זימה (שזה כולל כל דבר שקשור לזה, כמו: פאה, איפור, בושם, תכשיטים, חולצות צמודות בצבעים עזים, חצאיות צמודות וקצרות, גרביים שקופות, נעליים גבוהות, דיבור ללא צורך עם גברים, לצחוק בקול רם וכו' וכו') **הקב"ה שונא!!!** - וכל אחת מבינה, שדבר שהקב"ה שונא... **יש בו קללה!!!**

כמה בנות סמינר נסעו לרחוץ בים אשדוד. אחת הבנות הותקפה במים על ידי מדוזה. הכוויות שהיא קיבלה היו מאוד מאוד צורבות. היא הובהלה מיד לבית החולים והרופאים חיטאו את הרגל שלה. לאחר שהיא עברה את החיטוי, פתאום מגלים דבר מאוד מוזר...

על הרגל שלה היו חרוטות האותיות: ק. ל. ל. ה. בצורה הברורה ביותר.

הרופאים שאלו את הנערה: אם היא חרטה את האותיות האלה?

היא אמרה: "שממש לא! וזה שורף וזה כואב"...

זה היה נראה כאילו שמישהו חרט במחט מלובנת באותיות אדומות: ק. ל. ל. ה.

היא לא ידעה מה פשר הדבר.

היא הגיעה לרבנית קניבסקי. הרבנית ראתה את זה וממש נדהמה.

פתאום הרבנית שואלת: "תגידי לי, את מכסה את הרגל?"

"כן!" ענתה הבת. אני גורבת גרביים"

מה עובי הגרביים שאת גורבת?"

"20 דנייר!"

אמרה לה הרבנית: "הרבנים פסקו ש-20 דנייר זה לא כיסוי! צריך גרב שתכסה 70 דנייר! זאת הסיבה שבגללה אירע לך מה שאירע!".

"הייתי עם אחת מבעלות התשובה, אשה בת 43, ועם בעלה, אצל גדול הדור", מספר הרב שטיין, "היא חזרה בתשובה כשהייתה בת 28.

היא בכתה וגם בעלה בכה... "אין לנו ילדים! הרב, תן לנו ברכה, 15 שנה אין לנו ילדים..."

הרב בירך אותם.

לאחר שהם יצאו ואני נשארתי איתו, אותו גדול דפק על השולחן וצעק (מה שאף פעם הוא לא עושה) ואומר לי כך: "היא עד גיל 28 הלכה בכזה סגנון שגרם לרבבות זוגות של עיניים להסתכל עליה ולגרות אותם. והרי אתה יודע", הוא אומר לי, "שאין הברכה

שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין! ומכלל הן אתה שומע לאו... שאיפה הקללה שרויה? בדבר הגלוי לעין!

אותם רבבות עיניים שננעצו בה, שמו מחיצות ועשו סתימות על אותם איזורים ומקומות שאותה אשה הייתה צריכה להתעבר וללדת ולהניק, ועכשיו זה חסום!! איך אני יכול לסלק את זה??!! וזה בנוסף לנזקים שהיא עשתה לרבבות גברים שהיא תשלם על כל אחד ואחד...

היא לא רק ירתה "יריות" על כולם... **היא "ירתה" בעיקר על עצמה**!!! - היא פשוט עשתה לעצמה "עין הרע". היא מבקשת ממני ילדים, היא רוצה שאברך אותה... אבל הכל חסום שם!!! הלואי שהיא תזכה לכך".

מקרה דומה אירע עם הרב גלזר:

הוא סיפר ששאה אחת התקשרה אליו וביקשה ממנו, שאם לא קשה לו, אז שבעליה לתורה הוא יחליף לה את השם, כי היא התייעצה עם רב אחד, וזה מה שאמר לה.

"איך יקראו לך עכשיו?"

"שירה".

"למה? מה הסיבה?", אני שואל.

"אין לי ילדים כבר 13 שנים"

"תראי", אני אומר לה, "אני לא מזלזל בשום רב, אבל הוא ראה איך את נראית?"

היא נפגעה: "הרב, למה אתה ככה מדבר...??"

"גברת, מי מחליף שם לבן אדם כשכל כולו הולך נגד רצון ה'??!! שם מחליפים רק לאחר שהבן אדם בסדר כלפי ה' יתברך באופן כללי והוא מאוד משתדל לעשות את רצונו אף שקשה לו. אני רוצה שתביני", אני מסביר לה, "זה כמו שבן אדם מסתכל על גזע עץ רקוב מאוד... כולו מלא בתולעים, בנחשים, בג'וקים, במקקים ובעוד כל מיני זחלבוטים שונים... והוא מסתכל על הגזע הזה ונאנח. עובר מישהו ושואל אותו: "מה קרה? על מה אתה נאנח?" וההוא עונה בטיפשותו: "חבל, העלה שעל העץ עומד ליפול". ההוא פורץ בצחוק ואומר לו: "תגיד לי אתה נורמאלי?! על זה אתה מסתכל?! הרי כל העץ, מלמטה ועד למעלה, אכול ורקוב כולו!!! ואותך מה שמעניין זה העלה...??!!".

וזה מה שאני אומר גם לך: "לא תשתני בצניעות, לא תקבלי ילדים!! שינוי השם לא יעזור לך!! את רוצה ילדים? תתלבשי כמו שה' יתברך אוהב!!!".

את רוצה ברכה? **אל תמשכי תשומת לב**!!!

תסתירי את הגוף שלך!!!

אל תבליטי את גופך בפאה ובבגדים צמודים!!!

אל תגלי את רגלייך בחצאיות קצרות!!!
באיזה שהוא שלב זה יכול, חלילה, **לפגוע בך**!!!
רק בישראל מאובחנות מידי שנה כ-4,000 **נשים חולות בסרטן השד** (אחת מכל 8 נשים, כורתים לה את השד!!!).
שיעורי התמותה מסרטן השד הם הגבוהים ביותר בעולם מבין כל סוגי הסרטן אצל נשים. 1,000 **נשים מתות בשנה**!!!
מאיפה המגיפה הזאת הגיעה??? ולמה דווקא באותו מקום???
כל אחת מבינה לבד את התשובה!

מהי הסיבה האמיתית לצניחת הרחם אצל נשים?
שלמה המלך אומר בקהלת: "בעצלתיים ימך המקרה".
הסביר הגאון הרב יצחק רצאבי את הפסוק הזה כך: אשה שמתגלים חלקים מגופה, כגון: מידיה או מרגליה או משיער ראשה, כי בגדיה ומטפחתה זזים לכאן ולכאן מפני שאינה נוהגת בצניעות ומתעצלת כל פעם לכסות את מה שנתגלה, או שאינה נזהרת בתנועותיה שלא יתגלה, **העוון הזה יגרום לה לחולי נפילת המקור** (נפילת הרחם'). **זאת אומרת, שהוא נעקר וזז ממקומו ונופל ומכאיב לה.**
ונמצא שזה מידה כנגד מידה, שהרחם ינתק ויזוז ממקומו כשם שבגדיה זזים.
וכך הוא מסביר את הפסוק:
"**בעצלתיים**" - אם אשה מתעצלת לכסות את עצמה כמו שצריך לבל יתגלה גופה, אז...
"**ימך**" - מלשון נמוך.
"**המקרה**" - מלשון מקור. זאת אומרת שהמקרה - שזה הרחם - ימך ויפול ממקומו.
ומסיים הרב ואומר: "וראוי שתדענה הנשים זאת, שתתעוררנה ותפחדנה פן תבואנה חלילה לידי כך. כי הרבה מתייסרות וסובלות מזה גם בזמנינו, בפרט כשהן הולכות ומזדקנות, וזה מה שנקרה היום בשם: "**צניחת הרחם**" ה' ירחם.
(וזה מה שגורם היום לנשים רבות לעבור ניתוח של "כריתת הרחם". אמר לי מורה הוראה בטהרת המשפחה, שההשלכה של ניתוח זה לעיתים חמורה! משום שהיא גורמת אחר כך לבעיות נפשיות רבות המתבטאות; בעצבנות יתר, חוסר שלווה, דיכאונות, איבוד חשק, עצבות, מרירות... כיון שחסרים לאותן נשים את אותם "הורמונים" בריאים שהיו מקבלות בעוד שרחמן היה אז תקין.)
ומסתבר גם כי תיקון חטא זה, הוא סגולה להן לרפואה שלימה בעזרתו יתברך".
ופעם אחת דיבר הרב בכולל אברכים על בעייה מצויה בנושא המטפחות, שישנן נשים שאומנם זכו ללכת בכיסוי ראש - מטפחת, אך הן מרשות לעצמן לגלות את השיער מעט מלפנים.

הרב התריע על התופעה הזו, שצריכה כל אשה ואשה לכסות את ראשה במטפחת כמו שצריך! עד השערה האחרונה! ולא להקל בזה!
אברך אחד, שאשתו הייתה מקילה בזה, הסביר לאשתו את מה ששמע מהרב רצאבי וביקש ממנה כי מכאן ולהבא תכסה את ראשה כמו שצריך.
אשתו אמרה לו: "עזוב אותי כמו שאני! ככה מתחשק לי...!"
האברך שוב ניסה להסביר לה שזה לא פשוט בהלכה... ולמה לה להקל בזה?
אך היא בשלה: "עזוב אותי, אני לוקחת את האחריות על עצמי!... בסדר?"
יותר הוא לא העיר לה.
בוקר אחד נכנס האברך לכולל, וסיפר בהתרגשות לרב רצאבי ולאברכים מה שאירע איתו ועם אשתו. הוא סיפר, שהם נסעו ברכב כרגיל כשאשתו יושבת לידו. ומשום מה קרתה לפתע תאונה... הרכב שלהם נכנס ברכב אחר והזכוכיות שהתנפצו חדרו לתוככי הרכב.
הוא יצא בנס מהאירוע, שלם ללא פגע! אך כשהביט בפני אשתו הוא היה המום... כל החלק הקדמי של השיער - שהיא הייתה מגלה תמיד ולא כיסתה אותו במטפחת - **היה חבול ושותת דם**!!! ומאידך, שאר חלקי גופה היו בריאים ושלימים!!! הראו לה בחוש עד כמה טעתה בחושבה שזה בסדר...

מה זה ב'.מ'.פ'.?
שאלו פעם את ה'בן איש חי': "למה היום בזמנינו הנשים לא נפקדות כל כך בילדים כמו פעם?"
והשיב להם: "כיון שקודם היו הנשים הולכות עם שמלות שכיסו עד העקב, וכעת בשביל **שקיצרו את השמלה מעט**, גרם הדבר לעקרות או לעיכוב בילודה"!!!
רבי מנחם מנדל מרימנוב כותב במכתב לפני כ-220 שנה:
"כל הגזירות והתגברות הגלות וצרות שונות וחולאים ופגעים רבים באים מזה (מהאופנה הארורה), וכל מאדע ("מודה") חדשה **מביאה מחלה חדשה בעולם**!!!" רחמנא ליצלן!
וכן אמר הגאון בעל ה"בית אהרן":
"גודל התפשטות המחלה 'הידועה' (סרטן) בעולם, היא כגודל התפשטות **פירצת הפאה הנוכרית בעולם**!!!"
ומאידך בזמן ה"סערה" הגדולה של הפאות, כשנשות עם ישראל גילו מסירות נפש גדולה והסתובבו עם כיסוי ראש מלא ללא הפאה למרות שלא היו רגילות לכך, התגלה דבר פלא!

המחלקה האונקולוגית (המיועדת לחולי המחלה הידועה. בר מינן) ב"תל השומר", **הייתה כמעט ריקה**!!! לאחד התברר שזו לא המחלה, השני השתחרר לאחר שהוטב מצבו, השלישי בעייה קלה בדם... וכו'. כשערכו בירורים עם המחלקה ב"מכון שרת" התברר שאף שם המחלקה **הייתה כמעט ריקה לגמרי**!!!

וכך מספרת אחת הנשים:

"מזה מספר שנים מתנדבת אני במחלקה האונקולוגית ילדים בבית החולים תל השומר. מידי שבוע מופיעה אני במחלקה ומעודדת משפחות שבורות שהילדים שלהם חלו. מופנית אני אל חדרי החולים החדשים בכדי לעודד את ההורים ההמומים...

לעולם לא אשכח! איך שבתקופה בה נמנעו נשות ישראל מחבישת הפאה בעיקבות פסק מרן הגאון הרב אלישיב - שהשערות של הפאה מגיע מהודו (שזה עבודה זרה) - ולכן יש להוציא את כל הפאות... הגעתי כדרכי אל בית החולים אולם לא היה לי למי לפנות!!! **המחלקה התרוקנה כמעט לגמרי מחולים חרדים**!!! לא זו בלבד שלא נכנסו חולים חדשים אלא גם אותם שהיו, שוחררו לביתם עקב שיפור ניכר במצבם.

אך לדאבונינו", היא אומרת, "לאחר שחזרו הפאות, החמיר המצב במחלקה... **התווספו עוד יותר חולים ממה שהיה קודם**!!!

דבר ידוע הוא, שכאשר חולה הולך לבדיקת 'סי טי' מחשש למחלה הקשה והאיומה... הוא כל כך מייחל ומצפה לכתיבת האותיות: **ב**'.**מ**'.**פ**'. שהם ראשי תיבות: **ב**'לי **מ**'מצא **פ**'תולוגי! - כלומר, אין מחלה! והפלא הגדול הוא שראשי התיבות של **ב**'.**מ**'.**פ**'. הם גם: **ב**'ת **מ**'לך **פ**'נימה!

זה לא חידוש גדול! זהו חשבון פשוט מאוד - שאם על דבר שיש בו חוסר צניעות, הקב"ה שונא!!! ממילא יוצא, שכל תוספת בצניעות, וכל הידור בצניעות, הקב"ה אוהב!!! ומובן מאליו: שדבר שהקב"ה אוהב... **שורה בו הברכה בעוצמה רבה**!!!

מנהל אירגון חשוב בארץ, סיפר מה ששמע מחבירו שהינו בעל המעשה:

"אותו חבר מתגורר בשכונת גאולה שבירושלים. אשתו, לא עלינו, חלתה במחלת ה"מונו" (מחלה שגורמת לשינה ועייפות מרובה) והיא כמעט אינה מתפקדת.

הם פנו אל הגאון הרב פריינד וביקשו את ברכתו.

הרב השיב: "שהאשה תקבל על עצמה להסיר את הפאה מראשה, ושתלך רק עם מטפחת".

האשה סירבה. אך כאשר גברה המחלה, הסכימה בלית ברירה, והחליפה למטפחת.

והנה לאחר מספר ימים, לתדהמת כולם, נעלמה המחלה כלא הייתה...

הרב פריינד בעצמו סיפר, שפעם אחת נכנסה לסבו, אשה שלא היו לה ילדים במשך שנים רבות, ובכתה לפניו. סבו הקדוש אמר לה: "אמנם קשה מאוד לפעול בשמים עבורך בכדי שתוכלי להתברך בילדים, אך אם תשני מפאה למטפחת, תזכי לבת עוד השנה".
האשה קיבלה את הדברים, ואכן זכתה לבת.
לאחר תקופה, החלו כמה מחברותיה לשכנע אותה לחזור לפאה.
ואכן לאחר שכנועים רבים היא הסירה את המטפחת וחזרה לחבוש פאה.
כעבור זמן קצר נפטרה לה בתה התינוקת...
האשה נכנסה שוב לרב בצעקות ובבכיות נוראות.
הרב זעק לעברה: "**מה את חושבת, שמה שביקשתי שתחליפי למטפחת זה משחק?? זה אש!!! מה עשית?? איך חזרת שוב לפאה**...??!!"
סיים הרב פריינד ואמר: "למרבה הצער, סבי לא היה יכול יותר להבטיחה שתלד..."
באחד הפעמים התבטא ואמר: "אין לי כח להבטיח ישועה, מלבד בדבר אחד, שאף ממחלות קשות ועקרות יכול אני להבטיח ישועה, והוא: **שאשה מחליפה מפאה למטפחת**. לאשה כזו אני יכול להבטיח... **וזה בגלל החומרה הנוראה שבדבר!!!**"
עובדות קצרות! - ממה שסיפרו נשים.
את רוצה סגולה טובה ובטוחה? את רוצה ברכה וישועה? דבר שיש בו הצלחה וסייעתא דשמיא מרובה...?
צניעות אמיתית כפי רצון ה' יתברך, היא ההזדמנות שלך!!!
למה לך לחכות? תנסי ותראי.
נשים מספרות, שביום שקיבלו על עצמן להתחזק בצניעות ואפילו במשהו קטן - לכבוד הקב"ה - הן ראו סייעתא דשמיא מדהימה מכל הכיוונים!
מאידך היו נשים שהתאמצו מאוד בתפילות, בתהילים, בחסד, בהפרשת חלה... וכו' ולא ראו ישועה עדיין. אבל כשקיבלו על עצמן להעלות את עובי הגרביים או לחזק את כיסוי הראש... מיד ראו הצלחה אדירה ועזרה ממרום בכל התחומים!!!
נציין לך כמה עובדות קצרות (מתוך אלפי מקרים!!) שסיפרו נשים על עצמן:
הייתה אשה אחת שהלכה מאופרת בצורה המושכת את העין.
פגשה אותה רבנית חשובה והעירה לה בעדינות כי היא מאופרת מדי חזק וזה לא צנוע.
אותה אשה התנצלה ואמרה לרבנית, שהיא חוזרת בתשובה והיא לא ידעה שזה אסור.
היא הבטיחה לרבנית שכשתגיע לביתה היא תוריד את האיפור. בינתיים היא ביקשה ברכה מהרבנית כי היא גרושה ובעלה התחייב לתת לה דירה אך הוא מתחמק מכך, כך שעכשיו היא נודדת ממקום למקום...

הרבנית ברכה אותה שתזכה להגיע למנוחה ולנחלה. וכך הן נפרדו.
חלפה תקופה.
אותה רבנית עוברת ברחוב, ופתאום ניגשת אליה אשה לא מוכרת, ומחבקת אותה.
"סליחה, מי את...?", מתפלאת הרבנית.
והיא עונה: "רבנית יקרה, אני אותה חוזרת בתשובה שראית אותי לפני כמה חודשים, מצאת אותי מאופרת והערת לי על כך, ואכן כשהגעתי לביתי מחקתי את כל האיפור.
המעניין הוא שכל הכספים שנתתי לעורכי דין יקרים, עדיין לא קיבלתי בזכותם דירה, אך אחרי שתיקנתי - בזכותך - את עצמי ומחקתי את האיפור, **זכיתי!! בעלי נתן לי את מה שהתחייב לי! וכעת יש לי דירה משלי**... הכל בזכותך...! תודה רבה".
על אשה אחרת מסופר שבנה גוייס לצבא, ונקבע מקומו להיות בחזית במקום די מסוכן.
אימו שדאגה לו מאוד החליטה לנסות כל אמצעי אפשרי ובלבד שבנה יועבר לעורף.
היא פנתה למפקד שלו, לראש הישיבה שלו מישיבת ההסדר, לגורמים שונים שאולי יוכלו לפעול בדבר... אך כל המאמצים שעשתה עלו בתוהו. לאחר בירורים רבים היא שמעה שחייל אחד אכן הועבר מהחזית לעורף.
היא פנתה לאימו של אותו חייל, להתייעץ איתה וללמוד ממנה איך תוכל להעביר את בנה מאותו מקום מסוכן.
אותה אם הייתה תושבת ראש העין, אשה תמימה מאוד.
היא אמרה לאם שבאה אליה: "התפללתי לה', זה הכל!"
"גם אני התפללתי", השיבה האם השניה, "ובינתיים... הכל כרגיל?"
אז אמרה לה האשה מראש העין: "תראי, אצלי ענייני הצניעות אינם נמצאים בחזית. בחזית הכל גבולי, השרוול בדיוק במרפק ובכל תנועה מתרומם... הצווארון סגור בערך ולפעמים הוא נפתח... חצאית קצת צמודה וקצת קצרה שכל עליה מרים את הבד יותר מדי... כל אלו אצלי אינם נמצאים בחזית אלא מוצפנים היטב בעורף, והם שגרמו שהבן שלי יהיה בעורף!
תנסי גם את להתלבש כך בביגוד לא גבולי אלא צנוע בכל המצבים".
האם השניה הקשיבה לה בדממה והחליטה שהיא מנסה.
עברו ימים. אף שערה לא הציצה מכיסוי הראש. הכפתור העליון שבחולצה נסגר. אפילו גרביים אטומות 70 דנייר כמו שצריך רכשה לה. ואין לדבר על השסע שנסגר.
והנה כעבור כמה שבועות, הבן מתקשר מהצבא, ביקשו ממנו לסגת מהחזית היות והוא מומחה בתיכנות מחשבים ובזה הם רוצים שיעבוד עד גמר השירות וזה גם יועיל לקידומו בעבודה קבועה בעתיד... **לא הייתה לה הפתעה כל כך מאושרת מזו...!**

אשה אחרת סיפרה שהיו לה ווירידים ברגליים שמאוד מאוד הכאיבו לה. היא ניסתה את כל התרופות שהציעו לה אך ללא הועיל.
הציעו לה ללבוש גרביים עבות מעל לחובה, 100 דנייר. תוך כמה ימים היא נרפאה לגמרי!! מה שלא עשו במשך כמה שנים טובות אמבטיות ומשחות רפואיות וכל מיני תרופות שונות ומשונות, **עשו זוג גרביונים מהודרים!**
סיפרה אשה, שלבן שלה היה את המחלה 'הידועה' בגרון, הוא היה צריך לעבור בדיקות קשות שקושרים את החולה ומכניסים אותו למכונות, טיפול כזה לוקח שעתיים מינימום.
באמצע הטיפול מתוך צערה על בנה שעובר טיפול כל כך קשה וארוך, היא קיבלה על עצמה לסגור את הכפתור העליון בחולצה. באותו רגע שהיא קיבלה את הקבלה וסגרה את הכפתור, בא הרופא ואמר לה: "**גברת, הביתה! הילד משוחרר והכל בסדר!**". היא לא האמינה והלכה לשאול את האחות... היא ענתה: "מי המקצועי את או הוא? אם הוא אומר שהכל בסדר אז הכל בסדר". היא שאלה שוב את הרופא והרופא ענה שהכל בסדר.
היה קשה לה להאמין שהכל הסתדר בצורה הטובה והמהירה ביותר.

"**תגיד לי, תתחדשי**"
סיפר הרב אריה שכטר:
"ילד בן 8 הלך עם אביו ואחיו לים המלח. היה שם חבל שעד כאן אפשר לשחות ואחר כך זה איזור סחיפה. הילד לא שם לב והוא עבר את החבל ונסחף... עד שאביו ואחיו לא ראו אותו.
הם מיד הזעיקו הצלה לחפש את הילד.
במשך 8 שעות(!!!) הם חיפשו את הילד ומצאו אותו חי וקיים ובריא. באותן 8 שעות הילד לא סובב את הפנים למים, אחרת היה שורף לו העיניים, הייתה לו סייעתא דשמיא.
הוא אמר משניות בעל פה, הוא אמר הרבה תהילים בעל פה, ואפילו נרדם על המים מרוב עייפות.
שם התגלה לנו סוד ההצלה...
אמא שלו שהייתה חסידת סאטמר מהקבוצה שהלכו מאוד צנוע, סיפרה: שיום אחד היא החליטה שלבושה זה יותר מדי יאכנע בשבילה וצריכים לשנות קצת, להיות יותר מודרנית כמו כולן.
היא שינתה את הכובע... את הנעליים... את הביגוד. כשהיא שמעה שהילד שלה נמצא במים ולא מוצאים אותו היא רצה לביתה הוציאה את כל מה שהיה לה וזרקה את הכל לאשפה.

היא פנתה אל הקב"ה בדמעות ואמרה: "רבונו של עולם שלחת לי טלגרמה, קיבלתי! אני עשיתי את שלי! עכשיו הכדור אצלך!".
בזכות המעשה הזה הילד שלה נשאר חי וקיים באותם שעות גורליות עד שניצל".
לפני כמה שנים שמעתי הרצאה מרב גדול שמוסר הרצאות לצניעות באנגליה והוא סיפר:
"שפעם מסר הרצאה לפני נשים על הצניעות. אחת הנשים הבינה מההרצאה שהבגדים שלה לא כשרים, לא החולצות לא החצאיות לא הגרביים לא הנעליים ולא הכיסוי ראש... הכל לא טוב.
מה עשתה? אחרי ההרצאה הלכה וקנתה בגדים חדשים לשבת וליום חול, חזרה הביתה וזרקה את כל הבגדים הישנים לפח... והשאירה רק את החדשים שהיו צנועים.
כאשר חזר בעלה בצהריים מהכולל, אמרה לו: "תגיד לי תתחדשי!"
"תתחדשי... למה מה קרה?"
"קניתי בגדים חדשים, בוא תראה"
בגדים יפים קנית תתחדשי... אבל מאיפה היה לך כסף?"
היא אומרת לו: "מה פירוש?! מהכסף שלנו!"
"מה זה כסף שלנו?", הוא חוקר.
כל שבוע הוא היה מביא 400 דולר ובאותו שבוע היו צריכים לשלם כל פעם מחדש: גם מכולת, גם ירקות, גם דגים, גם בשר, קופת חולים, מים חשמל טלפון גז וכו' ככה היו משלמים כל שבוע. מה היא עשתה, לקחה את כל הכסף הזה וקנתה בו בגדים.
הוא אומר לה: "אני לא מבין אותך, כשאלך למכולת במה אני אשלם, בחולצות שלך?! כשאקנה דגים במה אשלם בחצאיות שלך?! קופת חולים, בגרביים שלך?! שכר דירה, בנעליים שלך?!... מה עשית? מה נעשה עכשיו? מה נאכל...?"
"נו, מה אני אעשה?", היא עונה, "הבגדים שלי לא היו כשרים! אני אלך ברחוב ואני אעשה חטאים??! מה רצית שאני אחטיא את הרבים??!"
"כן, אבל מה נאכל?"
"אז מה אתה רוצה שאני לא אצא החוצה?"
"אז מה נשתה?"
"מה אתה רוצה שאני אעשה..."
הוא ראה שהיא לא עונה לו לעניין. הוא אמר לה בכעס: "תשמעי, אני לא יכול לאכול ארוחת צהריים אני חוזר לכולל!"
הוא ירד במדרגות ויצא החוצה.

פתאום הוא רואה שהגיע מכתב חדש בתיבת הדואר (מה שקודם לא היה). הוא פותח את המעטפה ומה הוא מוצא... צ'ק על סך 4,000 דולר!!! לפקודת אשתו. ועוד מכתב שלם שמפרט על מה זה מגיע... הוא קורא ולא מבין.

הוא קיבל מצב רוח טוב. הוא חזר בריצה, קופץ במדריגות שתיים שתיים יחד... מנפנף לאשתו בצ'ק: "תשמעי... תשמעי... קיבלנו אוצר גדול, 4,000 דולר!! תסבירי לי מה זה פה?"

היא לוקחת את הצ'ק, מסתכלת מה כתוב במכתב ואומרת לו בחיוך: "תשמע, מה שכתוב פה זה הפרשי דרגה, פעם עבדתי בדרגה נמוכה יותר אחר כך עשיתי השתלמות ונהיה לי דרגה גבוהה והם לא שילמו לי לפי הדרגה הגבוהה... עכשיו הם מחזירים לי שנה שלימה של עבודה ששילמו לי פחות".

"איזה יופי", הוא שמח, "תגידי, היית יודעת לדרוש מהם את זה אם לא היית מקבלת?"

היא אמרה: לא, מאיפה שאני אדע...? זה כתוב במחשב שלהם, אם הם רוצים נותנים, אם הם לא רוצים הם לא נותנים"

"ברור לי שקיבלנו את זה בזכותך", אמר לה, "חבל שלא קנית ב-500 דולר! היינו מקבלים יותר... אני מאוד מעריך אותך שהיית כל כך חזקה ותיקנת את הבגדים!".

הבעל הלך אחר כך לאותו רב, שמסר את ההרצאה, ונתן לו מעשר כספים 400 דולר! הוא לחץ את ידיו ואמר: "**זה בזכותך! בזכות שלימדת את אשתי על חשיבות צניעות הבגדים**... תודה רבה לך".

סיפרה אשה אחרת:

"הלכתי לחנות מסוימת וקניתי לי חליפה. עליונית וחצאית. בחנות, כשעמדתי מול הראי, זה היה נראה צנוע וטוב. חזרתי הביתה והראיתי לבעלי את החצאית, התיישבתי על כסא... ואז ראינו שהחצאית מתקצרת... והיא לא כל כך ארוכה על פי דין.

"חבל, זה לא כל כך צנוע... אני לא רוצה אותה, אלך להחליף את זה".

חזרתי שוב לחנות עם החליפה.

אמרתי להם: "תחליפו לי, החליפה לא מתאימה לי, קניתי את זה בטעות"

אמרו לי: "לא! מה לא שמת לב שזאת הייתה מכירת סוף העונה...? אין החזרות! ואין החלפות! לא רוצים לקחת את זה"

"טוב אז תתנו לי זיכוי"

"לא! גם זיכוי לא תקבלי!"

"אבל זה לא טוב לי..."

"זה לא מעניין אותנו"...

אמרתי להם בכעס: "אני לא אחזיק בבית שלי חצאית לא כשרה שמחטיאה את הרבים! קחו את החצאית!!". לקחתי את החצאית וזרקתי אותה להם על הריצפה בחנות והלכתי. קניתי לי בד בצבע העליונית, שלחתי לתופרת שתתפור לי חצאית אחרת... הפסדתי 200 שקל בגלל זה.

באותו חודש ממש, אני לא יודעת איך, **קיבלתי** 2,000 **שקל**!!! **ממקום שלא האמנתי בכלל שאקבל**."

"**רגע, מה חסר לנו פה?**"

"בסדר! הכל טוב ויפה! אבל לא לכולן זה מצליח... אנו מכירות נשים ובנות רבות שהתחזקו בצניעות ובכל זאת... ישועה אין? מה היה חסר פה? מדוע הן לא זכו???" - כך שואלות רבות.

ובכן... מן הסתם שמעת על אשה בשם קמחית.

אשה זו, כפי שמעידה עליה הגמרא הקדושה, זכתה לראות את כל שבעת בניה כהנים גדולים בבית המקדש!!! כולם התפעלו על הזכות האדירה שנפלה בחלקה.

שאלו אותה על כך חכמי ישראל: "גלי לנו, מהו סוד הצלחתך לזכות לשבעה בנים כהנים גדולים? הרי אף אחת לא זכתה למה שאת זכית?"

וקמחית ענתה להם: "מימי לא ראו הקורות (הקירות והתיקרה) של ביתי את קלעי שערי!!"

אך חכמי ישראל לא קיבלו את תשובתה, הם אמרו לה: "הרבה נשים עשו כמוך (שלא היו מגלות את שיערן מול הקירות והתיקרה), ובכל זאת הן לא זכו למה שאת זכית".

כך מסתיימים דברי הגמרא ללא כל הסבר, מדוע באמת דווקא קימחית זכתה מה שלא זכו נשים אחרות שגם הן עשו כמותה?

המפרשים, הם אלו שמסבירים, מה היה למעשה ההבדל בין קימחית לשאר הנשים:

אם למשל היינו עושות סקר בדור של קמחית ושואלות כמה נשים: "תאמרי לנו בבקשה, איזו מצוה, לדעתך, תזכה אותך בבנים צדיקים?"

התשובות שהיינו מקבלות, היו מן הסתם די מגוונות:

אחת הייתה אומרת: "בזכות הדלקת נרות שבת!"

שניה הייתה אומרת: "בזכות הפרשת חלה!"

השלישית הייתה עונה: "בזכות מצות טהרת המשפחה!"

הרביעית: "בזכות גמילות חסדים!"

החמישית: "בזכות שלום בית!"

וכו' וכו'... כל אחת ותשובתה שלה...

אבל אם היינו שואלות את קימחית עצמה: "תגידי, מה לדעתך היה מזכה אותך בבנים צדיקים?"

היא הייתה עונה מיד ללא כל היסוס: "**בזכות הצניעות שלי**"!!!

נכון! אמנם הרבה נשים עשו כן... אבל לא הייתה מעולם אשה שחשבה, שדווקא בגלל זה שלא ראו קורות ביתה את שיערות ראשה, ראויה היא לזכות לשבע בנים כהנים גדולים! - קימחית, לעומת זאת, החשיבה מאוד את הצניעות שלה והאמינה בה, וזה בעצם, מה שזיכה אותה לשבעה בנים כהנים גדולים!!! - ועל כן ראויה הייתה לכך יותר מהאחרות!!!

הוי אומר - אם הצניעות כל כך חשובה בעיני אשה, עד כדי כך שהיא מאמינה במאה אחוז, ובכל ליבה, שבכוח צניעותה היא אכן תזכה לישועה (והיא לא תתלבט בינה לבין עצמה ותחשוב בספקנות: 'מי אמר שהצניעות שלי אכן תעזור?!...), והיא תמסור עצמה לצניעות לשם שמים אך ורק כדי לקיים את רצון הבורא יתברך מפני שכך הוא ציווה אותה... **תזכה להצליח בכל דרכיה**!!! - **הן ברוחניות והן בגשמיות**!!!

בנותיו הצבועות של רב נחמן

אומנם, ישנן נשים ובנות רבות החפצות באמת לקיים את רצון ה' יתברך בשלימות וללכת בצניעות גמורה כפי הנדרש מהן, מפני שהן אכן מבינות את גודל חובתן בזה ועד כמה שזה חשוב מאוד מאוד... ובכל זאת, יש דבר אחד הכובל אותן למקומן שאינו מאפשר להן לממש את רצונן העז ולהתקדם בצניעות... הלוא היא:

החברה המודרנית כיום!!!

החברה המודרנית כיום, הינה אחד המפריעים הגדולים וההרסניים ביותר שפוגעים באופן ישיר בצניעות ומשחיתים אותה עד היסוד! - אמנם כבר דיברנו בה מעט במאמרים הקודמים, אך כאן אנו רוצים להרחיב מעט בנושא ולהתייחס באופן ישיר וממוקד אודות בעייה חמורה זו.

הגמרא מספרת, שכאשר בנותיו של רב נחמן היו רוצות להכין סיר מרק או חמין, הן היו בוחשות את הקדירה הרותחת בידיהן החשופות... ללא עזרת שום כף!! ומבלי להיכוות!!

כל מי שהיה רואה אותן, היה סבור שמרוב צידקות האש לא הייתה שולטת בהן.

רב עיליש (אחד מחכמי הגמרא) התקשה על הפלא הגדול הזה ואמר: "הרי כתוב במפורש בקהלת, "ואשה בכל אלה (ברמת צדיקות גבוהה) לא מצאתי". והרי ישנן את בנותיו של רב נחמן!" (וצדקניות אלה הלוא סותרות את הפסוק?)

יום אחד, קרה שבנותיו של רב נחמן נישבו. וגם רב עיליש נישבה עימהן.

והנה, באה יונה והמתה. שאל רב עיליש את האדם שהיה יושב לידו (שהיה יודע את שפת העופות), "תגיד, מה אמרה היונה?"
ענה לו: "עיליש, ברח! עיליש, ברח!"
אמר רב עיליש, 'אני סומך על היונה. זאת ההזדמנות שלי לברוח. אלך ואראה מה קורה עם בנותיו של רב נחמן...'
הלך להיכן שהיו נמצאות. שמע שהיו אומרות: "אלו השובים הם הבעלים שלנו! אנחנו לא צריכות יותר את הבעלים שהיו לנו... בואי נבקש מהשובים שלנו שירחיקו אותנו מכאן, כדי שלא יוודע לבעלינו איפה אנחנו ויפדו אותנו".
רב עיליש ברח לבסוף לבדו. וכאשר נפדו והוחזרו גם בנותיו של רב נחמן מן השבי, אמר רב עיליש: "עכשיו הבנתי הכל! מה שעד עכשיו הן היו בוחשות את הקדירה הרותחת בידיהן ולא היו ניכוות, לא היה זה משום צידקות אלא היה זה משום מעשה כשפים!!!"
עד כאן המעשה בגמרא.
חשוב לנו לדעת איך הדרדרו בנותיו של רב נחמן לשפל כזה.
התעלול שהן הציגו לציבור כהוכחה לצידקנותן, היה בחישת הקדירה בידיהן החשופות מבלי להיכוות באש.
מה הכוונה?
ראיתי בספר הנפלא 'בעין יהודית' שהסביר כך את הדברים:
הקירבה לאש, היא סמל לקירבה לחטא!
כששלמה המלך רוצה לדמות את חטא העריות והפריצות של בינו לבינה, הוא משתמש "באש" בתור משל. כמו שכתוב במשלי: "היחתה איש אש בחיקו, ובגדיו לא תשרפנה?!" (ושם ממשיך שלמה המלך את הנמשל ואומר: "כן הבא אל אשת רעהו לא ינקה").
בנותיו של רב נחמן היו קרובות מדי "לאש" - כלומר, הן הסתכנו במצבים שכל רב היה אוסר אותם...
אך הן הראו את צדקתן, שלמרות קירבתן "לאש" האסורה, הן אינן ניכוות. - כלומר, הן רצו להראות לכולם, שהן מסוגלות להיות קרובות לאותה "אש" אסורה ומסוכנת של פריצות בלי להיפגע ברוחניותן...
זאת, בעצם, הייתה הטעות שלהן! - ומפה התחילה הידרדרותן הנוראה!
וזה בדיוק מה שבאה הגמרא לומר לך: **גברת! אל תחיי באשליות!**
אין כזה דבר להיות בחברת אנשים או מקומות מפוקפקים בצניעות מבלי שהרוחניות שלך תיפגע!!! אין כזה דבר! חד משמעית!!!

הסיבה האמיתית שבנותיו של רב נחמן לא ניכוו מאותה "אש" מסוכנת של ההתקרבות לחטא הפריצות והטומאה... היה זה משום שהן עצמן כבר היו שקועות עמוק עמוק בשפל המדריגה!!!

כאשר בת הולכת או נמצאת במקומות מפוקפקים שהרבנים אוסרים להיות שם (כמו: קניונים, חנויות ביגוד ללא הכשר, בתי מלונות, מופעים וערבי שירה, סרטים, אייפונים אינטרנט וכו'), שתדע שהיא פשוט מתעסקת "באש" מסוכנת ואכזרית מאין כמוה!!

היא אמנם טוענת אחר כך שהיא לא "ניכוותה", אך במקודם או במאוחר סופם של "הכוויות" להיראות! זו עובדה! מה לעשות, כך קובע זאת שלמה המלך החכם מכל האדם!

לאחר שחזרו המרגלים משליחותם - אחד הדברים שאמרו למשה רבינו לאהרן ולכל ישראל: "ונהי בעינינו כחגבים, וכן היינו בעיניהם".

אמר על כך האדמו"ר מקוצק פירוש מאלף: "זה שאמרתם, "ונהי בעינינו כחגבים" - הרגשנו את עצמנו כמו חגבים קטנים לעומתם... זה עוד איך שהוא מובן. אבל מה שאמרתם אחר כך, "וכן היינו בעיניהם" - "ככה גם הענקים ראו אותנו", זה גרוע מאוד! וכי מה איכפת לך איך אתה נראה בעיני השני...?!"

כאשר אדם חושש איך הוא נראה בעיני האחרים, הרי שכל עבודת ה' שלו היא נבובה ורקובה! משום שעל כל דבר שהוא עושה הוא מסתכל ימינה או שמאלה למצוא חן בעיני הסובבים אותו. ובחברה מודרנית, מתירנית, תאוותנית, כמו החברה שלנו היום, זה עלול להסתיים באסון!!!

הגמרא אומרת, "שבדור האחרון פני הדור יהיו כפני הכלב"!

כולם שואלים: מה ראתה הגמרא לדמות אותנו - הדור האחרון - דווקא לכלב?

הגאון הקדוש רבינו ישראל מסלנט, פירש פירוש נפלא וקולע ממש השייך לתקופתינו. וכך הוא אומר: הגמרא לא השוותה אותנו לכלב, אלא לתכונתו של הכלב!

כלומר, הכלב רגיל תמיד לרוץ לפני האדון שלו ובכל צומת או פרשת דרכים מסתכל הוא לאחוריו לראות להיכן האדון הולך ואז הוא נכרך בעיקבותיו. **וזוהי תהיה התכונה שתאפיין את דורינו הדור האחרון! לחיות בלי שום דעה עצמית!** לרוץ ולרוץ... אך כל הזמן לדאוג ולהסתכל אחורה לראות "מה אומרים", "ואיך מגיבים"...

למה זה קורה? השפעת הסביבה! - הסחף הנורא של הרחוב והחברה "החרדית" המודרנית היום!

הבעייה אצלו הייתה, הדרישות שלו מאשתו הצעירה

בוודאי ידוע לך דינה של האשה הסוטה.

אשה שנסתרה עם גבר זר לאחר שבעלה קינא לה, כלומר הזהיר אותה בפני שני עדים שלא תעשה זאת, הדין הוא:
אם היא מודה שאכן חס ושלום היא נכשלה בעבירה, אז אין הכהן משקה אותה מהמים המרים (אך היא אסורה לבעלה). אך אם היא מכחישה ואומרת שהיא לא חטאה... אזי הכהן מבקש ממנה לשתות מהמים, והיה, אם היא באמת לא חטאה והיא נקיה מעוון, היא זוכה להתברך! (שאם עד עכשיו הייתה עקרה, מכאן ואילך תיפקד בילדים! ואם עד עכשיו הייתה יולדת ילדים מכוערים, מכאן ואילך תלד ילדים יפים ונאים וכו').
אך אם היא כן חטאה, שתיית המים יגרמו לכך שבטנה תתנפח וירכה תיפול... וכך היא תיפח את נשמתה! - זה הדין באופן כללי.
אולם, מה יהיה הדין אם באותו זמן נמצאו שתי נשים סוטות ושתיהן אומרות שהן לא נטמאו, האם הכהן ישקה מהמים המרים כל אחת בנפרד? או את שתיהן ביחד?
ובכן, להלכה נפסק שאין משקין שתי סוטות כאחת! והסיבה לכך היא: **שמא תראה האחת את חברתה שאינה מודה ותלמד ממעשיה**!!!
נשים לב מה קורה כאן, אשה נמצאת בתוך אווירת בית המקדש (שעצם השהייה בבית המקדש גורמת לאדם קדושה והרהורי תשובה), והיא נמצאת רגע לפני מותה... ובכל זאת, שום דבר אינו עוזר!! היא איננה מודה שחטאה!!
למה?? וכי היא משוגעת?? הלוא עוד רגע היא הולכת למות ביסורים קשים??
כוח השפעת החברה!!! - זאת התשובה! - **אם חברתה**, **הסוטה השניה**, **אינה מודה גם היא אינה מודה**! ועד כדי כך שלא איכפת לה מכלום!!! ואפילו למות!!!
נורא נוראות!!!
סיפרה רבנית חשובה וידועה מבני ברק:
"אמא אחת סיפרה שהבת שלה בתקופת השידוכין הכירה בחור מישיבה מסוימת. הבחור היה בישיבה שלו אחד מהמצויינים. הוא ישב ולמד בהתמדה. הוא היה מגיע לתפילות עוד לפני הזמן כדי להתכונן. היו לו ערכים גבוהים של תורה ושל יראת שמים... בחור מיוחד! בחור איכותי! היה לו שם טוב בישיבה.
הבעייה אצלו הייתה - הדרישות שלו מאשתו הצעירה.
הוא התחיל לדרוש ממנה שתלך עם חצאיות קצרות ויותר צרות, ושהחולצות לא תהיינה כל כך סגורות אלא טיפ טיפה משוחררות ופתוחות, וגם באיזור הצואר... ועוד כל מיני דברים האסורים ממש על פי הדין!!
ביקשו לדעת מאיפה הגיעו דרישות כאלו חמורות מבחור שהוכיח את עצמו בישיבה כמתמיד בלימודו וירא שמים...

מה התברר?

הבחור הושפע עמוקות ממה שראה כל השנים בביתו!!! כך הוא ראה נשים בצורה הזו - את אמא שלו, את האחיות שלו, את הגיסות שלו והקרובות שלו, היה קשה לו לקבל דמות אחרת צנועה, הצורות הללו היו חקוקות לו עמוק עמוק בתוך הראש! **זה מה "שהאכילו" אותו**!!!

ועכשיו אשתו המסכנה צריכה "לשלם" על כך, ולהילחם עימו על צניעותה בחירוף נפש"...

על הפסוק: "ויהי כבוא אברם מצרימה ויאמר לשרה אשתו, הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את". כותב רבי יעקב מליסא בשם האר"י הקדוש דבר נורא: "אברהם אבינו מעולם לא ראה את שרה אשתו. ופתאום, איך שהוא מגיע איתה למצרים, חש צורך עז להביט בה... למה? מה נשתנתה הפעם הזאת...?

האוויר "**המורעל**" **של מצרים**!!!

אברהם אבינו אמר לעצמו: 'אוי ואבוי! אם אני ירדתי במדרגתי עד כדי כך שאני כבר מביט על שרה אשתי, כנראה שחיים כאן, במצרים, אנשים מושחתים המפיצים 'חיידקים' של רוע בחלל האוויר... וזה מה שהשפיע עלי להביט על שרה אשתי מיידית ובאופן ישיר!!!".

"**המספר שלי הוא** 40, **למה קניתי מספר** 36?"

סיפר הרב שטיין:

"הגיע אלי אבא אחד, יש לו בת בגיל 17 וחצי משהו כזה, ואומר לי כך: "שתי הבנות שלי הגדולות הן צדיקות יראות שמים, למדו בסמינר של הרב וולף, נשואות לבני תורה צדיקים. הקטנה שבטי"ת גם היא צדיקה.

אבל זאת שבי"א באה לשאול אותי שאלה מוזרה: "אבא, לפני סוכות הלכתי לקנות חצאית. המספר שלי הוא 40, למה קניתי מספר 36? הרי זה עושה את זה צמוד, קצר ומגרה??

אני מבינה שלבוש שנצמד לגוף של אשה מסלק שכינה ומביא גם מחלות.

אני יודעת, הגברים לא עשויים מקיר! יש יצרים בעולם! אסור לגרות אותם! לבוש קצר ומושך מפיל אותם ברוחניות, וזה גורם להם לעזוב את הישיבות.

אני יודעת גם כן אבא, שאם זה יהיה קצר וצמוד, אז הם ינעצו בי את עיניהם כיון שזה מושך אותם ואז יהיה לי עין הרע!! זה עלול לגרום לי בעתיד לילדים "מונגולואידים" עם "תסמינים" ו"תסמונות" ומחלות... אני יודעת שעין הרע יכול לפגוע בי... אבא, איך

לקחתי כמה מידות פחות ממה שהייתי צריכה?? איך קניתי את זה?! אבא תסביר לי בבקשה... מה, זה מושך כמו סמים??!!"

אומר לי האבא: "לא היה לי מה לענות לבתי. רדיו אין לי, עיתונים אין לי, כל 'חינמון' או 'שבועון' שדוחפים לי לדואר, באותו יום שזה מגיע אנחנו זורקים את זה לפח, אצלנו זה באופן אוטומאט. גם חברות מקולקלות אין לה... מתוך 12 כיתות בוולף היא בכיתה הכי מעולה... הרב, מה אני יכול לענות לה?"

"אני רואה איזה אווירה טובה יש בבית", מעיד הרב, "ממש בית חינוכי למופת. כל המשפחה יחד מתכנסת כל ערב. אווירה נעימה. הנה, הבת באה לבקש מאבא שלה עזרה... היא לא מסתירה את הירידה הרוחנית שלה ואומרת: "זה לא נקרא קצר... זה לא נקרא צמוד..." לא! היא מודה שזה לא בסדר. היא רוצה להבין את הבעייה שנוצרה אצלה.

הבאתי את האבא לגדול הדור.

אותו גדול דור אומר לי לקרוא בקול (כדי שגם האבא ישמע) קטע מהספר 'לב אליהו' של הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן על פרשת נח. יושב שם גדול הדור, יושב שם האבא של הבת, ואני מקריא:

"אני הייתי גר בעיר מסויימת", מספר רבי אליהו לופיאן, "שם היה בית חולים ענק אבל התופעה שם הייתה מוזרה ביותר, היה שם כל הזמן כשלונות. אנשים נכנסו שם במצב בינוני, ומתו!! נכנסו שם במצב סביר יחסית, ונהיו חולים קשים!! וזה לא אחד ולא שתיים... עד שהביאו ועדת חקירה של עשרה פרופסורים לחקור מה פשר ההרעלה הזו כאן?

מסקנתם, לאחר מספר חודשים, הייתה כזו: זה בית חולים עתיק למעלה מ-110 שנה, עשוי מקירות של עץ, היו שם רבבות חולים. הם השתעלו... הוציאו ליחה... וזה נספג באותם קירות של עץ (שגם הם "נושמים", קולטים ופולטים), בא אדם חולה מאושפז במצב בינוני והוא נושם אל ריאותיו חיידק אלים של חולה מלפני שנתיים שנמצא בקיר! תוצאה: הוא מת!!! זה קטל אותו!!!

"מה הפתרון לכך?" נשאלו אותם פרופסורים.

"**לשרוף את כל הבית חולים**!!!" ענו חד משמעית, "**כל האוויר כאן מורעל**!!!"

(אגב, גם היום ב-2015, תבואי היום לאיזור 'הירושימה' ביפן, תעמדי שם בסביבה מרחק קילומטר ברדיוס... לאחר 20 דקות יווצרו לך שלפוחיות בעור... תשארי חצי שעה, תרגישי מחנק... למה? האוויר שם מוקרן בקרינה ראדיואקטיבית חריפה. עד היום נולדים ילדים עם פגיעות גנטיות, זה בלי אוזן... זה בלי יד ובלי רגל... זה מגמגם... זה מעוות בגופו...)

אומר רבי אליהו לופיאן: "זה קיים גם בעולם הרוחני! מי שמילא את העולם ברעלים רוחניים, היו בני האדם!! "ויראו בני האלוהים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו", הם הרעילו את העולם בזימה ובניאוף. וזה השפיע גם על בעלי החיים וגם על הדומם!!"

מישהו שכר דירה ב'כפר אברהם' בפתח תקוה, נהיו לו אסונות אחד אחר השני... מיד רצו בני הזוג "לסטייפלר".

"מי גר שם קודם?", הוא שואל אותם.

"איזה אחד חילוני", ענו לו.

"יש דרגות בחילוני, תבררו..."

מתברר שזה היה חילוני פרוץ מאוד בדברים הגרועים ביותר.

"תברחו מהבית הזה!!", ענה להם "הסטייפלר", "האוויר שם מורעל!!"

"הרב", הם אומרים לו במבוכה, "אבל זה באמצע השכירות?..."

"אני אשלם לכם את כל היתרה!!", הוא היה נחרץ ביותר, "רק תברחו משם כמה שיותר מהר...!!!"

ואז גדול הדור פונה לאבא של הבחורה מ'וולף' ואומר לו: "**אם אווירה כזו רוחנית מורעלת יכולה להשפיע על בעלי חיים, היא לא יכולה להשפיע על הבת שלך**???!!!

היא צדקת! היא לא רוצה שום חטאים! אבל זה משפיע!!! בלי להבין למה קצר... צמוד... לייקרה... טריקו... פתוח... היא לא מבינה אפילו למה היא עושה את זה? **זה בדיוק מה שקרה גם לבת שלך!!! עכשיו אתה מבין**?..."

כולנו שם פרצנו בבכי...

בעלה לא מזיז צלחת

מציעים לאברך שיושב ולומד בהתמדה אחרי 10, 15 שנה משרה בישיבה קטנה או בישיבה גדולה או בכולל... אבל ישנה בעייה אחת... אשתו! - בהופעתה החיצונית היא כלל לא נראית מתאימה לזה... האברך, מאידך, כשרוני, מצויין, עילוי, מתמיד... אך הרבנים די מהססים ולא כל כך מעוניינים לקבל אותו.

והוא בוכה: "אני אלף פעמים שאלתי את גדולי ישראל אם לגרש אותה? אמרו לי: "לא!" למה שאני לא אתקדם בחיים בגללה??!!... למה?? מה אני אשם??!!"

והיא, באמת מוסרת נפש בכל המובנים. רוב היום בעלה לא נמצא. ובכל זאת, היא לא מוכנה להשתנות!!! ובעלה סובל וסובל...

כנ"ל הייתה שאלה אצל אברכים שנשותיהן הלכו ממש בחוסר צניעות... ולא קיבלו את הילדים שלהם לחיידרים.

האברך בכה למנהל: "אמרתי לאשתי, די! תפסיקי עם זה! אבל היא בשלה, לא מוכנה לשמוע ולקבל..."
ומצד שני, המנהל, מה כבר יכול לעשות? גם הוא צודק!
הוא אומר לאותם אברכים: "וכי ככה הולכים?!... וכי כך ניראית אמא יהודיה שמכבדת את עצמה??!! חבל, זה משפיע על הילדים שלכם...!!"
והאברך בוכה לו: "אבל למה?? למה שהילדים שלי יהיו בחיידרים סוג ג' וד'... רק בגלל שאני תקוע פה עם איזו מישהי שלא מוכנה לשמוע?!! אני מעיר לה הערה קטנה על איך שהיא מתלבשת ועל איך שהיא ניראית וכבר נהיה בינינו ריב במשך שבועיים"...
הגאון הרב אלישיב אמר פעם: "היא אשת אברך, היא מוכנה לקום מוקדם בבוקר ולשלוח לבית הספר ולחיידרים 6, 7, 8 ילדים לבד!! בעלה חוזר ב-1:00 או ב-2:00 בלילה, הוא לא רואה ולא יודע כלום בין ימינו לשמאלו, את כל עול הבית היא לוקחת על עצמה; כביסה, מקלחות, ארוחות, שטיפה, כלים, שיעורים, השכבה במיטות... הכל היא מוכנה! אבל כשזה מגיע לנושא של אורך החצאית ולפאה, היא אומרת: "אני לא רוצה לשמוע על כך שום מילה!!".
אני מכיר את הדור הקודם וגם לפני שתי דורות, תופעה כזו מעולם לא הייתה", הוא אומר.
זה לא שהיא אשה מזרחיסטית, מודרנית, או קלת דעת שאין עם מי לדבר... או שהיא אחת שברחה מבני ברק ויצאה לחפש איזור של מודרנים שעושים את הפשעים במעטה חרדי... לא!
מדובר באשה בת 35, 40, שבאמת מקריבה למען התורה... והיא לבדה מגדלת עשרה ילדים במסירות נפש ממש ובעלה לא מזיז שום צלחת בבית!!! - אלו עובדות אצל מאות ואלפי אברכים... רוב היממה היא לא רואה את בעלה בכלל...
אבל יחד עם זה, היא אומרת בנחרצות בלתי מתפשרת: "אל תדברו איתי על הפאה! בורא עולם, כבוד הרב, עד כאן! אל תחדרו לי לחיים הפרטיים שלי! זה לא! עיזבו אותי בשקט!" - אני לא מבין את הדור הזה", הוא אומר.
מה באמת התשובה לכל המקרים הנ"ל? שוב אותה תשובה קשה וכואבת:
כוח השפעת הסביבה!!! האויר המורעל והספוג בחיידקים רבים של פריצות ותועבה!!!
- הם הם שחוללו את הנזק ההרסני ביותר בחומות הצניעות!
וזה, בעצם, כמעט ההסבר היחיד לתופעות הנ"ל הבלתי הגיוניות!

"**שבועיים לפני פסח**??!!"

אבל בזה אנו מגלים עוד דבר אחד נוסף מזעזע שדי כואב לנו לאומרו אבל אין לנו ברירה: עצם זה שאשה מוכנה למסור הכל ורק לא צניעות, זה מראה שמשהו בעבודת ה' שלה **פגום מאוד ביסודו**! זה מראה **שהכל חיצוני אצלה ודי מזוייף**... והיא בעצם עושה מה שהיא רוצה ולא מה שה' רוצה.

המעשה הבא ימחיש זאת היטב:

יהודי צעיר שרוח המקום אינה נוחה הימנו, היה נשוי מזה כמה שנים לאשה מסורתית. פרנסתו נתדלדלה, והחיים לא כל כך החמיאו לו. החליט לעשות צעד נואש, ופנה למכירו שהיה מועסק ככומר נוצרי באחת הכנסיות שבעיר, בבקשה שיסדר לו איזה ג'וב טוב עם רווחים קלים בכנסיה.

הכומר הסכים, אך התנה עמו שעליו להמיר את דתו, הוא ואשתו.

ואכן נענו השנים ברצון. מה לא עושים בשביל פרנסה? רחמנא ליצלן.

לאחר מספר שנים, פנתה אשתו אליו ואמרה: "אנא! למען ה' נמאס לי לחיות ללא המסורת היהודית. קשה עלי השבתות ללא קידוש, ושאר דברים טובים כגפילטע פיש, קוגל טשולנט... ובעיקר הימים הנוראים ושמחת תורה.

הבעל נשאר באדישותו, שכן הפרנסה הייתה בראש מעייניו.

אך אשתו לא הרפתה ממנו. יום יום הפצירה בו: "אנא! עשה למען ה' ונשוב להיות יהודים שלמים". תחנוני האשה חילחלו היטב לליבו של הבעל, ואכן דבריה הניבו פירות. סוף סוף לא הכל כסף!!

בלית ברירה פנה הבעל לכומר שהיה מעבידו ותינה את צרת אשתו בפניו. להפתעתו, השיב לו הכומר: "רצונך להיות יהודי? אין בעייה, רק שתדע שאין זה מעכב את עבודתך כאן. הינך יכול להמשיך ולעסוק בתפקידך בכנסיה, ואני אטפל ביתר".

שמח הבעל להתחשבותו של הכומר, והודה לו בכל לב.

בשובו הביתה פרץ בצעקות שמחה: "חיהל'ה חיהל'ה... הכומר מסכים שנשוב להיות יהודים... ברוך ה'!!"

לפתע פרצה אשתו בזעקות מרות: "מה??? השתגעת? שבועיים לפני פסח...??!!"

זה בדיוק מה שקורה אצל אותן נשים, בכך שהינן מוכנות להשקיע בהכל חוץ מבצניעות, הן בעצם אומרות: "**אל תהיה יהודי כשקשה לך!!! תהיה יהודי מתי שאתה רוצה**!!!

"**מתי אגמור לעשות זאת**??!!"
כל תפקידנו עלי אדמות זה אך ורק לעשות את רצון ה' יתברך! ולא שום דבר אחר!!! ואפילו שזה קצת קשה ולא כל כך נוח... אבל כך הוא רצון ה' יתברך! ולזה אנו צריכות לחתור כל רגע ורגע מימי חיינו!!
כשהאדמור מקאליב היה בשואה, שאלו אותו: "מה נתן לך את הכוח להתגבר?"
הוא אמר: "כל הצדיקים, קפצו לתאי הגזים כדי למות על קידוש ה'. אני הייתי אז צעיר לימים ואמרתי בליבי, 'רבונו של עולם! אני לא רוצה למות על קידוש ה', **אני רוצה לחיות על קידוש ה**'!!! אני רוצה על כל רגע ורגע שאני חי, לקדש את שמך על ידי שאעשה רצונך!"
זה בעצם תפקידך, בת ישראל יקרה, לקדש את שם ה' יתברך על ידי צניעותך! וזה מחייב אותך למסור את נפשך עליה ולא לוותר בשום אופן!! יגידו מה שיגידו, אותך זה לא מעניין! את עושה את רצון ה' ויהי מה! - מסירות נפש ללא כל חשבון למישהו רק להקב"ה בלבד!
מספרים על צדיק גדול אחד שהיה עובד את ה' - בשמירת התורה וקיום המצוות - בכל הפרטים ובכל הדיקדוקים.
והנה, הגיעה עת פקודתו, והוא התייצב לפני בית דין של מעלה.
בדקו בכל מעשיו ומצאו שאכן הוא קיים את הכל בהידור ובדיקדוק ולא החסיר אף מצווה ולא נכשל בשום עבירה! אולם... חטא אחד כן מצאו אצלו.
מיד הובל אותו צדיק ביד מלאך ממונה שהוליכו לעבר הר אחד גדול. הושיט לו המלאך גרזן ואמר לו: "עליך לחצוב את כל ההר בגרזן שבידך! לאחר שתגמור לחצוב את כולו, ימורק עוונך ותזכה להיכנס למחיצתך בגן עדן העליון בין כל הצדיקים".
נטל הצדיק את הגרזן בידו והתקרב לעבר ההר. הרים את הגרזן והניפו בתנועה חדה ומהירה על ההר... חתיכה קטנטונת ממש בעובי של "קיסם שיניים" הואילה בטובה להישבר...
שוב הניף הצדיק את הגרזן והלם בעצמה רבה על ההר שממולו... אך לא, גם עתה נשברה בקושי חתיכת אבן זעירה בעובי של "גפרור"...
הוא ניסה את כוחו בשלישית.
שוב הרים גבוה את הגרזן ו... בבת אחת הנחיתו בכוח, אולם רק פירור קטן מההר "נאלץ" להצטרף אל יתר חתיכות האבנים הזעירות "שהצליח" לחצוב עד כה.
התיישב הצדיק למרגלות ההר הגדול וחשב לעצמו בייאוש: 'הרי בקצב הזה, יקח לי אולי מאות שנים עד שאצליח לחצוב את כל ההר כולו!! מתי אגמור לעשות זאת??!!'

אך לאחר מכן, חלפה מחשבה אחרת בראשו: 'רגע, על מה בעצם אני מתלונן? הרי כל ימי חיי השתדלתי לעשות את רצון ה' בלימוד התורה ובקיום מצוותיה... אם כן, הרי גם לחצוב את כל ההר הענק הזה עתה, זה רצון ה'! ואפילו אם זה קשה ויקח לי מאות שנים'...

קם הצדיק בזריזות, ובשמחה נטל שוב את הגרזן והניפו לעבר ההר... או אך נגע הגרזן בהר, וכל ההר הגדול נעלם בבת אחת!!! אז הבין הצדיק, שרצו משמים לבחון אותו, אם גם עתה, שקשה לו מאוד להמשיך ולחצוב את ההר הענק, הוא ימשיך בנחישות לעשות את רצון ה' יתברך... - ואכן, תיכף ומיד הופיע המלאך הממונה, והוליכו בשמחה ובכבוד אל עבר מנוחתו.

זה, בעצם, העבודה שלך היום בדורינו - לחשוב תמיד תמיד מה ה' **רוצה ממני**...

אם תתרכזי בנקודה זו ותפנימי אותה תמיד אל ליבך... זה יחשל ויחזק אותך שלא להיות מושפעת כלל!!! לא מהחברות שלך, לא מהשכנות שלך, ואף לא משאר בנות משפחתך!!!

מה יצא מהן?... אפס אחד גדול!!!

כאשר בועז מגיע לשדה שלו, הוא רואה את רות. "ויאמר בועז לנערו הניצב על הקוצרים, למי הנערה הזאת?" - שואל בועז את נערו: "מי הבחורה הזאת?".

הגמרא מיד שואלת: "מה זה? וכי דרכו של בועז (שהיה גדול הדור, וזקן בן למעלה מ-400 שנה) לשאול "מי זאת הבחורה הזאת?!"

עונה הגמרא: בועז ראה שהיא הייתה צנועה יותר משאר הנשים והבנות שהיו שם.

"ויען בועז ויאמר לה (לרות), הוגד הוגד לי כל אשר עשית את חמותך...".

המדרש שואל: למה בועז אמר "הוגד הוגד" פעמיים?

אלא הוגד לי צניעותך בבית, והוגד לי צניעותך בשדה! - בועז אמר לרות: "אינך מזויפת! אינך צבועה! את לא רק צנועה בבית, את גם צנועה בשדה!".

כמה לעגו לרות על צניעותה המוגזמת: "היא סתם גיורת בעלת תשובה", "סתם מתנשאת", "חושבת את עצמה כאילו שהיא...", "סתם איזו יאכנע", "פרימיטיבית"...

ובשעה שכל חברותיה הלכו עם בגדי 'לייקרה' וחצאיות עם שסע, בנעלי עקב ובפאות 'קאסטם' משוחחות בפלאפון (או באייפון הטמא) בקול רם ברחוב... הייתה רות הולכת דווקא הפוך מהן!!

מה יצא מכל אותן נשים ובחורות...?

אפס אחד גדול!!!

מה יצא מרות?

דוד המלך נעים זמירות ישראל!!! מי שריווה את הקב"ה בשירות ותשבחות, וזכה להיות, אחרי אברהם יצחק ויעקב, הרגל הרביעית במרכבה של ה' יתברך.
ואף רות עצמה זכתה לכבוד גדול עוד בחיי חיותה. היא האריכה ימים עד שלמה המלך (שהיה הנכד של הנכד שלה) והייתה יושבת לצידו בכסא המלכותי שלו. מה שלא זכה אף אדם בעולם!!!
הסבא מנובהרדוק רבי יוסף יוזל הורביץ, היה מחנך את תלמידיו לעשות כל מיני פעולות משונות ומוזרות כדי שיתרגלו לא להתפעל "ממה יאמרו" "ואיך יסתכלו עלי" וכדומה. הם היו נכנסים לבית מרקחת ומבקשים מהרוקח בפני כולם שיתן להם קילו מסמרים... ההמון היה צוחק עליהם, אך מאומה זה לא השפיע עליהם. הם עשו זאת כדי לחשל את עצמם מפני החברה והרחוב ההמוני...
כמובן שממך, בת ישראל יקרה, אף אחד לא מצפה שתעשי איזה פעולות שונות ומשונות כדי שלא תתרגשי ממה שיאמרו וממה שיחשבו עליך... זה ברור! אבל מה שכן נדרש ממך זה, שלכל הפחות, בהרגשה הפנימית שלך, לא תתרגשי ולא תתייחסי לאיך שאת ניראית בין נשים ובנות אחרות. - שלא תרגישי ושלא תעבור בך, איזושהי מחשבה שאת מקופחת או שאת פחותה וירודה מהן! חלילה וחס! - ההיפך הוא הנכון! - ההרגשה הפנימית, הטבעית, שאמורה ללוות אותך ולחזק אותך תמיד, היא: "**מי שצריכה בעצם להתבייש 'מאיך אני נראית' בפני מי שאמר והיה העולם... זו דווקא אותה אחת שהולכת בהופעתה נגד רצון ה'!!! - לא אני!!! - אני גאה להיות מה שאני!!! דווקא היא זאת שצריכה להוריד את ראשה מבושה על כך שהינה ממרה בצורה חצופה ביותר את פי ה' יתברך!!!... אוי לה ואוי לנפשה!!!**"
זו האמת!

צעדים ראשונים!
בת ישראל יקרה, אינך יודעת עד כמה את חשובה בעיני הבורא יתברך.
כמה זה חשוב לו וכמה זה מוצא חן בעיניו, שהבת שלו צועדת בדרכיו ומשתדלת כל כך לעשות את רצונו. ועוד בדור כזה!!!
חכמינו זיכרונם לברכה אמרו לנו באופן מפורש וברור:
"הבא להיטהר, מסייעים בידו".
"בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכים אותו".
"כל המקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשים אותו הרבה מלמעלה".
"פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם"

אומר הקב"ה: "אני מצידי אתן לך את כל הסייעתא שאת זקוקה לה... אבל דבר אחד אני מבקש ממך: **שאת הצעדים הראשונים שלך בצניעות, קודם כל תתחילי את!!!**"
וכמו שאומר הפתגם הידוע: '**שגם מסע ארוך של** 20,000 **קילומטר, מתחיל בצעד הראשון**'!!! - **זה יראה להקב"ה שאת באמת רוצה ושואפת להגיע אליו!!!**
פעם סיפר המגיד הקדוש מקוזניץ לתלמידיו: "אתם יודעים מה ההבדל בין הבעל שם טוב הקדוש לתלמידו המגיד הגדול ממזריטש?
אנשים מסכנים וחולים היו נותנים לבעל שם טוב פתקים לבקשת רפואה. הוא היה לוקח את הפתקים, הולך לשדה, יושב ליד עץ מסוים, אומר ייחודים וכוונות מסוימים, והייתה התפילה מועילה לו.
המגיד ממזריטש, לעומתו, ידע איפה העץ, אבל לא ידע את הכוונות ואף על פי כן עלתה לו תפילתו.
התלמיד של המגיד ממזריטש, רבי אלימלך מליז'נסק, לא ידע איפה העץ, אבל ידע את הכיוון ולכן עלתה לו תפילתו.
ואילו אני", אמר, "לא יודע אפילו את הכיוון של העץ ולא את הכוונות, אבל לפחות אני יודע לספר את הסיפור!! ולכן יש סיכוי שגם תפילתי תעלה, שכן עצם זכירת הסיפור מהווה מעין אחיזה ותפיסה במדריגת צדיקים אלה".
כלומר, אפילו שיש לך רק משהו קטן ביד בצניעות... זו כבר התקדמות טובה! יש לך אחיזה וקשר אמיץ עם אימותינו הקדושות! עליך להמשיך לחזק ולטפח עוד ועוד את הקשר הזה עד שתזכי בעזרת ה' יתברך לעלות מעלה מעלה ולהיות מושלמת!!
כן! תאמיני שזה יכול לקרות! (וזה יקרה!) בסופו של דבר!!
"**רק עכשיו** 'נפל לי האסימון'!"
נכון, לעשות את הצעד הראשון בהתחלה זה אולי קצת קשה, כיון שעדיין לא הורגלת בכך, אבל הרי את יודעת טוב מאוד שאם את באמת רוצה, את יכולה!!! אין שום דבר העומד בפני כוח הרצון!!!
גם אם לאחר שהתחלת, קרה ושוב נכשלת "ונפלת", לא נורא! אל תתייאשי! כך היא דרך העליה! רצופה תמיד במכשולים רבים. "שבע יפול צדיק (הצדיק בדרך עלייתו נופל שבע פעמים) **וקם**" (אבל בסוף הצדיק קם). זאת אומרת, אין כזה צדיק שיהא עובד את ה' מבלי שיפול תחילה, כך היא דרך העלייה ליפול תחילה ואחר כך לקום.
איך אמר צדיק אחד? "**כל עוד שאין הקב"ה מתייאש ממך, אל תתייאש מעצמך!!!**"
רבי ירוחם ממיר אמר פעם:

"אנחנו רגילים לחשוב, שההבדל בין צדיק לרשע הוא, שהצדיק לא עושה עבירות ואילו הרשע כן עושה עבירות... אך אין זה נכון! משום שגם הצדיק עובר מידי פעם על עבירות...

מה הוא אם כן ההבדל ביניהם...?"

הוא עונה על כך דבר חזק ויסודי מאוד בעבודת ה':

"כל ההבדל בין צדיק לרשע הוא, שכשהצדיק נופל בעבירה... **הוא מיד קם ומתגבר כנגד יצרו הרע ומחליט שלא לוותר לו בפעם הבאה כלל וכלל!!!** - הוא אומר לעצמו: 'נכון, **אפילו שבסיבוב הזה היצר הפיל אותי... אך אני אמשיך להילחם ולהיאבק עימו עד הסוף!!! יהיה מה שיהיה... אני לא מרים ידיים!!! אני לא אוותר לו!!! בשום פנים ואופן!!!**'

ואילו כשהרשע נופל בעבירה... **הוא ממהר להתייאש מעצמו!!! הוא נופל לעצבות לאדישות ולקרירות...!!! הוא מרגיש** (כמובן בדמיונו המוטעה) **שהוא חלש! ואין לו את הכוח והרצון להילחם שוב כנגד יצרו הרע! ובמילא הוא נשאר במצבו הרוחני הירוד והקלוקל...!!!**".

סיפרה הרבנית יונגרייז:

שהיא הוזמנה ל'נוה תרצה' (בית סוהר של נשים) כדי לדבר בפניהן ולעודד אותן.

היא הגיעה לשם עם המזכירה שלה כי היא פחדה ללכת לבד...

עד שנכנסה לכלא, הייתה דלת נפתחת ודלת נסגרת... השלב האחרון זו דלת שעולה למעלה על ידי לחצן. לאותה דלת הייתה מסגרת. המזכירה של הרבנית לא קלטה שיש קצת הגבהה... היא נתקלה במסגרת ונפלה ישר על הפנים... כל האסירות מיד רצו אליה: "יו... מסכנה... בואו נעזור לה לקום...". הן הרימו אותה ועזרו לה להתנקות.

ואז הרבנית ניגשה לבנות - לאסירות, ואמרה להן כך: "אני אגיד לכן את האמת, עד עכשיו לא ידעתי על מה לדבר איתכן... אני רוצה לומר לכן, שאני נמצאת עם המזכירה שלי שנים על גבי שנים, ואף פעם בחיים שלי לא ראיתי אותה נופלת... ואם בכל זאת היא נפלה פה, זה סימן שאני צריכה לדבר איתכן על זה... כדי להראות לכן שכל אחת מאיתנו יכולה ליפול!!

אבל אנחנו צריכות אחר כך לקום מיד, להתנקות, ולומר לעצמנו: "לא קרה כלום!... לא קרה כלום!... נכון שנפלתי... אבל אני קמה! אני מתעודדת! אני ממשיכה הלאה...!"

הרבנית נתנה להן את ההרגשה, שאין כזה דבר! גם מי שנפלה, ולא משנה לאן... מסוגלת, יכולה, וצריכה לקום!

כשהרבנית יצאה מהכלא, הן נתנו לה פתק. ביקשו ממנה שתשים אותו בכותל.
היא שאלה אותן: "איכפת לכן שאסתכל מה כתבתן?"
אמרו לה: "לא, לא אכפת לנו".
היא פתחה את הפתק. היה כתוב שם: "אלוקים, אנחנו מבקשות ממך סליחה על הכל! על החתום: גילה, אורה, דינה, סיגל, אורנה, דפנה, שיפרה, ענת, יעל, נוגה, טלי, וזהבה...".
חזרי בתשובה! בקשי סליחה מה' יתברך! לכי בצניעות כמו שצריך! הקב"ה מחכה לך ממש ברגע זה! הוא כל כך רוצה, מצפה, ומייחל למחוק לך את כל העבר בבת אחת!!! הוא רוצה שתהיי זכה, שלימה וטהורה!!!
סיפרה הרבנית בן סימון:
"לפני כמה שבועות התקשרה אלי מישהי מ'גדרה' בת 35 ואומרת לי: "תראי אני בחורה מאוד נאה, אני הולכת בצורה מאוד פרובוקטיבית, יש לי התמודדויות קשות בחברה... בא אלי הבן שלי ואומר לי: "אמא, איך את הולכת בצורה שכזאת? מה את צריכה שכל הגברים יסתכלו עלייך!?"
היא אומרת לי: "את לא יודעת מה שהבן שלי עשה לי... הוא פשוט זיעזע אותי"...
היא לקחה את כל הבגדים שלה וזרקה אותם לפח.
היא ישבה ובכתה לי בטלפון, ממש 'קרעה' לי את הלב: "רק עכשיו 'נפל לי האסימון'! מה? אני 35 שנה מחטיאה גברים?!... אני?! 35 שנה לא הולכת בדרך ה'?! את חושבת שאבא שבשמים, בורא עולם, יסלח לי?!", היא הייתה כל כך ממורמרת ומדוכאת.
אמרתי לה: "תגידי, את ה'בבא סאלי' את מכירה?"
בודאי", היא עונה.
אמרתי לה: "את יודעת ש'הבבא סאלי', עכשיו, לא יכול לעמוד במקום שלך?"
היא נדהמה: "מה את אומרת??! מה, את רציניית?"
אמרתי לה: "זה כתוב במפורש, "במקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים לא יכולים לעמוד"... ברגע שאת לוקחת את הכל הצידה ומוכנה לעשות את הכל בשביל בורא עולם, אין מציאות כזו שהקב"ה לא יהיה איתך ולא יסייע בעדך בכל מה שאת צריכה...
וחוץ מזה", אמרתי לה, "אם אני נמצאת במינוס 10,000 שקל בבנק, ואני באה למנהל הבנק ואומרת לו: "תעשה טובה אני חייבת להיכנס בפלוס אצלך"
הוא אומר לי: "גברת בן סימון, קודם כל תכסי את המינוס, אחר כך תכסי את הפלוס!"
אצל בורא עולם זה לא עובד כך!!

אני הייתי אצלו 35 שנה במינוס בצניעות, ואני פתאום קמה יום אחד ואומרת: "אבאל'ה עד כאן! נגמרו המשחקים! זהו, מהיום אני רוצה לעשות רצונך"...
הקב"ה, כבר מעכשיו, בבת אחת מוחק לך את המינוס, ומכניס את הכל לפלוס!!!"
פשוט מדהים!

"**אין לך מושג, כמה אני מקנא בך!!!**"
ובהקשר לזה:
היה פעם יהודי אחד מומר פורק עול, שניגש לרב וסיפר לו בגאווה מרושעת: "הרב, אתה יודע, אני עברתי על כל העבירות שבתורה... עד האחרונה שבהם!!!", הוא טפח לעצמו על השכם.
הרב מביט בו ולא אומר מילה.
"ולא עוד", המשיך הלה בהתגרות ובחוצפה, "אתה זוכר את יום כיפור האחרון שחל בשבת? אני נסעתי עם האוטו שלי לכותל המערבי, ראיתי שם את כל היהודים בוכים... תנחש מה עשיתי?"
הרב לא ענה.
"הוצאתי את הסגריה מהכיס... ועישנתי בכוונה ליד אותם יהודים!! ואף נשפתי את העשן של הסיגריה ישר לתוך הפנים שלהם!! אה, נו... מה אתה אומר על כך..."
הוא חיכה לתגובת הרב.
הוא ציפה שהרב יתפוס אותו וישאג עליו במלוא גרונו: "רשע מרושע! איך העזת?? תסתלק מכאן ואל תעיז לחזור לכאן יותר!!!... מנוול שכמוך..." ואז הוא ישליך אותו לרחוב בבושת פנים...
הרב התקרב אליו ו... חיבק אותו חיבוק חזק חם ואוהב.
"היי, מה אתה עושה??!!", הוא היה מופתע, לא מבין מאיפה זה בא לו.
"אין לך מושג עד כמה שאני מקנא בך!!", אמר לו הרב בחיוך רחב ואוהב.
הוא ממש השתגע מרוב תדהמה: "מה???... מה??? הרב צוחק עלי...??!!"
"חלילה!", אמר לו הרב, "אני באמת מתכוין ברצינות!"
"מה יש לקנא ביי?? הרי סיפרתי לך מי אני ומה מעשיי??"
"תראה", הסביר לו הרב, "אתה אמרת שאת כל העבירות עשית! ובכן, דע לך, שאם תחליט ממש ברגע זה, לשוב בתשובה שלימה מאהבה... לא רק שהקב"ה מוחק לך את הכל ופותח לך דף חדש, אלא הוא עוד הופך לך את כל החטאים העוונות והפשעים שעשית... למצוות וזכויות רבות מאוד מאוד!!

ברגע אחד ממש, הינך יכול להיות לצדיק גדול שחשבון "הבנק" שלו - הרוחני, מלא וגדוש במצוות. ואת זה, לצערי, אין לי. לכן אני כל כך מקנא בך..." סיים הרב את דבריו.
היהודי הפוקר כל כך התרגש לשמוע זאת מפי הרב עד ש... פרץ בבכי עז!!
הוא זכה לחזור בתשובה שלימה!! ומאז ואילך לא פסק מלעסוק בתורה ובמצוות כל ימי חייו.
נפלא ביותר!

לקנות את העולם הבא בזול

בודאי שמעת (או למדת) על אשה ושמה רחב הזונה.
בהתחלה, כששומעים את השם הזה, זה לא מצלצל כל כך טוב... ובאמת יש על מה. למשל:
האם ידעת, שמאז שהייתה ילדה קטנה - בסך הכל בת 10 שנים - כבר החלה לחטוא?
האם ידעת, שהיא חטאה והחטיאה אנשים רבים, במשך 40 שנה רצופות?
המדרש אומר, שהיא חטאה הרבה מאוד! יותר ממה שאת חושבת! (ולא כאן המקום לפרט).
ובכל זאת, מה היה בסופה?
בגיל 50 היא החליטה להתגייר.
ואף זכתה להתחתן - לא פחות ולא יותר - עם גדול הדור וצדיק הדור, יהושע בן נון!!
ולא עוד, אלא אף יצאו ממנה שמונה נביאים כהנים כולם צדיקים קדושי עליון, והם: נריה, ברוך, שריה, מחסיה, ירמיה, חלקיה, חנמאל, שלום. ויש אומרים, אף עזרא הסופר, יחזקאל בן בוזי, וחולדה הנביאה.
איך זה?
פשוט! החלטה אחת של בין רגע! לשוב בתשובה ולהשתנות! - זה כל הסיפור!
הגמרא מביאה כמה מקרים על אנשים שהיו רחוקים לגמרי משמירת תורה ומצוות, ולבסוף, על ידי מעשה אחד שעשו לפני מותם, הם קנו את העולם הבא שלהם.
ועל כך אומרת הגמרא, בכה רבי יהודה הנשיא ואמר: "יש קונה עולמו בשעה אחת"!!!
ראיתי ששואלים על כך: "בעצם, על מה בכה רבי יהודה הנשיא? הרי אם מישהו זכה לעולם הבא על ידי דבר אחד טוב שעשה לפני מותו, זה סיבה לבכות? אדרבה, צריך לשמוח שהוא זכה לכך! ומה פתאום לבכות?"
והם עונים: "ודאי שרבי יהודה הנשיא לא בכה על אותם אנשים שזכו לקנות את העולם הבא שלהם בשעה אחת, אדרבה, כמו שאמרנו, זה סיבה לשמוח... אלא רבי יהודה הנשיא בכה עלינו!!! **שאם אנחנו יכולות לקנות את העולם הבא שלנו בקלות ובזול**,

מדוע איננו עושות זאת??? **הרי זה כל כך קל ופשוט**???" וזה באמת סיבה טובה לבכות ולהצטער!!

כמה חבל שלא מנצלים זאת.

לרוקן אמבטיה באמצעות כפית מזלג או... כוס?

בעשיית המצוות אין בדרך כלל מושג של 'לחצאין'. או שאדם עשה את כל המצוה או שלא עשה מאומה. לדוגמא: מצות ארבעת המינים. אם לוקחים רק אתרוג הדס וערבה בלי לולב, לא קיימנו את המצוה! וכן אם אדם תולה בפתח ביתו חצי מזוזה... לא קיים את המצוה! כך זה כמעט בכל המצוות כולן. חוץ ממצוה אחת...

מצות התשובה!

כך אומר המבי"ט. שגם עשיית חלק ממנה נחשב כבר לקיום המצוה.

ולכן, אם אשה 'הזיזה' את עצמה ואת ליבה רק מעט לכיוון התשובה, וקיבלה על עצמה דבר קטן בצניעות, והיא עומדת בו, כבר יש בידה את הזכות להתעטר בתואר של 'בעלת תשובה'.

כך שזה ממש לא כל כך קשה כפי שחושבים!

היה פעם בית חולים לחולי נפש. במקום שהו אנשים שאינם בריאים בנפשם, בדרגות שונות של חולי. יום אחד הגיע מישהו לבקר במקום וראה אדם שנראה ממש בסדר.

פנה אל המנהל ושאל: "אני מבין שאתם עושים מבחנים לאנשים, ולפיהם קובעים את רמת שפיותם, האם עשיתם מבחן לאדם הזה?"

"כן", אמר המנהל.

"וכיצד הנכם בוחנים את האנשים לראות אם הם בריאים בנפשם או לא?", המשיך המבקר להתעניין, והמנהל סיפר: "מכניסים אותם לחדר ובו אמבטיה מלאה מים, כפית מזלג וכוס, ומבקשים מהם לרוקן את האמבטיה. הצורה שבה יחליטו לרוקן את המים מעידה על רמת שפיותם".

אמר לו: "ואני מבין שהבריאים מרוקנים את האמבטיה באמצעות הכוס, ואלו שלא - משתמשים עם המזלג..."

"לא!", אמר המנהל, "**הבריאים בנפשם פשוט חולצים את הפקק שבתחתית האמבטיה!**..."

יש לאשה "אמבטיה" מלאה עוונות - עד עכשיו היא הכשילה בהופעתה החיצונית, מאות ואלפי גברים ובחורים - כיצד "תרוקן" אותה?

פשוט מאוד: עליה "לחלוץ את הפקק" - לעשות תשובה. זה הכל!

עשיית תשובה היא פעולה קלה ולא מסובכת כלל, והיא כוללת: וידוי, חרטה, וקבלה לעתיד.

נסביר איך עושים זאת:

וידוי - היא אומרת בעמידה: "אנא ה', חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך (וכאן היא מפרטת בדיוק באיזה פרט בצניעות היא חטאה: הליכה בפאה, גרביים שקופות, הליכה בחוץ מאופרת או מבושמת, חוסר ריחוק מגברים, לבישת חצאיות קצרות, חולצות מ'לייקרה' וכו')".

חרטה - היא אומרת: "אני מצטערת ומתחרטת שעשיתי זאת".

קבלה לעתיד - היא מוסיפה ואומרת: "אני מקבלת על עצמי שלא אעשה זאת יותר!!"

זוהי תשובה!

בסוף הספר, כתבנו כמה הדרכות מעשיות לתועלתך, היאך תוכלי לשמר את מה שקיבלת על עצמך בצורה קבועה מסודרת ויציבה, ואף להתקדם ולהתחזק עוד ועוד... בעזרת ה' יתברך.

אנחנו זקוקות לסבלנות גם כלפי עצמנו! הרצון הטוב לעלות ולהתחזק בצניעות, נתקל לפעמים בחולשות אופי, בשכחה, באי יציבות, ובשאר התקפותיו של יצר הרע... ואוי ואבוי למי שאין לה סבלנות עם עצמה!

פעם ראו כפרי אחד שהיה משקה את התרנגולות שלו במים רותחים.

אמרו לו: "היי, מה אתה עושה...??"

אמר להם הכפרי: "בשביל מה לי לחכות עד שהתרנגולות יטילו ביצים ואחר כך אלך לעשות ביצים קשות, כבר מעכשיו אני רוצה שהן יטילו לי ביצים קשות".

אשה בתחילת דרכה בצניעות, מצפה לעלייה מהירה... מה רבה אכזבתה שאינה מצליחה בזה... זו טעות! כי צריכים, כמו שאמרנו, הרבה סבלנות. וסבלנות זה תהליך שלוקח זמן. (שלא כמו אותו כפרי שרצה לעשות "קיצור דרך". אין כזה דבר בעבודת ה'!)

אבל עם כל הסבלנות אין לנו להשלים עם מצבנו, חס ושלום, ולההפך לאדישות. עלינו ללכת בעקביות ובנחישות ולהיות חזקות מאוד כשברצונינו להגיע לשלימות בצניעות. ואפילו אם כמה פעמים נכשלנו, בסוף מצליחים בעזרת ה' יתברך.

וכפי שאמר פעם אחד מגדולי הצדיקים: "**אם לא נהיה יותר טובים מחר מהיום, אז בשביל מה הוא המחר**???"

לאחר דקה נשפך עלי 'טוליפ'...

לאחר שקיבלת על עצמך ברצינות גמורה ובהחלטה נחושה להשתנות, ולו במשהו קטן בצניעות, את תראי בחוש איך שהקב"ה יעזור לך לא להיכשל! זאת אומרת, יהיו לך מניעות והפרעות רבות שיעזרו לך שלא ליפול שוב באותם דברים!

וכמו שסיפרה הרבנית אוריאנה:

"פעם שהיתי באחד מסופי השבוע עם הרב יוספי - אני יודעת שהוא מאוד חזק בענייני צניעות - אמרתי לו: "כבוד הרב, אני רוצה לספר לך משהו": סיפרתי לו על מישהי שבאה ממשפחה חרדית, מבית בעל שורשים חזקים, שעבדה בתור גננת בתלמוד תורה.

יום אחד אני מגיעה לשם, ואני רואה אותה לבושה בחצאית עם שסע.

אמרתי לה: "נשמה, מה זה השסע הזה?!"

היא אומרת לי: "לא, תראי, זה 25 סנטימטר מתחת לברך, ובואי נמדוד ו..."

אמרתי לה: "תשמעי, שסע אסור בכל מקרה. גם אם זה יהיה 60 סנטימטר מתחת לברך. זה לא שייך, שסע אסור שיהיה!! זו הלכה! - חבל עליך, את מקפידה בהרבה דברים, לא חבל שעל דבר כזה קטן תיפלי?"

אמרתי והלכתי.

באותו לילה אני חולמת, שהיא באה אלי בצורה לא צנועה, והיא צועקת לי בחלום: "תעזרי לי"... "תעזרי לי"... התעוררתי בבוקר, צילצלתי אליה וסיפרתי לה את החלום.

"מה את אומרת?", היא הייתה מזועזעת כולה.

אמרתי לה: "אני יודעת שאת משורש טוב, ממשפחה טובה, חבל שהחצאית עם השסע הזה תעכב אותך - לאחר 120 שנה - להיכנס לגן עדן...

היא אומרת לי: "טוב, טוב, אני לא אלבש יותר את החצאית הזאת!".

ניתקתי את השיחה.

למחרת, היא מתקשרת אלי ואומרת לי: "את יודעת אוריאנה, כשאת דיברת איתי אתמול בטלפון, הייתי עם החצאית הזו עלי. איך שסיימתי לדבר איתך, סגרתי את הטלפון. לאחר דקה, נשפך עלי 'טוליפ' - חומר מיוחד של גננות שלא יורד בכביסה... הלכה לי החצאית, זה כאילו שקיללת את החצאית שלי"

אמרתי לה: "לא! הקב"ה שלל ממך את הבחירה הזו! **כיון שקיבלת על עצמך להשתנות, בא הקב"ה ועזר לך!**!"

בת ישראל יקרה!

שובי בתשובה שלימה! שני את דרכייך לטובה! את יכולה לעשות זאת בקלות! עם מעט מאמץ ורצון טוב! בסך הכל הרווח הוא רק שלך! לא של אף אחת אחרת!!!

אשמתו של האדם אינה בזה שחוטא, הוא עומד בנסיון גדול, ומה בכוחו לעשות? אשמתו היא שאינו עושה תשובה, כיון שזה יכול לעשות בכל רגע. (רבי שמחה בונם מפשיסחא)

"אל תגידו שלא אמרנו לכן!"

דברים אחרונים לסיום

יהודה היה ה"מוח", שלמה היה איש יחסי ציבור, מן המעולים שבהם, וחצ'קל היה קושר את הקצוות. ביחד, הם היו צוות מנצח, שריחף בכל העולם והעפיל בכל פעם לפיסגה כלכלית חדשה.

שלמה היה נפגש עם אנשי עסקים ורוכש את אמונם המלא. לאחר מכן היה מציג בפניהם את יהודה שטווה מארג הברקות שעשויות היו להכניס לשותפים ממון רב, וחצ'קל המעשי, ישב ודן איתם על כל פרט ופרט, מוריד קצת פה, מקצץ מעט שם וביחד הרבה.

באותו יום, שיום שני היה, או שלישי, טסה השלישיה להונג קונג, מרכז העסקים של המזרח הרחוק, שם המתינו להם מנהליה של חברה גדולה, שהתמחתה בייצור רהיטי פלסטיק משולבים במתכת.

מיד לאחר הנחיתה נחפזו מיודעינו להימלט מבטן המטוס, וחיש קל נבלעו בלימוזינה רחבת ידיים שפלטה אותם בפתחו של בית מלון מפואר במרכז העיר.

תריסר נערי שירות זינקו לקראתם עם כניסתם המרשימה אל המלון, ונטלו מהם את כבודתם. נער שתקן הורה להם ביד מכופפת בלבן לעבר המעלית המפוארת שהובילה היישר אל הסוויטה שבמרומי בית המלון, בקומה השישים. מעלית פרטית, אך ורק לדיירי הסוויטה, לבל יאלצו, חלילה, לכלות את זמנם בחברת אנשים מן השורה.

הסוויטה? פשוט אין מילים...

כעבור מספר דקות היו השלושה שרועים על מחצלות קש אוורריות במרפסת רחבת ידיים, בעודם משקיפים על האי, אחד האזורים הצפופים ביותר בעולם, ועל מיליוני בני האדם ששעטו מכל עבר לכל כיוון מגשימים את הציווי הא-לקי "בזיעת אפך תאכל לחם".

חצ'קל, שידע פרק בהיסטוריה, החל לסקור את תולדותיו המרתקים של האי ושל מאתיים שלושים ושש האיים המקיפים אותו, אך התלהבותו גוועה עד מהרה לנוכח עיניהם העצומות של ידידיו הנאמנים.

שמש חמימה זרחה על האי היפהפה ועל סביבתו הציורית. ה"צוות" היה נתון בעיצומן של ההכנות לקראת הפגישה המכרעת. תרשימים, תזרימים, דוחות, ממצאים, סקרים, תסקירים, מאזנים, ועוד סוגי ניירות, גדשו את שולחן הקריסטל שחורץ מעשה אומן.
לאחר שעה ניצבו השלושה בפתח בית המשרדים של חברת הרהיטים הגדולה. שלמה שכנע, יהודה הבריק, חצ'קל סידר, יהודה פתח אפיק מחשבה חדש, שלמה הנהן, חצ'קל הסכים, ההונג קונגים גם כן. ובסופו של יום סוכם לשוב ולהיפגש למחרת.
מותשים, עייפים, ממוטטים, שחוקים, לאים ויגעים נכנסה השלישיה בשעת לילה מאוחרת ללובי בית המלון, הערו אל גרונם כוס מים צוננים, והזדרזו לעבר המעלית, הפרטית כמובן.
"אסקיוז מי, סר". סליחה אדוני. הדובר היה מנהל בית המלון, כך הם למדו מן התג שעל דש חליפתו. הוא דיבר והם סירבו להאמין. אט אט הם הפנו את מבטם לעבר החדרון ששימש לאכסון מדיהם של פקידי הקבלה, והבחינו במזרונים שאודותם שח המנהל.
תקלה. תקלה חמורה. המעלית הפרטית שבקה חיים. למען האמת, שח מנהל בית המלון תוך כדי קידה עמוקה, אירע לכם נס! לפתע פתאום צנחה המעלית מן הקומה הארבעים. אילו היה מאן דהו בתוכה, הוא כבר לא היה. תקלה. מעלית אחרת אין, המשיך המנהל, אתם יודעים, לסוויטה יש מעלית פרטית.
חצ'קל ניצב בפה פעור, יהודה גירד את פדחתו, ושלמה השתדל להביט בנימוס בהונג קונגי המבוהל, אשר קד והשתחווה בפניהם לסירוגין, בעוד צבע פניו מחוויר והולך בהתאם לתגובת השלישיה.
שלמה הנהן, חצ'קל הנהן, יהודה הנהן. עולים. עולים לקומה השישים. לא לנים בלובי. אנשי עסקים מכובדים ישנים בחדר שלהם. נקודה. אם יש צורך להתאמץ הם יעשו זאת. תוך חמש דקות הם התארגנו לעליה המפרכת, השילו מעליהם כל חפץ מיותר, חליפות חגורות, עטים וניירות, ובלחיצת הידיים המשותפת טרם היציאה לדרך, מול עיניהם המעריצות של מנהל בית המלון וצוות עוזריו, הציע יהודה, כי כדי להסיח את הדעת מן הטיפוס המפרך, כל אחד מאתנו יעסיק את רעיו עשרים קומות, שליש הדרך. רעיון יפה.
תתחיל אתה חצ'קל, פנו אליו השניים, בעודם מטפסים במדרגות הקומה הראשונה.
אתמול התחלת לספר על הונג קונג, זה דווקא היה מאוד יפה, אה, נו, נו, דבר, דבר.
הם היו בקומה החמישית, כשחצ'קל תיאר לפרטיה את מלחמת האופיום, שהובילה להשתלטות הכתר הבריטי על הונג קונג. נתחים נתחים נפלה הונג קונג לידיהם, המשיך

חצ'קל בקומה האחת עשרה, והכל בשל העשרים ואחת אלף תיבות אופיום שנשרפו בעיר גואנגז'ו...
הקומה העשרים.
יהודה.
את עשרים הקומות הבאות הם לא היו צריכים לעלות. הם התגלגלו אותם מצחוק. יהודה היה איש סיפורת מבטן ומלידה. הוא ידע לתבל מעשיות בהומור ממולח, להכניס את השומעים לאווירת הסיפור, עיירה, כפר, תחנת רכבת, או בית משוגעים, לדבר בשטף ולעצור לפתע. שקט היה משתרר בחדר, ובבת אחת נפרץ סכר פיותיהם של המאזינים. הם הבינו.
בקומה השלושים ושמונה הם קרסו תחתיהם. תחנת ביניים. עצמותיהם איימו להתפרק, פרקי איבריהם זעקו לעזרה, וכפות רגליהם נילושו עד דק.
יהודה הנהן, חצ'קל הנהן, שלמה הנהן, קמים. ממשיכים.
הקומה הארבעים.
שלמה.
אני אספר לכם מעשיות שהסתיימו בכי רע. צחקנו די, בטני כואבת, כעת נעסיק את מחשבתנו בהרהורים נוגים אודות בישי מזל, שמאומה לא עלה בידיהם. בקומה הארבעים וחמש הוא סיים לספר להם על אסיר עולם אשר הזדמנות פז גלגלה את החפירה לידיו. בלילה התחיל האסיר לכרות מנהרה אל החופש. אט אט גדלה המנהרה, הוא דחק בה את ראשו, את פלג גופו העליון, וכעבור זמן לא רב נבלעו מנעליו במנהרה. כל הלילה הוא חפר ללא הרף, החופש. הנה, הנה, האדמה רכה, הוא מסיים את המלאכה. נרגש ועולז הדף האסיר את העפר שמעליו וגילה לאכזבתו, כי הוא חפר את המנהרה בסיבוב אל תוך חדרו...
איי, איי, איי ביש מזל שכזה, נקוותה דמעה קלילה בזווית עינו של חצ'קל, ושלמה החל לתאר את דמותו הרב גונית של גנב העיירה שיום אחד החליט להב... טוב, לא משנה.
קומה חמישים ושבע.
קומה חמישים ושמונה.
קומה חמישים ותשע.
דלתות הסוויטה קרצו להם בשבעים עיניים. הידית הזוהרת המתינה, התחננה, שילחצו עליה ויפתחו בעזרתה את הדלת. יהודה, חצ'קל ושלמה נשפו עמוקות ופלטו אט אט את האוויר בתחושת הקלה וסיפוק, ולפתע, פניו של שלמה התכרכמו.
מורי ורבותי, אמר ביובש. שכחתי לספר לכם את הסיפור האחרון בסדרת בישי המזל.

השתגעת? זעקו יהודה וחצ'קל כאחד. בוא נעלה כבר לקומה השישים, מי צריך עכשיו סיפורים.
אני מתעקש לספר.
הם כבר ידעו, שעם שלמה לא מתווכחים.
הסיפור האחרון קצר מאוד, אבל עצוב עוד יותר, אמר והשתתק.
נו, ספר כבר.
חברי היקרים... הסיפור האחרון הוא עלינו!!!
מה???
תנו לסיים, נזף בהם. העפלנו כברת דרך ארוכה, מתוך אתגר, דבקות במשימה וגיבוש חברתי. הוכחנו לעצמנו ולאחרים, כי אנשים אמיצים ושאפתניים אנחנו, וכצוות, אנו מסוגלים לכל דבר.
נו.
אנו גאים בהישג שזכינו בו בזכות עמידתנו במטרה ואי כניעתנו בפני כל מעצור או מכשול, אך צר לי לבשר לכם, כי...
נו...
...שכחנו למטה את ה... מפתח!!!
מההההה???
באותו לילה הם ישנו על הרצפה.
אשה נפנית והולכת לבית עולמה זקנה ושבעת ימים. באמתחתה כ-2,692,569,600 שניות, 44,876,160 דקות, 747,936 שעות, 31,164 ימים, 4,452 שבועות, 1,113 חודשים, בסך הכל 90 שנה!!! 90 שנה בהם היא עלתה והתקדמה בחייה האישיים עוד 'קומה' ועוד 'קומה'... - שיחקה, למדה, עבדה, התחתנה, הקימה בית למופת, גידלה ילדים, חיתנה אותם, זכתה לנכדים, לנינים, ואף לכמה צאצאים - מילאה את כל 89 'קומותיה' בהרבה מאוד מצוות ומעשים טובים... עד שהגיעה ל'קומה' האחרונה - קומה '90' - בה הגיעה זמנה להיפרד מהעולם.
בראש זקוף וברוח מרוממת היא צועדת לעלמא דקשוט - לעולם האמת, מובילה אחריה את שיירת ימיה, שבועיה, חודשיה, שנותיה, מעשיה ויוזמותיה.
אך... לפתע, השיירה עוצרת, ובת קול מהדהדת:
ר-ג-ע. . . ר-ג-ע . . .
ה-א-ם ה-ק-פ-ד-ת ל-ש-מ-ו-ר ע-ל צ-נ-י-ע-ו-ת-ך ? ? ?
ה-ב-א-ת א-י-ת-ך א-ת ה-מ-פ-ת-ח ל-ג-ן ע-ד-ן ? ? ?

יאמרו לה: נכון! הכל טוב ויפה! - 'טיפסת את כל ה-90 קומות' שלך בצורה יוצאת מן הכלל! - היית אשה טובה, אשה נחמדה, שומרת תורה ומצוות, מתפללת, בעלת מידות טובות וגומלת חסדים, אבל המפתח... בלי מפתח אי אפשר להיכנס, הכל יודעים זאת. אוי ואבוי!... מה יהיה עכשיו...? איזה צער איום ונורא!...

כמה שתבקש בכל ליבה... כמה שתתחנן על נפשה... כמה שתבכה בדמעות שליש... כמה שתצרח מרוב צער... כמה שתיילל מרוב מרירות... **כלום לא יעזור לה!!! היא תשאר תקועה 'בקומה ה-90'!!! כי להיכנס לגן עדן לא יתנו לה!!!**

מייסד מפעל המכוניות הידוע, היה הנרי פורד, מי שמוכר לנו בתור בעליה של חברת המכוניות האמריקנית "פורד". הוא מדורג באחד המקומות הראשונים באצולת העשירים של אמריקה.

באחת מחופשותיו יצא האיש לטייל בקרבת בית המלון המפואר שבו התאכסן והגיע לשפתו של נהר אחד. הוא מטייל להנאתו, ופוגש בדייג הניצב על אחת מגדות הנהר וממתין בכליון עיניים לדג שיעלה בחכתו. פורד ניגש אל הדייג ושואלו למעשיו.

הדייג התקומם - קמעה למשמע השאלה: "מה הפירוש מה אני עושה? הרי אני דייג...!" אבל פורד ממשיך לשאול: "וזה מה שאתה עושה כל היום?! יושב ליד הנהר וממתין שיגיעו דגים?!"

והדייג בשלו, לא מבין בדיוק מה רוצה ממנו האיש המעונב, "כן, זה מה שאני עושה כל היום. אולי תואיל בטובך לספר לי, אדוני הנכבד, מה אתה עושה במשך היום...?"

עכשיו הגיע תורו של פורד לתאר את סדר יומו, וכיון שזחה עליו דעתו והאווירה בנהר הייתה מתאימה לכך, החל לפרט בפני הדייג הפשוט את מעשיו כיושב ראש מפעל המכוניות המשגשג. לאחר שתיאר ותיאר והאריך לספר על מצבו הכלכלי המצויין של המפעל שהוא עומד בראשותו, שאלו הדייג: "וכי למה לך להתאמץ כל כך בייצור מכוניות?"

הנרי פורד השיב בנימה של לעג: "וכי כזה בור ועם הארץ אתה, שאינך מסוגל להבין שכאשר מייצרים מספר כה גבוה של מכוניות בשנה, הכסף זורם אל הכיס!"

אבל הדייג אינו מתכוון להרפות: "ומה תעשה בכסף?"

פורד חשב שהוא מתפוצץ... הוא ידע שדייגים הם לא הכי חכמים, אבל לא תיאר לעצמו שמדובר בדייג סכל כל כך...

"איני מבין את שאלתך, וכי חסר לי מה לעשות בכסף?! אני רוכש לי את הווילה היפה ביותר, קונה גם מטוסים פרטיים, יש לי ספינות משלי, אני נוטע בחצר ביתי את גינות הנוי היפות ביותר בעולם, ועוד ועוד..."

"ומה תעשה אחרי שיהיה לך את כל הדברים הללו?", שאל הדייג.

פורד: "אז אוכל להתיישב סוף סוף בנחת ובשלווה ולהיות רגוע בעולמי..."

"אבל גם אדם רגוע צריך לעשות משהו", אמר הדייג. "הלוא תודה לי, אדוני, שאי אפשר לשבת סתם כך כל היום ולהיות רגוע, מה תעשה אז, באותם זמנים רגועים...?

פורד נעשה מהורהר לרגע, ואחר כך השיב: "אתה צודק, המטרה הסופית שלי היא שאחרי ששיג את כל זה, אוכל לישב בשקט ובשלווה ליד הנהר, ו... לדוג דגים!"

חייך הדייג הפשוט לעברו ואמר: "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר! אתה עושה את כל הדרך הארוכה - הארוכה הזו כדי להגיע בסופו של דבר אל הנהר ולדוג דגים, אם כן מדוע הינך מתפלא שאני מעדיף לדלג על כל התהליך המייגע שלך ולהגיע מיד אל הנהר ולדוג דגים...?!".

בת ישראל יקרה!

כדי להגיע למנוחה הסופית שאליה הכל מייחלים - הלוא היא המנוחה בעולם הבא - את יכולה לזכות כבר כאן בעולם הזה על ידי עצם הקפדתך על צניעותך.

יש בידך לקצר את הדרך, יש בידך לדלג על כל התהליך המייגע ולזכות לעולם הבא בצורה הפשוטה והטובה ביותר...

חבל שכל כך תתייגעי ותתאמצי כאן בעולם הזה לצבור עוד ועוד מצוות ומעשים טובים... ואחר כך כשתגיעי לעולם האמת תצטרכי לחזור שוב לעולם הזה ולסבול עוד הפעם את כל היגיעה, העמל, הצער, והטורח... לא כך?!

בתור דוגמא: דמייני לעצמך, שהלכת מהבית שלך לתחנת האוטובוס כשאת עמוסה במזוודה גדולה ובכמה תיקים... ואת מחכה בתחנה לאוטובוס, ביום קייצי חם ולוהט, קרוב לשעה...

לאחר שהאוטובוס מגיע סוף סוף, את מבקשת מהנהג שיפתח לך את תא המטען.

את מתחילה להעמיס את המזוודה ולסדר את התיקים בתוך תא המטען... ולאחר מכן את נכנסת לאוטובוס והנהג מתחיל לנסוע...

לאחר כמה תחנות, מבקש ממך הנהג לשלם. את פותחת את התיק ומוציאה את הארנק. והנה את מגלה שחסר לך רק... שקל אחד!

את אומרת לנהג: "סליחה, אבל חסר לי רק שקל אחד"... הנהג אומר: "אני מאוד מצטער, אבל זה לא אשמתי"... הוא מבקש ממך בנימוס לרדת בתחנה הקרובה (שהיא בעצם כבר התחנה ה-7 שלך מהבית).

הוא עוצר, פותח את תא המטען, ואת מתחילה להוציא את המזוודה הגדולה ואת כל התיקים שהעמסת... וכך את מתחילה לצעוד בחזרה כברת דרך ארוכה, כשאת גוררת אחרייך את המזוודה... והתיקים מונחים על גבך, בחום הלוהט, כשכולך עייפה ונוטפת זיעה... אל עבר ביתך, כדי לקחת בסך הכל רק עוד שקל אחד נוסף...

מה תהיה ההרגשה שלך באותו רגע? מה תהיה גודל האכזבה? נשאיר זאת לדמיון...

כל התיאור הזה הוא כאין וכאפס לעומת התיאור הבא:

דמייני לך שעלייך לחזור ולעבור שוב את... כל 90 שנות מסלול חייך!!! מהתחלה

תינוקת בעריסה...

תינוקת במעון...

ילדה בגן חובה...

ילדה בכיתה א'...

נערה בתיכון...

בחורה בסמינר...

שידוכים...

חתונה...

ילדים...

לחתן אותם...

סבתא לנכדים...

ימי הזיקנה...

טיפולים...

בית אבות...

יום המוות...

כולם מלווים אותך לדרכך האחרונה, אל עבר בית הקברות...

ואת, בתור נשמה, נוסקת לך גבוה גבוה אל שמי מרומים...

עד שאת מגיעה אל אולם גדול...

שם את מתייצבת כדי להישפט בפני בית דין של מעלה...

דייני בית הדין עוברים על "תיק" החיים שלך ורואים שאת היית לקויה מאוד מאוד בצניעות... לאחר שהם מתייעצים ביניהם מה לעשות במקרה שלך, הם מחליטים לבסוף ש...

עלייך שוב להתחיל את **הכל!!! מהתחלה!!! - לחזור שוב פעם על כל התהליך הארוך והמייגע הזה**...

נו, עכשיו מה תהיה הרגשתך?

מן הסתם קצת קשה יותר מלשכוח שקל אצל הנהג באוטובוס...?

איזו אכזבה נוראה... אי אפשר פשוט לתאר זאת במילים!!!

כבר מעכשיו! (כן כן, מעכשיו!) בידייך לקצר ולחסוך מעצמך כל כך הרבה צרות סבל ויסורים, על ידי שתקפידי על צניעותך!!! - גם אם קצת קשה לך, גם אם את לא כל כך מוכנה לזה - אל תתעצלי!! אל תעשי את שטות חייך!! משלמים עליה אחר כך הרבה והרבה מאוד!!

לפני למעלה מ-25 שנה, הייתה אשה אחת בארצות הברית, אשה מאוד מאוד עשירה, שאהבתה הגדולה הייתה ל... צה"ל! - "צה"ל שלי, חיילים שלי", כך הייתה כל הזמן אומרת. והיא לחיילים שלה תרמה עשרות מיליוני דולרים במשך השנים!!! המסכנה הזו הייתה בטוחה שכל גרוש שהיא משקיעה שם היא תקבל עולם הבא.

היא הגיעה לגיל 60 ועשו לה מסיבת הפתעה במשרד הבטחון. הביאו אותה הנה ארצה, ועשו לה כבוד גדול עם כל "הגדולים"; עם הנשיא, עם ראש הממשלה, הרמטכ"ל, אלופים, שרים וחכי"ם... ומי לא? אחרי כן עשו לה סיור במחנות צה"ל שונים כדי להראות לה: 'בואי תראי מה עושים עם הכסף שלך'.

הביאו אותה לחצור והראו לה מטס של מטוסי קרב שונים שתראה כל מיני ביצועים...

הביאו אותה לאחד הנמלים (של אשדוד או חיפה) והראו לה ביצועים של צוללת...

הביאו אותה אל מחנה שריון והראו לה ביצועים של טנקים שונים...

ו..."הדובדבן שבקצפת", זה היה בסוף הסיור, הביאו אותה אל קורס קצינים כדי להראות לה איך החיילים שלה - צה"ל שלה, מתאמנים.

היא רואה את החיילים ביום קיץ לוהט, עם חגור מלא, 40 קילו עליהם, כשמאות מכשולים פזורים בשטח מלא באבנים ושוחות... והם מתרוצצים בין כל המכשולים... קופצים מעליהם... ואחר כך נופלים ומזדחלים כשזיעה שוטפת את פניהם מרוב מאמץ... וככה הם עוברים מסלול ארוך של כמה מאות ואלפי מטרים. כשהגיעו

החיילים המותשים לסוף המסלול, הם היו "גמורים", ומרוב עייפות ומאמץ הם קרסו תחתם על הריצפה ונשכבו עליה...
החזירו אותה למשרד המנכ"ל ואז שר הבטחון שואל אותה: "נו, סבתל'א, נהנית?"
הסבתא מתמוגגת מנחת: "איי איי... משהו משהו... ממש נפלא... אבל את יודעים מה, החיילים האלה אני כל כך אוהבת אותם, אני מוכנה לתרום לכם עוד מיליון דולר, אבל... בבקשה, אם לא קשה לכם, אני מאוד מאוד רוצה שתיישרו להם את השטח!..."
שלושה ימים התקשורת "חגגה" על הסבתא הטיפשה, שלא הבינה שאם אני רוצה לחשל חייל אני חייב להעביר אותו דווקא במכשולים קשים ומסובכים! ולא במשהו אחר! כדי שבבוא העת, אותו חייל יהיה מסוגל לעמוד במאורעות הקרב בזמן אמת.
גם אנחנו צוחקות על אותה סבתא... אבל שלא בצדק! - וכי איננו דומות לאותה סבתל'א טיפשה? **מנסות כל החיים** "**לסדר**" **את** "**השטח**" **אלינו**, במקום שנתאים אנחנו - את עצמנו - לשטח"...??!!
האם איננו עושות זאת מדי יום ביומו??
במקום שנגיד - "כן! אני מוכנה להתמודד עם החברה. כן! מה יש, אז מה אם קשה לי קצת? זה סיבה שאני אסוג אחורנית ולא אעשה את מה שמתבקש ממני?! מה, אני כזאת חלשת אופי שלא יכולה לקיים את מצות בוראי ולהיות אשה צנועה?! אז מה אם החברה בחוץ לא כל כך "מעודדת ומפרגנת" וכולן שם הולכות ההיפך ממה שצריך להיות?? זה צריך להיות אכפת לי??? זה צריך להפריע לי להיות נאמנה לבורא עולם!!!???" - אנו בוחרות להתעלם ולהמשיך הלאה בשגרת החיים. למה? כי הכי קל לסדר את "השטח" אלינו ולא להתמודד עם המציאות!!!
וזה פלא גדול...
כי לעזור לאמא בעבודות הבית, לעשות שיעורים, ולשמור על האחים הקטנים...
זה לא קשה?
להיות תלמידת סמינר, להגיש עבודות, לערוך פרויקטים, וגם לעבור מבחני חוץ...
זה לא קשה?
להתרוצץ בין השדכניות, להיפגש, להכיר את המשפחות, לחפש אולם, להתחתן...
זה לא קשה?
לחפש מקום מגורים, למצוא דירה, להתחייב על משכנתא ושכירות, לשלם בזמן...
זה לא קשה?
למצוא מקום עבודה, לקום כל יום ב-6:00 בבוקר, להספיק את האוטובוס...
זה לא קשה?

ללדת ילדים, להאכיל אותם באמצע הלילה, לחתלם, לקלחם, ללכת איתם לרופא... זה לא קשה?
לתקתק בית, לבשל אוכל, לפנות את הכלים, להעביר שטיפה וניגוב בבית ולנקות... זה לא קשה?
לכבס, לתלות, לקפל, לסדר בארונות, לארגן את הבית, לצאת לקניות ולסידורים... זה לא קשה?
ובכל זאת... יש איזו מישהי שאינה עושה זאת? לא! כולן עושות! בלי להתלונן ובלי לקטר!
למה? כי זו מציאות החיים! אי אפשר אחרת...!
אם אנחנו לוקחות על עצמנו כל כך הרבה מטלות קשות בחיים, למה כשזה מגיע לצניעות אנחנו נעצרות בטענה שזה קשה לי ואין לי כוח??
למה אנחנו מבינות בצורה כל כך פשוטה וברורה, שלהקים בית, להתחתן וללדת ילדים, על אף הקושי הצער והטורח שבדבר, צריכים לעשות זאת כיון שזו מציאות החיים, ואילו בצניעות (שאין מציאות חיים גדולה יותר ממנה) לא מבינים זאת וצריכים הרבה הסברים ושכנועים??
מדוע בעניינים אחרים, אין לנו בעייה להתאמץ ולעמול קשה, ואילו בצניעות מתייאשים מהר מפנים את הגב מעקמים את האף, ולא מוכנים להשקיע טיפת מאמץ??
איך זה, שמשקיעים בבית, בריהוט, בכלים, בביגוד ובשאר דברים שהם בסך בכל זמניים וחולפים (לא שמענו על אף אחת שלקחה איתה לקבר דבר אחד מכל מה שהשקיעה כאן), ואילו בצניעות, שעל ידה זוכים לאושר ושמחה בעולם הזה, וגם לעולם שכולו טוב לנצח נצחים במדריגות הכי גבוהות שרק ניתן לשער, לא משקיעים שום דבר...??
מה פתאום נשים ובנות עושות דיאטה, "מענות" את עצמן ומתנזרות מעוגות, מממתקים, מדברים מטוגנים, ממזון עתיר בקלוריות, ובקושי אוכלות (חיות כל היום רק על חסה ופריכיות אורז) ועוד מוסיפות להקשות על עצמן והולכות להתעמל ולעשות הרבה הליכות?
ויש גם כאלה שמוכנות להסתכן ולעבור קיצור קיבה באלפי שקלים (מורידים להן 80% מהקיבה) והן מקבלות, בנוסף, גם טיפולים פסיכולוגים, כיון שזה גורם לעיתים לבעיות נפשיות?
וכל זה למה? רק כדי שהגוף שלהן יהיה בריא והן תראנה רזות בסך הכל רק למספר מצומצם ומוגבל של שנים ותו לא, (כי בגיל 40 פלוס, הגוף מתחיל לבגוד! כבר מתחילים להרגיש כאבים בגב ובשאר מקומות בגוף, סובלים מכולסטרול, מסוכר, מלחץ דם, מסתימת עורקים וכו' וכו').

ואילו את הצניעות הכל כך יקרה, שהיא נותנת בריאות וכוח לנשמה, לאחר 120 שנה, לאין סוף של שנים, נשים ובנות מזניחות זאת ולא מטפלות בעצמן בנקודה הזאת...?? למה???... מה ההבדל???...

נכון! אנחנו מכירים את המציאות הכואבת! הנסיונות שישנם היום בצניעות מאוד מאוד לא קלים - ובפרט מה שקורה היום בתקופתינו - אבל זה לא סיבה, חלילה, להתייאש ולהרים ידיים!!! כמו שבשאר דברים אנחנו מפעילות מאמץ ומשתדלות מאוד... כך בדיוק אותו דבר - לא פחות - עלינו לעשות לגבי הצניעות שלנו!!! משום שבנפשנו הדבר!!!

אולם עדיין יש הבדל, בין מאמץ בצניעות לבין מאמץ בדברים אחרים...

בעוד שבצניעות, ככל שהשתדלת! ככל שהתאמצת! ככל שטרחת! וככל שהשקעת! להיות צנועה לכבוד הקב"ה, את מקבלת שכר על כל טיפת מאמץ והשקעה!!! - כי כך בפירוש אמרו לנו חכמינו: "לפום צערא אגרא" ("לפי הצער והקושי, כך הוא השכר"). ומה גם שהנסיון מראה, שהצער והקושי בצניעות, הינם בסך הכל זמניים וחולפים בסופו של דבר.

בשאר דברים זה לא כך! (מה שהשגת השגת, ומה שלא לא. אף שניסית וטרחת מאוד מאוד).

פעם יצאו חכם אחד והתלמיד שלו לטייל קצת בעולם. הם הגיעו לאחד הכפרים הנידחים.

הם רואים למולם בית עזוב ורעוע, כשזוג הורים עלובים למדי גרים בו עם ילדיהם המוזנחים והמורעבים...

החכם פנה אל האבא ושאל אותו: "איך אתם מתפרנסים פה בכפר?"

אומר לו האבא: "יש לנו פרה אחת שנותנת לנו כל בוקר חלב. חלק מהחלב אנחנו שותים, חלק עושים גבינה, ואת הנותר אנחנו מוכרים. בכסף שאנחנו מקבלים אנו קונים קצת לחם ביצים וירקות... וזהו!". הודה לו החכם על ההסבר, ונפרד ממנו לשלום.

לאחר שעזבו את הבית... פונה החכם לתלמידו ומצווה אותו כך: "כשיגיע הלילה, אני רוצה שתלך ותגנוב מהם את הפרה. קח אותה לצוק שליד הבית, וגלגל אותה משם!"

התלמיד נחרד מאוד למשמע הדברים. הוא אמר לחכם: "מה פתאום! אני לא מסוגל! הפרה הבודדת הזאת, היא בעצם, מקור הפרנסה היחיד שלהם! איך אתה מבקש ממני לעשות כזה דבר?? זה לא שייך... אני לא יכול..."

אומר לו החכם: "סמוך עלי! תעשה את זה, עוד הלילה!".

בלילה מגיע התלמיד ונכנס לרפת בשקט בשקט... הוא ניגש לפרה ומשחרר אותה. הוא מוביל אותה לכיוון הצוק. ואז... בבת אחת הוא דוחף את הפרה ממרומי הצוק...
הפרה המסכנה נופלת ומתרסקת.
מאז אותו מקרה, התלמיד היה בסיוטים. המראה הזה לא יצא לו מהראש.
הוא כל כך התחרט ובכה: 'למה?? למה עשיתי את זה??! למה הרגתי אותה...?! הלא היא הייתה הפרנסה של אותה משפחה אומללה...???'
שנים עברו. והתלמיד ממשיך עדיין לייסר את עצמו מידי פעם... 'איך עשיתי את זה להם???'
עד שיותר כבר לא יכל לסבול את המחשבות הללו שרדפו אותו כל פעם והעיקו על מצפונו... הוא קם ועשה מעשה! - הוא חזר חזרה לאותו כפר וחיפש את אותו בית, עד שלבסוף מצא אותו! אך הפעם הכל היה נראה אחרת...
הבית היה משופץ, נראה הרבה יותר טוב מהפעם הקודמת. ההורים נראו כאנשים מכובדים וחשובים. וגם הילדים היו ניראים הרבה יותר טוב, בריאים ושמחים לבושים יותר יפה.
התלמיד המשתומם ניגש אל האבא ושאל אותו: "שלום! אתה זוכר אותי? הייתי פה אצלכם לפני כמה שנים ואני רואה שמאז התקדמתם לטובה... מה קרה?"
אמר לו האבא: "תראה, אתה זוכר שהייתה לנו פעם פרה?"
"כן", השיב התלמיד והלב שלו התחיל לרעוד.
"ובכן, הפרה שלנו לילה אחד ברחה מהרפת ונפלה בטעות מהצוק (הוא לא ידע שהתלמיד דחף אותה). בבוקר אני ואשתי קמים ומגלים שכל מקור הפרנסה שלנו נעלם בבת אחת!! - בלית ברירה, נאלצנו לחפש אפיקים אחרים. מצאנו חברים חדשים, מצאתי עבודה חדשה וגם אשתי, עד שלאט לאט נפתח לנו המזל בצורה הרבה יותר טובה ומאז מצבנו רק הלך והשתפר עוד ועוד... עכשיו, במבט לאחור, אנחנו שמחים שאיבדנו את הפרה, כי אם היינו ממשיכים להתפרנס ממנה, לא היינו מגיעים לפרנסה טובה יותר ממה שהגענו עתה".
התלמיד שמע את הדברים וכמעט התעלף... רק עתה הוא תפס והבין עד כמה צדק אותו חכם!
לכל אחת מאתנו יש את ה"פרה" הפרטית שלה (מי יותר ומי פחות) - "**פרה**" ראשי תיבות: **פ**'אות טבעיות, **ר**'יח בושם, **ה**'תקשטות בתכשיטים. או, **פ**'ריצות, **ר**'אוותנות, **ה**'תבלטות. והיא מרגישה שבלעדי הפרה היא לא יכולה! 'אל תקחו לי את "הפרה" שלי!'

זה "החיים" שלי - "אני אוהבת ללכת קצר, צמוד, נעלי עקב גבוהות עם פאה גולשת לבושה בצורה עדכנית"... בלי "הפרה" אני אמות!"
אבל אז מגיע החכם ואומר לה: "קחי את "הפרה" שלך - את כל המראה והלבוש המודרני והצעקני שלך... "וגלגלי" אותה מהצוק! - לכי מעתה בצניעות כפי רצון הבורא ברוך הוא, ואז תגלי עולם חדש!!! אז תגלי ותראי בחוש, איך עד עתה חיית בדמיונות וסתם היית מקובעת במחשבתך. מי יודע, אולי החיים שלך - האמיתיים - מתחילים דווקא מהרגע הזה??"
לכי על זה... **שווה לך לנסות!!!**
הבעל שם טוב הקדוש, אומר על הפסוק: "וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר ציוה ה'", שהחכמה בעבודת ה' היא לעשות!
גנב זה לא מי שיודע לגנוב אלא מי שגונב בפועל!
צבעי זה לא מי שיודע איך לצבוע אלא מי שצובע בפועל!
אשה או בת נחשבת לצנועה רק אם היא הולכת בצניעות בפועל! כמו שה' רוצה.
מספרים שהיו פעם שלוש אימהות שחזרו ביום קיץ חם ולוהט, עייפות וסחוטות משאיבת מים מהבאר, כשהן סוחבות בידיהן דליים כבדים מלאים במים תוך כדי שהן מפטפטות ביניהן.
לפתע אמרה אמא אחת בהתפעלות: "תראו את הבן שלי, תראו איך שהוא יודע לרקוד ולקפוץ מכאן לשם... בכזאת זריזות... כמה נפלא".
ואכן, בנה של אותה אמא הראה לכולן איך הוא יודע לרקוד יפה ואיך הוא עושה כל מיני פעלולים שונים...
האמא השניה אמרה: "תראו תראו את הבן שלי, איך שהוא יודע לשיר... ממש זמיר... איזה קול מתוק וערב... תענוג לשמוע אותו".
הבן מיד נעמד למולן והשמיע את קולו הערב למרחקים... בקול רם ענוג ומסולסל...
אולם האמא השלישית שתקה ולא אמרה דבר.
הבן שלה, ללא אומר ודברים, מיד ניגש אל אמו ופשוט לקח ממנה את אותם דליים כבדים וסחב אותם עד הבית.
לומדים מכאן: **שיש לעשות! ולא לדבר!**
היה פעם בעל רכב שנסע בשעת הצהריים בכביש סואן.
לפתע, ללא כל סיבה, עצר את רכבו באמצע הכביש ובכך גרם לפקק נוראי שמשתרך אחריו. לאחר דקה... פקעה סבלנותם של הנהגים והם החלו לצפור לבעל הרכב שיתניע כבר את רכבו וישחרר אותם מן הפקק...

הנהג - כששמע את מקהלת ה"צפירות" שצופרים לו מאחורה, הוציא את ראשו בכעס מן החלון וצעק לעברם: "מה יש? מה קרה לכם? שמעתי, תפסיקו כבר לצפור!"
לאחר שתי דקות של המתנה לנהג שימשיך לנסוע, המשיכו הנהגים לצפור לו.
והוא ממשיך בשלו: "שמעתי שמעתי, די! מספיק כבר!"
שוב הם מחכים בסבלנות עוד מספר דקות... כדי שסוף סוף יזוז ויפנה להם את הדרך... אך לא!
הנהגים חזרו לצפור לו שוב ושוב בכעס גובר והולך...
הנהג איבד את הסבלנות: "מה, אתם לא מבינים??! אלף פעם כבר שמעתי את הצפירות שלכם!! תפסיקו כבר...!!"
כל הנהגים הפסיקו לצפור, הם הוציאו את ראשם מהחלון וצעקו לעברו בחמת זעם: "טיפש שכמוך! מה זאת אומרת שמעתי...? מצפים ממך שתזוז! תיסע! תתקדם הלאה! לא מספיק שתשמע אלא שתזוז הלאה... מה, אתה לא מבין???"
זה בעצם מה שאנו באים לומר...
הספר שלפניך נכתב אך ורק עבורך! אנו ממש מבקשים ממך: אל תקראי את הדברים בקריאה שטחית רדודה ויבשה! תקראי את הדברים **בשפת הלב**! שהדברים לא יכנסו רק לעיניים אלא **שיחדרו גם ללב**! **שיזוז משהו בפנים**!
לצעוד קדימה, להתקדם, אפילו במשהו קטן אבל לעשות איזה משהו. לא להישאר באותו מקום! אפשר להתחיל בקבלה קטנה, כמו להעלות את עובי הגרביים או לסגור את פתח הצואר וכיוצא בזה משאר הדברים המפורטים בסוף הספר, ולהמשיך כך עד שבמשך הזמן, בעזרת ה', תוכלי לקיים את כל ההלכות כולם!
אומרת התורה הקדושה: אחת הקללות שתהיינה זה, שיהיה מצב כזה שאדם ימשש בצהרי היום ולא יראה כלום כמו עיוור שהולך באפילה. כך כתוב בפסוק: "והיית ממשש בצהריים כאשר ימשש העיור באפילה".
ועל כך מספרת הגמרא: "אמר רבי יוסי, כל ימי הייתי מצטער כדי להבין מה כוונת הפסוק "כאשר ימשש העיוור באפילה", וכי מה זה משנה לעיוור אם הוא הולך ברחוב ביום או בלילה? הרי במילא הוא עיוור ולא רואה כלום??
עד שפעם אחת הלכתי באישון לילה ואפילה וראיתי עיוור שהולך עם אבוקה (נר גדול) בידו.
שאלתי אותו, בשביל מה אתה צריך ללכת עם אבוקה ביד הרי אתה במילא לא רואה כלום?

אמר לי העיוור, נכון! אבל כל זמן שהאבוקה בידי, בני אדם רואים אותי ומצילים אותי מכל מיני מכשולות ומשאר דברים המזיקים".
אז הבין רבי יוסי למה התכוונה התורה באומרה: "העיוור באפילה" - שיש בעצם שתי סוגי עיוורים:
יש עיוור שהולך באפילה אבל עם אבוקה ביד, שאז יש לו סיכוי להינצל ולא ליפול.
ויש עיוור שהולך באפילה ללא אבוקה, שאין לו שום סיכוי להינצל מכיון שהוא לא רואה איך שהוא הולך... וגם אחרים אינם רואים אותו... וממילא אינם יכולים לעזור לו שלא ייכשל.
הקללה של התורה - והיית ממשש בצהריים כאשר ימשש העיוור באפילה - מתייחסת אל הסוג השני, שהוא חמור יותר.
ובנוגע אלינו...
יש נשים ובנות, שהן בגדר "עיוור באפילה", הולכות איך שבא להן בלי "לעשות חשבון" להקב"ה, לגדולי ישראל, ולהלכה שאסרו במפורש את פאות זמנינו... את האיפור את הבושם והתכשיטים... את החצאיות הקצרות... את החולצות הנצמדות... את הגרביים השקופות... וכשאיזו מישהי כביכול "מעיזה" לדבר איתן או לרמוז להן על כך, הן "מעקמות את האף" בתחושת סלידה ומיאוס ושמות "פס" על הדברים בצורה מאוד מזלזלת ומחפירה...
אותן נשים ובנות מוגדרות לעת עתה כמקרה "אבוד", ואנו מתפללים עליהן שהקב"ה יזכה אותן לראות את האמת הכל כך פשוטה, ושתזכנה לשוב אליו בתשובה שלימה ואמיתית!
ומצד שני...
ישנן נשים ובנות, שפשוט לא יודעות שכך אסור ללכת בחוץ לעיני זרים, והן בתמימות, ממש בתמימות, נכשלות בכך עקב אי ידיעה... וכל מה שצריך זה רק לפקוח להן את העיניים. להראות להן, וללמדן, מהי צניעות אמיתית וכיצד ניראות אמא ובת יהודיות כשרות וצנועות.
והן, מצידן, באמת מוכנות לשמוע, להקשיב, ואף להשתנות...
לאותן נשים ובנות חובר במיוחד הספר הזה, וזאת במטרה אחת בלבד:
לשלוח להן את אותה "אבוקת אור" שתאיר להן את "החשיכה" הנוראה ששורה היום בכל פינה ופינה ממש, שחלילה לא תיסחפנה! לא תיכשלנה! ולא תיפולנה! **באותה**

פריצות "חרדית" מזעזעת ואיומה החוגגת לה היום! בכל מקום! הן מצד הלבוש והן מצד ההתנהגות!!!

לשלוח להן "חבל הצלה" ולהציל אותן מבעוד מועד מאותו "**עיוורון**" **חמור מאוד מאוד בו לוקות אלפי אלפי נשים ובנות "חרדיות", בארץ ובעולם, לצערינו הרב!!!**

סיפר הרב ירחמיאל קראם בכנס לבנות:

"הוזמנתי לכלא רמלה להרצאה. עד שנכנסתי עברתי שבעה מדורי גיהנום; דלת נסגרת דלת נפתחת... טלוויזיות במעגל סגור... כלבי גישוש... שואלים כל רגע: "יש לך נשק? אין לך?... יש לך תו מזהה?..." סוף סוף נכנסתי. בלי גוזמא ישבו שם בחדר קטן מלא בחורים.

על הלוח למעלה היה כתוב: 'מלון הילטון'.

שאלתי אותם: "למה זה 'מלון הילטון'?"

ענו לי: "כי 'מלון הילטון' יש לו חמישה כוכבים, ופה כל יום אנחנו רואים כוכבים..."

נהניתי מהבדיחה.

התחלתי לדבר בפניהם, פתאום קם איזה בריון אבל לא סתם בריון... הוא אומר לי: "כבוד הרב, אתה מוכן להחזיר אותנו בתשובה כל יום?"

אמרתי לו: "לא"

אומר לי: "אתה לא רבי?!"

אמרתי: "כן, אני רבי!"

"אז למה אתה לא רוצה להחזיר אותנו בתשובה?"

אמרתי לו: "אתה יושב בצינוק, שתי מטר על שתי מטר... הגוף שלך בקושי נכנס באלכסון אפילו לא ישר... כשאנחנו הרבנים באים אתה מקבל חופשיות, יצאת ל'הילטון', וכי אנחנו ליצנים להשכרה?! אין לנו מה לעשות בחיים??! מצידי תישאר בצינוק עד ביאת המשיח... והיה אם תרצה לחזור בתשובה ללבוש ציצית וללמוד תורה, לא תצטרך לרוץ אחרינו אנחנו נרוץ אחריך".

הוא נהיה אדום.

פתאום הוא קם כמו נמר וצעק: "רבי...!!!", חשבתי שאני הולך למות במקום מרוב פחד,

"אתה זוכר אותי?"

אמרתי לו: "לא"

הוא אומר: "תסתכל טוב"

"אני מסתכל, לא זוכר!"

"אני אתן לך רמז, מושיקו מ'באר שבע'"

"לא נזכר"
"רבי, מרחוב סנהדרין!"
"אני עדיין לא נזכר"
הוא אומר לי: "רבי, אני היום בן 28, לפני 14 שנה למדתי בבית ספר חינוך אמצעי... המנהל שלנו היה בן שושן ואני זוכר אותך היום כמו אז, היה לך אוטו 'סוסיתא' לבנה (אתן עוד לא נולדתן), באת לקחת אותנו לבקר בישיבות ב'בני ברק' ו'בירושלים' ולא הצלחת!! ולכן היום אני פה!!! - רבי, מי אשם?"
עניתי לו: "אתה!"
הוא אומר לי: "לא"
אמרתי לו: "אבא שלך!"
הוא אומר לי: "לא"
אמרתי לו: "החבר'ה שלך מרחוב סנהדרין!"
אומר לי: "לא"
אמרתי לו: "הטלוויזיה!"
אומר לי: "לא"
"אז מי??", שאלתי.
הוא אומר לי: "רבי, אתה!!!"
"אני...???!!", הייתי המום, "אתה לא מתבייש??! אני לקחתי אותך והסעתי אותך יום שלם... ביזבזתי עליך דלק... תודה רבה לא אמרת לי, ואתה אומר לי שאני אשם???"
אומר לי הבריון: "רבי, אני הייתי בידיים שלך כמו פסטלינה, מה שאנחנו רואים היום ב'וידאו' בגיל 6, ההורים שלנו בגיל 50 לא ידעו, ואתה דיברת איתנו במילים עדינות של 'בית מרקחת': "כדאי לכם ללכת לישיבה... טוב להיות בישיבה..." - אתה מטורף!!? ככה מדברים??? הלוא היית צריך לתת לנו על הראש...!!? היית צריך ללחוץ עלינו...!! אולי לא הייתי מגיע לפה היום!!! לכן אתה הוא האשם!!!"
הוא חזר והתיישב בתאו.
אומר הרב: "אני עד היום לא יכול לשכוח את השיחה הזו! - מאז אני נוסע לכל ארץ ישראל לאורך ולרוחב. אני נוסע לבתי ספר, אני נוסע לבעלי תשובה, אני נוסע לכל מיני מקומות שונים בארץ... ואני אומר לכן: "בנות, ביום מן הימים, כולנו נעלה לבית דין של מעלה במוקדם או במאוחר... ואם בת אחת מכן תגיד: "לא ידעתי לא שמעתי", אני אומר לה שם למעלה: "תפסיקי לבלבל את הראש!! יש לי קלטת שאני דיברתי איתכן ואמרתי לכן... הייתי מראה לכן מכתבים, אני מתרגש מהמכתבים הללו, הבנות כותבות לי: אילו

לא היית לוחץ עלינו, אילו לא היית מחזק אותנו... איפה הייתי נמצאת היום???... אנא, בנות יקרות תרחמו על עצמיכן".
וגם אנו - כמו הרב ירחמיאל קראם - זועקים לעברך אשה ובת יקרה בתחינה נרגשת ממש...
לאחר שקראת את הדברים בספר וחשבת עליהם, אל תאמרי: 'לא ידעתי ולא שמעתי'... 'מה זה ענייני'... 'טוב, אני לא מושלמת'... חלילה וחס! **אנא! הצילי את עצמך!!! אנא! רחמי על עצמך!!! עוד לא מאוחר!!! קדימה! למה את מחכה?! קומי ותתחילי לפעול ולעשות איזה משהו בצניעות למען נשמתך!!!**
חשוב לנו מאוד שתדעי, שכל מה שכתבנו בספרינו בנושא הצניעות, זו האמת!!!
ואם זו האמת, לכי איתה... אבל עד הסוף!!!
זו האמת האישית הפרטית שלך, הנוגעת לך לחיי היום יום!!!
אם נראה לך שיש איזשהו דבר שאיננו נכון או שהוא מזוייף... ברחי ממנו כמו מאש!!
אולם אם את רואה ואת מרגישה שזו האמת, תשקיעי בה את כל כוחותייך!!!
סיפרה הרבנית מירה מימון:
"לפני כמה שנים הייתי באיזו הרצאה, המורות הביאו לי להכיר איזו בחורה.
"קוראים לי נטע", היא אומרת לי.
"שלום נטע, איזו נטע?"
"נטע מקיבוץ 'גבעת ברנר'".
אני רואה למולי נערה, עם כפתור סגור בצווארון, חולצה וחצאית ארוכה... איזו עדינות... איזו צניעות. התברר לי שהיא בסך הכל רק בת 14.
היא החליטה לחפש את האמת ולבסוף מצאה איזה 'בית יעקב' באיזור של גבעת 'ברנר'.
היא התחילה ללכת לשם.
היא לומדת בתיכון של 'בית יעקב' כמו שאר הבנות. בבית יש לה ארון עם כלים משלה, כיריים חשמליות קטנות, סיר קטן...
שאלתי אותה: "מה את עושה בשבתות?"
היא אומרת: "או שאני הולכת אל המורות שלי או שאני נוסעת למדרשיות בירושלים"
"ומה עם החבר'ה בקיבוץ? איך הם הגיבו לצעד הזה שעשית?"
"הם רוצים לעשות ממני קציצות! שירגישו בנוח... אבל לי לא איכפת, ברורה לי הדרך שהחלטתי, אין לי שום שאלה אני לא מתחרטת, אני מאושרת בדרך שלי... **אני יודעת שזאת האמת!!!**"
מאוד התפעלתי ממנה, כזו צעירונת עם כזה בטחון - הולכת נגד כולם בלי חשבון".

וכך מספרת גם על עצמה הרבנית בן סימון:
"בתחילת דרכי לא הייתי כל כך חרדית. במשך הזמן התוודעתי לכל נושא הצניעות... ובין היתר על כך שחובתי לכסות את ראשי במטפחת. כשהייתי צריכה לחזור לאחר החתונה עם מטפחת למקום העבודה שלי שהוא שמאלני קיצוני (הייתי עובדת בחברת חשמל), לא הייתי מסוגלת לחזור... שם הכירו אותי אחרת... בלי כיסוי ראש... עד פה! עד העבודה!
אמרתי: 'רבון העולמים איך אני חוזרת למקום כזה? מה אני עושה? איך אני הולכת לשם?'
זה היה מאוד קשה, זאת מלחמה פנימית בתוך עצמך, אבל זאת העבודה ואין מה לעשות! נכנסתי למשרד, משתדלת לא להיראות. אנשים ראו אותי ואמרו לי: "מה זה??"
הם היו המומים איך שמתי מטפחת??!! תפסתי את עצמי, השניות עברו כמו נצח...
אמרתי: 'רבון העולמים, **אם זו האמת, אני הולכת איתה עד הסוף!** ואם זו לא האמת, אני לא עושה כלום! ולא עושה כלום פירושו הכל! שזה אומר, אפילו לא לעשות ברית מילה לילדים שלנו. אנחנו שמות מזוזה בבית... למה אנחנו עושות את זה? כי זה כתוב בתורה! אנחנו מדליקות נרות שבת... שומרות טהרה... אז למה שאת הצניעות אנחנו לא נשמור? מה ההבדל??
אם גם צניעות היא אמת, אז ללכת איתה עד הסוף! אין באמצע!
אם זאת התורה וזה מה שאני מצווית, אז אני הולכת עם זה עד הסוף!
וכך עשיתי. אני לא וויתרתי ולא התפשרתי..."
כיום היא רבנית ידועה ומפורסמת המזכה את הרבים.
תוך כדי הרצאה על קודים וצפונות בתורה, הראה המרצה, הרב מ. מצגת בה נראתה הסרטה של קריסת בנייני התאומים וציטוטים מתוך התורה הרומזים על הפיגוע המדובר ביותר בעולם. המרצה סיפר על ניסים שקרו במקום ליהודים, על ההשגחה הפרטית ועל העדרה של מקריות מחיינו.
יעל, שהייתה אחת הנוכחות באותו חוג בית שנערך בלוס אנג'לס, קמה פתאום על רגליה וביקשה את רשות הדיבור.
אמרה יעל: "אני הייתי שם!"
"מה?? היכן??"
"בבנייני התאומים ביום הפיגוע!"
"אז מה את עושה כאן?", שאלו כולם, "איך ניצלת?"
התשובה אינה קצרה כל כך...

באותה תקופה גרנו במנהטן, הילדים בעלי ואני. הצלחתי יפה בעבודתי, והייתי מאושרת, אבל בכל זאת מגיע זמן מסויים בחיים שכל אחד מאיתנו שואל את עצמו את שאלת השאלות:

"**מה תכלית החיים? לשם מה נברא האדם? אם האדם נברא בכדי למות, לשם מה הוא חי? ואם בכדי לחיות, אז למה בסוף הוא מת?**"

בעלי הקשיב לשאלותיי ויחד החלטנו לבדוק את העניין לעומקו. כיון שהיום בכל מקום שרק רוצים ישנם שיעורים ביהדות, נתנו גם ליהדות צ'אנס. בלי כוונות, בלי החלטות, אבל מהר מאוד התעורר בנו רצון חזק לשמוע עוד על משמעות היהדות שלנו.

בחורף הקר של ניו יורק היינו יוצאים מהבית אל ההרצאה וחוזרים עם חום בלב.

לאחר כמה חודשים של מפגשים חברתיים, מאוד מעניינים ועמוקים בנושא תורת ישראל, מציאות הבורא, דתות העולם וכו', קיבלתי על עצמי קבלה רוחנית שהייתה לא קלה עבורי.

לראשונה בחיי הבנתי את עומקן של המילים "בת ישראל", ומאותו ערב, אני זוכרת, היה זה לפני החגים, בחודשי הקיץ קיבלתי על עצמי מאותו יום ויהי מה, להתלבש בצניעות. כמובן שלא התחייבתי להיראות 'דוסית', אבל החלטתי לשמור על גבולות מכובדים וללבוש רק בגדים מודרניים ויפים - שישמרו על הגבולות שלי.

וכך באמת עשיתי.

אבל כמו שאתם יודעים, ככל שעובר הזמן ההתלהבות הולכת ופוחתת, החברות לעבודה, המשפחה, לכל אחד יש דעה.

מקום עבודתי היה בקומה ה-87 בבניין התאומים A, בחברת הנדל"ן. שעות העבודה 07:30 בבוקר עד 14:30 אחה"צ. סדר היום לאחר סיום העבודה היה לקחת את הילדים לצהריים במקדונל'ס, סיבוב קצר ו... טלוויזיה.

היה זה יום שלישי. חודש ספטמבר. בניו יורק חם מאוד, קמתי באיחור והזדרזתי להתכונן ולצאת למשרד עוד לפני פקקי התנועה המפורסמים של מנהטן. את הג'קט שהייתי אמורה לשים על גופי החלטתי הפעם להשאיר על הכסא בחדר האוכל, ממילא אני ממהרת, חם מידי בחוץ וצריך להגיע מהר למשרד. שכן עמידה בזמנים - כדברי הפתגם האמריקאי "טיים איז מאני" (זמן זה כסף) - הייתה ערך חשוב מאוד במקום העבודה שלי. היום אני יודעת שביהדות הפתגם הוא: "טיים איז לייף" (זמן זה חיים).

הגעתי למשרד, הדפסתי כרטיס וישבתי מול מסך המחשב, מתקתקת, מדפיסה, עונה לטלפונים, יום שלישי, חודש ספטמבר.

בשעה 08:10 שמעתי, באופן חושי ממש קול פנימי שאומר לי: "יעל, מה קרה? כך מכרת את האמת שלך בעבור כמה טמפרטורות של מעלות חום?! אין לך אופי? מה עם האמת שלך?!"

את התשובות לא אני סיפקתי. קול פנימי אחר אמר: "לא נורא, לא צריך להגזים, פאנטיות היא לא בשבילך, וחוץ מזה את עושה מספיק מצוות ומעשים טובים".

המשכתי את עבודתי, יום שלישי חודש ספטמבר...

בשעה 08:20 שוב התעורר בי מצפוני: "גברת יעל, אינך יודעת שסבתא שלך הייתה מוכנה למסור את נפשה רק כדי לא להיות חשופה. שכחת את כל אלו היהודיות שמסרו נפשם, חירותם, כספם וחייהם בעבור הצניעות? איך זה שדווקא את, שחיה בעולם המודרני ומאפשר כמעט כל דבר, עם מיזוג אויר בכל מקום, מפנה גב להיסטוריה, לערכים, לתורה... לאלוקים?! - 'לא נורא', שכנעתי את עצמי, 'יש מחר' (תשובה כל כך שיקרית! שהרי אם נחיה את המחר נפסיד את היום!), מחר אקח איתי את הג'קט.

המשכתי לעבוד במרץ, תוך חיוך על שפתי, המצפון שקט והכל בסדר.

08:30 שוב מתעורר "הנודניק": "יעל, יהודיה הולכת עם האמת. **עם האמת עד הסוף!!!** נוח או לא נוח **אבל האמת היא אחת!!!** - "אמת מארץ תצמח" אומר דוד המלך. לאן שתלך, לאן שתסתובב, היא צומחת לך מול העיניים, ואם היא צומחת, אפילו אחרי שכותשים אותה, לא תוכל להתעלם ממנה.

עצרתי. חשבתי. המחשב הציג את שומר המסך ובו היה כתוב "Mam We Love You" (אמא, אנחנו אוהבים אותך). הייתי כאילו מחוץ לעולם.

עמדתי ברגע של אמת.

לכל אחת מאיתנו ישנם את הרגעים הללו. לעמוד מול האמת, ולהחליט האם לבחור באמת או אולי בשקר. גם אם אני לא הכי בטוחה באותה אמת, אבל ההיסטוריה, העם היהודי, התורה, הבורא שיצר את העולם מעידים כאלף עדים על אותה אמת. ממעמד הר סיני, התורה היא אמת. קוצו של יוד לא השתנה. אותה מזוזה! אותם תפילין! אותה שבת! אותה תורה!

אמת לא משתנית!!!

יום שלישי, חודש ספטמבר, 08:30 בבוקר ו... מה עושים?

מצד אחד כוח האמת שנטע בנו אברהם אבינו, שעמד מצד אחד - כנגד השכל, ההיגיון, הדחף, המשפחה, ההורים, החברים, הקרובים, העובדים - וכולם נגדו מהעבר השני.

ומצד שני, כוח אחר נגדי חזק שמשכנע לוותר כרגע בהזדמנות זו...

08:36 לחצתי Escp, הסתכלתי בדקת דומיה על כרטיס המגנטי שלי ובהחלטה חד משמעית קראתי Im going, gאני חוזרת הביתה לקחת את הג'קט!
08:41 לחצתי על הכפתור P-4 במעלית.
08:43 בחניה התת קרקעית לעבר הרכב החונה.
08:44 התנעה. וארבע קומות לעלות לכיוון השער.
08:47 השער נפתח. כן, השער נפתח, אני יוצאת לכיוון הבית.
08:49 יום שלישי, ה-11 בספטמבר, פוגע מטוס בבנין התאומים. הקומות העליונות מתרסקות כהרף עין... אני שם... הייתי צריכה להיות...
אני כאן היום, רק בזכות דבר אחד שאותו אקח לכל מקום, בכל זמן, ובכל צורה:
את... ה א מ ת ! ! !
יהי רצון שהקב"ה יערה עלינו ממרום רוח טהרה וקדושה, להתחזק בצניעות וביראת שמים אמיתית כדי לעשות את רצונו יתברך בלבב שלם - ועל ידי זה נזכה להתברך מפי עליון בכל הברכות הכתובות בתורה ולכל הטובות הישועות והנחמות, אנחנו וכל בית ישראל. אמן כן יהי רצון.

לרציניות בלבד!

13 הדרכות מעשיות נפלאות להצלחה!
טרם שנפתח בהדרכות מעשיות שיתנו לך בעזרת ה' יתברך מעט "כלים" שיוכלו לעזור לך להתמודד ולהתגבר על כל המכשולות והקשיים שישנם היום בצניעות, עלייך לדעת תחילה שהכל תלוי בכוח התפילה ובכוח הרצון שלך. והיה, אם תגלי נכונות מצידך להשתנות ובאמת לעשות מעט מאמץ יחד עם תפילה לה' יתברך... אז תראי שהקב"ה ישלח לך את עזרתו ממרום וילווה אותך בכל צעד וצעד להצליח בדרך בה בחרת!

הדרכה מספר 1 - "שכנעי" את עצמך!

היום, כשמנסים תרופה חדשה, יש חוק בכל העולם המערבי, ששום תרופה חדשה לא מקבלת אישור אלא אם כן בדקו אותה בשתי קבוצות: קבוצת מבחן וקבוצת ביקורת.
שתי הקבוצות מקבלות את אותו כדור, אותו צבע, אותו גודל - קבוצה אחת מקבלת כדור אמיתי, וקבוצה אחרת מקבלת כדור שאין בו כלום חוץ מהצורה והצבע. אף אחד מהקבוצות לא יודע מזה, אפילו לא הרופאים שנותנים את זה... רק החוקרים שנותנים את הרישוי.
אם החוקרים רואים, אצל אחת הקבוצות תוצאות טובות יותר, רק אז הם מאשרים את התרופה!

מדוע?
משום שהתברר במשך עשרות שנים, שכל תרופה חדשה שמוציאים לשוק, אפילו אם אין בה כלום, היא משפרת את המצב! - כלומר, אותם אנשים שקיבלו אותה, האמינו שיש להם פתרון, וזה גרם להם להחלטה יותר ברורה וחזקה להילחם. המנגנון הפנימי שלהם עבד הרבה יותר טוב, וזה בעצם מה שריפא אותם מאותה מחלה קשה! לא התרופה!
היה יהודי אחד שהחליט לחקור הפוך. כולם חקרו מה סיבת המחלות הממאירות ואיך הם פועלות... הוא חקר את "השורדניים"! את אלה שהצליחו להתגבר על המחלות שאין להם תרופה, ואין להם תקוה, והלכו נגד הסטטיסטיקות. הוא חיפש איך הם עשו את זה? הוא נדהם...
התברר לו שהם אנשים בעלי אמונה חזקה ותקווה יוצאת דופן... זה היה המכנה המשותף היחיד של כולם! זה גרם להם להבריא לגמרי! יש היום תוכניות טיפול כאלה לאנשים שאין להם טיפול תרופתי. מושיבים שמה אנשים ואף רבנים, שיעודדו את האנשים ויתנו להם תקוה.
ברגע שאדם משוכנע שהתרופה לא תועיל, היא באמת לא תועיל!
זה נכון גם בתחומים אחרים. לדוגמא: עבודות ניקיון של פסח! אם אשה משוכנעת בעצמה שהניקיון הוא כל כך קשה והיא כל הזמן תקטר ותאמר: "אוף, כמה קשה לי... אוף, אני לא עומדת בזה..." היא תכנס לדיכאון! ובאופן פיזי היא לא תוכל לעשות כמעט כלום!
ובנוגע אלייך...
לפני שאת מקבלת על עצמך להשתנות במשהו בצניעות (ללכת עם חצאיות רחבות או בגרביים אטומות וכדומה), שכנעי את עצמך, שאת כן מסוגלת לכך, ואת כן יכולה! אל תתני למחשבות של יאוש להתגנב לליבך, 'איך אצליח?'... 'מה יאמרו?'... 'האם אתמיד בזה'... ככה לעולם לא תתקדמי! - הכל תלוי בך, איך את רואה את הדברים! וכשאת משוכנעת בעצמך שתצליחי, כבר חצי מהקושי הורדת ממך.

הדרכה מספר 2 - "מקדי" את עצמך!
אנחנו יודעים שכל פעולה, כל התנהגות, כל חוויה שחוזרת על עצמה, מתחזקת! ואם חוזרים על אותה פעולה עוד פעם ועוד פעם... המיומנות משתכללת ומשתפרת! כמו שאומרים על רופא מסוים שהוא "מנוסה", שהכוונה שהוא ריפא אנשים רבים במשך שנים רבות ולכן הוא צבר מומחיות בתחום שלו! - אז בכל תחומי החיים ככל שאנו

מנוסים יותר, אנחנו מוצלחים יותר! חוץ מתחום אחד... בתחום הרוחני! שם, לכאורה, מתהפך הכלל...
כמה פעמים יצא לנו להחליט שמהיום והלאה אני יותר לא מדברת לשון הרע! בפעמים הראשונות שסגרנו את הפה, הצלחנו, אבל לאחר מכן אנחנו "נשברות".
וזה לא מובן... מדוע שלא נהיה בעלי ניסיון?
הרי לפי ההגיון שאמרנו, היה צריך להיות שבפעם השניה ששמרנו על עצמינו מלדבר לשון הרע ורכילות, יהיה יותר קל מהפעם הראשונה. ובפעם השלישית יותר קל מהפעם השניה... בעבודת ה' שלנו תמיד זה לא הולך ככה. מדוע?
התשובה לזה היא כך: אמרנו, שהחוק בבריאה הוא: שכל חוויה מתחזקת! - וזה בין בעולם החומרי ובין בעולם הרוחני! - אבל מה קורה כשיש שתי חוויות סותרות? איזו מהן תתחזק?
אשה אחת שעשתה דיאטה אמרה פעם: "אני בעוגות לא נוגעת יותר!". פעם אחת היא עברה ליד העוגה ולא נגעה בה... פעם שניה ולא נגעה... פעם השלישית ולא נגעה... בפעם הרביעית היא רק טעמה כדי לראות שזה בכלל לא מי יודע מה... בפעם החמישית היא "חיסלה" את הכל כדי שלא יהיו יותר פיתויים וניסיונות! - מה הייתה הבעייה של אותה אחת...?
כשהיא עברה ליד העוגה ולא נגעה - היו לה שתי חוויות סותרות! מצד אחד, יש כאן הרגשה של רוממות: "ברוך ה', עמדתי במה שהחלטתי! הצלחתי לקיים את מה שקיבלתי!"
ומצד שני, יש כאן הרגשה של החמצה: "חבל, כל כך רציתי לטעום מהעוגה..."
אם אותה אשה הייתה בוחרת להתמקד בהרגשה שהיא הצליחה לעמוד בפיתוי, היה לה קל יותר להתגבר על הניסיון של העוגה בפעם הבאה. אבל היא בחרה בתחושת ההחמצה, וזה מה שחיזק אצלה את הפיתוי והתאוה לעוגה, ולכן בפעם השניה שהיא עברה ליד העוגה היא לא עמדה בפיתוי!
ובנוגע אלייך...
כשאת מחליטה להתחזק בצניעות (ללכת, למשל, עם מטפחת בחוץ) ואת מרגישה קושי עם מה שהחלטת, תאמרי לעצמך (בפה! לא במחשבה! הדיבור משפיע על העולם הפנימי של האדם!) "ברוך ה', אשריי שהצלחתי! כמה שזה טוב לי! כמה נעים לי עם המטפחת...!". תתמקדי בהצלחה! (עלייך להתאמץ מאוד מאוד שלא להגניב לליבך איזושהי תחושת החמצה שאולי הפסדת משהו...) את תראי שבפעם הבאה יהיה לך יותר קל! תנסי ותראי.

הדרכה מספר 3 - "קבלי" על עצמך!

קיבלת על עצמך לצעוד באחד "ממסלולי" הצניעות (כמו למשל: לסגור את הכפתור העליון, להאריך את החצאית עד הקרסול, להעלות את עובי הגרביים ל-70 דנייר, לא להתאפר ביציאתך לחוץ, וכדומה). לעיתים הוא אינו מישורי, יש בו מעלות ומורדות, פסגות ועמקים. יש לך רצון עז ומוכנות נפשית למאמץ כדי לשמר את מה שקיבלת על עצמך בצניעות! ויהי מה! אך כאשר "מסלולך" משתפל ויורד, אורבת לך בנקודת השפל הסכנה להמשך העיקבי של קבלתך...

מה עושים? איך באמת ניתן לשמור על מה שקיבלנו על עצמנו ולא, חלילה, ליפול?

ישב לידי פעם אברך אחד שמידי פעם היה מוציא איזה דבר מה מכיסו... מתבונן בו כמה שניות ומחזיר אותו שוב לכיסו. בהתחלה לא ייחסתי לזה חשיבות, אולם כשהדבר חזר על עצמו כמה וכמה פעמים, לא התאפקתי ושאלתי אותו מיד: "תגיד לי, מה אתה עושה?"

הוא הביט בי כאילו תפסתי אותו על "חם", אך כיון שהיה לי קצת קשר איתו, הוא הסכים לגלות לי את סודו. וכך אמר לי: "תראה, יש לי בעייה, אני מאוד כעסן! כמעט על כל דבר אני כועס! (מזל שהוא לא כעס עלי כששאלתי אותו), לא מצאתי לזה פתרון איך אני שומר את עצמי להבא שלא אכעס... עד שניגשתי לראש הכולל וסיפרתי לו על הבעייה שלי.

הראש כולל הקשיב לי בכובד ראש, ולבסוף יעץ לי להתחזק בנושא הזה מדי פעם במשך היום. שאלתי אותו, איך בדיוק עלי לעשות זאת?

הוא חשב מעט ואמר לי כך: "עליך לכתוב על חתיכת נייר איזה מאמר מדברי חכמינו זכרונם לברכה שנראה לך שיחזק אותך בתחום הכעס, כמו למשל: "כל הכועס, כל מיני גיהנום שולטים בו!" או איזה פתגם, כמו: "הכועס, מעניש את עצמו על טיפשותם של אחרים!", ואת הנייר תכניס לכיס. כל חצי שעה או שעה, תוציא אותו, תתבונן במה שכתבת, וככה זה יתן לך את הכוח והחיזוק להמשיך עד החצי שעה - שעה הבאה, כדי שלא תכעס! ובעזרת ה' אתה תצא מזה לאט לאט".

כל כך קל ופשוט!

ברוך ה', אומר לי אותו אברך, עד היום זה עובד בצורה נפלאה, זה הוריד לי באופן משמעותי את הצורך לכעוס על כל דבר ודבר במשך היום!!".

ובנוגע אלייך...

מה שעלייך לעשות, הוא פשוט ביותר: רשמי לעצמך בתוך פינקס קטן או דף קטן (של דפי 'ממו' וכדומה) משפטים, פתגמים, ואימרות או אפילו משהו שאת חיברת וכתבת שמחזקים אותך בצניעות. לדוגמא:

1. "הצניעות שלי שומרת ומגינה על כל עם ישראל בארץ ובעולם!".
2. "אשריי שזכיתי, מתוך מליארדי נשים ובנות, לשמח את הקב"ה בצניעותי!".
3. "על כל רגע ורגע שהנני הולכת בצניעות, אני זוכה לשכר אין סופי בעולם הבא שאין כל מלאך ובריה יכולים אפילו לשערו!". וכדומה.

את הפינקס או הדף, תחביאי בתוך תיקך או ארנקך, ומידי פעם, בשעה שתצטרכי להתחזק במה שקיבלת על עצמך, תוכלי להציץ במה שכתבת. זה יתן לך כל פעם מחדש תזכורת וריענון לקבלה שלך! - ובעזרת ה', לאחר תקופה לא ארוכה, את תראי איך כבר לא תצטרכי שוב להתחזק באותה קבלה. היא כבר תהפך לחלק מחייך באופן טבעי ללא קושי (רק שעלייך להתמיד בזה ולעשות כפי שכתבנו).

בשלב הזה, תוכלי לעבור לקבלה נוספת בתחום הצניעות ולעשות שוב כנ"ל.

הדרכה מספר 4 - "שמרי" על עצמך!

ישנו סיפור ידוע ומוכר, על ספן אחד שרצה להעביר בספינתו מטען גדול של כובעים שהיו מונחים על החוף. כיון שחבש הספן את כובעו, ירדו כל הקופים מן העץ סביב, חטפו לו את כל הכובעים וחבשום. התרגז הספן והחל לידות לעברם אבנים, החלו הקופים לחקותו ורגמוהו בפירות וענפים. אז הבין הספן שהקופים אינם מבקשים לגנוב כובעים אלא רק לחקותו בכל מעשיו, מה עשה? לקח את כובעו והשליכו ארצה, הסירו הקופים אף הם את כובעם והשליכום ארצה, אספם הספן ונטלם לספינתו.

האר"י הקדוש אמר: "שהסטרא אחרא (כוחות הטומאה והרוע) כל תאוותה להדמות אל הקדושה ממש כקוף בפני אדם, ולכן העיצה היא: "להתרחק כמה שיותר מן הרע ובזה יועיל שגם הסטרא אחרא תחקה אותו ותעשה כמוהו..."

כך גם אומרת הגמרא, שיש איבר קטן באדם שאם הוא מרעיבו (כלומר, שהוא מונע ומרחיק ממנו את תאוותו), אז הוא שבע (אין לו עוד חשק לתאווה), ואם הוא משביעו (נותן ומספק לו את תאוותו), אז הוא רעב (רוצה ומתאווה לעוד ועוד). הגאון בעל עקידת יצחק כותב, שכך זה עובד אצל כל התאוות. ככל שהאדם ירדוף אחריהם, כך תתחזק תשוקתו להשיג מהם עוד ועוד בלי לשבוע... אולם ככל שישתדל להתרחק מהם, כך הוא ירגיש שהוא פחות ופחות זקוק להם!

ובנוגע אלייך...

כדי שתוכלי להתחזק בצניעות ביתר שאת וביתר עוז, עלייך להרחיק את עצמך "מחברה רעה". "חברה רעה" יכולה להתפרש בכמה אופנים:

1. דעת הרחוב, החברות, הקרובות, והשכנות.
2. ביגוד לא צנוע שנמצא אצלך עדיין בארון (כמו: פאה, חצאיות קצרות, חולצות מהודקות, גרביים שקופות... ועוד ועוד).
3. אם ברשותך מצויים אחד מהמכשירים הטמאים והמתועבים כדוגמת: האינטרנט, האייפון, האייפוד, הגאלקסי, הסמארטפון... ואף הפלאפון הלא כשר וה'תומך כשר'!

כשתתרחקי מכל הנ"ל, את תרגישי איך נפשך מתרוממת ונכספת אל הקדושה הטוהר והצניעות! נשים ובנות רבות, לאחר שניתקו את עצמן מהעבר שלהן מכל וכל (בין אם זה ששרפו פאות או בגדים לא צנועים, ובין אם זה ששברו את אותם מכשירים משוקצים), הרגישו שירד מעליהן "עול כבד". בהתרחקות שלהן מכל הטומאה והזוהמה, כך התרחקה מהם הסטרא אחרא שהייתה אופפת אותן ודבוקה בהן. וזה מה שעזר להן להמשיך ולהתקדם הלאה בצניעות ובשאר העניינים הרוחניים.

הדרכה מספר 5 - "העריכי" את עצמך!

נניח שמורה בכיתה של 50 בנות אומרת: "כל הכיתה יוצאת לטיול חוץ משרה רבקה רחל ולאה". זה שכל אחת יצאה לטיול זה לא בגלל שהיא משהו מיוחד, אלא זה משום שהיא לא בדרגה כל כך חמורה שנענישׁ אותה שלא תצא לטיול.

אבל אם זה היה הפוך, המורה הייתה אומרת: "כל הכיתה לא יוצאת לטיול, אבל שרה רבקה רחל ולאה כן תצאנה לטיול". ברור ששרה רבקה רחל ולאה, כל אחת מהן, נבחרה באופן אישי על ידי המורה, מכיון שהרוב לא יוצא!

כך בדיוק היה ביציאת מצרים! אם הקב"ה הוציא ממצרים רק 20% מבני ישראל (כי כל ה-80% מתו במכת חושך), סימן שכל אחד ואחד מהם נבחר באופן אישי על ידי הקב"ה!

מה שזה אומר...

אין כזה דבר שבת תבוא ותאמר: "אני יהודייה כי סבתא שלי הייתה יהודייה". זו טעות! כל נשמה ונשמה שכלולה בעם היהודי מיציאת מצרים ואילך, נבחרה באופן אישי על ידי הקב"ה. לכל אחת יש תפקיד משלה עלי אדמות.

הקב"ה יצר מצב שהוא כביכול "זקוק" דווקא לך, ומה שאת יכולה לפעול בעולמות העליונים בצניעות שלך, גם שרה רבקה רחל ולאה האימהות הקדושות ביחד, לא יכולות לפעול... בגלל שזה החלק שלך!

בכתבי הצדיקים הקדמונים מובא, משל למלך שהביא אומנים מכל העולם לבנות לו ארמון משוכלל מאוד. היו שם כמובן מהנדסים ומתכננים ואדריכלים ומעצבים... והיה

שם איש פשוט שיש לו תפקיד קטן שכל התפקיד שלו זה רק להביא את המפתח לטקס "החנוכת הבית" זה הכל! תפקיד שהוא מאוד שולי ומאוד פעוט ביחס לתפקידים של האחרים שבנו את הארמון הרם והנישא הזה, אבל אם הוא לא יביא... אז כל העבודה של כולם לא שווה כלום!!!

ובנוגע אלייך...

כל אשה או בת יהודייה צריכה להסתכל על עצמה ולומר: "אני היחידה בעצם, שיכולה להשלים את "הפאזל" של בורא עולם בצניעותי! ואף אחת אחרת, בכל העולם כולו, תהיה מי שתהיה, לא תוכל לעשות זאת מלבדי!!!". תעריכי את התפקיד שניתן לך! את זאת שמשלימה את מה שלא זכו להשלים לא האבות הקדושים, לא משה רבינו, לא האימהות הקדושות, לא הרמב"ם ולא הגאון מווילנא, לא הרבנית בת שבע קניבסקי ולא הרבנית מרגלית יוסף... לך נתנו את "המפתח" בדור הזה ובך הכל תלוי! כשתפנימי את הידיעה הזו היטב אל ליבך, זה ידרבן אותך ויחזק אותך לקיים את החלק שלך בצניעות, ברצון ובשמחה.

הדרכה מספר 6 - "הרגילי" את עצמך!

ישנם אנשים שמפחדים מכל מיני דברים. זה דבר שהוא די שכיח ודי טבעי.

יש איזה בן אדם שהוא אמיץ מאוד וגיבור גדול בכל מיני דברים... אולם לעלות במעלית הוא איננו מסוגל! סיפר אחד הקבלנים, שהיה לו עובד ערבי שעבד בפיגומים. הוא היה מסוגל לעמוד לבד מחוץ לבנין, על משטח של קרש צר יחסית בגובה של שש קומות!! אבל לעלות במעלית רק קומה אחת בלבד כדי לקחת איזה משהו... הוא לא העיז! מרוב פחד!!

בחור ישיבה אחד היה פוחד מפרפרים. הבחורים בישיבה ידעו מזה. מישהו תפס פעם פרפר ורץ אחריו עם הפרפר. הבחור כל כך נבהל הוא נכנס לחדר ונעל את הדלת. וכדי להיות בטוח שלא יכנסו... הוא נתלה באויר מחוץ לחלון הישיבה בקומה שלישית. הוא אמר: "אם הם היו פורצים את הדלת, הייתי קופץ...!" - לא היה איכפת לו לשבור ידיים ורגליים ובלבד שפרפר לא יגע בו".

יש אנשים רבים המפחדים מחושך. מפחדים ללכת ברחובות ובמקומות חשוכים... כל דבר קל מקפיץ אותם! הם חוששים שאולי מישהו יבוא להם בהפתעה או שיקרה להם איזה משהו...

מדוע זה כך? אין לזה תשובה או כל הסבר הגיוני אחר!

אם כן, האיך ניתן להתגבר על הפחד?

הרב אהרן פרידמן שאל פעם בחורים בישיבה:

"מישהו יכול לתת לי דוגמא מה הכי מפחיד אותו?"
ענה בחור אחד: "נחש"!
אמר לו הרב: "אם אני אסגור אותך בחדר עם הרבה נחשים ארוכים וגדולים אבל שאינם הורגים... סביר להניח שביום הראשון הפחד שלך ירקיע שחקים!!! אבל מה יקרה אם במשך חמישה ימים, בכל יום, אסגור אותך איתם כשלוש שעות? אין ספק בדבר שהפחד ירד ויעלם!"
צריך לדעת", אומר הרב פרידמן, "אם אנחנו בורחים ממשהו שמפחיד אותנו, הפחד מתחיל לגדול ולהתפתח וזה הולך וטופח עוד ועוד... אבל אם בן אדם אומר: "נכון, זה מאוד לא נעים, זה מאוד מפחיד, אבל בכל זאת אני אעשה זאת! זה לא יהיה לי נעים אבל אני לא אמות מזה, מקסימום אני אפחד, ארעד..." והוא יעשה את זה עוד הפעם ועוד הפעם ובצורה הכי מפחידה... אין מציאות בעולם שהוא יישאר עם הפחד! זה בדוק! הפחד תמיד ילך וידעך. וזאת למעשה, הדרך הכי יעילה להתמודד עם פחד.
ובנוגע אלייך...
לכל אחת יש פחד טבעי בליבה לעשות שינוי בצניעות. היא מרגישה שהיא צריכה לאזור הרבה אומץ כדי "לקפוץ למים". בין אם זה להחליף מפאה למטפחת ובין אם זה לשנות את בגדיה הצמודים והקצרים לרחבים וארוכים וכו'. זו אחת הבעיות הגדולות שחוסמת נשים ובנות רבות מלהשתנות ולהתקדם בצניעות. יש לכך פתרון נפלא אותו מייעצים מומחים בבעיות מסוג זה...
מה שצריך לעשות זה, פשוט להתרגל בהדרגה!
כלומר, אם החלטת למשל לשנות מפאה למטפחת, לבשי את המטפחת בבית כשאת לבדך ותסתובבי איתה כך בבית, דמייני שכולן מסתכלות עלייך...
לאחר שתעשי זאת מספר פעמים בבית, דמייני שכולן מסתכלות עלייך ומדברות עלייך ועל המטפחת שבראשך... ואת מסתכלת לעברן בבוז.
לאחר שתעברי את השלב הזה, לבשי את המטפחת ותרדי איתה רק לחדר המדריגות עד לכניסה של הבניין (מומלץ לא לרדת במעלית אלא ברגל) כשאף אחת לא נמצאת בשטח, ותוך כדי כך דמייני לעצמך שפוגשת בך שכנה והיא מסתכלת בך בפליאה על המטפחת, ואת מיישרת מבטך לעברה בשלווה גמורה מבלי להתייחס. כך תעשי מספר פעמים עד שתרגישי בעצמך שאת רגועה ולא מתוחה.
לאחר מכן, תנסי לצאת איתה החוצה לזמן קצר כשאף אחת כמעט לא נמצאת ברחוב (כגון, בשעות הערב המאוחרות או בשעות הבוקר המוקדמות), ושוב דמייני שרואות אותך כמה

חברות והן מתלחשות ביניהן ומצביעות עלייך... ואת הולכת לידן בביטחה ומרגישה שהן "שקופות" ולא מעניינות אותך... כך תחזרי על "ההצגה" הזו שוב ושוב כמה פעמים. כך תמשיכי עוד ועוד עד שתתרגלי.

כשתגיעי לשלב המעשי, לצאת עם המטפחת לקניות או לעבודה או לקחת את הילדים לגן... את תראי כמה זה כל כך קל ופשוט לצאת עם המטפחת לחוץ! לא תרגישי שום קושי! וזאת משום שהרגלת את עצמך לכך! - כך בעזרת ה' יתברך, תוכלי להשתנות בכל דבר ודבר עד שתזכי להיות אשה כשרה וצנועה כפי רצון הבורא יתברך.

הדרכה מספר 7 - "אתגרי" את עצמך!

בפולין של ה-118 הייתה תקופה מאוד קשה. היו רדיפות, היו מגיפות, מלחמות קשות... היהודים סבלו סבל מאוד קשה באותה תקופה.

אחד מגדולי האדמורי"ם של אותה תקופה, הודיע פעם בעיירה שבה הוא גר - היה זה ביום שלישי בשבוע - שהוא רוצה לדבר עם כל האנשים שיבואו לבית המדרש בשעות הערב. באותם ימים אנשים עבדו מצאת החמה עד צאת הנשמה, אבל באמת כך היה.

באמצע השבוע באו כולם לבית המדרש שכבר היה מלא מפה לפה. הרחובות היו צפופים. שקט דממה מסביב. חשבו גם מי יודע מה קרה... מה הוא בא לבשר לנו באמצע השבוע...

כל הסיפור לקח חמש דקות.

האדמו"ר עלה בצעדים מדודים אל ארון הקודש ופתח אותו. הניח את ידו על הספר תורה ואמר: "יהודים יקרים! יהודים יקרים! אם חלילה מישהו מכם יתבונן בעצמו וירגיש פתאום שאין לו יותר בעיות, שאין יותר קשיים, שאין יותר התמודדויות... הכל זורם על מי מנוחות, אני מבקש, שברגע שהוא יבחין בזה, שיעזוב מיד את מה שהוא עושה באמצע אפילו אם זה דבר מצוה... שיעזוב את הכל... וירוץ אל בית המדרש ויפתח את ארון הקודש, יכניס את הראש שלו בין ספרי התורה ויבכה בכי רב. וכשיכלו דמעותיו יגיד לקב"ה: "רבונו של עולם, מה קרה? למה אין לי יותר קשיים? (כן, הבנת נכון) מה, כבר אין לך אמון בי...?"

ובנוגע אלייך...

יש בורא עולם, שמליארדי שנות אור - כל היקום הזה - אפילו לא חלקיק קטנטן של אבק בידיו.

רק שתביני מעט במה מדובר: מהירות האור מגיעה ל-300,000 קילומטר בשניה אחת!! (כלומר, בכוחה של מהירות האור להקיף את כל כדור הארץ, שההיקף שלו הוא בסך הכל 40,000 קילומטר כשמונה וחצי פעמים בשנייה אחת!!!) וכדי לעשות מרחק של 600,000 קילומטר,

צריכה מהירות האור לעוד שניה אחת נוספת, וכדי להגיע למרחק של 900,000 קילומטר, צריכה מהירות האור לשלוש שניות. ועכשיו תארי לך מרחק כזה שמהירות האור צריכה להגיע אליו במשך יום שלם 24 שעות. ותארי לך מרחק כזה שמהירות האור נזקקת לשנה שלימה כדי להגיע אליו... מרחק כזה נקרא בשם 'שנת אור' אחת (יוצא לנו מספר מבהיל: 9,460,800,000,000. כלומר, 9.5 טריליון!!!).

אם יצא לך פעם לראות מרחוק כמין כוכב נופל, דעי לך שהכוכב הזה נפל כבר לפני 6 או 7 שנים!! ומה שראית עכשיו, זה רק את האור של אותו כוכב שלקח לו רק עכשיו (לאחר 6 או 7 שנים) להגיע לכדור הארץ!!!

אומרים לך, שבכל היקום הזה, יש מרחק (שלא נתפס בשכל האנושי כלל וכלל) של אלפי אלפי טריליוני שנות אור (כלומר, פרק הזמן שיקח למהירות האור להגיע לאותם מרחקים אסטרונומים... הוא אלפי טריליוני שנים!!! - רק שיהיה לך איזה כיוון על מה בכלל מדובר כאן: טריליון אחד, זה 1,000 מליארד שנה. ומליארד אחד, זה 1,000 מיליון שנה. ומיליון אחד, זה 1,000 כפול 1,000 שנה).

וכל המרחבים הלא נורמאלים והלא מציאותיים הללו אינם נחשבים אפילו לא לגרגירון קטנטון של אבק "בידיו" של הקב"ה.

ועם כל זה... הקב"ה - שאוהב אותך ממש כבת יחידה שלו - עוזב את כל המרחבים האינסופיים האלה בשבילך, ומארגן לך תוכנית אימונים בצניעות, מפני שהוא רוצה לקדם אותך.

הוא נותן בך אמון שתמודדי עם אותם קשיים בצניעות נגד מה שהורגלת ונגד החברה המודרנית. זה מה שהוא רוצה. אך עלייך מוטל, שלא לקחת את זה כקושי אלא כאתגר! קחי לך את ההתמודדות בצניעות בתור 'פרוייקט' אישי, ותאמרי לעצמך: "בואי ונראה אם יש לך אופי מספיק חזק... נראה אותך מצליחה להיות צנועה נגד הרחוב ונגד החברות...".

זה יתן לך תחושת סיפוק שאת אישיות חזקה ועצמאית! לא אחת שעשויה מג'לי המתחנפת לכל אחת! זה יתן לך עוצמה, כוח, וכבוד! ואת תעריכי את עצמך מאוד!

הדרכה מספר 8 - "חזקי" את עצמך!

אברך חשוב אחד, מפתיע מדי בוקר את חבריו בבואו לכולל כשהוא שופע מרץ.

ההתלהבות שלו ללימוד התורה מלהיבה וסוחפת את כלל הלומדים ונדבקת גם בהם!

כך זה קורה מידי בוקר בבוקרו. במשך שנים רבות.

חבריו לכולל, שהתפלאו מאוד איך הוא מסוגל לעשות זאת - להיות כל בוקר עיקבי כל כך... שאלוהו על כך: "מהו הסוד הגדול...?"

השיב להם אותו אברך בענוות חן: "אין לי פטנט או איזשהו מירשם מיוחד. אבל זאת כן אוכל לגלות לכם: "שלפני צאתי את הבית לכולל, אני לומד את הפרק הראשון של ה'מסילת ישרים' המעורר את האדם "לידע מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו"! וזה בעצם מה שמעורר אותי להגיע מידי בוקר לכולל במרץ רב ולא להתבטל ולו לרגע קט. את כל הכוח שלי אני מקבל בזכות לימוד המוסר!!"

ומאידך...

רבי יוסף יוזל הורביץ "הסבא מנובהרדוק" לא הקפיד בהתחלה שבני הישיבה יפסיקו מלימודם וילמדו מוסר. עד שבעיקבות מקרה מסוים שקרה בישיבה, הבין שבעצם אין ברירה ומוכרחים ללמוד מוסר בכל הכוח...

מה קרה?

אחד מתלמידי הישיבה, שהיה מבין המצויינים ביותר בישיבה בהתמדה ובאהבת תורה מיוחדת... עזב, ללא כל הודעה מוקדמת, את הישיבה!!! וזה היה לפלא גדול בעיני כולם. עד שנודע "להסבא" מהי הסיבה לכך...

כאשר נסע אותו בחור לביתו לאחר החגים של חודש תשרי, הצליחה קרובת משפחתו להסית אותו שלא ישוב עוד לישיבה!!

כששמע זאת הסבא, הזדעזע כולו ואמר: "אם שיחה אחת יכולה לגרום לבחור השקוע בלימוד ובאהבת התורה לפרוש מהישיבה, משמע שלימוד תורה בלא לימוד מוסר עומד בסכנה שלא יהיה לו קיום!!! ומאז הקפיד שכולם, ללא יוצא מן הכלל, ילמדו מוסר.

ובנוגע אלייך...

ברוך ה' ואשרייך שזכית ללכת בדרכי הצניעות, אך עדיין אין זה מספיק! בדור שלנו יש באוויר "חיידקים" רעילים ומסוכנים של פריצות!! שמסכנים את כל מי שהצליחה וזכתה לעשות את רצון ה' יתברך ולהיות אשה ובת צנועה! אם לא נשמור על מה שהצלחנו להשיג, אם לא נשמור על הקיים... ישנם אחוזים גבוהים מאוד מאוד להתדרדר ברוחניות וליפול, חלילה, אל התהום.

מה ישמור עלינו? אך ורק לימוד המוסר!!! אין משהו אחר!!!

ישנם קרוב ל-100 גדולי ישראל, מכל החוגים מכל הזרמים ומכל העדות, המדברים על כך שחובה גמורה ללמוד מוסר!! ואת זה הם כתבו בזמנם (לפני כ-100 150 שנה), שהרחוב היה פחות או יותר נורמאלי ביחס להיום. אבל היום??? בדורינו??? שנת 2015???

הייתכן לשרוד בעבודת ה' ללא לימוד המוסר???!!! בשום פנים ואופן לא!!! אין כזה דבר!!! נקודה.
רבי הלל מקאלאמייא כותב על כך בספרו: "שמי שאינו לומד מוסר ידונו אותו אחרי פטירתו בעולם העליון כמתאבד. יאמרו לו: " אתה רוצח!!!" וכשהוא יתפלא ויאמר להם: "על מה אתם מדברים...? מעולם לא רצחתי שום אדם!". יאמרו לו: "יותר גרוע, רצחת את ע-צ-מ-ך!!! מדוע לא למדת מוסר...???"
גם נשים ובנות צריכות ואף חייבות להקדיש ולו מספר דקות ללימוד המוסר, באופן עיקבי, מדי יום ביומו בנושא הצניעות! - זה יחזק אותך! זה יחשל אותך! זה יציל אותך! זה ישמור עליך! זה יתן לך את מלוא הכוח העידוד הדירבון והריענון לו את זקוקה כדי להישאר נאמנה לבורא עולם כבת ישראל כשרה וצנועה, ולא, חלילה וחס, להיות מושפעת מאווירה טמאה של הפקרות פריצות זימה ותועבה השוררת בכל פינה ופינה ברחובותינו! ה' יצילנו!

הדרכה מספר 9 - "עשי" בעצמך!
היכרות עם איש מאנשי "המחר":
"החבר הכי טוב שלי שעבר לגור לחיפה, שלח לי מכתב ארוך וידידותי רצוף הזמנה לבר המצוה של בנו. לא יכולתי להשתתף בשמחתו באופן אישי, אבל לענות לו צריך, נכון? והנה המכתב שלו מונח בין המכתבים על שולחן הכתיבה שלי, אבל עד היום לא יצא לי לענות עליו.
לא, לא! בשבילי לכתוב זה עניין של מה בכך. אם אני רק לוקח את העט ביד, וקצת שקט מסביב, יש לי מכתב גמור בפחות מרבע שעה. ואז אני שם אותו במעטפה, מדביק בול, ותוך רגע הוא כבר בתיבת הדואר המוצבת על המדרכה במרחק שני בניינים מכאן. אני באמת די חרוץ בדרך כלל, אבל עד היום משום מה לא הסתדר לי לענות על המכתב הזה. אתם שואלים מדוע? הנה יום אחד אני מחליט שמחר, עם שובי מהעבודה, הדבר הראשון שאני עושה הוא לכתוב את המכתב. ובכן, כשחזרתי מהעבודה למחרת הייתי רעב מאוד. אחרי הארוחה הייתי מוכרח לרוץ עם הילד לקופת חולים, כדי שהרופא יראה את הנקודות שהופיעו לילד על הבטן. כשחזרתי מהרופא הספקתי בקושי להגיע לבית הכנסת לתפילת מנחה. אחרי מעריב נשארתי לשוחח עם אחד הגבאים. כך הלך לי חצי ערב ויצא לי החשק לכתוב.
אבל החלטתי: מחר! זהו. מחר בלי נדר אכתוב את המכתב ויהי מה. אבל מחר היה יום שישי. אמנם הדלקת נרות לפי שעון הקיץ הייתה אחרי השעה 7 בערב, אבל יום

שישי זה לא יום טוב לכתוב מכתבים. ואז החלטתי סופית וחגיגית, שהדבר הראשון שאני עושה במוצאי שבת לאחר ההבדלה, הוא להתיישב, לקחת עט ביד ולכתוב את המכתב, זהו!

במוצאי שבת, רק סיימתי לשתות את הכוס של ההבדלה, נזכרתי שזו ההזדמנות האחרונה ללכת לנחם את משפחת כהן שמחר בבוקר קמה מהשבעה. כשחזרתי מניחום האבלים אמרתי לעצמי שזה לא מתאים לכתוב מכתב ברכה ידידותי כשחוזרים מניחום אבלים. וחוץ מזה דואר ישראל בין כה וכה אינו מרוקן את תיבות הדואר בחצות הליל, כך שלא יקרה כלום אם אכתוב את המכתב מחר מתוך שמחה ויישוב הדעת. בין כה וכה מכתב שחיכה כבר חודשיים יכול לחכות עוד יום, לא יקרה לו שום דבר.

מאז אותו מוצאי שבת עברו כבר עוד חודשיים!! ופשוט לא יצא לי לכתוב את המכתב. אני אפילו לא יודע אם אצליח למצוא את המכתב של חבר שלי בתוך ערימות המכתבים שמונחים על שולחן הכתיבה שלי. מה לעשות? ככה זה".

ובנוגע אלייך...

אם את חושבת שאת די רצינית, ואת רוצה באמת למלא את חובתך בצניעות לטובת העניין ולטובת עצמך, אין לך ברירה אלא להיות "על טבעית". עלייך להתגבר על טבעך ולפעול בזריזות! - כל יום שעובר, הוא סכנה! זוהי שיטת היצר הפופולארית לדחות בעוד יום ועוד יום... את החיזוק בצניעות (שזה להעיף את החצאיות הקצרות, את הגרביים השקופות, את החולצות הנצמדות והצבעוניות, את האיפור וכו' וכו'). - ולכן מה שמוטל עלייך, זה להתפטר מחברותך (המלאה או החלקית) באיגוד "אנשי המחר" ולהצטרף, ממש כבר עוד היום, כחברה (מלאה) אל אנשי "אומר ועושה" שכל דבר הינם עושים: עכשיו! ומיד! מוסכם? (זכרי: לא להשאיר זאת למחר!)

הדרכה מספר 10 - "הגבילי" את עצמך!

פעם היה בחור שמנמן שתפס את עצמו ואמר: "זהו! הפעם אני עושה דיאטה!".

הוא הלך אל דיאטן מקצועי שהתחיל להדריך אותו יפה עד שהצליח לרדת במשקל.

יום אחד הגיע ערב חג השבועות, כמה נשים ארגנו שכל אחת תכין מאכל חלבי לכבוד חג השבועות. זאת עוגת גבינה, זאת פשטידת גבינה, זאת בורקס גבינה... וכן הלאה. כל מיני מטעמים חלביים.

מינו אותו, לאסוף מהנשים את המאכלים הטעימים, ולהביאם לבתי הכנסת כדי לחלק. וכמובן שגם לו נתנו רשות לטעום. הוא נוסע ברכב ומאחוריו תבניות למכביר של פשטידות, עוגות, עוגיות, בורקסים, פחזניות, קצפות, קרמים, מוסים, מעדנים... ומה

לא. הוא הרגיש שהוא הולך להתעלף... מהבוקר הוא חי על איזה קרקר מסכן של שיבולת שועל.
הוא התחיל להזיל ריר מרוב תאווה...
הוא הרגיש שהוא כבר לא יכול יותר. מיד הוא צלצל לדיאטן שלו.
"תציל אותי, אני לא יכול! אני עלול להתלבש פה על איזה תבנית ולחסל אותה... תן לי איזה עצה, אני מאבד את העשתונות!"
אומר לו הדיאטן: "תזכור שאחרי הכל יש תשלום לכל! בסוף אתה תשקל יראו את זה על המשקל! לא כדאי לך... אל תעשה שטויות!".
אמר לו הבחור: "טוב, טוב, תודה!", וסגר את הפלאפון.
אחרי כמה ימים, שואל אותו הדיאטן: "נו, עמדת בניסיון?"
"בטח, עמדתי כמו גדול"
"יופי, אז השיחה שלי עזרה לך?"
"דווקא לא, השיחה שלך לא עזרה שום דבר! קיבלתי חשק לאכול עוד יותר..."
"אז איך התגברת?", הסתקרן הדיאטן.
"תראה", עונה הבחור, "הלכתי לבית שלי. טיפסתי לקומה ראשונה, פתחתי את הדלת של בית מגוריי ונכנסתי למטבח, פתחתי את המקרר ולקחתי חתיכת פסטרמה בירכתי ואכלתי!
בזה נגמר לי הניסיון, כי נהייתי בשרי...!".
ובנוגע אלייך...
פטנט כזה - שיכול לתפוס את האדם "ולכבול" אותו, כך שלא יוכל להיכשל בשום דבר - מובא כבר בתורה הקדושה. אמנם, הדבר הזה מסוכן מאוד מאוד, ואנו מזהירים באזהרה חמורה שלא לעשותו אלא רק לאחר שיקול דעת והתבוננות, אם את אכן מעוניינת ורוצה לעשותו או לא.
מהו הדבר? לקבל על עצמך, נדר!!!
יש לך אפשרות לשמר את צניעותך, שלא להתפתות ללבוש פאה או ללכת עם בגד פרוץ זה או אחר, אם תקבלי על עצמך בנדר שלא לעשות זאת!
כלומר, שתאמרי לעצמך: "אני מקבלת על עצמי בנדר, ללכת רק עם צוארון סגור!" או, "אני מקבלת על עצמי בנדר, ללכת רק עם גרביים אטומות!" - התועלת מכך היא אדירה, משום שבכך סילקת ומחקת מעצמך את כל ההתלבטויות והחששות, וגם מנעת מעצמך את הניסיונות והפיתויים שהיצר ינסה להפיל אותך בעתיד! - אמנם כפי שכבר הזכרנו: עלייך לדעת שלהתעסק עם נדרים, זה כמו להתעסק עם אש! כיון שמי שעוברת על

נדרה, חוץ מעצם האיסור החמור - של "לא יחל דברו" - שהיא עוברת מהתורה, עוד היא מסתכנת בכך שחלילה יכולים ילדיה למות!!! כך אומרת הגמרא. לכן, אם את יודעת בבירור שאת מסוגלת לעמוד בנדר (כלומר, לנדור רק לתקופה קצרה), עשי זאת!

הדרכה מספר 11 - "אלצי" את עצמך!

לפני עשרות שנים, בטרם פורסם על הנזק והסכנה העלולים להיווצר כתוצאה מהעישון, היה הגאון הרב דסלר (משגיח בישיבת פוניבז'. מחבר הספרים 'מכתב מאליהו'), מעשן סיגריות. "נכנסתי אליו", סיפר אחד הרבנים, "והיה זה באותו יום בו פורסם לראשונה על הסכנה, והמשגיח מקבלני כדרכו במאור פנים ואומר לי כך: "אתה יודע שהפסקתי לעשן"?... לאחר כמה דקות נכנס תלמיד נוסף ושוב פונה אליו הרב דסלר ומודיע לו שהפסיק לעשן... וכך עשה לעשרות רבות של תלמידים שנכנסו אליו במשך הימים הבאים כשהוא מודיע לכולם שהפסיק לעשן.

הרב דסלר, נקט בטכניקה פשוטה מאוד...

כשאדם מודיע לכל כך הרבה אנשים שהפסיק לעשן, גם אם אחר כך יתגבר עליו יצרו, לא יהיה נעים לו לחזור לסורו. מאחר וכולם יודעים שהפסיק... בכך הוא מכניס את עצמו ללחץ חברתי קשה ומאלץ את עצמו, גם בהרגלים קשים כמו עישון, להיגמל מזה.

ובנוגע אלייך...

ספרי לקרובותייך לחברותייך לשכנותייך לכל מי שאת פוגשת - ממש לכמה שיותר נשים - על שינוי ועל דבר חדש שקיבלת על עצמך בצניעות! (ואין בזה גאווה, כיון שכל כוונתך זה על מנת לעזור לעצמך, ולא חלילה להתגאות).

למשל, אם תספרי לכולן שאת מהיום והלאה הולכת רק עם חצאיות ארוכות ורחבות עד הקרסול, או שמהיום את הולכת רק עם מטפחת ראש פשוטה וצנועה, בזה את מאלצת את עצמך שלא לסגת ממה שקיבלת כדי שלא תעשי מעצמך צחוק אצל האחרות! - וזאת משום, שבמידה ואחר כך תרגישי קושי ורפיון לעמוד בקבלתך, לא תוכלי לחזור בך מחמת הבושה! הבושה תאלץ אותך להמשיך הלאה! - כך בעזרת ה' במשך הזמן תתרגלי לקבלה שלך ולא תרגישי יותר שום קושי לעמוד בה.

הדרכה מספר 12 - "עזרי" לעצמך!

מספרים שפעם אחת, אחד מגדולי האדמו"רים הלך בין השדות בלווית תלמידיו. לפתע שמעו האדמו"ר והתלמידים קול של רועה צאן גוי מנגן בחלילו מנגינה מדהימה ממש שובה לב.

מיד פנה אליו האדמו"ר ואמר לו, שהוא מוכן לשלם לו בתנאי שינגן שוב את אותו ניגון מופלא. נעתר הרועה לבקשתו והוא שוב החל לחלל בחלילו את אותו ניגון מופלא...

לאחר שסיים, נתן לו האדמו"ר כמה מטבעות של כסף. שוב פנה אליו האדמו"ר וביקש ממנו, אם יוכל לנגן בשנית את אותו ניגון מיוחד והוא ישלם לו שוב במיטב כספו. הסכים הרועה לבקשה והחל לחלל... אך הפעם הוא זייף! לא הייתה זאת אותה מנגינה. ניסה הרועה בשנית... ולא הצליח! הוא שכח איך מנגנים אותה! ניסה שוב ושוב כמה וכמה פעמים אולי הפעם כן ייזכר... אך לא! כלום! המנגינה פרחה מראשו ונעלמה! - הלך משם האדמו"ר עם חסידיו ואמר להם: "הניגון הפלאי ששמעתם זה עתה מאותו רועה גוי, היה זה ניגון משירי הלווים שהיו מנגנים בבית המקדש!! מנגינה זו גלתה לבין הגויים עד שהגיעה לאותו רועה גוי! ומכיון שלא רציתי שכזה ניגון קדוש זך וטהור יישאר אצל גוי, פדיתי אותו ממנו בכסף... הוצאתי לו את הניגון מהראש אחת ולתמיד!".

ובנוגע אלייך...

בספרים הקדושים מובא בשם הגאון הקדוש בעל "הבני יששכר", שיש לאדם אפשרות כביכול לפדות את התאווה שבתוכו ולסלקה מעצמו. איך?

על ידי כסף!

אם תוקפת אותך תאווה לעשות דבר שהוא אסור, והוא נוגד ממש את הצניעות, ואת מרגישה איך התאווה הזאת לופתת אותך וכביכול מכריחה אותך לעשות את הדבר האסור... יש בכוחך להינצל ממנה!! - אם באותו רגע, תקחי מטבע של שקל ותאמרי: "הריני תורמת שקל זה לצדקה כדי שתסור ממני אותה תאווה... את תרגישי איך אותה תאווה סרה ממך ונעלמת כלא הייתה!!!". - סגולה זו היא בדוקה ומנוסה.

לדוגמא: אם יש לך היום בערב איזה שהוא אירוע (חתונה או בר מצוה וכדומה), ולפתע תופסת אותך תאווה גדולה ללבוש לאותו אירוע דווקא שמלה מסוימת שהיא לא כל כך צנועה...

או, שיש לך חשק עז לבוא לאירוע מאופרת ומבושמת, או לחבוש פאה... ואת יודעת ומבינה בשיכלך שזה אסור! אבל הרגש שלך דוחף אותך לעשות אחרת, ואת מרגישה שאת כבר לא משתלטת ועוד רגע תכנעי ליצר הרע... כאן בא הנשק הסודי! שלפי מיד מארנקך שקל אחד ותאמרי: "אני תורמת עכשיו שקל זה לצדקה, כדי שאוכל להתגבר ולא אצא מבושמת ומאופרת!"... או, "כדי שלא אחבוש את הפאה!...". את תראי בחוש, איך שתאוותך מתפוגגת ומתנדפת... ואז, בשלב הזה, תוכלי בקלות רבה לבחור לך דווקא את מה שצנוע ולא להיפך!!! - כך תוכלי, מידי פעם, לנצל סגולה זו בניסיונות אחרים שיהיו לך בענייני צניעות.

הדרכה מספר 13 - "האמיני" בעצמך!

היה פעם פרופסור ל'סוציולוגיה' באוניברסיטה האמריקנית, שנסע עם תלמידיו לאחת משכונות העוני של בולטימור - בכדי לערוך שם ניסוי מדעי.

המשימה שלהם הייתה: ללמוד ככל שניתן על 200 נערים צעירים, מבית ספר מסוים באותה שכונה, על העבר שלהם ועל תנאי החיים שלהם.

"כיתבו דו"ח על כל אחד מהנערים" - ביקש הפרופסור מהסטודנטים - "והוסיפו את התרשמותכם בקשר לעתידו".

הסטודנטים חקרו ובדקו כל אחד ואחד מהנערים, ובסופו של דבר, כל הסטודנטים, ללא יוצא מן הכלל, ציינו לעצמם בסיכומו של הדו"ח: "שלאף אחד מהנערים אין שום סיכוי להצליח!!"

עברו 25 שנים מאז אותו מחקר. סקרנותו של אחד הסטודנטים - אשר בינתיים קיבל בעצמו תואר "פרופסור" בסוציולוגיה - התעוררה, והוא החליט לברר מה קרה עם כל אחד מאותם 200 נערים אשר היו שותפים אז באותו מחקר.

לאחר שנבר בארכיון האוניברסיטה בה למד בצעירותו ואיתר את אותו מחקר, הציע לסטודנטים שלו שהיו תלמידיו, להמשיך את מה שהתחיל ולבדוק איך באמת התפתחו אותם 200 נערים ומה עלה בגורלם.

הוא הוכה בתדהמה.

מתוך אותם ממצאים שהוצגו בפניו, התברר, כי מתוך אותם 200, מתו בינתיים 20.

176 מתוך 180 הנותרים - נהיו לרופאים, עורכי דין, ואנשי עסקים מצליחים!! ממש למעלה מהממוצע!! - הפרופסור טרח רבות ואיתר את כל אותם 176 אנשים - הוא שאל את כולם את אותה שאלה: "איך אתה מסביר את ההצלחה שלך בחיים?"

כולם, ללא יוצא מהכלל, ענו לו את אותה תשובה: "הכל בזכות המורה שלנו!" - וכאן נקבו כולם בשמו של אותו מורה.

קם הפרופסור ונסע אל אותו מורה שעדיין היה בחיים, ומיד כשנפגש עימו, לא הצליח להתאפק ושאל את השאלה שכל כך הטרידה אותו: "אמור לי בבקשה, מהו סודך? מהי נוסחת הפלא אשר הביאה להצלחתם הגדולה של תלמידיך? איך הצלחת להביא את אותם נערים מהשפל הגדול ביותר אל שיא ההצלחה?"

המורה, הביט בפני הפרופסור במבט תוהה ולא מבין: "אינני יודע על מה אתה מדבר... אין לי שום נוסחת פלא!! בסך הכל, מה שעשיתי, זה... להאמין בתלמידיי בכל ליבי!!! והם, אכן מימשו את האמון שנתתי להם".

ובנוגע אלייך...

אם כל כך הרבה כוחות ניתן לשאוב מאמונו של בשר ודם בנו - איזה כוח אדיר ניתן לקבל מהידיעה כי הקב"ה בכבודו ובעצמו, מאמין בך באופן אישי!!!
אילו לא היה הקב"ה מאמין בכוחותייך וביכולתך לעמוד במשימת חייך - הלוא היא מצות הצניעות - הוא פשוט לא היה מחייה אותך!! לא היית בכלל קיימת!!
ואם בכל זאת הקב"ה החליט ברוב רחמיו וחסדיו להחיות אותך, סימן הוא, שעלייך להאמין שאת כן מסוגלת לעמוד במשימה, ולהיות צנועה באמת כפי רצונו יתברך.
רבי יוסף יוזל הורביץ, הסבא מנובהרדוק, אמר פעם משפט חזק ביותר כל כך אמיתי ונכון:
"אף פעם לא חשבתי על איזה דבר, אם אני יכול לעשותו או לא... אלא תמיד אמרתי לעצמי, האם אני חייב לעשות אותו או לא. כי אם אני חייב לעשותו אזי גם אוכל באמת לעשותו".
במהלך זה עשה והצליח כל ימי חייו גם במצבים הקשים ביותר!!!
כנ"ל לגבייך!
האמיני ביכולתך, האמיני בכוחותייך, האמיני שאת מסוגלת, האמיני שהקב"ה מאמין בך ויודע שאף שקשה לך, בכל זאת יש בכוחך להתמודד! ואף לו במעט! אין לך מושג כמה נחת רוח יש לפניו יתברך בראותו איך את מתמודדת בגבורה, נגד כל הקשיים כולם!!!
זכרי: הקב"ה לא עוזב אותך אף פעם! תמיד הוא איתך! בכל מקום ובכל שעה! גם אם קשה לך קצת בצניעות, הוא היחיד שאת יכולה לפנות אליו תמיד מתי שאת רק רוצה, ב-3:00 לפנות בוקר, ב-14:00 בצהריים, ב-22:00 בלילה, ב-8:00 בבוקר... 24 שעות ביממה, בלי תורים ובלי לחץ, יש לו בשבילך את כל הזמן שבעולם... פני אליו, דברי איתו, שפכי את ליבך בפניו, ספרי לו על קשייך, בקשי ממנו שיעזור לך, הוא מחכה לך גם כעת ורוצה לשמוע מה מציק וכואב לך... - נשים רבות שעשו זאת, סיפרו שראו אחר כך פלאי פלאות בחייהן האישיים! הן קיבלו כוחות על טבעים ממש להמשיך ולהתמודד נגד כל הקשיים והמצוקות! ממש כך! - נסי גם את ותווכחי!
יהי רצון שהקב"ה יעזור לכולנו לעשות את רצונו יתברך כל ימי חיינו. אמן ואמן.

מלכת ה'שחמט' - "כללי הזהב"

במדרש כתוב שאת משחק ה'שחמט', המציא לא פחות ולא יותר... שלמה המלך! משחק גאוני שמקפל בתוכו כמיליון מהלכים שונים! במעט התבוננות, ראינו שניתן להפיק בחלק מכללי המשחק, מספר כללים ולקחים חשובים ויקרים בענייני צניעות.
שטח המשחק וכלי המשחק הינם: שחור ולבן! אין משהו אחר!

שטח ה"משחק" של הקב"ה הוא: "שחור" ו"לבן"!
- או שאת צנועה, או שאת לא! אין באמצע!
במשחק הזה אסור לחייל לבצע שני מהלכים ביחד! אלא רק צעד אחר צעד!
בתור "חיילת" עלייך להתקדם בצניעות צעד אחר צעד בהתאם לכוחות נפשך ויכולתך
- לא לקפוץ שתי מדריגות בבת אחת!
תמיד לחשוב על הכיוון קדימה! אסור ללכת עם ה"חייל" משבצת אחורה!
לאחר שזכית והחלטת להשתנות בצניעות, הפנים חייבות להיות קדימה!
- בשום אופן לא להביט אחורה אל העבר!
לפעמים שוה לוותר מעט, כדי לנצח אח"כ את היריב בהרבה!
שוה לך "לוותר" על בגד זה או אחר, כדי לנצח את היצר של האופנה - בהרבה!
אחת ההצלחות במשחק היא: להגיע לשורה העליונה של היריב, ולהיהפך להיות מלכה.
מי שנשאר או נתקע באמצע... מפסיד!
הקב"ה רוצה שתהיי רמטכלי"ת בצניעות! בשום אופן אל תתפשרי על פחות!
רק השמים הם הגבול לשאיפות שלך בצניעות!
המשחק הוא משחק חשיבה! חייבים להפעיל בו גם את השכל. מי שמשחק כמו רובוט ללא תכנון ומחשבה, סופו לנחול תבוסה, ובגדול!
עלייך לחשוב תמיד מה רצון ה'! לא להיות כמו "רובוטית" ולומר: "אני הולכת ומתלבשת כמו כולן" - עלייך להיות "עירנית" ולפקוח עיניים על כל בגד שאת קונה!
גם מי שכבר הפסיד, לא חוזר על טעות פעמיים! הוא כבר למד להכיר את שיטת המשחק של יריבו, הוא מחפש לעצמו דרכים ושיטות אחרות כדי לנצח בהם!
הייתה לך נפילה? תסיקי מיידית את המסקנות! תציבי מחסומים! תברחי ממקום הנסיון! - בשום אופן אל תחזרי שוב על אותה טעות! וכמובן שאין לך להתייאש חלילה!
בשעת המשחק, האדם מתנתק מכל סביבו, וכולו מרוכז במשחק בכדי לנצח את היריב!
כשאת הולכת בצניעות, עלייך להתנתק מכל הסובבים אותך! לא לחשוב "מה אומרים עלי?" - עלייך להיות מרוכזת ב-איך להתגבר על יריבך היצר הרע!
המתחילים: רואים מהלך אחד קדימה! מתלהבים, רוצים להרוויח מיד על המקום!
האלופים: רואים עשר מהלכים קדימה! הם נותנים ליריבם 'לאכול' חיילים עד שישבע, אך בטווח הארוך הם מכניסים אותו למלכודת, ולבסוף מנצחים אותו!
היצר הרע שצופה למרחוק, נותן לך כרגע להרגיש טוב שאת צנועה, אך בהמשך מכניס אותך ל"מלכודת" ונותן לך לחשוב שאולי לא צריך כל כך להקפיד בצניעות... - צריך

להמשיך ולהיות חזקה! לדעת, שמחשבות כאלו ואחרות הינם מטכסיסיו של היצר כדי להפיל אותך שוב!
חייל שהצליח לעבור את כל המסלול, נהפך להיות "מלכה"! בכוחו ללכת להיכן שהוא רק רוצה!
אם זכית לעבור את כל "מסלול חייך" בצניעות כפי רצון ה' יתברך, את נהפכת ל"מלכה", והינך זוכה ללכת בגן עדן להיכן שרק תרצי!

נספחים

ציטוטים מדברי הרבנים
ראינו להציג כאן קטעים נבחרים וקצרים שנאמרו בכנסי התעוררות על ידי גדולי ישראל ורבנים חשובים עקב ריבוי הצרות והמחלות ופטירת אנשים צעירים והם נחוצים עבור כל אחת ואחת. (הדברים שנאמרו צוטטו מילה במילה).

הגאון רבי שמואל הלוי ואזנר
ובעוונותינו הרבים בבתים רבים אצל נשים רבות נהפך כיסוי הראש להצגה מודרנית באורכו ובצורתו ובשאר עניינים שעושים בו, והאשה הזאת לא נחשבת ולא נראית כלל כאשה חרדית אלא רק כאחת השחקניות מהרחוב... ואיננה לא כבת ישראל ולא אשת בן תורה אלא כבת פריז.
ואולי זו הסיבה לתופעה הכאובה והמצערת שאנו עדים לה שיש בנות הרוצות להנשא לבן תורה וכך הן אומרות על כל פנים, אבל הן רוצות גם בן תורה וגם מודרניות, ובהסכמת הבעל היא בוחרת להיות מודרנית בלבוש שבא ממקור הטומאה, ובשאר תכשיטים המופרזים, וצביעת הפנים והבשמים, ונראית בהופעתה כגרועות שבאומות וזה גורם שביתם מתדרדר מכל הבחינות, ובעלה שוכח תלמודו! ועוזב לגמרי את הכולל...!!
אז מה נאמר ומה נדבר בעניין הפאות המודרניות שאין להם טעם וריח לצניעות - ולא כלום...! וכבר גילינו דעתינו שהפאות אסורות מן הדין ממש, ועבירה גוררת עבירה, שהולכות נשים ובנות לתסרוקת אצל ספר מומחה גבר - שהוא איסור גמור, ומביאות בזה רעה לעולם כולו, ויותר מזה בושה תכסה פנינו כאשר שומעים על נשים ההולכות לחייטים ומעצבי אופנה גברים, למדידה, וניסיון, וסופן מר ונמהר כסופן של אותן הפרוצות ההולכות במלבושים הצרים או הקצרים שמרבים גזירות רעות וחרון אף על עם ישראל...

הגאון רבי שמעון בעדני

וגם בנושא הלבוש, צריך היום בדיקה מאוד מדוקדקת. כי בעוונותינו הרבים אין היום בגד שלא יימצא בו בשוק גם עם דגמים שהם אסורים, ממש מכף רגל ועד ראש אין בו מתום... והרבה נשים ובנות קונות ואינן מרגישות באיסור...! ואותו דבר בעניין הפאה, פאות המושכות את העין וגורמות התבלטות כמו שלובשות המודרניות - זהו איסור גמור! אשה הנראית עם פאה כמו בחורה לא נשואה, יש בזה סרך של זנות ממש, ה' יצילנו, למה היא רוצה להיראות בחורה, מה קרה?

ולכן, לפני שניגשות נשים לחנות לבחור איזה בגד - הן צריכות לחזק מאוד את היראת שמים שלהן בידיעת האיסור וחומרתו, כי הן פשוט משחקות באש, ושידעו להן כי אין בגדים שהם פרווה! בגד הוא או צנוע ושקט! או רועש ופרוץ, אין שטח הפקר!!

אם הגרביים לא עבות מספיק עד שלא רואים כלום, ואם הבגד הוא לפי הגיזרה קצת צרה או קצרה אז כבר אי אפשר לקרוא לזה צנוע. ובגד שאי אפשר בפה מלא ולב שלם לומר עליו צנוע - אז הוא פרוץ!! ואם היא תלבש בגד זה ותופיע כך ברחוב - תדע לה שעם כל התמימות שלה - כבר לקח אותה השטן - היצר הרע, להיות אחת מחיילות הרשע שלו ברחוב, והיא תיענש בגיהנום על כל אחד ואחד שהסתכל בה בין בשוגג ובין במזיד...

למה על שאלות קלות רצים היום לשאול רבנים, ועל עניינים חמורים של גילוי עריות, ייהרג ואל יעבור... לא הולכים לשאול? אנשים על חששות קטנים של איסור דרבנן בטבילת כלים, הגעלה, וארבע מינים, ושביעית - רצים לרבנים ומחכים בתור שעות! וכאן כל אחת נעשית רבנית ופוסקת לעצמה! הרי כל זה הוא מחוסר המודעות - כמה חמור חסרון הצניעות! כמה חרון אף יש כאן! עד שלדעתי צריך לרוץ לשאול בהלכות צניעות כמו בהלכות חמורות של רציחה או חילולי שבת...

הגאון רבי יצחק זילברשטיין

לצערינו לפעמים הינך נתקל במחזה אבסורדי ואינך יודע אם התמונה הזו אמיתית... התמונה הזו לדאבונינו היא אמיתית מאוד, מציגה דמות של אברך תלמיד חכם, שחבריו לכולל מזהים אותו כתלמיד חכם וירא שמים אמיתי, ולצידו מהלכת רעייתו, ואתה פשוט לא מסוגל להאמין שזו היא אשתו של אותו אברך.

מדוע? - משום שהביגוד שלה הוא-הוא הביגוד נגדו יצאו כל גדולי הדור, מכל החוגים והעדות! הביגוד הקצר והפאות הארוכות והקצרות והלא צנועות, וכל יתר הפרטים הקשורים להופעה החיצונית, מתאימים לאשה של יהודי לא חרדי, כזה שדבריהם של

גדולי הדור באמת לא מזיזים לו כמלוא הנימה, המנהל את ביתו מתוך הפקרות וזלזול בכל היקר והקדוש. אי אפשר להאמין שזו היא אשת אברך תלמיד חכם!!!
והמציאות היא, שהאדם ההולך לצידה הוא אברך תלמיד חכם, שחבריו יספרו לך עליו ניסים ונפלאות, על עמלותו בתורה ועל יראת השמים שלו וכו' וכו', ולמרות הכל אשתו ניראית כמו קלה שבקלות. ובינינו, הכל יודעים שאין אלו גוזמאות, ולא תיאורים המצוצים מן האצבע. והדבר צריך להחריד את כל חרדי עמך ישראל! האם באמת עד לכך הגענו?! שנשים חרדיות מכשילות בצורה מבהילה את העוברים והשבים, ואין פוצה פה ומצפצף?! הלא אם לא היינו רואים את המחזות הללו בעינינו, לא היינו מאמינים שהם ניראים ברחובותינו!!!

הגאון רבי יהודה יוספי

נשים חוסו על עצמכן! ומלטו עצמכן מגיהנום! איך הולכות ברחוב נשות אברכים?! עם איזה לבוש?! קצר, צר, שסע, תדעו לכן הנשים הללו יש להן דין רודף! גדול המחטיאו מן ההורגו! הנשים החצופות הללו שורפות את העיר!!! רחמנא ליצלן, כי הקב"ה בורח משמירת העיר ואז ניתנת רשות לשטן ולמלאכי חבלה להשחית... וכבר חרץ הרמב"ם את דינן של החצופות הללו וכתב: "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא, אלא נכרתים ואובדים על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים... - ואחד מהם הוא: מחטיאי הרבים!!!" אוי, איזה עונש! הרי כל הנשים הללו חיים בעולם הזה - לחינם!!! כל הצער והטורח שלהן, ילך להבל ולריק, בגלל שהן מחטיאות את הרבים...
אני רוצה להגיד לכם צוואה מהגברת פרחים עליה השלום.
בערב שבועות, בדיוק לפני שנה נכנסתי לנחם אותם על פטירת הבת היקרה.
דיברתי כמה דקות בפני הגברים, לאחר מכן נכנסתי לנחם בכמה מילים את האמא הצדקת עליה השלום. ואז היא אמרה לי: "הרב יוספי, אני מבקשת ממך תדבר ותחזק על הצניעות!!".
אלו המילים האחרונות ששמעתי ממנה. נמצאות כאן אלפי נשים, אתן שמעתן מהרבנים הגאונים כמה הקב"ה מקפיד על חוסר צניעות, שמעתן? שבגלל לבוש לא צנוע, לבוש צר, קצר וצמוד הקב"ה בורח מבתי ישראל, עוזב אותנו רחמנא ליצלן.
נשים יקרות, אם קשה להשתנות, אם ישנה אחת שהיא רגילה ללכת עם כאלו מלבושים, אין לה חשק לשנות את מלבושיה, היא מעוניינת להמשיך להסתובב כך, אני מציע לה לבקר קצת אצל משפחת פרחים לראות איך אבא בלי אשתו, איבד בשנה אחת שלשה ילדים נשאר עם עשרה יתומים... אחרי שתראי את כל זאת, תביני, תרחמי על ילדייך

שלא יהיו יתומים!! כי כבר ראית איך זה נראה... מספיק עם השטויות!!! מה זה קשה לי להשתנות? מספיק! אל תהיו אכזריות!! אל תהרסו את משפחותיכם!! ואל תהרסו את העיר!! יפה שעה אחת קודם.

הגאון רבי אריה שכטר

אם לבת היום זה בושה ללכת עם גרביים 70 דנייר שזה בקושי המינימום! אז מה יהיה איתנו!! וכי בגלל שכולן הולכות 20, 40 דנייר סימן שמותר?! איפה החינוך...? איפה הגבורה? לא להתבייש מפני המלעיגים!!

ראיתי מכתב של הגאון ר' ניסים קרליץ שליט"א שההלכה דורשת מהבת שכל הגוף כולל הרגליים צריך להיות מכוסה, והוא כותב ש-40 דנייר ברוב המקרים לא שקוף ומכסה (זה היה פעם, היום המינימום זה 70 דנייר, לא שקוף ולא בצבע הרגל), אבל כל אחת מבינה שאם כך אז 20 דנייר בטח לא מכסה! וזה בדיוק כמו שמלה 20 דניר! וכמו שכל בת יודעת שלצאת לרחוב ולשפוך את הזבל בלי גרביים זה כמו בלי שמלה, כך זה עם גרביים 20 דנייר... ואם יש איזה לבוש ברחוב החילוני שקוראים לו ג'ינס שהוא במקורו אצלם סמל לפריקת עול ופריצת גדר ובו ניפנפו בשנות ה-70 (בתקופת ההיפיס) כשהחלו לפרוץ מוסכמות להתלבש כזרוקים... אז אם מביאים לבוש כזה לבני ברק - ומכניסים אותו בדלת האחורית, לא מכנסיים, רק חלוק או איזה חצאית, אבל זה ג'ינס, אז גם את הלבוש שינו! אם כן מה נשאר...?

בלונדון יש חנות בגדים ענקית נכנסות לשם נשים חרדיות מחפשות משהו, אז הגויות אומרות להן: "אולי אתן רוצות כנראה "אופנת בני ברק", והן הולכות ומביאות להן בגדים - שהרחוביות של בני ברק לובשות... יש להם מחלקה מיוחדת "אופנת בני ברק"... יש כבר יצוא לכל הלכלוך הזה...

לפני שנה יצאו מודעות ברחובות קריה על תצוגת אופנה לנשים באחת האולמות הכשרים למהדרין, עם דוגמניות!! כאשר ביררו מיהו המארגן גילו שזה איש עסקים חילוני... אבל חשבתי איך הוא בא להוזיל כספים על דברים שאין לו סיכויים!! בסוף התברר שהוא סקר את השוק, ואת החנויות, הסתובב ברחוב בשבתות, וראה שיש לו מה למכור כאן. אוי לנו מהחילול ה' הזה, לאן הגענו.

הגאון רבי בן ציון מוצפי

אומר לכן את האמת, אני באופן אישי מעולם לא מדבר בפני כנסי נשים, זה דבר ידוע בירושלים. אבל כאשר אני רואה שדם ישראל נשפך כמים... כאשר ראיתי בעיניי, לאחר הפיגוע, חלקי איברים מעורבים עד למחרת בשתיים בצהריים על העצים ובצידי

המדרכות של נשים, בנות, בחורים, זקנים ואתה לא יודע של מי החתיכה הזאת... זאת אומרת יש חרון אף נורא בשמים... אם היו לנו זכויות היינו מונעים את זה!!

הייתי לא מזמן בבית החולים תל השומר, אמר לי מנהל בית החולים: "יש למעלה מ-1,000 ילדים חולי סרטן בבית החולים תל השומר. חוץ מבלינסון, איכילוב, שניידר ושאר בתי החולים. ילדים קטנים!" חשבנו פעם למה זה קורה? שאלנו את עצמינו למה הביא ה' את הרעה הזאת עלינו? מה עוד צריך לקרות כדי שנתעורר?!... היום לעבור ברחוב רבי עקיבא בבני ברק ובכיכר השבת בירושלים, אי אפשר! יש שם אש בוערת! שריפה משתוללת...

זה עת להתחיל כל אחת בשכונה שלה, ברחוב שלה, אצל החברות שלה, באוטובוס, בבית, אצל המשפחה, לחזק יותר את הצניעות. כשרואים חנות שמוכרת בגדים לא בסדר, להחרים אותה! כי האנשים האלה הם הרוצחים של עם ישראל...!!!

הגאון רבי שמשון דוד פינקוס

שומעים לפעמים על נערים חרדים שהתדרדרו לשפל המדריגה, עשו מעשים שלא ייעשו. וכולם שואלים: מהיכן זה בא להם? התשובה על כך בהרבה מקרים היא: שההתדרדרות הזאת נובעת מכך שהאימהות של אותם בחורים לא היו מספיק מוגנות!!!

למשל: אשה לפני שהיא יוצאת מהבית, שמה על עצמה מעט בושם... היא נכנסת למונית ויושבת במקום קטן - משהוא כמו חצי מטר על חצי מטר. מלפניה יושבים שלושה אנשים, וריח הבושם העולה באפם, גורם להם לחשוב על הנשים שמאחוריהם, והדבר פשוט יכול להרוג אותם!

או דוגמא נוספת: נשים יושבות באוטובוס ומפטפטות להן בנחת, ולפניהן יושב איש. ומה הן חושבות לעצמן? שיושב כאן מלאך?!... יושב לו אברך ומנסה לחשוב בלימוד, אבל כל הזמן הנשים שמאחוריו מפטפטות, והדבר מפריע לו. וזה לא פשוט! קדושת עם ישראל היא מהיסודות החשובים ביותר!

אשה יורדת לרוקן את פח האשפה ללא גרביים. היא עושה לעצמה חשבון: מה כבר יקרה אם איש יראה אותי במצב כזה?... עליה לדעת כי יכול להתרחש אסון! אשה שהולכת בהופעה שאינה צנועה, ואיש רואה זאת - הדבר עלול לגרום לכך שבנה, בחור ישיבה בן 15, ייפלט החוצה!! ההתנהגות בצניעות נועדה להגן על עם ישראל מפני פורענויות שונות.

הגאון רבי יהודה עדס

באים לבית שלי לבקש עצה מה לעשות שהבן שלה לא קם בבוקר לתפילה. והיא נכנסת עם חצאית של שסע... אילו הייתי קנאי הייתי צריך לזרוק אותה מהבית שלי! למה שיקום לתפילה אם את יוצאת לשוק במטרה להחטיא את בני ישראל?? אם זה חופשיים זה מותר ואם זה חרדים זה מותר?! וכך נכנסים לבית, ואת הבן שלך את מחטיאה בהרהורים, איך אפשר להחטיא את הבן בהרהורים?! אם אשה בבית שלה מעמידה טומאה כזו אז היא תבוא לשאול איך הבן שלה יקום לתפילה?!

בדידי הוה עובדא, נכנסו לבית שלי שוב איזה אחד עם אשתו, והיא למעלה לבושה לא באופן נכבד וסגור כפי שדת יהודית מחייבת. לא רציתי לקבל אותם. איזה מן בעייה יש להם, יש להם בעייה עם הבן שלהם, למה שלא תהיה בעייה עם הבן? אם הוא רואה את אמא שלו... והפריצות וההרהורים כולם... והיא מחפשת עצה על הבן שלה שתפסו אותו שעשה דברים אשר לא ייעשו, ולמה לא?! אין שורש לקדושה!...

ישנם המתחילים להתווכח על הגבול, עוד ס"מ, פחות ס"מ, צריך לדעת כלל אחד - מי שגבולי הוא מחוץ לגבול! אין גבולי, או כאן או שם!!! אנחנו ראינו שהבתים הגבוליים הבנים שלהם התקדמו ויצאו מחוץ לגבול!

הגאון רבי ראובן קרלינשטיין

לא יעזור שום תירוצים, כמו: "כן... גם הגיסה שלי, גם הדודה שלי! בעלה תלמיד חכם גדול, אם היה באמת אסור, הוא היה אומר לה. ודאי! כן, כן... וגם הבת דודה שלי... כן האבא שלה מגדולי ראשי הישיבות! היא גם הולכת בכאלו גרביים" וכו' וכו', וחושבים שעם התירוצים האלה ילכו לבית דין של מעלה ויקבלו את זה?! בוודאי שלא!!!

הבת דודה פוסקת?! הגיסה פוסקת?! בזמן שגדולי הדור נותנים לנו בדיוק הוראות ברורות!! לפרטי פרטים!! ואם יש שאלה - שואלים את המבינים בדבר. אבל לעשות סתם ככה כי הבת דודה אמרה, השכנה אמרה?! גם בבשר וחלב אם היה שאלה היו שואלים את הבת דודה?! אם הייתה נופלת כפית חלבית לסיר בשרי גם כן היו הולכים לשכנה לשאול?! זה פחות...?!

הלכות צניעות שיש בהם שאלות חמורות של החטאת הרבים, בזה השכנה פוסקת??!!

הגאון רבי ניסים יגן

כשאנו מדברים על צניעות - אנו חושבים כל הזמן על הנשים החילוניות ברחוב ומרחמים עליהן... אולם צריך לזכור, כי התביעה מופנית בראש ובראשונה כלפינו!!!... לא יתכן שנשים בציבור שלנו, תקדשנה שעות של חיפושים בשביל בגד!

סיפרה לי בעלת חנות בגאולה, כי נשים יכולות להכנס לחנות ולחפש בגד במשך 6 שעות רצופות!!! האם זה יתכן?? להיכן הגענו?! אפילו מלכת אנגליה לא עושה זאת!! שלא לדבר על העלויות הבלתי נסבלות... ישנן היום שמלות ב-2,000 שקל, ב-3,000 שקל, ונשים מאלצות את בעליהן לקנות שמלות שכאלו!

סיפר לי אדם יקר, העובד לפרנסתו, כי אשתו לא נתנה לו מנוחה עד שקנה לה שמלה ב-2,000 שקל. שמלה עם כוכבים... הוא ראה כוכבים מהסכום - והיא הלכה עם הכוכבים במשך ערב אחד!! "מדוע את לא לובשת שוב את השמלה?" - הוא שאל את אשתו לאחר תקופת מה, ונענה כי גילתה שהשכנה הולכת עם אותה שמלה בדיוק... נו, האם זו צניעות? ברור שלא!!

צניעות אינה מתבטאת רק באורך הבגדים... צניעות מתבטאת בראש ובראשונה באופיים של הבגדים, שלא ימשכו תשומת לב, שלא יהיו בולטים, שלא יקימו רעש, זוהי צניעות! ויש להפנים כי חלק גדול מפריטי הלבוש שניתן למצוא ברחובותינו - הינם בגדר פריצות גמורה!!!

הגאון רבי מנחם שטיין

יש הרבה קצר וצמוד בעיר... אסור שזה ימשך! תזוזו כבר! אתם לא רואים שאי אפשר לתת לבת לעבור בליל שבת ושכל החבר'ה מצפצפים לה?! תבינו! מאיפה הגיעו כל החבר'ה הללו? אולי את עשית את זה?! אולי בצמוד של הטריקו הזה... בחולצה הנצמדת לזרוע... ואת לא מבינה שזה צריך להיות רפוי ולא צמוד!??

הרב קניבסקי אומר הלכה למעשה, תודיע, אם יש לך אפשרות או לאכול ביום כיפור או ללכת קצר... תאכלי ביום כיפור!!! קצר וצמוד זה אביזרייהו (האביזרים) של עריות! מה נקרא קצר? מילימטר פחות מהאורך שהורו גדולי ישראל... אמרו לרב וואזנר, אבל אולי שהגברים לא יסתכלו? לא! זה תלוי בנשים! זה מגרה זה מושך! זה ממגנט את הגבר! אסור לה למשוך אותו.

יש נשים הולכות קצר וצמוד, זה מכשיל לנו את האברכים ואת הבחורים ואת הנערים. מספיק! את רוצה קצר וצמוד, לכי לתל אביב! לנו יש פה מקום. זה מגרה את הבנים! נקודה! זה מבלבל להם את כל התפילות, מבלבל להם את כל המחשבות, מנתק אותם מקשר רוחני.

את רוצה קצר וצמוד, הולך לך בחיים שיראו לך את הרגליים... לכי לתל אביב שיראו לך את כל הגוף. לא פה! כאן זה עושה לנו נזקים. מספיק לחשוף את הגוף באמצעות הצמדת בגד.

מי שהולכת עם בגד שנצמד לגוף שלה, אם מבנה גופה ניכר מתוך בגדיה, היא נידונית על פי ההלכה כמי שהולכת ללא בגד!!! מה, קשה להבין את זה??!! יש כאן בחורים, אברכים, בני תורה... ככל שהוא יותר ירא שמים, יותר צדיק, סף הרגישות שלו יותר גבוה, ואז הוא יותר נפגע מזה!!! וזה מקלקל לו את כל היראת שמים!!! כל הנושרים שאנחנו מכירים במכון 'לב שומע' שזה מאות מאות בשבוע, כולם בגלל אותן בנות ונשים שהולכות קצר וצמוד עם הפאות האלה...!!! תרחמו על הגברים, מספיק!!! יש בית. למה צריכים להוציא את זה החוצה...???

הגאון רבי יששכר טריגר

זה צועק מכל עבר מכל פינה, צועק ממש, מי אמר שמותר לנו להבליג, ללכת כמו שהולכות היום זה יותר גרוע מרציחה. כולנו יודעים שגדול המחטיאו יותר מההורגו. כשראית או שמעת את ההוא שרצח גם כן הבלגת? או שממש עם כל הדרשות... ועם כל ההתלהבות... כולם רעשו וגעשו: "הרוצח! הרוצח! הרוצח!" כאן, זה עוד יותר: הרוצחת הרוצחת הרוצחחחת...!!! מחטיאה את הרבים!!!

שמעתי מאחד הדיינים של הרב וואזנר, שאפילו בלי ההלכה, בוא נניח שאין הלכות בנושא של הצניעות, לו יצוייר כזה דבר, עצם בגד קצר, עצם בגד צר, כמה עזות!!! כמה חוצפה זה נוטע בהווי של הבית... של הסלון שלנו!!! איזה סטירות גדולות אנו רואים... זה מאוד מאוד כואב, זה שורף בלב ממש! אנחנו יום יום רואים סתירה גלויה. גם סתירה בתי"ו וגם סטירה בטי"ת, כי עצם הליכה כזאת עם לבוש כזה זה סטירה להקב"ה!!

כשיבוא המשיח... זהו! הכל יגמר! לא תהיה אפשרות לתקן! אבל עכשיו שמשיח עדיין לא הגיע ואנו במצב שכן אפשר להתגבר, כל התגברות, כל מאמץ, כל ביזיון, כל לעג של שכנה זה שווה מליארדים... מיליארדים... אם לאשה נדמה שצוחקים עליה והיא ממשיכה הלאה בעוז ובגבורות את מה שה' רוצה... גם ההיפך מהרחוב החרדי, כמה מילארדים היא מרוויחה אין קץ!!!

הגאון רבי דניאל זר

לצאת לרחוב זה פחד פחדים. כמה מוסר צריך ללמוד לפני כן. כמה תפילות לפני הקב"ה שאני אחזור הביתה בשלום. שאני לא אפגום בעיניים שלי. לא אהרוס את העיניים שלי. אשה שהיא פרוצה... אשה שלבושה פרוץ, בשמים לא רואים אותה!!! היא לא קיימת!!! היא מכשילה את בחורי ישראל בהסתכלות אסורה... נורא נוראות פחד פחדים!!! אם תראו בספרי קבלה מה קורה בעולמות העליונים, אתם תרעדו מפחד!!!

אמרתי פעם, שהאר"י הקדוש אומר: "שאם האדם היה יודע כשהוא רק קורץ לאשה, לא עשה עבירה אלא רק קרץ, כמה הוא מקלקל והורס בעולמות העליונים... מהפחד שלו לא היה זז כל החיים שלו!!!"

כמו שיש חדר מלא בכפתורים, מה יש? סך הכל כפתור? הוא לוחץ על הכפתור הזה... שיגר פצצת אטום... הלכה רוסיה! לחץ על הכפתור ההוא... הלכה פרס! אתה חושב זה רק כפתור, אבל מי יודע מה כל כפתור, מה ההשלכה שלו... הכפתור הזה אטום... זה מימן... אדם לומד קבלה יודע כל עבירה מה ההשלכות שלה, מה היא מקלקלת והורסת בעולמות העליונים!!!

איי איי איי... הלב בוכה, הבנות שלנו איך מתלבשות. איך הן הולכות ברחובות. אנחנו צריכים לבכות עליהן!!! נורא נוראות, קילקולים נוראים ואיומים!!! לאן הורידו את הבנות שלנו? לאן הובילו את המסכנות האלה? בנות שהן יהלומים... מלאכים... עשו אותן זבל!!!

בנות ישראל! אני מדבר אליכם כמו אח לאחיות שלו כמו אבא לבנות שלו, אתן בנות מלכו של עולם! תבינו, הלבוש שלכן זה לבוש של מלכות! לבוש של שכינה! תהיו קדושות וטהורות! תלכו עם בורא עולם! בספרים הקדושים כתוב, שהתכשיטים האמיתיים של האשה, של בת ישראל, זה הצניעות שלה!!!... הצניעות של האשה זה כמו התפילין והציצית של הגבר.

אשה שהיא צנועה זה כמו אתרוג מהודר. אשה שהיא צנועה היא אהובה בשמים. בורא עולם אוהב אותה... משתבח בה: "זו הבת שלי!!" התפילות שלה מתקבלות!! היא יכולה לבטל גזירות!! - הצניעות שלכן זה חיל האוויר שלנו! זה המטוסים שלנו! זה הצוללות שלנו! זה הנשק הגרעיני של עם ישראל! בזכות נשים צידקניות נגאלו, ובזכותן נגאל... בזכותכן! תעשו תשובה, תשמרו על הצניעות שלכן. עכשיו! לא לחכות! בואו עכשיו נרוץ להקב"ה. נאמר לו: "רבונו של עולם, אני הבת שלך! עד היום לא ידעתי עד כמה זה חמור, עכשיו אני יודעת, אני מתחילה ללבוש צנוע". ככה צריך להיות.

הגאון רבי נחום דיאמנט

למה ילדה בת 3 צריכה לשמוע מאמא שלה כשהיא לבושה לכבוד שבת: "איזו יפיפיה שלי... למה את מחדירה לה את היופי??? תגידי לה: "איזה צנועה את! איזו נקיה את! איזו מסודרת!", למה לומר לה: "יפיפיה???!!!", את מראש מגרה אותה שלהיות יפה זה משהו... שלהתייפיף זה ערך...???!! כשבת רואה את אמא שלה הולכת עם איפור... אין סיכוי לחנך לצניעות!!!

פעם הבת שלי רצתה חצאית מסוימת, ואשתי אמרה לה: "זה לא הסגנון שלנו! זה לא מתאים לסגנון שלנו...!". הבת אומרת לה: "אמא כן, אני מבינה מה שאת אומרת אני מסכימה איתך, אבל אני גם צריכה להתמודד עם הכיתה!".
זה שבר אותי! שבר אותי מאוד! אני הייתי חצוי! חצוי בין הרצון לחנך את הבת שלי לצניעות כמו שאני מבין... לבין מה שהבת שלי סובלת בכיתה.
אני זוכר נכנסתי אז לרב שך, סיפרתי לו את הסיפור הזה במר ליבי, הרב שך ממש שיחרר אנחה כזאת כואבת... היה כואב לראות אותו. הלב שלי בכה... לא כל כך על הבת כמו על המצב! תלך הבת שלך איך שתלך... אבל לפחות תחנך אותה שבת שהולכת יותר טוב, תפארו אותה! ותרוממו אותה! לפחות שלא נקלקל את האחרות.
שיחות נפש עם בנות על צניעות של בת ישראל, שלהיות צנועה זה לא רק ציווי של הקב"ה... זה תפקיד!! הקב"ה שם אותך שומרת על עם ישראל!! את השומרת של עם ישראל!! בגללך יגיעו אלפי ומאות אלפי יהודים לגן עדן, או חלילה לגיהנום!!! הקב"ה נתן לך תפקיד! זכות נפלה על ידך... אל תמעלי בתפקידך!!!

הגאון רבי עמנואל תהילה

אני מבקש את סליחת הציבור, אבל איך הולכים היום?? אני כבר סבא לנכדים, ואני לא יכול לצאת לרחוב!!! איך אפשר??!! איך בנות משלנו, מסוגלות להסתובב בשעה מסויימת בלילה בלי ההורים שלהן?? בכלל... מה זה להסתובב בחוץ?
בת יודעת מה היא עושה לעם ישראל כשהיא הולכת בבגדים צמודים?? מה אני אגיד...? מה קורה בשמים כשבנות שלנו הולכות בחוסר צניעות? הדוק! טריקו! שרוולים הדוקים! צוארונים פתוחים! להיות אופנתית! כמו הגויים... מה רוצים, עוד היטלר???
כל המקטרגים בשמים באים ואומרים לקב"ה: "רבונו של עולם, הנה הנה הבנות שלך... הרי אתה מתנהג מידה כנגד מידה, נכון? והרי הגוף צריך להיות מכוסה, צנוע, סגור, ובנות עמך ישראל הולכות פתוח... מגלות את מה שצריך להיות מכוסה... אז אולי מידה כנגד מידה תוציא גם את הדם שהוא מכוסה לגמרי... החוצה??". ואז דם ישראל נשפך...
מדינת ישראל נמצאת במקום הראשון בפיגועי טרור!! החתן שלי שמתנדב בזק"א מספר לי דברים נוראים שרואה בפיגוע; איבר שם... ראש שם... עם מה משחקים, עם החיים? מה, אנשים לא מבינים את זה?!
יש קווי מהדרין, הנהגים משתדלים להיות בסדר... מה שמעניין אותם זה להרוויח כסף, אז הם רוצים לספק את מה שאנחנו רוצים, את מה שהתורה רוצה, אז איך יכול להיות

שאשה חרדית תעלה בדלת הקידמית???!!! איך יכול להיות שאשה כזו עולה קדימה ואף אחת מהנשים לא מעירה לה???!!! כמה קיטרוג יש על עם ישראל בדבר כזה???

הגאון רבי יחיאל יעקבזון

אחת הדוגמאות שהייתי מביא הרבה פעמים, שיש לנו מסורת במשפחה, שהסבתא של הסבתא של הסבתא... אני לא יודע כמה פעמים של הסבתא שלנו... קפצה אל האש! כששתי תינוקותיה בידיה! ושרה 'עלינו לשבח'... אנחנו צאצאים של בת אחת שלה, שהייתה אז חולת 'שחפת' והיא בנס ניצלה ואחר כך זכתה להקים משפחה. זה מה שמספרים, זו המסורת, שכך היא סיימה את חייה ואנחנו צריכים להוביל את עצמנו, את צאצאנו, בעיקבות ההורים. וכי אני יכול להגיד לבת שלי שאני מצפה ממנה להתנהגות כזו לקדש שם שמים ברמה הזו? אני בעצמי לא מסוגל! אני לא יכול להציע לאחרים מה שאני לא עושה. אני גם את האצבע שלי לא הייתי מכניס לתוך הנר, ולא את כל גופי לתוך האש... וגם אם הייתי עושה את זה בוודאי שלא הייתי שרד!

ואף על פי כן, אני אומר לבת שלי: "גם את יכולה לקדש שם שמים!!!". בגלל שהמציאות העגומה "שהחושך" מכסה ארץ, אז לאמיתו של דבר, כל מי שההופעה שלה בחוץ, אומרת ומכריזה: ה' אלוקים אמת, מקדשת שם שמים! ממש כך! דווקא משום הערפל והחושך ששורר ברחוב, דווקא משום הירידה של הדור.

מי שההופעה שלה על פי דין ועל פי השולחן ערוך ועל פי כל התקנונים והוועדות הרבנים והמשגיחים והמשגיחות, אבל... היא תמיד צריכה להוסיף איזה אביזר אחד, איזה תוספת קישוט, כדי להגיד לכולם: "נכון שאני חרדית, אבל... לא יותר מדי... לא פנאטית מדי... אני פתוחה, אז אין קידוש ה'!"

הבעייה שלנשים אין כבוד עצמי! הן צריכות שיסתכלו עליהן כדי להרגיש שהן שוות משהו... שמישהו מתייחס אליהן... אני לא שווה כלום אם לא מסתכלים עלי! אם את עולה לאוטובוס ומתחילה לדבר בקול רם, סימן שהמצב שלך עגום מאוד. את מרגישה שאם לא מתייחסים אלייך, את לא קיימת! זה עצוב מאוד מאוד... אם את מדברת בקול כדי שישמעו, זאת אומרת שאת כל כך משועבדת... את שפחה כל כך נחרפת... שאם את לא מתחילה לדמיין שאחרים מתייחסים אלייך, את לא קיימת! אולי בעולם המטורף שלנו זה ייראה משונה מה שאני אומר, אבל כל אחת שתשב עם עצמה ותבדוק את עצמה לעומק, תגלה: שאין טבעו של אדם להתבלט! זה לא נוח! יש בושה טבעית! יש אי נוחות טבעית!

אם אנחנו צריכים לדבר בקול! ולהתבלט! וגם להתלבש! כדי שיסתכלו עלינו... זאת אומרת שאיבדנו צורת אדם! אין לנו כבוד עצמי! ואין לנו הערכה עצמית!

הגאון רבי מרדכי נויגרשל

אני תמיד מספר שהייתי פעם בסמינר ב'רחובות'. היה שם קיץ חם, לחות גבוהה... ואני שמה עומד ב'מדי הקרב' שלי ומדבר לפני הקהל. אחרי ההרצאה ניגש אלי יהודי מבוגר, שיכול להיות סבא שלי (לפחות לפי המראה אם לא לפי הגיל), מסתפק "במועט" לבוש מכנסיים קצרות, וזהו!

הוא שואל אותי: "תגיד לי, למה אתם מתלבשים ככה... כזה חנוק...?". אמרתי לו: "תאר לך את מנחם בגין (הוא היה אז ראש הממשלה), מגיע לבנין הטלויזיה למסור נאום לאומה, ולרעתו הוא נוכח לדעת שהמזגן התקלקל! מה הוא עושה? פושט את המעיל, פותח את העניבה, מוריד את החולצה, פושט את הגופייה, מתייצב מול המצלימות ומתנצל שחם לו"... מיודעינו צחק רק למשמע הרעיון. באותו רגע עבר חתול לא לבוש בכלל, ערום כביום הולדו. אמרתי לו: "תראה, חתול מסתובב ערום, ראש ממשלה כשהוא נותן נאום לאומה כולם מבינים שהוא מופיע בצורה מכובדת. מי שיותר חתול, פחות לבוש! מי שיותר לבוש, פחות חתול! עכשיו תשים את עצמך באיזה מקום בסקאלה..."

הייתה איתי אחותי. קראתי לה. אמרתי לה בנוכחותו: "תגידי לי, חם לך בבגדים האלה?" היא אומרת לי: "כן". מיודעינו התחיל לצהול: "אתה רואה"... אמרתי לו: "רגע!". שאלתי אותה: "רע לך בבגדים האלה?", היא אומרת לי: "לא, טוב לי!". כאן הוא התבלבל לגמרי: "אם חם בקיץ אז מה טוב??!". אמרתי לו: "תשמע ידידי, הבנות האלה מרגישות טוב יותר בקיץ מאשר בחורף. משום שבשבילן הבגדים האלה, מהווים עדות שיש להן כבוד עצמי! שיש להן אישיות! שהן לא הפקר לכל מי שמסתובב ברחוב! אולם בחורף כשקר ונעים ללבוש בגדים ארוכים וחמים, זה עדיין לא ראיה שאני שווה בעיני עצמי משהו"... כמה שהציבור טיפש... אוי כמה שהציבור טיפש... מישהו באיזה שהוא מקום בעולם רוצה לעשות כסף. משלם טוב לפרסומאים... מטמטמים את הציבור כל פעם מחדש... אנשים משקיעים כספים... וזמן... וראש... ואת כל האינטליגנציה שלהם, איך לאפשר להם להרוויח כסף על חשבוני... מוכרחים לקחת את הקדושה ולהרוס אותה! עלינו לעמוד כנגד כל זה, לבנות גדר מסביב, להוציא לשון ארוכה לעולם ולהגיד: "לי יש כבוד עצמי משלי! אני לא סמרטוט שהולך עם הזרם!!!".

אחד הרבנים שליט"א

חושבת שאם תלבש בגד צמוד או צר אז יהיה לה יותר טוב... היא רק תהיה צמודה לגהינם יותר מהר. ישימו עליך ניילון נצמד בגיהנום שהאדים ישרפו אותך טוב. ממי את תברחי תגידי לי... ? הם המחבלים הורגים גופות בגבול, ואת הורגת נשמות ברחוב!!! גדול המחטיאו יותר מן ההורגו. אחמדינג'אד לא מפחיד! הוא כלום! הוא רק מקל של הקב"ה. מי שנותן לקב"ה לקחת את המקל הזה ולהכות בנו, זה הבנות שהולכות בפריצות! ופריצות חרדית יותר גרועה מהכל!!! כי על פרוצה חילונית יודעים לא להסתכל, אבל על חרדית חושבים שמותר...

רבי מנחם מנדל מרימנוב כתב, לא לנשים חילוניות אלא לנשים חרדיות!! שבדור האחרון יקומו "מודות" חדשות ועל כל מודה חדשה תהיה צרה חדשה ומכה חדשה שלא שמעו עליה עד אותו יום! אז תגידו לי, מי יותר מפחיד? אחמדינג'אד, או בעלי המודות בבני ברק??? ממי אני צריך לפחד יותר? מהחמאס? מהחיזבאללה? או מהבנות שהולכות בפריצות??? מי יותר מפחיד? ה' ישמור מה שקורה היום ברחובות, לכי תסתכלי איזה מחלות צרות ואסונות יש בעולם... מי גורם אותם אם לא הפושעות האלה, שהולכות בלבוש פריצות! חולצות צמודות, חצאיות קצרות... מי מביא את כל המחלות האלה לעולם?

את המחבלת הכי גדולה שיש! לא משנה אם את חרדיה או חילונית, הלבוש שלך קובע אם ימות חייל או לא ימות. אין הבדל בין לקחת ספר תורה ולזרוק אותו מהחלון, לבין להתלבש בפריצות, אין הבדל!!! כל אותן נשים שמחטיאות את בחורי ישראל, רבי שמעון בר יוחאי אמר עליהן בגמרא בחורי ישראל מתים ונחטפים על הגבול בעוון פריצות!!! ... יש פלא למה יש חטופים ואסונות ומתים צעירים מסכנים? מה הם ראו המסכנים האלה? מה הספיק לראות ילד בן 19 שנה? מה הוא מרגיש כשהוא פותח את העיניים ורואה את הרוצחים האלה מולו? מה עם כל הילדים שחולים בסרטן ומתים? מי יתן את הדין עליהם אם לא את??? אם אין לך יראת שמים אין לך כלום!!! את אפס גדול וענק!!! מה שווה חיים ללא צניעות. אין ויתורים בנושא הצניעות!!!

אי ידיעת החוק אינה פוטרת מהעונש! - מכשולים נפוצים.

בספרינו הקודם, "נשים מדברות על עצמן", פירסמנו מכשולים שהינם מאוד מצויים בחיי היום יום שנשים ובנות רבות אינן מודעות להם או שאינן שמות לב אליהם. - ועתה הוספנו מכשולים נוספים (ממספר 30 והלאה) שיש בהם בעיות הלכתיות, על מנת לעורר ליידע ולהזהיר את הנשים והבנות שלא תכשלנה בהם חלילה. בעזרת ה' יתברך.

1. בכל נסיעה בתחבורה ציבורית, ובכל מקומות ישיבה ציבוריים המשמשים לציבור כגון: בנק, דואר, קופת חולים, ביטוח לאומי וכדומה - אין לאשה לשבת מקדימה! כיון שזה יכול להכשיל את הגברים היושבים מאחור בהסתכלות ובהרהורים.
2. כשיוצאים לנפוש בפארקים וכדומה צריך להיזהר מאווירה פרועה של שחוק וקלות ראש. וכן לפעמים יושבות נשים או בנות על הדשא בצורה מאוד לא צנועה או בתנוחת שכיבה, וצריך מאוד להיזהר בזה.
3. פעמים רבות מצוי שנשים או בנות מסדרות את עצמן ברחוב ובמקומות הומים באנשים באיזה פריט לבוש מסוים, כגון: שמסדרות את שערן או שמותחות את גרביהן וכדומה - דבר זה נוגד את הצניעות. ואם בכל זאת אין ברירה, צריך ללכת לאיזו פינה נסתרת מעין רואים ושם להסתדר.
4. ישנה בעייה שנתפסה אצל נשים מחוסר שימת לב, והיא: שנשים מרשות לעצמן להסתובב ברחוב עם חלוק ביתי ועם נעלי בית. בין אם זה בשעה שהיא שולחת את הילדים בבוקר להסעה ובין אם זה שהיא יושבת באחד הספסלים ומפטפטת עם שכנתה וחברתה. ושלא לדבר על כך שישנן שאף הולכות כך לעשות קניות. - צריך לדעת, שבחלוק ונעלי בית, יש להשתמש אך ורק בבית! הופעה כזו בחוץ, מלבד שהיא בלתי צנועה ומכובדת, עוד היא גורמת להרהורים בקרב גברים ובחורים, ועל כן יש להיזהר בזה מאוד.
5. כשגיסים או שאר קרובי משפחה כגון: דודים ובני דודים וכל שכן אנשים זרים הבאים להתארח לשבת או אפילו בסתם ביקור, מצוי אצל בנות המשפחה שהן מסתובבות בבית בלי גרביים או עם שיער רטוב ופזור, או שלובשות חלוק שינה שהינו לפעמים שקוף או צמוד או פתוח באיזור הצואר ומסתובבות כך בבית כשיש גברים זרים - דבר זה אסור וגובל בחוסר צניעות.
6. יש נשים שבטרם שמקלחות את ילדיהן, הן מבקשות מהם להוריד את הבגדים בחדר הילדים ולהיכנס מיד למקלחת. - אף שמדובר בילדים, מכל מקום חובתינו לחנכם לצניעות גם מגיל קטן (ובפרט את הבנות). ועל כן צריך ללמדם, שאת הבגדים מורידים אך ורק בחדר האמבטיה בדלת סגורה, וגם שם יש להתלבש אחר כך.
7. יש לכל אשה להיזהר שלא להזכיר את בעלה בדברה עם חברתה או שכנתה בשום אופן שהוא, כגון: "בעלי אומר שצריך דבר זה וזה..." או "בעלי עושה כך וכך..." - גם זה מהווה חלק בלתי נפרד מצניעות הבית.

8. יש האוסרים בכל תוקף לימוד נהיגה לאשה (הגאון הרב וואזנר אמר, שכל תאונות הדרכים בכבישים נגרמות רק משום שנשים נוהגות ברכב). - ומי שחושבת שהיא ממש מוכרחת מפאת כורח המצב, ואין לה כל אפשרות להסתדר בלעדי זה, תעשה שאלת רב.
9. בחתונות ובשאר שמחות, צריכות הנשים להיזהר שלא לפתוח את המחיצות בכדי להציץ בריקודי הגברים, זה גורם מכשול לגברים בכך שמסתכלים על אותן נשים ולפעמים הם רואים את חלק מהנשים רוקדות, ודבר זה חמור מאוד. וכן צריכה האשה להיזהר שלא לרקוד בנוכחות גברים, וזה מצוי במקרים הבאים:
א. כשמלצרים גברים נכנסים לפעמים להגיש את המנות או לפנות את השולחנות.
ב. כשיש צלם המצלם את הנשים.
ג. כשישנה להקת תזמורת הנמצאת לפעמים קרוב למחיצת הנשים והם רואים את הנשים רוקדות.
ד. כשאשה אחרת מסיטה את המחיצה כדי לקרוא לבעלה או סתם כדי להציץ.
בכל אלו המקרים יש להפסיק לרקוד באופן מיידי!
10. לצערינו ישנה תופעה מאוד מצויה ומצערת מאוד, שכלות רבות מתאפרות ביום חתונתן באיפור מאוד מושך ובולט ושערן קלוע בכל מיני צורות שונות ומשונות. וכן הרבה משמלות הכלה שלובשות הכלות הינן צרות ומבליטות בכך את איברי גופה של הכלה. - צריך לדעת שכל הדברים הללו אסורים באיסור גמור! ואין להם שום היתר כלל!! וחבל שדווקא ביום הגדול והקדוש הזה שעוונותיה של הכלה מתפוקקים ונמחלים (וחשיבותו של יום זה שווה ל-70 צומות של יום כיפור!!) דווקא באותו יום היא מכשילה וצוברת לעצמה עוונות פי כמה וכמה.
11. דבר נוסף חמור שמצוי בחתונות; כשמברכים את השבע ברכות בסוף החתונה, הכלה הולכת ויושבת ליד החתן. צריך לדעת שיש בזה לגברים מכשול עצום של הסתכלות בה. - ועל כן הכלה צריכה לשמוע את השבע ברכות מבעד למחיצה כשהיא יושבת בין הנשים, כדי שלא תגרם תקלה על ידה!
12. נשים ובנות רבות חושבות לתומן שבפורים אפשר להתחפש למה שרוצים ואיך שרוצים, והן מרשות לעצמן ללכת ולהתלבש ככל העולה על רוחן. למשל, להתאפר באיפור כבד וגס, או לנעול נעלי עקב גבוהות, או ללבוש חולצות וחצאיות מקושקשות צבעוניות וחורקות בצורה בולטת, או לצבוע את השיער בכל מיני גווני הצבע בורקים וזורחים, או ללכת בפאה - צריך להבין שזו טעות גמורה! מכיון שלא הותרה הרצועה אף בפורים!!! אדרבה, בפורים צריך להיזהר יותר ויותר מכיון שמעלתו גדולה יותר מיום

הכיפורים!!! ומה גם שבאותו זמן מצויים ברחוב גברים ובחורים רבים ויכולים לצאת מכך תקלות רבות וכפי ששמענו כבר ממקרים רבים.

13. פעמים רבות כשאשה נכנסת לרכוש לעצמה איזה בגד מחנויות הבגדים, יושבים שם גברים המוכרים בגדים, ומה שקורה הוא, שלפעמים האשה או הבת מתייעצות עם אותו מוכר בגדים על בגד מסוים והן אינן יודעות בתמימותן שזה אסור. וכן כשנכנסות למדוד את הבגדים בתא המדידה והן יוצאות לבושות עם הבגד החדש כדי להסתכל במראה איך נראה הבגד, זה גורם למוכר הבגדים להסתכל עליהן ולפעמים אף להחמיא להן על טוב טעמן. בר מינן! - וצריך להדיר רגליים ממקומות אלו ולא להיכנס אליהם כלל.

14. מכשולים רבים מאוד אירעו כתוצאה מ'בייבי סיטר' - ולכן צריך לשים לב קודם כל שלא להיכשל חלילה באיסור יחוד עם הבעל או עם אחד מבני המשפחה הגדולים. וכן אין לשוחח עם הבעל (או עם אחד האחים הגדולים), אלא את כל האינפורמציה תעביר ה'בייבי סיטר' לבעלת הבית ולא לבעל! כמו כן, לא פחות, מוטלת חובה על ההורים לבדוק את ה'בייבי סיטר' עצמה, אם חלילה, איננה מקולקלת בלבושה או שיש לה דעות פסולות.

15. ישנה תופעה פסולה מאוד המצויה היום לרוב: שביום ל"ג בעומר יושבים להם גברים ונשים בחוץ מסביב לשולחנות ערוכים ואוכלים לאור המדורות! - עצם האכילה בחוץ נוגדת את דרך הצניעות! ומה גם שעצם הישיבה בערבוביה גובלת באיסורים רבים, ביניהם: הסתכלויות אסורות, ליצנות, צחוק וקלות ראש! ומטעם זה, גם הליכה למסעדות במקומות שיש שם פריצות ויושבים שם ביחד גברים ונשים, אסור! (ואף אם הולכים ויושבים במקום נפרד במסעדה מאין רואים, גם זה אינו מדרכי התורה ואינו מתאים!) - ועל כן החרדה על נפשה תשתמט מלילך למקומות אלו.

16. נשים מעוברות, צריכות משנה זהירות שלא ללבוש בחודשים היותר מתקדמים של הריונן בגדים צמודים המבליטים את בטנן - פרצה זו מצויה מאוד ויש לשים לב לכך.

17. מטעמי צניעות ודרך ארץ, יולדות המבקשות מבעליהן לבוא במשך כל יום לבית החולים לבקרן, לא טוב עושות! מכיון ששוהות שם נשים רבות, וזה לא "תורם" כל כך ליראת שמים של הבעל. ואותן נשים הנמצאות שם לצורך בריאות והחלמה, תקפדנה מאוד שהחלוק שעימו הן מסתובבות יהיה צנוע (ללא שסע. וכן לדאוג לסגירת פתח הצוואר. ובנוסף, שהחלוק לא יהיה צמוד או מקושקש בצבעים בולטים וזרים וכדומה), וזאת משום שמצויים שם גברים הבאים לבקר את נשותיהן, אנשי בטחון, רופאים וכדומה.

18. פעמים רבות אשה קונה מוצר השייך לה לצרכיה האישים ובמוצר הזה מופיעות תמונות של נשים, או שיש ברשותה חוברות תפירה הנקראות "בורדה" או חוברות מידע רפואיות המיועדות לנשים, או שמפונים, סבונים, תמרוקים, קרמים, ומשחות וכדומה שגם שם מופיעות תמונות של נשים (ואפילו אם רק רואים את הפנים) - דבר זה מהווה מכשול עצום עבור הבעל והילדים! ויש לה להרחיקם ולא להשאירם בביתה ואף לא לזמן קצר! או שתקשקש על התמונות בטוש "ארטליין" וכדומה, או שתקלף את המדבקה שהתמונה עליה.

19. יש להימנע מלעלות לאוטובוס כשהוא עמוס באנשים מפני שבקלות רבה יוכלו לגעת בה מחמת הצפיפות, וזה אסור! - ועל כן או שתחכה לאוטובוס הבא או שתעמוד בסוף האוטובוס בין הנשים.

20. ישנן נשים הממתינות לפעמים בתחנת האוטובוס או בשאר מקומות ציבוריים, כגון: בנק, קופת חולים, דואר, ביטוח לאומי וכדומה, והן יושבות רגל על רגל ואינן שמות לב שרואים להן ממש את הברך כיון שהחצאית עולה מעט למעלה (וזה, כמובן, חוץ מהאיסור החמור של לבישת חצאית קצרה). ואף אם יש להן חצאית ארוכה - אין זה מדרכי הצניעות לאשה לישב כך ובפרט במקומות ציבוריים שמצויים שם גברים.

21. דבר פסול ביותר להכניס נשים זרות לתוך הבית בשעה שהבעל נמצא. בין אם זו שכנה, חברה, או קרובת משפחה. ואף במקרה ההפוך, שהבעל מביא גבר זר לבית - אין לה להיות נוכחת או לעשות את עבודות הבית וכדומה בקרבתם.

22. מצוי מאוד באולמי שמחות, שמכינים בכניסה לאולם "בר" ואוכלים ושותים שם לפני שנכנסים לאולם - צריך מאוד מאוד להיזהר שלא יהיה שם ערבוביה של גברים ונשים. ואם אין שם הפרדה כראוי אין לגשת לשם.

23. בנות שסגרו 'וואטס' צריכות להיזהר שלא ירבו להיפגש עם המשודך לעיתים קרובות, מפני שיצאו מכך תקלות רבות חמורות. - צריך לשאול דעת תורה עד כמה פעמים ניתן להיפגש עד זמן החתונה ובאלו מקומות. ומה גם צריך לקחת בחשבון, שלאחר שסוכם ביניהם להתחתן, אסור למשודך שלה להסתכל עליה להנות מיופייה (מכיון שאין לו כבר את ההיתר להסתכל עליה ולבדוק אם היא מתאימה לו).

24. כשם שאסור לגבר לשאול בשלום אשה, כך גם אסור לאשה לשאול בשלום האיש. ולכן אשה הנפגשת עם איש, אסור לה לומר לו 'מה שלומך', או 'שלום לך', מפני שיש בזה קירוב דעת. ואם אומרת לו רק 'שלום' בלבד, יש מקילים בזה. ועדיף יותר שתאמר לו בשפה רפה 'בוקר טוב' או 'ערב טוב'. ואם באפשרותה שלא לענות כלל - הרי זה עדיף.

25. ישנן נשים שעושות מידי ערב מסלולי הליכה ברחוב בכדי לשמור על בריאות גופן. - צריך לדעת שזה ההיפך מצניעות וזה דבר פסול. אם מאוד חשובה לה הבריאות יש לה לרכוש מכשיר הליכה חשמלי ולהשתמש איתו אך ורק בתוך הבית ובאין רואים, או להירשם לשיעור התעמלות לנשים ושם תוכל להתעמל כרצונה בתוך חדר סגור.

26. ישנן נשים רבות שזכו בסייעתא דשמיא ללכת עם מטפחות ראש, ואשריהן! אך דא עקא שלאחרונה החלו לייצר מטפחות ראש נוצצות וצבעוניות עם כל מיני קישורים וכל מיני דוגמאות משונים ובולטים כגון, פרנזים, פרח גדול, אבנים, ושאר קישוטים, או שהמטפחות הינן גבוהות, כגון סוג המטפחות הקרויות 'בובו' - סוגים אלה של מטפחות, הינן מושכים תשומת לב מרובה ואין ללובשן כלל וכלל!!! וחובה רבה על כל אשה להשגיח ולשאול על כל מטפחת שהיא קונה (כמו על שאר הבגדים), מה מותר לה בלבישה ומה אסור.

27. לפעמים קורה, שנשים או בנות צדקניות הנמצאות חוץ לביתן (כגון, שנסעו לאיזה ביקור או לקברות צדיקים או לכנסים וכדומה) נעמדות להתפלל ברשות הרבים לעיני כל עובר ושב. - אף שכוונתן טובה, אך הדבר אינו ראוי כלל ואיננו מדרכי הצניעות. מה שיש לעשות זה, פשוט להתפלל בפינה נסתרת מאין רואים.

28. תופעה חמורה מאוד שהשתרשה בקרב הציבור החרדי באופן כללי, זה: הקרנות סרטים לנשים! - בימי חול המועד ובימי החנוכה, ובשאר זמנים שונים, מקרינים לנשים כל מיני סרטים או הצגות שהינם היפך רוח התורה (ואף שמפרסמים שהסרט עבר ביקורת של נשות חינוך, זה שקר גמור!! ניתן לבדוק זאת אצל פיקוח הרבנים!). דבר זה מנוגד מאוד לבית חרדי שומר תורה ומצוות. וכבר פרסמו גדולי ישראל את דעתם על כך שיש איסור לילך לשם ואף הוקיעו את אותן אחראיות לכך (שזה כולל: את כותבות הסיפור, המפיקות, הבימאיות, המגישות, השחקניות, וכל מי שמעורה בכך). - ועל כן, כל אשה יראת ה', תמנע מלילך לאותם סרטים והצגות! ואף שהתרגלה לכך בעבר וזה די קשה לה! (ישנם סיבות רבות מדוע אוסרים דבר זה. בספרנו "בצל גללי החמור" הרחבנו בנושא הזה.)

29. לא נוכל להתאפק ולכאוב את הפירצה הנוראה והמזעזעת שחדרה חזק חזק אל תוככי מחנינו, היא פירצת החצאיות והשמלות הקצרות שמגיעות עד הברך. נשים חרדיות מכל הזרמים; חסידיות, ליטאיות, ספרדיות... מרשות לעצמן להסתובב, בלא פוצה פה ומצפצף ובריש גלי, עם חצאיות אלו והינן מכשילות גברים ובחורים רבים בהסתכלות ובהרהורים אסורים!!! רחמנא ליצלן! החלק הכואב הוא, שגם נשים חרדיות שכבר זכו בחסדי ה' יתברך לילך בכיסוי ראש מלא של מטפחות, נופלות בחלק הזה של

השמלות והחצאיות הקצרות. - ולכן צריך לדעת שאין שום היתר הלכתי!! משום פוסק!! ללכת עם אותן שמלות וחצאיות קצרות!! ואסור באיסור חמור ללובשן או להעבירן לאחרות, אלא צריך לקורען ולזורקן. ומכאן ולהבא, לילך אך ורק בשמלות וחצאיות שמגיעות עד הקרסול.

30. נוכל לחסוך בעיות רבות בחינוך וביראת שמים אם נמנע מבנות בגיל הטיפש עשרה את מכשירי הפלאפון הכשרים למיניהם (שלא לדבר על האייפונים וחבריהם כגון, ה'תומך כשר' שאסור אף להורים להחזיקו בבתיהם), כיון שתקלות רבות חמורות יצאו כתוצאה משימוש במכשירים אלו.

31. אין לנשים ולבנות לשבת ליד פתחי הבניינים ולשוחח, וכן אין לקרוא אחת לחברתה מהחלון וכל שכן שאין להן לשוחח בצורה כזו, כי דברים אלו מעוררים את תשומת ליבם של הגברים להסתכל, וזה גובל בחוסר צניעות.

32. כאשר אשה מארחת בביתה אנשים כגון, בשבתות וחגים, כשסוגרים ווארט, שבע ברכות, שבת חתן, ברית יצחק וכדומה, והיא רוצה להגיש את המנות או את הכיבוד - עליה להגיש אך ורק לנשים ולבנות בלבד! ובעלה יגיש לגברים!

33. מנהג טוב הוא שכל אשה ובת צריכות לאמץ לעצמן, שלא להעביר מידה ליד גבר זר כסף או כל דבר אחר! בין אם זה המוכר, השליח, השכן, בעל מקצוע ואף קרוב משפחה (למעט סבה, אביה, אחיה ובנה). - אלא תניח זאת על הדלפק או על השולחן והוא יקח את זה משם.

34. כואבת מאוד התופעה שנשים ובנות מדברות בחופשיות עם החתנים שלהן או עם הגיסים שלהן או חמיהן - צריך לדעת שפשוט אין כל היתר לכך!! (וגם לא בטלפון), אלא עליהן לדבר בצורה עניינית וקצרה. וכמו כן, עליהן לנהוג בפניהם, בזהירות רבה בשאר כללי הצניעות מבלי להקל אפילו במשהו קטן.

35. טוב מאוד להתרגל שלא לפתוח את הדלת לגברים זרים כלל אלא לדבר איתם מאחרי הדלת. אולם אם מכירים את זהותו של אותו איש, אפשר לפתוח את הדלת מעט כשרק הראש נראה מבחוץ.

36. כשאשה מעוניינת לרכוש לעצמה בגד לכבוד החג וכדומה, אין לה ללכת עם בעלה לחנויות של בגדי נשים כדי לבדוק אם הבגד מתאים לה. - אמנם, אם הבעל הולך עם אשתו כדי לפקח על צורת הבגד או צבעו כדי לוודאות שהבגד אכן עונה על דרישות ההלכה (כשהוא יודע מהם הכללים לבגד צנוע וכשר), מותר ואף חובה ללכת עם אשתו לאותן חנויות. אך אין לו להיכנס לתוך החנות בשום אופן אלא לחכות בחוץ.

37. צריך להיזהר מאוד שלא תמצאנה נשים רבות בקבוצות היכן שישנם או שעוברים שם גברים. דבר זה מצוי מאוד כשנשים או בנות חוזרות מאירועים (חתונה או בר מצוה) או כשבאות לבית הכנסת כדי לשמוע פרשת זכור או את קריאת המגילה או שמחת בית השואבה, וכן כשבאות להתפלל בשבתות בחגים ובימים נוראים. - במקרה כזה עליהן להשתדל ללכת בזריזות מהמקום ולא להימצא שם. ואף אם באות להתפלל ונשארות עד סוף התפילה, שתצאנה בזריזות עוד לפני 'עלינו לשבח'.

38. אשה או בת שיושבות בחנות נעליים ומודדות את הנעליים, צריכות ליזהר שלא תעלה את רגלה על כסא ליד גברים זרים אם נוכחים שם.

39. יש ליזהר מלתלות בגדי כביסה של נשים, ובפרט בגדים פנימיים, במקום הילוכם של גברים. - אלא יתלו אותם לצד פנים ואת יתר הכביסה יתלו לצד חוץ.

40. כשזוג מוזמן אצל זוג אחר (כגון, קרובי משפחה בשבתות וחגים) יש לה ליזהר שלא לדבר עם בעלה של השניה. וכן אסור לה לנהוג בשחוק וקלות ראש עם אשתו כשאחד מהבעלים נוכח שם. (צריך לדעת באופן כללי, שלא מומלץ לארח זוגות).

41. מחוסר שימת לב, נשים החלו ללבוש בגדים בצבעים אדומים. - צריך לדעת שהצבע האדום נאסר בלבישה בכל צורה שהיא!!! הן במטפחות ראש, הן בחצאיות וחולצות, הן בנעליים, הן בסיכות ראש, והן בסרטים וקשתות וכדומה משאר פריטי הלבוש. דבר זה מופיע בפוסקים בחריפות רבה וכמעט שכתבו שמצוה לשנוא אשה שהולכת בבגד אדום.

42. יש להתריע על כך שנשים רצות על כל דבר לרופא נשים שהדבר אסור, כיון שרובם אנשים לא שומרי תורה ומצוות והם מיד מחייבים בדיקות שהם לא על פי ההלכה, וצריך ללמד זאת (ובפרט את הבנות הצעירות ואת הכלות). וכן יצאו על כך גדולי ישראל במכתבים חריפים לאסור זאת!! ורק באופן שאין רופאה מומחית כמו אותו רופא יש להקל באישור רב.

43. כל אשה צריכה לדעת שאין לה ללכת עם בעלה לרופאת נשים. שהרי שוהות שם עוד נשים נוספות. אלא תלך עם אמה או אחותה ושאר קרובות.

44. כל כלה צריכה להיזהר מאוד שלא ירימו אותה חברותיה לגובה (כדי לזרוק סוכריות וכדומה) באופן כזה שהגברים יכולים לראות אותה. - לכן עליה לבקש מחברותיה שתרמנה אותה רחוק רחוק מהמחיצה כדי, שחלילה בטעות, לא יראה אותה אף גבר.

45. הדבר פשוט וברור שצריך להזמין לארועי שמחה בדווקא צלם לגברים וצלמת לנשים. וכן יש להתנות מראש עם הנהלת האולם שמלצרים יהיו לגברים ומלצריות לנשים. ויש לעמוד על כך בתוקף ולא לוותר כלל.

46. כל אמא צריכה לדעת, שככל שתרגיל את הבנות שלה לצניעות מוקדם יותר, כך זה יחקק אצלן טוב יותר. - ולכן, כל אמא תקפיד, שלא להלביש את הילדות בבגדים אדומים או בצבעים אחרים בולטים או בבגדים קצרים והדוקים. כמו כן, עליה להקפיד שלא לעשות להן כל מיני תסרוקות בשיער, אלא רק קוקו או צמה (גם כשהולכים לאירועים ושמחות). וכן יש להרגילן שלא תרכבנה על אופניים. וכן להקפיד שתגרובנה גרביונים אטומים וכשרים. ועוד ועוד משאר דברים הנוגעים לצניעות, תשגיח האם על בתה בצורה עדינה וחכמה.

47. כמה פרטים שצריך לדעת בקשר למקום עבודה כשישנם שם גברים: א. כל מה שאשה יוצאת היום לעבוד זה רק בדיעבד, כשהפרנסה דחוקה בבית. ב. בעבודה יש לשוחח עם המעסיק או העובד אך ורק בקשר לענייני העבודה, ובשום אופן לא מעבר לזה (כגון: חדשות, פוליטיקה, ענייני משפחה ובית, השקפה חזרה בתשובה וכדומה). ג. אין לפנות למנהל או לשאר העובדים בשמם הפרטי אלא רק בשם המשפחה בתוספת אדון... מר... רבי... וכו'. ד. שלא תבוא לעבודה כשהיא מאופרת מבושמת ומקושטת. ה. שלא תתייחד עם אחד העובדים בחדר סגור. ו. שלא תאכל ותשתה בהפסקה יחד עם שאר העובדים באותו מקום. ז. שלא תכין כוס קפה או תה כדי להגיש למנהל או לעובד אחר. (ואף אם ביקשו ממנה להכין, שתתנצל בנימוס ותאמר, שאיננה יכולה לעשות זאת.) ואף לא שירות אחר שאיננו במסגרת עבודתה. ח. שתזהר מלהיות מזכירה פרטית של מנהל או רופא וכו'. ט. לכתחילה צריכה לעבוד בחדר נפרד שאין שם אף גבר, אולם כשאין מתאפשר, שתשב בשולחן נפרד ומרוחק לגמרי ולא חלילה לידו או מולו או לפניו. י. אם מקום העבודה גורם לה לירידה ברוחניות מכיון שהאווירה שם איננה תואמת, שתעזוב את המקום באופן מיידי (וזה כמובן כולל, שאין לה לעבוד בשום פנים ואופן שבעולם, מול מחשב שאינו חסום מאינטרנט).

48. גם בציבור החרדי, לצערנו, הושרש הדיבור הרחובי, כמו: "חבל לך על הזמן", "זה סוף הדרך", "הייי", "בייי", "אוקיי", "אני מתה על זה", "אני חולה על זה", "בא לי", "איזה מגניב", "איזה משגע", "אני בשוק", "אני בהלם" וכו' וכו'. - יש לכל אחת לשמור על פה נקי ולהרגיל את עצמה לסגנון דיבור מכובד. אין להגרר לאותם מילים ומשפטים זולים בזויים ורחוביים, בשום פנים ואופן.

49. יש להדיר רגליים מקניונים ומשאר מקומות שמצוי בהם פריצות ותערובת של גברים ונשים חילוניים (ואף שיש שם מבצעים טובים והמוצרים שם בזול). וכמו כן, אין לקנות בגד מחנויות אשר אינן בפיקוח רבנים - ויש לשאול את המוכרת אם יש לה תעודת פיקוח על הבגדים שאכן הם כשרים. במידה ואין לה, אין לקנות שם. (כמובן יש לציין, שבשום פנים ואופן אין להתייעץ עם המוכרת).

50. ברוך ה' בדורינו ישנן בעלות תשובה לרוב. גם הן צריכות לנהוג ככל האמור לעיל. ואף שזה די קשה להן מפאת עברן, עליהן להתחזק בהלכות אלו בכל כוחן בלי לחשוש ולפחד "ממה יגידו" או מכל מיני צחקוקים ולגלוגים למיניהם! (בהתחלה צוחקים, אחר כך שותקים, ולבסוף מעריכים!) עליהן לדעת שכרגע זה הניסיון שלהן עד שבעזרת ה' הן תתרגלנה לכך מהר מאוד.

קבלות "צנועות" תרתי משמע

1. כיסוי ראש מלא במטפחת (ובכלל זה שלא להשאיר מלפנים שערות מגולים כלל).
2. שלא לצאת מאופרת כלל (אלא אך ורק בביתה לכבוד בעלה ולא בנוכחות שום גבר זר).
3. שלא לצאת מקושטת בתכשיטים כלל (אלא אך ורק בביתה לכבוד בעלה ולא בנוכחות זרים).
4. לסגור את הכפתור העליון בצווארון.
5. ללבוש חולצות רחבות. ובכלל זה שרוולים רחבים (אך לא בעלי שוליים רחבות, כיון שבהרימה את ידה מתגלה הזרוע) וארוכים דהיינו עד איזור כף היד.
6. ללבוש חצאיות רחבות (כגון, קפלים או פליסה) ובכלל זה חצאיות ארוכות שמגיעות עד הקרסול.
7. שלא ללבוש בגדים בצבעים בולטים, כגון אדום (ובכלל זה מטפחת או צעיף אדומים) או בגדים בצבעים עזים זורחים ומבריקים כגון, ירוק צהוב ורוד כסף זהב, וכן דוגמאות של צורות או כיתוב משונות.
8. גרביים אטומות בעובי של 70 דנייר.
9. שלא ללבוש נעליים בסגנון בולט או משונה (ובכלל זה נעליים גבוהות או גסות או בצבעים חריגים) וכן נעליים מרעישות שקולן נשמע בהליכתן.
10. שלא להשתמש בבושם או דאודורנט שריחם מורגש לאחרים (ובכלל זה סבון, קרם גוף וידיים) אך אם אין ריחם מורגש לאחרים כלל, מותר.
11. שלא לדבר ברחוב ובכל מקום הומה אנשים בקול רם (ובכלל זה דיבור בפלאפון) או לפרוץ בצחוק רם (ובכלל זה שלא לעשות תנועות מסוימות המושכות תשומת לב).

12. להתרחק מכל דיבור שאינו הגון, כשפה זולה, ביטויים לא עדינים או נושאים לא נקיים שהשתיקה יפה להם.
13. שלא לשיר בנוכחות גברים (ובכלל זה קרובי משפחה כגון דודים וגיסים וכדומה).
14. להימנע מלשוחח עם גברים שלא לצורך (ובכלל זה: בעל מלאכה, רופא, מוכר, פקיד, גיסים דודים ושאר קרובי משפחה, חוץ מאחיה). וגם כשזה לצורך - לקצר ולסנן את המילים.
15. להתרחק מאוד מתקשורת ומטכנולוגיה אסורה כגון, מחשב, אינטרנט, אייפון (וחבריו, פלאפון לא כשר, הגלאקסי, האייפוד, הסמארטפון, הבלאקברי וכו'), שמיעת רדיו, צפייה בסרטים ואפילו "חרדיים", וכן קריאה בספרים חוברות ועיתונים פסולים.
16. שלא להשתתף כלל וכלל בערבי שירה "חסידית" (ובכלל זה: שאין לשמוע אפילו בבית, זמרים שיצאו נגדם גדולי ישראל וכן שירים זולים ורחובייים ריקים וחסרי תוכן).
17. לארגן שיעור שבועי בבית (או במקום אחר) עם רבנית, בנושא הצניעות.
18. להפיץ חומר בנושא הצניעות, לזיכוי הרבים.
19. לתרום לארגונים או לפעילים העוסקים בענייני צניעות.
20. ללמוד שתי הלכות בכל יום בהלכות צניעות, וכן מוסר השייך לעניינים אלו.

שיר
שיר

א. כל השכנות, כל החברות, כל הידידות, כל המכרות.
אפילו המורות בסמינר, כולן טועות?! מי אמר?!
ב. מכל החוגים והעדות, ליטאיות, ספרדיות וגם חסידות.
גם אשתו של הרב השכן, כולן לא בסדר? היתכן?!
ג. אז למה מטריד אותי דברי פלונית, שלבושי דומה למוכרת החילונית?!
מחשבות אלו הדירו שנתי, עד שלבסוף נרדמתי.
ד. והנה בחלומי אור עצום וגדול, שבחום ואהבה מושכני כביכול.
בעיקבות האור הלכתי, ולקצה מנהרה הגעתי.
ה. מול עיניי נגלה מחזה מדהים, מדשאות, מפלים, גן עדן, מי יאמין.
ומאחורי שיירת נשים לבושות בלבן, כשמטפחות משי קשורות לראשן.
ו. צועדות יחדיו בקול זמר ושירה, "לפגוש את האימהות הקדושות",
אחת מהן אמרה. גם אני רוצה, התחננתי, לפגוש האימהות תמיד ייחלתי.
ז. "הצטרפי אלינו ותזכי לברכתן, בואי איתנו נלך להיכלן".
עברנו גנים מרהיבים ונפלאים, מלאים בפרחים בשלל צבעים.

ח. איזה ריחות איזה תענוגים, יופי והדר התפעלו כל הנשים.
ובהיכל תור ארוך בכניסה, עד שקראו בשמי להיכנס פנימה.
ט. מול עיני נגלו ארבעת האימהות, כולן יפות, מאירות וצנועות.
לקראתן החשתי צעדים, לזכות לקרבתן כמה נעים.
י. אך הן הסתכלו עלי, שאלו לשמי, ביררו גם את שם אימי.
ביקשו את סליחתי, ופנו לדבר ביניהן, חיכיתי בסבלנות לקבלת ברכותיהן.
יא. פנו אלי לאחר התייעצות, "סליחה גברתי, אך נפלה כאן טעות,
את אינך נכדתינו לכן עזבי את היכלינו".
יב. פרצתי בבכי מר, "מה איתי לא בסדר?! הרי בעלי לא מפסיד שום סדר.
שומרת תורה ומצוות הנני, גומלת חסדים, ואף תורמת מהוני.
יג. בני בישיבות, בנותיי בסמינר, למה מצבי כה רע ומר?!
לא הועילו שום תירוצים, מההיכל גורשתי בבושת פנים.
יד. בכיתי בלי סוף והצטערתי, עד שלפתע משנתי הקצתי.
את הכל כבר הבנתי, והמסר אל תוכי הפנמתי.

תודה מיוחדת
תודתי נתונה למעמד היקר הרב ב . שפירא שליט"א
על ההשקעה המרובה בכדי שיצא הספר לאור באופן
מהודר ומושלם תהי משכורתו שלימה מאת ה' יתברך
ניתן להנות מעבודת העימוד והעיצוב הנפלאה בספר המודפס

סיום
סיימתי את ספרי זה בחסד ה' יתברך ובישועתו
ביום שלישי כ"ב לחודש מנחם-אב התשע"ד.
השיר ושבח לחי העולמים.
ברוך הוא וברוך שמו!